

Giới thiệu Phần Thiên Long Để Convert

Đc 500c rồi nhé các chế, hay phết

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Để Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tà Long Phần Thiên luân

Huyền Băng cung chỗ Tây Bắc nơi cực hàn, sương tuyết son mạch chi đỉnh.

Chính trực giữa hè, nhưng ở sương tuyết son mạch, như trước là ngàn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết phiêu.

Xa xa nhìn lại, có thể chứng kiến ba tòa cấm vào mây xanh Tuyết Phong kinh thường dãy núi, ánh mặt trời chiếu tại Băng Lăng lên, chiết xạ xuất vạn đạo hào quang.

Lúc này, trắng xoá tuyết trên mặt đang có một cái hon mười người đội ngũ, lái trượt tuyết khuyến, hướng về đỉnh núi tiến lên, trong đó ẩn ẩn còn có thể chứng kiến hai cái nhỏ nhắn xinh xắn thân ảnh.

Dẫn đầu chính là một gã dung mạo xinh đẹp tuyệt trần trung niên nữ tử, tay cầm một thanh dài nhỏ chạt vật kiếm, trong một băng thiên tuyết địa bên trong, lại ăn mặc đơn bạc xiêm y, đi tại tuyết trên mặt đi lại nhẹ nhàng, hoàn toàn không có nửa điểm cố hết sức bộ dáng, một thân chân khí tu vi sợ là sâu.

Đột nhiên, mỹ phụ kia quay đầu lại nhìn thoáng qua sau lưng thiếu niên, ôn nhu nói: "Tiêu nhi, đến rồi Huyền Băng cung về sau, hảo hảo tu luyện, cô cô không cầu ngươi có thể luyện thành cái gì tuyệt thế cao thủ, chỉ cần ngươi có thể có năng lực đối kháng trong cơ thể hòa độc, cô cô cũng tự đủ hài lòng."

"Đã biết, cô cô." Thiếu niên bóp bóp nắm tay, khe khẽ thờ dài.

Thiếu niên kia ước chừng mười ba mười bốn tuổi, mặc một bộ lông xù lông chồn, ở trên còn treo móc mấy khối tinh xảo ngọc bội, hiển nhiên là một gã nhà giàu đệ tử.

Chỉ là, cái khuôn mặt kia có chút tuần lãg khuôn mặt đã có một loại tương đương không khỏe mạnh trắng bệch, lộ ra cực kỳ suy yếu.

Tại thiếu niên bên tay trái còn nắm một gã khí chất thoát tục thiếu nữ, đang mặc một bộ màu vàng nhạt váy dài, tuy nhiên tuổi còn quá nhỏ, cũng đã sơ lộ ra thướt tha tư thái.

Có thể tưởng tượng, thiếu nữ này lớn lên về sau nhất định là một gã chim sa cá lặn tuyết thế giai nhân.

Xa hơn sau tự là một ít thị vệ cách ăn mặc tùy tùng, cẩn thận từng li từng tí bảo hộ lấy trượt tuyết trên xe trân quý quà tặng.

Bị gọi là, tên là "Cô cô" mỹ phụ cẩn cẩn đôi môi mềm mại, nhìn xem thiếu niên kia, trong mắt hiện lên một tia không bỏ.

Thế nhưng mà, vì cứu mạng của hắn, lại không nỡ cũng chỉ có thể đem hắn đưa lên Huyền Băng cung.

Hắn gọi Hàn Tiêu, là Khai Dương thành Hàn phủ con cháu thế gia, tám tuổi năm đó, bị y sư chẩn đoán bệnh xuất thân phụ phần dương tuyết mạch, mỗi tháng đều kinh nghiệm một lần Viêm Dương đốt thể, Vạn Hóa Phệ Tâm nổi khổ.

Cái loại này thống khổ, không có người đã trải qua tuyệt đối với không cách nào lý giải, thật giống như một căn ngọn lửa trong người tán loạn, sau đó bùng nổ, bùng nổ! Cơ hồ muốn đem cả người đều bốc cháy lên.

Hôm nay hắn đã mười bốn tuổi, nói cách khác, hắn tại loại này không thuộc mình dày vò xuống, đã trọn vẹn chống sáu năm rồi.

Nhưng mà, chỉ có Hàn Tiêu tự mình biết, chính mình căn vốn cũng không phải là cái gì phần dương tuyết mạch, mà là mình xuyên việt đến cái thế giới này đến đến lúc đó, trong cơ thể nhiều ra rồi một cái màu đen vòng tay.

Hàn Tiêu cũng không phải người của thế giới này, mà là địa cầu Châu Á cuối cùng một cái mặc kim giáo úy, thông hiểu đạo môn tuyết học Âm Dương quý thuật.

Tại thăm dò một tòa ngàn năm cổ mộ thời điểm, Hàn Tiêu tại Chủ trong huyết mộ phát hiện ra một cái thần bí màu đen vòng tay. Dem làm hắn tự tay đi lấy cái tay kia vòng tay thời điểm, lại sờ rồi cơ quan, bất hạnh thân trúng ngàn năm thầy khô thi độc, hôn mê bất tỉnh.

Ngàn năm thi độc, dính chi chết ngay lập tức!

Hàn Tiêu cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng lúc hần ý thức lần nữa thức tỉnh, lại hiện chính mình nếu không không chết, linh hồn còn không hiểu thấu xuyên việt đến rồi một cái tên là Huyền Linh đại lục thể giới, bám vào rồi một gã tám tuổi hài đồng trong cơ thể.

Làm hần kinh ngạc chính là, cái kia miếng màu đen vòng tay rõ ràng cũng đi theo đã vượt qua tới, hơn nữa tựa lơ lửng tại trong đan điền của hần.

Cái tay kia vòng tay ở trên cơ khắc "Tà Long Phần Thiên luân" năm chữ, tại Hàn Tiêu thể nội một ở trụ là sáu năm, mỗi tháng còn muốn thả hòa thiêu Hàn Tiêu, so nữ nhân đại di mục đều đúng giờ, quả thực tựa là khắp thiên hạ nhất không biết xấu hổ "Hộ gia đình" !

Mà loại sự thật này tại là quá mức quỷ dị, Hàn Tiêu không muốn làm cho mình bị người trở thành quái vật, vì vậy, đúng là cứ thể mà đem bí mật này giữ vững vị trí rồi sáu năm lâu.

Ngoại trừ chính hần, tựa là trong cái thể giới này thân mật nhất cô cô cùng Huyền Nhi cũng không biết "Tà Long Phần Thiên luân" tồn tại.

Có thể trọng sinh nhất thế, Hàn Tiêu vốn là hết sức vui mừng đấy, bởi vì hần đang trọng sinh Hàn gia, tại Khai Dương thành là vọng tộc, thời gian trôi qua tương đương thoải mái, có thể là vì cái này "Tà Long Phần Thiên luân", Hàn Tiêu lại nhiều lần thiếu chút nữa không có thất cổ tự sát.

Cái kia Vạn Hóa Phệ Tâm tra tấn, thật sự là quá mức thống khổ!

Vì bảo trụ Hàn Tiêu cái này cái mạng nhỏ, Hàn Tiêu cô cô Hàn Ngọc quả thực là đem nát tâm, thế nhưng mà sáu năm trôi qua, Hàn Tiêu ăn hết vô số thiên ki bách quái được vật, đã tiếp nhận đủ loại kiểu đáng liệu pháp, nhưng cuối cùng nhất đều dùng thất bại chấm dứt.

Gần đây, cái kia hỏa độc càng là càng áp chế không nổi rồi, Hàn Ngọc mọi cách rơi vào đường cùng, đành phải mang theo Hàn Tiêu đi vào Huyền Băng cung, hi vọng Hàn Tiêu có thể thông qua tu luyện Huyền Băng cung Cực Hàn tâm pháp, tu luyện xuất Huyền Băng thuộc tính chân khí, dùng này hóa giải trong cơ thể hỏa độc.

Huyền Băng cung chính là là cả Huyền Linh đại lục chính đạo vạn tông vạn phái chi, nếu như ngay cả Huyền Băng cung công pháp đều cứu không được Hàn Tiêu, cái kia trên cơ bản môn phái khác công pháp cũng không có gì hi vọng rồi.

Bên người thiếu nữ hiển nhiên là cảm nhận được tâm tình của hần chấn động, quay đầu hướng về phía hần dịu dàng cười cười, "Công tử, ngươi yên tâm, còn có Huyền Nhi đâu rồi, Huyền Nhi sẽ một mực cùng ngươi đấy."

Hàn Tiêu nhàn nhạt cười cười, thò tay tại cô gái kia trên hai gò má ngắt một bả, "Ừ, hay là Huyền Nhi tốt nhất á!"

Thiếu nữ này tên gọi Diệp Huyền, là Hàn Tiêu bên người tiếp thân nha đầu, bất quá cũng không phải mua được, mà là Hàn Tiêu tám tuổi năm đó tại ven đường "Nhật" đến bé gái mồ côi, xem nàng đáng thương, liền dẫn tại bên người. Vùng này, chính là trọn vẹn sáu năm có thừa.

Một đoàn người đi được vội vàng, rất nhanh, tựa bay qua một tòa Tuyết Phong, tại bọn hần phía trước đứng vững hai tòa cấm vào mây xanh ngọn núi, nhón đứng trên đỉnh núi mây mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh.

Lại đi rồi mấy trăm trượng xa, phía trước xuất hiện một tòa cự đại kiếm bia, ở trên cơ khắc "Huyền Băng cung" ba chữ. Kiếm bia về sau còn có bốn năm tên đang mặc áo trắng thanh niên qua lại bận khoản, đứng là Huyền Băng cung Thủ Sơn đệ tử.

"Người đến người phương nào!" Thủ Sơn đệ tử chứng kiến một chi đội ngũ tới gần, vội vàng rút kiếm ngăn cản đường đi, quát lớn.

Hàn Ngọc tiến lên xông những cái...kia Thủ Sơn đệ tử đã thành cái kiếm lễ, lấy ra một quả hình thoi lệnh bài đưa tới, âm giọng nói: "Mấy vị thiếu hiệp, Khai Dương thành Hàn gia Hàn Ngọc, cầu kiến quý phái Mục Vân Xuyên Mục Sư huynh, mong rằng thông truyền một tiếng."

Thủ Sơn đệ tử cầm lấy lệnh bài quan sát một lát, sắc mặt bỗng nhiên một tức, cung kính âm thanh nói: "Ngài mà lại chờ một chốc!"

Hàn Ngọc khẽ gật đầu, chợt quay đầu lại nhìn về phía Hàn Tiêu, dặn dò: "Tiêu nhi, trong chốc lát vị kia Mục Vân Xuyên sư huynh đến rồi, ngươi nhớ rõ muốn hành lễ vấn an, không còn gì để mất rồi cấp bậc lễ nghĩa."

Hàn Tiêu lên tiếng, trong ký ức của hần, hoàn toàn không có có quan hệ với cha mẹ bất kỳ tin tức gì, chỉ có như vậy một cái cô cô là mình người thân nhất. Cô cô lời mà nói..., tự nhiên là muốn nghe đấy.

Thật lâu, sơn môn trong đi ra một gã say khướt nam tử, dẫn theo túi rượu uống một ngụm, mở ra mông lung mắt say lơ đãng nói: "Ngọc nhi, ngươi đã đến rồi ah."

Người này chính là cái kia Mục Vân Xuyên rồi.

"Àn, Mục đại ca, về sau, Tiêu nhi liền phó thác cho ngươi rồi." Hàn Ngọc hít sâu một hơi, cắn đôi môi mềm mại, chỉ chỉ trượt tuyết trên xe quà tặng, giọng nói êm ái: "Đây là một ít tiểu tâm lòng nhỏ."

"Nếu là con trai của Hàn huynh đệ, ta tự nhiên sẽ cực kỳ chiều cô. Còn tiền đưa cái gì lễ vật?" Mục Vân Xuyên hí mắt nhìn Hàn Tiêu hai mắt, đánh rồi cái rượu nắc, thò tay muốn sờ hần cái đầu nhỏ.

Hàn Tiêu lui ra phía sau hai bước, Mục Vân Xuyên cái kia một thân mùi rượu hun đến hần quá sức, cho nên như thế nào cũng không chịu lại để cho hần tới gần.

"Hắc hắc, người tiểu tử này tựa hồ không muốn bái ta làm thầy mà!" Mục Vân Xuyên lắc đầu nở nụ cười vài tiếng, lại đưa ánh mắt nhìn về phía Hàn Ngọc, "Ngọc nhi, đã đến rồi, tỳ đi của ta Thiên Mạc đại điện ở lại mấy ngày lại đi cũng không ngại."

"Hay là thôi đi, ta như đi, chỉ sợ tỳ không nở sẽ rời đi Tiêu nhi rồi." Hàn Ngọc bóp bóp nắm tay, "Đau dài không bằng đau ngắn! Ta tỳ không tiến Huyền Băng cung rồi."

"Cũng thế." Mục Vân Xuyên nhẹ gạt đầu, đem túi rượu dừng tại bên hông, chợt đối với Hàn Tiêu thân nhiên nói: "Tiêu gia hỏa, đi theo ta."

"Đi thôi." Hàn Ngọc nhẹ nhàng tại Hàn Tiêu sau lưng đẩy một bả, cắn răng nói: "Phản dương tuyệt mạch trị không hết, đừng nghĩ đến trở về."

"Ân, cô cô, người phải bảo trọng ah!" Hàn Tiêu thật sâu đưa mắt nhìn cô cô liếc, trùng trùng điệp điệp nhẹ gạt đầu, quay người đi theo Mục Vân Xuyên sau lưng.

Diệp Huyền vội vàng xông Hàn Ngọc thi lễ một cái, sau đó cũng lập tức đuổi theo rồi Hàn Tiêu. Theo nàng bị Hàn Tiêu mang về nhà một khách này, tiểu nha đầu này tỳ âm thầm thề: Công tử ở đâu, nàng ngay tại cái đó!

Đợi đến lúc Mục Vân Xuyên ba người dần dần đi xa, Hàn Ngọc trong mắt đẹp không khỏi rơi xuống từng khóa nóng hổi nước mắt, nhếch đôi môi mềm mại, thấp giọng lầm bầm nói: "Đại ca, ta không có thể tuân thủ đối với lời hứa của người, hãy để cho Tiêu nhi đi lên con đường tu luyện, nhưng đây cũng là vì bảo trụ Tiêu nhi mệnh ah!"

Hàn Ngọc gất gao nắm nắm đầm, dài nhỏ móng tay đâm vào lòng bàn tay, từng giọt máu tươi thấm xuất, nhỏ tại tuyết trên mặt, rất nhanh ngưng tụ thành rồi băng hạt.

"Ha ha, đây là số mệnh a, nên đến đây, luôn tránh không khỏi đây. . ."

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tư chất, Hoàng cấp một tinh!

Huyền Băng cung vững vàng sừng sững tại Huyền Linh đại lục Tây Phương, cùng Tiên Kiếm Môn, đạo linh tông cùng hàng là chính đạo "Tam đại Thánh môn". Môn phái có mấy ngàn năm lịch sử, vẫn là chính đạo lãnh tụ, môn hạ đệ tử quanh năm chống cự Ngoại Vực tà ma xâm lấn Trung Thổ, cho nên thâm thụ thể nhân chỗ kính trọng.

Một ngày này, lại là Huyền Băng cung ba năm một lần phá núi thu đồ đệ ngày tốt lành!

Mục Vân Xuyên mang theo Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền đi tới một tòa cự đại trên quảng trường, phân phó hai người đi tới một đám mây thơ không thoát thiếu nam thiếu nữ bên trong, những cái...kia tỳ là năm nay mới thu vào sơn môn đệ tử.

Muốn bái nhập Huyền Băng trong nội cung môn, hoặc là tỳ là thông qua nhập môn tuyển bạt, hoặc là chính là do nội môn trưởng lão tiến cử, chỉ lần này hai chủng cách. Mà Hàn Tiêu tỳ là thuộc về loại thứ hai, có thể trực tiếp bái nhập Huyền Băng cung, không cần tiến hành bất luận cái gì khảo thí.

Lúc này đây mới thu nhập Huyền Băng cung đệ tử tổng cộng có 35 người, hơn nữa Hàn Tiêu, chính là ba mươi sáu người, về phần Diệp Huyền, nàng chỉ là vội tới Hàn Tiêu làm tỷ nữ đây.

Tại quảng trường chính phía trước, có một tòa rộng lớn đài cao, ở trên có chín cái kim nước sơn bảo tọa, theo thứ tự là Huyền Băng cung chín đại Phong Chủ chỗ ngồi, nhóm này mới thu nhập môn đệ tử, cũng đem tại hôm nay phân phối đến các Phong các mạch.

Cái này chín cái trên bảo tọa, lại còn có ba cái chỗ ngồi là không đầy, cho nên, tạm thời vẫn chưa có người nào nói chuyện.

Chỉ chốc lát sau, Mục Vân Xuyên mang theo túi rượu nhảy lên đài cao, đỉnh đặc ngồi ở dựa vào phía bên phải một cái chỗ ngồi lên, thẳng này tuy nhiên là thứ đại tỳ quý, nhưng cũng là Huyền Băng cung Cửu Phong Trung Thiên màn Phong Phong Chủ.

"Thẳng này vị trí ngay tại ở giữa tâm dựa vào phải cái thứ nhất, hần là ngoại trừ Huyền Băng Cung Chủ bên ngoài lợi hại nhất cao thủ a." Hàn Tiêu con mắt sáng ngời, trong nội tâm âm thầm thề nói: Thật sự là người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đầu!

Chính vào lúc này, trên trận đột nhiên trở nên cực kỳ yên lặng, chung quanh xem lễ cái kia chút ít các sư huynh nhao nhao hướng phía đông nhìn lại.

Hàn Tiêu ngừng đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã áo trắng tuyết trần Tiên Tử chậm rãi bước không mà đến, tiên khí lượn lờ, tựa như họa (vẽ) trong chi nhân.

Nàng kia có thể nói là sắc đẹp khuynh quốc, đang mặc tuyết trắng quần lụa mỏng, một bộ thật dài làn váy chậm rãi phật qua mặt đất, bàn tay trắng nõn vén, nhẹ nhàng đặt trong bụng, cao vút hướng phía đài cao khoan thai đi đến. Bên hông một vòng buộc chặt đai lưng đem cái kia hoàn mỹ đường cong phác họa được phát huy vô cùng tinh tế, đầy đặn bộ ngực 〇〇 càng làm cho người cơ hồ muốn sinh ra một loại choáng váng cảm giác!

Lại hướng lên xem, một trương tinh xảo khuôn mặt, phối hợp một đôi Minh Nguyệt y hệt con ngươi, đem một vài tự chủ kém một chút thiếu niên mê được thần hồn điên đảo, thậm chí trực tiếp phun ra một đạo máu mũi.

Hàn Tiêu không khỏi sâu hít sâu một hơi, hần vồn cảm thấy cô cô tự là trên thế giới tốt nhất xem nữ nhân, thế nhưng mà nữ tử này lại làm cho hắn có loại tương kiến hận muộn cảm giác.

Giống như đời trước chỉ thấy qua tựa như!

Nữ tử áo trắng nhập tọa không lâu sau, lại thấy một đạo màu bạc ánh sáng vạch phá bầu trời, sau một khắc, liền trông thấy một gã tiên phong đạo cốt trung niên nam tử xuất hiện tại trên đài cao, người này đúng là Huyền Băng cung Cung Chủ, Khương Vô Nhai.

Khương Vô Nhai giương mắt quét vừa xuống đài hạ những cái...kia mới nhập môn đệ tử liếc, khẽ gật đầu, cất cao giọng nói: "Lần này Huyền Băng cung thu đồ đệ đại diện chính thức bắt đầu, quy củ rất đơn giản, các người dựa theo trình tự, theo thứ tự tiến lên, sau đó do các vị Phong Chủ chọn lựa."

Dứt lời, Khương Vô Nhai chọn phía bên phải đứng tại vị trí thứ nhất một gã thiếu niên, thân nhiên nói: "Liền từ ngươi bắt đầu đi."

Thiếu niên kia bước đi đến đài cao chính phía trước, khuôn mặt hiển nhiên có chút khẩn trương, "Ta gọi Tông Dương, là Thiết Sơn thành Tông gia thế tử, bái kiến các vị Phong Chủ."

Khương Vô Nhai cẩn thận đánh giá cái này Tông Dương liếc, khẽ gật đầu, "Ân, tư chất Huyền cấp ngũ tinh, coi như không tệ, tự nhập ta băng hồn Phong, ngươi có bằng lòng hay không?"

Huyền Linh đại lục bên trong, cũng không phải là tất cả mọi người có tu luyện tư chất, mà tu luyện tư chất từ cao xuống thấp lại chia làm: Thiên, địa, huyền, hoàng bốn phẩm cấp.

Từng cái phẩm cấp phân thành cửu tinh, cái này Tông Dương Huyền cấp ngũ tinh tư chất, cũng coi là tiểu thiên tài rồi.

Dù sao, Huyền Băng cung đại bộ phận đệ tử thậm chí chỉ là Hoàng cấp thiên phú, mà có được Địa cấp thiên phú người, trăm năm khó gặp, Khương Vô Nhai chính mình bất quá thì ra là Địa cấp Nhị Tinh thiên phú mà thôi. Về phần Thiên cấp thiên phú, toàn bộ Huyền Băng trong nội cung cũng tìm không ra một cái đến.

Thiên cấp thiên phú kỳ tài, có thể nói là ngàn năm khó gặp!

"Nguyên ý, nguyên ý!" Tông Dương liên tục không ngừng gật đầu, có thể bái nhập Huyền Băng Cung Chủ môn hạ, hẳn nào có không tình nguyện đạo lý.

Ngay sau đó, lần lượt đệ tử tiến lên, những...này đệ tử đều là tỉ mỉ chọn lựa, tư chất đều là nhân tuyển tốt nhất, bởi vậy các Phong Chủ cũng đều vui vẻ đem chỉ thu làm môn hạ, chỉ là cái kia Mục Văn Xuyên lại một người đệ tử cũng còn không có có nhận lấy.

Trên thực tế, thằng này đảm nhiệm Thiên Mạc Phong Chủ hơn hai mươi năm, một người đệ tử cũng tịch thu, hẳn ngày thường chỉ lo uống rượu, căn bản không có hứng thú giáo sư đệ tử.

Rất nhanh, đến phiên Hàn Tiêu lên sân khấu rồi, Hàn Tiêu trong lòng có vài phần khẩn trương, quay đầu lại Diệp Huyền kéo đến trước người, nhẹ nhẹ đẩy đi ra, thấp giọng nói: "Huyền Nhi, ngươi đi trước trắc trắc là cái gì tư chất."

Hàn Tiêu đối với chính mình tương khi không có tin tưởng, vạn nhất toàn trường tự một mình hắn tư chất thấp kém, chẳng phải là bị người giễu cợt. Đem Diệp Huyền trước đẩy đi ra thử xem nước, nếu như Diệp Huyền hợp cách rồi, chính mình có lẽ cũng cùng Diệp Huyền không kém bao nhiêu đâu.

Diệp Huyền chậm rãi đi tới trước sân khấu, hướng về trên đài các vị Phong chủ môn đệ dàng cúi đầu, "Các vị Phong Chủ, ta gọi Diệp Huyền, là... Là công tử nha hoàn."

Khương Vô Nhai nghe xong cái này bé con chỉ là nha hoàn, mày kiếm không khỏi có chút nhú một cái, có thể sau một khắc, hắn lại kinh ngạc phát hiện, cái tiểu nha đầu này tư chất lại cao được không hợp thói thường, đạt đến Địa cấp một tinh trình độ, ít so với chính mình chênh lệch cái gì.

Lúc này, Khương Vô Nhai lập tức nói ra: "Đã đến rồi Huyền Băng cung, thế tục thân phận tự không hề trọng yếu, ngươi cái này bé con cũng là thông minh nhu thuận, tự nhập môn hạ của ta a."

"Chương môn sư huynh, ngươi đã thu không ít đệ tử, cái này bé con ta nhìn quái ưa thích đấy, hay là nhập môn hạ của ta a!" Đúng lúc này, nhưng lại Phi Tuyết Phong Phong Chủ Liễu Bạch Tô mở miệng, nàng không chỉ có là Phi Tuyết Phong Phong Chủ, cũng là Khương Vô Nhai phụ nhân.

Nàng mới mở miệng, Khương Vô Nhai lập tức tự nghĩ com rồi, hần cũng không dám cùng lão bà đại nhân tranh giành đồ đệ.

"Diệp Huyền, ngươi có bằng lòng hay không làm ta Liễu Bạch Tô đồ nhi?"

Diệp Huyền cắn cắn môi dưới, quay đầu lại nhìn nhìn Hàn Tiêu, đã thấy Hàn Tiêu dốc sức liều mạng xông nàng gật đầu, Diệp Huyền lúc này mới nhẹ nhàng "Ân" rồi một tiếng, xem như đã đáp ứng.

"Hào hảo hảo!" Liễu Bạch Tô thu như vậy cái tư chất tuyệt hảo đệ tử, trên mặt vui vẻ dày vô cùng, trong nội tâm đã kế hoạch tốt rồi muốn đem cái này bé con cho rằng là chân truyền đệ tử đến nuôi dưỡng.

Hàn Tiêu chứng kiến Diệp Huyền như thế đã bị truy phùng, trước mắt không khỏi sáng ngời, thầm nghĩ trong lòng: "Ta từ nhỏ cùng Huyền Nhi ăn ở cùng một chỗ, Huyền Nhi là nha hoàn của ta thiên phú đều lợi hại như vậy, ta có lẽ càng thêm lợi hại mới đúng! Hơn nữa, ta là xuyên việt tới, bao nhiêu có chút nhân vật chính quang sáng a!"

Nghĩ tới đây, Hàn Tiêu bước chân cũng nhẹ nhàng tự tin...mà bắt đầu.

"Bái kiến chương môn, bái kiến các vị Phong Chủ, ta gọi Hàn Tiêu, đến từ Khai Dương thành Hàn gia!"

Khương Vô Nhai quét Hàn Tiêu liếc, thân nhiên nói: "Tư chất Hoàng cấp một tinh, miễn cưỡng đạt tới có thể tu luyện tiêu chuẩn."

Hoàng cấp một tinh?

Hàn Tiêu như bị sét đánh, chỉ cảm thấy đầu một hồi choáng váng: Cái này hình như là nhất kém cỏi nhất tư chất đi à nha!

Huyền Nhi là thứ thiên tài, mà ta, là thứ củi mục?

Cái này thật là đồ lớn lao châm chọc!

Khương Vô Nhai lông mi nhú, quay đầu lại nhìn về phía còn lại Phong Chủ, nói: "Các vị sư huynh đệ, cái này Hàn Tiêu, ai muốn?"

Khương Vô Nhai hỏi một lần, không người trả lời, chỉ có cái kia Mục Vân Xuyên hướng về phía Hàn Tiêu nhú lông mày, ý là: Ngươi không bái ta, cũng không ai muốn ngươi ah!

"Hoàng cấp một tinh, như vậy tư chất, rốt cuộc là như thế nào thông qua nhập môn tuyển bạt hay sao?" Trên đài, một gã lưng đeo trọng kiếm Cao Trắng nam tử không vui nói: "Chúng ta Huyền Băng cung tuyển bạt nội môn đệ tử thấp nhất yêu cầu không phải Hoàng cấp ngũ tinh sao?"

"Chắc là vị nào nội môn trưởng lão tiến cử đến đây." Một danh khác đang mặc áo tím trung niên nữ tử thân nhiên nói: "Đã không có người nguyện ý thu hần, không bằng tự lại để cho hần đi ngoại môn tu luyện vài năm, nhìn xem có cái gì tiến triển, nếu là tiến độ còn có thể, lại thu nhập nội môn cũng không muộn."

"Ân, cũng chỉ có như vậy." Khương Vô Nhai nhẹ gật đầu, Hoàng cấp một tinh thiên phú, tự tính toán khổ tu một trăm năm cũng không có khả năng sẽ có cái gì thành tựu, cần gì phải lại trên người hần lãng phí tâm huyết cùng tài nguyên.

Vẫn là đem hần ném đến ngoại môn ,Nhâm hần tự sinh tự diệt tốt rồi.

Chính vào lúc này, đã thấy Mục Vân Xuyên chậm rãi đứng lên, thả người nhảy lên nhảy tới Hàn Tiêu bên cạnh, cười hắc hắc nói: "Tiểu tử, cái này ngươi chỉ có bái ta làm thầy đi à nha?"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Võ đạo cảnh giới

Hàn Tiêu bóp bóp nắm tay, biết rõ chính mình gia nhập ngoại môn lời mà nói..., căn bản không có cơ hội học được Huyền Băng cung cao nhất sâu Băng Huyền Kính công pháp, lại đàm gì hóa giải trong cơ thể hòa độc?

Cái gọi là ngoại môn đệ tử, căn bản cũng không có sư tôn chỉ đạo, Huyền Băng cung chỉ biết truyền xuống đơn giản một chút công phu quyền cước cùng tối thể pháp môn cung cấp ngoại môn đệ tử tu luyện.

Ngoại môn đệ tử chiêu mộ cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần có tu luyện thiên phú, thân gia trong sạch, liền có thể báo danh gia nhập Huyền Băng cung ngoại môn, hàng năm đều tiến hành tuyển nhận, thân phận địa vị cùng nội môn đệ tử không thể so sánh nổi. Cùng hắc nói là đệ tử, chẳng nói là tạp dịch.

Mà cái này Mục Vân Xuyên tuy nhiên thoát nhìn không quá đáng tin cậy, nhưng tựa hồ nhận thức phụ thân của mình, biết rõ hắc tư chất kỳ chênh lệch hoàn nguyên ý nhận lấy hắc. Đã như vậy, cũng chỉ tốt nhận mệnh rồi.

"Mục Sư đệ, ngươi thật đúng muốn nhận lấy hắc?" Khương Vô Nhai có chút kỳ quái, Mục Vân Xuyên nhiều năm như vậy chưa bao giờ thu đồ đệ, hôm nay lại muốn thu kẻ tiếp tư chất kém đến nỗi không hợp thói thường tiểu tử? Hơn nữa nhìn hắc có vẻ bệnh bộ dáng, hiển nhiên căn xương cũng không tốt đến đến nơi đâu.

"Ta xem hắc thuận mắt, không được sao?" Mục Vân Xuyên cười cười, cầm lên túi rượu uống một hớp.

Trên đài những cái...kia Phong Chủ khóe miệng có chút một hồi run rẩy, bất quá ngẫm lại Mục Vân Xuyên làm việc gần đây cách trôi qua bạn nói, cũng tự bình thường trở lại.

"Tiểu tử, ngươi bây giờ nguyện ý?" Mục Vân Xuyên nhìn xem Hàn Tiêu, lại hỏi một lần.

"Hàn Tiêu bái kiến sư phụ." Hàn Tiêu cung kính quỳ xuống bái sư, những năm này chịu đủ cái kia "Tà Long Phân Thiên luân" hỏa độc tàn phá, chỉ cần nghĩ đến cái loại này thống khổ, những thứ khác hết thảy cũng đều không coi vào đâu rồi, huống hồ, bái cái này lão tử sư phụ vì sư, có lẽ cũng sẽ không quá không xong a.

"Ân." Mục Vân Xuyên gật gật đầu, sau đó, trực tiếp sẽ đem Hàn Tiêu hướng trên vai một khiêng, hướng phía chính mình Thiên Mạc phong phương hướng phá không mà đi.

Mọi người đều là âm thầm cười trộm, phế vật xứng tửu quý, ngược lại là tuyệt phối!

Chỉ có Diệp Huyền một người âm thầm sốt ruột, nhìn xem Hàn Tiêu phương hướng ly khai, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hơi có chút ướt át, sáu năm ra, cái này còn là lần đầu tiên ly khai công tử bên người.

...

Thiên Mạc phong.

Một tòa rộng lớn bên trong đại điện, Hàn Tiêu cung kính quỳ gối Mục Vân Xuyên trước mặt, ngay tại vừa rồi, hắc đã đi đã xong ba quỳ chín khấu lễ bái sư.

Thiên Mạc phong ở trong, ngoại trừ Mục Vân Xuyên bên ngoài, chỉ có một nấu cơm lão bộc, bởi vậy, cái này to như vậy cung điện, lộ ra cực kỳ trống trải.

"Tiểu tử, vì sư cùng cha ngươi tính toán là quen biết cũ, cho nên tuy nhiên tư chất của ngươi chênh lệch, ta cũng không chê ngươi." Mục Vân Xuyên cười hắc hắc rồi vài tiếng, đem một cái bầu rượu đưa tới Hàn Tiêu trước mặt, mới nói: "Làm đồ đệ của ta, trọng yếu nhất tự là có thể uống rượu."

"Cái này có thể hay không về sau lại học. . ." Hàn Tiêu cái ót một hắc, "Ta là tới học Băng Huyền Kính đấy."

"Ta biết rõ, tu luyện Băng Huyền Kính hóa giải hỏa độc nha, ta đều theo ngươi cô cô chỗ đó nghe nói." Mục Vân Xuyên đánh rơi cái rượu nắc, từ phía sau trên giá sách nhảy ra một vốn rơi đầy tro bụi bí tịch, miệng đầy mùi rượu nói: "Đây chính là chúng ta Huyền Băng cung bất truyền bí mật Băng Huyền Kính, cầm lấy đi luyện a."

Hàn Tiêu vỗ vỗ ở trên tro bụi, mở ra tờ thứ nhất, ở trên còn dính lấy không ít vết rượu, may mà, vẫn có thể có nhìn rõ ràng bên trong văn tự.

Hàn Tiêu một bên đọc qua Băng Huyền Kính, một bên hữu ý vô ý mà hỏi thăm: "Sư tôn, ngươi nói ngươi nhận thức cha ta, vậy ngài biết rõ cha ta sống hay chết, nếu như còn sống, hắc tại nơi nào, vì cái gì từ lúc ta có trí nhớ đến nay, chưa từng có bái kiến cha của mình mẹ? Thậm chí còn, ta hỏi cô cô, cha ta tên gọi là gì, nàng cũng chưa bao giờ nói cho ta biết."

"Ngươi cô cô đã không nói cho ngươi, tự nhiên có đạo lý của nàng. Chuyện nhà của ngươi, ta cũng bất tiện nhiều lời." Mục Vân Xuyên khó được lộ ra một tia nghiêm túc thần sắc, đưa thay sờ sờ Hàn Tiêu cái ót, "Đội ngươi trưởng thành, có lẽ ngươi cô cô tự sẽ nói cho ngươi biết rồi, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi muốn trước tiên đem cái này cái mạng nhỏ bảo trụ mới được."

Mục Vân Xuyên buông bầu rượu, đem Hàn Tiêu kéo đến trước mặt, trực tiếp dùng hùng hậu lực lượng tại Hàn Tiêu thể nội vận hành mấy lần chân khí, thân nhiên nói: "Tư chất ngươi chênh lệch, lại không có gì nội công nội tình, ta liền trực tiếp thay ngươi đã thông gân mạch, lại để cho ngươi chân khí trong cơ thể tự động dựa theo Băng Huyền Kính pháp môn vận hành ba mươi sáu cái Chu Thiên."

"Ngươi cẩn thận thể ngộ, nhớ kỹ cái này vận hành chân khí lộ tuyến, tranh thủ sớm ngày tấn thăng đến Tiên Thiên Ngưng Khí cảnh giới a."

"Tiên Thiên Ngưng Khí? Có ý tứ gì?" Hàn Tiêu khó hiểu mà hỏi thăm.

"Xem ra ngươi cô cô đích thật là chưa từng cho ngươi tiếp xúc qua tu luyện một đạo." Mục Vân Xuyên nhàn nhạt cười cười, "Chúng ta tu luyện chỉ nhân,

tu luyện cảnh giới thứ nhất là hậu thiên rèn thể, rèn luyện thân thể, cô đọng chân khí. Mà đạt tới hậu thiên đệ thập trọng cảnh giới, có thể dẫn tiên thiên chi khí nhập vào cơ thể, tấn thăng đến Tiên Thiên cảnh giới."

"Tấn chức Tiên Thiên cảnh giới về sau, liền bắt đầu tu luyện nguyên khí, cái này mới xem như chính thức đi vào rồi võ đạo. Tiên Thiên cảnh giới cái thứ nhất cấp độ tựu xưng là Ngưng Khí cảnh, lại hướng lên thì là ngưng mạch cảnh, hóa nguyên cảnh, về phần đằng sau cảnh giới, vi sư cũng biết chi không rõ rồi."

"Vi sư đối với ngươi kỳ vọng cũng không cao, chỉ cần ngươi có thể thành công tấn chức Tiên Thiên Ngưng Khí cảnh giới là được rồi." Mục Vân Xuyên sờ lên sống mũi, "Một bước này cũng không tính rất khó khăn, chỉ có điều tư chất ngươi thật sự có hạn, vi sư chỉ có thể tận lực giúp ngươi."

Hàn Tiêu gật gù đầu, âm thầm đem những cảnh giới này phân chia đều ghi nhớ, lại mở miệng hướng Mục Vân Xuyên hỏi: " Sư tôn, vậy ngài là cái gì cảnh giới?"

"Hắc hắc, vi sư tự nhiên là hóa nguyên cảnh." Mục Vân Xuyên nhún lông mày, "Có thể trở thành Huyền Bổng cung Phong Chủ, từng cái đều là hóa nguyên cảnh cường giả."

"Ta mới vừa rồi giúp ngươi ngưng tụ rồi Khí Hải, cho ngươi tu luyện xuất chân khí đã có chứa đựng địa phương, cho nên, ngươi bây giờ, đã xem như hậu thiên thập trọng đệ nhất trọng cảnh giới."

"Vậy thì đệ nhất trọng rồi hả?" Hàn Tiêu ngẩn ngơ, "Không có cảm giác gì à?"

"Đó là bởi vì ngươi bây giờ trong cơ thể tất cả đều là vi sư chân khí." Mục Vân Xuyên cau mày, hung hăng tại Hàn Tiêu đầu thượng gõ một cái, "ngươi tinh tế thể ngộ vi sư vừa rồi vận hành chân khí lộ tuyến, là có thể có khống chế chân khí trong cơ thể vận chuyển thời điểm, những cái...kia chân khí mới xem như chân khí của ngươi, hiểu chưa?"

"Ân, ta thử xem." Hàn Tiêu sờ lên bị sư tôn đập đập địa phương, vẻ mặt đau khổ lên tiếng, chợt khoanh chân bắt đầu tu luyện.

Chỉ chớp lát sau, Hàn Tiêu liền rơi vào cảnh đẹp, chân khí trong cơ thể càng chuyển càng nhanh, cơ hồ có thể cùng Mục Vân Xuyên vừa mới thay Hàn Tiêu vận hành cái kia ba mươi sáu lần cùng so sánh rồi.

"Ồ? Tiểu tử này tư chất thật là Hoàng cấp một tinh?" Mục Vân Xuyên có chút không dám tin tưởng nhìn thẳng Hàn Tiêu, nhanh như vậy tựu hoàn toàn lĩnh ngộ Băng Huyền Kính hậu thiên thập trọng vận hành pháp môn, như vậy tư chất, kém nhất cũng phải là Huyền cấp a.

Mục Vân Xuyên cẩn thận đánh giá Hàn Tiêu, nhìn hồi lâu, nhưng vô luận Mục Vân Xuyên như thế nào cẩn thận quan sát, đều chỉ được xuất một cái kết luận: Hàn Tiêu tư chất tựu là Hoàng cấp một tinh.

"Thật là đồ quái vật." Mục Vân Xuyên lắc đầu, "Cũng đúng, cha hắn cường đến cái loại này trình độ, bởi vì cái gọi là hổ phụ không khuyến tử, tiểu tử này lại chênh lệch cũng sẽ không là thứ phế vật ah."

"Hắc hắc, ngược lại là nhặt được cái bảo bối trở về." Mục Vân Xuyên cười nhạt một tiếng, sau đó mang theo bầu rượu, tự lo đi uống rượu rồi.

Chỉ là, hắn vừa vừa ly khai, Hàn Tiêu trên người cái kia Băng Huyền Kính sinh ra chân khí lại đột nhiên theo màu trắng biến thành màu đỏ, vừa mới tu luyện ra hàn băng thuộc tính chân khí, rõ ràng thoát cái biến thành tà hỏa thuộc tính.

Tại Hàn Tiêu thể ở trong, cái con kia Tà Long Phần Thiên luân phía trên, đột nhiên lóe ra âm đạm ánh sáng màu đỏ, thoáng cái sẽ đem Hàn Tiêu ngưng tụ ra được hàn băng chân khí cắn nuốt sạch rồi, cũng nhanh chóng chuyển hóa thành một cỗ càng cường đại hơn tà hỏa chân khí, tại Hàn Tiêu tứ chi bách hải trong không ngừng vận chuyển.

Loại này tà hỏa ánh sáng màu đỏ còn không phải cái loại này đơn thuần màu đỏ, ngược lại càng tiếp cận với huyết sắc, nếu để cho người khác chứng kiến, tuyệt sẽ không nghĩ tới hắn là tại tu luyện Huyền Môn chính tông Băng Huyền Kính, mà sẽ cho rằng Hàn Tiêu tại tu luyện cái gì tuyệt thể ma công.

Đây hết thảy, Hàn Tiêu nhưng lại hồn nhiên không biết.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Tuyệt sắc Tiểu sư thúc

Ngày hôm sau một sáng sớm, nhu hòa Thần Quang (nắng sớm) nghiêng nghiêng chiếu rọi tại Huyền Băng trong nội cung này tòa rộng rãi trên quảng trường. Đông Phương mới vừa vận nhà bạch, mà ở trên quảng trường đã tụ tập mấy trăm tên Huyền Băng cung đệ tử, đang luyện tập lấy các loại hoa mỹ kiếm thuật, quyền pháp.

Bọn họ đều là đến từ Huyền Băng cung chín đại Phong môn đệ tử, mỗi ngày sáng sớm, cơ hồ sở hữu tất cả Huyền Băng cung đệ tử đều sẽ tụ tập tại nơi này trong sân rộng luyện công buổi sáng.

Cũng không có thiếu tu vi cao đệ tử, nắm giữ ngự kiếm không vật tâm pháp, ở giữa không trung bay tới bay lui, lại để cho một ít vừa gia nhập Huyền Băng cung bấy giờ con cực kỳ hâm mộ vô cùng.

Huyền Băng cung trưởng môn Khương Vô Nhai mang theo hôm qua nhận lấy vài tên đồ nhi chậm rãi đi tới, hướng phía giữa không trung một gã đang tại múa kiếm thanh niên hô: "Ngạn bản, ngươi tới đây một chút."

Cái kia gọi là "Ngạn bản" thanh niên nghe được trưởng môn gọi mình, lập tức thu kiếm vào vỏ, thả người nhảy đến Khương Vô Nhai trước mặt, cúi người hành lễ nói: "Sư tôn, chào buổi sáng!"

Khương Vô Nhai khẽ gật đầu, "Tu vi của ngươi cùng võ kỹ gần đây tiến triển đều có chút không tệ, hiện tại vì sư sẽ đem mấy vị sư đệ sư muội giao cho ngươi, ngươi trước thay vì sư đem hậu thiên thập trọng tài thể công pháp truyền thụ xuống dưới, chờ bọn hắn tu luyện đến Tiên Thiên Ngưng Khí cảnh lại nói cho ta biết."

"Vâng, sư tôn!" Ngô Ngạn Bản sắc mặt có chút kích động, đây là trưởng môn đối với chính mình tín nhiệm biểu hiện ah!

...

Còn lại các Phong các mạch Phong chủ yếu sao tự mình chỉ điểm, hoặc là phái môn sinh đặc ý của mình thay thụ nghệ, toàn bộ trong sân rộng, tất cả mọi người loay hoay bắt diệp nhạc hồ (*), chỉ có một người lộ ra đặc biệt tịch liêu.

Hàn Tiêu giờ phút này là lo lắng một người đứng ở trên quảng trường, tối hôm qua Mục Văn Xuyên cái kia lão tửu quỷ ném một vốn Băng Huyền Kính bỏ chạy rồi, sau đó Hàn Tiêu tìm mới vừa buổi sáng cũng không tìm được sư tôn bóng dáng, không có biện pháp, hắn đành phải tự mình một người chạy đến trên quảng trường, quan sát hẳn sư huynh của hắn đệ đám bọn họ luyện tập võ kỹ.

Tuy nhiên hẳn là tới Huyền Băng cung tu luyện Băng Huyền Kính hóa giải độc đày, nhưng như thế nào cũng muốn học một chút nhi võ kỹ a, nhìn xem những cái...kia sư huynh một kiếm quét ra hơn mười thước kiếm khí, Hàn Tiêu quả thực hâm mộ phải chết.

Hắn kiếp trước chỗ tập được Âm Dương quý thuật cổ nhiên huyền diệu, nhưng lại chỉ có thể câu thông Âm Dương Quý Thần, chứng kiến một ít thường nhân nhìn không tới đồ vật, cũng không có gì thực tế sức chiến đấu.

Bất quá nhắc tới cũng là kỳ quái, Hàn Tiêu tối hôm qua tu luyện rồi một buổi tối Băng Huyền Kính, không biết vì cái gì, một chút Huyền Băng chân khí đều không có luyện ra, nhưng toàn thân âm áp đầy, hơn nữa giống như tràn đầy tinh lực, cái này lại để cho Hàn Tiêu trăm mối vẫn không có cách giải.

Hàn Tiêu đứng tại chung quanh quảng trường trên một tảng đá lớn, đánh giá chung quanh lấy, phát hiện Diệp Huyền cái nha đầu kia cũng không tại, chắc là sư tôn của nàng cho nàng an bài đặc biệt gì huấn luyện a.

Dù sao, năng thế nhưng mà thiên phú dị bẩm siêu cấp thiên tài....!

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, nói thầm Thượng thiên cũng thật sự là yêu hay nói giỡn, Huyền Nhi nha đầu kia lớn lên như nước trong veo đấy, tư chất lại cao như vậy, rõ ràng cho ta như vậy cái củi mục trở thành sáu năm nha hoàn, ngấm lại ta thật đúng là lợi nhuận đại phát rồi.

Đột nhiên, Hàn Tiêu ánh mắt bị một cái thân ảnh màu trắng kéo tới, đó là một gã tuyệt sắc Tiên Tử đang tại dạy bảo chính mình tiểu đồ nhi.

Đúng là thu đồ đệ đại điển thời điểm vị kia kinh diễm toàn trường tuyệt sắc giai nhân!

Hàn Tiêu chỉ biết là, cái này Tiên Tử cũng là trong đó Huyền Băng cung một vị Phong Chủ, là của mình Tiểu sư thúc, nhưng lại cũng không biết nàng tên gọi là gì.

Hàn Tiêu do dự một lát, hay là nện bước bước chân, đi tới.

Cái gọi là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Hàn Tiêu cái này sáu năm ra, đã trải qua vô số lần sinh tử dầy vò, cũng sớm đã lĩnh ngộ xuất nhân sinh có lẽ tận hưởng lạc thú trước mắt, theo tính mà làm. Bởi vì hắn không biết mình còn chống không đẩy lên qua tiếp theo Vạn Hóa Phệ Tâm chi thống.

Giờ phút này, cái kia tuyệt sắc Tiên Tử đuổi ra một rẽ hành bạch ngón tay ngọc, thể thân lúc trước tên đáng yêu thiếu nữ có chút giờ lên trường kiếm trong tay, ôn nhu nói: "Linh nhi, một chiều này Lưu Phong Hồi Tuyết, mũi kiếm còn muốn hướng thượng chuyển ba thốn, biết không?"

Cái kia xinh đẹp thiếu nữ mở to đôi mắt to sáng ngời liên tục gật đầu, thế nhưng mà đột nhiên trông thấy một gã thiếu niên gầy yếu bu lại, biểu lộ không khỏi trì trệ.

"Tiên nữ tỷ tỷ, ngươi tên là gì à?" Hàn Tiêu hí mắt, trang nghe lời bán xảo nói.

Tuy nhiên Hàn Tiêu cổ thân thể này mới là mười mấy tuổi choai choai thiếu niên, nhưng dưới thân thể mặt linh hồn cũng đã chín.

Cái kia tuyệt sắc Tiên Tử có chút kinh ngạc nhìn xem hắn, hiển nhiên thật không ngờ cái này Tam đại đệ tử rõ ràng dám chủ động tiến lên đây đến gần, hơn nữa cười đến thập phần ngây thơ như cún.

Tiên Tử vốn là sững sờ, chợt xinh đẹp cười nói: "Ta gọi Thu Uyển Vận, ngươi có chuyện gì không?"

"Không có ah." Hàn Tiêu lắc đầu, "Ta chỉ là muốn biết Tiểu sư thúc tên gọi là gì mà thôi."

"Phốc phốc." Thu Uyển Vận hé miệng cười duyên một tiếng, "Ngươi tiểu gia hỏa này ngược lại là thành thật, như thế nào, Mục Sư huynh mặc kệ ngươi sao?"

"Ta mới không cần hắn quần đây này." Hàn Tiêu lông mi nhú, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Ta ghét nhất người khác uống rượu rồi, sư tôn toàn thân đều là mùi rượu, nghe được ta khó nhận lấy cái chết."

"Ngươi tiểu gia hỏa này, có như vậy ghét bỏ sư phụ của mình đấy sao?" Thu Uyển Vận nhìn không được, một đôi con ngươi sáng ngời hoàn thành một đạo Nguyệt Nha Nhi (nàng tiên ánh trăng), thật vất vả nhìn cười ý, nói: "Coi chừng ta tìm sư phụ ngươi cáo trạng."

"Hi hi, Tiểu sư thúc mới sẽ không bán đứng ta đây này." Hàn Tiêu đánh rần đập đầu lên, càng gom góp càng gần, rất nhanh cùng với cái này một lớn một nhỏ hai cái mỹ nữ đàm được bất diệc nhạc hồ (*) lên.

. . .

Cách đó không xa, chung quanh cái kia chút ít các sư huynh đệ đều là dùng ánh mắt quái dị gắt gao nhìn thẳng Hàn Tiêu, càng có người phảng phất trong mắt đều muốn phun ra lửa.

Phải biết, Thu Uyển Vận có thể là cả Huyền Băng trong nội cung công nhận Nữ Thần, ngày bình thường tựa hồ đối với ai cũng sắc mặt không chút thay đổi, như thế nào sẽ cùng cái phế vật này chuyện trò vui vẻ.

"Đcmm, người này rõ ràng dám gom góp Tiểu sư thúc gần như vậy!"

"Móa nó, cái này thôi không biết xấu hổ hỗn đản, một đôi mắt đều nhanh dán tại Tiểu sư thúc trên người, ah ah ah! Ta muốn giết chết hắn!"

"Chẳng lẽ đầu năm nay nữ nhân đều thay đổi, không thích thiên tài ưa thích phế vật rồi sao?" Một gã lớn lên vừa đen lại béo thiếu niên thờ dài một tiếng, "Đáng tiếc, ta là Hoàng cấp ngũ tinh thiên phú, so về cái kia Hàn Tiêu, không đủ phế ah!"

"Ha ha. . ." Chung quanh đệ tử đều là vẻ mặt xem thường trừng cái kia hắc béo thiếu niên liếc, tựa cái kia phó mặt mày, tựa tính toán toàn thân, từ trong ra ngoài tất cả đều phế đi, Tiểu sư thúc cũng không có khả năng sẽ con mắt liếc hắn một cái.

Tuy nhiên bọn hắn không muốn thừa nhận, nhưng Hàn Tiêu cái kia lớn lên đích thật là lông mày xanh đôi mắt đẹp, ngày thường một đôi hoa đào mắt, nhỏ như vậy mặt trắng vô cùng nhất lấy nữ nhân ưa thích rồi.

Tên kia bị Thu Uyển Vận gọi là, tên là "Linh nhi" thiếu nữ khá ái hiển nhiên đối với Hàn Tiêu loại này nói chuyện phiếm phương thức cảm thấy tương đương mới lạ, xong Hàn Tiêu nhút nhát e mà hỏi: "Ngươi có phải hay không gọi Hàn Tiêu ah."

Hàn Tiêu ngẩn người, chỉ chỉ chính mình sống mũi, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ ta tại Huyền Băng cung cũng đã như vậy nổi danh sao?"

"Không phải." Thiếu nữ Diễm Diễm cười nói: "Toàn bộ Huyền Băng cung một người duy nhất Hoàng cấp một Tinh Thiên phú củi mục, có thể không nổi danh sao?"

Sau một khắc, thiếu nữ đột nhiên ý thức được chính mình tựa hồ nói sai rồi lời nói, vội vàng nói xin lỗi nói: "Thực xin lỗi, ta không có ý tứ gì khác."

"Không có sao, thiên phú của ta hoàn toàn chính xác không tốt nha." Hàn Tiêu nhún vai, chợt nhạt cười nhạt nói: "Cho nên ta mới chịu càng thêm cố gắng, nhất định sẽ không lạc hậu người khác quá nhiều đấy!"

"Ừ!" Người thiếu nữ kia thoáng cái đã bị Hàn Tiêu loại này tích cực lạc quan tinh thần cảm động, kim lòng không được nắm Hàn Tiêu tay phải, vỗ ngực nói: "Ta gọi Phong Linh nhi, về sau có cái gì cần muốn giúp đỡ đấy, ngươi tự đi tuyệt trần Phong tìm ta!"

Thu Uyển Vận cũng nhìn không được đối với Hàn Tiêu cao nhìn thoáng qua, tại cái tuổi này có thể có bức này giác ngộ, thật sự là khó được, đáng tiếc, thiên phú của hắn, thật sự là quá kém!

Chương 5: Kinh người ngộ tính

Đang khi nói chuyện, một gã niên kỷ so Phong Linh Nhi hơi lớn hơn vài tuổi thiếu nữ đã đi tới, hướng về Thu Uyển Vận cúi người hành lễ, nói: "Sư tôn, ta trước mang Linh nhi xuống dưới luyện công rồi."

Thu Uyển Vận nhẹ nhàng vuốt ve Phong Linh Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn, ôn nhu nói: "Linh nhi, đi thôi."

Phong Linh Nhi lưu luyến không rời quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại phát hiện Hàn Tiêu tiểu từ kia hay là về mặt si ngốc nhìn xem Thu Uyển Vận.

Thu Uyển Vận cũng là sững sờ, gặp Hàn Tiêu như vậy chuyên chú đang nhìn mình, chỉ đem làm hắn là đối với chính mình thập phần tôn kính, vì vậy tự nhiên cười nói nói: "Tiểu gia hỏa, ngươi có phải hay không có lời gì muốn muốn nói với ta?"

"Hắc hắc, cũng không có gì lời nói á." Hàn Tiêu có chút xấu hổ gãi gãi cái ót, "Ta chính là nhớ tới một bài thơ, không biết có ý tứ gì."

"Àn?" Thu Uyển Vận lông mày kẻ đen cau lại, "Không thể tưởng được ngươi ngược lại là còn uyên bác thi thư, là cái đó một thủ, niệm tới nghe một chút."

"Quan quan con chim gáy, tại sông chi châu, yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Cầu còn không được, ngụ ngụ tư phục, thoải mái nhân nhĩ, trần trọc." Hàn Tiêu không cần nghĩ ngợi, trực tiếp tưng tưng thốt ra.

"YAA.A.A..!" Bên cạnh mấy vị nữ đệ tử đột nhiên sững sờ, còn có chút niên kỷ hơi lớn lên thiếu nữ nghe hiểu rồi hàm nghĩa, khuôn mặt "Vù" đỏ lên.

Tiểu tử này thật sự là ngại mệnh trường, rõ ràng dám ở Tiểu sư thúc trước mặt niệm loại này thơ!

Thu Uyển Vận lông mi đột nhiên nheo một cái, thật lâu, trên mặt đột nhiên bay lên một tia đỏ ửng, nguyên lai thẳng này vừa mới như vậy nhìn mình, lại là tại dùng tới não cân!

"Tuổi còn nhỏ, không học giỏi!" Thu Uyển Vận trắng rồi Hàn Tiêu liếc, trực tiếp liền xoay người phiêu nhiên mà đi.

Hàn Tiêu khoe miệng lại treo lên một vòng đường cong, Tiểu sư thúc rõ ràng không có vùng chính mình một bạt tai, xem ra có hi vọng ah!

"Tuổi còn nhỏ, không học giỏi!" Chung quanh những cái...kia các nữ đệ tử học Thu Uyển Vận thần thái, những nhẽo cười lấy đối với Hàn Tiêu chỉ trở...mà bắt đầu.

Hàn Tiêu lông mi nháy lên, không chút phật lòng: Ta là tuổi còn nhỏ sao? Hai đời niên kỷ cộng lại, cũng có thể làm cha của các ngươi rồi!

Cách đó không xa, tại một rừng cây bóng mờ xuống.

Vài tên mặc nội môn đệ tử quần áo và trang sức thiếu niên nhìn xem Hàn Tiêu tại trên quảng trường lác lác, đều là về mặt tức giận bất bình...mà bắt đầu.

Những người này niên kỷ đều không tính lớn, đúng là tranh giành đấu đấu hung ác niên kỷ, đặc biệt là Hàn Tiêu rõ ràng dám "Làm bản" bọn hắn trong suy nghĩ Nữ Thần, cái này càng làm cho bọn hắn ghen ghét dữ dội.

"Đjxmm~, cái phế vật này, chơi bồi lêu lổng, không học vấn không nghề nghiệp, quả thực ném chúng ta Huyền Băng cung mặt!" Cầm đầu một gã đáng người cao ráo tuấn lãng thiếu niên lạnh lùng nói.

"Đúng vậy, mẹ đấy, vừa tới ngày đầu tiên tựu đám cùng Tiểu sư thúc như vậy Nữ Thần đến gần!" Một cái mập mạp thiếu niên cầm chặt nắm đấm, hùng hùng hổ hổ nói: "Ta đều đến rồi ba năm rồi, còn không có cùng Tiểu sư thúc nói chuyện nhiều đây này!"

Mập mạp kia càng nói càng khí, trực tiếp nhắc lên bên người một căn côn sắt, quát: "Không được, bản gia ta muốn hung hăng đánh hắn mấy quyền, hàng hàng hóa!"

"Ài, đồ mập mạp, chúng ta với tư cách nội môn sư huynh động thủ đánh như vậy cái phế vật, chẳng phải là ô uế tay của mình?" Tuấn lãng thiếu niên cười lạnh nói: "Vương sư đệ, ngươi đi an bài mấy cái ngoại môn đệ tử, chờ hắn lúc rồi đi, bắt được hắn đọc đánh một trận!"

"Không có vấn đề, lại để cho tên phế vật kia thân là nội môn đệ tử, lại bị ngoại môn đệ tử ấu đả, xem hắn về sau còn có cái gì thể diện tại Huyền Băng cung lẫn lộn!" Cái kia Vương sư đệ lập tức phụ họa...mà bắt đầu.

Dứt lời, Vương sư đệ liền lập tức hướng về ngoại môn đệ tử hoạt động khu bước nhanh đi đến.

Chỉ là Hàn Tiêu lại còn không biết, chính mình trêu chọc Tiểu sư thúc cử động, đã khiến cho những cái...kia các sư huynh ghen ghét, một hồi châm có âm mưu với hắn, đang tại triển khai.

...

Hàn Tiêu tùy tiện ở trên quảng trường dạo qua một vòng, gặp không có người nguyên ý phản ứng chính mình, dứt khoát nhảy lên một khối cực lớn nhám thạch, ngồi ở phía trên, nhìn chăm chú lên phía dưới các sư huynh luyện tập võ kỹ.

Chỉ nghe khắp nơi đều là "Soàn soạt cấp hắc" tiếng hò hét, tràng diện tương đương đồ sộ.

Hàn Tiêu xem trong chốc lát, chứng kiến một vị sư huynh "Hỗ bảo quyền pháp" tựa hồ khiến cho cũng không tệ lắm, vì vậy nhiều hứng thú quan sát lên.

Đem làm người nọ đem hồ bảo quyền pháp nguyên vẹn đánh xong một lần, Hàn Tiêu rõ ràng kinh ngạc phát hiện, chính mình trong đầu đã đem cái kia bộ quyền pháp mỗi một cái động tác đều ghi xuống, hơn nữa, thậm chí liên cái kia sư huynh cái đó một quyền đánh cho không tốt, độ mạnh yếu không đúng đều phân tích nhất thanh nhị sở.

Hàn Tiêu neho mắt, trong nội tâm âm thầm khiếp sợ: Chẳng lẽ mình mặc dù không có tu luyện chân khí thiên phú, nhưng là tu luyện võ kỹ thiên phú lại vô cùng yêu nghiệt sao?

Hàn Tiêu cũng không biết, linh hồn của hắn vốn là hai đời điệp gia, hơn nữa từ nhỏ bị thụ nhiều như vậy thống khổ tra tấn, linh hồn lực vượt xa thường nhân, mà linh hồn lực cường đại trực tiếp nhất thể hiện, chính là trí nhớ cùng ngộ tính.

Mà bộ kia "Hỗ bảo quyền pháp" vốn cũng không phải cái gì cao cấp võ kỹ, Hàn Tiêu xem một lần tự hoàn toàn hiểu được, lại cũng chẳng có gì lạ.

Ném đến rồi ngon ngọt Hàn Tiêu lập tức lại đưa ánh mắt nhìn về phía cái khác thi triển Băng Phách kiếm pháp sư huynh trên người, đồng dạng, xem hết một lần về sau, bộ kiếm pháp kia mỗi một chiêu mỗi nhất thức, Hàn Tiêu đều nhớ kỹ trong lòng.

Ngay sau đó, Hàn Tiêu trên cơ bản đem còn lại bát đại Phong môn nhập môn võ kỹ tất cả đều "Trộm" học được mấy lần, trong đó hơi chút lợi hại một điểm chiêu số đem làm thuộc chương môn cái kia nhất mạch Huyền Băng Chương cùng một bộ Thất Tinh kiếm quyết rồi.

Nghiêm khắc mà nói, Hàn Tiêu cái này cũng không tính học trộm, hắn là quang minh chính đại, tại trước mắt bao người học được đấy, làm sao có thể tính toán trộm đầu này?

Thời gian dần qua, mặt trời lặn tây nghiêng, trên quảng trường đại bộ phận đệ tử đều đã đi ra, Hàn Tiêu cũng không có gì võ kỹ có thể học lên, liền hứng thú dần dần nhảy xuống rồi cự thạch.

Chỉ là, Hàn Tiêu vừa đi ra không bao xa, tại tiến vào một rừng cây thời điểm, đã thấy hai vị đang mặc vải thô xiêm y thanh niên nam tử đằng đằng sát khí đã đi tới.

Y phục của bọn hắn cũng không phải nội môn đệ tử quần áo và trang sức, lại có thể tại Huyền Băng cung đi đi lại lại, có lẽ chính là chút ít không bị cao tầng chào đón ngoại môn đệ tử.

Cái này hai cái ngoại môn đệ tử ngày thường đều cực kỳ cao lớn uy mãnh, lớn tuổi ước tại mười tám mười chín tuổi, hiển nhiên thiên phú cũng tương đương không xong, chỉ có hậu thiên nhị trọng tu vi.

Bất quá, dùng bọn hắn khổ người, muốn đánh một cái phế vật Hàn Tiêu, tự nhiên là chuyện dễ dàng.

Cái kia hai gã ngoại môn đệ tử đứng là đồ mập mạp một đám người tìm để giáo huấn Hàn Tiêu chó sấn.

Hai người ngăn ở Hàn Tiêu trước mặt, đem một căn cái chổi ném tới Hàn Tiêu dưới chân, hung ác nói: "Tiểu tử, đi cho ta đem phía dưới quảng trường quét sạch sẽ!"

"Ân?" Hàn Tiêu lông mi nhéo một cái, trước kia tại Hàn gia đem làm đại thiếu gia thời điểm, đừng nói là quét rác rồi, mà ngay cả ăn cơm đều có nha hoàn tới hầu hạ, Hàn Tiêu lúc này liền nổi giận, âm thanh lạnh lùng nói: "Dựa vào cái gì? Các ngươi là ngoại môn đệ tử, ta nhưng lại nội môn đệ tử, các ngươi nhìn thấy ta, còn không ngoan ngoãn quỳ xuống tới gọi sư huynh?"

"Stop!" Bên phải cái kia tên lông mi khá đậm thanh niên khinh thường nói: "Đối với bằng bản lĩnh thật sự tiến vào nội môn sư huynh, chúng ta tự nhiên là kính rất mạnh, có thể loại người như ngươi nắm quan hệ đi cửa sau tiến vào nội môn đấy, hừ hừ, lão tử chừng mắt!"

"Đúng đấy, ngươi chó con bê mới Hoàng cấp một tinh thiên phú, lão tử cũng còn có hai sao đầu rồi, dựa vào cái gì ngươi có thể nội môn, lão tử lại muốn ở lại ngoại môn đem làm tạp dịch?" Một danh khác mặt đen đệ tử cũng là nổi giận, "Hôm nay ngươi thành thành thật thật quét xong quảng trường đấy, lão tử tâm tình tốt lời mà nói..., chỉ cấp ngươi mấy cái cái tát vậy thì thôi, nếu là ngươi không phối hợp, lão tử trực tiếp đánh gãy chân chó của ngươi!"

Hàn Tiêu trong nội tâm lại là tức giận lại là buồn cười, tất cả mọi người là phế vật, không nghĩ tới chính mình rõ ràng còn bị mặt khác hai cái phế vật xem thường rồi!

"Có bản lĩnh tự đánh chết ta, lại để cho ta cho các ngươi quét rác, nằm mơ!" Hàn Tiêu một cước đá văng ra dưới chân cái chổi, hoàn toàn tự là một bộ không biết sống chết bộ dáng.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thái Cổ Tà Long

Cái kia hai gã ngoại môn đệ tử liếc nhau, mảy rậm thanh niên không nói hai lời, nhắc chân tự hướng phía Hàn Tiêu đập tới.

Những... này ngoại môn đệ tử tuy nhiên không có luyện qua cái gì lợi hại chiêu thức, nhưng dù sao tại Huyền Băng cung đợi rất nhiều năm, vẫn có cảm khí lực đầy, một cước đập tới, cũng là soàn soạt sinh Phong.

"Tối tốt!" Hàn Tiêu Chính muốn kiểm nghiệm thoáng một phát chính mình "Học trộm" đến võ kỹ, mắt thấy cái kia mảy rậm thanh niên đập ra, chân kế tiếp bước lướt, phía bên trái chệch đi nửa tấc, linh xảo lại để cho đã qua mảy rậm thanh niên một chiêu, chột tay phải thành quyền, một quyền hung hăng đánh vào cái kia mảy rậm thanh niên trên bụng.

Một quyền này của hắn, chính là Hồ Bào Quyền Pháp trong nhất thức mãnh hổ xuống núi, một chiêu này thế đại lực trầm, chính là hồ bào quyền pháp trong sát chiêu. Hàn Tiêu lần thứ nhất thi triển bộ quyền pháp này liền có thể trực tiếp sử xuất sát chiêu, nếu để cho người bên ngoài biết rõ, chỉ sợ sẽ cả kinh trông mắt đều đến rơi xuống.

Bành!

Mảy rậm thanh niên trốn tránh không kịp, một quyền bị đánh được rút lui xuất bảy tám bước, bụng lấy bụng dưới, "Oa" một tiếng, nhổ ra một ngụm nước chua.

"Đjxmm~, dám đánh ta lão đại!"

Một danh khác mặt đen thanh niên gặp mảy rậm thanh niên bị đánh, vốn là sững sờ, chột hét lớn một tiếng, vận đủ rồi mười trở thành sự thật khí, tiến lên tự là một cái tát hung hăng tát đến.

Hàn Tiêu đưa tay nhanh chóng đón đỡ, tuy nhiên hóa giải rồi bị đánh mặt cục diện, nhưng dù sao chân khí thượng ăn phải cái lỗ vốn, "Đập đập" rút lui rồi vào bước, sau lưng chấn động, đâm vào rồi sau lưng trên một tảng đá lớn.

Hàn Tiêu bóp bóp nắm tay, chính mình buổi tối hôm qua rõ ràng cảm giác tu luyện Băng Huyền Kính thông suốt, nhưng bây giờ rõ ràng liền một tia một đám chân khí đều không thể thúc dục, xem ra hôm nay là khó trốn bị đánh vận mệnh rồi!

"Móa nó, nguyên lai chỉ là sẽ hai cái động tác võ thuật đẹp mà thôi." Mặt đen thanh niên chứng kiến Hàn Tiêu bị chính mình đánh lui, trên mặt lộ ra một tia tươi cười đắc ý.

Cho tới nay hai người bọn họ bao giờ chỉ có bị khi phụ sĩ nhục phần, hôm nay rõ ràng có thể khi dễ người khác, hơn nữa khi dễ hay là nội môn đệ tử, ngẫm lại đã cảm thấy thống khoái!

Giờ phút này, tên kia bị Hàn Tiêu một quyền đánh cho thẳng ngã vị toan mảy rậm thanh niên cũng thoáng trì hoãn đã tới thoáng một phát, thò tay lau đi khóe miệng nước chua, bộ mặt vận vẹo, gằn dữ nói: "Đjxmm~, dám đánh lão tử! Ta giết chết ngươi!"

Nhất thời, hai gã ngoại môn đệ tử một trái một phải, hùng hổ ép đi lên.

Hàn Tiêu trong mắt hàn quang lóe lên, biết rõ hai thằng này quyết tâm muốn đánh chính mình, chỉ có thể liều mạng với tại nó.

Lúc này, Hàn Tiêu mảy kiểm nhú một cái, nhớ lại bộ kia uy lực lớn nhất Huyền Băng Chương, đưa tay chính là một chương vỗ ra.

Hắn cũng không phát hiện, bàn tay của mình, rõ ràng quý dị nổi lên một vòng yêu dị ánh sáng màu đỏ!

Ánh sáng màu đỏ lóe lên rồi biến mất, sau một khắc, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy toàn thân như là giống như lửa thiêu, một cỗ nóng rực khí tức từ đan điền chỗ dâng lên, sau đó tại tứ chi bách hài chạy... mà bắt đầu.

"Không tốt!" Hàn Tiêu trong nội tâm lộp bộp một tiếng, hôm nay rõ ràng không phải hỏa độc bộc phát thời gian, như thế nào cái này Vạn Hòa Phệ Tâm nói trước?

"Ah!"

Hàn Tiêu kêu đau một tiếng, trong cơ thể hỏa độc đột nhiên bộc phát, Hàn Tiêu thân hình thoáng cái co rúc ở trên mặt đất, thống khổ được đánh khỏi lần

tới.

Nếu như cẩn thận quan sát lời nói, có thể phát hiện, Hàn Tiêu trên người mỗi một tắc da thịt, đều tản ra kinh người nhiệt khí, cái kia một đôi mắt, càng là hiện đầy tơ máu, to như hạt đậu mồ hôi cuộn cuộn rơi xuống, cũng tại trong nháy mắt hóa thành hơi nước, trừ khử vô hình.

"Đcmm, lão tử còn không có đánh người đâu rồi, giả trang cái gì chết!" Mây rậm thanh niên hét lớn một tiếng, một cước trực tiếp đá vào Hàn Tiêu trên bụng, nhưng rất nhanh, cái này mây rậm thanh niên tự "Ah" một tiếng, ôm lấy ngón chân của mình, sôi nổi rồi khò vào bước.

"Nóng nóng bị phỏng! Bông chết lão tử rồi!" Mây rậm thanh niên vịn khò bàn chân xem xét, chân của mình đầy ngọn nguồn da rõ ràng đều bị đốt trọi rồi!

"Lão đại, người làm cái quỷ gì?" Mặt đen thanh niên nghi hoặc nhìn mây rậm thanh niên liếc, chột lông mi nhéo một cái, cũng một cước hung hăng đạp tới, sau đó, thứ hai ôm ngón chân sôi nổi gia hỏa xuất hiện.

"Tà môn rồi!" Hai gã ngoại môn đệ tử liếc nhau, đều là không rõ, vì cái gì một người bình thường thân thể sẽ bị phỏng đến loại trình độ này.

Bọn hắn chỉ là nhẹ nhàng phanh thoáng một phát, mà ngay cả làn da đều thiêu cháy rồi!

"Ta. . . Ta chỉ là đẩy hắn thoáng một phát, không liên quan chuyện ta ah!" Nhìn xem Hàn Tiêu trên mặt đất thống khổ lăn qua lăn lại, mặt đen thanh niên hơi sợ, ọt ọt nuốt nhỏ nước miếng, sợ hãi nói: "Lão đại, người này sẽ không đốt sống chết tươi ở chỗ này a?"

"Đjxmm~, quan chúng ta đánh rắm ah!" Mây rậm thanh niên cũng gian nan nuốt nhỏ nước miếng, cố tự trấn định nói: "Còn thất thần thì sao, thừa dịp không có người, tranh thủ thời gian chạy ah!"

Dứt lời, mây rậm thanh niên nhặt lên trên mặt đất cái chổi, lập tức bộ dạng xun xoe chạy.

"Lão đại, chờ ta một chút ah!" Mặt đen thanh niên ở đâu còn dám ở lâu, lập tức đuổi theo mây rậm thanh niên bóng lưng chạy.

Hàn Tiêu bị cái kia Vạn Hóa Phệ Tâm nổi khổ tra tấn, đau đến hắn cơ hồ muốn đem trái tim cho móc ra.

Đột nhiên, Hàn Tiêu thể nội Tà Long Phần Thiên luân hơi khẽ chấn động, chỉ thấy một vòng màu đỏ gọn sóng tại Hàn Tiêu thể nội bộc phát ra ra, sau một khắc, Hàn Tiêu ý thức một hồi mơ hồ, sau đó, Hàn Tiêu tự phát hiện mình tựa hồ bị đã thu vào một mảnh Hỗn Độn trong không gian, ngoại giới hết thấy, hoàn toàn nhìn không tới.

Không có rừng cây, không có diễn võ quảng trường, cũng không có cái kia hai cái ngăn lại chính mình ngoại môn đệ tử.

Trước mắt, một mảnh Hỗn Độn.

Nhưng là, thân thể hoàn toàn không đau!

"Ta muốn sẽ không tươi sống cho đau chết, xuống Địa ngục đi à nha?" Hàn Tiêu ngẩng nhìn bốn phía, nhưng giống như cũng không có xuất hiện trong truyền thuyết đầu trâu mặt ngựa, Hắc Bạch vô thường, Hàn Tiêu lúc này mới thoáng an tâm một ít.

"Ông!"

Trong lúc đó, một tiếng rất nhỏ minh tiếng động lên, Hàn Tiêu vội vàng giơ lên mắt nhìn đi, chỉ thấy một cái màu đen vòng tay lơ lửng tại phía trước, ở trên còn lóe ra từng đạo yếu dị ánh sáng màu đỏ.

Đcmm!

Hàn Tiêu lập tức mắng to một tiếng, thò tay hướng về kia cái vòng tay trào tới.

Cái đồ chơi này có thể không phải là làm hại chính mình bị thụ sáu năm Vạn Hóa Phệ Tâm nổi khổ "Tà Long Phần Thiên luân" mà!

Chỉ là, Hàn Tiêu một trào này lại bắt huyệt, cái kia Tà Long Phần Thiên luân "Vèo" thoáng một phát, phóng lên trời, ánh sáng màu đỏ tăng vọt mà ra, thời gian dần qua, ánh sáng màu đỏ ngưng tụ, tạo thành một cái cực lớn xà hình mãnh thú.

Chỉ thấy một đôi giống như lộc sừng dài chống trời mà đứng, hai con mắt rực rỡ như ngôi sao, lóe ra ánh sáng màu đỏ, khóe miệng phiêu đảng cái này hai cái thật dài chòm râu, cả thân thể bao trùm tại một tầng tầng rậm rạp huyết sắc lân phiến phía dưới, ngũ trào như móc câu, sắc bén như đao.

Đây là một đầu, Long!

Thần thoại trong truyền thuyết ngũ trào kim long!

Ah không, trước mắt cái này đầu Thần Long, toàn thân bao trùm lấy huyết sắc lân phiến, quanh thân yêu diễm Phần Thiên, tản ra khủng bố tà dị khí tức.

Xem xét phía dưới, liền kích thích Hàn Tiêu ở sâu trong nội tâm giết chóc dục * nhìn qua, tựa hồ muốn dùng vạn vật sinh linh máu tươi, mới có thể dập tắt cái này giết chóc chi hỏa.

Hàn Tiêu cũng không biết, cái này căn bản không phải cái gì Thần Long, mà là sinh ra đời tại Hồng Mông bên trong Thái Cổ Tà Long!

Thái Cổ Tà Long, dùng Hồng Hoang dị thú, hung thú, linh thú là thức ăn, chứa tể sát phạt, chính là giết chóc chi tổ.

Thần thoại trong truyền thuyết cái gì Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ, hết thảy cũng chỉ là Thái Cổ Tà Long đồ ăn mà thôi.

Thái Cổ Tà Long râu rồng rung rung, thân hình xoay quanh quần quanh, hai cái cực đại trông mắt nhìn thẳng Hàn Tiêu, nhanh như chớp chuyển động.

"Rồng!"

Một tiếng cao vút rồng ngâm không hề dấu hiệu ở Hàn Tiêu trong đầu vang lên, sau một khắc, thân thể mạnh mẽ sụp đổ thẳng, như là một đạo thiểm điện, bay lên trời, trực tiếp hướng về Hàn Tiêu vọt tới.

"Ah!"

Hàn Tiêu kinh hô một tiếng, bản năng thò tay đi ngăn cản, thế nhưng mà, Thần Long rõ ràng trực tiếp xuyên thấu qua thân thể của mình, sau một khắc, Long Ảnh tiêu tán, chiết xạ xuất một đạo màn sáng.

Màn sáng bên trong, Thái Cổ Tà Long tại vô tận trong tinh không, tự tại ngao du, long trào vỗ, tinh cầu mất mạng, Long hé miệng, vô số Tinh Không Cực Thú, Hồng Hoang dị chủng, đều tận rơi vào Thái Cổ Tà Long trong bụng, biến thành đồ ăn.

"Thật là khủng khiếp Long!" Hàn Tiêu trong nội tâm rung động, liên tưởng tới cái kia Tà Long Phản Thiên luân, cái này mới ý thức tới, cái này đầu Long, cũng không phải Thần Long, mà là Tà Long!

"Tà Long, vạn linh chi tể, sát phạt Chi Chủ!"

Đột nhiên, Hàn Tiêu trong đầu ông ông chấn động, vang lên một giọng nói, theo đạo này thanh âm, đại lượng tin tức, truyền vào Hàn Tiêu trong óc.

Rất nhanh, Hàn Tiêu liền phát hiện, trong đầu của mình nhiều ra rồi một môn gọi là Tà Long Vạn Hoàng công tội thể công pháp.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hai cái

Tà Long Vạn Hoàng công!

Nghe xong tựa phi thường trâu bò hồ báo lờ lờ ah!

Đem làm môn công pháp này khẩu quyết hoàn toàn khác ở Hàn Tiêu trong óc về sau, huyết sắc màn sáng tiêu tán, một lần nữa hóa thành Tà Long Phản Thiên luân, lơ lửng tại giữa không trung, bắt quy tắc nhẹ nhàng luật động lên, hào quang dần dần phai nhạt xuống.

Oanh!

Hàn Tiêu trong óc chấn động, thấy hoa mắt, quang trường, rừng cây một lần nữa đập vào mi mắt, xa xa nhìn lại, còn có thể trông thấy vô số cao vút trong mây Đại Tuyết sơn, xuyên thẳng phía chân trời.

"Bà mẹ nó, ta không phải đang nằm mơ à?" Hàn Tiêu mạnh mẽ theo trên mặt đất bò lên, sau đó tại trên đùi hung hăng ngã một bả, cảm giác đau đớn đánh úp lại. Hôn nữa, trong đầu, ngày đó Tà Long Vạn Hoàng Công công pháp, một chữ một đoạn, rõ ràng vô cùng, đây hết thảy đều đã chứng minh, vừa mới chỗ kinh nghiệm hết thảy, cũng không phải là mộng cảnh.

Hàn Tiêu cũng không biết, cái này Tà Long Phản Thiên luân chính là Chí Tôn thần khí, hắn còn nhỏ chỗ thụ cái kia chút ít hỏa độc tra tấn, chẳng qua là Tà Long Phản Thiên luân cải tạo thể chất của hắn một cái quá trình.

Sáu năm trôi qua, Hàn Tiêu thể chất rốt cục cải tạo cùng Tà Long Phản Thiên luân hoàn toàn phù hợp, mà đang ở tối hôm qua tu luyện Băng Huyền Kinh thời điểm, Tà Long Phản Thiên luân hấp thu Hàn Tiêu chân khí, hoàn thành nhận chủ.

"Vạn linh chi tể, sát phạt Chi Chủ." Hàn Tiêu thì thảo niệm mấy lần, trong nội tâm một mảnh rung động, cái này là chúng sinh chứa tể ý tứ ah!

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, thoáng sống bỗng nhích các đốt ngón tay, nhưng hắn lập tức phát hiện, chính mình toàn thân tựa hồ tràn ngập một cỗ lực lượng cường đại, cả người giống như bị cái tạo tựa như, càng thêm cứng cỏi, càng thêm tỉ mỉ, còn giống như cao lớn một ít!

Bảnh!

Hàn Tiêu tùy ý vung ra một quyền, không trung lập tức bộc phát ra một hồi trầm đục, soạt soạt sinh Phong, thật giống như một căn cột sắt vung mạnh đi ra ngoài tựa như, có kim thiết vũ vũ tiếng vang lên.

"Tốt mãnh liệt! Lực lượng của ta như thế nào cường đại rồi nhiều như vậy?" Hàn Tiêu trong nội tâm kinh hãi, một quyền này lực lượng, so về lúc trước ít nhất cường hãn rồi không chỉ gấp mười lần, tựa hồ so vừa mới chặn đường cái kia hậu thiên nhị trọng ngoại môn đệ tử còn muốn lợi hại hơn nhiều.

Phải biết, đây vẫn chỉ là Hàn Tiêu tùy ý một quyền ah!

Hàn Tiêu đem tâm thần chìm vào trong cơ thể, yên lặng cảm ứng cái này chân khí của mình, nhưng làm hắn kinh ngạc chính là, chính mình bên trong khí hải, như trước trống rỗng đầy, không có bất kỳ một tia chân khí.

"Kỳ quái rồi, không có chân khí, ta cái này một thân lực lượng là làm sao tới hay sao?" Hàn Tiêu trong nội tâm nghi hoặc, nhưng rất nhanh, đem làm hắn cảm ứng trong cơ thể mình Tà Long Phần Thiên luân thời điểm, hắn mới phát hiện, tại đây Phần Thiên luân ở trong, rõ ràng giống như cũng có một cái "Khí Hải" !

Khí Hải giống như là một mảnh cực lớn Hỗn Độn ngân hà, thay đổi liên tục không thôi, màu đỏ như máu chân khí tại đây phiên Khí Hải trung bình đi, lẫn mình, sinh sôi không ngừng.

Hàn Tiêu trong lòng có chút kích động, bắt đầu bắt đầu với ném thử.

Hắn đầu tiên thúc dục thân thể của mình trong Khí Hải, cảm ứng hồi lâu, mới phát hiện có như vậy một tia yếu ớt chân khí chảy ra, đúng là Băng Huyền Kính chân khí.

Sau đó, hắn lại bắt đầu thúc dục Tà Long Phần Thiên luân trong "Khí Hải", trong nháy mắt một cỗ chân khí không lồ liền tại tứ chi bách hải nội điên cuồng bạo tẩu lên, như là trường giang đại hà, cuộn cuộn trào lên.

"Những...này chân khí là chỗ nào làm được?" Hàn Tiêu ngẩn người, nhưng nhớ tới tối hôm qua chính mình tu luyện vận chuyển Băng Huyền Kính thời điểm, hoàn toàn chính xác có động rồi không ít chân khí, chắc hẳn cái này Tà Long Phần Thiên luân là đem đại bộ phận chân khí đều đã thu vào Phần Thiên luân ở trong, chỉ lưu lại rồi một tia chân khí còn tại chính mình Khí Hải trong.

"Cái này phải hay là không ý nghĩa, ta có hai cái Khí Hải?" Hàn Tiêu ọt ọt nuốt nước miếng một cái, "Mà cái này Phần Thiên luân nội Khí Hải, so tự chính mình Khí Hải hiệu suất xuất nghìn lần, vạn lần không ngớt."

Trên thực tế, Hàn Tiêu bản thân tu luyện thiên phú, chính như chương môn Khương Vô Nhai chứng kiến đấy, chỉ có Hoàng cấp một tinh, hoàn toàn tựa là cùi mục.

Mà Mục Vân Xuyên sở dĩ chứng kiến Hàn Tiêu có thể như thế nhanh chóng vận chuyển Băng Huyền Kính, hoàn toàn cũng là bởi vì Tà Long Phần Thiên luân ở trong chính là cái kia "Khí Hải" .

Tà Long Phần Thiên luân chính là Chí Tôn thần khí, phong ấn lấy Thái Cổ Tà Long, như vậy thần vật, tu luyện thiên phú xa xa siêu thoát xuất Thiên Địa Huyền Hoàng bốn phẩm cấp, mà là Thần cấp! Cấp Chí Tôn!

"Ta bản thân mình Khí Hải, để cho người khác chứng kiến của ta tiến độ chậm chạp, tư chất thấp kém, nhưng ta trên thực tế tốc độ tu luyện lại nhanh được hù chết người. . ." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, trước mắt đột nhiên sáng ngời.

Mình bây giờ, theo người khác, tối đa cũng tựa là cái hậu thiên nhất trọng, nhưng hắn chứa đựng tại Tà Long Phần Thiên luân ở trong chân khí, tuyệt đối với có thể so với hậu thiên ngũ trọng đã ngoài đệ tử.

Đây tuyệt đối là giả heo ăn thịt hổ thiết yếu ah!

"Móa nó, sáu năm khổ, không có phí công thụ ah!" Hàn Tiêu trong nội tâm cuồng hí, nhưng hắn cũng biết, bảo bối như vậy, tuyệt đối với không thể để cho bất luận kẻ nào biết rõ.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội đạo lý hắn hay là minh bạch đấy.

"Cái kia hai cái muốn khi dễ của ta ngoại môn đệ tử, hắc hắc, đừng làm cho ta gặp được các ngươi, nếu không, chơi chết các ngươi!" Hàn Tiêu bốp bốp nắm tay, ngoại môn đệ tử tính bằng đơn vị hàng nghìn, hắn cũng không có hứng thú chủ động đi tìm bọn hắn, bất quá nếu là lần nữa gặp được, không muốn cho bọn hắn biết rõ biết rõ, chính mình cái "Hoàng cấp một tinh" phế vật lợi hại!

...

Phản hồi Thiên Mạc phong.

Hàn Tiêu phát hiện, to như vậy một cái Thiên Mạc đại điện, rõ ràng người cộng lòng đều không có một căn, Mục Vân Xuyên cái kia lão tửu quý lại không biết trốn đi nơi nào sống mơ mơ màng màng đi.

Hàn Tiêu mừng rỡ thanh tỉnh, sau khi trở lại phòng, liền bắt đầu nhớ lại cái kia bộ Tà Long Vạn Hoàng Công công pháp.

Tà Long, vạn linh chi tể, sát phạt Chi Chủ!

Tu luyện môn công pháp này, đầu tiên muốn cô đọng xuất một cỗ vạn vật chi làm thịt như vậy "Trên trời dưới đất, Duy Ngã Độc Tôn" khí thể, hồi tưởng lại Thái Cổ Tà Long ngao du Tinh Vũ, thôn phệ vạn vật trăng cảnh, hạng gì bá đạo Vô Song.

Nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm trọc khí, Hàn Tiêu có chút nhắm lại hai mắt, trong nội tâm yên lặng tưởng tượng, mình chính là đầu kia bể ngễ thiên hạ, quan sát muôn dân trăm họ Thái Cổ Tà Long, trong nội tâm lập tức sinh ra một cỗ "Thiên địa Quý Thần, giang sơn vạn dân, Duy Ngã Độc Tôn" khí khái.

"Tà Long bá thể, Ngao Tuyệt Thương Khung, Chư Thiên linh khí, hội tụ thân ta!"

Hàn Tiêu lặng yên niệm khẩu quyết, trong cơ thể Tà Long Phản Thiên luân đột nhiên ông ông kịch chấn, một cỗ chân khí khổng lồ bắt đầu điên cuồng thúc dục, mà ngoại giới thiên địa linh khí, càng là gấp gáp giống như, đều bị thần phục, chủ động hướng về Hàn Tiêu thân thể vọt tới.

Tại Hàn Tiêu ý niệm dẫn đạo phía dưới, chân khí trong cơ thể, máu huyết, hóa thành hai cỗ tinh khí Đại Long, án chiếu lấy Tà Long Vạn Hoàng Công vận hành lộ tuyến, tại tứ chỉ bách hải bên trong nhanh chóng vận chuyển.

Oanh!

Đang tại hai cái tinh khí Đại Long vận đủ một chu thiên về sau, Hàn Tiêu trong óc một thật, lập tức tự cảm giác mình đột phá nào đó gông cùm xiềng xích, sau đó, tu vi của hắn rõ ràng trực tiếp vượt qua rồi hậu thiên nhị trọng, đột phá đến rồi hậu thiên tam trọng cảnh giới!

Chỉ là vận hành một chu thiên ah!

Mặc dù nói hậu thiên thập trọng cảnh giới chính là trụ cột nhất một bước, tư chất tốt hơn một chút đấy, trong một năm là được tấn thăng đến Tiên Thiên Ngưng Khí cảnh, nhưng trong nháy mắt đã đột phá đến hậu thiên tam trọng đấy, loại tốc độ này nói ra, quả thực dọa người!

Thành công sau khi đột phá, Hàn Tiêu cảm ứng bản thân Khí Hải, bên trong chân khí đã gia tăng rồi không ít, nhưng vẫn không thể nào đột phá hậu thiên nhị trọng, khoảng cách nhất trọng đỉnh phong cũng còn có khoảng cách không nhỏ.

"Cái này chênh lệch, thật là lớn được dọa người ah!" Hàn Tiêu sợ hãi thán phục một tiếng, nhưng rất nhanh lại hắc hắc xấu hổ nở nụ cười, chênh lệch càng lớn, đến lúc đó giả heo ăn thịt hổ cũng lại càng thoải mái.

"Ta cái này hai cái Khí Hải, một bên ngoài một ở trong, không bằng sẽ đem bản thân Khí Hải gọi ngoại khí hải, Phản Thiên luân Khí Hải xưng là nội khí biển tốt rồi."

Hàn Tiêu trầm tư một lát, cuối cùng nhất quyết định, nội khí biển tu luyện Tà Long Vạn Hoàng Công, ngoại khí hải y nguyên còn tu luyện Băng Huyền Kinh, chính mình dù sao cũng là Huyền Băng cung đệ tử, tự nhiên muốn có Huyền Băng cung chân khí, nếu không rất dễ dàng khiến cho người khác hoài nghi.

Dù sao hai cái Khí Hải tu luyện ra chân khí đều là cộng hưởng đấy, chỉ có điều đại bộ phận chân khí đều bị Phản Thiên luân trong nội khí biển hút đi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ai mới là phế vật?

Màn đêm buông xuống, Mục Vân Xuyên mang theo túi rượu quay trở về Thiên Mạc phong.

Thăng này thay Hàn Tiêu vận hành mấy lần chân khí, càng làm Băng Huyền Kinh truyền xuống về sau, phát hiện Hàn Tiêu đối với môn công pháp này một luyện sẽ, hơn nữa vận hành chân khí tốc độ nhanh rất đúng làm cho người tức lộn ruột, cũng tự hoàn toàn yên tâm xuống, phối hợp xuống núi đi

uống rượu rồi.

Đi đến Hàn Tiêu bên ngoài, Mục Vân Xuyên vậy mà phát hiện Hàn Tiêu rõ ràng còn trong phòng tu luyện, không khỏi tán thán nói: "Hắc hắc, tiểu tử này giống như trời sinh tựu là tu luyện Băng Huyền Kinh tài liệu, hơn nữa buổi tối cũng không ngủ được, tiếp tục luyện công, như vậy khắc khổ đồ đệ đi chỗ nào tìm đây?"

Lúc này, Mục Vân Xuyên trong nội tâm không tiếp tục lo lắng, yên tâm lớn mật sống mơ mơ màng màng đi.

...

Cứ như vậy đã qua hai tháng, Mục Vân Xuyên chỉ lo uống rượu, cơ hồ cho tới bây giờ cũng không có hỏi đến Hàn Tiêu tiến độ tu luyện, ngày qua ngày, điều này cũng làm cho làm cho Hàn Tiêu người ở bên ngoài xem ra, cả ngày cả ngày không có việc gì.

Sở hữu tất cả các sư huynh sư tỷ mỗi ngày đều cần luyện các loại quyền pháp, kiếm thuật, khinh công, chỉ có Hàn Tiêu, mỗi ngày đều cùng cái kẻ ngu đồng dạng, theo đông đi dạo đến tây, lại từ nam đi dạo đến bắc, diễn hình chơi bởi lêu lổng.

Hơn nữa tư chất của hắn lại "Chênh lệch" được không hợp thói thường, bởi vậy, càng là không có bất kỳ sư huynh đệ nguyện ý thân cận hắn.

Trên thực tế, Hàn Tiêu mỗi ngày thoát nhìn võ vãn đi dạo, nhưng thật ra là đang luyện tập Âm Dương quý thuật bên trong một môn Âm Dương vọng khí thuật.

Môn đạo thuật này chính là khám địa thể địa mạch, nhìn lên trời địa linh khí huyền Diệu Pháp Môn, tại mạc kim giáo úy một trong môn, thường thường dùng cho tầm bảo dò xét mộ, bách phát bách trúng.

Hạ đi thu ra, sương tuyết son mạch bốn mùa chẳng phân biệt được, quanh năm Phiêu Tuyết, mà ở Huyền Băng trong nội cung, lại bởi vì một tòa thượng cổ trận pháp duy trì, bốn mùa như mùa xuân, như trước là nhất phái xuân ý dạt dào.

Một ngày này, diễn võ trường ở bên trong, lại là truyền đến "Ồ ồ cấp hắc" luyện công thanh âm, tất cả mọi người tại liệu mạng luyện tập các loại võ kỹ trụ cột, mà ở diễn võ trường phía tây một khối trên mặt đá, một gã hoa phục thiếu niên ngồi ở hắn lên, tới lui hai chân, nâng quai hàm, nhiều hứng thú nhìn xem các sư huynh đệ luận bàn diễn luyện.

Thẳng này, dĩ nhiên là là Hàn Tiêu rồi.

Chứng kiến đặc sắc chỗ, Hàn Tiêu vẫn không quên rồi vỗ tay ủng hộ, những người kia chứng kiến cả lợ phát phơ Hàn Tiêu, trên mặt đều là lộ ra xem thường chi sắc, thậm chí còn có người trực tiếp bỏ đi, để lại một câu "Ngu vãi lều".

Tất cả mọi người ăn mặc Huyền Băng trong nội cung môn đệ từ bản chuẩn standard trang phục, chỉ có Hàn Tiêu một cái, đặc lập độc hành, ăn mặc hoa lệ màu tím tơ lụa áo dài, lộ ra cùng mọi người không hợp nhau.

"Ai, Huyền Nhi lại không có tới luyện tập võ kỹ." Hàn Tiêu có chút nhàm chán, từ lúc một tháng trước, hắn cũng đã đem sở hữu tất cả các sư huynh đệ võ kỹ đều học được mấy lần, hiện tại cũng không có gì để xem, mà hắn nội khí hải tu vi cũng trực tiếp tăng lên tới rồi hậu thiên đệ thập trọng cảnh giới.

Về phần ngoại khí hải tu vi, tắc thì y nguyên dừng lại tại hậu thiên nhất trọng cảnh giới.

Cùng Hàn Tiêu đồng kỳ bái nhập Huyền Băng cung đệ tử, đại đều đã đạt đến hậu thiên tam trọng thậm chí là tứ trọng cảnh giới, về phần Diệp Huyền cái kia Địa cấp một Tinh Thiên phú thiên tài, càng là trực tiếp đạt đến hậu thiên đệ lục trọng cảnh giới, đem sư tôn của nàng Liễu Bạch Tô cao hứng hư mất.

Tất cả mọi người xem thường Hàn Tiêu, tu luyện rồi hai tháng, rõ ràng còn là hậu thiên nhất trọng, nói hắn là phế vật đều là vũ nhục "Phế vật" hai chữ này rồi.

Đương nhiên, Hàn Tiêu cũng không để ý những người khác cách nhìn, hắn đến Huyền Băng cung chính yếu nhất tựu là áp chế trong cơ thể hỏa độc, mà Tà Long Phần Thiên luân nhận chủ về sau, hắn rốt cục không cần lại đã bị Vạn Hòa Phệ Tâm thông khổ.

Hơn nữa, hắn cũng không phải phế vật, mà là một cái độc nhất vô nhị tuyệt thế yêu nghiệt!

Đúng lúc này, đi thông diễn võ trường một đầu đường mòn lên, xa xa đi tới rồi hai gã thanh niên, xì xào bàn tán đang nói cái gì.

Theo lý thuyết, bọn hắn khoảng cách Hàn Tiêu còn có hai ba mươi trượng xa, Hàn Tiêu không có khả năng nghe được bọn hắn đối thoại, nhưng Hàn Tiêu hiện tại đầu gối cũng là cái hậu thiên thập trọng cảnh giới tiểu cao thủ, hơn nữa hắn viễn siêu thường nhân linh hồn lực, đừng nói hai ba mươi trượng, tựu là 50 trượng có hơn, Hàn Tiêu cũng có thể nghe được tình huống.

Thanh âm của hai người này rất là quen thuộc, đúng là ngày ấy phụng mệnh ấu tử Hàn Tiêu cái kia hai gã ngoại môn đệ tử, Chung Nham cùng Đinh Hải.

Chỉ nghe cái kia Chung Nham cười hắc hắc rồi vài tiếng, nói: "Người biết không, nghe nói Tiểu sư thúc thường xuyên tại Lăng Vân đỉnh ở trên tu luyện ngồi xuống đầu rồi, hắc hắc, kia trường cảnh, khẳng định cùng tiên nữ hạ phàm đồng dạng xinh đẹp!"

"Thôi đi pa oi..., người xem qua?" Đinh Hải xem thường nhìn Chung Nham liếc, "Chúng ta ngoại môn đệ tử, phụ trách làm tốt chính mình tạp dịch công tác thì tốt rồi, còn Tiểu sư thúc đầu rồi, Tiểu sư thúc là người có thể muốn đấy sao?"

"Ngẫm lại lại không phạm môn quy." Chung Nham hung hăng tại Đình Hải trên trán gỗ một cái, tán thán nói: "Chắc chắc chắc, nói lên Tiểu sư thúc cái kia tư sắc, mẹ đấy, chỉ là ngẫm lại, ta tự cả đêm cả đêm ngủ không được ah!"

"Hắc hắc. . ." Hai cái hèn mọn bị ỏi thanh niên liếc nhau, không cần phải nói, bọn hắn khẳng định đã từng ý dâm Thu Uyển Vận, sau đó triệt ah triệt cái gì đấy.

Đột nhiên, Chung Nham chứng kiến Hàn Tiêu ngồi ở phía trước một tảng đá thượng sừng sò, hướng phía bóng lưng của hắn chép miệng, "Đi, chúng ta đi qua đập hắn một cước, sau đó lập tức bỏ chạy."

"Tốt!" Đình Hải bóp bóp nắm tay, "Móa nó, tên hỗn đản này lần trước giả chết, nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại, dọa được lão tử thiếu chút nữa bỏ chạy lộ rồi!"

Xa xa trên khối đá khổng lồ, Hàn Tiêu khòe miệng treo lên một vòng đường cong, hai tên khốn kiếp này, chính mình không đi tìm bọn hắn, bọn hắn rõ ràng còn dám trêu chọc chính mình, lần này không phải lại để cho bọn hắn biết rõ ta cái này "Phế vật" lợi hại!

Cái kia Chung Nham hai người lặng lẽ từ phía sau lưng tới gần Hàn Tiêu, chuẩn bị hung hăng tại hắn trên mông đít đập hai chân bỏ chạy, có thể còn không chờ bọn họ động thủ, tự chứng kiến Hàn Tiêu bỗng nhiên xoay người lại, đáng tuổi cười chân thành nhìn hai người liếc.

"Hai vị sư đệ, trùng hợp như vậy, lại gặp mặt."

"Ách. . ." Chung Nham cùng Đình Hải thân thể trì trệ, toàn thân một cái run rẩy, ngây người tại nguyên chỗ. Nhưng rất nhanh, hai người lại là lắc đầu cười cười.

Sợ cái phế vật này làm gì vậy?

Toàn bộ Huyền Băng cung còn có thể tìm ra so với hắn càng phế người sao?

"Phế vật, ngươi là cái đầu l* n gì, dám bảo chúng ta sư đệ?" Chung Nham vẻ mặt khinh thường, một đôi mắt tam giác hung hăng trừng Hàn Tiêu liếc, "Tự ngươi điểm ấy tu vi, hô sư huynh của ta ta đều ngại đập đầu sầm!"

"Đừng rồi! Chúng ta hôm nay tự là đến đánh ngươi đấy, thế nào, ngươi khó chịu à?" Đình Hải cũng vẻ mặt vênh vao tự đắc, lần trước mặc dù không có thành công đánh đến Hàn Tiêu, nhưng ít ra cũng đã chứng minh người này, đích thật là cái rõ đầu rõ đuôi phế vật.

Nói xong, hai người này một người giơ lên cây chổi, một người nhặt được căn cây gỗ, nhẹ nhàng cười lấy đi tới.

Mục Vân Xuyên cái kia lão Túy Miêu suốt ngày đã biết rõ uống rượu, mà Hàn Tiêu tại Huyền Băng trong nội cung hoàn toàn tự là cái chơi bởi lêu lổng phế vật, không có bất kỳ trường lão cùng giáo viên để ý hắn, tự tính toán đánh rồi hắn, cũng tuyệt đối với không có người sẽ cho hắn xuất đầu ý.

"Các ngươi lại đánh không lại ta, ta tại sao phải khó chịu đầu này?" Hàn Tiêu khòe miệng treo lên một vòng tà mị độ cong, hai tay ôm ở trước ngực, một bộ lười biếng không bị trói buộc bộ dáng.

"Ha ha ha, xem ra ngươi không chỉ có là phế vật, còn là một kẻ đần!" Chung Nham trong tay cây chổi vung lên, nhắm ngay Hàn Tiêu cái ót tự là một gậy hung hăng rút xuống dưới, Hàn Tiêu bước chân một cái chuyển dời, khom bước đi về phía trước xuất ba bước, cơ hồ cùng cái kia Chung Nham thân thể dán lại với nhau.

Sau một khắc, chỉ nghe "BA~" một tiếng, một đạo thanh thúy cái tát tiếng vang lên, cái kia Chung Nham rõ ràng trực tiếp đã bị rút ra ba trượng xa.

"Đcmm!" Đình Hải nổi giận gầm lên một tiếng, cơn giận khê múa, sử xuất rồi ngoại môn đệ tử thường dùng nhất Bàn Long côn pháp, cơn giống như Tật Phong, lực phá thiên quân, thẳng này tu luyện bộ này côn pháp cũng có chút ít lâu lắm rồi, toàn lực thi triển phía dưới, thực sự có vài phần khí thế.

Nhưng ở Hàn Tiêu xem ra, không chịu nổi một kích!

"BA~!" Lại là một bạt tai, Đình Hải thân thể cũng đã bay đi ra ngoài, cùng cái kia Chung Nham ngay ngắn hướng ngược lại lại với nhau.

Hàn Tiêu đi đến trước mặt hai người, chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, nhạt cười nhạt nói: "Hiện tại, nói nói ai mới là phế vật à?"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9:

"Ngươi lại dám quát ta cái tát!" Chung Nham chỉ cảm thấy trên mặt nóng rất đau, thẹn quá hoá giận bò lên, muốn nói sau xuất một ít nhục mạ lời nói.

Nhưng là, đem làm hắn chứng kiến Hàn Tiêu cặp kia con ngươi băng lãnh lúc, nhưng thật giống như bị nhéo ở rồi yét hầu giống như, toàn thân nhịn không được rung mình một cái.

Đó là một đôi như thế nào con ngươi ah!

Hận đời vô đôi, cuồng ngạo không bị trời buộc!

Cái này, là một cái phế vật sẽ có ánh mắt sao?

Chung Nham nhịn không được cổ co rút lại, nuốt nhỏ nước miếng, áp ứng cả buổi, lại liền một cái cái rắm cũng không dám phóng.

"Ta rút ngươi làm sao vậy?" Hàn Tiêu hừ lạnh một tiếng, vốn hắn là không có ý định đi tìm cái này hai cái đui mù gia hỏa phiền toái đấy, nhưng chính bọn hắn đưa tới cửa ra, cái kia nhưng không trách được chính mình lòng dạ ác độc rồi.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe "BA~! BA~! BA~!" Vài tiếng, lại là mấy cái cái tát vung tới.

Chung Nham lập tức mắt nổi đom đóm, vừa tròn trắng mắt, trực tiếp hôn mê tới.

Đây là Hàn Tiêu hạ thủ lưu tình, nếu không dùng hắn đem Tà Long Vạn Hoàng công tu luyện đến hậu thiên thập trọng cảnh tình trạng, cái này mấy cái cái tát xuống, vẫn không thể trực tiếp đem cái kia Chung Nham quát chết.

Đinh Hải cũng bị Hàn Tiêu rút được thất điên bát đảo, sắc mặt dọa được trắng bệch, một cái như con lật đật lười lãn lãn theo trên mặt đất bò lên, cũng chẳng quan tâm chó chết đồng dạng té trên mặt đất Chung Nham, bộ dạng xun xoe tự muốn chạy trốn.

"Muốn chạy?" Hàn Tiêu cười lạnh một tiếng, "Ta cho ngươi đi rồi chưa?"

Một cổ kinh khủng khí tức tịch cuốn tới, Đinh Hải chỉ cảm thấy lưng một hồi lạnh cả người, một cổ hàn khí theo bàn chân bay thẳng cái ót, thân thể giống như là bị làm định thân chú giống như, ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ.

Hắn chậm rãi quay người, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, vẻ mặt cầu xin cầu khẩn nói: "Hàn. . . Hàn sư huynh, ta sai rồi, ta không phải người, nhưng lần trước đánh người cũng không là ý của chúng ta, là nội môn Vương Hưng Vương sư huynh sai sử chúng ta làm ah!"

Cái này Đinh Hải tự là cái điển hình bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, vừa gặp phải so với chính mình lợi hại đấy, còn không đợi Hàn Tiêu động thủ, hắn liền đem cái gì đều chọc ghẹo đi ra.

"Vương Hưng?" Hàn Tiêu nheo mắt, tại Huyền Băng cung cũng gây người hai tháng, Hàn Tiêu tự nhiên biết rõ, cái kia Vương Hưng là Trích Tinh Phong đệ tử, cao hơn hắn một lần, là ba năm trước đây bá chủ Huyền Băng cung đấy, thực lực bây giờ, cũng đã đạt đến Tiên Thiên Ngưng Khí cảnh tầng thứ bảy cảnh giới.

"Đứng đứng đứng, tự là tên vương bát đản kia lại để cho ta làm, Hàn sư huynh, oan có đầu nợ có chủ, ngài muốn báo thù, nên tìm tên vương bát đản kia mới là." Đinh Hải cuống quýt dập đầu, khóc ròng lưu nước mắt nói: "Hàn sư huynh, từ nay về sau ta chính là ngài một con chó, ngài lại để cho ta cắn ai ta tự cắn ai."

"Cút!" Hàn Tiêu khinh thường quét cái kia Đinh Hải liếc, "Tự ngươi như vậy đấy, cho ta làm cầu ta đều ngài dập đầu sầm!"

Nói xong, Hàn Tiêu cũng không hề phản ứng cái này đối với chó săn, quay người liền rời đi.

Về phần cái kia Vương Hưng, hừ hừ, hãy đợi đấy, chờ xem!

Đem làm hắn đi xa về sau, cái kia quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ Đinh Hải mới xiết chặt nắm đấm, nhìn xem Hàn Tiêu Ly đi phương hướng, trong mắt đã hiện lên một vòng vẻ oán độc.

...

Đánh Chung Nham cái kia hai tên gia hỏa hơi dừng sau, Hàn Tiêu tâm tình thật tốt, một đường huyết sáo, hướng phía Thiên Mạc phong phương hướng đi đến.

Trong giây lát, trên bầu trời truyền đến một tiếng vang thật lớn, không trung đột nhiên truyền đến từng đợt chấn động.

Hàn Tiêu liền bề bộn ngừng đầu nhìn lại, đã thấy hai đạo thân ảnh màu trắng, đứng lặng tại một chỗ hồ nước phía trên, chung quanh rất nhanh tự tụ tập đại lượng Huyền Băng cung đệ tử, nguyên một đám hưng phấn mà trầm trồ khen ngợi hò hét, đặc biệt là những cái...kia nam đệ tử trong ánh mắt, hoặc nhiều hoặc ít đều toát ra một tia mê say.

Nguyên lai, nhưng lại tuyệt trần Phong Tiểu sư thúc Thu Uyển Vận cùng "Chương môn phu nhân" Liễu Bạch Tô hai vị tuyệt thế giai nhân đang luận bàn thi chiêu.

Huyền Băng cung tuy nhiên dùng Băng Huyền Kinh công pháp nổi tiếng thiên hạ, nhưng cũng là cái chính công kiếm phái.

Tu luyện kiếm thuật, chỉ là xa rời thực tế, nhắm mắt làm liều tự nhiên không được, cho nên, ngoại trừ đệ tử thỉnh thoảng sẽ tiến hành kiếm thuật luận bàn, mà ngay cả các đại Phong môn Phong Chủ cùng các trưởng lão cũng đồng dạng là như thế.

Chỉ thấy các nàng phiêu dật đáng người nổi giữa không trung, chân ngọc có chút điểm ở trên mặt hồ, giống như là Tiên Tử bình thường ưu nhã động lòng người.

Xa xa nhìn lại, cái kia thật dài lân váy, tung bay dài lưng, thấy mọi người một hồi hoa mắt.

Có nữ tử xem, Hàn Tiêu tự nhiên sẽ không bỏ qua, lập tức chen đến rồi bên hồ, quan sát trận này dị thường "Đẹp mắt" chiến đấu.

Đem làm Hàn Tiêu đuổi tới thời điểm, vừa vận trông thấy chương môn phu nhân vùng kiếm trần ra đầy trời Tinh Quang, trong không khí hơi nước rất nhanh ngưng kết thành bảy căn băng trụ, gào thét lên hướng Thu Uyển Vận bao tổ bắn đi.

Thu Uyển Vận ồng tay áo khê múa, đẩy ra băng trụ, đồng thời nghiêng người tới gần Liễu Bạch Tô, tay phải một thanh bảo kiếm chém ra một đạo kiếm khí, chặn ngang đánh thẳng Liễu Bạch Tô.

Sau một khắc, Liễu Bạch Tô kêu quát một tiếng, thân hình bỗng nhiên cất cao, phóng lên trời, đây cũng là chỉ có đạt tới ngưng mạch cảnh về sau mới có thể nắm giữ ngự kiếm không vật chi pháp, như Liễu Bạch Tô loại này cấp bậc cường giả, đã sớm đối với Ngự Kiếm Thuật nhớ kỹ trong lòng rồi.

"Phi Tuyết Liên Thiên!" Liễu Bạch Tô một kiếm đâm ra bảy đóa kiếm hoa, phô thiên cái địa giống như, hướng về Thu Uyển Vận bao phủ mà đi, kinh phong gào thét, hây hây mặt hồ nhấc lên một hồi sóng to gió lớn.

"Thật cường hãn!" Hàn Tiêu đồng tử có chút co rụt lại, thầm nghĩ dùng chính mình thực lực bây giờ, chỉ sợ bị kiếm khí một phong muốn trực tiếp ợ ra rầm rồi.

Đối mặt Liễu Bạch Tô Lăng lệ vô cùng thế công, Thu Uyển Vận gần kề chỉ là đem bàn tay như ngọc trắng ngần cản lên đỉnh đầu, bố trí xuống một tầng trong suốt vòng phòng ngự, bảy đóa kiếm hoa đụng ở phía trên, sinh ra từng đợt Liên Y, phảng phất tại mặt nước quăng rơi xuống mấy cục đá, tùy theo truyền ra một tiếng sét đánh bình thường nổ vang âm thanh.

"Thu sư muội, thử lại lần nữa ta một chiêu này!" Liễu Bạch Tô cười duyên một tiếng, ngưng tụ nguyên khí, đem trường kiếm giơ lên cao cao, giọng dụ dàng quát: "Thiên, kiếm, trảm!"

Chung quanh lập tức tạo nên một hồi cuồng bạo khí lưu, hướng về mũi kiếm hội tụ mà lên, một thanh khổng lồ mà màu bạc kiếm quang gia trì trên thân kiếm, khoảng chừng tám trượng trắng quán, cái kia lăng lệ ác liệt kiếm quang thẳng đứng chém xuống, hô một tiếng vạch phá phía chân trời, đối mặt cường hãn vài đ*ị thế công, Thu Uyển Vận cũng chỉ có thể tránh đi mũi nhọn, mà vây xem đệ tử cũng lui tán ra ra, sợ bị kiếm khí ảnh hưởng còn lại chấn tổn thương.

Thiên Kiếm Trảm chính là Huyền Băng cung tuyệt học một trong, uy lực mạnh, có thể nói tuyệt thế.

Hàn Tiêu trong óc, không ngừng suy diễn Liễu Bạch Tô vừa mới thi triển Thiên Kiếm trảm, tuy nhiên bộ này kiếm thuật xa xa so về những cơ sở kia võ kỹ rườm rà phức tạp gấp trăm lần, nhưng như trước hay là tại trong đầu của hắn diễn biến ra một cái đại khái hình dáng.

Hai đại tuyệt sắc cao thủ so chiêu, kiếm khí tung hoành, thanh thế to lớn.

Chung quanh các đệ tử si ngốc nhìn qua trên không, không biết là bị kinh khủng kia kiếm khí trấn trụ, vẫn bị hai vị giai nhân tuyệt thế đáng người cấp trấn trụ rồi.

Nhưng Hàn Tiêu nhất định là bị Thu Uyển Vận tuyệt mỹ dung nhan cho chấn kinh rồi.

Cái kia tuyệt trắng váy dài phiêu hốt bất định, Thu Uyển Vận mỗi một lần vận eo, đều đem Hàn Tiêu thấy như si mê như say sưa, trong nội tâm cảm thán thế gian này tại sao có thể có như thế tuyệt đại giai nhân.

Cuối cùng, đem làm Thu Uyển Vận cùng Liễu Bạch Tô chiến đấu đã xong, tất cả mọi người cũng đều tan cuộc đã đi ra, Hàn Tiêu hay là chỉ ngây ngốc đứng tại bên hồ, dư vị lấy Thu Uyển Vận cái kia uyển chuyển Vô Song, phong hoa tuyệt đại tuyệt thế đáng người.

Rốt cục, Thái Dương tây nghiêng, Hàn Tiêu cuối cùng từ "Dư vị" trong thanh tỉnh lại, thở dài một hơi, sau đó lại hướng phía Thiên Mạc phong đi đến.

Dọc theo đường, hắn lại chợt nhớ tới cái kia Chung Nham đã từng nói, Thu Uyển Vận thường xuyên tại Lăng Vân đình ở trên ngồi xuống tu luyện, vừa nghĩ tới Thu Uyển Vận thân ảnh, Hàn Tiêu tâm thần không khỏi run lên.

Bất tri bất giác, Hàn Tiêu đúng là ma xui quỷ khiến đi tới Lăng Vân Phong ở dưới chân núi.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lăng Vân đỉnh núi

Nhìn trước mắt này tòa cao vút trong mây Tuyết Phong, Hàn Tiêu không khỏi sửng sốt một chút, chợt thò tay tại trên trán vỗ nhẹ vài cái.

"Móa nó, như thế nào đi đến nơi đây rồi hả?" Hàn Tiêu mặt già đỏ lên, lừa mình dối người nói: "Nhất định là buổi chiều chứng kiến Tiêu sư thúc kiếm pháp hết sức lợi hại, cho nên muốn muốn đi tìm nàng dạy ta luyện kiếm!"

"Đúng, nhất định là như vậy!" Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, dù sao tựu là không muốn thừa nhận trong bụng này ít điểm tâm địa gian xảo.

Hàn Tiêu phí hết sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng bò lên trên Lăng Vân đỉnh. Nhưng hắn vẫn thất vọng phát hiện, đỉnh núi thượng căn bản người cộng lông đều không có một căn, chớ nói chi là Thu Uyên Vận rồi.

Cái này tòa Lăng Vân Phong đứng ngạo nghễ dãy núi, thế núi dốc đứng, không thích hợp kiến tạo cung điện. Mà ở Lăng Vân đỉnh lên, quanh năm đều là Bạch Tuyết trắng như tuyết, nhiệt độ cực thấp, Hàn Tiêu nhìn không được rùng mình một cái.

"Chung Nham đưa cháu này, rõ ràng dám gạt ta, xem lão tử xuống núi không giết chết ngươi!" Hàn Tiêu tức giận tới mức dậm chân, phí hết khá nhiều khí lực lên núi, kết quả mỹ nhân không gặp lấy, ngược lại còn muốn lần lượt đông lạnh.

Hàn Tiêu xoa xoa hai tay sưởi ấm, đang muốn xuống núi, lại phát hiện lên núi dễ dàng xuống núi khó!

Hơn nửa giờ phút này sắc trời đã tối, vạn nhất trượt chân rơi xuống sơn nhai, chỉ sợ một cái mạng nhỏ đều muốn nằm ngủ ở chỗ này.

Hàn Tiêu nhú mày, xem tình huống, cũng chỉ có chờ ngày mai sáng sớm xuống lần nữa núi rồi.

Hàn Tiêu tìm cái cán gió địa phương ngồi xuống, đầy trời tinh đầu sáng chói, hắn lại vô tâm quan sát, chỉ là vận chuyển Tà Long Vạn Hoàng công chân khí, chống cự rét lạnh.

Tà Long Vạn Hoàng công chân khí một vận chuyển, lập tức ở trong cơ thể của hắn hội tụ thành một cỗ dòng nước ấm, chạy tại tứ chi của hắn bách hải bên trong.

Có Phản Thiên luân làm hậu thuẫn, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể của mình tựu cùng trường giang đại hà giống như, cuộn cuộn không dứt.

"Xem ra, đêm nay chắc có lẽ không trên đỉnh núi này đông lạnh cái nữa chết rồi."

Hồi lâu, một đạo tuyết trắng bóng người khoan thai phiêu lên Lăng Vân đỉnh, cái kia phiêu dật quần lụa mỏng theo gió tung bay, tại tinh chỗ trống trong tuyết lộ ra đặc biệt thanh lệ thoát tục.

Thu Uyên Vận vừa lên ra, lại phát hiện có một cái tiểu gia hỏa cuu chiếm thước sào, đoạt rồi chính mình "bàn".

Mà nhất là nàng kinh ngạc chính là, người kia lại là toàn bộ Huyền Băng trong nội cung tư chất kém cỏi nhất Hàn Tiêu.

Thu Uyên Vận trông thấy Hàn Tiêu quanh thân lóe ra một đám như có như không ánh sáng màu đỏ, tuy nhiên theo nàng thấp phần nhỏ yếu, nhưng trong mơ hồ, nàng lại cảm nhận được một cỗ bá đạo Vô Song khí thế, thật giống như bay lượn cửu thiên Thần Long giống như, bề ngỗ thiên hạ.

Thu Uyên Vận vội vàng lắc đầu, trong nội tâm âm thầm nói: Ảo giác, cái này nhất định là ảo giác.

Chỉ thấy nàng chậm rãi đi đến Hàn Tiêu trước mặt, có chút ngồi xổm xuống, lúc này mới khẽ mở môi anh đào, nhân nhạ hỏi: "Này, người đến nơi đây làm cái gì?"

"YAA.A.A..!" Hàn Tiêu nghe được một hồi ôn nhu thanh âm truyền đến, mở choàng mắt, lại phát hiện rồi một đôi trắng bóc như ngôi sao con ngươi, cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Tiêu sư thúc, ngươi rốt cục tới rồi!"

Thu Uyên Vận ngẩn người, lông mày kẻ đen hơi nhíu nói: "Ngươi tại chỗ này đợi ta?"

Hàn Tiêu liền vội vàng gật đầu, "Đúng, buổi chiều chứng kiến ngươi cùng chương môn phụ nhân so kiếm, ta nhìn ra được, Tiêu sư thúc ngươi chỉ vận dụng sáu thành thực lực, hắc hắc, cho nên kiếm thuật của ngươi nhất định là toàn bộ Huyền Băng cung lợi hại nhất đấy, ta... Ta muốn cho ngươi dạy ta kiếm pháp."

"Ân?" Thu Uyển Vận đồng tử có chút co rụt lại. Tiểu gia hỏa này rõ ràng nhìn ra được chính mình bảo lưu lại thực lực?

Nàng lại không biết, Hàn Tiêu sở dĩ nói như vậy, căn bản chính là ăn nói - bịa chuyện đấy, thuần túy chính là vì vỗ vỗ Thu Uyển Vận mã thí tăng bốc, không nghĩ tới rõ ràng còn bị hấn cho đoán đúng rồi.

"Tiểu sư thúc, ngươi đáp ứng ta được không nào?" Hàn Tiêu xoa xoa đôi bàn tay, con mắt nhìn thẳng Thu Uyển Vận con ngươi, "Tự xem tại ta đợi ngươi lâu như vậy phân thượng."

"Ngươi đến nơi đây, tự vì tìm ta học kiếm pháp?" Thu Uyển Vận giọng dịu dàng cười nói.

"Ừ." Hàn Tiêu nhìn xem nàng con ngươi sáng ngời, trong nội tâm không khỏi lại là một hồi tâm viên ý mã, ánh mắt cũng trở nên có chút rực nóng lên.

Hắn vội vàng cúi đầu xuống, trong nội tâm thầm mừng mình không có tiền đồ, chứng kiến mỹ nữ tự cảm giữ không được.

Cúi đầu, Hàn Tiêu chú ý lực lại bị Thu Uyển Vận quần lụa mỏng cho hấp dẫn ở, khó trách có câu cách ngôn nói "Quý gối tại váy quà lựu hạ", Hàn Tiêu nhìn xem cái kia tuyết trắng váy dài, lại liên tưởng đến Thu Uyển Vận tuyết mỹ dung nhan, ngược lại thực sự một loại quý xuống lay xúc động.

Cái kia trên váy dài lụa mỏng là trong suốt đấy, phía dưới tuy nhiên lộ ra màu tuyết trắng vải tơ, nhưng lại đem Thu Uyển Vận toàn thân ôn nhu đường cong phác họa được phát huy vô cùng tinh tế.

Thon dài đùi ngọc, mảnh khảnh vòng eo, no đủ bộ ngực OO, thấy Hàn Tiêu thể nội dấy lên một cỗ bành trướng hỏa điểm. Mà Tà Long Phần Thiên luân trong nội khí hải vận hành tốc độ, rõ ràng nhanh hơn vài phần.

Hàn Tiêu đột nhiên cảm giác mình xoang mũi nóng lên, liền bề bộn đưa tay sờ sờ, khá tốt không có chảy máu mũi, nếu không đã có thể bị chơi khăm rồi.

"Khục khục..." Hàn Tiêu hít sâu một hơi, đột nhiên ngẩng đầu cười nói: "Ngươi thật sự rất đẹp, Ân... Không tại ta cô cô phía dưới."

"Ngươi cái tên này." Thu Uyển Vận mắt trắng không còn chút máu, "Tuổi còn nhỏ, tư tưởng cứ như vậy không chỉ ... mà còn tinh khiết, ta là ngươi sư thúc, có xinh đẹp hay không, cùng ngươi có quan hệ gì?"

"Đơn thuần?" Hàn Tiêu cười cười, với tư cách một gã mặc kim giáo úy, quanh năm du tẩu cùng các loại mộ táng lăng tẩm bên trong, nếu học người ta chơi đơn thuần, đã sớm chết vênh lên vênh lên rồi.

"Ta cũng không nên đơn thuần, ta muốn ngươi... Ngươi dạy ta kiếm pháp." Hàn Tiêu giả trang ra một bộ đáng thương bộ dáng, vẻ mặt đau khổ nói: "Sư tôn hấn chỉ biết là uống rượu, hai tháng, cũng không có dạy ta bất kỳ vũ kỹ nào."

"Cái này..." Thu Uyển Vận lông mày kẻ đen cau lại, nàng biết rõ Mục Văn Xuyên từ trước đến nay tàn mạn, không nghĩ tới thu đồ đệ về sau hay là như vậy không đáng tin cậy.

"Được rồi." Thu Uyển Vận cảm hấn không có biện pháp, đành phải giọng dịu dàng cười nói: "Ta ngược lại là muốn nhìn một chút kiếm pháp của ta làm cho nam nhân sử đi ra sẽ là bộ dáng gì."

"Ách..." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, yếu ớt mà hỏi: "Không phải là Tịch Tà kiếm pháp a?"

"Cái gì Tịch Tà kiếm pháp?" Thu Uyển Vận trắng rồi Hàn Tiêu liếc, "Ta bộ này kiếm thuật gọi Tuyệt Trần Kiếm pháp. Bất quá ngươi không có gì trụ cột, ta liền từ trụ cột kiếm thuật với ngươi giảng giải tốt rồi."

"Ân." Hàn Tiêu liền vội vàng gật đầu, ánh mắt lại bị nàng vậy đối với cao ngất bộ ngực OO cho hấp dẫn.

"Tại võ đạo bên trong, dùng đao, kiếm hai loại binh khí thường thấy nhất, bất quá chúng ta Huyền Băng cung am hiểu nhất hay là kiếm thuật. Kiếm người, binh khí chỉ tổ vậy. Sử dụng kiếm chỉ nhân, phải dùng tâm quán thông, tâm tùy ý động, thân theo kiếm động. Ta cho rằng sử dụng kiếm cảnh giới cao nhất, tự là trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm, làm được thế gian vạn vật, đều có thể làm kiếm, ngươi cảm thấy thế nào?"

Hàn Tiêu nhìn xem Thu Uyển Vận tuyết mỹ bên mặt, hơi có chút choáng váng cảm giác, căn bản không có nghe thanh nàng nói cái gì, vì vậy chỉ có thể tri động nói: "Cao kiến! Cao kiến!"

Thu Uyển Vận xem hấn ngốc lập bẹp bộ dáng, lông mi không khỏi nhú, theo trong tay áo lấy ra một thanh xanh ngọc trường kiếm, "Ngươi trước hết luyện tập chiêu này trụ cột nhất mây cuốn mây bay, đem làm ngươi có thể thoát cái đầm ra mười ba đoá kiếm hoa thời điểm, tự tính toán hợp cách rồi. Tự giống như vậy!"

Nói xong, Thu Uyển Vận tổ giơ tay lên, cánh tay khẽ run lên, ngay tại Hàn Tiêu trước mắt đầm ra một mảnh chói mắt kiếm hoa.

Hàn Tiêu chỉ cảm thấy trước mắt Tinh Quang loạn bốc lên, hoảng sợ nói: "Thật là lợi hại, ta xem diễn võ trường thượng các sư huynh phần lớn đều chỉ có thể đầm ra bảy đoá kiếm hoa, mà Tiểu sư thúc rõ ràng có thể thoát cái đầm ra ba mươi sáu đoá kiếm hoa, sư thúc tự là sư thúc ah!"

"Ân?" Thu Uyển Vận sững sờ nhìn Hàn Tiêu liếc, kinh ngạc mà hỏi thăm: "Ngươi rõ ràng có thể nhìn rõ ràng?"

"Đúng vậy a." Hàn Tiêu cười hi hi rồi lại cười, ăn nói - bịa chuyện nói: "Ta tu luyện thiên phú tuy nhiên chênh lệch, nhưng là nhân lực tốt."

"Thật sự là không thể tưởng tượng nổi." Thu Uyển Vận đôi mắt dễ thương chớp chớp, ổng tay áo khê đảo, lại lấy ra một thanh ánh sáng màu xanh lấp lánh trường kiếm, đưa tới Hàn Tiêu trong tay, "Thanh kiếm này tự trước cho mượn ngươi, nhớ kỹ, chỉ cho tại Lăng Vân đỉnh thượng dùng, không được mang xuống núi!"

Hàn Tiêu cũng không phát hiện, đem làm nàng thanh kiếm đưa tới trong tay mình thời điểm, trên mặt lại bỗng nhiên treo lên một vòng nguyệt cung, lóe lên tức thì.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Kiếm đạo chỉ bí

"Oa! Tiểu sư thúc, thanh kiếm này thoát nhìn coi như không tệ ah, tên gọi là gì à?" Hàn Tiêu vẻ mặt kích động mà hỏi thăm.

Đến rồi Huyền Băng cung lâu như vậy, Hàn Tiêu vụng trộm luyện tập kiếm thuật thời điểm dùng đều là côn gỗ, còn theo chưa bao giờ dùng qua chính thức kiếm đây này.

"Cho ngươi dùng ngươi tự dùng, ở đâu ra nhiều như vậy vấn đề?" Thu Uyển Vận lông mày này kẻ đen, cái má lại không khỏi lại là một hồi đỏ ửng.

Nguyên lai, Hàn Tiêu kiếm trong tay tên là Quân Tử Kiếm, mà Thu Uyển Vận kiếm trong tay thì là Ngọc Nữ kiếm, hai thanh kiếm vốn là một đôi.

Cái này nếu như bị cái này tư tưởng không chỉ ... mà còn tinh khiết gia hỏa đã biết, không biết được đúc sắt thành dạng gì.

"Nha." Hàn Tiêu nhếch miệng, cũng không dám nhiều hơn nữa lời nói rồi.

Thu Uyển Vận đích thật là cái coi như không tệ hảo lão sư, giảng giải kiếm thuật vô cùng có kiên nhẫn, giảng lý giảng lý, nàng rõ ràng phát hiện Hàn Tiêu đối với trụ cột kiếm thuật đã sớm hiểu rõ rồi, vì vậy lại bắt đầu truyền thụ chính hắc độc môn kiếm thuật Tuyệt Trần Kiếm pháp.

Mà Hàn Tiêu tiếp nhận năng lực lại lần nữa lại để cho Thu Uyển Vận lau mắt mà nhìn, đặc biệt là Hàn Tiêu thỉnh thoảng nói ra vài câu sâu sắc ngữ điệu, lại để cho Thu Uyển Vận lau mắt mà nhìn.

Thu Uyển Vận nhìn thẳng Hàn Tiêu nhìn hồi lâu, thầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ người này tuy nhiên tu luyện tư chất bình thường giống như, nhưng là kiếm thuật thiên phú lại vô cùng yêu nghiệt? Muốn thật là như thế này, ngược lại là có thể cho hắn đi Thanh Đổng kiếm tháp thử xem . .

"Này uy uy, Tiểu sư thúc, tuy nhiên ta biết rõ ta lớn lên rất tuần tú, thế nhưng mà ngươi còn như vậy xem ta, ta cần phải thu phí á!" Hàn Tiêu thò tay tại Thu Uyển Vận trước mắt quơ quơ, lúc này mới đem nàng kéo về thực tế bên trong.

"Ngươi cái tên này, không biết lớn nhỏ!" Thu Uyển Vận khoét rồi hắc liếc, "Hừ, chính ngươi ở chỗ này luyện kiếm a, ta đi trước."

Nói xong, Thu Uyển Vận cũng không quay đầu lại, trực tiếp tự phi thân đã đi ra Lăng Vân đỉnh.

"Ách. . ." Hàn Tiêu liếc mắt, hắn còn muốn cho Thu Uyển Vận dẫn hắn xuống núi đây này.

Hàn Tiêu nhún vai, đành phải tại đỉnh núi núi luyện một đêm kiếm thuật, đợi đến lúc ngày hôm sau, Thái Dương chậm rãi leo lên núi đầu, Hàn Tiêu lúc này mới dám động dưới thân núi.

Trộn vụn bỏ lên hơn một canh giờ, Hàn Tiêu mới rốt cục hạ sơn, bởi vì tới hôm qua một đêm không ngủ, Hàn Tiêu vậy được không được, muốn xoay chuyển trời đất màn đại diện ngủ bù.

Mà khi lối của hắn kính diễn vô trường thời điểm, lại phát hiện năm sáu cái ăn mặc nội môn đệ tử quần áo và trang sức thiếu niên đàng đàng sát khí hướng về phía chính mình đã đi tới. Sau lưng bọn họ, còn đi theo hai cái mặt mũi bầm dập gia hỏa, đúng là bị chính mình đánh cho tê người một châu Chung Nham cùng Đình Hải hai người.

Người cầm đầu, đúng là Trích Tinh Phong đệ tử, Vương Hưng.

"Hàn sư đệ, thật dài bốn sự, cũng có thể đánh ngoại môn sư đệ!"

Vương Hưng hùng hổ ngăn tại Hàn Tiêu trước mặt, trên mặt treo một tia tức giận, hung ác nói: "Móa nó, đánh chó còn phải xem chủ nhân, ngươi dám động lão tử người, thức thời đấy, ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu bồi tội, lão tử có thể cân nhắc tha cho ngươi một cái mạng."

Hàn Tiêu cau mày, cái này Vương Hưng là Ngưng Khí thất trọng Tiên Thiên võ giả, đã đem chân khí hóa thành nguyên khí, chính mình chỉ sợ là chiếm không được tốt.

"Dập đầu bồi tội muốn như thế nào dập đầu?" Hàn Tiêu giả vờ ngây ngốc, nói: "Bằng không sư huynh cho ta làm mẫu thoáng một phát?"

"Hừ hừ, đã biết rõ ngươi cái phế vật này không thành thật một chút!" Vương Hưng trong mắt hiện lên một vòng ngoan lệ chi sắc, "Hôm nay lão tử tự cho ngươi biết rõ biết rõ, phế vật, nên thành thành thật thật núp ở chó của ngươi trong động chó vẫy đuôi mừng chủ!"

Đang khi nói chuyện, Vương Hưng đã một quyền ầm ầm rơi xuống, đúng là Huyền Băng cung trụ cột Hồ Bảo quyền pháp.

Kinh phong đập vào mặt, Vương Hưng không hổ là Ngưng Khí cảnh cao thủ, tốc độ cùng lực lượng cùng Chung Nham chi lưu căn bản không tại một cái cấp bậc thượng.

Hơn nữa, hấn xuất thủ độc ác, trực tiếp tự là một quyền hướng về Hàn Tiêu huyệt Thái Dương đánh tới.

Hàn Tiêu phản ứng cực nhanh, vội vàng nhanh chóng lui về phía sau một bước, khó khăn lắm tránh thoát một quyền này.

"Thôi đi pa oi..., chính là hậu thiên cảnh giới, cũng vọng tưởng cùng tiên thiên cường giả chống lại?" Vương Hưng khinh thường cười cười, biến quyền thành chộp, đầu ngón tay bắn ra xuất một đạo kinh khí, một trào tê liệt mà xuống, đánh thẳng Hàn Tiêu mặt.

Lực lượng của hấn thật lớn, một bước bước ra, mà ngay cả chung quanh cây cối đều rất nhỏ sáng ngời bắt đầu chuyển động.

Hàn Tiêu thân thể cứng đờ, tại phía sau của hấn, còn có hai gã Ngưng Khí cảnh đệ tử ngăn cản đường lui, lại để cho hấn tránh cũng không thể tránh.

"Đcmm!" Hàn Tiêu trong mắt lửa giận bay vọt, hung hăng trừng Vương Hưng liếc, cái kia Vương Hưng nhìn xem Hàn Tiêu con mắt, đúng là không tự chủ được rung mình một cái.

"Đáng giận!" Vương Hưng giận dữ, hấn có chút khó có thể lý giải, chính mình rõ ràng có nghiền áp Hàn Tiêu thực lực, có thể chẳng biết tại sao, lại có thể biết e ngại hấn đôi tròng mắt kia.

"Ta chán ghét ánh mắt của ngươi!" Vương Hưng trong mắt hàn quang lóe lên, tay phải chấn động, hướng phía Hàn Tiêu cổ ôm đâm hạ!

Không đường thoái lui!

Không thể làm gì!

Hàn Tiêu đồng tử bỗng nhiên co rút lại.

Lập tức Hàn Tiêu sẽ bị Vương Hưng bóp chặt cái cổ, trong lúc đó, sâu trong rừng truyền đến một thân khẽ kêu.

"Các ngươi đang làm gì đó!"

Ở này ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, một cổ kinh phong đánh úp lại, trực tiếp đem Vương Hưng quét đi ra ngoài.

Sau một khắc, chỉ thấy một đạo áo trắng bỗng bành thân ảnh rơi xuống, đứng lại tại Hàn Tiêu trước mặt.

Cái kia Vương Hưng thân thể trên mặt đất trợn vện đánh rồi nhiều cái lần mới ngừng lại được, hấn ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện, đứng tại Hàn Tiêu trước mặt đấy, lại là Tiểu sư thúc Thu Uyển Vận!

"Tiểu. . . Tiểu sư thúc!" Vương Hưng cùng với mấy cái nội môn đệ tử vội vàng phịch một tiếng quỳ xuống đất, "Hiểu lầm, hiểu lầm, chúng ta chỉ là cùng với Hàn sư đệ luận bàn võ nghệ ah."

"Luận bàn võ nghệ?" Thu Uyển Vận lông mày khẽ đen nhúm, âm thanh lạnh lùng nói: "Hừ, nếu có lần sau nữa, cùng với ta luận bàn một chút võ nghệ a!"

"Không. . . Không dám!" Vương Hưng rung mình một cái, tuy nhiên Thu Uyển Vận tại chín vị Phong Chủ trong xếp hạng nhỏ nhất, nhưng thực lực của nàng, nghe nói vẫn còn cường trên cửa.

"Cút đi!" Thu Uyển Vận hừ nhẹ một tiếng, ống tay áo vung lên, một đám kinh phong lộ ra, trực tiếp đem những người kia vung đã bay đi ra ngoài.

"Hô. . ." Hàn Tiêu thở phào một hơi, vốn tưởng rằng hôm nay không thiếu được muốn lần lượt đón đánh cho tên người, không nghĩ tới Thu Uyển Vận rõ ràng kịp thời xuất hiện, cứu mình một lần.

"Đa tạ Tiểu sư thúc." Hàn Tiêu trong nội tâm có chút có vài phần cảm động, chấp tay nói Tạ...mà bắt đầu.

"Người nha." Thu Uyển Vận thở dài một hơi, "Tư chất của ngươi quá kém, tu vi cảnh giới là không thể nào vượt qua bọn hắn rồi, nhưng nếu muốn đánh thắng bọn hắn, lại không nhất định phải dựa vào nguyên khí tu vi."

"Ân?" Hàn Tiêu nheo mắt, "Tiểu sư thúc ngài là có ý gì?"

Hàn Tiêu thân mang trong ngoài song Khí Hải, tư chất mặt ngoài ngu dốt, trên thực tế nhưng lại khoáng cổ tuyệt kim, Thiên Hạ Vô Song.

Hắn tự nhiên không cho là mình nguyên khí tu vi hướng bất quá Vương Hưng chỉ lưu, nhưng hắn vẫn đối với Thu Uyển Vận theo như lời phương pháp, cực kỳ cảm thấy hứng thú.

"Vạn pháp quy nhất, vạn đạo quy tông, tu luyện nguyên khí chỉ là trong đó một đạo, nghe nói tại tám trăm năm trước, Huyền Băng cung ra một vị kiếm đạo kỳ tài, không tu nguyên lực, nhưng có thể nương tựa theo một tay kiếm thuật, nghiền áp hóa nguyên cảnh cường giả." Thu Uyển Vận thần nhiên nói.

"Không tu nguyên lực, chuyên tu kiếm đạo?" Hàn Tiêu ngẩn người, "Chẳng lẽ Tiểu sư thúc ngài sẽ?"

"Ta không biết." Thu Uyển Vận lắc đầu, "Bất quá nghe nói tại Thanh Đồng kiếm tháp ở bên trong, cất dấu vị tiền bối kia kiếm đạo bí mật."

"Kiếm thuật của ngươi thiên phú cực cao, cho nên ta chuẩn bị huấn luyện ngươi một thời gian ngắn, sau đó cho ngươi đi xông tháp, nói không chừng ngươi về sau có thể dựa vào thực lực của mình, không bị những người kia khi dễ rồi." Thu Uyển Vận nhạt cười nhạt nói.

"Tiểu sư thúc, ngươi. . ." Hàn Tiêu cắn răng, trong nội tâm cảm động, kim lòng không được nói: "Ngươi đối với ta thật tốt."

"Ngươi cũng không nên đa tương." Thu Uyển Vận khuôn mặt hơi đỏ lên, "Ta chỉ là xem ngươi có chút kiếm đạo thiên phú, không muốn mai một mà thôi. Ngươi nếu hiểu sai rồi, ta có thể không dạy ngươi kiếm thuật rồi."

"Ha ha." Hàn Tiêu vội vàng nhẹ gật đầu, "Yên tâm đi Tiểu sư thúc, ta khẳng định không muốn lệch ra."

"Hừ!" Thu Uyển Vận thấy hắn một điểm thành ý cũng không có, không khỏi khoét rồi hắn liếc, trực tiếp phi thân đã đi ra.

"Kiếm đạo." Hàn Tiêu nhú lông mày, trong đầu lại bỗng nhiên dần hiện ra một cái tay cầm màu đỏ thần kiếm, một kiếm Phần Thiên diệt địa bóng lưng.

Trên thực tế, cái này bóng lưng, đã từng vô số lần xuất hiện tại trong mơ của hắn bên trong, đặc biệt lúc trước hỏa độc bộc phát, Vạn Hóa Phệ Tâm thời điểm, càng là liên tiếp xuất hiện cái kia bóng lưng ảo giác.

Hàn Tiêu trong nội tâm, không khỏi sinh ra một cái nghi hoặc: Người kia, rốt cuộc là ai? Cùng Tà Long Phần Thiên luân lại có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ta muốn luyện khinh công!

Buổi trưa, Hàn Tiêu một mình một người cầm lấy một căn đùi gà, ngồi ở "Bích Thanh Đình" trung dụng thiện.

Cái này Bích Thanh Đình là Huyền Băng trong nội cung một chỗ lưng núi mặt nước, phong quang tú lệ đẹp và tĩnh mịch chỗ, ngày bình thường các sư huynh đệ phần lớn chăm chỉ luyện công, sẽ rất ít đi qua nơi này.

Hàn Tiêu hiện tại đã nhìn chán này chút ít các sư huynh võ kỹ, tâm tư đều đặt ở Thu Uyển Vận Tuyệt Trần Kiếm pháp cùng chương môn phụ nhân cái kia chiêu Thiên Kiếm trăm lên, bởi vậy cũng không đi diễn võ trên quảng trường quan sát các sư huynh luyện công, mà là một mình một người tại Bích Thanh Đình trong tìm hiểu cái này hai bộ càng lợi hại hơn kiếm thuật.

Hàn Tiêu một bên gặm đùi gà, một bên duỗi ra một ngón tay khoa tay múa chân lấy, chính hắn cảm giác là rơi vào cảnh đẹp, nhưng muốn cho ngoại nhân chứng kiến người này cầm căn đùi gà mò mẫm khoa tay múa chân, nhất định sẽ cho rằng hắn đầu óc tú độn rồi.

Cái gọi là no bụng ấm tử dâm * dục, Hàn Tiêu đã ăn xong cơm trưa về sau, trong đầu bỗng nhiên lại nhớ tới Thu Uyển Vận cái kia Trương khuyển quốc khuyển thành khuôn mặt, nâng cằm lên, nhìn qua Bích Thanh Đình hạ này tòa trong hồ nước có đôi có cặp du động bầy cá, tưởng tượng thấy cái kia là mình cùng Thu Uyển Vận, không khỏi "Ha ha" ngốc nở nụ cười.

Đúng lúc này, hai gã tuổi trẻ thiếu nữ vừa vận theo Bích Thanh Đình đi ngang qua, chứng kiến Hàn Tiêu một người tại trong đình cười ngây ngô, trong đó

một gã thân hình nhỏ nhắn xinh xắn thiếu nữ PHỤT cười nói: "Cẩn Nhi tử, người nhìn cái ngực từ hào hào chơi ah, rõ ràng một người tại đó cười trộm"

"Có cái gì thú vị." Cái kia Cẩn Nhi tại thiếu nữ trên trán nhẹ nhàng điểm một cái, "Linh nhi, người này tư chất không kém nói, vẫn cứ một mực chơi bởi lâu lỏng, cũng không luyện công, người như vậy, chúng ta hay là không nên cùng hắn liên hệ cho thỏa đáng"

Nguyên lai, người thiếu nữ này, đúng là Thu Uyển Vận mới thu tiểu đồ đệ Phong Linh Nhi, mà kia niên kỷ hơi trưởng, thân thể thướt tha nữ tử thì là sư tỷ của nàng, Tô Cẩn.

Cùng Phong Linh Nhi như vậy trẻ trung thiếu nữ so sánh với, Tô Cẩn như vậy đáng người đầy đặn, thực mị nữ tử, tự nhiên càng thêm đã bị các nam đồ đệ truy phùng. Bởi vậy, nàng chường mặt Hàn Tiêu cái này "Phế vật", cũng là không kỳ quái.

"Thế nhưng mà. . ." Phong Linh Nhi cái mũi nhỏ nhú, "Cẩn Nhi tử, người khác cũng không tệ lắm"

"Người nha, gần đèn thì sáng, gần mực thì đen, cùng hắn người như vậy lẫn lộn cùng một chỗ, có thể có cái gì tiền đồ?" Tô Cẩn vẻ mặt khinh thường ngắm Hàn Tiêu liếc, nàng niên kỷ so Phong Linh Nhi lớn rồi ba bốn tuổi, tư tưởng càng tăng thêm thực, cũng càng thêm bực bội định mệnh.

Hàn Tiêu thính giác hạng gì nhạy cảm, nghe được có người giễu cợt chính mình, vốn là lo lắng đấy, nhưng chợt thấy Phong Linh Nhi cái tiểu nha đầu kia đã ở, vội vàng một bước ba nhảy tiến đến hai nữ bên cạnh, cười hắc hắc nói: "Linh nhi, đã lâu không gặp nha."

Phong Linh Nhi "Khanh khách" cười cười, quyết lấy cái miệng nhỏ nhắn nói: "Còn không phải sư tôn, suốt ngày đã biết rõ lại để cho ta bế quan tu luyện Băng Huyền Kính, nhằm chán chết rồi!"

Đã thấy cái kia Tô Cẩn lông mày kẻ đen nhú, kéo Phong Linh Nhi một bả, hướng về phía Hàn Tiêu hào không khách khí nói: "Người thân là Huyền Băng cung đệ tử, tại sao không đi diễn võ trường luyện công?"

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, con mắt chăm chăm vào Tô Cẩn đầy đặn bộ ngực 〇〇, thầm nghĩ trong lòng: Nếu Huyền Nhi bánh bao nhỏ lúc nào cũng có lớn như vậy thì tốt rồi.

Trên thực tế, Diệp Huyền mới mười ba tuổi, bộ ngực 〇〇 cũng đã đơn giản quy mô, hơn nữa cái kia Trương tình xảo khuôn mặt, đã sớm lại để cho vô số các thiếu niên điên cuồng rồi.

Tô Cẩn chứng kiến Hàn Tiêu cái kia thẳng ngoắc ngoắc ánh mắt, thân thể mềm mại không khỏi hướng về sau rút rút, trừng mắt Hàn Tiêu, cả giận nói: "Nhìn cái gì vậy!"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu sờ lên cái ót, "Sư tỷ người mới vừa nói cái gì?"

"Ta nói, người thân là Huyền Băng cung đệ tử, tại sao không đi diễn võ trường luyện công! Cả ngày đã biết rõ chơi bởi lâu lỏng!" Tô Cẩn lộ ra vài phần giận dữ chỉ sắc, nổi giận này ra nói.

"Ồ? Sư tỷ làm sao biết ta không đi diễn võ trường? Chẳng lẽ sư tỷ từng tại diễn võ trường ở trên chờ thêm ta sao? Hắc hắc, sớm biết như vậy sư tỷ đang đợi ta, ta nhất định sẽ đi đấy." Hàn Tiêu ưỡn nghiêm mặt, hoàn toàn tự là một bộ không có da không mặt mũi bộ dáng.

"Khanh khách. . ." Phong Linh Nhi bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn kiêu nỏ nụ cười, cảm thấy Hàn Tiêu đùa giỡn sư tỷ thủ đoạn cũng thật là lợi hại.

"Người!" Tô Cẩn tức giận đến liên tục dậm chân, hung hăng trừng Hàn Tiêu liếc, dất lấy Phong Linh Nhi tự đi, trong nội tâm càng là đối với Hàn Tiêu chẳng thêm ghét, chỉ đem làm nguyên lai Hàn Tiêu ngoại trừ là thứ phế vật bên ngoài, còn là một trêu lên đồ lãng tử.

"Cùng ta đấu võ mồm, tự coi như người cao thấp hai há mồm đều rất biết nói chuyện, cũng không phải là đối thủ của ta!" Hàn Tiêu cười hi hi rồi lại cười, nhìn xem các nàng bóng lưng rời đi, lại hấp tấp huyết sáo, quay trở về Bích Thanh Đình trong.

"Công tử." Đúng lúc này, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, một đạo thân ảnh màu trắng "XỈU...UU!" thoáng một phát nhảy lên đến sau lưng mình, sau đó cũng cảm giác có người tại trên vai của mình vỗ một cái, Hàn Tiêu khoe miệng không khỏi treo lên một vòng đường cong.

Tại đây Huyền Băng trong nội cung, còn gọi mình "Công tử" đấy, ngoại trừ Diệp Huyền bên ngoài, còn có thể là ai?

"Huyền Nhi." Hàn Tiêu mạnh mẽ quay người lại, một bả muôn ôm ở Diệp Huyền, có thể nha đầu kia thân pháp lại đột nhiên trở nên cực kỳ lợi hại, thân hình lóe lên, Hàn Tiêu trực tiếp tự bị vỗ ếch chụp hụt.

"Khanh khách. . ." Diệp Huyền cười duyên một tiếng, "Công tử, đừng ầu ả rồi."

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, ngồi ở đình nghỉ mát trên lan can, "Huyền Nhi, về sau đừng gọi ta công tử rồi, hiện tại chúng ta là sư huynh muội quan hệ, hắc hắc."

"Đừng, công tử hiện tại sư tỷ sư muội nhiều như vậy, Huyền Nhi nếu gọi sư huynh của người, công tử chỉ sợ tự không nhớ được Huyền Nhi rồi." Diệp Huyền lông mày kẻ đen cau lại nói.

"Nào có cái gì sư tỷ sư muội, Huyền Nhi suy nghĩ nhiều quá, ta đến bây giờ tự nhận thức Huyền Nhi một cái sư muội nha." Hàn Tiêu hoàn toàn tự là cái nói dối không đo mặt đích nhân vật, vừa mới còn đùa giỡn rồi Tô Cẩn, hiện tại rõ ràng ở chỗ này trọn tròn mặt nói lời bịa đặt.

"Hừ." Diệp Huyền cái miệng nhỏ nhắn một quyết, "Vừa mới những người khác còn không biết xấu hổ nói Tô Cẩn sư tỷ từng tại diễn võ trường thượng đẳng qua chính mình đây này."

"Ách. . ." Hàn Tiêu mặt già đỏ lên, nguyên lai nha đầu kia đã sớm ở bên cạnh "Mai phục" lắm.

"Ta có nói qua sao?" Hàn Tiêu dù sao đánh chết không thừa nhận, thừa dịp Diệp Huyền không chú ý, trở tay vừa kéo, muôn ôm ở Diệp Huyền.

Có thể Diệp Huyền khinh công thân pháp thật không biết là như thế nào học đấy, trong nháy mắt tự phản ứng đi qua, người nhẹ nhàng thối lui ba trượng, đỏ mặt nói: "Công tử, Huyền Nhi muốn đi luyện công rồi, người ôm người Cẩn Nhi sư tỷ cùng Linh nhi sư muội đi thôi!"

"Móa!" Hàn Tiêu trong nội tâm hô to chính mình làm người quá thất bại rồi, vừa ngoan tâm, một dặm chân, hướng phía Thiên Mạc đại điện phương hướng phóng đi.

Đem làm Hàn Tiêu đuổi tới Thiên Mạc đại điện thời điểm, Mục Vân Xuyên chính ôm hồ lô rượu ở đằng kia sống mơ mơ màng màng, Hàn Tiêu lập tức nhào tới, hét lớn: "Sư tôn, ta muốn luyện khinh công!"

...

Từ ngày đó về sau, Hàn Tiêu một đứng lên, tự vòng quanh Huyền Băng cung sơn cốc luyện tập khinh công, bắt đầu không biết mệt mỏi chạy trốn.

Những cái...kia không rõ chân tướng các sư huynh đệ chứng kiến người này mỗi ngày sáng sớm tất cả đứng lên chạy như điên, vì vậy lại chỉ trở nói: Người này, cả một cái tự là ngu ngốc, mỗi ngày không luyện công, đã biết rõ mò mẫm đi dạo.

Mục Vân Xuyên cũng cảm thấy thật kỳ quái, mấy ngày nay không biết vì cái gì, Hàn Tiêu vừa nhìn thấy chính mình tự dưng lấy cánh tay của hắn, kêu cha gọi mẹ cầu lấy muốn học khinh công thân pháp.

Không có vài ngày, Mục Vân Xuyên tự cảm giác mình nội tình đều nhanh bị lấy hết rồi, cái này đồ đệ ngộ tính, thật sự là cường hãn không phản đối!

Mục Vân Xuyên nào biết đâu rằng, hắn cái này đồ nhi sở dĩ chăm chỉ luyện tập khinh công, hoàn toàn chính là vì có thể ôm đến Diệp Huyền. . .

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thanh Đồng kiếm tháp

Bốn mùa thay phiên, thu đi xuân tới, đảo mắt công phu, lại là nửa năm qua đi.

Hàn Tiêu kiên trì mỗi tháng sơ tam, mười ba, 23 số, tự leo lên Lăng Vân đỉnh học tập Thu Uyển Vận kiếm thuật. Nửa năm trôi qua, Thu Uyển Vận phát hiện, Hàn Tiêu kiếm thuật tiến cảnh, thật đúng có thể dùng thần tốc để hình dung.

Người khác tự tính toán luyện thượng ba mươi năm, cũng tuyệt đối với không cách nào đạt tới Hàn Tiêu kiếm thuật tạo nghệ.

Không được hoàn mỹ chính là, Hàn Tiêu chân khí tu vi, rõ ràng mới khó khăn lắm đạt tới hậu thiên tam trọng cảnh giới, cùng hắn đồng kỳ tiến vào Huyền Băng cung đệ tử, phần lớn đều đã đến rồi hậu thiên bát trọng, cửu trọng cảnh giới. Về phần Diệp Huyền, càng là đã dẫn tiên thiên chi khí, đã trở thành một gã tiên thiên cường giả, thực lực thẳng truy lần trước sư huynh sư tỷ.

Tất cả mọi người cảm thấy Hàn Tiêu là thứ cùi mực, vốn nên như thế.

Mà Mục Vân Xuyên nhưng lại phiền muộn phải chết, hắn rõ ràng nhìn xem Hàn Tiêu vận hành Băng Huyền Kính tốc độ cực nhanh, hơn nữa ngộ tính tương đương kinh người.

Dựa theo đạo lý, Hàn Tiêu coi như là tấn chức Ngưng Khí cảnh cũng hoàn toàn không thành vấn đề ah. Thế nhưng mà Hàn Tiêu bái nhập Huyền Băng cung cũng đã tám tháng rồi, rõ ràng còn là hậu thiên tam trọng cảnh giới, cái này hoàn toàn phá vỡ rồi Mục Vân Xuyên nhận thức.

Mục Vân Xuyên trong nội tâm bao nhiêu có chút thất vọng, nhưng đối với tại một cái Hoàng cấp một tinh tư chất "Cùi mực" mà nói, Hàn Tiêu có thể đạt tới hậu thiên tam trọng cảnh, coi như là còn có thể rồi.

Duy nhất làm Mục Vân Xuyên cảm thấy vui mừng đúng là, Hàn Tiêu mấy tháng này đến nay, ngược lại là hoàn toàn chính xác không có lại phát bệnh rồi. Vậy cũng là đạt đến Hàn Tiêu thượng Huyền Băng cung tu luyện mục đích a.

Một ngày này, lại là sơ tam.

Hàn Tiêu sớm tựa bò lên trên Lăng Vân đỉnh, khổ luyện rồi nửa năm khinh công, hần hiện tại leo lên có thể nói là nhẹ nhõm tùy ý, thuận buồm xuôi gió, trước kia leo núi lên giá thượng mây canh giờ, nhưng hiện tại, trên cơ bản 15' không đến liền trực tiếp trèo lên đỉnh rồi.

"Nửa năm rồi." Hàn Tiêu khoanh chân ngồi ở tuyết trên đỉnh núi, chờ đợi Thu Uyển Vận đã đến đồng thời, đã ở chải vuốt cái này nửa năm qua, chính mình tiến độ tu luyện.

Ngoại khí hải cảnh giới chính như tất cả mọi người chứng kiến cái kia dạng, là hậu thiên tam trọng cảnh. Nhưng Hàn Tiêu nội khí hải lại đã đạt đến Ngưng Khí thập trọng cảnh giới, chỉ thiếu chút nữa, có thể đạt tới võ đạo thứ ba cảnh, Ngưng Mạch cảnh.

Phải biết, Ngưng Mạch cảnh đằng sau cảnh giới, cái kia chính là cùng sư tôn Mục Vân Xuyên bọn hần đồng dạng hóa nguyên cảnh nữa à!

Võ kỹ phương diện, Mục Vân Xuyên truyền thụ cho Truy Điện thân pháp cùng với Thu Uyển Vận truyền thụ cho Tuyệt Trần Kiếm pháp, còn có Hàn Tiêu suy diễn hoàn thiện đi ra Thiên Kiếm trăm, cũng đều đã có tương đương hỏa hầu.

Đang tại Hàn Tiêu nghĩ ngợi lung tung sắp, một hồi làn gió thơm xông vào mũi, Hàn Tiêu khòe miệng treo lên một vòng đường cong.

Thu Uyển Vận đến rồi!

"Tiểu sư thúc." Hàn Tiêu vội vàng đứng lên, hướng về phía Thu Uyển Vận gật đầu cười cười.

"Cầm lấy đi ăn đi." Thu Uyển Vận mang theo một cái hộp đựng thức ăn, bên trong có phong phú rượu và thức ăn.

Mỗi lần đi lên luyện kiếm, Hàn Tiêu một luyện tựa là cả ngày, bởi vậy, phần lớn thời gian, Thu Uyển Vận đều là Hàn Tiêu chuẩn bị một ít ngon miệng đồ ăn.

Dù sao, theo Thu Uyển Vận, Hàn Tiêu chỉ có mười bốn tuổi, đúng là vuron người thể niên kỷ.

"Ừ, cảm ơn Tiểu sư thúc." Hàn Tiêu hầu nhanh chóng mở ra hộp cơm, xanh xao y nguyên phong phú, hơn nữa, vị thật tốt.

Hàn Tiêu mùi ngon bới ra lấy trong chén đồ ăn, ăn được bất diệc nhạc hồ (*).

Thu Uyển Vận điềm tĩnh đứng tại hơi nghiêng, nhìn xem Hàn Tiêu ăn như hổ đói, không khỏi PHỤT cười nói: "Ăn từ từ, lại không có người cùng người đoạt."

Hàn Tiêu dứt miệng đầy đồ ăn, mơ hồ không rõ nói: "Tiểu sư thúc làm đồ ăn, ăn quá ngon rồi mà!"

"Người nha!" Thu Uyển Vận lắc đầu cười cười, bỗng nhiên lại thờ dài rồi một tiếng, buồn bã nói: "Muốn là tu luyện của người thiên phú cũng cùng kiếm thuật thiên phú đồng dạng cao thì tốt rồi."

"Không, có thể có một nửa, cũng không trở thành còn dừng lại tại hậu thiên tam trọng cảnh ah!" Thu Uyển Vận nhũu mày nói.

"Hắc hắc." Hàn Tiêu cười cười, lại cũng không có nói ra Tà Long Phần Thiên luân sự tình, từ xưa đến nay, hần còn chưa nghe nói qua ai có thể có được trong ngoài song Khí Hải, bí mật này, người biết, càng ít càng tốt.

"Đã biết rồi cười." Thu Uyển Vận duỗi ra một rế hành bạch ngón tay ngọc tại Hàn Tiêu trên trán nhẹ nhàng chọc lấy thoáng một phát, "Nửa năm này, kiếm thuật của người tạo nghệ đã xem như miễn cưỡng có thể xuất sư rồi."

"Ah?" Hàn Tiêu trên mặt treo lên một tia nụ cười xấu xa. Trên thực tế, Thu Uyển Vận nếu không phải vận dụng nguyên khí, bả vào kiếm thuật, còn không nhất định có thể đánh thắng được hần đây này.

"Hừ!" Thu Uyển Vận đỏ mặt lên, chợt mặt băng bó nói: "Dựa theo tám trăm năm trước vị kia kiếm đạo tiền bối lưu lại Không Minh kiếm kinh ở trên thuyết pháp, người bây giờ kiếm thuật tạo nghệ, xem như đạt đến Nhân Kiếm Hợp Nhất tầng thứ nhất cảnh giới."

Thu Uyển Vận nhìn Hàn Tiêu liếc, lại nói: "Cho nên, người cũng không sai biệt lắm có thể đi Thanh Đồng kiếm tháp thử xem, có lẽ có thể đạt được vị kia kiếm đạo cao thủ truyền thừa, về sau cũng không trở thành bị người khi dễ."

Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, tại Huyền Băng cung cũng có nhiều ngày rồi, hần cũng biết, Thanh Đồng kiếm tháp là Huyền Băng cung cho các đệ tử huấn luyện kiếm thuật nơi.

Thanh Đồng kiếm tháp tổng cộng chia làm sáu tầng, mỗi một tầng đều có một tòa kiếm trận, xông qua kiếm trận, có thể tiến vào tiếp theo tầng.

Cái này kiếm tháp chỉ khảo nghiệm kiếm thuật tạo nghệ, nếu là kiếm thuật tạo nghệ không có khả quan, Nhâm bằng người là hóa nguyên cảnh cường giả, cũng tuyệt đối với không cách nào trèo lên đỉnh.

Nghe nói, mà ngay cả Huyền Băng cung chừng môn Khương Vô Nhai tuổi trẻ thời điểm, cũng chỉ là xông đến rồi tầng thứ năm, về phần tầng thứ sáu, từ khi vị kia kiếm đạo cao nhân lưu lại cái này tòa Thanh Đồng kiếm tháp về sau, tám trăm năm ra, không người có thể vượt qua.

Thanh Đồng kiếm tháp tuy nhiên khảo nghiệm chính là kiếm thuật tạo nghệ, nhưng ở Thanh Đồng kiếm tháp ở bên trong, tầng số càng cao, bên trong thiên địa linh khí lại càng nồng đậm, cho nên, tuy nhiên Thanh Đồng kiếm tháp khảo nghiệm thập phần khó khăn, hơn nữa một cái làm không tốt sẽ mình đầy thương tích, nhưng vẫn là có đại lượng đệ tử làm không biết một xông tháp.

Dù sao, thiên địa linh khí đối với võ đạo tu sĩ mà nói, cái kia chính là hết thấy lực lượng nguồn suối.

"Người nếu là có thể xông đến tầng thứ sáu, đạt được kiếm đạo truyền thừa, đi kiếm tu chỉ lộ, tương lai nhất định cũng có thể có một phen thành tựu." Thu Uyển Vận vỗ vỗ Hàn Tiêu bả vai, "Cố gắng lên, sư thúc coi trọng người."

Nói xong, Thu Uyển Vận chấp tay đứng thẳng, uyển chuyển đáng người, tràn đầy vô cùng mị lực, một bộ quần trắng buộc vòng quanh hoàn mỹ đường cong, càng là rung động lòng người.

"Đã minh bạch, ta nhất định có thể có được cái gì kia kiếm đạo truyền thừa đoạt lại đấy." Hàn Tiêu để chén cơm xuống, hướng về phía Thu Uyển Vận ngốc nở nụ cười.

"Người thẳng ngốc này trúng!" Thu Uyển Vận phốc phốc nhõng nhẽo cười rồi một tiếng, bàn tay trắng nõn một chuyển, lại từ trong tay áo lấy ra một cái sợi tơ cái túi, đưa tới Hàn Tiêu trước mặt, "Cái này cái túi tụ kình là túi càn khôn, bên trong có chứa một ngụm rương gỗ lớn nhỏ không gian, người về sau đem có thể đem một ít trọng yếu đồ vật cùng bội kiếm phóng ở bên trong."

"À?" Hàn Tiêu ngẩn người, "Như thế nào êm đẹp cho ta một cái túi càn khôn nha?"

"Người muốn đi xông Thanh Đồng kiếm tháp, tự nhiên không thể không có bội kiếm, ta hiện tại đem thanh kiếm này tặng cho người, người về sau có thể tự do mang xuống núi rồi."

"Ha ha!" Hàn Tiêu cao hứng thiếu chút nữa không có nhảy dựng lên, vui vẻ nói: "Đa tạ Tiểu sư thúc, ta Hàn Tiêu không cho rằng báo, bằng không lấy thân báo đáp a."

"Hừ, người muốn ngược lại mỹ." Thu Uyển Vận lông mày kẻ đen nhú một cái, "Tranh thủ thời gian mà bắt đầu..., đêm nay phải cho ta luyện đầy một ngàn lần Tuyệt Trần Kiếm pháp, nếu không đừng xuống núi rồi!"

"À?" Hàn Tiêu lộ xuất một bộ mặt như ăn mướp đắng, bộ kia ủy khuất bộ dáng, lập tức lại chọc cho Thu Uyển Vận "Khanh khách" kiểu nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cháu trai, người chờ!

Huyền Băng trong nội cung, có một tòa không linh hạp cốc, trong hạp cốc có một tòa Thanh Đồng kiếm tháp, cao hơn năm mươi trượng, ngói xanh phiếm, rường cột chạm trổ, lộ ra vô cùng rộng lớn hùng vĩ.

Mỗi một ngày, đều có rất nhiều Huyền Băng cung đệ tử đến đây xông tháp hoặc là quan sát, cái này không chỉ là bởi vì cái này tòa kiếm trong tháp có nồng đậm thiên địa nguyên khí có lợi cho tu luyện, cũng bởi vì xông tháp tầng số càng cao, tượng trưng cho một loại vinh dự.

Bất quá, Huyền Băng cung dù sao đệ tử phần đông, bởi vậy mỗi một vị đệ tử, mỗi tháng đều chỉ có thể xông một lần Thanh Đồng kiếm tháp.

"Oa, Khương sư huynh đi ra!"

"Mau nhìn! Tầng thứ tư kiếm tháp ở trên nguồn năng lượng Thủy Tinh sáng lên rồi, Khương sư huynh lần này vậy mà đã xông qua rồi tầng thứ tư!"

Thanh Đồng kiếm tháp mỗi một tầng lên, đều có một khối cực lớn nguồn năng lượng Thủy Tinh, Thủy Tinh sáng lên, cũng tự chứng minh người khiêu chiến thuận lợi thông qua được tầng này khảo nghiệm.

Giờ phút này, đang có một đoàn đệ tử vây quanh ở Thanh Đồng kiếm tháp bên ngoài, chứng kiến một gã đáng người to lớn, tướng mạo tuần láng thanh niên nam tử theo kiếm trong tháp đi xuống, liền vội vàng cười đưa tới.

Cái kia bị gọi "Khương sư huynh" thanh niên nam tử tên là Khương Thần, là chương môn con trai của Khương Vô Nhai, cũng là đã từng chỉ thị Vương Hưng phái ngoại môn đệ tử đi đánh Hàn Tiêu một châu cái vị kia tuần lã thanh niên.

Cái này Khương Thần năm nay chỉ có hai mươi tuổi, thực lực lại đã đạt đến ngưng mạch thập trọng cảnh giới, chính là là cả Huyền Băng cung xuất sắc nhất thiên tài.

Chứng kiến các sư huynh đệ chạy ra đón chào, Khương Thần khoe miệng nhếch lên, trên mặt treo một vòng kiêu ngạo thần sắc.

"Khương sư huynh, ngài cũng thật là lợi hại, rõ ràng đem tầng thứ tư kiểm tháp đều đã thông!"

"Ha ha." Khương Thần cười cười, ngạo nghễ nói: "Tầng thứ tư đối với ta mà nói, chẳng qua là chuyện dễ dàng, ta hiện tại chỗ cần nhắc vấn đề, là như thế nào đã thông tầng thứ năm."

"Oa, Khương sư huynh tựa là Khương sư huynh ah, không hổ là hóa nguyên cảnh phía dưới đệ nhất cường giả!"

"Nghe nói tầng thứ tư kiểm tháp thiên địa nguyên khí so ngoại giới trọn vẹn nồng đậm rồi bốn mươi bốn lần, tuy nhiên chỉ có thể có ở phía trên tu luyện 15', nhưng tuyệt đối so với mà vượt ngoại giới một tháng ah!"

"Thật hâm mộ Khương sư huynh, lớn lên lại đẹp trai, tư chất lại cao, kế tiếp nhiệm chương môn khẳng định không phải Khương sư huynh không ai có thể hơn!"

Khương Thần rất là hưởng thụ loại này nịnh nọt nịnh nọt lời nói, khoe miệng buộc vòng quanh một vòng tươi cười đắc ý, hướng về phía mọi người cười nói: "Các người hảo hảo cố gắng, chăm chỉ luyện kiếm, sớm muộn có một ngày cũng có thể đạt tới ta một bước này đây."

"Đúng đúng đúng!" Mọi người liên tục không ngừng gật đầu.

Trong đám người, một gã đáng người uyển chuyển nhân vật thiếu nữ híp mắt, làn thu thủy (chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp) lưu chuyển, ẩn ý đưa tình nhìn xem Khương Thần, giọng nói êm ái: "Khương sư huynh, người cũng thật là lợi hại!"

"Ha ha." Khương Thần nhẹ nhàng xông nàng nhẹ gật đầu, cười vang nói: "Cần Nhi sư muội quá khen."

Nguyên lai người thiếu nữ này, đứng là tại Bích Thanh Đình bên ngoài bị Hàn Tiêu đùa giỡn qua Tô Cần.

Tô Cần chứng kiến Khương Thần rõ ràng đối với chính mình nở nụ cười, khuôn mặt không khỏi một hồi nóng lên, hai người cùng nhìn nhau, đều là bật phát ra nóng bỏng hào quang.

Nếu không phải chung quanh còn có một đám sư huynh đệ, chỉ sợ muốn ôm cùng một chỗ "Hắc hắc hắc" rồi!

Đúng lúc này, đã thấy một gã đáng người mập mập đệ tử chỉ vào đi thông không linh hấp cốc lối vào, la lớn: "Bà mẹ nó, ta không có nhìn lầm a? Tên phế vật kia rõ ràng đến rồi, chẳng lẽ hắn cũng muốn xông tháp? Ha ha ha, cái phế vật này tự tính toán tu luyện cả đời, chỉ sợ cũng xông không thượng tầng thứ tư a."

Ánh mắt mọi người đều theo mập mập ngón tay nhìn sang, Huyền Băng cung thứ nhất phế vật, không phải là Hàn Tiêu cái kia tư chất lại, lại cả ngày chơi bời lêu lổng gia hỏa nhà.

"Ân?" Mập mập bên người một gã thanh niên neho mắt, không khỏi nắm thật chặt nắm đấm, hắn đứng là lần trước xuất thủ muốn muốn giáo huấn Hàn Tiêu, kết quả bị Thu Uyển Vận trực tiếp đánh đã bay Vương Hưng.

Lần đó bị Thu Uyển Vận một chương đập bay, hắn tuy nhiên không có thụ cái gì quá nặng tổn thương, nhưng là trên giường nằm trọn vẹn nửa tháng, nhưng lại bị sư tôn hung hăng giáo huấn một trận, sau khi thương thể lành, lại bị phạt diện bích rồi hai tháng.

"Đjxmm-, quả nhiên là cái phế vật này!" Vương Hưng ánh mắt lạnh lẽo, hiển nhiên đem lần trước bị đánh diện bích thù đều tính toán tại Hàn Tiêu trên đầu.

"Nhé! Ta tưởng là ai, nguyên lai là Hàn Tiêu Hàn sư đệ!" Vương Hưng âm dương quái khí hô một tiếng, cười lạnh nói: "Như thế nào, ngài lớn như vậy thiên tài cũng muốn đến xông tháp?"

Hàn Tiêu đánh giá liếc bốn phía, đem làm hắn nghe được Vương Hưng cái kia âm dương quái khí thanh âm thời điểm, lông mày không khỏi nhíu thoáng một phát.

Dùng hắn thực lực bây giờ, một cái tát có thể rút được cái này Vương Hưng tim không ra bắc. Vương Hưng trong mắt hắn, bất quá tự là cái tôm tép nhãi nhép mà thôi.

"Ài, Vương sư đệ, không cho phép vô lễ." Khương Thần vỗ nhẹ nhẹ đập Vương Hưng bả vai, chậm rãi đi đến Hàn Tiêu trước mặt, nho nhã lễ độ nói: "Hàn sư đệ, người cũng muốn đến xông tháp sao?"

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, là người của hai thế giới, hắn tự nhiên nhìn ra được, cái này Khương Thần mặt ngoài thoạt nhìn hào hoa phong nhã, trên thực tế

nhưng lại cái mười phần nguy quân tử, người như vậy, so về Vương Hưng cái loại này tiểu nhân, càng buồn nôn!

"Đúng vậy a, làm sao vậy? Không được sao?" Hàn Tiêu giương mắt, cười tủm tỉm nhìn xem Khương Thần.

"Ha ha ha, tất cả mọi người đã nghe chưa?" Vương Hưng bụm lấy cái bụng thập phần khoa trương phá lên cười, "Cái phế vật này, muốn đi xông Thanh Đồng kiếm tháp đây này!"

Nhất thời, chung quanh đệ tử cũng đi theo ha ha phá lên cười.

Tô Cẩn nhìn Hàn Tiêu liếc, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, cứ như vậy phế vật, tiến Thanh Đồng kiếm tháp cũng là đi bị đánh đấy.

Khương Thần ra vẻ hảo tâm ra hiệu mọi người im lặng xuống, xông Hàn Tiêu nhạt cười nhạt nói: "Hàn sư đệ, tư chất ngươi bình thường, ngàn vạn đừng cậy mạnh ah, đến lúc đó trong chốn Thanh Đồng kiếm khách chém đứt rãnh tay chân, đó cũng không phải là đùa giỡn đấy."

"Hắc hắc, cái gì tư chất bình thường." Vương Hưng vẻ mặt xem thường nói: "Khương sư huynh, ngài quá đề cao hán rồi, hán tự là cái phế vật."

"Ài, không nếu như vậy cùng sư đệ nói chuyện nha." Khương Thần mang trên mặt một tia trêu tức, nói: "Hán dù sao cũng là chúng ta Huyền Băng cung sư đệ đây này."

Hai người này kẻ xướng người họa, một cái diễn mặt đen, một cái diễn mặt trắng, đem Hàn Tiêu buồn nôn không được.

Hàn Tiêu sắc mặt như thường, cũng không thêm nhìn bọn hán liếc, trực tiếp hướng về Thanh Đồng kiếm tháp đi đến.

"Ài, Hàn sư đệ, đừng nóng vội nha." Khương Thần bỗng nhiên thò tay ngăn ở rồi Hàn Tiêu trước mặt, thản nhiên nói: "Nhìn ra được, ta vị này Vương sư đệ cùng ngươi tâm đó có chút ân oán, tất cả mọi người là đồng môn sư huynh đệ, cái gọi là oan gia nghị giải không nên kết, không bằng như vậy, tự mượn lần này ngươi xông tháp cơ hội, không bằng ngươi cùng Vương sư đệ đánh cược, hóa giải cái này đoạn ân oán, như thế nào?"

"Đúng!" Vương Hưng cho Khương Thần trở thành đã nhiều năm chó săn, trên cơ bản Khương Thần một vênh lên bờ mông, là hán biết Khương Thần muốn kéo cái gì bay liệng.

Vương Hưng liền vội vàng gật đầu nói: "Hàn sư đệ, chúng ta đánh cược, nếu như ngươi có thể xâm nhập kiếm tháp tầng thứ hai, ngươi tự là ông nội của ta, nếu như ngươi không thể xông đến tầng thứ hai, cái kia ta chính là gia gia của ngươi. Ai thua rồi, ai quỳ xuống đến hô đối phương gia gia, thế nào!"

Hán vốn muốn nói thẳng tầng thứ nhất đấy, nhưng liên tưởng đến lần trước cùng Hàn Tiêu động thủ thời điểm, phát hiện hán hay là sẽ mấy chiêu võ kỹ đấy, vì vậy sẽ đem độ khó đề cao đến rồi tầng thứ hai, như vậy tự không sợ hờ tỵ nào rồi.

"Cái này đồ ước không sai." Khương Thần vỗ tay cười nói: "Tự do ta làm công chứng viên a, vô luận ai thua ai thắng, về sau đều là người một nhà rồi, cũng không tính là cái gì ân oán nha."

"Ha ha!" Chung quanh đệ tử đều là vỗ tay bảo hay mà bắt đầu..., đều chờ đợi xem Hàn Tiêu chuyện cười.

"Khanh khách. . ." Tô Cẩn cũng phụ họa lấy kiểu nở nụ cười, mấy nữ cười cười, chung quanh cái kia chút ít các sư huynh đệ càng là ra sức cười ha ha, càng có thậm chí, trực tiếp đối với Hàn Tiêu hùng hùng hồ hồ, mở miệng một tiếng rác rưởi phế vật, mắng được bất diệt nhạc hồ (*).

Một đám tiện nhân!

Hàn Tiêu mày kiếm nhú một cái, đột nhiên xoay người, thập phần nghiêm túc nhìn Vương Hưng liếc, thản nhiên nói: "Cháu trai, ngươi chờ!"

Nói xong, Hàn Tiêu cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi nhanh bước chân vào Thanh Đồng kiếm tháp ở trong.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kiếm thuật thiên tài?

Theo Hàn Tiêu đi vào Thanh Đồng kiếm tháp, chung quanh cái kia chút ít đệ tử đều là vẻ mặt trêu tức, chờ xem cái phế vật này bị thoáng cái lại để cho kiếm trong tháp Thanh Đồng kiếm khách cho đánh bay đi ra.

"Một cái phế vật, thật cho là mình có năng lực gì không thành, tu luyện tám tháng mới hậu thiên tam trọng cảnh, rõ ràng còn có mặt ở lại Huyền Băng cung." Vương Hưng hướng phía Hàn Tiêu bóng lưng nhỏ nước miếng, "Hắn có thể xông qua tầng thứ hai, lão tử giúp hắn thè lưỡi ra liếm lòng bàn chân!"

"Hắc hắc, ta cũng thè lưỡi ra liếm!" Mập mạp kia tại tròn vo vố một cái, "Chỉ sợ cái phế vật này bị Thanh Đồng kiếm khách chém đứt rồi hai chân, chúng ta muốn thè lưỡi ra liếm đều không có thè lưỡi ra liếm...! Ha ha ha!"

Khương Thần cũng nở nụ cười lạnh, không chút nào che dấu trên mặt cười nhạo cùng vẻ khinh thường.

Tất cả mọi người biết rõ, Hàn Tiêu là một cái tư chất chỉ có Hoàng cấp một tinh củi mục, hơn nữa tiểu tử này nửa năm qua, chưa từng đi qua diễn võ trường luyện công, sư tôn của hắn Mục Vân Xuyên càng là ba ngày hai đầu xuống núi uống rượu, xem chừng cũng không dạy qua hắn cái gì kiếm thuật.

Thắng này hai tay trống trơn sẽ tới xông Thanh Đồng kiếm tháp, thuần túy tự là hằm cẩu lý đốt đèn —— tìm thi!

...

Hàn Tiêu đi vào Thanh Đồng kiếm tháp tầng thứ nhất, con mắt mọi nơi đánh giá một vòng.

Đầu tiên đập vào mắt mà đến chính là một tòa đồng thau tượng đá, trên tay nắm một thanh trắng kiện đồng thau Cự Kiếm, đây tự là Khương Thần bọn hắn theo như lời Thanh Đồng kiếm khách đi à nha.

Cảm ứng được có người tiến đến, Thanh Đồng kiếm khách trong ánh mắt tinh thạch lóe lên một cái, sau đó liền bắt đầu cảm trong tay Cự Kiếm, một kiếm đâm thẳng đi qua.

"Có chút ý tứ." Hàn Tiêu mí mắt có chút nhảy dựng, cái này Thanh Đồng kiếm khách ngược lại là có chút giống là người máy, tại mạc kim giáo úy một trong môn, cũng từng xảy ra không ít kinh thái tuyệt diệu thể hệ, am hiểu cơ quan thuật, chế tạo các loại lực lớn vô cùng người máy thay thế bản thân tiến hành khai mở hòm quan tài dò xét mộ.

"Ông!"

Gió kiếm gào thét, cái kia Thanh Đồng kiếm khách kiếm nhanh chóng nhanh vô cùng, chính như Thu Uyển Vận nói cho Hàn Tiêu cái kia dạng, người máy chỉ thi triển kiếm thuật, sẽ không vận dụng nửa phần chân khí hoặc là nguyên lực.

Hàn Tiêu chân kế tiếp giẫm chặn tại chỗ, thi triển xuất Truy Điện thân pháp lại để cho qua một kích này.

Cái này nửa năm qua, Hàn Tiêu mỗi ngày khổ luyện kình công, bởi vậy, thân pháp của hắn thậm chí nếu so với Mục Vân Xuyên còn càng thêm phiêu dật mau lẹ, chỉ là hắn không có Mục Vân Xuyên cái loại này hùng hậu nguyên lực, tốc độ thượng lại muốn chậm hơn không ít.

Thanh Đồng kiếm khách một kích không thành, lập tức trở lại, một cái vòng qua vòng lại trăm bỏ chém mà xuống, cái này to con thoát nhìn công kình, nhưng lại tương đương linh xảo.

Hàn Tiêu nghiêng người lại để cho qua.

Rút kiếm!

Một đám kiếm quang tia chớp, chỉ nghe "Keng" một tiếng, Hàn Tiêu trong tay chuôi này Quân Tử Kiếm dĩ nhiên ra khỏi vỏ.

Oanh!

Nương theo lấy một tiếng ầm ầm nổ mạnh, cái kia tôn Thanh Đồng kiếm khách, trực tiếp ngã xuống đất.

Một kiếm, đập phát chết luôn!

Hàn Tiêu khước miệng treo lên một vòng đường cong, nhẹ nhõm tùy ý.

"Tạch...! Tạch...! Tạch...!" Tầng thứ hai kiếm tháp đại môn, mở ra!

Hàn Tiêu phui tay chuông, thu hồi trường kiếm, dễ dàng bước vào rồi tầng thứ hai đại môn.

Thanh Đồng kiếm tháp bên ngoài, tầng thứ nhất nguồn năng lượng tinh thạch, bỗng nhiên sáng lên.

"Tình huống như thế nào, tầng thứ nhất nguồn năng lượng Thủy Tinh sáng? Như thế nào lại nhanh như vậy?" Một gã đệ tử la lớn.

"Hô cái gì hô?" Vương Hưng bốp bốp nắm tay, trên mặt một mảnh âm trầm, "Ngươi cho ta mù sao? Bất quá là vận khí tốt mà thôi!"

Chỉ là sau một khắc, hắn mà nói âm còn chưa rơi xuống, tầng thứ hai nguồn năng lượng Thủy Tinh, rõ ràng cũng phát sáng lên.

"Điều đó không có khả năng!" Vương Hưng một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, lúc này mới bao nhiêu một lát công phu, liền vừa mới Khương Thần đi vào, cũng không có loại tốc độ này à?

"Ánh mắt ta bỏ ra sao?" Một gã đệ tử không thể tin vuốt vuốt hai mắt, bỗng nhiên, hắn chứng kiến một gã dáng người cao gầy nam tử theo kiếm trong tháp đi xuống.

"Nguyên lai là Lư Minh!"

"Ha ha, nguyên lai là trong tháp vốn đã có người!" Vương Hưng thở dài một hơi, lách vào làm ra một bộ tự đắc dáng tươi cười, "Ta hãy nói đi, tên phế vật kia, khả năng sao?"

"Cái gì phế vật?" Lư Minh có chút bó tay, chứng kiến tất cả mọi người vây ở chung quanh, trong nội tâm ngược lại là có chút thụ sủng nhược kinh (*) lên, "Mọi người như vậy vây quanh ta, ta sẽ có chút ít không có ý tứ đây."

"Cút!" Vương Hưng một cước đem Lư Minh đá văng, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, "Hại lão tử sợ bóng sợ gió một hồi."

"Ách..." Lư Minh càng thêm mơ hồ, không biết Vương Hưng hôm nay ăn sai cái gì được rồi.

Đúng lúc này, trên trận lại truyền tới một tiếng thét kinh hãi.

"Chà mẹ nó, tầng thứ ba nguồn năng lượng Thủy Tinh, sáng!"

Vương Hưng trong nội tâm "Lộp bộp" một tiếng, tầng thứ ba cũng sáng, chẳng lẽ vừa mới xông qua tầng thứ hai đấy, không phải Lư Minh?

Vậy thì đại biểu cho, Hàn Tiêu không chỉ xông qua rồi tầng thứ hai, ngay tiếp theo đem tầng thứ ba cũng vượt qua rồi.

Chỉ bằng như vậy cái phế vật?

Mọi người đều là hít sâu một hơi, Vương Hưng cùng cái tên mập mập kia trên mặt càng là nóng rất đấy, bọn hắn đã từng nói, Hàn Tiêu nếu xông qua tầng thứ hai, muốn cho hắn thè lưỡi ra liếm lòng bàn chân a.

"Làm sao có thể đâu này?"

"Không có đạo lý à? Ta như thế nào không biết hắn sẽ kiếm thuật?"

Khương Thần cũng nhịn không được mí mắt nhảy thoáng một phát, thầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ người này vẫn luôn là tại làm bộ phế vật? Thế nhưng mà tư chất của hắn là phụ thân tự mình xem qua đấy, tựa là Hoàng cấp một tinh, giả không được ah!

Tò Cẩn cấp kia Thu Thủy y hệt con người thì là gắt gao nhìn thẳng rồi tầng thứ ba nguồn năng lượng Thủy Tinh, mà ngay cả nàng cũng không cách nào xông qua tầng thứ ba ah, mà Hàn Tiêu, cái này một mực bị chính mình xem thường nam nhân, rõ ràng có được còn mạnh hơn tự mình kiếm thuật tạo nghệ?

"Ăn gian, hắn nhất định là ăn gian rồi!" Vương Hưng trong mắt bò đầy tơ máu, lác đác hét lớn: "Móa nó, người này căn bản, xông Thanh Đồng kiếm tháp đều chơi ăn gian!"

"Ách..." Bỗng nhiên có một thanh âm yếu ớt phiêu lên, "Vương sư huynh, ngài có thể nói cho ta biết, Thanh Đồng kiếm tháp như thế nào ăn gian sao?"

"Đúng vậy, Thanh Đồng kiếm tháp như thế nào ăn gian đâu này?"

Trong khoảng thời gian ngắn, nghi vấn thanh âm liên tiếp truyền ra, Thanh Đồng kiếm tháp truyền thừa tám trăm năm, còn chưa từng nghe nói qua có người có thể ở bên trong ăn gian đây này.

"Không ăn gian, hắn cái phế vật này có thể đi vào tầng thứ ba?" Vương Hưng như trước không tin tà, còn muốn tiếp tục vu oan Hàn Tiêu.

"Không, không phải tầng thứ ba, tầng thứ tư nguồn năng lượng Thủy Tinh, cũng sáng!" Một gã đệ tử thò tay chỉ vào tầng thứ tư kiếm tháp ở trên nguồn năng lượng Thủy Tinh, quả nhiên, cái này khóa Thủy Tinh ở trên, cũng bộc phát ra một hồi sáng chói hào quang.

"Cái gì?" Khương Thần rốt cục cũng không cách nào bình tĩnh rồi, thành tích của mình, bất quá thì ra là tầng thứ tư mà thôi!

"Chẳng lẽ... Hắn là thứ thiên tài? Kiếm thuật thiên tài?" Tất cả mọi người trong đầu, đồng thời hiện lên ý nghĩ này, tuy nhiên không muốn thừa nhận, thế nhưng mà, sự thật tựa bày tại trước mắt.

...

Tầng thứ năm Thanh Đồng kiếm tháp.

Hàn Tiêu Trường kiếm chỉ xéo mặt đất, nhìn trước mắt Thanh Đồng kiếm khách.

Tầng thứ nhất là một gã Thanh Đồng kiếm khách, tầng thứ hai bốn cái, tầng thứ ba tám cái, tầng thứ tư thì là 16 cái.

Đến rồi tầng thứ năm, số lượng đã đạt đến 32 cái trình độ kinh khủng.

Số lượng thượng gia tăng kỳ thật hay là tiếp theo, nhưng theo tầng thứ ba bắt đầu, những thanh đó đồng kiếm khách đã bắt đầu hợp thành kiếm trận, kiếm thuật uy lực, cũng thành gia tăng gấp bội.

Hàn Tiêu phía trước ba tầng đều là đập phát chết luôn, mà tới được tầng thứ tư bắt đầu, cũng lộ ra có chút cố hết sức rồi.

Trách không được liên cái kia Khương Thần cũng chỉ là xông qua rồi tầng thứ tư tựu không cách nào nữa qua cửa rồi, tầng thứ năm độ khó, hoàn toàn chính xác không phải lớn kiểu bình thường.

"Lúc này mới thú vị nha." Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, trường kiếm trong tay rung động, thi triển ra Thu Uyển Vận tuyệt kỹ, Tuyệt Trần Kiếm pháp.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hư không vô giới

Thanh Đồng kiếm tháp tầng thứ năm.

32 tên Thanh Đồng kiếm khách, mỗi tám cái kết thành một cái Kỳ Môn kiếm trận, lại chia làm bốn tổ, theo phương hướng bốn phương tám hướng, giáp công Hàn Tiêu.

Bóng kiếm lay động, kiếm khí loạn xạ!

Hàn Tiêu thân pháp như điện, không ngừng du tẩu cùng Thanh Đồng kiếm khách bên trong, nửa năm qua này khổ luyện Truy Điện thân pháp, đúng lúc này ngược lại là phải lên công dụng.

"Tới tốt!"

Hàn Tiêu kiếm, rất nhanh!

Nếu là Thu Uyển Vận ở đây, chắc chắn kinh ngạc phát hiện, Hàn Tiêu mỗi một lần xuất kiếm, ít nhất động năng kích phát ra 32 đạo kiếm khí, cử thế mà khiêng ở những thanh đó đồng kiếm khách giống như cuồng phong bạo vũ thế công.

Thanh Đồng kiếm khách tám đó, phối hợp hoàn mỹ, có thể nói không hề sơ hở.

Ba lượt thời gian trong nháy mắt, Hàn Tiêu tránh cũng không thể tránh.

Sờ hữu tất cả đường lui, đúng là đều bị hoàn toàn phá hỏng, mỗi một bước, mỗi nhất kích, không khỏi là cực kỳ nguy hiểm, mang theo vô cùng trí mạng sát cơ.

May mà, những thanh đó đồng kiếm khách trường kiếm trong tay, chỉ là độn khí, cũng không khai phong.

Nếu không, chỉ sợ sẽ có không ít Huyền Bổng cung đệ tử thảm chết tại đây chút ít Thanh Đồng kiếm khách dưới thân kiếm.

Nhưng dù là như thế, cái kia đồng thau Cự Kiếm chém xuống đến lực đạo, cũng lại để cho Hàn Tiêu Hổ khẩu một hồi run lên.

"Hừ hừ." Hàn Tiêu dưới chân bộ pháp hư ảo, gãy dựa thân thể, lần lượt tránh thoát Thanh Đồng kiếm khách vây giết, rốt cục, hấn tìm cái sơ hở, mạnh mẽ một nhảy dựng lên.

"Thiên Kiếm trảm!"

Hàn Tiêu gầm nhẹ một tiếng, trường kiếm cao giờ cao khỏi đỉnh đầu, ngưng tụ ra một đạo trắng kiện kiếm khí.

Chỉ nghe một tiếng ầm ầm nổ vang, 32 tên Thanh Đồng kiếm khách, toàn bộ rút lui!

"Ngay tại lúc này." Hàn Tiêu trong mắt tinh mang lóe lên, từ lúc cửa thứ ba thời điểm, hấn cũng đã phát hiện, đánh bại những... này Thanh Đồng kiếm

khách ngoại trừ sử dụng lực lượng tuyệt đối bất bộn nó đã đảo bên ngoài, chỉ cần phá hủy chúng trên ngực năng lượng hạch tâm, chúng lập tức sẽ bắt động xuống.

Chỉ có điều, cái kia năng lượng hạch tâm vị trí phi thường che giấu, hơn nữa Thanh Đồng kiểm khách một mực đều tại cao tốc vận động, không có tương đương kiểm thuật tạo nghệ, căn bản không cách nào đâm trúng.

Tự tính toán đâm trúng, cũng không nhất định có thể kích phá bên ngoài vòng phòng ngự.

Nhưng Hàn Tiêu kiểm thuật, hạng gì cường hãn?

"PHÁ...!"

Chỉ thấy Hàn Tiêu thân thể nhanh chóng lòi ra, kiểm quang lướt động tầm đó, từng đạo vỡ tan chỉ tiếng vang lên.

Sau một khắc, Hàn Tiêu một cái tiêu sái lộn ngược ra sau, vững vàng rơi xuống đất, thu kiếm mà đứng, thân nhiên nói: "Ngược lại!"

"Oanh!"

Một lại một Thanh Đồng kiểm khách, lên tiếng ngã xuống.

Theo cuối cùng một Thanh Đồng kiểm khách cũng ngã xuống, tầng thứ sáu đại môn, dĩ nhiên mở ra.

"Hô..." Hàn Tiêu có chút thở phào một cái, tầng thứ năm tuy nhiên đã qua, nhưng Hàn Tiêu cũng đã sử xuất rồi tất cả vốn liếng, có thể không tầng thứ sáu, Hàn Tiêu cũng không nắm chắc.

"Đến đều đến rồi, cho dù bại, cũng phải thử một chút."

Hàn Tiêu bật cười lớn, trường kiếm hướng trên vai một khiêng, đi nhanh bước chân vào tầng thứ sáu cửa vào.

...

Theo tầng thứ tư kiểm tháp thượng nguồn năng lượng Thủy Tinh sáng lên về sau, Hàn Tiêu cái loại này gần như tại điên cuồng xông tháp tốc độ rất cực chậm lại.

Tất cả mọi người về mặt ngưng trọng nhìn xem Thanh Đồng kiểm tháp, Vương Hưng chỉ lưu càng là cầu thần bái Phật, âm thầm cầu nguyện Hàn Tiêu người kia ngàn vạn đừng lại tiếp tục qua cửa rồi.

15' đi qua...

Hai khắc chung đi qua...

"Xem ra, Hàn Tiêu tên phế vật kia kiểm thuật, cũng chỉ là dừng bước tại tầng thứ tư mà thôi." Vương Hưng bóp bóp nắm tay, trong nội tâm ám ám nhẹ nhàng thở ra, hơi có chút vị chua nói: "Hắn cũng không có gì không dậy nổi mà! Phế vật tự là phế..."

Chỉ là, cái này Vương Hưng lời còn chưa nói hết, tầng thứ năm kiểm tháp thượng nguồn năng lượng Thủy Tinh, vậy mà cũng sáng lên một hồi vô cùng chói mắt chói mắt ánh sáng màu đỏ.

Cái này ý nghĩa, Hàn Tiêu đã xông qua rồi tầng thứ năm!

"Hắn... Hắn xông qua tầng thứ năm rồi hả?"

"Vừa mới đi vào, thật là Hàn Tiêu?"

Tất cả mọi người sợ ngây người, tầng thứ năm, liền Khương Thần đều không có cách nào vượt qua ah!

Mà vừa mới vẫn còn cười nhạo Hàn Tiêu Vương Hưng càng là sắc mặt tái nhợt, cái gì gọi là BA~ BA~ về mặt, Vương Hưng cảm thấy hai má của mình hiện tại nóng rất đấy, quả thực hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

"Tiểu tử này!" Khương Thần bóp bóp nắm tay, trên mặt một hồi âm tình bất định, không biết suy nghĩ cái gì.

...

"Tại đây..." Hàn Tiêu đi vào rồi tầng thứ sáu kiểm tháp, lại phát hiện phía trên này, không có vật gì.

Không có Thanh Đồng kiểm khách, không có kinh thiên sát trận, thậm chí, một thanh kiếm đều không có.

"Tình huống như thế nào?" Hàn Tiêu ngăn người, đối thủ cũng không có, vậy làm sao mới xem như xông qua rồi thứ sáu quan?

Hàn Tiêu đánh giả chung quanh rồi một vòng, trước mắt không khỏi có chút nhảy dựng.

Cái chỗ này, rõ ràng phù hợp Âm Dương quỷ thuật trong ghi lại nào đó quỷ môn kỳ trận.

Thanh Đồng kiếm tháp hạ năm tầng, linh khí cực thịnh, thuần dương. Mà cái này tầng thứ sáu, lại lộ ra một cổ lạnh như băng hàn khí, thuần âm.

Hàn Tiêu kiếp trước, thăm qua vô số cổ mộ, cũng đi qua một loại kỳ lạ mộ, chỉ Táng Kiếm, không chôn cất người, là làm kiếm mộ.

Nơi đây, nhìn như trống trơn, nhưng trong mơ hồ, nhưng có thể cảm nhận được một cổ gió lạnh, từng cơn đánh úp lại.

"Nguyên lai cái này Thanh Đồng kiếm tháp, trên thực tế là đồng thau kiếm mộ!" Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, Âm Dương quỷ thuật, câu thông Âm Dương, người khác nhìn không tới đồ vật, hẳn lại có thể nhẹ nhõm chứng kiến.

Khó trách không có người có thể xông qua cửa ải này, liền đối tay đều nhìn không tới, lại đàm gì qua cửa?

"Âm Dương quỷ chú, hư không Vô Tướng! Hết thầy Như Lai! Âm Nhân, khai mở!" Hàn Tiêu nhẹ nhàng cắn nát ngón trỏ, bài trừ đi ra một giọt máu tươi tại chỗ mí mắt nhẹ nhẹ một chút, trước mắt tràng cảnh, bỗng nhiên một hồi vật đổi sao dời.

Chung quanh âm khí vờn quanh, rồi lại cực không ổn định, không ngừng sinh ra nhiều loại ảo giác, mê hoặc nhân tâm.

Hàn Tiêu kiếp trước đã sớm thấy nhưng không thể trách, tự nhiên sẽ không bị những... này ảo giác chỗ mê hoặc.

Hắn có chút nhún vai, khóe miệng mang theo mỉm cười. Đi vào cái thế giới này về sau, lần thứ nhất mở ra Âm Nhân, tiến vào hư không không giới, cũng có một loại đặc thù cảm giác thần thiết.

Hư không không giới, giới hạn tại âm dương hai giới tâm đó, không thuộc người nói, bắt nhập Quỷ đạo.

Nói như vậy, mộ chủ nhân đều khó có khả năng sẽ ở trong huyết mộ bố trí xuống lớn như thế trận, bởi vì linh hồn tiến vào hư không không giới, vậy thì vĩnh viễn không cách nào trùng nhập Lục Đạo Luân Hồi, chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ.

Bất quá, kiếm mộ lại không giống với lúc trước.

Thần Binh chôn cất ở trên hư không không giới, nhưng có thể cam đoan kiếm hồn trường tồn, Bất Hủ không diệt.

"Xuất hiện đi, kiếm hồn." Hàn Tiêu cười cười, hướng về phía hư không ở trong chỗ sâu hô lớn một tiếng.

Nhất thời thời gian, một cỗ mãnh liệt sát ý, đập vào mặt.

Hàn Tiêu chỉ cảm thấy chung quanh, một cỗ lạnh lạnh hàn khí vọt tới, cơ hồ liền không khí đều kết thành băng tinh.

"Tốt một bà giết chóc chi kiếm." Hàn Tiêu lại không một chút kinh hoàng, hẳn kiếp trước cũng đã gặp rồi người có tài, Mạc Tà kiếm hồn, cái loại này sát khí, còn muốn tại đây Thanh Đồng kiếm tháp nội kiếm hồn cường hãn hơn nhiều.

Cường phong mang tất cả, Hàn Tiêu thò tay che con mắt, chỉ chớp lát sau, một thanh lóe ra tia máu hư ảo trường kiếm, xuất hiện ở Hàn Tiêu trước mặt.

"Người chính là vị kiếm đạo cường giả bội kiếm a?" Hàn Tiêu hướng về phía thanh trường kiếm kia rống lên một tiếng, trường kiếm kia nhưng lại không làm ra cái gì đáp lại, chỉ là tại Hàn Tiêu trước mắt, lác lác không ngừng.

Tựa hồ là tại, sợ run!

"Cấp thấp thần Binh, không có linh trí?" Hàn Tiêu trên mặt lộ ra một tia khinh thường, xem ra cái này kiếm hồn, phẩm cấp xa xa không bằng thần Binh người có tài cùng ma kiếm Mạc Tà.

"Tranh!"

Cái kia huyết sắc trường kiếm hình như là đọc đã hiểu Hàn Tiêu khinh thường, bỗng nhiên trên không trung tìm một cái kỳ quái độ cong, sau đó mũi kiếm lóe lên, đứng là hướng phía Hàn Tiêu lồng ngực, đâm thẳng mà đến.

"Bà mẹ nó! Huynh đệ, có chuyện tốt thương lượng ah!"

Hàn Tiêu vội vàng nhanh lùi lại vài bước, trong nội tâm mắng to: Cái này cái gì kiếm mẽ, phẩm cấp không tính cao, tính tình ngược lại không nhỏ!

Chương 17: Tà Long

Ông!

Huyết sắc trường kiếm chưa đến, một cổ bức người sát khí, dĩ nhiên tịch cuốn tới.

Hàn Tiêu phảng phất như rút vào hầm băng, một cổ Cửu U tuyệt ngục bình thường hàn khí đánh úp lại, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy lưng một hồi phát lạnh, tựa hồ tại trong nháy mắt, thấy được Địa Ngục đại môn, đang muốn hướng chính mình rộng mở.

Thật là lợi hại kiếm!

Hàn Tiêu nheo mắt: Cái này thanh huyết kiếm, tuyệt đối với không phải cái gì bừa bãi Vô Danh cấp thấp thần Binh.

"Tốt rồi, biết rõ nguoi lợi hại!"

Hàn Tiêu cao giọng hai tay, làm ra một cái đầu hàng tư thế, thế nhưng mà, chuôi này huyết sắc trường kiếm, cũng không có nửa điểm dừng lại ý tứ, vậy mà muốn đưa Hàn Tiêu vào chỗ chết.

"Móa!" Hàn Tiêu mí mắt một hồi kinh hoàng, thi triển thân pháp nhanh chóng thoái lui, có thể tốc độ của hắn nhanh, cái kia Huyết Kiếm, nhanh hơn!

Xùy~~!

Huyết Kiếm nhập vào cơ thể mà vào!

"Ah!" Hàn Tiêu vô ý thức quát to một tiếng, thò tay sờ hươg ngực, thế nhưng mà, cũng không một chút vết thương.

"Tình huống như thế nào?" Hàn Tiêu Chính âm thầm kinh ngạc thời điểm, trong cơ thể lại bỗng nhiên truyền ra một tiếng cao vút rùng rợn.

Đúng là Thái Cổ Tà Long, lại thức tỉnh!

Hàn Tiêu cảm giác được trong cơ thể Tà Long Phần Thiên luân nhanh chóng điên cuồng vận chuyển, tựa hồ tại hấp thu luyện hóa lấy cái gì đó.

Chỉ chớp lát sau, Hàn Tiêu trong đầu chấn động, tinh linh nhiều ra rồi một bộ tên là Huyết Liên Kiếm Ca kiếm thuật.

Hàn Tiêu trong nội tâm rung động, tựa hồ vừa mới Thái Cổ Tà Long cắn nuốt đạo kia kiếm hồn, sau đó đem kiếm hồn nắm giữ kiếm thuật, truyền đưa tới trong đầu của mình.

Không chỉ như thế, Hàn Tiêu còn cảm thấy tinh thần của mình chỉ hải ở bên trong, giống như nhiều ra rồi một loại kỳ quái lực lượng.

Là một loại đối với kiếm cảm ngộ.

Hàn Tiêu chậm rãi rút ra bội kiếm, Ngưng Tâm nhìn xem mũi kiếm.

"Lư Phong Hồi Tuyệt!"

Hàn Tiêu một kiếm đâm ra, xuất kiếm như điện, dễ sai khiến.

Đây là, Kiếm Tâm Thông Minh cảnh giới!

Hàn Tiêu cầm chặt trường kiếm tay phải, nhin không được có chút run rẩy lên, Kiếm Tâm Thông Minh, chỉ có tại nắm giữ kiếm ý về sau, mới có thể đạt tới ah.

Chẳng lẽ nói, mình đã không hiểu thấu tựu nắm giữ kiếm ý rồi hả?

Thế nhưng mà, đây là cái gì kiếm ý?

Hàn Tiêu cầm chặt trường kiếm, tinh tế cảm ngộ.

Về này bức người sát khí.

Về này Cửu U tuyệt ngục bình thường lạnh như băng.

"Sát! Nhất niệm diệt sát!" Hàn Tiêu trong nội tâm sinh ra mạnh mẽ một tia hiểu ra, thốt ra nói: "Là thuận sát, đây là thuận sát kiếm ý!"

Cái gọi là thuận sát, một cái chớp mắt đập phát chết luôn!

Hàn Tiêu cười ha ha, trường kiếm rung động, trong nội tâm hào khí đại sinh, hân hiện tại rốt cục minh bạch, vì cái gì Thu Uyển Vận nói vị kia kiếm đạo cao thủ có thể nghiền áp hóa nguyên cảnh cường giả, cái kia hoàn toàn là vì hắn nắm giữ kiếm ý.

Kiểm ý, huyền diệu khó giải thích, đã thoát ly bình thường chân khí, nguyên khí phạm trù, mà là tinh thần chi đạo.

Chỉ là, có thể lĩnh ngộ kiếm ý người, trong trăm vạn không có một, hơn nữa phần lớn là cái loại này chìm đắm kiếm thuật mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm kiếm thuật tông sư.

Hàn Tiêu chỉ luyện kiếm nửa năm, lại dựa vào Thái Cổ Tà Long "Tặng", trực tiếp nắm giữ kiếm ý.

Bực này cơ duyên, thật đúng ao ước sát người bên ngoài!

"Chẳng lẽ nói, Thái Cổ Tà Long có thể đem thôn phệ đồ vật, chuyển hóa làm năng lực của ta?" Hàn Tiêu hưng phấn mà xoa xoa đôi bàn tay, nếu thật là như vậy, hắn đã có thể phát đạt.

"Không biết Thái Cổ Tà Long ngoại trừ kiếm hồn bên ngoài, còn có thể thôn phệ chút gì đó này nọ." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, âm thầm hạ quyết tâm, về sau nhất định phải nhiều tìm vài thứ nhìn xem có thể hay không câu dẫn ra Thái Cổ Tà Long hứng thú, lại để cho vị đại gia này thôn phệ thoáng một phát.

Hàn Tiêu ngắt cái thủ quyết, đóng cửa Âm Nhãn, thối lui ra khỏi hư không không giới.

"Nên đi ra ngoài rồi." Hàn Tiêu cười hi hi rồi lại cười, tuy nhiên cùng chính mình trong tưởng tượng truyền thừa có chút không quá đồng dạng, nhưng thông qua Thái Cổ Tà Long, mình cũng xem như gián tiếp đã nhận được vị kia kiếm đạo cường giả truyền thừa a.

Một bộ Huyết Liên kiếm ca, cộng thêm thuận sát kiếm ý, lần này kiếm tháp xông cửa, thật sự là chuyển đi này không tệ....!

...

Mà khi Hàn Tiêu một lần nữa trở về tầng thứ sáu kiếm tháp không gian thời điểm, kiếm ngoài tháp mặt cái kia miếng nguồn năng lượng tinh thạch, tách ra một hồi cực kỳ chói mắt hào quang.

Cái kia bồi tươi đẹp ánh sáng màu đỏ, chiếu sáng phía chân trời, hóa thành một đạo màu đỏ cột sáng, phóng lên trời.

Tám trăm năm rồi, rốt cục có người đã thông Thanh Đồng kiếm tháp tầng thứ sáu!

"Cái này Hàn Tiêu, rõ ràng xông qua rồi tầng thứ sáu!" Khương Thần rốt cuộc không cách nào bình tĩnh rồi.

Trọn vẹn tám trăm năm không có người có thể làm được sự tình, rõ ràng bị một cái phế vật, một cái tu luyện thiên phú chỉ có Hoàng cấp một tinh cùi mục làm được rồi!

"Xông qua thì đã có sao." Vương Hưng cắn răng chết chổng nói: "Xông qua kiếm tháp mà thôi, chỉ là đại biểu kiếm thuật lợi hại, có thể cũng không có nghĩa là thực lực cường đại! Có gì đặc biệt hơn người đây!"

"Hắc hắc." Đúng lúc này, Hàn Tiêu đi nhanh theo Thanh Đồng kiếm tháp đi xuống, nghe được Vương Hưng lời mà nói..., không khỏi nhếch miệng cười nói: "Hoàn toàn chính xác không có gì không dậy nổi đấy, bất quá ta nhớ được, nào đó người tốt như muốn quý xuống hô ông nội của ta kia mà."

"Hàn Tiêu đi ra!"

"Móa nó, thật sự là không thể tin được, hắn rõ ràng xông qua rồi tầng thứ sáu!"

"So Khương sư huynh còn muốn lợi hại hơn đây này!"

Một chúng đệ tử nghị luận nhao nhao, tất cả mọi người không thấy được, đem làm bọn hắn nói Hàn Tiêu so Khương Thần lợi hại thời điểm, ở đằng kia Khương Thần trong mắt, hiện lên một vòng lạnh lạnh sát ý!

"Đánh rắm!" Vương Hưng chỉ vào Hàn Tiêu cái mũi mắng to: "Ngươi tính toán thom bơ vậy sao, ngươi cho là mình xông qua Thanh Đồng kiếm tháp tầng thứ sáu, thực lực là hơn sao rất giỏi rồi sao? Phế vật, có loại cùng ta solo ah!"

Vương Hưng then quá hoá giận, "Tranh" một tiếng, trường kiếm bỗng nhiên ra khỏi vỏ, trực chỉ Hàn Tiêu mặt.

"Khương sư huynh, vừa mới đồ ước, thế nhưng mà sư huynh ngươi ra mặt công chứng đấy, hiện tại Vương Hưng muốn vi phạm đồ ước, đây là công nhiên khiêu khích quyền uy của ngươi ah!" Hàn Tiêu không chút hoang mang, hướng về phía Khương Thần lộ ra một cái nghiền ngẫm đáng tươi cười.

Khương Thần nếu như một mặt thiên vị Vương Hưng, như vậy tất nhiên sẽ ở một đám Huyền Băng cung đệ tử trước mặt mất đi uy tín.

Hàn Tiêu lời này, có thể nói là chữ chữ tru tâm!

Khương Thần bóp bóp nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi quát: "Vương sư đệ, quỳ xuống!"

Khương Thần chưa từng nghĩ tới, chính mình lại có thể biết có một ngày, tại một cái phế vật trước mặt khuất phục.

"Ta!" Vương Hưng khó hiểu nhìn Khương Thần liếc, "Khương sư huynh, ta không có nghe lầm chứ, ngươi lại để cho ta quỳ hân?"

"Quỳ xuống!" Khương Thần một cái tát trực tiếp vung tới, "Thành sự không có bại sự có dư kẻ bất lực! Cho ngươi quỳ ngươi tự quỳ!"

Nếu không là Vương Hưng hại hân lên phải thuyền giặc, làm cái gì chó má công chứng viên, hân giờ phút này cũng sẽ không như vậy đâm lao phải theo lao.

Hân dù sao cũng là chương môn chi tử, tại đây trước mắt bao người, hân nhất định phải tại bình thường đệ tử trước mặt, giả trang ra một bộ hiên ngang lẫm liệt bộ dáng.

Hàn Tiêu chỗ lợi dụng đây, cũng chính là Khương Thần cái này nguy quân tử dối trá một mặt.

"Vâng, ta quỳ!" Vương Hưng hung hăng trừng Hàn Tiêu liếc, phù phù một tiếng quỳ gối Hàn Tiêu trước mặt, giận dữ hét: "Ngươi hài lòng chưa!"

"Cháu trai, nhìn thấy gia gia, tự là loại thái độ này sao?" Hàn Tiêu cười lạnh nói: "Sớm biết như vậy thật nên đem cha của ngươi xuất tại trên tường, cũng sẽ không sinh ra ngươi như vậy cái bất hiếu cháu."

"Ngươi!" Vương Hưng gât gao nắm nắm đám, theo trong kẽ răng nhớ lại hai chữ, "Gia gia!"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu nhú lông mày, "Thật nghe lời, không uống công gia gia một bả thì một bả nước tiểu đem ngươi uy (cho ăn) đại ah, ha ha!"

Một cái Ngưng Khí cảnh cường giả, bị buộc lấy cho hậu thiên rèn thể cảnh quỳ xuống, nhưng lại muốn hô đối phương gia gia, cái này là bức nào vô cùng nhục nhã ah!

Đặc biệt là hô một cái phế vật gia gia!

Giờ phút này, Vương Hưng trong nội tâm triệt để điên cuồng, trong mắt một mảnh huyết hồng.

Hô xong rồi gia gia về sau, chỉ thấy hân mạnh mà theo trên mặt đất bò lên.

"Hỗn đản, hôm nay, ta muốn cho ngươi đứng đấy tiến đến, bò lấy đi ra ngoài!" Vương Hưng nổi giận gầm lên một tiếng, rút kiếm hướng về Hàn Tiêu mãnh liệt nhào tới.

Hiện tại hân đã hoàn thành đồ ước, Hàn Tiêu cũng không thể lấy thêm Khương Thần tới dọa hân rồi.

Khương Thần mặt trầm như nước, nhưng lại không ngăn lại Vương Hưng.

Trên thực tế, hân hận không thể Vương Hưng nhất thời "Thất thủ", trực tiếp tiêu diệt Hàn Tiêu.

"Ta muốn đánh cho tàn phế ngươi!" Vương Hưng giống như nổi điên gào lên.

Hôm nay, tự tính toán bị Huyền Băng cung đuổi ra sư môn, hân cũng nhất định phải đem dùng Hàn Tiêu máu tươi, đem Hàn Tiêu cho hân sỉ nhục, rửa sạch sạch sẽ!

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Một kiếm kia kinh diễm!

"Ta muốn đánh cho tàn phế ngươi!" Vương Hưng đối với Hàn Tiêu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trực tiếp thúc dục rồi toàn thân nguyên lực, một kiếm hung hăng phách trăm mã ra.

Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, cái này nửa năm qua, hắn luận bàn đối tượng thể nhưng mà Thu Uyển Vận cái kia các loại Hóa Nguyên cảnh siêu cấp cường giả, không nói kiếm thuật, chỉ là kinh nghiệm chiến đấu, hắn muốn so Vương Hưng phong phú gấp trăm lần.

Huống chi, hắn còn nắm giữ kiếm ý.

Thuần sát kiếm ý!

Hàn Tiêu Trường kiếm chấn động, một kiếm nghiêng nghiêng chém ra!

Nhanh như Kinh Lôi, tạt như tia chớp!

Chỉ vừa rút kiếm, vậy mà hoạch xuất ra một vòng tám lạng bình thường kiếm khí cầu vòng.

Thẳng đến đúng lúc này, mọi người mới phát hiện, Hàn Tiêu rõ ràng đã có được bội kiếm của mình!

Đó là một thanh thanh quang lấp lăm, tản ra kinh người hàn khí tuyệt thế bảo kiếm!

"Như vậy bảo kiếm tại trong tay của ngươi, quả thực tựu là một loại bồi nhọ!" Vương Hưng mắng to một tiếng, găm thét một kiếm đâm về rồi Hàn Tiêu ngực.

Cái này Vương Hưng bái nhập Huyền Băng cung ba năm có thừa, một tay kiếm thuật cũng là có vài phần hóa hầu, hơn nữa hắn nguyên lực có chút hùng hậu, bộ này Huyền Băng cung trụ cột kiếm thuật Thất Tinh kiếm quyết, cũng là mùa đến hữu mô hữu dạng (*ra dáng).

Chỉ thấy cái kia Vương Hưng kiếm kiếm dòm thẳng vào Hàn Tiêu chỗ hiểm, mỗi một chiêu mỗi nhất thức, đều bị thể đại lực trầm, có ngàn quân lực.

Nếu là đối lại người bình thường, chỉ sợ sớm đã liên tiếp bại lui rồi.

Nhưng không khéo chính là, đối thủ của hắn là Hàn Tiêu.

Hàn Tiêu một kiếm hiện lên, hàn mang hiện ra.

"Kiếm thuật của ngươi tựu cùng cách làm người của ngươi đồng dạng, cận bả!"

Hàn Tiêu hừ lạnh một tiếng, thi triển ra cùng Vương Hưng giống như đúc Thất Tinh kiếm quyết.

Chỉ là, đồng dạng kiếm pháp, tại Hàn Tiêu trong tay, nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng, phiêu dật!

Trái lại Vương Hưng, tác thi như một đầu vụng về gấu chó giống như, không hề nửa phần ý cảnh đáng nói.

Mọi người đều là sửng sờ nhìn xem Hàn Tiêu, khó trách hắn có thể xông qua kiếm tháp tầng thứ sáu.

Hàn Tiêu, đúng là liên chân khí đều không có thi triển, hoàn toàn này đây tinh xảo kiếm thuật, cứ thế mà đứng vững đứng trụ rồi Vương Hưng cái kia hùng hậu nguyên lực áp bách ah!

"Thất Tinh liên hoành!" Hàn Tiêu thanh rít gào một tiếng, chỉ thấy một vòng kiếm quang xẹt qua, lóe lên rồi biến mất!

Vương Hưng mí mắt kinh hoàng, mạnh mẽ khơi mào, muốn tránh thoát Hàn Tiêu một kiếm này.

Thế nhưng mà sau một khắc, hắn chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, một cổ hàn khí trước mặt mà đến, lại phục hồi tinh thần lại thời điểm, một thanh sâm lãnh trường kiếm, đã gác ở trên cổ hắn.

Ấn chứa thuần sát kiếm ý một kiếm, như thế nào Vương Hưng loại này dung mới có thể né tránh hay sao?

"Cháu nội ngoan, còn muốn đánh sao?" Hàn Tiêu khẻ miệng treo lên một vòng đường cong, giống như cười mà không phải cười nhìn Vương Hưng liếc.

Vương Hưng gian nan nuốt nhỏ nước miếng, trên trán chảy ra một tầng rậm rạp mồ hôi, ở đâu còn có nửa điểm hung hăng can quấy khí điểm.

"Còn có ai?" Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, mọi nơi nhìn quanh một vòng.

Không có người trả lời!

Một kiếm kia kinh diễm, lại để cho tất cả mọi người chịu rung động!

Hàn Tiêu lạnh lùng cười cười, cánh tay chấn động, trực tiếp sử dụng kiếm thân đem Vương Hưng đập bay rồi đi ra ngoài, biết rõ Vương Hưng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, mọi người lúc này mới đánh thức.

Chiến đấu, đã chấm dứt, mà Vương Hưng, không hề chống đỡ chi lực!

Trước mắt bao người, Hàn Tiêu đem thanh trường kiếm thu hồi túi càn khôn ở trong, ngao ngễ quay người, sau đó cũng không quay đầu lại, đi nhanh hướng phía Thiên Mạc phong phương hướng đi đến.

Không có có người nói chuyện, cũng không có ai đuổi theo.

Thanh Đồng kiếm tháp trước kia, một mảnh yên lặng!

Chỉ cần dùng kiếm thuật, là có thể đánh bại Ngưng Khí bảy đoạn Vương Hưng, từ đó về sau, còn có ai dám nói Hàn Tiêu là phế vật?

...

Hàn Tiêu xông qua Thanh Đồng kiếm tháp tầng thứ sáu tin tức, lan truyền nhanh chóng, đã trở thành sở hữu tất cả Huyền Băng cung đệ tử chủ đề nóng chủ đề.

Đơn thuần kiếm thuật, biến có thể dùng tuyệt đối ưu thế, nghiền áp Ngưng Khí bảy đoạn tiên thiên cường giả.

Tất cả mọi người tựa hồ ẩn ẩn chứng kiến, lại có một gã kiếm đạo cường giả, sắp sửa tại Huyền Băng cung sinh ra đời rồi.

Mà Huyền Băng cung chương môn Khương Vô Nhai còn vì rồi việc này, cố ý tổ chức rồi một cái hội nghị khẩn cấp, trong lúc đốc sức liều mạng ngợi khen rồi Mục Vân Xuyên một trận, tán dương hấn tuệ nhãn thức châu, rõ ràng bồi dưỡng được như vậy một cái kiếm thuật kỳ tài.

Mục Vân Xuyên tuy nhiên trong nội tâm nghi hoặc, chính mình rõ ràng không có đã dạy Hàn Tiêu bất luận cái gì kiếm thuật ah!

Nhưng thẳng này cũng là tốt mặt mũi đích nhân vật, chương môn một trận khích lệ xuống, lão gia hỏa này lập tức lảng lảng mà bắt đầu..., âm thầm hạ quyết tâm, sau này trở về tự đem mình lợi hại nhất kiếm pháp một tia ý thức toàn bộ dạy cho Hàn Tiêu.

Tan họp về sau, Mục Vân Xuyên mang theo bầu rượu, vui thích hướng phía Thiên Mạc đại điện đi đến.

Đem làm hấn trở lại đại điện thời điểm, phát hiện Hàn Tiêu rõ ràng lại đang "Khắc khổ" tu luyện Băng Huyền Kinh.

Mục Vân Xuyên trong lòng có chút áy náy: Chính mình cái sự phụ thật sự là không xứng chức, cho tới bây giờ cũng không có chú ý qua chính mình đồ nhi tu vi cùng võ kỹ, ngay cả mình cái này nhất mạch ra cái kiếm đạo thiên tài cũng không có phát hiện.

"Tiêu nhi, vi sư đến rồi!"

Mục Vân Xuyên nhẹ nhàng gõ Hàn Tiêu cửa phòng.

Hàn Tiêu nghe được tiếng đập cửa, vội vàng đứng dậy là Mục Vân Xuyên mở cửa, trong lòng có chút kinh ngạc, ngày xưa đúng lúc này, Mục Vân Xuyên có lẽ xuống núi đánh rượu đi mới đúng a.

Mục Vân Xuyên tinh tế đánh giá Hàn Tiêu liếc, đầu tiên lại thờ dài, nói: "Tiêu nhi, ngươi đem vi sư dấu điểm được thật khổ ah."

"Ách. . ." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, "Sư tôn, ta đây không phải sợ ảnh hưởng ngài lão nhân gia uống rượu nha."

"Nói vậy, ta là cái loại này chỉ lo uống rượu liền đồ nhi đều mặc kệ người sao?" Mục Vân Xuyên lại nói đến một nửa, mặt mày vẫn không khỏi đỏ lên, trong nội tâm nói thầm: Bề ngoài giống như thật đúng là.

"Khục khục. . ." Mục Vân Xuyên vội vàng gạt ra chủ đề, "Tiêu nhi, bắt đầu từ ngày mai dạy ngươi vi sư tuyệt chiêu, Túy Kiếm. Có muốn học hay không?"

"Sư tôn, nếu như muốn uống say rượu mới có thể luyện, ta hay là không học được." Hàn Tiêu nhếch miệng cười nói.

Mục Vân Xuyên mặt trắng không còn chút máu, thò tay tại Hàn Tiêu trên trán gõ một cái, "Tiểu tử ngươi, cái gọi là Túy Kiếm, say chỉ là ý, ai nói nhất định phải uống say rồi rượu mới có thể tu luyện ah!"

"Thượng thừa kiếm pháp, trọng ý không trọng hình, thiết thời ngươi còn xông qua rồi Thanh Đồng kiếm tháp tầng thứ sáu, liền cái này cũng đều không hiểu." Mục Vân Xuyên vẻ mặt khinh thường nói.

"Hắc hắc. . ." Hàn Tiêu mặt già đỏ lên, nếu không phải dựa vào Thái Cổ Tà Long "Ăn gian", chính mình đã có thể chết ở tầng thứ sáu kiếm trong tháp rồi, còn nói gì đã thông kiếm tháp.

Mục Vân Xuyên cầm lên hồ lô rượu, tưới một miệng lớn rượu, sau đó lại chăm chăm vào Hàn Tiêu nhìn hồi lâu, lúc này mới thờ dài, "Ai, tu luyện của ngươi thiên phú nếu là có kiếm thuật của ngươi thiên phú một phần mười, cũng không trở thành mới hậu thiên tam trọng cảnh ah!"

Lời giống vậy, Hàn Tiêu đã theo Thu Uyển Vận chỗ ấy nghe được lỗ tai đều nhanh khỏi cái kén rồi.

Hàn Tiêu cười khan vài tiếng, "Vạn đạo vạn pháp, trăm sông đổ về một biển, tu luyện kiếm đạo đồng dạng có thể rất lợi hại nha."

Mục Vân Xuyên có chút kinh ngạc nhìn Hàn Tiêu liếc, như vậy có triết lý lời nói từ như vậy cái rắm đại điểm thiếu niên trong miệng nói ra, thật là khiến người không thể tưởng tượng.

"Mặc kệ." Mục Vân Xuyên cười hắc hắc nói: "Lần này ta xem như nhặt được bảo rồi, dùng kiếm thuật của ngươi thiên phú luyện cái ba năm năm năm đây, hơn nữa lão tử, từ nay về sau thầy trò chúng ta hai người song kiếm hợp bích, trường kiếm chân trời xa xăm, từ nay về sau thiên hạ này còn không dùng ta vì tôn?"

"Sợ là rượu tôn a, ha ha." Hàn Tiêu vỗ vỗ Mục Vân Xuyên hồ lô rượu, thiếu lấy lông mi cười nói.(Rượu tôn, -tên mới nha)

"Mẹ không được!" Mục Vân Xuyên vừa nghe đến "Rượu" chữ, lập tức không chế không nổi, nhắc tới hồ lô rượu tự miệng lớn rót...mà bắt đầu.

"Hết thuốc chữa, thật sự là hết thuốc chữa! Gặp người không quen ah!" Hàn Tiêu lắc đầu thở dài một tiếng, thằng này nghiện rượu vừa lên ra, chỉ sợ lại muốn uống cái hôn thiên hắc địa (*) rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cô Lãnh thiếu niên

Đúng là hoàng hôn, trời chiều nghiêng nghiêng chiếu vào ngọn cây, hoa mỹ màu da cam hào quang, lại để cho người say mê.

Mục Vân Xuyên cái kia lão tửu quỷ lại bắt đầu sống mơ mơ màng màng, Hàn Tiêu thở dài một tiếng, trực tiếp tự đã đi ra Thiên Mạc đại điện, hướng về Lăng Vân đỉnh phương hướng đi đến.

Nghĩ đến đêm nay có thể cùng Thu Uyển Vận "Cuộc hẹn", Hàn Tiêu trong nội tâm tự nhiên không tự chủ được cảm thấy hưng phấn lên.

Đặc biệt là mình qua cửa rồi Thanh Đồng kiểm tháp tầng thứ sáu, đã nhận được kiểm ý. Cái này thiên đại tin tức tốt, Hàn Tiêu liền sư tôn Mục Vân Xuyên đều không có nói cho, bởi vì hắn muốn cho Thu Uyển Vận trở thành cái thứ nhất chia xé vui sướng người.

Bất tri bất giác, Hàn Tiêu vượt qua rồi một rừng cây, theo hàn ven bờ hồ, hướng phương xa Lăng Vân Phong đi đến.

Đột nhiên, Hàn Tiêu phát hiện một cái gãy yếu thân ảnh chính cô độc ngồi ở bên hồ, nhàm chán nhặt lên từng khối cục đá, ném vào trong hồ.

Hàn Tiêu bái kiến hần, người này là Trích Tinh Phong nhất mạch đệ tử, tên là Trương Vân Tường.

Cái này Trương Vân Tường gần đây trầm mặc ít nói, hơn nữa thường xuyên đã bị đồng môn khi dễ.

Nhìn xem hần cô độc bóng lưng, Hàn Tiêu đột nhiên sinh ra một loại đồng bệnh tương liên cảm giác.

Tại trên người của hần, có một loại cùng chính mình kiếp trước rất giống khí chất: Cô Lãnh!

Hàn Tiêu khoan thai đi tới, chậm rãi tại bên cạnh hần ngồi xuống, cũng nhặt lên một khối cục đá, ném vào trong hồ.

Trương Vân Tường quay đầu hiếu kỳ nhìn Hàn Tiêu liếc, Hàn Tiêu nguyên bản cũng bởi vì "Phế vật" danh tiếng, tại Huyền Băng cung có chút "Nổi danh", mà lần này đã thông Thanh Đồng kiểm tháp, càng làm cho hần thanh danh lan truyền lớn.

"Hàn sư huynh như thế nào như vậy có rảnh đến bên hồ chơi đùa?" Trương Vân Tường lời nói vừa nói ra khỏi miệng, lập tức tự đã hối hận.

Toàn bộ Huyền Băng cung nhàn nhả nhất đấy, có thể không phải là Hàn Tiêu nha.

Hàn Tiêu cẩn thận đánh giá Trương Vân Tường liếc, phát hiện trên người hần xiêm y phá vài chỗ, trên mặt còn có một đoàn máu ứ đọng, lúc này ha ha cười nói: "Ta nói ngươi như thế nào một người ở chỗ này sinh hồn đổi, nguyên lai là bị người cho đánh."

Trương Vân Tường bỗng nhiên thoáng một phát đứng lên, hung hăng trừng Hàn Tiêu liếc, hần cảm thấy lòng tự ái của mình nhận lấy cực đại tổn thương.

Hàn Tiêu liền vội khoát khoát tay, "Không có ý tứ, ta không có cười nhạo ý của ngươi."

Nói xong, Hàn Tiêu Tiêu rơi vãi cầm bốc lên một cục đá, cổ tay rung lên, chỉ thấy cục đá kia "Thu, thu, thu" vài cái, dán mặt hồ, liên tục nhảy ra mười cái nước phiêu, dần dần biến mất tại hai người trong tầm mắt.

"Bất quá là đánh nhau thua, đánh về đi là được rồi." Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng nói.

"Ta sẽ đánh về đi đấy!" Trương Vân Tường bóp bóp nắm tay, toàn thân bộc phát ra một cỗ lăng lệ ác liệt sát khí.

"Sát khí lộ ra ngoài, người đều cảnh hẩn." Hàn Tiêu lắc đầu, "Người như vậy là ai cũng đánh không được."

Trương Vân Tường ngăn người, chợt cắn răng quát: "Đánh không lại, cũng muốn đánh!"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu ngẩng đầu quét mắt nhìn hẩn một cái, "Ta cảm thấy cho người rất thú vị."

Trương Vân Tường gắt gao trừng ở Hàn Tiêu, mặt lộ vẻ vẻ giận, cả giận nói: "Hừ, cảm ta làm trò cười rất thú vị?"

"Ta chỉ là muốn giúp người." Hàn Tiêu xông Trương Vân Tường lộ ra một cái thập phần thành khẩn đáng tươi cười, "Ta cảm thấy được, người là có câu chuyện người."

Tuổi còn trẻ, nhưng lại có như thế lăng lệ ác liệt sát khí, cái này Trương Vân Tường, chỉ sợ gặp rồi không nhỏ biến cố.

"Hừ, không cần!" Trương Vân Tường nhưng là một bộ cự nhân xa ngàn dặm bên ngoài bộ dáng, quay lưng lại, quát: "Ta hiện tại tâm tình thật không tốt, người không đi đứng không, ta đi!"

"Ài, không gấp." Hàn Tiêu ấn chặt rồi Trương Vân Tường bả vai, nhếch miệng cười nói: "Như vậy đi, nếu ta chỉ dùng một ngón tay, là có thể đả bại người, người về sau liền làm tiểu đệ của ta, như thế nào?"

"Nếu như người không thể một ngón tay đánh bại ta đâu này?" Trương Vân Tường nhú nhú mày cộng lông, hẩn thiên phú bình thường là không giả, nhưng dù thể nào chênh lệch, tu vi của hẩn cũng đạt tới hậu thiên thất trọng cảnh, mà Hàn Tiêu, bất quá mới hậu thiên tam trọng.

Tự tính toán Hàn Tiêu lại nghịch thiên, cũng không có khả năng một ngón tay đả bại chính mình!

"Nếu như không thể, ta hô đại ca người." Hàn Tiêu nhếch miệng cười nói.

"Tốt!" Trương Vân Tường phát hiện Hàn Tiêu cái này đồ ước, tựa hồ vô luận thắng thua, tựa hồ mình cũng không có gì tổn thất, đáng lo cũng tựa hồ đối phương một tiếng "Đại ca" nha.

Trương Vân Tường giờ phút này mới xác định, Hàn Tiêu hoàn toàn chính xác không phải tới lấy cười hẩn đấy.

"Vậy thì hiện tại bắt đầu, không cho phép đùa nghịch. . ." Trương Vân Tường còn chưa có nói xong, chỉ thấy Hàn Tiêu xuất chỉ, tạt như tia chớp, một ngón tay đã điểm vào hẩn Ngọc Đường trên huyệt.

Trương Vân Tường liền phản ứng thời gian đều không có, lập tức toàn thân không thể động đậy.

"Phục rồi sao?" Hàn Tiêu nhú lông mày, nhạt cười nhạt nói: "Ta chỉ là cảm thấy, người cùng trước kia ta, rất giống."

Hàn Tiêu nói là kiếp trước của mình.

Đời trước, Hàn Tiêu từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, ở cô nhi viện lớn lên. Mà Trương Vân Tường trên người cái loại này Cô Lãnh, kiên nghị khí chất, lại để cho Hàn Tiêu nghĩ tới kiếp trước chính mình.

Trương Vân Tường bóp bóp nắm tay, cắn răng nói: "Có chơi có chịu, từ nay về sau, người tựa là ta đại ca!"

Hẩn chưa bao giờ thấy qua thần kỳ như thế điều khiển, nhẹ nhẹ một chút, tựa lại để cho người không thể động đậy, thật sự thần kỳ.

Trên thực tế, Hàn Tiêu chiêu thức ấy, nhưng thật ra là điểm huyệt thủ pháp, theo Trương Vân Tường không thể tưởng tượng nổi, nhưng đối với tại mạc kim giáo úy một cửa nói, chỉ là công phu nhập môn.

Đương nhiên, cái này cũng là bởi vì Trương Vân Tường chỉ là hậu thiên cảnh giới võ giả, nếu là Trương Vân Tường tấn chức Tiên Thiên cảnh giới, sẽ gặp bắt đầu dời huyệt chuyển vị, điểm ấy huyệt thủ pháp cũng tựa không có hiệu quả rồi.

Hàn Tiêu ngón tay giương lên, thay Trương Vân Tường giải khai huyệt đạo, mở miệng hỏi: "Nói nói xem, vì cái gì trên người của người giống như này dày đặc sát khí?"

Trương Vân Tường do dự tốt một hồi, liên tục thở dài rồi mười vài tiếng, cái này mới mở miệng nói về rồi thân thể của mình.

Nguyên lai, cái này Trương Vân Tường xuất thân từ Vũ Châu thành một cái vọng tộc, phụ từ từ hiếu, vui vẻ hòa thuận. Đáng tiếc, tiếc vui chóng tàn, Vũ Châu thành lại lọt vào mã tặc cướp sạch, mà giàu có Trương gia, đúng là mã tặc hàng đầu mục tiêu.

Trong vòng một đêm, Trương gia đốt là đất khô cằn, trừ hán ra bên ngoài, người nhà không ai sống sót.

Hán trải qua thiên tân vạn khổ, bái nhập Huyền Băng cung, chính là vì học thật bản lãnh, có thể là gia tộc báo thù, chính tay đâm địch nhân. Đáng tiếc, bởi vì tính cách vấn đề, không bị sư phụ cùng các sư huynh ưa thích, không chỉ không có học được cái gì tốt võ kỹ, còn thường thường bị các sư huynh trêu đùa hí lộng.

Tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm như này nhân sinh đại biến, cũng trách không được hán sát khí trên người như thế nồng đậm rồi.

Nói đến đây, Trương Vân Tường hai con ngươi huyết hồng, chứa đầy nước mắt, hai đấm phía trên, nổi gân xanh.

"Sớm muộn có một ngày, ta nhất định lại để cho những cái...kia cướp sạch ta Trương gia mã tặc, nợ máu trả bằng máu!"

Hàn Tiêu than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hán, an ủi: "Diệt tộc chi thù, bất cộng đái thiên (*)."!

"Thù, nhất định phải báo, nhưng người sống lấy, không thể chỉ muốn cừu hận, trong cuộc sống vẫn có rất nhiều mỹ đồ tốt nha." Hàn Tiêu nhàn nhạt cười cười, "Đã ngươi hô ta một tiếng đại ca, từ nay về sau, vô luận phát sinh chuyện gì, ta và ngươi cùng một chỗ khiêng!"

Trương Vân Tường ngừng đầu, thật sâu nhìn chăm chú lên Hàn Tiêu, thật lâu, hán mới nức nở nói: "Đại ca!"

Bởi vì cái gọi là đàn ông có nước mắt không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm. Trương Vân Tường nhắm nhin hồi lâu cảm xúc thoáng cái bạo phát đi ra, khóc đến cùng đứa bé tựa như, Hàn Tiêu cười khổ lắc đầu, đây mới là thật đàn ông, thật tình mà!

An ủi cả buổi, Hàn Tiêu mới dần dần hiểu rõ đến, nguyên lai hôm nay động thủ đánh Trương Vân Tường đấy, đúng là Khương Thần.

"Móa nó, dám khi dễ ta huynh đệ! Ta nhất định phải hán đẹp mắt!" Hàn Tiêu sò lên sống mũi, "Bất quá hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, Vân Tường, đại ca hiện tại nói cho ngươi biết một cái chân lý."

Trương Vân Tường mở trừng hai mắt, lập tức bày làm ra một bộ vô cùng rất nghiêm túc bộ dáng, tử tế nghe lấy.

"Quân tử không nhịn được việc nhỏ, đánh thắng được thời điểm, tùy ngươi 'trang Bức'. Đánh không lại còn cứng rắn lên, cái kia chính là ngu vãi lều." Hàn Tiêu cười hắc hắc nói: "Nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng bạo lộ lá bài tẩy của mình."

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hảo sắc không muốn sống!

Trương Vân Tường sững sờ nhìn Hàn Tiêu liếc, đột nhiên phát hiện, Hàn Tiêu bản thân không chính là một cái sống sờ sờ ví dụ nha.

Tất cả mọi người nói hán là phế vật, hán lại dùng thực lực của mình, một lần hành động đả thông Thanh Đồng kiếm tháp tầng thứ sáu. Cái loại này lại để cho tất cả mọi người lau mắt mà nhìn cảm giác, có lẽ rất thoải mái a!

Trương Vân Tường trong nội tâm âm thầm quyết định rồi chủ ý: Về sau, nhất định phải cùng đại ca học tập, ẩn dấu thực lực, vĩnh viễn không bạo lộ lá bài tẩy của mình!

"Đại ca, ta chỉ nói là rồi Diệp Huyền vài câu nói bậy, không nghĩ tới Khương Thần tự hung hăng đánh ta một chầu!" Trương Vân Tường vẻ mặt ủy khuất nói: "Diệp Huyền chẳng phải rất xinh đẹp điểm nha, có gì đặc biệt hơn người đấy!"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu cười xấu xa nói: "Nếu hôm nay tịch thu ngươi đem làm tiểu đệ, ta nghe được ngươi nói Diệp Huyền nói bậy, khẳng định cũng sẽ hung hăng chơi ngươi một chầu!"

"Àn?" Trương Vân Tường quét Hàn Tiêu liếc, "Không phải đâu? Ngươi cũng ưa thích Diệp Huyền?"

"Không chỉ là ưa thích đơn giản như vậy." Hàn Tiêu hắc hắc nở nụ cười.

"À? Cái kia chính là đại tẩu roài?"

...

Bất tri bất giác, hai người hàn huyền thật lâu thật lâu, Hàn Tiêu ngoài ý muốn phát hiện, Trương Vân Tường tuy nhiên tu luyện thiên phú không cao, nhưng là kiếm thuật thiên phú, có thể nói là yêu nghiệt Vô Song, lực linh ngộ cũng rất mạnh.

Hàn Tiêu thấy cái mình thích là thêm, vì vậy lại bắt đầu chỉ điểm khởi kiếm thuật của hắn đến.

Trương Vân Tường trước kia tự là khổ nỗi không người chỉ điểm, khó có thể nhập môn, hiện tại thoáng cái đạt được Hàn Tiêu như vậy kiếm thuật cao thủ chỉ điểm, lập tức hiểu ra.

"Không tệ lắm, không hổ là ta Hàn Tiêu tiểu đệ, người một kiếm này có ta 1% phong thái rồi."

Hàn Tiêu thoả mãn gật gật đầu, đột nhiên, hắn mạnh mẽ nhớ tới chính mình tựa hồ cùng Thu Uyển Vận còn có một "Cuộc hẹn", ngẩng đầu nhìn lên sắc trời, thiên rõ ràng đã toàn bộ màu đen rồi!

"Bà mẹ nó!" Hàn Tiêu một búa đui, nhìn qua đã triệt để đem đen đến sắc trời, trong nội tâm âm thầm hối hận, tiếc.

Đều nói nam nhân "Trọng sắc khinh hữu", hết lần này tới lần khác chính mình rõ ràng vội vàng giao bằng hữu, đem một cái nũng nịu đại mỹ nhân gạt tại một bên.

"Đại ca, người làm sao vậy?"

"Không có gì." Hàn Tiêu than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ sắc trời đã tối, chắc hẳn Thu Uyển Vận cũng đã ngồi xuống nhập định đi à nha, mình bây giờ đi lên, chỉ biết quấy rầy đến Thu Uyển Vận tu luyện.

Được rồi, chỉ là thất ước một lần, có lẽ cũng không có gì a?

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, hắn và Thu Uyển Vận chỉ là lẫn nhau cam chịu (*mặc định) gặp ba thời gian ngay tại Lăng Vân đình luyện kiếm, nhưng lại không miệng ước định qua ah.

Kết quả là, Hàn Tiêu cũng sẽ đem lúc này vứt ra khỏi óc, lại bắt đầu chỉ điểm khởi Trương Vân Tường kiếm thuật, thuận tiện còn dạy hắn như thế nào mới có thể nhanh hơn vận hành chân khí.

Trương Vân Tường cái này mới phát hiện, chính mình vị đại ca kia, tựa hồ xa xa không chỉ là kiếm thuật lợi hại, hắn tại tu luyện chân khí thượng giải thích, cũng làm cho người lau mắt mà nhìn.

Chính mình lần thật sự là đi ra ngoài gặp quý nhân rồi!

...

Đông Phương nhà bạch, Huyền Băng cung các đệ tử lại bắt đầu tiến nhập mới một ngày bận rộn bên trong.

Trương Vân Tường đuổi lưng một cái, bỗng nhiên trông thấy trên mặt hồ, rất xa bay tới một đạo thân ảnh màu trắng.

"Đại... Đại ca, mau nhìn, là... Là Tiểu sư thúc!" Trương Vân Tường trong nội tâm kinh hãi, hắn còn chưa bao giờ khoảng cách gần như vậy đã từng gặp Thu Uyển Vận, khuôn mặt "Vù" thoáng một phát tự đỏ lên.

Dùng Thu Uyển Vận cái kia tuyệt sắc dung nhan, chỉ sợ là cái nam nhân tựa hồ không cái gì sức chống cự, huống chi là Trương Vân Tường loại này huyết khí phương cương thiếu niên.

Chỉ thấy Thu Uyển Vận dịu dàng thổi qua mặt hồ, giống như là một đóa mây trắng giống như, phiêu dật tuyệt trần.

Cái kia nhu hòa quần lụa mỏng không chút nào dính hồ nước, yếu điệu đáng người, tựa như cửu thiên Tiên Tử.

Hàn Tiêu thấy rõ ràng, Thu Uyển Vận đúng là theo Lăng Vân đình phương hướng xuống đây. Cái này cũng ý nghĩa, chính mình tối hôm qua, đích thật là thả nàng bỏ câu.

Hàn Tiêu trong nội tâm âm thầm áy náy, vì vậy hướng về phía Thu Uyển Vận lớn tiếng tán dương: "Oa, thật xinh đẹp tiên nữ ah!"

Xoạt!

Đã thấy Thu Uyển Vận bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vung lên, trên mặt hồ đột nhiên bay lên một đạo cao ba trượng bọt nước, như là lưỡi dao sắc bén giống như, hướng về Hàn Tiêu phách trầm mà đến.

Mãnh liệt sóng nước đập vào mặt, dẫn động không khí chung quanh, bộc phát ra một hồi vô cùng bén nhọn tiếng thét.

Trương Vân Tường dọa được trợn mắt há hốc mồm, vội vàng túm ở Hàn Tiêu cánh tay, hô lớn: "Đại ca, mau tránh ra!"

Cái này sóng nước khí thế ngập trời, thoáng cái sẽ đem sở hữu tất cả luyện công buổi sáng Huyền Băng cung đệ tử lại càng hoảng sợ, nhao nhao xông lại,

ngừng chân đang trông xem thế nào.

Hàn Tiêu cười khở một tiếng, nhẹ nhàng đẩy ra Trương Vân Tường, đứng tại nguyên chỗ, vẫn không nhúc nhích, Nhâm do cái kia nước nhận chém tới.

Thu Uyển Vận lông mày có chút nhăn lại, nhẹ khẽ cắn chặt đôi môi mềm mại, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một chút do dự, chột chân ngọc một điểm mặt hồ, người nhẹ nhàng hướng về tuyết trần Phong phương hướng, công tắc mà đi.

Oanh!

Bọt nước văng khắp nơi, cái kia nước nhận đâm vào Hàn Tiêu trên ngực, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy một cỗ sức lực lớn đánh thẳng ngực, lập tức một ngụm máu tươi cuồn bắn ra, đem quần áo nhuộm được một mảnh huyết hồng.

Trương Vân Tường cuống quýt đỡ lấy Hàn Tiêu, khó hiểu nói: "Đại ca, người như thế nào không né tránh?"

Trương Vân Tường rồi đi gần đây, tự nhiên nhìn ra Thu Uyển Vận chỉ là theo tay vung lên, tựa là phạm phu tục tử cũng có thể nhảy ra, huống chi là thâm tàng bất lộ Hàn Tiêu.

"Có đôi khi, đã làm sai chuyện, tự nhiên muốn đảm đương hậu quả." Hàn Tiêu cười khở một tiếng, lại nói: "Bất quá Tiểu sư thúc tựa là Tiểu sư thúc, vừa rồi cái kia sóng nước nghe thơm quá ah!"

Trương Vân Tường cái ót một hắc, hắc rớt cục kiến thức đến cái gì gọi là háo sắc không muốn sống nữa.

Rất rõ ràng, Hàn Tiêu chính là người như vậy!

Chung quanh các đệ tử lập tức nghị luận mở.

Bọn hắn tự nhiên không biết Hàn Tiêu cùng Thu Uyển Vận tâm đó có một hồi "Cuộc hẹn", chỉ cho là Hàn Tiêu nói năng lỗ mãng, nhầm trúng Thu Uyển Vận không vui rồi, cho nên mới xuất thủ giáo huấn một chút cái này trào lên đồ lãng tử.

"Cái này Hàn Tiêu thật sự là sắc đảm ngập trời, liền Tiểu sư thúc cũng dám đùa giỡn!"

"Thôi đi pa oi..., cho là mình đã thông Thanh Đồng kiếm tháp liền có hơn không dậy nổi rồi, phế vật tựa là phế vật, tựa tính toán có chút kiếm đạo thiên phú, thực chất bên trong còn là một phế vật!"

"Ta ngược lại là rất bội phục hắn đấy, nếu là có thể bị Tiểu sư thúc nhiều liếc mắt nhìn, bị đánh vài cái cũng không sao cả nha, hắc hắc..."

...

Trương Vân Tường vịn Hàn Tiêu, thật vất vả mới quay trở về Thiên Mạc đại điện.

Hàn Tiêu lại nhờ ra một ngụm nghịch huyết, giờ phút này khí tức của hắn đã ổn định không ít, lúc này hướng phía Trương Vân Tường nói: "Huynh đệ, Thanks, ta hiện tại không có việc gì rồi, người cũng một đêm không ngủ, trước đi về nghỉ ngơi đi."

Nói xong, Hàn Tiêu khoanh chân ngồi xuống, yên lặng vận chuyển khởi Băng Huyền Kính công pháp, đem trong cơ thể tụ huyết ép lên cổ họng, lần nữa há mồm phun ra.

Trương Vân Tường chứng kiến Hàn Tiêu thổ huyết, ở đâu còn có thể bình tĩnh, dọa đến sắc mặt trắng bệch, hét lớn: "Mục Sư bá, cứu mạng ah! Mục Sư bá, Hàn sư huynh bị thương nặng rồi!"

Hắn hô vài tiếng, Mục Vân Xuyên mới từ đại điện phía sau chạy ra, vẻ mặt say khướt bộ dáng, hiển nhiên rượu còn không có tỉnh.

Mục Vân Xuyên đánh rồi cái rượu nắc, thò tay dò xét dò xét Hàn Tiêu mạch đập, lại phát hiện Hàn Tiêu mạch đập vững vàng, cũng không lo ngại, lúc này cười nói: "Mạch giống như bốn bề yên tĩnh, thân thể rất tốt nha, không có cái đại sự gì."

"Ách..." Trương Vân Tường sững sờ nhìn Hàn Tiêu liếc, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Đại ca người cũng thật là lợi hại, bị Tiểu sư thúc đánh rồi một chương, rõ ràng không có việc gì?"

"Án?" Mục Vân Xuyên hai mắt mạnh mẽ mở ra, "Không có khả năng ah, nàng như thế nào sẽ ra tay đã thương người?"

Trương Vân Tường đành phải đem sự tình một năm một mười nói cho Mục Vân Xuyên.

Mục Vân Xuyên một bên nghe, một bên lại xõng Hàn Tiêu dựng thẳng lên một căn ngón tay cái, cười hắc hắc nói: "Tiểu tử người lợi hại ah! Lão tử cũng không dám đùa giỡn sư muội, người ngu bức, bằng không lão tử bái người làm thầy a!"

"Hắc hắc, dễ nói, dễ nói!" Hàn Tiêu rõ ràng còn đánh rần đập đầu lên, thiếu lấy lông mi xấu nở nụ cười.

"Hết thuốc chữa!" Trương Vân Tường vuốt ve cái trán, trên trán bay lên vô số đạo hắc tuyến: Cái này một già một trẻ, đều hết thuốc chữa!

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phong Linh Nhi đưa thuốc

Hàn Tiêu bị Thu Uyển Vận đá thương sự, giống như là một trận gió đồng dạng, nhanh chóng phong lần toàn bộ Huyền Băng cung.

Đại bộ phận người tự nhiên đều là nhìn có chút há hê, thậm chí nghĩ rằng này thật đúng là không an phận, mới vừa vận thoát khỏi phế vật cái này danh hào, hiện tại lại biến thành Huyền Băng cung thứ nhất "Quần là áo lượt".

Một cái liên sư thúc cũng dám đùa giỡn siêu cấp quần là áo lượt!

Diệp Huyền cô nàng kia vừa nghe đến Hàn Tiêu gặp chuyện không may, lập tức liền phóng hạ hết thảy, liên sư tôn an bài bài học cũng mặc kệ, vô cùng lo lắng vội tới Hàn Tiêu bên người.

Giờ phút này, Diệp Huyền an vị tại Hàn Tiêu đầu giường, anh anh khóc nỉ non nói: "Công tử, người như thế nào ngu như vậy ah! Ô ô. . ."

Hàn Tiêu thân mang chỉ bảo Tà Long Phân Thiên luân, khôi phục năng lực viễn siêu thường nhân, này ít điểm vết thương nhỏ đã sớm khôi phục, chỉ có điều tối hôm qua một đêm không ngủ, một nằm ở trên giường lập tức tựu bắt đầu nằm ngáy o..o.....

Diệp Huyền không rõ tình huống, còn tưởng rằng Hàn Tiêu hôn mê bất tỉnh, gấp đến độ nửa bước không dám ly khai, cẩn thận từng li từng tí thủ hộ tại bên giường.

Khá tốt Trương Văn Tường đã ly khai, nếu không chứng kiến Diệp Huyền tại đây là Hàn Tiêu gấp đến độ khóc ròng lưu nước mắt, không phải tại chỗ đã hôn mê không thể.

Mục Vân Xuyên bị Diệp Huyền cái này vừa khóc quấy đến tâm phiền, liền vội mở miệng nói: "Ta nói Diệp sư đệ, tiểu tử này tựu là điểm bị thương ngoài da, không có việc gì đâu."

"À?" Diệp Huyền khuôn mặt đỏ lên, lúc này mới chú ý tới Hàn Tiêu hô hấp vững vàng, hoàn toàn chính xác chỉ là ngủ rồi mà thôi. . .

"Thối công tử, xấu công tử!" Diệp Huyền cái miệng nhỏ nhắn một quyết, bắt đầu phát lên hờn dỗi đến rồi.

Mục Vân Xuyên gặp không có mình chuyện gì, lắc đầu cười cười, liền quay người ly khai, đi uống rượu rồi.

Diệp Huyền u oán trừng mắt nhìn Hàn Tiêu một hồi lâu, nhìn qua Hàn Tiêu nằm ngáy o..o... bộ dáng, bỗng nhiên lại hé miệng cười trộm, nhẹ nhàng lấy ra một phượng khăn tay, giúp hắn lau khô miệng nước miếng, nhẹ giọng sáng giọng: "Công tử vẫn là cùng khi còn bé đồng dạng, một ngủ tựu yêu chảy nước miếng đây này!"

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một cái mềm mại thanh âm.

"Hàn sư huynh có ở bên trong không?"

Diệp Huyền lông mày kẻ đen có chút nhíu một cái, chẳng lẽ công tử ở bên ngoài lại có khác thân mật đúng không?

Nàng vội vàng đứng dậy, bước nhanh đi tới cửa, đánh mở cửa phòng.

Ngoài cửa chỉ nhân, đúng là Thu Uyển Vận tiểu đồ đệ, Phong Linh Nhi.

Chỉ thấy Phong Linh Nhi trong tay nắm một cái bình sứ, chứng kiến Diệp Huyền tại, khuôn mặt hơi đỏ lên, hé miệng nói: "Diệp sư tỷ, ngài giúp ta đem bình đan dược này đưa cho Hàn sư huynh được không nào? Sư tôn lại đề cho ta đem đan dược giao cho Hàn sư huynh chữa thương."

Diệp Huyền hừ nhẹ một tiếng, Phong Linh Nhi là Thu Uyển Vận đệ tử, mà Hàn Tiêu tựu là bị Thu Uyển Vận đá thương đấy, trong nội tâm nàng bao nhiêu có chút ghi hận Thu Uyển Vận, lúc này quyết miệng nói: "Vật của các người, chính người đưa qua, ta cũng mặc kệ!"

"À?" Phong Linh Nhi ngẩn người, lại lách vào làm ra một bộ nịnh nọt biểu lộ, lộ ra một loạt tuyết trắng hàm răng, làm nàng nói: "Diệp sư tỷ, người đã giúp giúp ta nha. Hi hi. . ."

Ai ngờ Diệp Huyền căn bản không ăn bộ này, bay thẳng đến ngoài cửa đi đến, xa xa truyền nhẹ giọng khẽ nói: "Ta đi trước, chính ngươi nhìn xem xử lý a."

Diệp Huyền khinh công vô cùng tốt, cơ hồ chỉ là thời gian một cái nháy mắt liền không thấy rồi thân ảnh.

Phong Linh Nhi đứng tại Hàn Tiêu cửa phòng do dự cả buổi, rốt cục vẫn phải đánh bạo đi vào.

Đi vào trong phòng, Phong Linh Nhi chứng kiến Hàn Tiêu Chính nằm lý ở trên giường nằm ngáy o...o..., khóe miệng còn chảy một đạo óng ánh nước miếng, đầu giường thượng một phượng tuyết trắng chiếc khăn tay, sớm đã thấm ướt.

Phong Linh Nhi lông mày kẻ đen nhú một cái, có chút ghét bỏ nhìn Hàn Tiêu liếc, phát ra một hồi "Chặc chặc" thanh âm, nói: "Thằng này, thật muốn mệnh!"

"Sư tôn cũng thiệt là, một quả chữa thương thánh dược Thanh Vân đan cứ như vậy đưa cho hắn, nếu ta nha, mới không cho cái này đại sắc lang ăn đây này!"

Phong Linh Nhi biết rõ Hàn Tiêu rõ ràng liền sư phụ nàng tôn Thu Uyển Vận cũng dám đùa giỡn, trong nội tâm tự nhiên tức giận bất bình, bắt quá nói tới nói lui, sư tôn mệnh lệnh còn phải nghe ah.

Chỉ thấy nàng chậm rãi ngồi vào Hàn Tiêu bên giường, nhẹ nhàng nâng dậy Hàn Tiêu đầu, thò tay nâng cái cằm của hắn, đem "Thanh Vân đan" đưa vào Hàn Tiêu trong miệng, làm xong đây hết thấy về sau, Phong Linh Nhi mới ác hung hăng tròn mắt nhìn Hàn Tiêu liếc, tức giận nói: "Lần sau còn dám đối với ta sư tôn bất kính, ta tựu cho ngươi biến thái giám!"

Nói xong, Phong Linh Nhi còn vô ý thức hướng Hàn Tiêu cái chỗ kia liếc một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi hơi đỏ lên.

Hàn Tiêu bị Phong Linh Nhi như vậy "Giày vò" vài cái, rốt cục khoan thai tỉnh lại.

Chỉ thấy hắn đột nhiên thò tay bắt lấy Phong Linh Nhi cánh tay, còn dư vị lấy Thanh Vân đan mùi thơm, nhẹ nhàng liếm liếm bờ môi, dư vị nói: "Thơm quá ah! Lại đến một cái!"

Phong Linh Nhi bị Hàn Tiêu đột nhiên tập kích, lại là ngượng ngùng lại là phẫn nộ, tức giận nói: "Đại phiêu dân, ngươi mau buông ta ra!"

"Hắc hắc, không phóng!" Hàn Tiêu vừa mới tỉnh lại thời điểm, nghe được cô nàng này lại còn nói muốn cho chính mình biến thái giám, cái này Hàn Tiêu ở đâu có thể chịu, tự nhiên muốn hảo hảo trêu đùa hí lộng trêu đùa hí lộng Phong Linh Nhi mới bằng lòng buông tha nàng.

"Ngươi! Ngươi lưu manh! Ngươi hạ lưu!" Phong Linh Nhi đỏ mặt, mở miệng mắng to lên, chỉ là nàng tâm tư đơn thuần, mắng đến mắng đi cũng tựu mấy cái từ.

Hàn Tiêu có chủ tâm đùa giỡn Phong Linh Nhi, tà mị cười nói: "Linh nhi sư muội, vừa mới ta cảm giác bờ môi vừa mê vừa say, phải hay là không ngươi vụng trộm hôn ta á!"

"Phi, ta mới không có!" Phong Linh Nhi lập tức một mực phủ nhận nói: "Ai thông gia gặp nhau ngươi cái này đại sắc lang!"

"Ta không tin!" Hàn Tiêu cười xấu xa nói: "Ta nghe nói nữ hài tử bờ môi đều là hương đấy, trừ phi ngươi hôn lại ta thoáng một phát, ta thử xem phải hay là không cái kia hương vị."

"Đừng!"

Hàn Tiêu bày làm ra một bộ nghiêm túc bộ dáng, nói: "Ngươi không hôn ta, nhất định là chột dạ rồi, cho nên vừa mới ngươi nhất định là thừa dịp ta ngủ rồi, vụng trộm hôn ta! Ngươi cái này nữ lưu manh, cướp đi người ta tu hôn đầu tiên, ngươi phải chịu trách nhiệm!"

Nói xong, còn nhẹ nhẹ mân mê miệng, làm bộ muốn hôn vào đi.

Phong Linh Nhi theo chưa thấy qua như vậy không có da không mặt mũi người, gấp đến độ đều nhanh muốn khóc, chứng kiến Hàn Tiêu hôn môi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trướng đến đỏ bừng, lớn tiếng rống lên, "Đừng! Đừng ah!"

. . .

"Ai ah! Ai hô đừng ah!" Mục Vân Xuyên tên kia vừa mới uống phải cao hứng, chợt nghe có người la to, lập tức vọt tới Hàn Tiêu Môn khẩu, một cước đạp mở cửa phòng, lại chứng kiến Hàn Tiêu bắt lấy một cái nữ hài nhi tay, dò xét cái đầu giống như muốn hôn vào đi.

Mục Vân Xuyên dụi dụi mắt con ngươi, lại phát hiện thiếu nữ này cũng không phải Diệp Huyền, lập tức quái cười rộ lên, "O, tại sao lại thay đổi cái nữ oa oa, tiểu tử ngươi có thể ah! Có sư tôn năm đó một nửa phong thái rồi!"

Hàn Tiêu nhú lông mày, còn thập phần đắc sắc liếm liếm bờ môi, "Đúng thế, có thể hương rồi...!"

Phong Linh Nhi khuôn mặt đỏ đến gần muốn nhỏ máu, khẽ kêu nói: "Không cho ngươi nói lung tung!"

Ngay sau đó, Phong Linh Nhi vội vàng nhìn về phía Mục Vân Xuyên, giải thích nói: "Mục Sư bá, không phải như người nghĩ, ta chỉ là cho hắn tiến đưa một khóa được mà thôi."

"Ài, đừng giải thích." Mục Vân Xuyên ôm lấy bình rượu, mặt mày hớn hờ nói: "Buru hân nhân sinh, không cần giải thích!"

Nói xong, trực tiếp phóng lên trời, đến một cái không có người địa phương đi uống rượu rồi, hắn cũng không muốn lại để cho người lại quấy rầy chính mình uống rượu nhả hứng.

Phong Linh Nhi vành mắt đỏ lên, nàng không nghĩ tới Mục Vân Xuyên rõ ràng như vậy già mà không kính, gấp đến độ nước mắt đều lưu lại, "Thối Hàn Tiêu, ta hận chết người á! Ô ô. . ."

Nha đầu kia một châu chân ngọc, liền liền xông ra ngoài.

Hàn Tiêu nhìn xem Phong Linh Nhi ly khai bóng lưng, không khỏi sờ lên cằm xấu xa nở nụ cười, "Tiểu nha đầu, xem người còn dám hay không yếm ta?"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Phạm Linh sư tử

Hàn Tiêu vuốt sống mũi nở nụ cười vài tiếng, đột nhiên chứng kiến đầu giường thượng có một phương tinh xảo tuyết trắng khăn tay, mí mắt không khỏi nháy dưng.

"Nguyên lai Huyền Nhi cũng đã tới rồi." Hàn Tiêu cùng với Diệp Huyền tròn vẹn sáu năm, tay của nàng lụa, Hàn Tiêu tự nhiên nhận ra được.

"Nha đầu kia." Hàn Tiêu đem khăn tay cầm lấy, trong nội tâm sinh ra một tia ấm áp.

"Tiểu sư thúc đã phái Phong Linh Nhi cho ta đưa, xem ra đã là hết giận rồi, hắc hắc." Hàn Tiêu Chính âm thầm đắc ý, lại đột nhiên lại nghe đến một cái sâu kín thanh âm truyền đến.

"Ah? Vậy người chẳng phải là rất đắc ý? Chỉ sợ sẽ là chết trong tay nàng cũng cam tâm tình nguyện a?"

Cái thanh âm này, đúng là Diệp Huyền nha đầu kia đấy.

Diệp Huyền đi đến nửa đường, lại phát hiện mình chiếc khăn tay đã rơi vào Hàn Tiêu trong phòng, đành phải lại đi vòng vèo rồi trở về.

"Khục khục. . ." Hàn Tiêu mặt già đỏ lên, chợt lại thiếu lấy lông mi nói: "Ta cảm thấy giống như ta đẹp trai như vậy đấy, trên thế giới có lẽ không có nữ nhân nào cam lòng (cho) giết ta. Người nói đúng không, Huyền Nhi?"

"Không e lệ!" Diệp Huyền trắng rồi Hàn Tiêu liếc, nhẹ nhàng ngồi ở Hàn Tiêu đầu giường, sâu kín khuyên nhủ: "Công tử, người cũng đừng chơi xuất hỏa đến rồi, người tại khai mở Dương Thành coi trời bằng vung vậy thì thôi, nhưng ở Huyền Băng trong nội cung cũng không thể như vậy làm ầu rồi, nàng dù sao cũng là chúng ta Tiểu sư thúc!"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu tranh thủ thời gian gạt ra chủ đề, nhếch miệng cười nói: "Huyền Nhi, nguyên lai người vừa rồi đến xem ta nữa à, hay là Huyền Nhi đối với ta tốt nhất rồi."

Diệp Huyền u oán khoét rồi Hàn Tiêu liếc, theo trong tay hắn rút tay ra lụa, "Coi như vậy đi, ta mặc kệ người rồi!"

Hàn Tiêu từ trên giường ngồi dậy, cùng Diệp Huyền song song ngồi, tà mị cười nói: "Huyền Nhi, bắt tay khăn cho ta, ta rửa cho người sạch sẽ rồi trả lại người."

Diệp Huyền đem bàn tay nhỏ bé giấu ở sau lưng, nhẹ khề lắc đầu, hai con ngươi chứa đựng một tia ôn nhu vui vẻ.

Hàn Tiêu trong nội tâm không khỏi một hồi nhộn nhạo, cái này mới phát hiện, nửa năm này nhiều thời giờ, Diệp Huyền nha đầu kia là càng ngày càng thành thực, cũng càng ngày càng có hương vị.

"Hắc hắc." Hàn Tiêu xấu cười một tiếng, một bả nắm ở rồi Diệp Huyền eo nhỏ nhắn.

"Đừng." Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng chống ở trước ngực, dịu dàng nói: "Mục Sư bá phải trở về thôi rồi!"

"Hắn mới sẽ không trở về đây này." Hàn Tiêu nhắm mắt lại, chậm rãi tại cổ trắng của nàng thượng hít hà, chỉ cảm thấy một chỗ mùi thơm bay vào xoang mũi, không khỏi mê say nói: "Huyền Nhi thật sự là càng ngày càng mê người nữa nha."

Diệp Huyền then thừng tránh ra bên cạnh đặt đến thủ, hai tay có chút dùng sức, căng ra Hàn Tiêu dán tới thân thể, ngượng ngập nói: "Nào có ngại Tiêu sư thúc mê người nha!"

Hàn Tiêu hai tay ôm Diệp Huyền bờ eo thon bé bỏng, xấu xa cười nói: "Huyền Nhi ghen tị nha."

Hàn Tiêu ma trảo lạng lẽ duỗi ra, chính là muốn được một tác lại muốn tiến một thước, lại nghe bên ngoài lại truyền tới một hồi tiếng bước chân.

"Có người đến á!" Diệp Huyền thân thể mềm mại chấn động, mạnh mẽ theo Hàn Tiêu trong ngực giãy giụa, khuôn mặt một mảnh đỏ ửng.

Hàn Tiêu mày kiếm nhíu một cái, sớm không tới trễ không tới, hết lần này tới lần khác đúng lúc này đến! Chính mình thiếu chút nữa có thể một thân dầu chài tóc rồi!

Phòng cửa cũng không có khóa lên, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy hai gã nữ đệ tử chậm rãi đi đến, đều là một bộ áo trắng, eo nhỏ nhắn bó tó. Không thể không nói, cái này Huyền Băng trong nội cung nữ đệ tử, đều có được vài phần linh khí, dù cho không phải sưung được đến kinh tâm động phách, nhưng cũng là đã trên trung đẳng trình độ, lại để cho người cảnh đẹp ý vui.

Hai nữ chứng kiến Diệp Huyền cùng Hàn Tiêu cùng một chỗ, đều là ngây ra một lúc: Đệ nhất thiên tài cùng thứ nhất phế vật, như thế nào sẽ cùng một chỗ?

Bất quá, hiện tại cái này thứ nhất phế vật đã thoát khỏi phế vật danh tiếng, biến thành thứ nhất quần là áo lượt.

Trong đó một gã niên kỷ hơi lớn lên nữ đệ tử nhàn nhạt cười cười, nói: "Hàn sư đệ, Diệp sư muội, nguyên lai các ngài cùng một chỗ ah."

Người này nữ đệ tử là chương môn Khương Vô Nhai cái kia nhất mạch đệ tử, tên gọi Phạm Linh, nàng xuất hiện ở chỗ này, tự nhiên là có chính sự.

Phạm Linh cố ý tại "Cùng một chỗ" ba chữ thượng tăng thêm âm, nhắm trúng Diệp Huyền một hồi then thừng, đầu như chim cú đồng dạng thấp lầy.

Diệp Huyền vô cùng u oán trừng mắt nhìn Hàn Tiêu liếc, nếu không phải cái này tên vô lại dắt lấy chính mình, nàng sớm rồi đi rồi.

Khiến cho hiện tại bị người gặp được, thực sự loại bị "Bắt gian tại giường" cảm giác.

"Được rồi, không hay nói giỡn rồi." Phạm Linh hé miệng cười cười, tiếp tục nói: "Ta là Phụng chương môn sư tôn chi mệnh, thông tri các ngài cái này một đám khóa mới bái nhập Huyền Băng cung nội môn đệ tử, ngày mai buổi trưa tại diễn võ trường thượng tập hợp."

"Tập hợp? Chuyện gì à?" Hàn Tiêu ngăn người, chính mình từ khi gia nhập Huyền Băng cung đến nay, giống như chưa bao giờ tập hợp qua.

Trên thực tế, Hàn Tiêu trước kia tự là cái bị di vong nơi hẻo lánh, tự tính toán có cái gì tập hợp huấn luyện, thụ nghệ, cũng căn bản không có người thông tri hẳn đây.

Nếu không phải Hàn Tiêu lần này đã thông Thanh Đồng kiếm tháp, bỗng nhiên nổi tiếng, chương môn nhất mạch người căn bản là sẽ không nghĩ tới phải báo cho Hàn Tiêu.

"Là như thế này đây, mỗi một đám bái nhập Huyền Băng cung nội môn đệ tử, cũng có thể lần hai năm mùa xuân, tiến vào Huyền Băng cung Tầng Kiếm cốc, chọn lựa thuộc tại bộ kiếm của mình. Sư đệ kiếm đạo thiên phú kinh người, càng có lẽ đi chọn một bả phù hợp bộ kiếm." Phạm Linh dịu dàng cười nói.

"Không cần." Hàn Tiêu khoát tay áo, "Ta đã có kiếm của mình rồi, hơn nữa. . ."

Hàn Tiêu bùm lấy lồng ngực của mình, giả trang ra một bộ suy yếu bộ dáng, "Ta thương thể kia, quá nặng đi, không tạo nên giường nha!"

Phạm Linh khóe miệng có chút run rẩy rồi vài cái, thẳng này khí huyết tràn đầy, sắc mặt hồng nhuận phon phớt, còn trọng thương không được sao? Lừa gạt quỷ đầu này?

"Được rồi, vậy ngài an tâm dưỡng thương a." Phạm Linh lắc đầu cười cười, "Ta còn muốn tiếp tục đi thông tri cái khác sư đệ các sư muội."

Nói xong, Phạm Linh liền dẫn sư muội hướng phía ngoài cửa đi đến.

"Sư tỷ đi thông thả, thứ cho sư đệ có tổn thương tại thân, không thể đưa tiễn."

Hàn Tiêu thập phần không có thành ý hướng về phía bóng lưng của các nàng phát phát tay, phát hiện Diệp Huyền thanh tú động lòng người đứng ở một bên, thuận tay lại khoác lên trên eo nhỏ của nàng, cười xấu xa nói: "Huyền Nhi, ngài đi Tầng Kiếm cốc tuyển kiếm sao?"

"Không đi." Diệp Huyền vĩnh viễn lên rồi vĩnh viễn lên cái miệng nhỏ nhắn, "Công tử không đi, Huyền Nhi cũng không đi."

"Đừng tùy hứng." Hàn Tiêu nhẹ nhàng tại nàng tiểu Quỳnh trên mũi vuốt một cái, "Tuyển một thanh kiếm tốt đối luyện tập chúng ta Huyền Băng cung Thất Tinh Kiếm bí quyết vẫn có rất lớn có ích đấy, hơn nữa, người thế nhưng mà người sư tôn nhất, nhất, nhất. . ."

Hàn Tiêu vừa nói, hai con mắt nhưng lại nhìn thẳng rồi Diệp Huyền cái kia kiêu diễm uớt át cặp môi đỏ mọng, chậm rãi từng điểm từng điểm cùng nhau đi lên.

Diệp Huyền chỉ là mở to con ngươi sáng ngời, ngây ngốc nhìn qua hắn, khuôn mặt càng ngày càng hồng, chậm rãi ngưng ngừng khép lại hai mắt.

Ngay tại Hàn Tiêu tốt sính trong nháy mắt, Diệp Huyền mạnh mẽ thanh tỉnh, "YAA.A.A..!" hét lên một tiếng, bứt ra thoát ly Hàn Tiêu ôm ấp hoài bão.

Hàn Tiêu hai tay còn bảo trì ôm Diệp Huyền động tác, thì thảo lắm bầm "Thất bại ah, lại một chút như vậy!"

Diệp Huyền nhếch đôi môi mềm mại, chất chất âm thanh nói: "Công tử, người xấu lắm!"

Nói xong, Diệp Huyền khuôn mặt lại là đỏ lên, bước nhanh nhảy lên ra khỏi cửa phòng, cũng như chạy trốn đấy, thoáng cái tựa không thấy bóng dáng.

Gặp người ấy đi xa, Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng tà mị độ cong, "Hắc hắc, nhanh, nhanh! Tiếp theo, khẳng định có thể thành công!"

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, bình phục thoáng một phát tâm tình, tâm tư lại bắt đầu đặt ở theo Thanh Đồng kiếm tháp ở bên trong lấy được cái kia một bộ Huyết Liên Kiếm Ca phía trên.

Cái này bộ kiếm thuật, nếu bàn về phẩm cấp, còn nếu so với Thu Uyển Vận Tuyệt Trần kiếm pháp rất cao, hơn nữa độ khó cũng lớn hơn.

Bất quá, đối với đã lĩnh ngộ kiếm ý Hàn Tiêu mà nói, cũng không quá đáng là một bữa ăn sáng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tàng Kiếm cốc

Sáng sớm ngày thứ hai.

Hàn Tiêu Y Nhiên bình tĩnh khoanh chân ngồi ở trên giường, yên lặng vận hành lấy Tà Long Vạn Hoàng công, không biết có phải hay không là ảo giác, Hàn Tiêu cảm thấy từ khi nắm giữ thuần sát kiếm ý về sau, liên vận hành nguyên khí tốc độ đều nhanh hơn rất nhiều.

Nội khí hải có lẽ còn không phải rất rõ ràng, nhưng ngoại khí hải, cái kia thiên phú kém đến nỗi bạo bề ngoài ngoại khí hải, ngưng tụ chân khí tốc độ, rõ ràng trên phạm vi lớn tăng lên, trải qua ngày hôm qua cả đêm tu luyện, rõ ràng đột phá đến hậu thiên tứ trọng cảnh giới.

Keng! Keng! Keng!

Xa xa, liên tục truyền đến chín âm thanh du dương to tiếng chuông, đây là Huyền Băng cung triệu tập các đệ tử tiếng chuông.

Hàn Tiêu dù sao ý vào chính mình có "Tồn thương" tại thân, chính dễ dàng trộm cái lười!

Không bao lâu, Huyền Băng cung diễn võ trường lên, liên tập hợp ba mươi sáu tên thiếu niên. Đầu là lần này mới nhất bá nhập Huyền Băng cung tân tân nội môn đệ tử. Nhưng lại đơn độc thiếu đi Hàn Tiêu thân ảnh.

Phụ trách mang nhóm này đệ tử tiến về trước tàng kiếm hấn nội môn trưởng lão Bạch Cô Hồng quét một vòng, lúc trước hắn đã nhận được ngọn núi chính đệ tử Phạm Linh công tác thống kê, bởi vậy sớm đã biết rõ Hàn Tiêu sẽ không tới.

Gặp người đã đến đủ, người này râu tóc bạc trắng nội môn trưởng lão liền cất cao giọng nói: "Huyền Băng cung thành lập mấy ngàn năm, uy chấn toàn bộ Huyền Linh đại lục, các vị thân là Huyền Băng cung đệ tử, nếu như ngay cả nhất bá sấn thủ hảo kiếm đều không có, làm sao có thể có tiểu ngạo thiên hạ, trăm yêu trừ ma?"

Trong sân các đệ tử đều là lộ ra vẻ mặt kích động thần sắc.

Cái kia Bạch Cô Hồng không hề là thứ người già mà thanh tỉnh tên giao hoạt, rải rác mấy lời, ở này chút ít choai choai thiếu niên trong nội tâm nhắc lên

một hồi sóng to gió lớn, lại để cho bọn hán cho là mình thật sự có thể trở thành trường kiếm thiên hạ, tiểu ngao giang hồ tuyệt thế cao thủ.

"Yên tĩnh!" Bạch Cô Hồng hướng phía dưới đè ép hai tay, nhạt cười nhạt nói: "Các người bái nhập Huyền Băng cung cũng gần một năm rồi, án lấy Huyền Băng cung quy củ, hôm nay, ta liền mở ra Tàng Kiếm cốc, lại để cho mọi người chọn lựa chính mình ưa thích bảo kiếm, mọi người đi theo ta a!"

Nói xong, Bạch Cô Hồng chút nào cũng không dây dưa dài dòng, trực tiếp tự dẫn mọi người, hướng phía Huyền Băng cung mặt phía bắc Tàng Kiếm cốc đi đến.

Diệp Huyền chứng kiến Hàn Tiêu vậy mà thật sự không có tới, cho rằng hán vẫn còn ngủ nướng, lập tức cái mũi nhỏ nhú một cái, thúc dục lấy linh xảo thân pháp, bước nhanh hướng về Thiên Mạc đại điện phương hướng bay vút mà đi.

Đột nhiên, Diệp Huyền vậy mà chứng kiến một gã đáng người hơi có vẻ thiếu niên gầy yếu rõ ràng cũng hướng phía Thiên Mạc phong phương hướng chạy như điên.

Diệp Huyền trí nhớ rất tốt, nàng cũng là tại diễn võ trường thượng bái kiến hán mấy lần, biết rõ thiếu niên này là Trích Tinh Phong đệ tử, tên gọi Trương Vân Tường.

Hai người một trước một sau, chỉ chốc lát sau, liền đi tới Thiên Mạc trong đại điện.

Trương Vân Tường quen việc dễ làm vọt tới Hàn Tiêu gian phòng, lại chứng kiến Hàn Tiêu Chính tại vênh lên cái chân bắt chéo, nằm ở trên giường hừ phát tiểu khúc, dừng đề cập có nhiều an nhàn rồi.

Trương Vân Tường lông mày nhíu một cái, lập tức xông vào Hàn Tiêu trong phòng, nghi ngờ nói: "Đại ca, người tại sao không đi Tàng Kiếm cốc chọn kiếm a? Chỗ ấy thế nhưng mà góp nhặt chúng ta Huyền Băng cung sổ từ ngàn năm nay vô số tuyệt thế cao thủ lưu lại bội kiếm đây này!"

"Hắc hắc, ta có kiếm rồi." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, trong tay mình còn có một thanh Thu Uyển Vận tiền đưa bảo kiếm đầu rồi, mỹ nhân tặng cho kiếm, coi như là một căn sắt vụn, Hàn Tiêu chiếu dạng dùng được vui vẻ.

Chính vào lúc này, đã thấy Diệp Huyền người nhẹ nhàng đi đến, dịu dàng nói: "Công tử, người ta Trương sư huynh hảo tâm tới khuyên người, người coi như mình không muốn chọn lựa bảo kiếm, nhưng qua một lát nữa đợi các sư huynh thanh bảo kiếm đều tiêu hết, Trương sư huynh dĩ nhiên là chỉ có thể tùy tiện chọn một chuôi sắt vụn rồi, ta xem người còn thể nào không biết xấu hổ đem làm người ta đại ca."

"Ách. . ." Hàn Tiêu neho mắt, đột nhiên tỉnh ngộ lại, chính mình làm đại ca đấy, sao có thể bởi vì lười biếng mà làm huynh đệ tiền đồ?

Hàn Tiêu mạnh mẽ từ trên giường nhảy dựng lên, lập tức túm ở Trương Vân Tường cánh tay, bất mãn nói: "Người tên tiểu tử thôi, lần sau đừng lãng phí thời gian tới tìm ta rồi, đại ca làm việc tự nhiên có đạo lý của đại ca, hiểu chưa?"

"Ha ha. . ." Trương Vân Tường khoe miệng có chút run rẩy một hồi, nếu thật nếu bàn về khôi tuổi, Hàn Tiêu còn không nhất định so Trương Vân Tường đại đây này.

"Tốt rồi, đuổi đi nhanh đi!"

Nói xong, Hàn Tiêu liền túm ở Trương Vân Tường, tính cả Diệp Huyền, đồng loạt hướng phía Tàng Kiếm cốc chạy như điên.

. . .

Tàng Kiếm cốc, ở vào Huyền Băng cung nhất phương bắc, trong đó có to lớn ban công, dựa vào núi treo trên bầu trời mà kiến, đại bộ phận kiến trúc đều trực tiếp khảm vào sơn thể, thông đạo rắc rối phức tạp, cho dù là Huyền Băng cung đệ tử cũng không nhất định hiểu rõ như thế nào tiến vào tàng kiếm chi địa.

Mà Tàng Kiếm cốc ở trong, còn có ba mươi sáu tên "Cầm kiếm đường" đệ tử, phụ trách thay phiên trấn thủ tại chỗ này, phòng ngừa có bọn đạo chích thế hệ, tự tiện xông vào Tàng Kiếm cốc, trộm lấy bảo kiếm.

Hàn Tiêu Tam người San San đến chậm, bò lên trên mây trăm cấp bậc thang, dọc theo một đầu tinh mạch đường hầm, một đường về phía trước.

Bỗng nhiên, hai gã đang mặc màu trắng áo dài sư huynh ngăn cản ba người đường đi, bên trái một gã hơi có chút thiên béo sư huynh mở miệng dò hỏi: "Đứng lại! Ba người các người là cái đồ nhất mạch đệ tử, tới nơi này làm gì?"

Diệp Huyền hướng về phía hai người dịu dàng cúi đầu, ôn nhu nói: "Nhị vị sư huynh, ta là Phi Tuyết Phong Diệp Huyền, cùng Hàn sư huynh, Trương sư huynh vốn là muốn đi theo Bạch Cô Hồng Bạch trưởng lão đến đây chọn kiếm đấy, chỉ là trên đường chậm trễ một ít thời gian, kính xin nhị vị sư huynh dàn xếp một phen, sư muội lúc này bái tạ rồi."

Cái kia béo sư huynh vừa nhìn thấy Diệp Huyền cái kia nũng nịu bộ dáng, hai mắt bỗng nhiên tỏa ánh sáng, nhếch miệng cười nói: "Nguyên lai là Diệp sư muội ah, hắc hắc, dễ nói, dễ nói!"

Nói xong, béo sư huynh trực tiếp thò tay đi qua, muốn một phát bắt được Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé.

Hàn Tiêu mày kiếm nhíu một cái, lập tức một tay lấy Diệp Huyền hộ tại sau lưng, lườm tên kia béo sư huynh liếc, lạnh lùng nói: "Vị sư huynh này, nói tới

nói lui, nhưng nhớ kỹ, lấy ra ngươi móng heo!"

"Ăn?" Mập mập kia hung hăng trừng ở Hàn Tiêu, bộ mặt một hồi vận vẹo, mắng to: "Xú tiểu tử, ta xem ngươi không giống như là đến chọn kiếm đây, giống như là đến nháo sự đây! Dựa theo Huyền Băng cung môn quy, lẽ ra phể bỏ một thân tu vi, trực xuất sư môn!"

Mập mập này căn bản là ăn nói - bịa chuyện, muốn hù dọa Hàn Tiêu.

Nhưng Hàn Tiêu là ai?

Hắn há sẽ bị người đơn giản hù dọa?

"Béo sư huynh, ta có một đứa cháu ngoan gọi Vương Hưng, không biết ngươi có từng nghe chưa?" Hàn Tiêu xõng mập mập kia cười nhạt một tiếng, trên mặt có một loại nói không nên lời tà mị.

"Đánh rắm, ngươi mới bao nhiêu niên kỷ, ở đâu ra cháu trai!" Mập mập kia trợn mắt trừng mắt, "Hon nữa, lão tử ghét nhất người khác nói ta béo! Ngươi là ngứa da, muốn bị đánh sao?"

"Nhưng ta cảm thấy cho ngươi đánh không lại ta." Hàn Tiêu nhẹ nhàng nhú lông mày, "Ta cho ngươi ba giây đồng hồ mở ra, nếu không, ta không ngại đem ngươi đánh cho ngươi mẹ cũng không nhận ra ngươi."

"Công tử." Diệp Huyền giật giật Hàn Tiêu cánh tay, nhẹ khẽ lắc đầu, ra hiệu hắn đừng làm ầu.

Trương Văn Tường tắc thì hướng Hàn Tiêu bên người đã đến gần một bước, ý tứ rất rõ ràng: Cùng đại ca cộng đồng tiến thoái!

"Được rồi Triệu Cương, chúng ta còn muốn đi bên kia tuần tra đâu rồi, chớ cùng sư đệ các sư muội phân cao thấp." Mập mập bên người một vị khác sư huynh Lý Lượng vỗ vỗ bờ vai của hắn, mở miệng khuyên nhủ.

Bởi vì cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê.

Lý Lượng tuy nhiên quanh năm trấn thủ tại Tầng Kiếm cốc, nhưng hắn cũng đã được nghe nói, gần đây giống như có một cái tân tân đệ tử, trực tiếp đem một vị Ngưng Khí sáu đoạn sư huynh cho đánh, mà vị kia sư huynh danh tự, đã kêu Vương Hưng.

Hắn và mập mập thực lực cũng chỉ là Ngưng Khí năm đoạn, còn không bằng Vương Hưng đâu rồi, như thiếu niên này thật sự là vị kia Mãnh Nhân, chỉ sợ mập mập hôm nay tự phải gặp tai ương.

"Tốt rồi, mấy vị sư đệ, các ngươi vào đi thôi." Lý Lượng xõng Hàn Tiêu mấy người cười nhạt một tiếng, muốn chuyện lớn hóa nhỏ.

"Ta còn tự phân cao thấp rồi!" Mập mập kia Triệu Cương cũng là động chân hỏa, một bả gạt ra Lý Lượng cánh tay, giận dữ hét: "Chính là một cái hậu thiên cảnh newbie cũng dám ở trước mặt ta hoành. Không để cho lão tử quỳ xuống nói xin lỗi, ai cũng đừng muốn đi vào!"

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thông Linh chi kiếm

"Cho lão tử quỳ xuống!" Triệu Cương nổi trận lôi đình, cơ hồ là gầm thét rống lên.

"Ba giây đã qua!" Hàn Tiêu nâng lên con ngươi, lạnh lùng trừng mập mập kia Triệu Cương liếc.

Một cỗ bá đạo Vô Song khí tức, lập tức tịch cuốn tới!

Triệu Cương toàn thân nhin không được một cái run rẩy, như rót vào hàm băng, lưng một hồi phát lạnh.

"Buồn cười, chính là một cái hậu thiên tứ trọng, rõ ràng dám uy hiếp ta?" Triệu Cương mạnh mẽ rút ra một thanh hàn quang lấp lăm lăm trường kiếm, giận dữ hét: "Xú tiểu tử, ngươi chọc giận ta!"

Nhưng là sau một khắc, Triệu Cương chỉ cảm thấy hạ bộ truyền đến một hồi kịch liệt đau nhức, cả thân thể tựa như là đạn pháo bình thường oanh ra, trùng trùng điệp điệp đâm vào rồi nham trên vách đá.

"Ah!" Triệu Cương che hạ thế, phát ra mỗ heo bình thường tiếng kêu thảm thiết, thân thể cung thành một đầu tôm luộc, nước mắt đại khóa đại khóa rơi xuống.

Hàn Tiêu một chiêu này đoạn tử tuyệt tôn chân, trực tiếp lại để cho hắn và "Nam nhân" cái này thân phận triệt để cáo biệt.

"Triệu mập mập!" Lý Lượng vội vàng xông đi lên nâng dậy Triệu Cương, quay đầu lại nhìn Hàn Tiêu liếc, gian nan nuốt nhỏ nước miếng.

Loại này loại quý mị tốc độ, chính là Ngưng Khí cảnh đệ tử cũng khó có thể đạt tới a?

Cái này Triệu mập mập, hôm nay xem như đá trúng thiết bản rồi!

"Cơ hội ta cho, nhưng có người tự là cần ăn đòn, ta cũng không có biện pháp." Hàn Tiêu hừ nhẹ một tiếng, dám đối với Huyền Nhi động thủ động cước, thật sự là không biết chữ chết viết như thế nào!

Cường hắn!

Diệp Huyền cùng Trương Vân Tường đều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì cái gọi là tai nghe là hư, mắt thấy mới là thật. Bọn hắn tuy nhiên đều nghe nói qua Hàn Tiêu có thể dùng tinh xảo kiếm thuật nghiền áp Vương Hưng, nhưng nghe đến là một sự việc, chứng kiến, lại là một chuyện khác.

Cái kia Triệu Cương nói như thế nào cũng là một gã Ngưng Khí năm đoạn nội môn sư huynh, bị Hàn Tiêu trước mặt, rõ ràng tự như giấy dán giống như, không hề chống đỡ chỉ lực.

"Đi thôi, còn thất thần làm gì vậy?" Hàn Tiêu thập phần tự nhiên dắt Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé, hướng về tàng kiếm chi địa, bước nhanh đạp đi.

...

Không bao lâu, ba người tiến nhập một tòa cự đại hang động, trước mắt, là một tòa cang có hơn ba trăm giai cực lớn bậc thang.

Dưới bậc thang, là một cái cực lớn trông trái bình đài, mà ở kiếm trì cùng nam bích bên trong, chẳng chịt hấp dẫn cảm đầy rồi vô số đem hàn khí bức người bảo kiếm.

"Một người một bảo, chỉ cần nhỏ được xuất, như vậy thanh kiếm này tự là của ngươi kiếm!" Bạch Cô Hồng trên cao nhìn xuống đứng tại chỗ cao trên một tầng đá lớn, giám sát lấy đám newbie này đám bọn họ lựa chọn bội kiếm của mình.

Những đệ tử kia tại kiếm trì phụ cận đối tới đối lui, nhìn xem cái này một nhóm lớn bảo kiếm, lộ ra có chút hoa mắt.

"Thôi đi pa oi..., đều là bình thường mặt hàng nha." Hàn Tiêu nhếch miệng, thầm nghĩ trong lòng: Còn không bằng Tiểu sư thúc tặng cho ta đây này.

Đúng lúc này, một gã áo trắng thiếu nữ bỗng nhiên đã đi tới.

Đúng là ngày đó đến Thiên Mạc trong đại điện thông tri Hàn Tiêu Phạm Linh.

Nàng hôm nay mặc dù không chọn kiếm, lại phụ trách trợ giúp sư đệ các sư muội chọn lựa phù hợp kiếm khí.

"Hàn sư đệ, người đã đến rồi?" Phạm Linh hí đôi mắt đẹp cười cười, "Người không phải trọng thương tại thân sao?"

"Ta buổi sáng hôm nay rời giường thời điểm véo chỉ tính toán, phát hiện hôm nay tới Tàng Kiếm cốc có thể chứng kiến đại mỹ nữ, cho nên dù cho trọng thương tại thân cũng cần kiên trì đến đây nha." (thằng này ghẹo gái khá _CVT)

Hàn Tiêu cười hi hi rồi lại cười, "Cái này không, vừa mới tiến đến tự gặp được sư tỷ rồi, xem ra ta thật đúng là thần cơ diệu toán....!"

Phạm Linh trắng rồi Hàn Tiêu liếc, tinh xảo trên khuôn mặt có chút sinh ra một đoàn đỏ ửng, nào có nữ tử không thích nghe người khoa trương chính mình thâm mỹ, huống chi Hàn Tiêu loại này ca ngợi phương thức, thật đúng là tương đương mới lạ đây này!

"Miệng lưỡi trơn tru." Phạm Linh chỉ chỉ phía dưới kiếm ao ở bên trong bảo kiếm, "Những điều này đều là chém sắt như chém bùn bảo kiếm, bất quá cũng không chuẩn bị Thông Linh bảo kiếm tiềm chất."

Nói xong, nàng vừa chỉ chỉ nam bích thượng kiếm khí, "Những cái...kia bảo kiếm, tuy nhiên thoát nhìn khả năng không có kiếm ao ở bên trong kiếm xinh đẹp, nhưng đều là lịch đại cao thủ tỉ mỉ đúc luyện Thông Linh bảo kiếm, tuyển đến những...này bảo kiếm, ngày sau tấn chức Ngưng Mạch cảnh thời điểm, người tự sẽ biết ừm có một thanh Thông Linh bảo kiếm là cỡ nào may mắn sự tình rồi."

"Àn." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, xong Phạm Linh mỉm cười, "Đa tạ sư tỷ chỉ điểm."

Cái gọi là Thông Linh bảo kiếm, tức có thể cùng chủ nhân tâm ý tương thông kiếm khí, có thể cùng chủ nhân cùng một chỗ, không ngừng phát triển, thậm chí biến thành một bảo có được kiếm hồn linh kiếm.

"Đây là ta nên làm, không khách khí." Phạm Linh nhật cười nhật nói: "Bất quá, những cái...kia Thông Linh bảo kiếm có thể không dễ dàng rút...ra, đầu tiên khinh công muốn vượt qua kiếm tra, nếu không sờ đầu sờ không tới, lại nói chuyện gì rút kiếm."

"Tiếp theo, Thông Linh bảo kiếm có chính mình linh tính, người chọn kiếm, kiếm cũng nhắm người, có thể không phải là người nào đều có thể rút...ra Thông Linh bảo kiếm nha."

"Đã minh bạch." Hàn Tiêu trong lòng có chút nghi hoặc, theo đạo lý dùng Thu Uyển Vân cái loại này cấp bậc cao thủ, kiếm của nàng tự nhiên cũng là Thông Linh bảo kiếm, nhưng vì cái gì giống như một điểm linh tính cũng không có, dùng nửa năm, cũng không có tâm ý tương thông cảm giác...

"Tốt rồi, không nói nhiều, chính các ngươi tuyển chọn phù hợp kiếm khí a." Phạm Linh hướng về phía Hàn Tiêu mấy người khẽ gật đầu ý chào một cái, "Ta qua bên kia chỉ đạo cái khác sư đệ các sư muội rồi."

"Ân, sư tỷ gặp lại." Hàn Tiêu xông nàng phát phát tay, nhếch miệng cười nói: "Vị sư tỷ này người cũng không tệ lắm nha."

"Đúng vậy a, ánh sáng đối với ngươi không sai rồi." Diệp Huyền cái miệng nhỏ nhắn một quyết, "Trong mắt của nàng chỉ có thấy được ngươi, ta cùng Trương sư đệ đều biến thành không khí á!"

"Nào có xinh đẹp như vậy không khí?" Hàn Tiêu thập phần khoa trương bốn phía nhìn một vòng, chợt về mặt nghiêm túc nói: "Ta muốn đóng gói mang mười cái về nhà!"

"PHỤT!" Diệp Huyền buồn cười, hé miệng cười duyên một tiếng, thầm nghĩ trong lòng công tử hay là như vậy một cách tinh quái.

"Ha ha..." Trương Vân Tường khoe miệng có chút run rẩy rồi vài cái: Đại ca trên chọc muội thủ đoạn, thật là làm cho người theo không kịp ah!

Lúc này, Trương Vân Tường tâm phục khẩu phục nói: "Đại ca, ta cảm thấy được ta khoảng cách ngài cảnh giới còn kém cách xa vạn dặm nha!"

"Đúng thế, về sau nhiều học tập lấy một chút." Hàn Tiêu vỗ vỗ Trương Vân Tường bả vai, thiêu lấy lông mi cười nói: "Vừa mới Phạm Linh sư tỷ lời nói ngươi cũng đã nghe được, chính mình đi chọn một thanh bảo kiếm a, tin tưởng dùng kiếm của ngươi đạo thiên phú, khẳng định cũng có thể chọn lựa đến một bả Thông Linh bảo kiếm đấy."

Trương Vân Tường cười hi hi rồi lại cười, lập tức xông vào đám biến người như thủy triều ở bên trong, bắt đầu đánh giá đến nhàm chán thượng Thông Linh bảo kiếm.

"Huyền Nhi, ngươi cũng đi a." Hàn Tiêu giúp Diệp Huyền vén lên bên tai có chút mất trật tự sợi tóc, ôn nhu nói: "Huyền Nhi cũng đã có nói về sau muốn hảo hảo bảo hộ của ta đầu rồi, mỗi một thanh bảo kiếm có thể không làm được."

Diệp Huyền khuôn mặt đỏ lên, trước kia Hàn Tiêu bị trắc xuất chỉ có Hoàng cấp một tinh tư chất, hơn nữa tiến độ tu luyện thập phần chậm chạp, Diệp Huyền lo lắng công tử trong nội tâm khó chịu, cho nên mới an ủi hân, nói về sau nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ công tử, vĩnh viễn không ly khai công tử bên người.

"Công tử, ngươi giễu cợt ta." Diệp Huyền mấp míp đôi môi mềm mại, buồn bã nói: "Công tử so Huyền Nhi có thể lợi hại nhiều hơn."

"Lợi hại hay không là một sự việc, thế nhưng mà ta hay là cần Huyền Nhi bảo hộ ah." Hàn Tiêu xấu xa cười nói: "Ví dụ như ta buổi tối lúc ngủ, cảm giác, cảm thấy bên người giống như thiếu một chút cái gì, quá nguy hiểm, bằng không Huyền Nhi đêm nay chúng ta ngủ chung đi."

"Công tử!" Diệp Huyền khoét rồi Hàn Tiêu liếc, cái này đại phối đàn, ba câu nói tự không có đứng đắn rồi!

Diệp Huyền thở phì phì chân ngọc một đập mạnh, lập tức đỏ mặt nhảy xuống bậc thang, bắt đầu lựa chọn bội kiếm của mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Vô Danh kiếm sát rĩ

Hàn Tiêu vô cùng nhân nhả đi xuống bậc thang, đông nhìn một cái, tây nhìn xem, những cái...kia Thông Linh bảo kiếm tựa hồ cùng mình cũng không có gì duyên phận, nhìn hồi lâu, cũng không có gì xem đôi mắt đấy.

Hơn nữa Hàn Tiêu vốn tự đã có một thanh bảo kiếm, bởi vậy, hắn cũng không nóng nảy, hướng về hang động ở trong chỗ sâu, chậm rãi tiến lên.

Đi ra không xa, Hàn Tiêu liền phát hiện rồi một bả lập loè thanh quang lấp lăm lấp bảo kiếm, cắm ở nham bích ở bên trong, đúng là một thanh Thông Linh bảo kiếm.

Bảo kiếm bên cạnh trên thạch bích, điêu khắc lấy một loạt rậm rạp văn tự, giới thiệu lai lịch của nó: Từ Tiêu kiếm, Huyền Băng cung thứ Nhị đại đệ tử Hạ Nhất Minh đúc luyện chi kiếm, chính là thiên hạ bá đạo chi kiếm, kiếm khí Lăng Tiêu, không phải ngưng mạch đệ tử, thật nhỏ.

"Có chút ý tứ." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, âm thầm nhẹ gật đầu, nếu trong chốc lát tuyền không đến cái khác kiếm, ngược lại là có thể dùng cái thanh này làm đồ dự bị đấy.

Về phần ở trên nói "Không phải ngưng mạch đệ tử, thật nhỏ", Hàn Tiêu tự nhiên không nhìn thẳng.

"Xem, là Hàn Tiêu! Hàn Tiêu rõ ràng cũng tới!"

Đột nhiên, một gã mặt đen thanh niên neho mắt, vỗ vỗ bên người sư huynh bả vai, chỉ vào Hàn Tiêu, hoảng sợ nói: "Móa nó, không phải nói trọng thương không dậy nổi sao? Như thế nào giống như một chút việc cũng không có."

"Cmn! Thăng này nhỏ ra lớn như vậy một búng máu, một ngày không đến tự hoàn toàn khôi phục, thật sự là biến thái."

"Hắn như thế nào giống như nhìn cũng không nhìn kiếm trong ao kiếm à?"

"Thăng này mắt cao hơn đầu, sợ là muốn nhỏ nham bích thượng Thông Linh bảo kiếm a. Thật là đồ ngu ngốc, Thông Linh bảo kiếm nào có tốt như vậy đoạt, vừa mới Băng Phách phong Tông Viêm sư huynh, thi triển khinh công muốn rút...ra một bả Liệt Hỏa kiếm, lại bị bên trên hỏa hệ nguyên lực cho tổn thương rồi, hiện tại lòng bàn tay cũng đều là hắc đây này!"

Vài tên đệ tử chỉ vào Hàn Tiêu nghị luận nhao nhao, mà khi Hàn Tiêu ánh mắt quét thời điểm, bọn hắn cả đám đều toàn thân run lên, vội vàng tứ tán mà đi.

"Một đám đồ gà mờ!" Hàn Tiêu nhếch miệng, thanh âm của hắn rất cao, những đệ tử kia tuy nhiên nghe được rõ ràng, nhưng lại ngay cả cái rắm cũng không dám phóng một cái.

Liên Ngưng Khí bảy đoạn sư huynh Hàn Tiêu đều có thể đánh thành đầu heo, đừng nói bọn hắn những...này hậu thiên cảnh giới đồ gà bắp rồi.

"Ăn?"

Bỗng nhiên, Hàn Tiêu chứng kiến một thanh nghiêng nghiêng cắm ở nham bích chỗ cao màu đen kiếm sát rì, tại phần đông bảo kiếm bên trong, chỉ có cái này một bả, cô gia lăng tuyết đỉnh, ngạo nghễ độc lập.

"Ông!"

Hàn Tiêu thể ở trong, Tà Long Phần Thiên luân hơi khê chấn động, mà ở cùng trong nháy mắt, chuôi này kiếm sát rì, vậy mà cũng nhẹ nhàng rung động bỗng nhúc nhích.

"Đây là cái gì kiếm?" Hàn Tiêu mí mắt nhảy lên, cái khác Thông Linh bảo kiếm chung quanh, đều thanh lý xuất một khối thạch bích, ở trên có khắc thanh kiếm này tên cùng lai lịch, nhưng thanh kiếm này chung quanh, hoàn toàn không có bất kỳ tín tức.

Thanh kiếm này hư hao thập phần nghiêm trọng, trên lưỡi kiếm gồ ghề, tất cả đều là lỗ hổng, có thể tưởng tượng, thanh kiếm này chủ nhân đã từng dùng nó trải qua từng tràng hạng gì thảm thiết chiến đấu.

Trải qua tuế nguyệt trôi qua, ở trên càng là vết rì loang lổ, đặc biệt là trên thân kiếm từng đạo vết rạn dị thường rõ ràng, tự hồ chỉ muốn một rút, trực tiếp sẽ vỡ thành mấy khối sắt vụn.

Nhưng vô luận là cái gì kiếm, dù là thật đúng là một đoạn sắt vụn, có thể dẫn động Tà Long Phần Thiên luân chịu cộng minh, khẳng định không phải là phàm vật!

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, song chân đạp lên mặt đất, Truy Điện thân pháp thi triển đi ra, mượn nham bích thượng nhỏ lên hòn đá, mấy lần nhảy lên sấp, trực tiếp tự treo lên rồi thạch bích đỉnh.

"Ông!"

Kiếm sát rì lần nữa chấn động, vậy mà phát ra một tiếng vui sướng kiếm minh.

Mà loại này vui sướng cảm giác, đồng dạng tại Hàn Tiêu trong đầu tuôn ra.

Tâm ý tương thông!

Hàn Tiêu khoe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, rốt cuộc tìm được một bả cùng chính mình xem đôi mắt kiếm rồi.

"Mau nhìn! Cái kia Hàn Tiêu, muốn nhờ Thông Linh bảo kiếm!"

Một gã đệ tử chứng kiến Hàn Tiêu phi thân lên, đứng tại một bả tời như mực kiếm sắt rỉ bên cạnh, lập tức đại rống lên.

Theo hán cái này một rống, chung quanh các đệ tử đều là nhích lại gần, cho dù là Bạch Cô Hồng trưởng lão, ánh mắt của hán cũng nhìn về phía rồi bên này.

"Như thế nào sẽ chọn thanh kiếm này?" Bạch Cô Hồng lông mi nhíu, nhẹ khẽ lắc đầu.

"Có ai biết đây là cái gì kiếm sao?" Một gã đệ tử chỉ vào nham bích thượng kiếm sắt rỉ, "Giống như gì thực lợi hại, coi như là Thông Linh bảo kiếm, có lẽ cũng phê không sai biệt lắm a."

"Không biết. . ." Mọi người đều là lắc đầu, "Ta cảm thấy được cái này là một cây sắt vụn, tí xiu kiếm khí chấn động đều không có, liền phía dưới kiếm tri bình thường kiếm khí đều không bằng đây này."

Hàn Tiêu hai mắt, thẳng tắp nhìn thẳng kiếm sắt rỉ.

Vừa mới sinh ra cái chủng loại kia tâm linh cộng minh, lại để cho Hàn Tiêu thuần sát kiếm ý, tựa hồ cô đọng đi một tí!

"Hảo kiếm!" Hàn Tiêu hướng về phía kiếm sắt rỉ cười cười, duỗi nhẹ tay khẽ vuốt vuốt thân kiếm, thật giống như tại vuốt ve thân mật người yêu.

Bỗng nhiên, đầu ngón tay truyền đến một hồi có chút đau đớn, ngón trở bị trên lưỡi kiếm lỗ hồng vạch phá, nhỏ ra một giọt máu tươi, rơi vào trên thân kiếm, quý dị sự tình đã xảy ra.

Cái kia giọt máu tươi, rõ ràng bị kiếm sắt rỉ hoàn toàn hấp thu, sau một khắc, một đạo dòng điện đánh úp lại, Hàn Tiêu toàn thân run lên, có chút kinh ngạc nhìn một chút ngón tay của mình.

Như vậy một bả kiếm sắt rỉ, rõ ràng có thể vạch phá da của mình?

"Ông!"

Kiểm minh từng con, thanh kiếm này thật giống như sống lại tựa như, phát ra từng tiếng thanh thúy vô cùng minh động.

"Hảo cường linh tính!" Bạch Cô Hồng neho mắt, hán trần thủ Tàng Kiếm cốc cũng có hơn một trăm năm, nhưng lại chưa bao giờ phát hiện thanh kiếm này có một tia một đám linh khí.

"Cùng ta rời đi." Hàn Tiêu nhẹ nhàng cầm chặt chuôi kiếm, có chút vừa dùng lực.

Chỉ nghe "Két" một tiếng, kiếm sắt rỉ theo nham bích trong buồng lỏng mà ra, vững vàng giữ tại rồi Hàn Tiêu trong tay.

"Rút rồi! Thăng này vậy mà thật sự rút ra một bả Thông Linh bảo kiếm!"

"Có gì đặc biệt hơn người đấy, bắt quá là một bả kiếm sắt rỉ mà thôi, liệt thành như vậy, coi như là một bả Thông Linh bảo kiếm, chỉ sợ cũng không cách nào nữa dùng để chiến đấu đi à nha!"

"Người đây là ăn không đến bỏ đào nói bỏ đào đau xót." Một gã đệ tử khinh thường cười nói: "Có loại người đi nhờ một bả Thông Linh bảo kiếm cho ta xem một chút?"

"Ha ha!" Hàn Tiêu đem kiếm sắt rỉ giương lên, cao giọng cao khỏi đỉnh đầu, thúc dục xuất một đám chân khí, muốn rót vào kiếm sắt rỉ bên trong.

Thế nhưng mà sau một khắc, khiến cho mọi người đều há hốc mồm một màn đã xảy ra.

"Răng rắc!"

Hàn Tiêu chân khí một rót vào kiếm sắt rỉ, cái kia trên lưỡi kiếm vết rạn, nhanh chóng mở rộng, thời gian một cái nháy mắt, kiếm sắt rỉ bên trên truyền ra vài tiếng "Ken két" đứt gãy thanh âm, sau đó, rõ ràng trực tiếp biến thành bốn đoạn mảnh vỡ, rơi xuống.

Ngoại trừ chuôi kiếm bộ phận, khác ba đoạn, toàn bộ đều trùng trùng điệp điệp đập vào trên mặt đất.

Mà theo những... này mảnh vỡ rơi xuống đất, lại là "Răng rắc" vài tiếng, mảnh vỡ thoáng một phát đã bị nện nhào nhoẹt, biến thành một đồng vết rỉ loang lỗ khối sắt.

"Đoạn. . . Gãy đi?"

"Không bị gãy, là nát!" Một gã đệ tử nuốt nhỏ nước miếng, "Gãy đi còn có thể đúc lại, thế nhưng mà vỡ thành nói như vậy. . ."

Hàn Tiêu trong nội tâm đau xót, vội vàng một cái thả người, theo trên thạch bích nhảy xuống tới, trực tiếp cởi áo khoác, cẩn thận từng li từng tí mà đem

trên mặt đất mảnh vỡ nhặt lên, bao khóa tại áo khoác bên trong.

"Ha ha ha, nguyên lai thật là khối sắt vụn!" Cái kia trước kia bị người trào phúng nói là ăn không đến bỏ đào đệ tử lập tức vênh vào tự đắc phá lên cười, "Ta hãy nói đi, rút...ra một khối sắt vụn, có gì đặc biệt hơn người đấy, lão tử nhắm mắt lại đồng dạng nhỏ!"

"Các người ít nhất ngồi chằm chọc!" Đúng lúc này, nhưng lại Trương Vân Tường chạy tới.

Trương Vân Tường chen vào trong đám người, bước nhanh đi đến Hàn Tiêu bên cạnh, an ủi: "Đại ca, tại đây bảo kiếm còn nhiều, rất nhiều, dùng thực lực của ngươi, muốn nhô cái đó đem tự nhô cái đó đem, đừng để ý đến bọn hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tín Xuân ca, được Vĩnh Sinh!

Hàn Tiêu đem sở hữu tất cả mảnh vỡ cát kỹ, cẩn thận từng li từng tí dùng quần áo bao vây lại, ôm vào trong ngực, lúc này mới ngẩng đầu hướng Trương Vân Tường cười cười, "Hắc hắc, ta mới không có hứng thú nhỏ cái khác kiếm đây này. Ta muốn cái thanh này rồi, đừng nói là nát, tự tính toán hóa thành tro ta cũng muốn."

"Ách. . ." Trương Vân Tường sờ lên sống mũi, nghi ngờ nói: "Đại ca, thanh kiếm này có cái gì đặc biệt đấy sao?"

"Xem đôi mắt rồi nha." Hàn Tiêu vỗ vỗ Trương Vân Tường bả vai, cười hắc hắc nói: "Cái gọi là tình trong mắt người xuất Tây Thi, chỉ cần là người ưa thích nữ nhân, tự tính toán lớn lên cùng Phượng tỷ đồng dạng, người cũng nuốt được xuống dưới nha."

"Tây Thi là ai? Phượng tỷ là ai?" Trương Vân Tường có chút bó tay, "Đại ca, ta phát hiện được ta đại tẩu không ít ah."

"Cút!" Hàn Tiêu cái ót một hắc, nhắc chân tự là một cước đá vào Trương Vân Tường trên hông đùi, "Lão bà người mới là Phượng tỷ! Cả nhà người lão bà đều là Phượng tỷ!"

Trương Vân Tường về mặt người vô tội nhìn Hàn Tiêu liếc, trong lòng thầm nhủ nói: Thế nhưng mà ta còn không có vợ ah. . .

Chỉ chốc lát sau, Diệp Huyền cũng đã đi tới, lực chú ý của nàng lại bị Hàn Tiêu trên ngón tay miệng vết thương hấp dẫn, lập tức cầm chặt Hàn Tiêu ngón tay, đau lòng nói: "Công tử, người như thế nào như vậy không cẩn thận ah!"

"Vết thương nhỏ mà thôi." Hàn Tiêu cười cười, thò tay tại nàng tiểu Quỳnh trên mũi nhẹ nhàng một phong, trong mắt chứa đựng vui vẻ.

Nhất thời, vô số tâm toái thanh âm truyền đến.

"Trời ạ, Diệp Huyền rõ ràng ưa thích Hàn Tiêu!"

"Ta muốn đi chết! Đều đừng can lấy ta, ta vừa mới thất tình rồi!"

"Móa nó, chúng ta cùng một chỗ, ta cũng thất tình rồi! Ô ô. . ."

. . .

Bạch Cô Hồng cũng hướng phía bên này đã đi tới, hần vốn là nhẹ nhàng ho khan một tiếng, những cái...kia phải chết muốn sống các đệ tử lập tức rung mình một cái, ngưng ngưng rụt rụt cổ, tứ tán chạy đi, tiếp tục đi rút kiếm rồi.

"Người là Hàn Tiêu?" Bạch Cô Hồng nhìn Hàn Tiêu liếc, nhàn nhạt hỏi.

"Vâng." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Trưởng lão có chuyện gì không?"

"Cũng là không có việc gì." Bạch Cô Hồng nhàn nhạt cười cười, "Người rút...ra thanh kiếm này, tên là Phản Tịch, thanh kiếm này lai lịch, là ta Huyền Băng cung một cái cấm kị."

"Phản Tịch kiếm?" Hàn Tiêu ngăn người, chợt cười nói: "Trưởng lão đã đến rồi, là chuẩn bị nói cho ta biết thanh kiếm này lai lịch a."

"Người cái này Tiểu hoạt đầu." Bạch Cô Hồng hít mắt cười cười, "Thanh kiếm này chủ nhân tên là Ninh Bất Cô, vốn là ta Huyền Băng cung kiệt xuất nhất thiên tài, đáng tiếc về sau ngộ nhập lạc lối, do đạo nhập ma, thanh kiếm này, đúng là Ninh Bất Cô tế luyện một bả Ma Đạo hung kiếm."

"Đã Ma Đạo chi kiếm, như thế nào sẽ tiến vào Tàng Kiếm cốc trong?" Diệp Huyền chớp chớp xinh đẹp mắt to, mở miệng hỏi.

"Ninh Bất Cô nhập ma trăm năm về sau, hoàn toàn tình ngộ, chặt đứt Tâm Ma, theo Huyền Minh Ma Vực một đường chém giết quần ma, trốn về rồi Huyền Băng cung, cuối cùng tại sư tôn của hần linh vị trước kia, tự vận tại chỗ, mà thanh kiếm này, cũng chính là tại hần trốn về Huyền Băng cung trên đường, nhận lấy nghiêm trọng tổn hại, linh khí mất hết."

Bạch Cô Hồng thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Thanh kiếm này, dính đầy chính đạo quần hùng máu tươi, cũng tru sát vô số Ngoại Vực tà ma. Bởi vậy, đương đại Huyền Băng cung chương môn đặc biệt đem chuỗi kiếm này tàng nhập Tàng Kiếm cốc ở bên trong, nhưng lại không ghi chú rõ lai lịch."

"Thì ra là thế." Hàn Tiêu gật gật đầu, "Vị kia Ninh Bất Cô có thể dùng cương trước bờ vực, tự trăm Tâm Ma, cũng coi là thượng là Số 1 anh hùng nhân vật."

"Tiền nhân như thế nào, chúng ta làm vẫn bối không nên vọng thêm bình luận. Đã thanh kiếm này đã triệt để hủy, người liền giao cho ta đến xử lý a." Bạch Cô Hồng thần nhiên nói: "Theo đạo lý, một người chỉ có thể nhờ một kiếm, ta xem người có chút kiếm đạo thiên phú, tự cho phép người lại chọn lựa một bả cái khác kiếm."

"Không cần." Hàn Tiêu lắc đầu, "Đa tạ trưởng lão có hảo ý, bất quá ta vẫn còn muốn thanh kiếm này, dù là Phó ra cái gì một cái giá lớn, ta cũng sẽ đút lại kiếm này!"

"Được rồi, người như là đã quyết định, ta cũng không khuyên giải người rồi." Bạch Cô Hồng lắc đầu hít một tiếng, chột dưới chân nhẹ nhẹ điểm xuống mặt đất, trực tiếp người nhẹ nhàng mà lên, một lần nữa về tới tại chỗ, tiếp tục giám sát các đệ tử chọn kiếm.

Hàn Tiêu cẩn thận từng li từng tí đem bao vây lấy Phần Tịch kiếm mảnh vỡ quần áo ôm tốt, gương mặt nhìn Diệp Huyền cùng Trương Vân Tường liếc, "Các người còn không có chọn xong bảo kiếm sao?"

"Không có." Diệp Huyền vênh lên rồi vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, "Không có có một thanh kiếm cùng ta có cảm ứng, xem ra, ta là tuyển không đến Thông Linh bảo kiếm."

"Ta cũng không có." Trương Vân Tường vẻ mặt đau khổ nói: "Có thể tìm được tâm ý tương thông bảo kiếm nói dễ vậy sao, nhiều như vậy bảo kiếm, ta cũng không biết nên như thế nào tuyển."

"Vậy thì không chọn nhất đúng đích, chỉ tuyển tốt nhất!" Hàn Tiêu cười ha ha nói: "Vân Tường, đem làm đại ca người cũng nhiều ngày như vậy, ta sẽ đưa người đem Thông Linh bảo kiếm đem làm lễ vật a."

"À?" Trương Vân Tường ngẩn người, "Tiền đưa? Đại ca, người như thế nào tiền đưa?"

"Đi theo ta." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, trực tiếp mang theo Trương Vân Tường cùng Diệp Huyền đi tới cái thanh kia cấm "Tử Tiêu kiếm" nham bích phía trước.

"Tự là cái thanh này!" Hàn Tiêu chỉ vào Tử Tiêu kiếm, thiếu lấy lông mi cười nói: "Cái thanh này Tử Tiêu kiếm, như thế nào đây?"

"Thế nhưng mà. . ." Trương Vân Tường có chút chột dạ nói: "Ở trên không phải nói Ngưng Mạch cảnh đệ tử mới có thể nhờ nha, ta. . . Ta sợ ta không nhờ ra được."

"Không thử thì làm sao biết?" Hàn Tiêu vỗ vỗ Trương Vân Tường bả vai, "Người trước dùng khinh công leo đến thanh kiếm này bên cạnh, sau đó lớn tiếng niệm ba lượt 'Tin Xuân ca, được Vĩnh Sinh!' cam đoan người có thể rút...ra Tử Tiêu kiếm."

"Đại ca, người cái này đáng tin cậy sao?" Trương Vân Tường trắng rồi Hàn Tiêu liếc, "Ta như thế nào cảm thấy người tại lừa dối ta?"

"Gọi người đi người tự đi nha, rút rất cao mình đến một bả Thông Linh bảo kiếm, tự tính toán không nhờ ra được, cũng không có gì tổn thất phải hay là không?" Hàn Tiêu cười nói.

"Ta đây tự thử xem?" Trương Vân Tường y nguyên có chút không tự tin, nhưng ở Hàn Tiêu kiên trì xuống, hay là bán tín bán nghi bò lên đi lên, ở bên cạnh hét lớn: "Tin Xuân ca, được Vĩnh Sinh!"

"Còn có hai lần, tiếp tục, một lần không thể bớt ah!" Hàn Tiêu cười lớn một tiếng, chột đánh trúng chú ý lực, trực tiếp thúc dục lấy Tà Long Phần Thiên luân, phóng xuất ra một cỗ đủ để khiến vạn vật thần phục Tà Long khí thế.

Tà Long, liền vũ trụ trong tình không Hồng Hoang hung thú đều có thể trấn áp, huống chi chính là một bả Thông Linh bảo kiếm. Nhất thời, chuỗi này Tử Tiêu trên thân kiếm bá đạo khí tức liền uest oài dưới đi, chung quanh lẳng lẽ ác liệt kiếm khí cũng lập tức tan thành mây khói.

"Tin Xuân ca, được Vĩnh Sinh!" Trương Vân Tường rống lớn ra lần thứ hai.

"Àn? Cái kia ngu vãi lều đang làm gì thế đầu này?"

"Đây là cái gì chú ngữ, nghe giống như rất ngâm trong mồm bộ dạng nha."

Chung quanh lập tức lại có không ít đệ tử đem ánh mắt quăng đi qua, dù sao, sẽ rất ít có đệ tử có can đảm đi nhỏ Thông Linh bảo kiếm, không nhỏ ra được mặt việc nhỏ, một cái không cẩn thận còn có thể bị kiếm khí cản trở, cái kia tư vị cũng không hay thụ.

"Tín Xuân ca, được Vĩnh Sinh!" Trương Vân Tường rống hết ba lượt, mạnh mẽ nhắm mắt lại, duỗi tay nắm chặt chuôi kiếm.

"Ah!" Trương Vân Tường mãnh liệt vừa dùng lực.

"Tạch...!" Trường kiếm buông lỏng, Trương Vân Tường rõ ràng thật sự đem chuôi này Từ Tiêu kiếm rút ra!

"Bà mẹ nó! Cái này muốn cũng được?"

Những đệ tử kia lần nữa há hốc mồm, sau đó, chỉ thấy mọi người nhao nhao nhảy lên nham bích, chỉ nghe từng tiếng "Tín Xuân ca, được Vĩnh Sinh" tiếng hô truyền ra, tại đây tàng kiếm chi địa, liên tiếp.

Kết quả có thể nghĩ, một đoàn học theo ngốc cái mũ bị kiếm khí đánh bay, tiếng kêu thảm thiết, tiếng la khóc, lần nữa liên tiếp, kéo dài không thôi. .

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đúc lại Phần Tịch kiếm

"PHỤT." Nhìn xem một đám người đồng loạt bị Thông Linh bảo kiếm đánh bay, sau đó té trên mặt đất kêu thảm thiết đồ sộ tràng diện, Diệp Huyền rút cuộc nhìn không được, phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Nàng giờ mới hiểu được, công tử nguyên lai là muốn suốt những cái...kia vậy xem đệ tử, ai bảo bọn hắn trước kia châm chọc khiêu khích đến đây, hiện tại ném đến đau khổ đi à nha!

Chỉ có điều nàng không rõ, vì cái gì Trương Vân Tường hô "Tín Xuân ca, được Vĩnh Sinh!" Rõ ràng tự thật sự đem Từ Tiêu kiếm rút rồi.

"Đại ca, người cái này khẩu quyết đến cùng có bí mật gì, vì cái gì ta cảm giác rút kiếm trở nên thật dễ dàng à?" Trương Vân Tường giờ phút này đã theo nham bích thượng bò xuống dưới, trong nội tâm vạn phần kinh hi đồng thời, cũng không khỏi được nổi lên nghi ngờ.

Vừa mới chính mình rút kiếm, một chút lực cản đều không có, cái này cũng quá dễ dàng một chút a?

"Không có bí mật gì." Hàn Tiêu vỗ vỗ Trương Vân Tường bả vai, "Cái này lẽ vật, còn hài lòng không?"

"Ân, đa tạ đại ca!" Trương Vân Tường bóp bóp nắm tay, trong mắt hiện lên một đám hàn quang, "Đã có thanh bảo kiếm này, ta nhất định có thể đem những cái...kia diệt ta Trương gia mã tặc, bầm thây vạn đoạn!"

Kế tiếp, Hàn Tiêu lại dùng đồng dạng biện pháp giúp Diệp Huyền rút ra một thanh "Thu Thủy Kiếm", đương nhiên, lần này Hàn Tiêu lại không để cho Diệp Huyền hô khẩu hiệu, chỉ là lặng lẽ nói với nàng, muốn tại trong lòng mặc niệm ba lượt "Hàn Tiêu hảo lão công", nhắm trúng Diệp Huyền một hồi thẹn thùng không thôi.

...

Ba người đều tuyển đến rồi bội kiếm của mình về sau, liền rời đi Tàng Kiếm cốc.

Trương Vân Tường được Thông Linh bảo kiếm, trong nội tâm kích động không thôi, vừa ra Tàng Kiếm cốc, lập tức cùng Hàn Tiêu hai người cáo từ, tìm cái địa phương bắt đầu tu luyện kiếm thuật đi.

"Huyền Nhi, ta trước tiên đưa ngươi hồi trở lại Phi Tuyết Phong ah." Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé, xấu xa nở nụ cười.

"Ân." Diệp Huyền có chút ngượng ngùng gật gật đầu, mỗi lần Hàn Tiêu lộ ra hư hỏng như vậy cười, nhất định là sinh ra cái loại này xấu xa nghĩ cách rồi.

Rất nhanh, hai người đi ngang qua một mảnh vườn hoa, chính trực mùa xuân, hơn nữa Huyền Băng cung ở trong linh khí bức người, những...này đóa hoa đều khai mở e rằng so tuổi đẹp.

Ngũ thái tân phân hoa tươi đón gió phấp phới, mang đến một tia xông vào mũi hương thơm, thấm vào ruột gan.

"Thật đẹp ah!" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia mê ly chi sắc.

"Huyền Nhi nếu ưa thích, về sau chúng ta mỗi ngày tới nơi này ngắm hoa."

Hàn Tiêu đem bọc lấy Phần Tịch kiểm mảnh vỡ quần áo ném vào túi càn khôn ở bên trong, sau đó xoay người hái xuống một đóa kiều diễm hoa hồng, nhẹ nhàng nâng Diệp Huyền cái cằm, ôn nhu mà đem hoa tươi cắm ở nang tóc mai tâm đó, ha ha cười nói: "Hoa mỹ, người đẹp hơn."

Vừa nói, Hàn Tiêu tay phải không để lại dấu vết khoắc lên Diệp Huyền tiêm trên lưng, nhìn xem Diệp Huyền kia đôi thon dài lông mi có chút rung rung, trong nội tâm không khỏi rung động, "Huyền Nhi, người thật đẹp."

Hai người cứ như vậy nhìn nhau rồi thật lâu.

Hàn Tiêu vô cùng ôn nhu dừng ở Diệp Huyền đôi tròng mắt kia, đầu thời gian dần qua để sát vào, miệng thoáng mân mê một cái đường cong.

Ha ha! Muốn hôn vào rồi!

Hàn Tiêu ngừng thở, thành bại lúc này một lần hành động!

Bỗng nhiên, Diệp Huyền như bị điện giật, mạnh mà tỉnh ngộ lại, khuôn mặt xoát thoáng một phát hồng thắm, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, ngượng ngùng nói: "Không... Không thêm nghe người nói nữa."

Dứt lời, Diệp Huyền đẩy ra Hàn Tiêu, mũi chân điểm một cái mặt đất, thi triển xuất tuyệt thế thân pháp, nháy mắt liền biến mất ở rồi Hàn Tiêu trước mắt.

"Thật nhanh thân pháp." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, chính mình khổ luyện nửa năm Truy Điện thân pháp, tựa hồ tại tốc độ thượng hay là không kịp Diệp Huyền, nha đầu kia thiên phú, chỉ sợ cũng không chỉ là biểu hiện ra thoát nhìn Địa cấp một tinh đơn giản như vậy a.

"Thật thất bại....!" Hàn Tiêu lắc đầu cười khổ một tiếng, chỉ kém cuối cùng một chút xíu.

Lần sau, lần sau nhất định có thể thành công!

...

Thiên Mạc đại điện.

Hàn Tiêu thẳng phản hồi trong phòng, cẩn thận từng li từng tí đem cái kia kiện chứa Phần Tịch kiểm mảnh vỡ áo khoắc lấy ra, nhìn xem bên trong vỡ thành khối sắt tàn phiến, không khỏi nhẹ giọng thở dài lên.

"Cái đồ chơi này có thể dẫn phát Tà Long Phần Thiên luân cộng minh, chỉ sợ cũng kiện bảo vật, bất quá..." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, vỡ thành như vậy, trên cơ bản chỉ có chuỗi kiểm là nguyên vẹn được rồi, cũng không thể cầm chặt một đoạn chuỗi kiểm lấy người chiến đấu a.

Hàn Tiêu thử dụng ý thức đi câu thông Phần Thiên luân nội Thái Cổ Tà Long, nếu là khiến cho Thái Cổ Tà Long chú ý bảo vật, chắc chắn sẽ không chỉ là một đồng sắt vụn.

Chỉ chốc lát sau, những cái...kia mảnh vỡ tựa hồ là cảm nhận được Phần Thiên luân khí tức, quả nhiên "Ông ông" rung động bỗng nhúc nhích.

Sau đó, chỉ thấy những cái...kia mảnh vỡ từng khối từng khối, chậm rãi lơ lửng tại giữa không trung, thời gian trong nháy mắt, đúng là tự động chấp vá trở thành một thanh nguyên vẹn trường kiếm.

Sau một khắc, theo Hàn Tiêu trong thân thể, bỗng nhiên bộc phát ra chói mắt ánh sáng màu đỏ, ánh sáng màu đỏ bắn vào đồng kia tàn phiến ở bên trong, rõ ràng tại lập tức sẽ đem những cái...kia sắt vụn dung đã luyện thành nước thép.

Một cỗ nóng bỏng khí tức đập vào mặt, nước thép chậm rãi dung hợp lẫn nhau, ngưng tụ trở thành một bả đồ rực bảo kiếm, chỉ là thân kiếm tựa hồ co lại ít đi một chút, lộ ra có chút chặt vật mảnh.

Mà đã bị Thái Cổ Tà Long Tà Long chi hóa ảnh hưởng, ở trên còn mang theo một cỗ nhàn nhạt Tà Long khí tức, tuy nhiên yếu ớt tới cực điểm, nhưng so với Tàng Kiếm cốc trong những cái...kia Thông Linh bảo kiếm kiếm khí muốn khủng bố nhiều hơn.

Cỗ hơi thở này, tràn ngập chứa tể chi khí, giết chóc chi lực!

Thử nghĩ thoáng một phát, nếu là có người cùng Hàn Tiêu đối địch, chỉ là cảm nhận được cái này chuỗi bảo trên thân kiếm khí tức, chỉ sợ một thân thực lực lập tức sẽ ngã xuống ba thành a.

"Bà mẹ nó, cái này muốn cũng được?" Hàn Tiêu lập tức tròn tròn mắt, vừa mới cái kia đạo hồng quang, đến cùng cao bao nhiêu độ ẩm, rõ ràng có thể tại trong nháy mắt đem kim loại hòa tan thành nước thép!

"Rống!" Hàn Tiêu thể ở trong, mạnh mẽ bộc phát ra một tiếng rồng ngâm, đem làm bảo kiếm đúc luyện thành hình, mũi kiếm phía trên, chậm rãi hiện ra một giọt đỏ thẫm máu tươi.

Hàn Tiêu cảm giác được, cái này là trước kia chính mình ngón trỏ bị Phần Tịch kiếm vạch phá sau nhỏ cái kia giọt máu tươi.

Máu tươi dần dần khuếch tán, biến thành từng đạo tơ máu, tại thân kiếm thượng hình thành một cái kỳ quái đồ án, mà khi đồ án cuối cùng nhất hình thành, vậy mà biến thành một cái huyết sắc Long Vĩn.

Thình lình đúng là Thái Cổ Tà Long!

"Dừng ta chỉ huyết, dừng Tà Long chỉ hóa, đúc lại Phần Tịch chỉ kiếm." Hàn Tiêu duỗi tay nắm chặt chuôi kiếm, cho dù ở trên nước thép còn chưa hoàn toàn làm lạnh xuống, nhưng Hàn Tiêu nhưng lại không cảm giác được nửa điểm nóng bỏng, ngược lại còn có một loại huyết mạch tương liên cảm giác.

"Của ta một giọt huyết cũng có thể hóa thành Long Vĩn, thật không biết ta tiếp tục tu luyện xuống dưới, phải hay là không sẽ biến thành một đầu Thái Cổ Tà Long?" Hàn Tiêu lắc đầu cười cười, đem những... này loạn thất bát tao (*) ý niệm ném chur sau đầu.

"Thu!" Hàn Tiêu trong nội tâm bỗng nhiên khẽ động, mặc niệm một tiếng, chỉ thấy ánh sáng màu đỏ lóe lên, Phần Tịch kiếm rõ ràng trực tiếp đã thu vào Hàn Tiêu thể ở trong, biến mất vô tung vô ảnh.

"Phóng!" Hàn Tiêu cánh tay phải chấn động, Phần Tịch kiếm tắc thì lại từ Hàn Tiêu thể nội bỗng nhiên sinh ra, dễ sai khiến.

"Quả nhiên là huyết mạch tương liên, tâm ý tương thông." Hàn Tiêu trên mặt lộ ra một tia kinh hi, đây mới thực sự là Thông Linh bảo kiếm ah!

Như thế nhiều lần luyện tập mấy lần về sau, Hàn Tiêu mới phát hiện, nguyên lai cái này Phần Tịch kiếm thu nhập trong cơ thể của mình về sau, tựu sẽ tự động tiến vào đến Phần Thiên luân ở bên trong, khó trách có thể thu phóng tự nhiên.

"Đã Phần Tịch kiếm có thể dung luyện, không biết Tiểu sư thúc tặng cho ta kiếm được hay không được cũng dung luyện rồi." Hàn Tiêu nghĩ nghĩ, lập tức móc ra chuôi này Quân Tử Kiếm, muốn lại để cho Thái Cổ Tà Long cũng thả ra Tà Long chỉ Hòa Tướng chỉ luyện hóa, đáng tiếc, Thái Cổ Tà Long vị kia cao ngạo đại gia lại điều điều không thêm điều nghĩa đến chính mình.

Xem ra, Quân Tử Kiếm tuy nhiên cũng không tệ, nhưng còn hoàn toàn không đủ để khiến cho Thái Cổ Tà Long chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đêm khuya thụ nghệ

Một đêm này, Hàn Tiêu cũng không luyện công, trong đầu không ngừng quanh quẩn Diệp Huyền cái kia mềm mại trắng nõn thân thể mềm mại, cùng với cái loại này muốn cự tuyệt lại ra về mời chào (*) ngượng ngùng, sau đó, hần mất ngủ...

Lật qua lật lại phía dưới, Hàn Tiêu mạnh mẽ ngồi dậy, chậm rãi vươn chính mình tội ác tay phải.

Sau đó, cầm lên bên giường Quân Tử Kiếm.

Hàn Tiêu im ắng rời đi Thiên Mạc đại điện, trực tiếp treo lên rồi Thiên Mạc phong đình.

Đứng tại vách núi vách đá chi đình, Hàn Tiêu triển khai hai tay, đón gió mà đứng.

Lạnh như băng gió đêm, đưa hần mất trật tự suy nghĩ thổi tan, cũng kể cả trong cơ thể khô nóng bất an.

"Móa nó, ta kiếp trước tuy nhiên cũng không phải cái gì ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, có thể cũng không trở thành tự chủ kém như vậy ah!" Hàn Tiêu chậm rãi nhỏ ra một ngụm nhiệt khí, ở kiếp này tại phương diện kia xúc động nếu so với đời trước mãnh liệt thiệt nhiều, thiệt nhiều!

Hắn cũng không biết, long tính vốn thâm, hướng chi là Vạn Long chúa tể Thái Cổ Tà Long?

Tà Long Phần Thiên luân tại đem hần cải tạo thành Cực Dương thân thể đồng thời, cũng làm cho hần mang lên rồi một loại tà hóa tính chất đặc biệt.

Hắn có thể bảo trì đến mười bốn tuổi còn là một xử nam, cũng mất đi hần trước kia thân thể suy yếu.

Mà bây giờ, hắn đã không hề bị đến Vạn Hòa Phệ Tâm hỏa độc nổi khổ, hơn nữa tu vi cảnh giới tiến triển cực nhanh, thân thể cường tráng rồi không biết bao nhiêu lần, tinh lực càng là vô cùng dồi dào, cũng mà bắt đầu có chút khắc chế không được chính mình xúc động rồi.

Bỗng nhiên, một đạo màu xám thân ảnh theo Thiên Mạc đại điện phương hướng, nhanh chóng công tặc mà đến.

Hàn Tiêu khoe miệng lộ ra một vòng đường cong, hướng về phía cái kia thân ảnh hô lớn: "Sur tôn, ngươi thức dậy làm gì?"

"Hắc hắc, lời này có lẽ ta hỏi ngươi mới đúng chứ." Mục Vân Xuyên một cái thả người, đã rơi vào Hàn Tiêu trước mặt năm bước bên ngoài, nhếch miệng cười nói: "Ngoan đồ nhì, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, muốn đi làm tặc sao?"

"Huyền Băng cung có đồ vật gì đó đáng giá ta trộm sao?" Hàn Tiêu nhàn nhạt nở nụ cười, bọn hắn Hàn gia chính là Khai Dương thành danh môn vọng tộc, cho dù là phóng nhãn toàn bộ Đại Vũ vương triều, đó cũng là sắp xếp thượng đẳng đại tộc, nhiều thế hệ Phong Hầu.

Chỉ cần Hàn Tiêu đến rồi mười sáu tuổi, có thể kế nhiệm Hàn gia thừa kế tước vị, trở thành kế tiếp nhiệm Khai Dương hầu.

Cái này Huyền Băng cung tuy nhiên là tông phái giới nhân tài kiệt xuất, nhưng bàn về tài phú, thật đúng là không nhất định so ra mà vượt Hàn gia.

Chỉ là Hàn gia lớn như vậy gia nghiệp, lại toàn bộ đặt ở cô cô một nữ tử trên vai..

Nhớ tới cô cô Hàn Ngọc, Hàn Tiêu trong nội tâm không khỏi có chút đau xót, hiện tại chính mình hỏa độc đã toàn bộ tốt rồi, cũng nên tìm một cơ hội xuống núi nhìn xem cô cô rồi.

"Tiểu tử ngươi." Mục Vân Xuyên đưa thay sờ sờ Hàn Tiêu cái ót, khó được lộ ra một tia rất nghiêm túc thần sắc, thần nhiên nói: "Nhớ nhà?"

"Muốn cô cô rồi." Hàn Tiêu cũng không che dấu tình cảm của mình, nghĩ vậy vài năm cô cô vì hắn làm hết thấy, coi như là ý chí sắt đá cũng nên đã hòa tan.

"Ngươi cô cô là thứ nữ tử hiếm thấy." Mục Vân Xuyên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên một tia hoài niệm, lắc đầu cười khổ nói: "Lại nói tiếp, tuổi trẻ thời điểm, ta cũng là ngươi cô cô người theo đuổi một trong đầu rồi, ha ha, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh ah."

"Ah?" Hàn Tiêu hai mắt tỏa sáng, bỗng nhiên đến rồi hứng thú, "Nói cho ta một chút quá, sur tôn ngươi không phải được xưng Phong Ma ngàn vạn thiếu nữ tuyệt thế mỹ nam tử ấy ư, như thế nào ta cô cô không có quý gối tại ngài vậy quả lựu hạ à?"

"Hừ!" Mục Vân Xuyên nhướn mày, lập tức nói: "Còn không phải bởi vì ngươi cha!"

"Cha ta?"

"Không phải!" Mục Vân Xuyên mạnh mẽ tỉnh ngộ lại, hình như là nói lộ ra rồi cái gì tựa như, vội vàng che miệng lại ba, lắc đầu nói: "Ta cái gì cũng không nói, ngươi cái gì cũng không nghe thấy."

Hàn Tiêu mày kiếm có chút nhíu một cái, thầm nghĩ trong lòng: Đoán chừng là cô cô chương mất hắn cái này suốt ngày say khướt gia hỏa a.

"Ọt ọt ọt ọt." Mục Vân Xuyên nhắc tới một cái hồ lô rượu tưới mấy ngụm, lại giương mắt nhìn về phía Hàn Tiêu, giật ra chủ đề nói: "Vi sư đã từng nói qua muốn dạy ngươi Tùy Kiếm đây, đêm nay thời cơ vừa vặn, muốn hay không học?"

"Học." Hàn Tiêu cười hắc hắc nói: "Sur tôn võ công Thiên Hạ Vô Song, độc bộ thiên hạ, sur tôn kiếm thuật tự nhiên cũng là không giống người thường, ta đương nhiên muốn học rồi."

Mục Vân Xuyên lông mi nhảy lên, lộ ra một cái thập phần bực bội biểu lộ, nếu không phải dưới háng có trướng dất, thẳng này đoán chừng đều có thể trực tiếp lên trời.

"Xú tiểu tử, coi như ngươi biết hàng! Nhớ năm đó chương môn sư huynh đưa con trai kia Khương Thần muốn bái ta làm thầy học bộ này Tùy Kiếm, lão tử còn không vui đây này. Ngươi biết rõ đây là tại sao không?"

"Cái kia còn phải nói, bởi vì hắn đàn nha." Hàn Tiêu hừ nhẹ một tiếng, trong nội tâm âm thầm hạ quyết tâm: Cái này các loại thực lực của chính mình tăng lên lên rồi, sớm muốn muốn cho hắn đẹp mắt!

"Hắc hắc, không hổ là lão tử đồ đệ." Mục Vân Xuyên hướng về phía Hàn Tiêu dựng thẳng lên một căn ngón tay cái, "Tiểu tử ngươi tự là có tuệ căn, trách không được có thể đặt chân kiếm đạo."

"Ha ha..." Hàn Tiêu xấu hổ sờ lên sống mũi, có Thái Cổ Tà Long bật hack (*), chính mình nếu vẫn không thể đặt chân kiếm đạo, cái kia thật có thể trở thành phế vật rồi.

"Không cần nói nhảm nhiều lời, mặc dù là sur cũng không thể đặt chân kiếm đạo, nhưng ta cái này Tùy Kiếm nhưng có thể có trợ giúp tu luyện Tâm Kiếm cảnh giới."

Mục Vân Xuyên theo trong tay áo rút ra một thanh trường kiếm, "Cái gọi là Tâm Kiếm, tự là dùng tâm xem kiếm, đối thủ còn chưa xuất kiếm, ngươi

cũng đã hoàn toàn dự đoán đến hẳn tiếp theo chiêu đem sẽ công kích ở đâu, do đó đánh đòn phủ đầu, khắc địch chế thắng."

Nói xong, Mục Vân Xuyên một kiếm đâm thẳng mà ra, mũi kiếm chỉ vào Hàn Tiêu sống mũi, thân nhiên nói: "Người cảm thấy ta tiếp theo kiếm, sẽ đâm ở đâu?"

"Không biết." Hàn Tiêu thành thật lắc đầu, "Ta chưa bao giờ thấy qua sư tôn kiếm thuật, cho nên cũng không biết ngài xuất thủ thói quen, tự nhiên không thể vọng thêm phỏng đoán."

"Ân." Mục Vân Xuyên nhẹ gạt đầu, "Nói không sai."

"Bất quá, nếu là trường thi đối địch, lại làm sao có thể mỗi lần cũng biết đối thủ sẽ như thế nào ra chiêu, chiêu số của hán sáo lộ (*) là cái gì đâu này?" Mục Vân Xuyên nhếch miệng cười nói: "Cho nên, tu luyện Tâm Kiếm, tựu là thành công dự đoán đối thủ ra chiêu quỹ tích hữu hiệu cách."

"Mà của ta Túy Kiếm, đúng là tu luyện Tâm Kiếm tốt nhất kiếm thuật." Mục Vân Xuyên đắc ý ngóc đầu lên, "Ta thế nhưng mà bỏ ra suốt mười năm mới sáng tạo ra bộ này kiếm thuật ah!"

"Lợi hại!" Hàn Tiêu hai mắt tỏa sáng, bộ này kiếm thuật ngược lại là so với chính mình tưởng tượng còn muốn lợi hại hơn. Trực tiếp hiểu rõ đối thủ chiêu thức, tựu tính toán thực lực chỉ hơi không bằng đối thủ, cũng có thể làm được hoàn mỹ phản giết.

Bộ này kiếm thuật, phải hảo hảo học!

"Ngao đồ nhi, người mà lại coi được rồi. Túy Kiếm kiếm pháp, trọng ý không trọng hình, dùng tâm xem kiếm, lấy ý ngự kiếm!"

Mục Vân Xuyên trường kiếm rung động, cả thân thể lập tức vũ bắt đầu chuyển động, thân theo kiếm động, tâm kiếm hợp nhất, quả nhiên là kiếm kiếm tinh xảo, huyền diệu Vô Song.

Chỉ có điều Hàn Tiêu nhìn quen rồi Thu Uyển Vân cái loại này nhẹ nhàng, phiêu dật kiếm thuật, chỉ cảm thấy Mục Vân Xuyên kiếm pháp thoát nhìn tựa như cái kẻ say tựa như, xấu muốn chết.

"Tốt rồi, tham thì thâm, đêm nay ta sẽ đem phía trước mười hai thức truyền cho ngươi, ngươi trước chậm rãi tiêu hóa, các loại luyện tốt rồi, rồi hãy tới tìm ta a." Mục Vân Xuyên tại Hàn Tiêu trước mặt trọn vẹn diễn luyện rồi ba lượt, liền lại dẫn theo hồ lô rượu, phi thân quay trở về Thiên Mạc đại điện, tiếp tục đi uống rượu rồi.

"Cả ngày sống mơ mơ màng màng, chỉ sợ cũng cái thương tâm chi nhân đây nè. Nhất định là bị ta cô cô cự tuyệt nhiều hơn, sinh ra tâm lý oán hận, đáng thương....!" Hàn Tiêu rung đùi đắc ý chắc chắn thở dài vài tiếng, bỗng nhiên cái ót tê rần, sau một khắc, đã nhìn thấy Mục Vân Xuyên chính vẽ mặt tái nhợt nhìn mình.

Hàn Tiêu khoe miệng không khỏi run rẩy rồi vài cái, gương mặt ngừng cười nói: "Ha ha, sư tôn, nội cái... Ta nói rất đúng ở chúng ta Hàn gia chính là cái kia bên cạnh lão Vương, là hán, hán bị ta cô cô cự tuyệt nhiều hơn!"

"Ồi!"

Nhất thời thời gian, Thiên Mạc phong đình, truyền đến Hàn Tiêu cái kia mỗ heo bình thường có tiếng kêu thảm thiết...

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Như thầy như cha

Tự Mục Vân Xuyên truyền thụ Túy Kiếm kiếm pháp về sau, Hàn Tiêu lại bắt đầu không ngừng phỏng đoán Tâm Kiếm tu luyện, nháy mắt, lại đến mười ba số.

Dựa theo thường ngày mà nói, đêm nay lại nên leo lên Lăng Vân đình tìm Thu Uyển Vân học tập kiếm thuật rồi.

"Không biết Tiểu sư thúc có thể hay không đi..." Hàn Tiêu trong lòng có chút thấp thỏm không yên, dù sao mình lần trước thả Thu Uyển Vân bỏ câu, nghĩ đến một đại mỹ nữ rõ ràng tại tuyệt trên đỉnh núi đợi chính mình cả đêm, Hàn Tiêu cảm giác mình quả thực tựu tội ác tày trời!

Phải tình khoản nợ thịt thường, lại để cho Tiểu sư thúc hảo hảo chà đạp chính mình một phen mới có thể chuộc tội!

"Nếu như Tiểu sư thúc hết giận rồi, nhất định sẽ đi Lăng Vân đỉnh đấy, ta hôm nay sớm chút đi lên, cho thấy thành ý!" Hàn Tiêu hạ quyết tâm, sớm tự thăng đến Lăng Vân đỉnh, ngồi ở trên mặt tuyết một bên tu luyện Tà Long Vạn Hoàng công, một bên chờ Thu Uyển Vận đến.

Từ từ tây nghiêng.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến một hồi nhẹ nhàng tiếng bước chân, Thu Uyển Vận quả nhiên hay là đến rồi!

Hàn Tiêu vội vàng đứng lên, hướng về phía Thu Uyển Vận ngốc nở nụ cười.

Thu Uyển Vận lông mày kẻ đen có chút nhăn lại, hừ nhẹ nói: "Ngươi ngốc cười cái gì?"

"Chúng kiến Tiểu sư thúc đến rồi, trong nội tâm cao hứng." Hàn Tiêu nhếch miệng cười nói: "Mọi người đều nói chuyện tốt đẹp vật đã thấy nhiều hữu ích thể xác và tinh thần, kéo dài tuổi thọ, ta hiện tại cảm giác mình có thể sống lâu một trăm năm á!" (Câu này hay, lụm bỏ túi của ghê đi mấy FA)

"Miệng lưỡi trơn tru." Thu Uyển Vận trắng rồi Hàn Tiêu liếc, bỗng nhiên dừng ở Hàn Tiêu, khẽ cắn môi dưới, "Ngày đó... Ngươi vì sao không né?"

"Bởi vì ta nên đánh." Hàn Tiêu hết sức nghiêm túc nói: "Là ta trước thất ước đấy, Tiểu sư thúc cái kia thoáng cái còn đánh nhẹ đây này. Muốn ta nói ngươi nên đem ta cõng hết treo ngược lên đánh, cầm tiểu roi da hung hăng quát ta..."

"Nói hươu nói vượn!" Thu Uyển Vận khuôn mặt đỏ lên, hung hăng trừng Hàn Tiêu liếc, dọa được Hàn Tiêu vội vàng cầm miệng, vuốt sống mũi ngượng ngừng nở nụ cười.

Hai người đối mặt thật lâu, Hàn Tiêu bỗng nhiên rút ra Quân Tử Kiếm, một chiêu Tuyệt Trần Kiếm pháp thức mở đầu đâm ra, hi hi cười nói: "Tiểu sư thúc, lại để cho ngươi nhìn ta tại Thanh Đồng kiếm tháp tầng cao nhất đã lấy được cái gì!"

"Lư Phong Hồi Tuyệt!"

"Gió nhẹ phật liễu!"

Hàn Tiêu từng chiêu từng thức đâm ra, nhìn như thường thường không có gì lạ, nhưng lại mang theo một loại lăng lệ ác liệt sát cơ, phảng phất một cái không cẩn thận, sẽ bị lập tức đập phát chết luôn.

Chợt đấy, Thu Uyển Vận đôi mắt dễ thương lóe lên, hoảng sợ nói: "Là kiếm ý!"

"Ha ha, biết hàng!" Hàn Tiêu thu hồi trường kiếm, nhú lông mày, "Ta đây là thuần sát kiếm ý, nguyên lai Thanh Đồng kiếm tháp tầng cao nhất bí mật, tựa là thuần sát kiếm ý, còn có một bộ gọi là Huyết Liên kiếm ca kiếm thuật."

"Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi." Thu Uyển Vận hí mắt cười cười, "Ra, cho ta xem xem ngươi tiến triển bao nhiêu."

Dứt lời, Thu Uyển Vận mạnh mẽ rút ra chính mình Ngọc Nữ kiếm, một kiếm đâm thẳng mà ra, đâm Hàn Tiêu ngực hoa tói.

Một kiếm này, nhìn như cực kỳ nguy hiểm, nhưng hai người bọn họ đối luyện rồi vô số lần, sớm có ấn ý, hai người ngươi tới ta đi, vừa đi một hồi, tại không sử dụng nguyên lực dưới tình huống, Thu Uyển Vận rõ ràng ần ần có vài phần bị áp chế xu thế rồi.

Bất quá Thu Uyển Vận dù sao cũng là chín đại Phong Chủ một trong, một thân kinh công thân pháp, xuất thần nhập hóa, mỗi lần bị Hàn Tiêu kiếm khí phong tỏa, tổng có thể chấm dứt diệu thân pháp hóa giải cục diện bế tắc.

Ước chừng 15' về sau, Hàn Tiêu thu kiếm mà đứng, có chút u oán nhìn Thu Uyển Vận liếc, "Tiểu sư thúc, thân pháp của ngươi cũng thật là lợi hại, như thế nào đều phản không đến ngươi một tia góc áo."

"Đó là bởi vì kiếm của ngươi ý còn chưa đủ thuần thực, từ từ sẽ đến a, dùng ngươi bây giờ kiếm thuật tạo nghệ, chỉ sợ bình thường Ngưng Mạch cảnh đệ tử đều không phải là đối thủ của ngươi rồi. Nói không chừng năm nay Cửu Phong thi đấu, ngươi còn có thể đoạt được một tốt thứ tự đây này."

Thu Uyển Vận xôn xao Hàn Tiêu Thiên Thiên cười cười, đúng là ngoài đầu nhìn lại nhất tiểu bách mị sinh, lập tức càng làm Hàn Tiêu thấy ngại người tại chỗ, ngốc nở nụ cười.

"Ngươi cái tên này, còn luyện không luyện kiếm á!" Thu Uyển Vận thật sự là xem Hàn Tiêu tri độn bộ đáng, tức giận đến liên tục dậm chân, trong nội tâm thầm than: Chính mình biết rõ hần tư tưởng không chỉ... mà còn tinh khiết, nhưng vì cái gì lại luôn không chế không nổi muốn tới thấy hần?

Hơn nữa, mấy tháng này đến nay, chính mình càng ngày càng chờ mong Hàn Tiêu leo lên Lăng Vân đỉnh mấy ngày nay rồi.

Có lẽ, chỉ là bởi vì cùng với hần thời điểm, lại để cho chính mình có một loại một lần nữa trở lại thiếu nữ thời đại cái loại này vô ưu vô lự cảm giác a...

"Luyện, đương nhiên luyện." Hàn Tiêu nhếch miệng cười nói: "Bất quá Tiểu sư thúc, ta khả năng phải ly khai Huyền Băng cung một hồi rồi."

"Àn?" Thu Uyển Vận đột nhiên cảm giác được trong nội tâm không còn, nhẹ khẽ cắn răng ngà, nhàn nhạt hỏi: "Làm sao vậy? Có chuyện gì không?"

"Ta muốn về nhà một chuyến." Hàn Tiêu nhìn qua Thu Uyển Vân cặp kia tuyệt mỹ con người, "Sur tôn nói cho ta biết, mỗi người đệ tử hàng năm đều có tầm một tháng thăm người thân thời gian, rồi nhà hơn nửa năm rồi, ta muốn trở về nhìn xem ta cô cô."

"Tối nay, kỳ thật cũng là đến với người nói lời tạm biệt đây." Hàn Tiêu hướng về phía Thu Uyển Vân cười cười, "Sớm với người chào hỏi, tránh khỏi người kế tiếp một tháng lại muốn tại đây tuyết trên đỉnh núi không công chờ ta."

Kỳ thật, từ lúc đêm đó cùng Mục Vân Xuyên đối thoại về sau, hắn tự hạ quyết tâm phải về nhà một chuyến rồi, chỉ là vì có thể cùng Thu Uyển Vân gặp lại một mặt, hắn mới lại đợi lâu bảy tám ngày.

"Nha..." Thu Uyển Vân trong con người hiện lên một vòng thất thần chỉ sắc, "Về thăm nhà một chút thân nhân rất tốt, tổng so với ta mạnh hơn..."

"Làm sao vậy?" Hàn Tiêu ngẩng đầu nhìn qua có chút tinh thần chán nản Thu Uyển Vân, trong nội tâm không khỏi đau xót.

Cái gọi là người ấy như vậy, ta thấy yêu tiếc, nói chung tự là ý tứ này a.

"Không nói." Thu Uyển Vân nhếch đôi môi mềm mại, bước liên tục nhẹ nhàng, ngồi vào một khối tron nhẵn trên mặt đá, giọng nói êm ái: "Người luyện tiếp kiếm a, ta xem người luyện."

"Hắc hắc." Hàn Tiêu bỗng nhiên bước nhanh tiến đến Thu Uyển Vân trước mặt, tà mị cười nói: "Tiểu sư thúc, ta rất nhanh tự sẽ trở lại, cho nên không cần quá nghĩ tới ta, người nếu nghĩ tới ta nghĩ ra bệnh tương tư đến rồi, ta về sau có thể thế nào xử lý." (dính mỗi roi à)

"Phi! Thôi không biết xấu hổ đấy." Thu Uyển Vân khuôn mặt đỏ lên, buồn cười kiểu cười rộ lên, "Quý mới sẽ nhớ người đây này!"

"Ha ha, trên thế giới này nếu là có Tiểu sư thúc xinh đẹp như vậy quý, ta đây cũng muốn làm quý đi á!"

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Tiêu liền thi triển khinh công, nhanh chóng quay trở về Thiên Mạc đại điện, thu thập bọc hành lý.

Trên thực tế, Hàn Tiêu cũng đề nấy ngày trước đây đi Phi Tuyết Phong đi tìm Diệp Huyền, chỉ có điều sư tôn của nàng Liễu Bạch Tô nói tạm thời an bài Diệp Huyền bế quan tu luyện một thời gian ngắn, không có biện pháp, Hàn Tiêu đành phải một người về nhà thăm người thân rồi.

"Tiểu tử, dưới núi có thể không thể so với trên núi, người tự mình một người phải chú ý an toàn, bên ngoài người trong lòng có quý có thể khá nhiều loại." Mục Vân Xuyên khó được dạy thật sớm, cho Hàn Tiêu tiễn đưa.

"Biết rồi, sư tôn người tự mình một người cũng muốn hảo hảo bảo trọng, đừng say chết ở bình rượu lý á!" Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, trong nội tâm có chút cảm động, cái này sư tôn thoát nhìn tuy nhiên không đáng tin cậy, nhưng cái này hơn nửa năm kỳ thật đối với hắn hay là tương đương chiếu cố đấy.

Mỗi tháng, Mục Vân Xuyên đều cẩn thận kiểm tra Hàn Tiêu thể nội hỏa độc phải chăng bộc phát. Hơn nữa thường xuyên tiêu hao nguyên lực, tự mình vận công là hắn chài vượt kinh mạch, nhanh hơn tiến độ tu luyện của hắn.

Có thể nói, Hàn Tiêu ngoại khí hải tư chất chỉ có Hoàng cấp một tinh, có thể tại hơn nửa năm đạt tới hậu thiên tứ trọng, Mục Vân Xuyên không thể bỏ qua công lao.

"Người tiểu tử thú này, lão tử là Tử Trung Tiên, càng uống càng tinh thần! ." Mục Vân Xuyên theo trong tay áo tay lấy ra chính mình vẽ địa đồ, "Khai Dương thành khoảng cách Huyền Băng cung cũng không tính quá xa, người trước ly khai sương tuyết son mạch, trực tiếp tiến vào Tinh La đại rừng rậm, một đường hướng tây, dùng tốc độ của người, xem chừng 3-5 ngày cũng tự đi ra rừng rậm rồi, ra rừng rậm, Khai Dương thành cũng không xa."

Nói xong, Mục Vân Xuyên còn chỉ vào trên bản đồ vẽ lên vòng tròn địa phương, dặn dò: "Màu đỏ quyền quyền tự là yêu thú qua lại hiểm địa, đừng mò mẫm xông; màu đen quyền quyền là cấm địa, dùng thực lực của người đi vào đó là một con đường chết, ngàn vạn chớ tới gần!"

"Người xem tại đây, cái chỗ này tự là Khai Dương thành rồi, cũng đừng lạc đường ah."

"Sư tôn!" Hàn Tiêu có chút không chế không nổi, tiến lên mạnh mẽ ôm lấy Mục Vân Xuyên, nội tâm cảm động đến khóc như mưa.

Vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, hắn đều không có cảm thụ qua tình thương của cha, nhưng khi nhìn đến cái này không hiểu có chút "Lai nhai" Mục Vân Xuyên, hắn lại đột nhiên cảm giác được, nếu sư tôn là phụ thân của mình hắn là tốt.

Mục Vân Xuyên thò tay vỗ nhẹ nhẹ đập Hàn Tiêu bả vai, ngoài miệng nhưng lại hùng hùng hổ hổ nói: "Lão tử không tốt cái kia khẩu, tranh thủ thời gian cầm địa đồ xéo đi!"

"Ta đây lần." Hàn Tiêu hít sâu một hơi, một mực đem cái này lão tử quý bộ dáng khắc ở rồi trong nội tâm, nhếch miệng cười nói: "Sư tôn, người niên kỷ cũng không nhỏ, nên tìm cái nữ nhân lo lo lắng lắng tính phúc sinh song."

"Lăn người choáng nha! Nhanh rút ngay cho tao trứng!" Mục Vân Xuyên sắc mặt càng ngày càng đen, rốt cục nhịn không được gào lên.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cùng mỹ nữ đồng hành

Tuy là đầu mùa xuân, Huyền Băng ngoài cung, lại đã nổi lên một hồi lông ngỗng tuyết rơi nhiều.

Hàn Tiêu một thân tu vi đã không kém, ăn mặc đơn bạc xiêm y, chậm rãi đi ra Huyền Băng cung sơn môn.

Bỗng nhiên, một đạo xinh đẹp thân ảnh vậy mà cũng theo sát phía sau, theo mông lưng tuyết mảnh vải trong hiện ra đến.

"Phạm Linh?" Hàn Tiêu đồng tử có chút co rụt lại, hấn đối với Phạm Linh hơi có chút hảo cảm, thấy nàng đang mặc một bộ áo trắng, tựa như trong tuyết Tiên Tử giống như, thanh lệ động lòng người.

Hàn Tiêu liền bước lên phía trước đánh rơi cái bắt chuyện, hi hi cười nói: "Sur tỷ, thật là tình xảo ah, lại gặp mặt á!"

"Ồ?" Phạm Linh hiển nhiên không có chú ý tới Hàn Tiêu thì ở phía trước, nghe được Hàn Tiêu cùng chính mình chào hỏi, không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười, "Đúng vậy a, thật là tình xảo ah, sur đệ ngươi như thế nào cũng muốn xuống núi sao?"

"Về nhà thăm người thân." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, "Sur tỷ đâu này?"

"Ta lần trước đi Tinh La Đại Sâm Lâm thời điểm, phát hiện vài cộng hung thú thủ hộ thiên địa dị quả sắp thành thực. Tính toán thời gian, thì ra là mấy ngày nay rồi, cho nên muốn muốn đi đi Tinh La Đại Sâm Lâm nhìn xem, có thể hay không đem hấn hái trở về."

Phạm Linh ngược lại là không có gì cảnh giác, trực tiếp liền nói ra.

"Thiên địa dị quả?" Hàn Tiêu hai mắt tỏa sáng, Thái Cổ Tà Long tựa hồ tự ưa thích cái loại năng lượng này tràn đầy đồ vật, cái gì kia thiên địa dị quả, đoán chừng có thể khiến cho vị này tà Long đại gia chú ý.

"Ân, cái gọi là thiên địa dị quả, tồn tại ở thế gian ít nhất đều có trăm ngàn năm, nếu như vận khí tốt, thậm chí có thể đựng phải cái loại này thượng cổ lúc sau tự tồn tại thiên địa kỳ trân, nuốt luôn về sau, nói không chừng trực tiếp theo hậu thiên cảnh giới tấn thăng đến Hóa Nguyên cảnh cũng có thể."

Phạm Linh hí mắt cười cười, "Bất quá, nhưng phạm là thiên địa dị quả, tự nhiên có thủ hộ hung thú, càng là linh khí sung túc trái cây, thủ hộ hung thú cũng càng là lợi hại. Có nhiều chỗ, thậm chí liên chương môn sư tôn đều đi, chỉ sợ cũng muốn nuốt hận mà vong."

Phạm Linh êm tai nói tới, hiển nhiên là đã từng nhiều lần tiến về trước Tinh La Đại Sâm Lâm, lời nói tầm đó, lộ ra hết sức quen thuộc.

"Liên chương môn sư bá đều không thể đặt chân sao?" Hàn Tiêu hít sâu một hơi, Hóa Nguyên cảnh tồn tại đối với hấn mà nói cũng đã cao không thể chạm rồi, liền người như vậy đi vào đều muốn ọ ra rầm, trong đó hung hiểm, có thể nghĩ.

"Bất quá ngươi yên tâm đi, như vậy hung thú ngươi muốn gặp phải còn không nhất định có thể gặp được gặp đây này." Phạm Linh Thiển Thiển cười cười, lộ ra hai cái mê người má lúm đồng tiền.

"Sur tỷ, vừa vặn ta về nhà cũng muốn đi ngang qua Tinh La Đại Sâm Lâm, dù sao tiện đường, chúng ta cùng đi a." Hàn Tiêu hí mắt, nịnh nọt tựa như cười nói.

"Ách. . ." Phạm Linh lông mày khẽ đen có chút nhăn lại, "Ngươi dù sao chỉ là hậu thiên cảnh, như vậy đi, ta chỉ đem ngươi đến bên ngoài, sau đó chúng ta tự tách ra hành động a, ta muốn đi địa phương đối với ngươi mà nói quá nguy hiểm."

Phạm Linh thực lực đã đạt đến Ngưng Mạch cảnh, tuy nhiên Hàn Tiêu kiếm thuật hết sức lợi hại, nhưng theo Phạm Linh, đối phó một ít Ngưng Khí cảnh cấp hai yêu thú cũng tự cao nữa là rồi, gặp được Ngưng Mạch cảnh Tam cấp yêu thú, chỉ sợ là lãnh ít dữ nhiều.

"Tốt!" Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, "Đa tạ sur tỷ."

"Đều là đồng môn, cảm ơn cái gì." Phạm Linh cười nhạt một tiếng, chợt ngắt cái thủ quyết, một thanh lộ ra nhàn nhạt ánh sáng màu lam bảo kiếm lập tức lơ lửng mà lên, nhanh chóng trưởng hơn vòng, biến thành một thanh màu xanh da trời cực lớn kiếm quang.

Phạm Linh thả người nhảy lên, nhảy lên kiếm quang, hướng về phía Hàn Tiêu đuổi ra một cái bàn tay như ngọc trắng, "Sur đệ, ta ngự kiếm mang ngươi đoạn đường, lên đây đi."

"Ân." Dùng Hàn Tiêu khinh công, tự nhiên không cần Phạm Linh thò tay kéo hắn, bất quá thắng này căn cứ "Có tiện nghi không chiếm là vương bát đần" nguyên tắc, lập tức bắt được Phạm Linh cái con kia mềm mại không có xương thon thon tay ngọc.

Phạm Linh vừa dùng lực, đem Hàn Tiêu kéo lên rồi kiểm quang.

"Sur đệ, vịn tốt bờ vai của ta, ta muốn xuất phát rồi!" Phạm Linh mở miệng nhắc nhở một tiếng, kiểm quyết sò, trực tiếp ngự kiếm Thừa Phong mà đi.

"Ân!" Hàn Tiêu khẽ gật đầu, hai tay khoác lên rồi phạm trên vai thom.

Sau một khắc, hắn chỉ cảm thấy một hồi thanh âm xé gió đánh úp lại, dĩ nhiên đang ở trăm mét bên ngoài.

"Oa, thật nhanh!" Hàn Tiêu có chút kích động nhìn xem mây bay chim bay, tán thán nói: "Tự tính toán tu luyện một vạn năm khinh công, tốc độ cũng tuyệt đối so với không thượng ngự kiếm phi hành ah!"

Hàn Tiêu âm thầm hạ quyết tâm, về sau mình cũng học hội ngự kiếm về sau, nhất định phải ôm Diệp Huyền bờ eo thon bé bỏng ngự kiếm phi hành, du lãm cái này thần kỳ thể giới danh sơn sông rộng!

...

Tỉnh La Đại Sâm Lâm, ở vào Huyện Băng cung đông nam phương hướng, cách xa nhau ước chừng một nghìn dặm.

Trong đó cỏ mọc che trời, mây mù bao phủ, hung thú hoành hành, chính là là linh khí cực kỳ tràn đầy chi địa. Đồng dạng, nguy hiểm cũng tồn không sai.

Dùng Phạm Linh ngự kiếm tốc độ, ngăn ngắn một canh giờ về sau, hai người liền đi tới Tỉnh La rừng rậm bên ngoài.

"Đến rồi!" Phạm Linh thủ quyết sò, thắng gấp, ngừng ở giữa không trung bên trong.

Bởi vì quán tính tác dụng, Hàn Tiêu một cái đứng không vững, thân thể trực tiếp cùng Phạm Linh thân thể mềm mại đến rồi một lần thân mật va chạm.

Lung tung sắp, Hàn Tiêu hai tay một hồi nắm bắt loạn, cuống quýt ôm lấy Phạm Linh, hảo chết không chết, tay phải bàn tay hết lần này tới lần khác còn cầm một cái mềm mại đầy đặn đồ vật, cái kia có chút xúc cảm. . .

"Ah!" Phạm Linh hét lên một tiếng, khuôn mặt thoáng cái hồng đến rồi bên tai, dưới chân kiểm quang nhoáng một cái, đã mất đi không ché.

Thân thể hai người lập tức thắng tấp từ giữa không trung té xuống.

"Sur tỷ!" Hàn Tiêu trong nội tâm áy náy, liền vội vươn tay ôm lấy Phạm Linh, thân thể một chuyển, lại để cho thân thể của mình đè ở phía dưới, một mực bảo vệ rồi Phạm Linh.

"Oanh!"

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, hai người đụng trên mặt đất, Phạm Linh ghé vào Hàn Tiêu trên người, ngược lại là cũng không có thụ cái gì tổn thương.

"Ách. . ." Hàn Tiêu gian nan đưa tay ra mời tay, truyền đến một hồi tiếng rên rĩ, khá tốt thân thể của mình có rắn chắc, phải thay đổi rồi thường nhân cái này một ném thoáng cái, không chết cũng phải nằm thượng ba tháng.

"Sur. . . Sur đệ!" Phạm Linh vội vàng theo Hàn Tiêu trên người nhảy xuống tới, nâng dậy Hàn Tiêu đầu, ân cần nói: "Ngươi không sao chứ?"

"Ta không sao." Hàn Tiêu hướng về phía Phạm Linh nhếch miệng cười cười, "Sur tỷ không có việc gì là tốt rồi, vừa mới là ta không tốt, nhưng ta thật không phải cố ý đấy."

Phạm Linh khuôn mặt đỏ lên, "Chuyện vừa rồi, không cho phép ngươi nói sau."

Vốn Hàn Tiêu sờ đến bộ ngực của mình, nàng quả thực hận không thể muốn hung hăng đè hắn một chầu, nàng đã lớn như vậy, còn là lần đầu tiên bị nam nhân sờ đến cái kia làm cho người ngượng ngùng địa phương!

Nhưng thắng này rõ ràng tại trong lúc nguy cấp còn không có quên bảo vệ mình, cái này lại để cho trong nội tâm nàng có chút có vài phần cảm động.

"Ha ha, không nói." Hàn Tiêu gian nan bò lên, vỗ vỗ trên người bụi đất, trên mặt lộ ra vài phần vẻ thống khổ.

Tuy nhiên thân thể của hắn trải qua Tà Long Phần Thiên luân cải tạo trở nên vô cùng cứng cỏi, nhưng dù sao vẫn là thân thể phàm thai, theo cao như vậy té xuống, khó tránh khỏi còn là bị chút ít chấn tổn thương.

"Ngươi thắng ngực này dura." Phạm Linh nhẹ nhàng mân ở đôi môi mềm mại, tiến lên đỡ lấy Hàn Tiêu cánh tay, mắt trắng không còn chút máu, mới thân nhiên nói: "Đi thôi."

"Hi hi." Hàn Tiêu bắt tay khoác lên trên vai của nàng, ngửi ngửi Phạm Linh trên người mùi thơm, thầm nghĩ vừa mới không có phí công ngã ah!

Bốn phía im ắng đấy, còn chưa đi vào trong đó, một cỗ áp lực và chặt chội khí tức liền đập vào mặt, lại để cho người không tự chủ được địa sản sinh vài phần khẩn trương cảm giác.

Xa xa nhìn lại, vân chung sương mù quán, từng tòa cao vút trong mây ngọn núi, phảng phất chiếm giữ quái thú giống như, đứng sừng sững trên mặt đất, tại đây chút ít cự dưới đỉnh, nhân loại thật giống như chỉ như con sâu cái kiến nhỏ bé.

"Nơi này chính là Tinh La Đại Sâm Lâm sao? Thật sự là đồ sộ!" Hàn Tiêu nhìn qua xa xa, thấp giọng lầm bầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Săn bắn đã đến giờ rồi!

Nhìn xem Hàn Tiêu vẻ mặt kinh hãi bộ dáng, Phạm Linh nhạt cười nhạt nói: "Tại đây vẫn chỉ là Tinh La Đại Sâm Lâm tí mỉa bên ngoài, đi thôi."

"Ân." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Làm phiên sư tử rồi."

Hắn chỉ chính là Phạm Linh hiện tại còn dùng thân thể của mình chống đỡ hắn, chậm chạp tiến lên.

Hàn Tiêu tuy nhiên tuổi không lớn lắm, nhưng vóc người lại không lùn, đặc biệt là nửa năm này nhiều ra, thân thể lớn lên nhanh chóng. Phạm Linh đã xem như dáng người thon dài cái chủng loại kia nữ tử, tuy nhiên hay là so Hàn Tiêu thấp rồi hơn nửa cái đầu.

Cao lớn như vậy thân thể đặt ở Phạm Linh trên người, lộ ra có chút quái dị.

Phạm Linh trắng rồi Hàn Tiêu liếc, giọng nói êm ái: "Người bởi vì ta mà tổn thương, cảm ơn cái gì."

Dứt lời, Phạm Linh thân thể mềm mại nhoáng một cái, đạp trên thân pháp, hướng về phía trước đi đến.

Tinh La Đại Sâm Lâm ở bên trong, cỏ cây um tùm, tùy tiện một ít cỏ dại, tự nhiên có đã qua hai người phần eo.

"Híz-khà zz Hí-zzz!"

Một khóa hai người ôm hết cổ mọc lên, bỗng nhiên bắn hạ một đạo màu bạc đường cong, mang theo thanh âm xé gió, công tác mà đến.

Tranh!

Phạm Linh thân thể mềm mại bất động, tay phải nhanh chóng rút kiếm, đang ở đó ngân tuyến sắp bắn tới mặt nháy mắt, một kiếm đem hắn chém thành rồi hai đoạn, đánh bay rồi đi ra ngoài.

"Đây là Ngân Lân Hoàn Xà, ưa thích tàng trên tàng cây tập kích, lực lượng tương đương với hậu thiên thập trọng cảnh giới võ giả." Phạm Linh thân nhiên nói: "Bất quá trong miệng của nó cất giấu túi độc, coi như là Tiên Thiên Ngưng Khí cảnh võ giả cũng không cách nào hoàn toàn miễn dịch loại này kịch độc."

"Như loại này cấp thấp yêu thú là không có yêu đan đấy, mà đạt đến cấp hai đã ngoài yêu thú, chúng yêu đan có thể gia tăng võ giả nguyên lực tu vi, là phi thường trân quý bảo vật."

"Ân, ta nhớ kỹ rồi." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, trong nội tâm âm thầm nói thầm: Phản chính tự mình thăm người thân thời gian có tầm một tháng, ngược lại là có thể tại đây Tinh La Đại Sâm Lâm trong dựa vào yêu đan đem nội khí hải cảnh giới đột phá đến Ngưng Mạch cảnh lại trở về.

"Cái này bên ngoài yêu thú phần lớn đều là hậu thiên cảnh giới một cấp yêu thú, dùng thực lực của người, ứng phó có lẽ không có vấn đề gì." Phạm Linh một bên đi lên phía trước, vừa nói: "Bất quá người bây giờ bị thương, ta trước hết với người hướng Khai Dương thành phương hướng đi, chờ người thương thể tốt lên rồi, chúng ta lại tách ra."

Hàn Tiêu trong nội tâm âm thầm cảm động, sư tử rõ ràng muốn đi đoạt đi thiên địa dị quả, nhưng hiện tại rõ ràng buông hết tay, cùng chính mình.

Lúc này, Hàn Tiêu thật sâu dừng ở Phạm Linh cặp kia xinh đẹp con người, nhẹ nhàng cắn răng, có chút không có ý tứ, ấp úng nói: "Sư tử, ta. . ."

Kỳ thật thương thể của hắn, căn vốn có thể không đáng kể. . .

Phạm Linh bị Hàn Tiêu thấy khuôn mặt nóng lên, vội vàng từ trong lòng lấy ra một phượng bình sứ, ôn nhu nói: "Đây là ta Băng Phách phong chữa thương thánh dược, một ngày một hạt, hai ngày nửa có lẽ là tốt rồi thấu rồi."

"Sur tỷ, ngươi đi trước a." Hàn Tiêu hít sâu một hơi, hướng về phía Phạm Linh cười hắc hắc nói: "Kỳ thật ta chỉ là bị từng chút một bị thương ngoài da mà thôi, ta hiện tại đã không có việc gì rồi, ngươi không cần lo lắng cho ta đâu, đi cướp lấy thiên địa dị quả a. Ta còn chờ sư tỷ trở nên mạnh mẽ rồi, trở lại Huyền Băng cung tráo ta đây này!"

"Ngươi thật sự không có việc gì rồi hả?" Phạm Linh bán tín bán nghi nhìn Hàn Tiêu liếc.

"Đó là đương nhiên, ta da dày thịt béo đấy, ngược lại là sư tỷ thiên địa dị quả, bỏ lỡ nhưng là không còn rồi."

Hàn Tiêu buông ra Phạm Linh bả vai, đứng thẳng người, tiện tay đánh rơi mấy chiếc Hồ Bảo quyền pháp, xong Phạm Linh cười nói: "Ngươi xem, ta nói ta không sao đi à nha."

"Được rồi, cái kia ta đi trước, chính ngươi coi chừng." Nói xong, nàng lại lấy ra mấy cái bình sứ, ném tới Hàn Tiêu trong tay, "Đây là Tị Độc đan cùng hùng hoàng phấn, Tinh La Đại Sâm Lâm bên ngoài loài rắn yêu thú tối đa, ngươi buổi tối lúc nghỉ ngơi, nhớ rõ tại nơi trú quân chung quanh vùng một ít hùng hoàng phấn, tầm thường loài rắn cũng không dám đã đến gần."

"Tạ tạ sư tỷ." Hàn Tiêu cũng không có khách khí, một tia ý thức toàn bộ cắt kỹ, xong Phạm Linh nhủ lòng may, cười hắc hắc nói: "Sư tỷ, chúng ta một tháng về sau gặp lại rồi..."

"Àn, một tháng về sau gặp lại." Phạm Linh đạt đến thủ hồi điểm, thân thể một tung, vù vù hai cái, lập tức tự biến mất vô tung vô ảnh.

"Trách không được Tiêu sư thúc cũng nói chương môn cái kia nhất mạch thân pháp tốc độ nhanh nhất, quả nhiên lời nói không ngoa!" Hàn Tiêu thầm khen một tiếng, ánh mắt nhìn hướng về phía trước mắt đại rừng rậm, trong nội tâm hào khí đại sinh.

"Đám yêu thú, chờ Hàn Tiêu đại gia đến thôn phệ các ngươi nội đan, tăng lên cảnh giới a!"

Hàn Tiêu theo bình sứ trong lấy ra một hạt Tị Độc đan, lại triệu xuất Phần Tịch kiếm, khiêng trên vai, hướng về Tinh La rừng rậm, đi nhanh tiến lên.

"Rõng rõng!"

Rừng nhiệt đới rung rung, từng khóa đại thúc bỗng nhiên ngã xuống, trong nháy mắt một cái con nghé lớn nhỏ, quanh thân dài khắp rồi gai nhọn hoắt màu đen lộn rừng, một đường mạnh mẽ đâm tới, hướng về Hàn Tiêu mãnh liệt chụp một cái đi lên.

Cái này đầu lộn rừng hai con ngươi huyết hồng, tựa hồ muốn nhả ra huyết lúc đấy, cái kia cổ kinh khủng lực lượng, càng là chấn được mặt đất đều run nhè nhẹ lấy.

"Quả nhiên có có cấp thấp đấy, không phải heo tỵ là xà, liền yêu đan đều không có!" Hàn Tiêu trên mặt sinh ra một tia ghét bỏ chi sắc, mạnh mẽ một kiếm quét ra, thẳng đến lộn rừng trái tim, một kiếm, trực tiếp đem chi đập phát chết luôn.

"Xem ra vẫn phải là đi một ít hơi có chút địa phương nguy hiểm." Hàn Tiêu lấy ra sư tôn Mục Vân Xuyên cho mình vẽ cái kia phó địa đồ. Tuy nhiên họa (vẽ) được rất xấu, nhưng lại đơn giản dễ dàng phân biệt.

"Màu đỏ quyền quyền là nguy hiểm khu, màu đen quyền quyền là Cấm khu." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, âm thầm hạ quyết tâm, tỵ đi những .kia vẽ lấy hồng vòng khu vực săn bắn!

Tùy ý đem đầu kia lộn rừng thi thể đá văng ra, Hàn Tiêu hướng phía người gần nhất khu vực nguy hiểm, rất nhanh tiến lên.

Vù! Vù!

Đi ra không bao xa, theo mặt đất bụi cỏ cùng với bên cạnh trên cây, lại xông tới mấy cái xà, tốc độ cực nhanh, giống như là một đạo kích điện.

Bất quá, chúng nhanh, Hàn Tiêu nhanh hơn!

Hàn Tiêu kiếm, giống như một đạo hàn quang, kiếm quang huy sai, thuần sát kiếm ý phụt lên mà ra, một kiếm sẽ đem quần thân trên xuống hung xà đánh bay rồi đi ra ngoài.

"Ồ?" Hàn Tiêu nheo mắt, ở trong đó một con rắn trong cơ thể, tựa hồ đâm tới cái gì vật cứng.

Hàn Tiêu thân hình mạnh mẽ lờ ra, hai ngón kẹp lấy, nắm rồi một đầu toàn thân bích lục con rắn nhỏ. Tiện tay xé ra, bên trong quả nhiên xuất hiện một khóa như hạt đậu nanh viên cầu nhỏ.

"Đây tựa là yêu đan đi à nha." Hàn Tiêu miệng rộng mở ra, trực tiếp đem yêu đan nuốt vào trong bụng, sau một khắc, Tà Long Phần Thiên luân khắc run lên, yêu đan lập tức hóa khai mở, chuyển hóa thành từng sợi tinh thuần nguyên khí, theo máu của hắn, lưu động đến tứ chi bách hải.

Thân thể ấm áp đấy, chỉ là cái này một quả yêu đan, tuy nhiên không đến mức lại để cho Hàn Tiêu trực tiếp đột phá, nhưng thực sự cảm giác được bản

thần lực lượng tựa hồ gia tăng lên vài phần.

"Ha ha, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, Tà Long Phần Thiên Luân Quả nhưng có thể luyện hóa yêu đan!" Hàn Tiêu mừng rỡ trong lòng, sẵn giết những...này yêu thú hào hứng cũng cao hơn.

Không bao lâu, Hàn Tiêu liền đi tới cái thứ nhất tràn ngập cấp hai yêu thú "Nguy hiểm" khu vực.

Theo người khác, đây là có lấy uy hiếp trí mạng, mà ở Hàn Tiêu xem ra, tại đây yêu thú, hết thấy đều là di động yêu đan!

"Sẵn sẵn thời gian, đến rồi!" Hàn Tiêu trong mắt hiện lên một tia hàn mang, ý vào Thái Cổ Tà Long át chủ bài, Hàn Tiêu vô luận cái gì độc xà mãnh thú yêu đan, hết thấy một tia ý thức hướng trong bụng tiền đưa.

Như vậy là để cho người khác chứng kiến, chỉ sợ sẽ trực tiếp dọa ngắt đi, ăn yêu đan, đó là sẽ tích lũy yêu độc đấy, coi như là Hóa Nguyên cảnh cường giả cũng không dám cùng Hàn Tiêu điên cuồng như vậy nuốt yêu đan ah!

Thời gian dần qua, Hàn Tiêu chỉ cảm giác mình khí huyết càng ngày càng tràn đầy, nội khí hải cảnh giới quá cao, ngược lại là còn không có phản ứng gì, nhưng là chỉ có hậu thiên tứ trọng ngoại khí hải, rõ ràng kịch liệt lẫn mình bắt đầu khởi động mà bắt đầu..., tựa hồ lại muốn đột phá!

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đại Ma Vương Hàn Tiêu!

Hàn Tiêu khuôn mặt trưởng đến đỏ bừng, cái này là do ở cắn nuốt quá nhiều yêu đan, trong cơ thể Tinh Nguyên chi lực vô cùng tràn đầy, vọt tới rồi trên mặt.

"Xem ra được tìm một chỗ đem ngoại khí hải đột phá đến hậu thiên ngũ trọng cảnh giới." Hàn Tiêu nhìn chung quanh, chung quanh cây cối rậm rạp, cắt đứt vô số uy hiếp, cũng không thích hợp tu luyện.

"Ân? Có tiếng nước?"

Hàn Tiêu lỗ tai có chút cổ động, nghe được rầm rầm tiếng nước, trút xuống mà xuống.

"Tựa hồ là thác nước." Hàn Tiêu Truy Điện thân pháp thi triển ra, chỉ chớp lát sau, liền đi tới thanh âm truyền ra đầu nguồn.

Chỉ thấy một đầu màu trắng bạc thác nước, tám lạng giống như, theo mấy ngàn xích trên ngọn núi, rơi xuống dưới ra, đánh vào phía dưới một tòa trong hàn đàm, phát ra âm âm minh hưởng. Mà ở thác nước phía sau, có một tòa cự đại sơn động.

Bởi vì thác nước chảy xiết dồn dập, nếu không nhìn kỹ, căn bản không cách nào chú ý tới bên trong thậm chí có một tòa tự nhiên sơn động.

"Cái chỗ này, ngược lại là tương đương thích hợp tu luyện!" Hàn Tiêu sắc mặt vui vẻ, dưới chân điểm xuống mặt đất, thân thể như là một đạo kích điện, thả người đầu nhập vào thác nước về sau trong sơn động.

Ngọn núi này động chính là do tích thủy quanh năm tháng dài thấm thực tạo thành, nhâm bích thập phần bóng loáng, bên trong còn có không ít bén nhọn thạch nhũ.

Hàn Tiêu tìm một chỗ đất trống, khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển khởi Tà Long Vạn Hoàng công công pháp, một cỗ hung mãnh Tinh Nguyên chi khí, điên cuồng rót vào ngoại khí hải.

Hàn Tiêu biết rõ, cái này là do ở nội khí hải quá mức bão hòa tạo thành đấy, ngày bình thường, đều là nội khí hải trong vị kia tà Long đại gia vô tình cướp đoạt ngoại khí hải trong nguyên lực đấy.

Như thế rộng lượng tinh thuần nguyên lực rót vào ngoại khí hải ở bên trong, tuy nhiên ngoại khí hải thu nạp cùng ngưng tụ chân khí tốc độ chậm tới cực điểm, nhưng vẫn là dùng một loại tốc độ khủng khiếp, phi tốc tăng lên.

"Hung mãnh quá nguyên khí!" Hàn Tiêu trong nội tâm kinh hãi, vội vàng thu nhiếp tinh thần, toàn lực thu nạp cỗ này nguyên lực, nội khí hải cường thịnh trở lại, cũng là Thái Cổ Tà Long đã sớm đấy, mà ngoại khí hải, mới là thứ thuộc về tự mình.

"Rống!" Tất cả yêu thú chi hồn, tại Hàn Tiêu Khí Hải trong điên cuồng gào lên, Thái Cổ Tà Long hạ gục gì bá đạo, tại cắn nuốt những con hung thú này yêu đan đồng thời, liền chúng thú hồn cũng không có buông tha, một tia ý thức toàn bộ hút vào rồi Phần Thiên luân bên trong.

Hiện tại theo yêu thú Tinh Nguyên chỉ lực, cũng cùng nhau tiến nhập Hàn Tiêu Khí Hải trong.

"Chính là thú hồn, cũng dám thể hiện?" Hàn Tiêu hừ lạnh một tiếng, Tà Long Vạn Hoàng công điên cuồng vận chuyển lại, "Thành thành thật thật thụ ta đem ra sử dụng, do ta chứa tể, hóa thành lực lượng của ta a!"

Một luồng sóng bành trướng lực lượng, không ngừng bị Hàn Tiêu thu nạp, mà cảnh giới của hắn, cũng dùng một loại cực kỳ tốc độ khủng khiếp, điên cuồng tiến gần đến.

Ước chừng một canh giờ, Hàn Tiêu ngoại khí hải, cuối cùng là đột phá đến rồi hậu thiên ngũ trọng cảnh giới.

"Thoải mái!" Hàn Tiêu con người đột nhiên mở ra, ánh mắt sáng như tuyết, coi như lưỡi đao bình thường lợi hại.

Đáng tiếc những...này yêu đan cấp bậc quá thấp, vô luận hấp thu bao nhiêu, đối với nội khí hải đều không có hiệu quả gì, căn bản không đạt được đột phá Ngưng Mạch cảnh cường độ.

Hàn Tiêu chậm rãi đứng người lên, thả người nhảy lên, nhảy ra khỏi sơn động.

Lập tức từ từ tây nghiêng, Hàn Tiêu lại triệu xuất Phần Tịch kiếm, tại dưới thác nước, bắt đầu tu luyện Huyết Liên kiếm ca.

Ầm ầm!

Kiểm khí tung hoành, Hàn Tiêu thân pháp phiêu hốt bất định, tựa như ảo mộng, một kiếm đâm ra, nương tựa theo thuần sát kiếm ý gia trì, kinh phong bắn ra bốn phía, đem chung quanh cây cối đều chấn được kịch liệt lay động...mà bắt đầu.

Một bộ kiếm thuật thi triển xuống, chung quanh bắt đầu khởi động lấy quỹ dị huyết quang, khắp nơi cất dấu khủng bố sát cơ!

Đây cũng là Huyết Liên kiếm ca Áo Nghĩa, huyết phá Thương Khung!

"Không hổ là kiếm đạo cường giả truyền thừa kiếm thuật, bất luận là Túy Kiếm hay là Tuyệt Trần Kiếm thuật, uy lực đều không kíp bộ này Huyết Liên kiếm ca một phần mười!" Hàn Tiêu thu kiếm mà đứng, có chút nở ra một nụ cười tự đắc.

"Sắc trời đã triệt để hắc, những cái...kia chính thức yêu thú lợi hại, cũng nên xuất động!" Hàn Tiêu lạnh lùng cười cười, thân hình nhảy lên, xoát xoát vài cái, trực tiếp chui vào rồi trong bóng đêm, biến mất không thấy gì nữa.

"Rống! ..."

Sau một lát, thác nước chung quanh trong rừng rậm, truyền đến một hồi yêu thú phản nộ tiếng gầm

Nhưng rất nhanh, những...này gào thét là được rồi thể lương kêu rên cùng kêu thảm thiết, lại không bao lâu, sở hữu tất cả thú tiếng hô đều im bật mà dừng.

Cái này đêm tối, tĩnh đáng sợ!

Lại không bao lâu, trong rừng rậm, một hồi bạo động truyền ra, một đoàn yêu thú tựa hồ nhìn thấy cái gì đáng sợ đồ vật, trong đêm tối nhao nhao bị dọa đến tứ tán chạy thực mạng.

"Thật không có kính!" Tài đàn thú về sau, một gã áo tím thiếu niên dẫn theo một búng máu màu đỏ bảo kiếm, thẳng tắp đuổi theo, một bên tìm lại được một bên hùng hùng hổ hổ nói: "Lại đến đánh ah, ta một cái solo các người một đám, còn sợ thành như vậy, các người tính toán cái gì cái gì yêu thú ah!"

Đáng tiếc, những cái...kia yêu thú nghe được Hàn Tiêu thanh âm, nguyên một đám cùng đánh rồi máu gà tựa như, chạy trốn nhanh hơn rồi.

"Muốn chạy?" Hàn Tiêu trong mắt hiện lên một tia hàn mang, cái này nhưng đều là di động yêu đan...!

"Tà Long bá thể! Vạn Thú thần phục!" Hàn Tiêu không chút nào che dấu phóng xuất ra trong cơ thể Tà Long khí tức, tuy nhiên yếu ớt, nhưng dù cho chỉ là một tia một đám, cũng không phải những...này cấp thấp yêu thú có thể chống lại đấy.

Nhất thời thời gian, những cái...kia tốc độ chạy như điên yêu thú toàn bộ bốn vó mềm nhũn, co quắp té trên mặt đất, nom nớp lo sợ đem đầu lâu phục tại mặt đất, thậm chí, trực tiếp đại tiểu tiện không khống chế, hú chết tại chỗ đấy, cũng số lượng cũng không ít.

"Hắc hắc, Tà Long khí tức thật đúng là dùng tốt!" Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, đi nhanh nhảy vào đàn thú bên trong, những...này yêu thú tro mắt nhìn xem Hàn Tiêu đem bên người đồng loại tất cả thu hoạch, nhưng căn bản đề không nổi bất luận cái gì tâm tư phản kháng.

Đây là một loại đến từ chính huyết mạch áp chế.

Long, chính là Vạn Thú tôn sư! Mà Tà Long, chính là Vạn Long bá chủ!

"Oa ha ha! Mời bảo ta Đại Ma Vương Hàn Tiêu!" Hàn Tiêu một bên điên cuồng thu hoạch yêu thú yêu đan, một bên phát ra rồi tạ giống như "Thanh thúy" tiếng cười.

Tiếng cười vạch phá bầu trời đêm, kéo dài không thôi..

Chỉ chớp lát sau, Hàn Tiêu một lần nữa quay trở về thác nước về sau trong sơn động, mang theo một thân giết chóc cùng mùi huyết tinh, sau lưng còn treo móc một cái da thú túi, chỉ là như vậy một lát sau, tựa làm thịt bảy tám chục con yêu thú, cái này da thú trong túi áo, tất cả đều tràn đầy cấp hai yêu thú yêu đan.

"Tại đây thật đúng là ta tăng lên cảnh giới thiên đường....!" Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, nhiều như vậy cấp thấp yêu đan, đại khái đầy đủ chính mình đem ngoại khí hải cảnh giới tu luyện đến hậu thiên thất trọng, thậm chí là đệ bát trọng tầng thứ a.

Lấy suối nước rửa sạch sẽ những... này yêu đan, Hàn Tiêu lại nuốt cả quả táo giống như, nuốt vào rồi mười mấy miếng, bắt đầu khoan chân tu luyện.

...

Đông Phương tăng sáng, chân trời dần dần xông ra nổi bật rồi ngân bạch sắc.

Hàn Tiêu sớm liền đi tới dưới thác nước, vụn tán nước chảy âm âm nện xuống, đồ không ngớt, hữu lực đụng chạm lấy đại địa.

"Tốt đồ sộ thác nước!"

Cảm thụ được thiên nhiên cái loại này bàng bạc trầm ổn lực lượng, Hàn Tiêu không khỏi tán thưởng... mà bắt đầu.

Loại cảm giác này, giống như là một thanh Khai Thiên cự phù, thoáng một phát thoáng một phát, trầm kích tại cả vùng đất, chỉ là đứng tại thác nước trước mặt, có thể cảm giác được mặt đất lắc lư, giống như tùy thời muốn sụp đổ.

"Khủng bố như thế lực đạo, chính dễ dàng rèn luyện của ta Tà Long bá thể!" Hàn Tiêu trong mắt tinh quang lóe lên, tại Tà Long Vạn Hoàng công bên trong, ngoại trừ ngưng tụ chân khí nguyên khí văn chương bên ngoài, còn có một bộ dùng cho rèn luyện thân hình công pháp Tà Long bá thể.

Long tộc bằng vào cường hãn thân thể, có thể khuynh đảo Giang Hà sông núi, phá hủy Nhật Nguyệt Tinh sông. Hàn Tiêu được Tà Long chi truyền thừa, tự nhiên cũng có quan hệ với rèn luyện thân hình kinh thể văn chương.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tà Long bá thể

Hàn Tiêu nhìn qua trước mắt cái kia Ngân Hà rủ xuống y hệt cực lớn thác nước, trong đầu sinh ra một cái thập phần điên cuồng nghĩ cách.

Trực tiếp tại dưới thác nước, rèn luyện thân hình!

Thác nước xung kích lực càng lớn, đối với võ giả tôi thể hiệu quả cũng lại càng tốt.

Thác nước trút xuống, không ngớt không dứt, coi như là tuyệt đỉnh cường giả, cũng không cách nào làm được cao như thế tần suất đã kích thân thể. Mà cái này, cũng chính là lợi dụng thác nước tôi thể ưu thế chỗ.

Bất quá, đầu tiên vẫn phải là gánh vác được kinh khủng kia xung kích lực.

"Trước xông đi vào thử xem."

Hàn Tiêu trực tiếp đem mình thoát khỏi cái tinh quang, thân thể một thấp, như là một đầu hình người Bạo Long, điên cuồng vọt vào thác nước bên trong.

Oanh!

Bên tai truyền đến âm âm nổ mạnh, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy có một thanh lay trời búa tạ, hung hăng tại phần lưng của mình gõ một cái, toàn thân khí huyết di động, khung xương đều thiếu chút nữa trực tiếp mẻ rã rồi rồi.

"Thật muốn hăng hái!" Hàn Tiêu dưới chân vừa trượt, trực tiếp bị vẻ này sức lực lớn nên đã bay đi ra ngoài.

Phải biết, Hàn Tiêu tuy nhiên còn không có có tu luyện qua Tà Long bá thể, nhưng thân hình tại Tà Long Phần Thiên luân cải tạo phía dưới, đã là cốt cách cứng rắn, cơ bắp như sắt, bạo phát đi ra lực lượng, cơ hồ được xưng tụng là hình người hung thú.

Nhưng ở cái này dưới thác nước, hay là liền gót chân đều không có cách nào đứng vững.

"Lúc này mới có tính khiêu chiến mà!" Hàn Tiêu phun ra một búng máu bọt, trong mắt tinh mang lóe lên, lại lần nữa xông vào thác nước bên trong.

Dùng thác nước sinh ra sức lực lớn đến tới thể tuy nhiên dày vò, nhưng chỉ cần đem Tà Long bá thể nhập môn giai đoạn rèn xương luyện thân vượt đi qua, đạt được thu hoạch, cũng là không thể tưởng tượng được.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, đây là Hàn Tiêu một mực thờ phụng chân lý, cũng là mặc kim giáo úy một môn làm việc chuẩn tắc.

Đã mạo hiểm cùng thu hoạch thành có quan hệ trực tiếp, Hàn Tiêu tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho.

Oanh!

Mãnh liệt xông tới phía dưới, Hàn Tiêu lần nữa bị đánh bay, lúc này đây, thân thể của hắn hung hăng bị vung bay đến trên vách đá dựng đứng, bị đâm cho thất điên bát đảo.

"Lại đến!"

Lần thứ ba, Hàn Tiêu giữ vững được một hồi thời gian, mới bị cái kia cổ kinh khủng lực đạo đụng bay ra ngoài.

Lần thứ tư, Hàn Tiêu điên cuồng thúc dục lấy Tà Long bá thể, giữ vững được trọn vẹn ba tức!

Lần thứ năm, mười tức!

...

Lần lượt ném thử, Hàn Tiêu tại dưới thác nước kiên trì thời gian cũng càng ngày càng lâu.

Rốt cục, Hàn Tiêu kiệt lực, ghé vào thác nước bên cạnh một khối trên mặt đá, kịch liệt thở hổn hển.

Tà Long bá thể không hổ là đỉnh cấp luyện thể công pháp, trải qua lấy lần lượt ngoại lực rèn luyện, Hàn Tiêu tá trợ lấy lực lượng kinh khủng kia, đem toàn thân cơ bắp, gân cốt, màng da đều chịu đựng rồi một lần, trở nên càng thêm tỉ mỉ thêm vài phần.

"Có thể ở chỗ này tiếp tục tu luyện ba ngày." Hàn Tiêu chậm rãi bò lên, dựa vào nham thạch ngồi dậy, "Ban ngày thác nước luyện thể, buổi tối lợi dụng trước kia có được yêu đan, tăng lên ngoại khí hải tu vi, những cái...kia yêu đan, có lẽ còn có ta sử dụng ba ngày!"

...

Một lòng đắm chìm ở thời gian tu luyện, trôi qua luôn nhanh chóng.

Ba ngày thời gian, Hàn Tiêu không chỉ đem ngoại khí hải cảnh giới tăng lên tới rồi hậu thiên bát trọng, còn đem Tà Long bá thể rèn xương luyện thân triệt để hoàn thành.

Hiện tại, Hàn Tiêu chỉ dựa vào lấy huyết nhục chi thân thể, thậm chí đều không cần vận chuyển nguyên khí, có thể đứng tại thác nước dưới đây, Nhâm bằng thác nước xung kích một canh giờ, không chút sút mẻ.

"Rầm rầm!"

Hàn Tiêu theo thác nước chung lao ra, mỗi một bước đều vững như bàn thạch, ngật đứng không ngã.

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu tóc, hôm nay, hắn đã hoàn toàn không có chi lúc trước cái loại này mỏi mệt, tại đây thác nước lưu xung kích phía dưới, ngược lại cảm giác toàn thân sáng khoái.

"Thoải mái! Loại lực lượng này tăng vọt cảm giác, thật sự lại dễ cho người say mê! Ha ha..."

Trước nay chưa có lực lượng, tràn ngập thân hình, Hàn Tiêu nhẹ nhàng vung vẩy xuất một quyền, tựa như muốn côn chém ra, phát ra cực lớn nổ đùng âm thanh.

"Là thời điểm đi càn địa phương nguy hiểm xông vào một lần rồi." Hàn Tiêu trong mắt hiện lên một tia tinh mang, cấp hai yêu thú yêu đan, hiệu quả thật sự tạm được, đừng nói là nội khí hải ghét bỏ, mà ngay cả ngoại khí hải cũng không cách nào nữa bảo trì cao tốc tấn chức trạng thái rồi.

Hôm nay, Hàn Tiêu Tà Long bá thể đã có chút ít hỏa hầu, hơn nữa Huyết Liên kiếm ca lại thuận thực rồi vài phần, lại để cho hắn tin tưởng tăng nhiều, dĩ

nhiên là đem chủ ý đánh tới rồi cao cấp hơn yêu thú trên đầu.

"Đi!"

Hàn huynh thả người nhảy lên, thân thể như là vượn bay giống như, lập tức đầu nhập vào trước mắt một mảnh trong rừng rậm, hướng phía Tam cấp yêu thú qua lại địa phương, bước dài tiến.

...

"Rống!"

Một đầu Bạo Vượn hai con người huyết hồng, gât gao nhìn thẳng Hàn Tiêu, đây là một đầu tiêu chuẩn Tam cấp yêu thú, tương đương với nhân loại võ giả Ngưng Mạch cảnh, hơn nữa còn là cái loại này Ngưng Mạch cảnh tam trọng đã ngoài cường hãn tồn tại!

Giờ phút này, nó đã cùng Hàn Tiêu triển đấu rồi trọn vẹn gần nửa canh giờ, đánh lâu không dưới, cái này đầu Bạo Vượn trực tiếp lâm vào cuồng bạo trong trạng thái, điên cuồng gầm rú lấy, một bộ muốn cắn xé nhau tư thế.

Lực lượng của nó khủng bố đến cực điểm, chính là cái này phương viên trăm dặm bá chủ, ngày bình thường thích nhất đem con mồi xé thành hai nửa.

Nhưng Hàn Tiêu xuất hiện, lại làm cho cái này đầu Bạo Vượn có chút hoài nghi "Vượn" sinh ra, nó không cách nào lý giải, trước mắt cái này nhân loại thân thể gầy ốm ở bên trong, tại sao phải có khủng bố như thế lực đạo.

Hàn Tiêu bỏ qua rồi trường kiếm, thuần túy dùng thân thể lực lượng, cùng cái này đầu Bạo Vượn chơi nổi lên cận thân vật lộn.

Triển đấu hồi lâu, Hàn Tiêu đã đem chính mình chỗ nắm giữ mấy môn chiêu pháp, quyền pháp tất cả đều rèn luyện rồi một lần, hiện tại, cũng là thời điểm tuyên cáo cái này đầu Bạo Vượn tử hình rồi.

"Hắc hồ đào tâm (*)"

"Mãnh hồ xuống núi!"

Vô cùng đơn giản Hồ Bào quyền pháp, tại Hàn Tiêu trong tay, nhưng lại có cắt kim toái ngọc chỉ lực.

Răng rắc xoạt!

Từng tiếng cốt cách bạo liệt thanh âm, theo đầu kia Bạo Vượn trong cơ thể truyền đến, Hàn Tiêu mỗi một quyền, đều mang theo Tà Long bá thể cái kia cỗ hận đời vô đối lực đạo, khủng bố lực lượng, trực tiếp xuyên thấu bề ngoài của hãn, đánh nát nó cốt cách.

Cái này Bạo Vượn hai con người, như trước tràn ngập huyết sắc, nhưng giờ phút này, sợ hãi, đã thay thế lúc trước cuồng nộ.

"Rống!" Bạo Vượn vô lực gầm rú rồi một tiếng, đã mất đi cốt cách cheo chống, nó cả thân thể trực tiếp nhuyển té xuống, như là một bãi bùn nhão, ngã trên mặt đất.

"Ngao nghe lời giao ra người yêu đan a." Hàn Tiêu lạnh lùng cười cười, một chiêu vỗ xuống, trực tiếp đem nó toàn bộ đầu lâu vỗ cái nẫu như.

Hàn Tiêu đem cái này đầu Bạo Vượn thân thể trở mình đi qua, triệu xuất Phần Tịch kiếm, trực tiếp mở ngực bẻ bụng, muốn lấy ra nó yêu đan.

Chỉ là, vừa mới chuẩn bị động thủ, một hồi tiếng vang lập tức từ đằng xa phiêu đi qua.

"Có người?" Hàn Tiêu nheo mắt, cảm giác được có người đang tại hướng cái phương hướng này chạy đến.

"Xem ra là cái này đầu Bạo Vượn vừa mới rống lên một tiếng đem những này người hấp dẫn tới."

Hàn Tiêu nhíu mày, nhân tính tham lam, hãn cũng không phải rất hi vọng ở thời điểm này cùng những người khác chạm mặt, dù sao, một đầu Tam cấp yêu thú yêu đan, đủ để khiến rất nhiều võ giả điên cuồng.

Đặc biệt là tại loại này rừng sâu núi thẳm bên trong, không chỉ có rất nhiều tông phái giới tông môn đệ tử, cũng có một ít bị tông phái giới cùng triều đình liên hợp truy nã giang dương đại đạo (hải tặc) hoành hành nơi đây, thấy hơi tiền nổi máu tham, sát nhân đoạt bảo, đây cũng là chuyện thường xảy ra.

Hàn Tiêu tuy nhiên không có thể sẽ e ngại bọn họ, nhưng cũng không muốn chọc phiền toái không cần thiết.

Hàn Tiêu tăng thêm tốc độ, nhanh chóng đem Bạo Vượn thi thể mở ngực bẻ bụng, chỉ chốc lát sau, ở này đầu Bạo Vượn dạ dày túi phía dưới, đã tìm được một khóa khóa ra lục sắc quang mang yêu đan.

Này cái yêu đan chừng hai nhĩ to cỡ nắm tay, óng ánh sáng long lanh, như là Minh Châu giống như, trong đó ẩn chứa Tinh Nguyên chi khí, xa xa không phải cấp hai yêu đan có thể so sánh với đây.

"Ha ha! Thử tốt!"

Hàn Tiêu liền tranh thủ yêu đan cất kỹ, đang muốn ly khai, lại nghe đến một thanh âm, theo rừng cây trong truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hiên Vương phủ

"Có lẽ chính là chỗ này, tốt nồng đậm mùi máu tươi! Hừ, lại dám ở chỗ này săn giết yêu thú, không biết đây là ai địa bàn sao?"

Đối phương chạy tới tốc độ, xa xa vượt ra khỏi Hàn Tiêu đoán trước, hiển nhiên, người tới tất nhiên là cao thủ.

"Thật nhanh!"

Hàn Tiêu lông mi nháy lên, vội vàng đứng dậy, thi triển xuất Truy Điện thân pháp, chuẩn bị ly khai.

Nhưng mà, Hàn Tiêu đi được nhanh, đối phương tới nhanh hơn!

"Thật đúng là có người dám đoạt thức ăn trước miệng cọp! Đứng lại, lưu đứng lại cho ta!"

Chỉ nghe một tiếng gầm nhẹ, ngay sau đó, từng đạo cường hãn khí tức rất nhanh chạy tới.

Chung quanh cây cối đều tại Hàn Tiêu cùng đầu kia Bạo Vượn thời điểm chiến đấu cũng đã sụp đổ, hấn hiện tại trên căn bản là không chỗ có thể trốn, hoàn toàn bạo lộ tại đối phương tầm mắt phía dưới.

Hàn Tiêu nghe được đối phương thanh âm, trong nội tâm không khỏi trầm xuống.

Một người cầm đầu tốc độ cực nhanh, xem ra hẳn là võ giả thứ ba cảnh, Ngưng Mạch cảnh cường giả.

"Người phía trước, cho lão phu đứng lại!"

Hét to trong tiếng, một cổ cường đại khí tức, như thủy triều bình thường tuôn ra tới, xa xa đã tập trung vào Hàn Tiêu. Ngay sau đó, xa xa cây cối phát ra ào ào tiếng vang, mười vài đạo thân ảnh tại trong rừng rậm phi chui ra.

"Hiên Vương phủ lúc này sẵn sẵn, còn dám chạy nửa bước, đem coi là Đại Vũ vương triều phản nghịch, xét nhà diệt tộc, hoang tàn!"

Một cái âm lãnh thanh âm từ trong đám người truyền đến, lộ ra một cỗ lạnh cho người lưng lạnh cả người hàn ý.

"Hiên Vương phủ?"

Hàn Tiêu con ngươi nhú lại, bỗng nhiên dừng bước.

Cái này Hiên Vương phủ cùng mình cũng xem như có chút sâu xa rồi.

Khai Dương thành Hàn gia chính là thừa kế hầu tước, mà cái kia Hiên Vương Tắc là họ khác vương công, luận địa vị, hai nhà kỳ thật tám lạng nửa cân, đại không kém chênh lệch.

Mà Khai Dương thành cùng Hiên Vương phủ chỗ Hàn Vũ thành, cách xa nhau không xa, cái này hai nhà đều là do rấn rít địa phương, bởi vậy cũng hơi có chút sinh ý thượng vãng lai.

"Ân?" Đột nhiên, trong đám người đi ra một gã thiếu niên, hướng về phía Hàn Tiêu âm dương quái khí nở nụ cười, "Ha ha, ta tưởng là ai, lại là Hàn gia cái kia ma ốm bệnh liên tục!"

Thiếu niên này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, đầu đội Tử Kim quan, đang mặc vải tơ y, mặt hướng phú quý, chỉ là sắc mặt âm lãnh, ngôn từ cay nghiệt, lộ ra có chút hung ác nham hiểm.

Sau lưng hắn, còn túm tụm cái này ba bốn tên niên kỷ hơi trưởng một ít thiếu niên, một mực hộ cánh tại bên cạnh của hắn.

Giờ phút này, tên kia hung ác nham hiểm thiếu niên chính dùng một loại trên cao nhìn xuống ánh mắt, đánh giá Hàn Tiêu, trên mặt treo một tia trêu tức, "Như thế nào, ngươi còn chưa có chết à? Ta còn tưởng rằng ngươi sống không quá năm nay nữa nha?"

Hàn Tiêu gắt gao nhìn thẳng rồi tên thiếu niên kia, trong mắt hiện lên một tia tức giận, âm thanh lạnh lùng nói: "Họ Triệu đấy, ngươi chết ta ta cũng sẽ không chết!"

Cái kia hung ác nham hiểm thiếu niên, tên là Triệu Tử Kính, là Hiên Vương phủ Tiểu vương gia, từ nhỏ tự yêu khi dễ Hàn Tiêu, hai người có thể nói là có vô cùng thâm hận "Hữu nghị" .

"Chắc chắn chắc, vài năm không thấy, khẩu khí đều là cứng nhắc không ít." Triệu Tử Kính quay đầu lại hướng về phía sau lưng chó săn phá lên cười, "Tối tối tối, ta cho mọi người giới thiệu thoáng một phát, vị này tự là Khai Dương thành đại danh鼎鼎 ma ốm bệnh liên tục, Hàn Tiêu Hàn đại thiếu gia!"

Có nên nói hay không đến "Ma ốm bệnh liên tục" ba chữ thời điểm, hắn còn có thể tăng thêm ngữ khí, ý trào phúng, không cần nói cũng biết.

"Ha ha ha!"

Mọi người hiểu ý, lập tức mỉa mai nở nụ cười, "Tự loại này mặt hàng rõ ràng dám đến Tinh La Đại Sâm Lâm? Cũng không sợ bị Gà Rừng chó hoang cái gì cho hù chết."

"Đoán chừng là người của Hàn gia suy nghĩ cẩn thận rồi, giữ lại loại này phế vật cũng không có gì dùng, dứt khoát ném tới dã ngoại hoang vu, lại để cho hắn tự sinh tự diệt a."

Triệu Tử Kính thoả mãn nở nụ cười vài tiếng, ánh mắt lần nữa rơi vào Hàn Tiêu trên người, "Tiểu tử, nếu là Hàn gia không cần ngươi nữa, chúng ta Hiên Vương phủ vừa vặn còn thiếu một đầu xem đại môn cầu, không biết ngươi có hứng thú hay không, có thể cân nhắc thoáng một phát, ha ha ha!"

"Hiên Vương phủ còn có thể thiếu cầu?" Hàn Tiêu tà mị cười cười, nói: "Ngươi hơn nữa bên cạnh ngươi chó săn, nhiều như vậy con chó ở chỗ này uông uông gọi đầu rồi, ta tự không cùng các ngươi đoạt cầu lương thực rồi!"

"Ngươi!" Triệu Tử Kính cái kia Trương hung ác nham hiểm mặt lập tức chìm xuống đến.

"Hàn Tiêu! Ngươi cái phế vật này, ngươi thật đúng là thấy không rõ lắm tình thế, bây giờ là hoang sơn dã lĩnh, tại đây tùy tiện một người xuất thủ, động năng như nghiền chết con kiến đồng dạng, cho ngươi vạn kiếp bất phục!" Triệu Tử Kính hừ lạnh một tiếng, "Thức thời đây, quỷ xuống đến đem giày của ta đây ngọn nguồn liêm sạch sẽ, nếu không, ta muốn ngươi chết!"

"Ngươi có thể thử xem." Hàn Tiêu khoe miệng mang theo một tia khinh thường, "Nhìn xem là ai bảo ai vạn kiếp bất phục."

Dùng Hàn Tiêu thực lực, tự nhiên liếc thấy ra cái này Triệu Tử Kính chẳng qua là chính là một cái Ngung Khí nhất trọng cảnh giới newbie, chính mình một ngón tay có thể lại để cho hắn chết trôi chết nổi rồi.

"Ha ha, cái phế vật này rõ ràng uy hiếp khỏi ta đến rồi?" Triệu Tử Kính ngửa mặt lên trời phá lên cười, đưa tay thành quyền, liền muốn hung hăng lao ra.

"Chờ một chút."

Đúng lúc này, Triệu Tử Kính bên người một gã Ngung Mạch cảnh Áo xám lão già kéo lại Triệu Tử Kính, cúi đầu tiến đến Triệu Tử Kính bên tai, thấp giọng nói vài câu.

"Ngươi nói cái gì? Ngươi nói đầu kia Bạo Vực chính là hắn giết? Chỉ bằng hắn cái này hậu thiên cảnh giới phế vật?"

Triệu Tử Kính nghẹn ngào kinh hô lên, vẻ mặt không thể tin.

Phải biết, Bạo Vực thế nhưng mà Ngung Mạch cảnh Tam cấp yêu thú ah! Dùng hắn Triệu tiểu vương gia thực lực, còn chưa đủ đầu kia Bạo Vực lạnh kẻ rằng đấy, nhưng trước mắt này cái "Phế vật", rõ ràng có thể giết chết một đầu Bạo Vực?

Khả năng sao?

"Là hắn." Cái kia Áo xám lão già chắc chắn nhẹ gật đầu, "Tuy nhiên hoàn toàn chính xác khó có thể tin, nhưng lão phu vừa rồi đã cảm ứng đã qua, phương viên một trong vòng trăm dặm, trừ hắn ra bên ngoài, không tiếp tục người khác."

Triệu Tử Kính trên mặt nhan lúc xanh lúc tím, cái này cho tới nay bị chính mình coi là là phế vật ma ốm bệnh liên tục, thực lực rõ ràng còn cao hơn mình!

Loại cảm giác này, giống như là một cái đại phú ông mỗi ngày khoe của, lại chợt phát hiện, chính mình tài phú vậy mà còn không bằng bên đường một cái tên ăn mày.

"Cái này đầu Bạo Vực, thật là ngươi giết?" Triệu Tử Kính y nguyên vẫn là chưa tin, trực tiếp mở miệng như Hàn Tiêu hỏi thăm lên.

"Ngươi đoán đây này." Hàn Tiêu từ chối cho ý kiến nhún vai, "Ta ta còn bận rộn nhiều việc, không có rảnh với ngươi nói mò, ta đi trước!"

"Đợi một chút!" Triệu Tử Kính thò tay chỉ vào Hàn Tiêu, trên mặt hiện ra một cổ hung ác lệ khí, "Đem trên người của người yêu đan giao ra đây! Cái này đầu Bạo Vượng xuất hiện tại chúng ta Hiền Vương phủ sẵn sẵn địa bàn, nó trên người sở hữu tất cả đồ vật, tựu là thuộc về ta đây!"

"Ta hiện tại mệnh lệnh người, đem trên người sở hữu tất cả yêu đan cùng tài vật, hết thảy giao ra đây!"

Triệu Tử Kính một bộ mệnh lệnh giọng điệu, giống như là cao cao tại thượng quân Hoàng, không chút nào cho cái lời.

"Cho người?" Hàn Tiêu cười ha ha nói: "Vậy người cần phải vân...vân, đợi một tý rồi, yêu đan đều bị ta nuốt, bằng không buổi tối ta đại tiện thời điểm, người cầm chén đến thịnh trở về, ta Hàn Tiêu cái khác không có, nóng bay liệng người muốn bao nhiêu, bốn thiếu gia cho bao nhiêu!"

"Vô liêm sỉ!" Triệu Tử Kính một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, khí điểm vô cùng hung hăng can quấy, nói: "Không phối hợp, vậy thì chết!"

Hàn Tiêu ánh mắt lạnh lẽo, hân ghét nhất đúng là loại này tự cho là đúng gia hỏa, "Kẻ muốn giết ta, thường thường sẽ bị ta trước giết chết."

Nói xong, Hàn Tiêu trong mắt hiện lên xuất một hồi lạnh như băng sát ý.

Hàn Tiêu cũng không phải là người hiểu sát, nhưng nếu là người khác lần đến trên đầu, hẳn tự nhiên sẽ dùng bạo chế bạo, dùng huyết còn huyết!

"Giết ta? Ha ha, chỉ bằng người, còn muốn giết ta?" Triệu Tử Kính phảng phất đã nghe được cái này thế gian buồn cười nhất chuyện cười, bụm lấy cái bụng cuồng nở nụ cười, "Tôn lão, người đi, đem tiểu tử này giết cho ta rồi! Ta muốn đem lòng của hắn móc ra, nhắm rượu!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Hết thảy giết chết!

"Tuân mệnh!" Cái kia Tôn lão chậm rãi từ trong đám người đi ra, đứng lại tại Hàn Tiêu đối diện.

"Hàn gia tiểu thiếu gia, xin lỗi rồi, muốn oán tặc oán chính người không biết trời cao đất rộng, chọc giận Tiểu vương gia. Hiện tại, đi chết đi a!"

Lời còn chưa dứt, người này Áo xám lão giả trực tiếp ngang nhiên xuất thủ, không chút nào cho Hàn Tiêu bất kỳ phản ứng nào thời gian.

Thằng này cũng là cẩn thận, biết rõ Hàn Tiêu có thể đánh chết Bạo Vượng, thực lực cũng không phải thoát nhìn đơn giản như vậy, bởi vậy vừa ra tay chính là toàn lực ứng phó, không hề nửa phần khinh địch chỉ ý.

Oanh!

Phurong viên trong vòng mười trượng, không khí đột nhiên nổ tung, cuồng phong mãnh liệt mang tất cả ra.

Tôn lão thân ảnh, như là một đạo kích điện, phá không mà ra, thời gian một cái nháy mắt, trực tiếp lách mình đến Hàn Tiêu trước mặt, cánh tay vừa nhấc, phảng phất một thanh búa tạ, hung hăng nện xuống.

Thằng này tốc độ cùng lực lượng đều tương đương cường hãn, lực lượng như vậy, đủ để đánh chết bất luận cái gì Ngưng Mạch cảnh phía dưới võ giả.

Đáng tiếc, Hàn Tiêu như thế nào thường nhân?

"Đánh với ta cận thân vật lộn?" Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, cái này Tôn lão nếu là ý vào chính mình nguyên lực hùng hậu, thi triển võ kỹ, phát ra cương nguyên công kích, chính mình chỉ sợ còn lên giá phí một ít tay chân, nhưng hắn rõ ràng dám cận thân đi lộn vật lộn, vậy thì thuận tủy là muốn chết!

Hàn Tiêu trong mắt, hiện lên một tia hàn mang: Lão gia hỏa, lập tức cho người kiến thức kiến thức Tà Long bá thể lợi hại!

Oanh!

Một cái thiết quyền, tại tốc độ ánh sáng sắp, hung hăng đánh tới hướng rồi Hàn Tiêu lồng ngực.

Tôn lão khoe miệng lưu lại lấy một tia lãnh khốc vui vẻ, một quyền này của hắn, toàn lực làm, coi như là đều là Ngưng Mạch cảnh bốn đoạn cường giả, cũng không dám nhẹ anh hắn phong.

Triệu Tử Kính hừ nhẹ một tiếng, nhìn xem Tôn lão nắm đầm rơi xuống, trong nội tâm rất là thoải mái, hẳn giống như có lẽ đã chứng kiến Hàn Tiêu tại Tôn lão dưới nắm tay, bị đánh được chia năm xẻ bảy, biến thành một đồng thịt nát trắng cảnh rồi.

Nhưng mà, ngay tại Tôn lão nắm đầm sắp tiếp xúc đến Hàn Tiêu thời điểm, Hàn Tiêu đứng là dùng một loại cực kỳ vi diệu góc độ, thân thể có chút hướng về sau khom người, cái con kia thiết quyền, rõ ràng dán Hàn Tiêu ngực, sát bên người mà qua, không có tạo thành mây may tổn thương.

"Thật cho là mình đoán chừng ta rồi hả?"

Một cái nhàn nhạt thanh âm, tại Tôn lão vang lên bên tai.

Cái thanh âm này, tràn đầy vô cùng tự tin cùng phong khinh vân đạm (*gió nhẹ mây bay), Tôn lão không thể tin, gã thiếu niên này, lại có thể biết trong một nguy cấp thời khắc, còn bảo trì như vậy bình tĩnh tự nhiên.

Ngay tại thanh âm truyền ra nháy mắt, Hàn Tiêu động thủ.

Vừa ra tay, chính là lời đình vạn quân, không hề giữ lại.

Tranh!

Một thanh huyết sắc trường kiếm, chẳng biết lúc nào đã rơi vào Hàn Tiêu trong tay, hai người thân thể dán được rất nhanh, còn không đợi Tôn lão kịp phản ứng, ngực liền một hồi lạnh như băng.

Trái tim của hắn, đúng là bị một kiếm xuyên thủng.

"Cái này... Làm sao có thể?"

Tôn lão trong đầu hiện lên cuối cùng này một cái ý niệm trong đầu, sau đó, thân thể ầm ầm ngã xuống, chết không nhắm mắt.

"Đcmm! Thanh kiếm kia là như thế nào đi ra hay sao?" Triệu Tử Kính đột nhiên cảm giác được đầu óc của mình hoàn toàn không đủ dùng, coi như là theo túi càn khôn lấy ra bảo kiếm, cũng cần một cái quá trình ah, có thể Hàn Tiêu cái kia đem huyết sắc trường kiếm, rõ ràng giống như là theo Hàn Tiêu trong thân thể "Trường" đi ra đồng dạng!

"Hiện tại, là ai muốn giết ai?" Hàn Tiêu lạnh lùng nhìn thẳng Triệu Tử Kính, lạnh lùng cười nói: "Người này Ngưng Mạch cảnh lão gia hỏa vừa chết, người còn có cái gì dựa vào?"

Thanh âm của hắn, lạnh như băng, tàn khốc, phảng phất tới từ địa ngục sứ giả, triệt để tuyên cáo rồi Triệu Tử Kính tử kỳ.

"Giết... Giết hắn đi, đồng loạt ra tay, giết hắn cho ta!" Triệu Tử Kính hét lên, Hàn Tiêu ánh mắt, lại để cho hắn cảm thấy sờn hết cả gai ốc, so đáng sợ nhất hung thủ còn càng thêm đá lạnh, khát máu.

"Sát!"

Những Hiên Vương phủ đó đệ tử mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, nguyên một đám rút xuất binh khí của mình, lập tức gào thét mà ra, cùng một chỗ thẳng hướng Hàn Tiêu.

"Cho rằng nhiều người tụ hữu dụng sao?" Hàn Tiêu hừ lạnh một tiếng, sau một khắc, trong hư không, bỗng nhiên dâng lên một cỗ nóng rực khí tức, tựa hồ có một cỗ Phản Thiên chi hỏa, theo trong lòng bỗng nhiên bạo phát đi ra, muốn thiêu tận thế gian vạn vật.

Đây là Hàn Tiêu từ khi tu luyện Tà Long Vạn Hoàng công đến nay, lần thứ nhất phóng xuất ra Tà Long Phản Thiên luân ở trong vẻ này ngọn lửa nóng bỏng.

Hàn Tiêu kiếm quang hiện lên, mũi kiếm chỗ, quán quanh lấy từng đạo nóng bỏng ngọn lửa, trong không khí, truyền ra từng đợt chói tai nổ đùng âm thanh.

Kiếm sáng lóng lánh, một vòng hàn quang xẹt qua, một gã đón lấy một gã Hiên Vương phủ đệ tử, bị Hàn Tiêu thu hoạch được tánh mạng, ngã xuống trong vũng máu.

"Đáng giận!" Triệu Tử Kính toàn thân run rẩy lên, Hàn Tiêu, rõ ràng trở nên lợi hại như thế!

Đây là cái kia đã từng bị chính mình đánh được không hề có lực hoàn thủ mà ốm bệnh liên tục sao?

"Trốn, phải chạy trốn!" Triệu Tử Kính hai chân điên cuồng mở ra, hẳn không còn có dũng khí tiếp tục lưu lại, nếu không, hắn tất nhiên sẽ trở thành tiếp theo cụ ngược lại trong vũng máu thi thể.

"Muốn chạy?" Hàn Tiêu thân pháp như điện, một cái bước xa, y nguyên ngăn ở rồi Triệu Tử Kính trước mặt, "Ta nói rồi, hôm nay không có bất kỳ người có thể chạy đi, hết thảy đều phải chết!"

Ngay tại vừa mới, hắn đã đem sở hữu tất cả Hiên Vương phủ đệ tử giết được không còn một mảnh, mảnh giáp không lưu.

Hàn Tiêu mình cũng không có chú ý tới, càng là giết chóc, nội tâm của hắn liền càng là điên cuồng, lực lượng cũng trong lúc vô tình, chậm rãi tăng lên một ít.

Loại này dị trạng, tại sân giết yêu thú thời điểm cũng đã xuất hiện, tự hồ chỉ muốn bắt đầu giết chóc, hắn cũng có chút không cách nào khống chế chính mình.

Phải biết, Thái Cổ Tà Long chính là sát phạt Chi Chủ, chứa tể giết chóc, tại giết chóc bên trong hoàn thành lột xác, thành tựu Vạn Long Chi Chủ Bất Hủ đế vị.

Hàn Tiêu được Thái Cổ Tà Long chi truyền thừa, tựu tính toán hắn bản tính cũng không thị sát khát máu, nhưng là nhất định đi một đầu tràn ngập giết chóc cùng huyết tính con đường.

"Không... Đừng giết ta, đừng giết ta!"

Tiểu vương gia Triệu Tử Kính dọa được sắc mặt trắng bệch, còn không đợi Hàn Tiêu động thủ, hắn tựu tru lên liên tục, toàn thân xụi lơ trên mặt đất, không ngừng run rẩy, cái đó còn có nửa điểm trước kia hung hăng càn quấy khí diễm.

Hàn Tiêu vừa mới cái loại này sát phạt quả quyết, lời đình vạn quân thủ đoạn, đã triệt để lại để cho hắn dọa bỏ mặt.

"Như thế nào? Không phải muốn ta thay ngươi liêm sạch sẽ để giày sao? Không phải muốn cho ta vạn kiếp bất phục sao?" Hàn Tiêu đi đến tiến lên đi, một tay lấy đầu lâu của hắn đã đâm vào trong lòng đất, lạnh lùng nói: "Như thế nào, ngươi thân là Hiên Vương phủ Tiểu vương gia ngạo khí, đều cho chó ăn rồi sao?"

"Cầu, ta chính là cầu!" Triệu Tử Kính gào khóc nói: "Hàn đại gia, ta không phải người, đừng giết ta, ta cho ngươi thè lưỡi ra liếm để giày, van cầu ngươi, đừng giết ta!"

"Đồ dê tiện. Giang Nam Giang Bắc một đầu phở, ngươi cũng không hỏi thăm một chút ai là cha?" Hàn Tiêu hừ lạnh một tiếng, "Nếu không có ngươi đến trêu chọc ta, như thế nào lại rước lấy họa sát thân, an tâm đi chết đi!"

"Không, Hàn Tiêu, ngươi không thể giết ta!" Triệu Tử Kính vội la lên: "Ngươi muốn tỉnh táo, ngàn vạn muốn lý trí ah, ta thế nhưng mà Hiên Vương phủ Tiểu vương gia, ngươi giết ta, tuyệt đối sẽ Hàn gia mang đến diệt tộc đại họa, còn các ngươi nữa toàn bộ Khai Dương thành dân chúng, hết thầy đều muốn cho ta chôn cùng!"

Triệu Tử Kính gât gao bắt lấy Hàn Tiêu mắt cá chân, hai con mắt trừng được đại đại đầy, trên mặt tràn ngập rồi hoảng sợ.

Tại Hàn Tiêu trên người, hắn cảm thấy một loại tử vong khí tức, chỉ cần Hàn Tiêu vừa dùng lực, hắn đem biến thành một cỗ tử thi.

"Hắc hắc, giết ngươi, lại có ai có thể chứng minh là ta động tay?" Hàn Tiêu cúi hạ thân nở nụ cười lạnh, "Dù sao, ta chỉ là một cái phế vật ma ốm bệnh liên tục, ai, lại sẽ hoài nghi đến một cái phế vật trên đầu đến đâu này?"

Triệu Tử Kính đồng tử bỗng nhiên co rút lại, như gặp phải Lôi Cức.

Đúng vậy a, tại tất cả mọi người trong mắt, Hàn Tiêu đều chẳng qua là một cái bệnh hiểm nghèo quần thân phế vật mà thôi!

"Không, đừng giết ta, van cầu ngươi, đừng giết ta!" Triệu Tử Kính triệt để tuyệt vọng, "Chỉ cần ngươi buông tha ta, ta cái gì đều cho ngươi, tiền tài, nữ nhân, thậm chí phụ vương ta phi tần cũng có thể mang đi ra tạo điều kiện cho ngươi hưởng lạc ah!"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu hướng về phía Triệu Tử Kính lộ ra hai hàng hàm răng trắng nõn, nhạt cười nhạt nói: "Thật có lỗi, ta đối với ngươi đcmm bà mẹ ngươi không có hứng thú."

Nói xong, Hàn Tiêu sắc mặt lạnh lẽo, giáo dục trẻ em hung hăng giẫm dưới đi.

"Không! Hàn Tiêu, ngươi chết không yên lành!" Triệu Tử Kính điên cuồng chú mắt lên, trong mắt tràn đầy vẻ oán độc, "Giết ta, ngươi cũng sống không được, Tam ca của ta ở này phụ cận, hắn là ngưng mạch thất trọng cường giả, hắn sẽ giết ngươi, báo thù cho đây!"

Tạch...!

Thanh âm im bật mà dừng, Hàn Tiêu một cước, trực tiếp giậm gãy rồi cổ của hắn, đồng thời cũng làm vỡ nát trái tim của hắn.

Vị này ngang ngược càn rỡ Tiểu vương gia, như vậy chết!

Chương 36: Long khí cảnh!

"Ngưng Mạch cảnh tầng thứ bảy sao. . ." Hàn Tiêu thu hồi đũa phải, trong mắt lộ ra suy nghĩ thần sắc.

Ngưng Mạch cảnh là võ giả cái thứ ba cảnh giới, đạt tới tầng thứ bảy, tựa là ngưng mạch cao giai võ giả, thực lực cùng Bạo Vực như vậy ngưng mạch sơ giai yêu thú là hoàn toàn không thể so sánh nổi đấy.

Triệu Tử Kính trong miệng Tam ca, tên là Triệu Tử Đức, sớm sớm đã bị đưa đến một cái nhị lưu tông phái Huyết Sát Tông tu luyện, hiện tại niên kỷ mới là ba mươi tuổi đầu, đạt tới ngưng mạch thất trọng, cũng coi như trước tiên thiên tài rồi.

"Tuy nhiên ta tạm thời còn không đối phó được ngưng mạch thất trọng võ giả, nhưng là chỉ cần của ta nội khí hải đột phá đến Ngưng Mạch cảnh, đừng nói thất trọng, coi như là ngưng mạch thập trọng, cũng chiếu hành hạ!"

Hàn Tiêu hừ nhẹ một tiếng, trên người hắn có Tà Long Phản Thiên luân như vậy nghịch thiên tồn tại, hơn nữa cánh rừng rậm này trong vô số yêu thú cùng yêu đan, cùng với các loại kỳ hoa dị quả, vận khí tốt lắm mà nói..., đầy đủ hắn tích lũy đầy đủ nguyên khí, đem nội khí hải đột phá đến Ngưng Mạch cảnh rồi.

Hàn Tiêu tại đây chút ít Hiên Vương phủ đệ từ thò tay vơ vét rồi một lần, ngược lại là đã tìm được không ít yêu đan, hơn nữa ở đằng kia Tôn lão túi càn khôn ở bên trong, rõ ràng còn chứa bốn miếng Tam cấp yêu đan.

Trừ đó ra, còn có một chút chữa thương dùng đan dược cùng với vừa mới thu thập không lâu linh Hoa Linh Đạm.

Cuối cùng, Hàn Tiêu vẫn còn Triệu Tử Kính trên người tìm ra một đại điệp ngân phiếu, xem chừng ít nhất đều có bốn năm vạn lượng đây này!

"Cần phải đi." Hàn Tiêu đem sở hữu tất cả chiến lợi phẩm một tia ý thức ném vào túi càn khôn ở bên trong, thân hình một tung, liền vội vàng đã đi ra.

Tại khoảng cách vừa mới chiến đấu ước chừng bốn năm trăm dặm địa phương, Hàn Tiêu thấy được một cái không lớn nước bùn đầm lầy, con mắt bỗng nhiên "Lăn lông lốc" một chuyển, linh cơ khẽ động, trực tiếp thả người nhảy vào rồi vũng bùn bên trong, trên người bao trùm lấy cảnh khô lá héo úa, chỉ để lại một đôi mắt lộ ở bên ngoài, sau đó vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chú lên Triệu Tử Kính thi thể cái hướng kia.

Ước chừng đã qua nửa chén trà nhỏ thời gian, một hồi vói rồng gào thét thanh âm truyền đến, sau một khắc, tại Triệu Tử Kính bên cạnh thi thể, bỗng nhiên xuất hiện một đạo lưng hùm vai gấu cao lớn thân ảnh.

Cái này người ý vào râu quai nón, cả người đầy cơ bắp, tràn đầy dương cương bá đạo khí tức.

Người này, chính là cái kia Triệu Tử Kính trong miệng Tam ca, Triệu Tử Đức!

Hắn mới vừa xuất hiện, Hàn Tiêu đã cảm thấy không khí chung quanh tựa hồ cứng lại lên, từng sợi sát khí ngưng tụ thành thực chất, hạo như đại dương mênh mêng.

Cho dù Hàn Tiêu cách khoảng cách thật xa, đều cảm giác được vô cùng áp lực, như đứng ngồi không yên.

"Thật là khủng khiếp sát khí!" Hàn Tiêu gian nan nuốt nhỏ nước miếng, người như vậy, nhất định là thường xuyên kinh nghiệm cuộc chiến sinh tử, cướp đoạt rồi vô số đầu tánh mạng, mới có thể tạo nên bức này khủng bố sát khí.

"Rống!"

Triệu Tử Đức phát ra một tiếng thê lương gào thét, thanh âm chấn liệt Cửu Tiêu, xuyên vào Cửu U, rung động lấy phương viên mấy trăm dặm không gian.

Trong rừng cây, dùng hắn làm trung tâm, bỗng nhiên nổ tung một cỗ mãnh liệt Phong bạo, cương phong mang tất cả.

Oanh! Oanh! Oanh!

Cuồng bạo khí lưu lướt qua, những cái...kia mấy người ôm hết tráng kiện đại thụ, nhao nhao chặn ngang bẻ gãy, đùng đùng không dứt nổ vang thanh âm, không dứt bên tai.

Đây là một loại cùng loại với Phật môn Sư Tử Hồng Âm Ba Công, lực phá hoại mạnh mẽ vô cùng.

"Người trốn không thoát đâu! Ông méo cần biết người là ai, ta Triệu Tử Đức, nhất định đem người băm thây vạn đoạn!"

To thanh âm giống như Cửu Thiên Huyền lồi, làm vỡ nát hư không!

Sau một khắc, cái kia Triệu Tử Đức ôm Triệu Tử Kính thi thể, thả người mà lên, biến mất tại phương xa phía chân trời.

"Hô. . ." Hàn Tiêu có chút thở phào nhẹ nhõm.

Ngưng Mạch cảnh cao giai vô giả, vậy mà cường hãn như vậy!

Hàn Tiêu trong nội tâm âm thầm may mắn, khá tốt lúc ấy tại Thanh Đồng kiếm tháp bên ngoài, Khương Thần chưa cùng chính mình động thủ, nếu không dùng cái kia Khương Thần Ngưng Mạch cảnh đệ thập trọng thực lực, chỉ sợ sẽ lại để cho hắn bị chết rất có tiết tấu.

Hàn Tiêu thu liễm rồi toàn thân khí tức, nằm ở nước bùn trong vẫn không nhúc nhích, cái kia Triệu Tử Đức còn bồi hồi ở chung quanh vùng, như là giống như dã thú, điên cuồng tìm kiếm chung quanh mỗi một tác địa phương, thế phải đem giết chết đệ đệ của hắn người phan thay xé xác.

Hiên Vương phủ vương tử tổng cộng có bảy cái, Triệu Tử Kính xếp hạng lão Thất, cùng Triệu Tử Đức ruột thịt cùng mẹ sinh ra, bởi vậy cảm tình vô cùng nhất thâm hậu.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ khu vực đều tràn ngập một cỗ kinh khủng khí tức, Triệu Tử Đức sát khí lạnh lẽo, giống như là một đầu hung thú giống như, bồi hồi không tiêu tan.

Thẳng đến màn đêm buông xuống, Hàn Tiêu mới từ vũng bùn trong chui ra.

Cái gọi là chỗ nguy hiểm nhất tựu là chỗ an toàn nhất, cái kia Triệu Tử Đức như thế nào cũng không nghĩ ra, Hàn Tiêu tại giết người về sau, rõ ràng còn dám trốn ở sát nhân hiện trường phụ cận.

"Tại ta bước vào Ngưng Mạch cảnh trước kia, tốt nhất hay là không nên trêu chọc người này cho thỏa đáng." Hàn Tiêu dưới chân Truy Điện thân pháp đạp mạnh, thân ảnh liền biến mất ở rồi đêm đen như mực sắc bên trong.

...

Chỉ chớp lát sau, Hàn Tiêu liền quay trở về chính mình tạm thời nơi trú quân —— thác nước về sau cái sơn động kia ở trong.

"Được không ít Tam cấp yêu đan, ngược lại là có thể ném thử một chút đột phá Ngưng Mạch cảnh." Hàn Tiêu đem quyết định chắc chắn, một tia ý thức đem đặt được toàn bộ Tam cấp yêu đan thoáng cái toàn bộ nuốt đi vào, Tà Long Vạn Hoàng công điên cuồng thúc dục mà bắt đầu..., luyện hóa lấy yêu đan ở trong tràn đầy Tinh Nguyên chi lực.

Một cỗ nhiệt lưu, giống như con mãnh thú và dòng nước lũ giống như, tại Hàn Tiêu thể nội điên cuồng toán loạn, thoáng cái liền rót vào rồi tứ chi bách hài.

Hắn hiệu quả so về cấp hai yêu đan, trọn vẹn mạnh gấp mấy chục, thậm chí hơn trăm lần!

Giờ phút này, Hàn Tiêu toàn thân nóng rực như lửa, Phần Thiên luân tại trong Đan Điền, "Ông ông" rung động lắc lư mà bắt đầu..., tựa hồ đối với cái này cỗ cuồng bạo lực lượng cảm thấy hết sức hài lòng.

Một luồng sóng cường hãn nguyên lực, không ngừng xung kích lấy Ngưng Khí thập trọng đến Ngưng Mạch cảnh giới cổ chai, mà còn lại một tia nguyên lực, tắc thì dật tán đến rồi ngoại khí hải trong.

Oanh!

Mãnh liệt bành trướng nguyên lực vừa tiến vào ngoại khí hải, về này siêu cao bằng da nguyên lực, thoáng cái sẽ đem Hàn Tiêu ngoại khí hải banh ra rồi một vòng không ngớt, sau một khắc, Hàn Tiêu chỉ cảm giác mình tựa hồ đột phá cái gì giống cùm xiềng xích, ngoại khí hải cảnh giới, bỗng nhiên bảo tổ được đưa lên.

Hậu thiên đệ cửu trọng!

Hậu thiên đệ thập trọng!

Trong nháy mắt, ngoại khí hải rõ ràng liên tục đột phá hai cái cảnh giới nhỏ!

Loại tốc độ này, quả thực có thể nói là yêu nghiệt.

Nhưng mà, cái này còn xa xa không có chấm dứt, đem làm ngoại khí hải đột phá đến hậu thiên thập trọng về sau, một đám tinh thuần vô cùng Tà Long chi khí, rõ ràng theo Tà Long Phần Thiên luân ở trong dật tán mà ra, chui vào ngoại khí hải trong.

Thường nhân đột phá Tiên Thiên cảnh giới, đều là tiếp dẫn rời rạc tại ở giữa thiên địa tiên thiên chi khí, mà Hàn Tiêu, rõ ràng trực tiếp dẫn vào rồi một tia Tà Long chi khí, đột phá đến rồi Ngưng Khí cảnh giới.

Trên thực tế, Hàn Tiêu đã bước chân vào Long tộc tu luyện lĩnh vực, ngưng tụ Long khí đi vào Tiên Thiên, có lẽ xưng là Long Khí cảnh, mà không phải là Ngưng Khí cảnh!

Nương theo lấy cái kia một đám Tà Long chi khí bị ngoại khí hải hấp thu, nguyên bản còn lại nội khí hải trong điên cuồng vận chuyển Tinh Nguyên chi lực, thoát cái toàn bộ gặp ma tựa như xông vào ngoại khí hải, như là vô số đầu tinh khí Đại Long, tại ngoại khí hải ở bên trong, lẫn mình xoay quanh, hóa thành một cỗ tinh thuần vô cùng nguyên lực, điên cuồng xung kích lấy Long Khí cảnh công cùm xiềng xích.

Ông!

Tôi tâm bên trong, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy ý thức của mình mạnh mẽ mà co rút lại, chợt lại vô hạn mở rộng, phảng phất thoát cái chạy ra khỏi thân thể, bay thẳng Cửu Tiêu.

"Long Khí cảnh đệ nhất trọng, thành!"

Hàn Tiêu trong đầu mạnh mẽ dần hiện ra một cái ý niệm trong đầu, y hết tia chớp xẹt qua, lại bị khóa ở rồi ý niệm bên trong, không cách nào quên mất.

Cái này giống như là lúc trước đạt được Tà Long Vạn Hoàng công đồng dạng, đều là tới từ ở tinh thần chi hải, một khi lạc ấn xuống, liền không có khả năng sẽ quên.

"Long Khí cảnh?" Hàn Tiêu neho mắt, một cỗ trước nay chưa có cường đại, lại để cho nội tâm của hắn tràn đầy cuồng hỉ chi ý.

Nguyên lai, chỉ có đem làm tu vi của mình đột phá đến Tiên Thiên cảnh giới, mới có thể có được Thái Cổ Tà Long chính thức truyền thừa, đi đến Viễn Cổ Long tộc tu luyện chi đạo!

Một đầu đi thông tuyệt thế cường giả, đỉnh phong bá chủ con đường, như vậy mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bát Hoang Lục Hợp quyền

Ông!

Cùng lúc đó, Phản Thiên luân nội Thái Cổ Tà Long, lẫn nửa biến hóa thành một đầu huyết sắc Cự Long, tại nội khí hải trong điên cuồng xoay một vòng, sau một khắc, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy có một cỗ nước lũ chảy ngược mà xuống, bay thẳng tinh thần chi hải.

Một cỗ khổng lồ tin tức dừng mãnh vào Hàn Tiêu thức hải, rất nhanh, trong đầu của hắn, nhiều ra rồi một môn quyền pháp, tên là Bát Hoang Lục Hợp quyền.

Bộ quyền pháp này, đại khai đại hợp, uy lực cực lớn, có khí thôn bát hoang xu thế. Hàn Tiêu chỉ là thô sơ giản lược cảm giác rồi thoát một phát, đã bị trong đó ẩn chứa khủng bố ý cảnh rung động thật sâu.

Bất quá, cái môn này quyền pháp lĩnh ngộ tựa không giống Huyền Băng cung nhập môn Hổ Bào quyền pháp đơn giản như vậy rồi, dù cho dùng Hàn Tiêu ngộ tính, chỉ sợ cũng phải tiêu tốn một ít tinh lực đi nghiên cứu, mới có thể được hần tinh túy.

"Bát Hoang Lục Hợp quyền, Quyền Trần Bát Hoang, nghiền nát Lục Hợp! Ha ha, hơn nữa Tà Long bá thể mang đến khủng bố lực lượng tăng phúc, ta đây là muốn vô địch ah!" Hàn Tiêu đột nhiên đứng lên, tuy nhiên nội khí hải cảnh giới không có thể đột phá đến Ngưng Mạch cảnh, nhưng ngoại khí hải tấn chức Long Khí cảnh mang đến vui sướng, lại làm cho Hàn Tiêu càng thêm mừng rỡ như điên.

Đặc biệt là, còn chiếm được một môn hạn đời vô đối tuyệt thế quyền pháp!

"Hừ hừ, tấn chức Long Khí cảnh chỗ mang đến lý lực lượng, tựa hồ xa xa so với lúc trước nội khí hải tấn chức Ngưng Khí cảnh càng cường đại hơn." Hàn Tiêu nắm chặt lại nắm đấm, một cỗ bạo tạc tính chất lực lượng tràn ngập thân hình.

Hàn Tiêu có lòng tin, nếu là mình có thể đem Bát Hoang Lục Hợp quyền luyện được lô hỏa thuần thanh, coi như là Triệu Tử Đức đứng ở trước mặt mình, hắn cũng có thể đánh được cái kia Triệu Tử Đức sinh hoạt không thể tự gánh vác.

"Trước luyện cả đem quyền pháp, ngày mai sáng sớm, xuống chút nữa một cái Tam cấp yêu thú qua lại khu vực thăm dò, hừ hừ, Ngưng Mạch cảnh càng

ngày càng gần rồi!" Hàn Tiêu trong mắt tinh mang lập lòe, tiến vào cái này Tinh La Đại Sâm Lâm mới ngắn ngủn bốn năm mặt trời, cơ hồ tự so ra mà vượt tại Huyền Băng cung nửa năm tu luyện rồi.

Chiến đấu, quả nhiên là tăng thực lực lên tốt nhất cách!

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Hàn Tiêu thân pháp như điện, tại trong rừng rậm một mảnh trên đất trống, diễn luyện lấy Bát Hoang Lục Hợp quyền, trải qua cả đêm điên cuồng tu luyện, hần đã sơ bộ đem bộ quyền pháp này luyện tập hành vân lưu thủy, không tiếp tục nữa phần trệ chất chất rồi.

Bộ quyền pháp này không hồ là Tà Long truyền thừa, bác đại tinh thâm, không chỉ bản thân lực lượng bá đạo cương mãnh, nhưng lại ẩn ẩn có thể cùng Tà Long Vạn Hoàng công hỗ trợ lẫn nhau, dùng Tà Long Vạn Hoàng công sinh ra nguyên lực thúc dục quyền pháp, ít nhất có thể gia tăng ba thành đã ngoài lực phá hoại.

"Quyền Trần Bát Hoang!"

"Khí Thôn Thiên Hạ!"

Oanh!

Hàn Tiêu hai tay một hồi, quanh thân vô số đạo cuồng bạo khí lưu, lập tức như là vạn mã lao nhanh, gào thét mà ra. Chỉ nghe oanh một tiếng nổ mạnh, cuồng phong lốc sáng, đi đá cát bay, phía trước một loạt trắng kiện cây cối, lập tức bị Chad nát bấy, giờ lên đầy trời mảnh gỗ vụn.

"Lực lượng thật là bá đạo, một quyền oanh ra, tầm thường võ giả chỉ sợ sẽ trực tiếp phản thân toái cốt!"

Hàn Tiêu chậm rãi thu quyền, trong mắt tinh quang đại thịnh.

Trong lòng của hần nhin không được có một loại lên cao hò hét, thử hỏi thiên hạ ai có thể ban thưởng ta vừa chết xúc động.

"Hiện tại gặp được Triệu Tử Đức, tự tính toán đánh không lại, cũng có thể đối chiến một hai rồi." Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong tự như: "Là thời điểm đi tìm cao cấp yêu đan rồi, vận khí tốt lời mà nói..., nói không chừng còn có thể tìm một chút nhi thiên địa dị quả cái gì đấy."

Hàn Tiêu phản hồi thác nước về sau son động, đem trên mặt đất loạn thất bát tao (*) cái gì ngân phiếu, thảo dược, bình thuốc các loại đồ đạc một tia ý thức đều ném vào túi càn khôn, liền rời đi huyết động, hướng phía Tinh La Đại Sâm Lâm ở trong chỗ sâu tiếp tục đi tới.

Ước chừng đi rồi hơn một canh giờ, phía trước bỗng nhiên một cổ lạnh như băng khí tức trước mặt mà đến.

Mà lấy Hàn Tiêu thể chất, như trước cảm giác được một cổ cực không tầm thường hàn khí, lại để cho người một hồi một hồi lưng lạnh cả người.

"Thật kinh người hàn ý." Hàn Tiêu trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng, phía trước khu vực, tràn ngập một cổ vô hình hung sát khí, cho người một loại thập phần cảm giác bị đè nén.

Bỗng nhiên, phía trước trong rừng, truyền đến một hồi tất tiếng xột xoạt tốt động tĩnh.

Hàn Tiêu hai lỗ tai hơi động một chút, nghe được một hồi rất nhỏ động tĩnh, nhanh chóng hướng về chính mình nhích lại gần.

"Tốt một đầu súc sinh, rõ ràng còn chơi khởi đánh lên đến rồi!"

Hàn Tiêu khoe miệng lộ ra mỉm cười, vừa vận cảm cái này con yêu thú thử xem Bát Hoang Lục Hợp quyền lợi hại!

"Rống!"

Một tiếng tê liệt tiếng gầm gừ ở bên trong, bên trái rừng cây bỗng nhiên tách ra, một đạo bóng đen, y hệt tia chớp, nhanh chóng đánh giết rồi đi ra.

Mang theo một cổ dữ dẫn cương phong, trong nháy mắt, hai cái móng vuốt sắc bén tự bỏ nhào vào Hàn Tiêu ngực, móng vuốt sắc bén như móc câu, lập tức tự muốn đem Hàn Tiêu trái tim, trực tiếp mổ xuất!

"Chặc chặc chặc, tốt một chiêu hắc hổ đào tâm(*) ah!"

Hàn Tiêu mang trên mặt một tia nghiền ngẫm, thân hình mạnh mà rút lui vài bước, vận chuyển thành quyền, một chiêu bát hoang xông quyền, bay thẳng con yêu thú kia mặt.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn, yêu thú thảm thiết gầm hét lên.

Sau một khắc, con yêu thú kia thân hình, trực tiếp sẽ đem giữa không trung, nổ chia năm xẻ bảy, hóa thành đầy trời huyết vũ.

Sạch sẽ! Lưu loát!

"Chính là cấp hai yêu thú, cũng dám đánh lên ta?" Hàn Tiêu trực tiếp đi nhanh bước ra, nhìn cũng không nhìn con yêu thú kia, hiện tại, những... này cấp thấp yêu đan đối với hắn đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

Phải tìm được càng cao hơn cấp yêu thú, hoặc là linh lực tràn đầy thiên địa dị quả, mới có thể để cho thực lực của hắn tiếp tục tăng vọt.

Bởi vì cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, Hàn Tiêu hiện tại xem chừng thực lực của mình không sai biệt lắm cũng có thể so sánh với ngưng mạch cao giai võ giả, bởi vậy, bay thẳng đến phía trước rừng rậm ở trong chỗ sâu, bước dài tiến.

Càng đi ở trong chỗ sâu, hàn khí càng sâu.

"Àn?"

Hàn Tiêu mới vừa gia nhập trong đó không lâu, chợt nghe phía trước truyền đến một hồi kịch liệt đánh nhau thanh âm.

"Còn có những người khác?" Hàn Tiêu khẽ nhíu mày, thi triển Tà Long bá thể, hoàn toàn ẩn nấp rồi khí tức của mình, lặng lẽ hướng về tiếng đánh nhau truyền đến phương hướng tới gần.

"Thật sự là oan gia ngõ hẹp, lại là hắn!"

Hàn Tiêu đồng tử có chút co rút lại, men theo rừng cây nhìn lại, có thể chứng kiến một đoàn người, đang giải phẫu một đầu Hắc Báo bộ dáng yêu thú, mà một người trong đó, thanh lĩnh đứng là Triệu Tử Đức!

Tại Triệu Tử Đức bên cạnh, còn đi theo hai gã tóc hoa râm lão già, đều là mặc một bộ áo bào màu vàng, khí như đình uyên, hiển nhiên cũng đều là Ngưng Mạch cảnh cao giai võ giả.

Xem hai người này trang phục, hắn là Hiên Vương phủ cung phụng.

Triệu Tử Đức sắc mặt, y nguyên hay là âm trầm vô cùng.

"Tam vương tử, người chết không có thể sống lại, ngài nên bi thương ah." Một gã vóc người nhỏ cao cung phụng tiến lên, cung kính nói: "Chúng ta lần này tới Tinh La Đại Sâm Lâm, chính là vì cái kia miếng cướp lấy thiên địa dị quả, vương tử vạn không được bởi vì vô cùng trảm thống, làm Vương gia đại sự!"

"Lý Nham cung phụng, cái gì nhẹ cái gì nặng, bốn điện hạ tự có chừng mực." Triệu Tử Đức nắm đầm gắt gao xiết chặt, hung hăng trừng cái kia Lý Nham liếc.

Lý Nham lấy rồi cái mắt mặt, cổ vội vàng co rút lại, tuy nhiên tuổi của hắn so Triệu Tử Đức trường rồi mấy mươi tuổi, nhưng bàn về thực lực, Triệu Tử Đức lại không so với bọn hắn những... này cung phụng chênh lệch cái gì.

"Điện hạ, lão phu đã phái ra không ít đệ tử bốn phía sưu tầm nhân vật khả nghi, có cái manh mối, lập tức sẽ đưa tin tới." Một danh khác cung phụng khom người nói ra.

Triệu Tử Đức hít sâu một hơi, tận lực lại để cho tâm tình của mình tĩnh táo lại, thật lâu, hắn mới chậm rãi nói ra: "Lúc này tạm thời áp về sau, đi thôi, trước chiếm thiên địa dị quả nói sau."

Hai Đại cung phụng cùng với còn lại Hiên Vương phủ đệ tử vội vàng hai tay ôm quyền, lớn tiếng đáp: "Vâng, điện hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Long mãng

Triệu Tử Đức tay áo vung lên, ngửa mặt lên trời thờ dài một tiếng, mới nói: "Đi thôi, chậm thêm một bước, chỉ sợ cái kia miếng thiên địa dị quả sẽ bị thủ hộ nó yêu thú nuốt luôn rồi."

Dứt lời, Triệu Tử Đức trực tiếp triển khai thân pháp, hướng về chỗ rừng sâu phóng đi.

Soẹt soẹt rè rè!

Trong nháy mắt, Hiên Vương phủ một đoàn người liền biến mất vô tung vô ảnh.

Tiếp qua một lát, đội nhóm người này triệt để ly khai, Hàn Tiêu mới từ một cổ đại thúc về sau chậm rãi đi ra.

"Khá tốt Tà Long bá trong cơ thể có một chiêu Liễm Tức thuật, có thể hoàn toàn ẩn nấp bản thân khí tức." Hàn Tiêu thở phào một cái, một gã Ngưng Mạch cảnh cao giai cường giả chính mình còn miễn cưỡng có thể ứng phó, nhưng ba tên, cái kia cũng có chút nguy hiểm.

Hàn Tiêu ánh mắt nhìn hướng Triệu Tử Đức bọn người rồi đi phương hướng, nhẹ nhàng sờ lên sống mũi, thầm nghĩ: "Liền Ngưng Mạch cảnh cường giả đều vô cùng mất trời nóng đi quả, chỉ sợ không phải phạm vật, hắc hắc, đã bị ta ta đã nghe được, cái kia chính là đồ đặc của ta rồi!"

Lúc này, Hàn Tiêu xa xa đi theo Triệu Tử Đức một đoàn người sau lưng, hướng về kia góc thiên địa dị quả sinh trưởng được địa phương, lặng yên theo vào.

Có Triệu Tử Đức những Ngưng Mạch cảnh đó cao giai cường giả mở đường, Hàn Tiêu nhưng lại thành thoi vô cùng, cơ hồ không có đụng phải bất luận cái gì còn sống yêu thú.

Chỉ là, những cái thứ này keo kiệt phải chết, sở hữu tất cả yêu thú yêu đan đều không ngoại lệ, toàn bộ đều bị lấy đi rồi, tức giận đến Hàn Tiêu dậm chân, hận không thể đi lên ăn cướp những... này hỗn đản một phen.

Vậy cũng đều là Tam cấp yêu đan....!

...

Hiên Vương phủ một đoàn người vòng quanh phía trước một chỗ sơn mạch túi đến túi đi, hơn nữa trên đường thường xuyên có yêu thú quấy rối, trọn vẹn đã qua hơn một canh giờ, bọn hắn mới rốt cục ngừng lại.

"Đến rồi."

Chỉ thấy Triệu Tử Đức bọn người ở tại một chỗ vách núi trước kia ngừng lại, ánh mắt xa xa nhìn về phía rồi đối diện một tòa cự đại ngọn núi.

"Chính là chỗ đó rồi." Lý Nham chỉ vào đối diện ngọn núi đỉnh núi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. "Xem ra, súc sinh kia còn không có đem Long Huyết chu quả thôn phệ, nếu không, cái này con yêu thú thực lực, chỉ sợ sẽ trực tiếp muốn đột phá đến tứ cấp rồi."

Này tòa đỉnh núi phía trên hiện đầy mang theo mảnh liệt độc tố dây leo, ngọn núi dốc đứng, không hề có thể leo lên đường nhỏ.

"Bình thường đệ tử lưu lại tiếp ứng, Lý cung phụng, Ngô cung phụng, chúng ta đi lên." Triệu Tử Đức phân phó một tiếng, chợt thi thân pháp, hướng về này tòa đỉnh núi công tặc mà đi.

Lý, Ngô nhị vị cung phụng, vội vàng theo sát phía sau.

Hàn Tiêu ngẩn người, trong lòng có chút nghi hoặc: Như thế nào cái này mấy cái gia hỏa rõ ràng đã ngưng mạch cao giai, lại không ngự kiếm đi lên đâu này?

Thật sự là một đám ngu vãi lều!

Hắn lại không biết, tại Huyền Linh đại lục ở bên trong, Ngưng Mạch cảnh cường giả tuy nhiên không ít, nhưng có thể ngự kiếm phi hành đấy, nhưng lại ít càng thêm ít, đại bộ phận đều tập trung ở Tam đại Thánh môn bên trong.

Cái này Hiên Vương phủ tuy nhiên ở thế tục vương triều trong thế lực khá lớn, nhưng ở tông phái giới, nhiều lắm là cũng coi là cái tam lưu thế lực, tự nhiên không có khả năng nắm giữ ngự kiếm không vật pháp môn.

Hơn nữa, tựu tính toán có thể bái nhập Tam đại Thánh môn, nhưng muốn ngự kiếm, đầu tiên còn phải tế luyện một thanh Thông Linh bảo kiếm, nếu không, dù là người cảnh giới tu vi lại cao, nguyên lực sâu hơn dày cũng không có dùng.

Ngay tại Triệu Tử Đức ba người tới gần này tòa đỉnh núi trăm trượng trong phạm vi thời điểm, một cái làm cho người sờn hết cả gai ốc tiếng gào thét, bỗng nhiên vang lên.

Cái thanh âm này giống như là Cự Mãng tiếng Xi.Xiii..âm thanh, hoặc như là Thần Long gào thét, cơ hồ tại trong nháy mắt, tất cả mọi người trong nội tâm, đều sinh ra một loại mảnh liệt áp lực cảm giác, cơ hồ sắp không thở nổi rồi.

"Điện hạ coi chừng, đầu kia súc sinh muốn đi ra!" Lý Nham liền vội rút ra một thanh tơ vàng đại hoàn đao, phi thân đã rơi vào một khóa ngàn năm cổ mộ phía trên.

Kinh công tựu tính toán dù thế nào Cao Minh, cũng không có khả năng thời gian dài dừng lại trên không trung, ít nhất tại Huyền Linh đại lục trong lịch sử, còn chưa bao giờ đã xuất hiện có thể đạp không mà đi cường giả.

Ở đằng kia Lý Nham tiếng kinh hô ở bên trong, này tòa đỉnh núi bỗng nhiên bộc phát ra một đạo nồng đậm mê chướng, mang theo màu xanh lá tanh hôi độc khí, phô thiên cái địa giống như, điên cuồng mang tất cả ra.

Sau một khắc, Triệu Tử Đức ba người thân hình điên cuồng chột lui ra ra, về này đầm đặc khói độc mang theo mãnh liệt tính ăn mòn, tự tính toán dùng thực lực của bọn hắn, cũng không dám đánh vào nửa điểm.

"Điện hạ, ta cùng Ngô cung phụng ở phía trước đứng vữngđỉnh trụ, ngài thừa cơ lên vào động phủ của hắn, cướp lấy Long Huyết chu quả!" Lý Nham trường đao vung lên, rống lớn nói.

Àm âm!

Còn không đợi Triệu Tử Đức bọn hắn đáp lại, không gian chung quanh liền như là bạo phát một hồi mười hai cấp động đất giống như, đất rung núi chuyển, toàn bộ trên vách núi, vô số hòn đá đổ rào rào rơi xuống, phảng phất tại đây vách núi dưới đáy, muốn chui ra một đầu tuyệt thế hung vật.

"Hi!"

Vừa rồi về này khàn giọng khó nghe thanh âm, lần nữa vang lên.

Từng đạo mờ mịt màu xanh lá sương mù gạt ra, đầu kia thủ hộ Long Huyết chu quả yêu thú, rốt cục xuất hiện ở mọi người trước mặt.

Dù cho cách thật xa, đem làm Hàn Tiêu nhìn xem đầu kia theo lòng đất ngang nhiên leo ra quái vật khổng lồ thời điểm, hay là nhìn không được ngược lại hút một hơi khí lạnh, chỉ thấy một cái cực lớn đầu rắn, cao cao ngang tại giữa không trung, chỉ là một cái đầu, tự cùng một cái sườn núi nhỏ tựa như, đại làm cho người khác tức lộn ruột. Mà ở đỉnh đầu của hắn lên, còn dài một căn màu vàng một sừng.

Đây là một đầu măng, đã bắt đầu hóa thường luồng Long măng.

Cái này đầu Long măng vừa xuất hiện, Triệu Tử Đức mấy người cũng hít sâu một hơi, nếu không là bọn hắn thoáng cái đến rồi ba tên ngưng mạch cao giai cường giả, hơn nữa vị kia Ngô cung phụng càng là đạt đến ngưng mạch đệ cửu trọng cảnh giới, bọn hắn nào dám trêu chọc cái này đầu tuyệt thế hung vật.

"Tất cả mọi người chuẩn bị công kích, đánh bụng của nó." Triệu Tử Đức hét lớn một tiếng, những Ngưng Khí đó cảnh đệ tử tuy nhiên không có khả năng làm bị thương Long măng, nhưng nhưng có thể tạo thành nhất định được quấy rối tác dụng.

"Điện hạ, chúng ta đồng loạt ra tay, cái này nghiệt súc thực lực lại tăng trưởng vài phần, ta cùng Lý cung phụng chỉ sợ ép không được nó!" Ngô cung phụng theo chính mình túi càn khôn trong lấy ra một cây trường thương, trên mặt lộ ra vài phần vẻ mặt ngưng trọng.

Có lẽ đầu kia Giác Mãng tuy nhiên còn chưa nuốt Long Huyết chu quả, nhưng ngày đêm thủ hộ ở bên cạnh, bao nhiêu hút đi một tí dật tràn ra đến linh khí, thực lực tự nhiên là tiến cảnh hưng mãnh.

Triệu Tử Đức biết rõ lợi hại, vội vàng lấy ra một thanh huyết sắc chiến đao, cùng Lý cung phụng, Ngô cung phụng sóng vai đứng chung một chỗ, cùng đầu kia Giác Mãng chính diện kịch chiến tại một chỗ.

Àm âm!

Toàn bộ vách núi phụ cận, đất rung núi chuyển, cực lớn khối nham thạch đổ rào rào lăn rơi xuống, toàn bộ trong không gian, mang tất cả lấy vô số đạo cuồng bạo sức lực khí, nổ chung quanh mặt đất, cảnh hoàng tàn khắp nơi.

"Hắc hắc, ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi." Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, lấy mấy miếng Tị Độc đan nuốt vào, chột cẩn thận từng li từng tí ăn tằm thân hình, âm thầm hướng phía cái kia Giác Mãng huyết động lao đi.

Chung quanh có màu xanh lá khói độc che dấu, Hàn Tiêu hành động, lộ ra vô cùng thuận lợi.

Thân ở khói độc bao phủ không gian ở trong, tầm nhìn trở nên cực thấp, bất quá, cái này cũng không thắng được Hàn Tiêu.

Cái kia miếng Long Huyết chu quả nếu là bảo vật, chỉ cần sử dụng Âm Dương vọng khí thuật tập trung vị trí, hướng phía linh khí nồng nặc nhất phương vị tiến lên, tự cũng không có vấn đề gì rồi.

Rất nhanh, Hàn Tiêu ngay tại vách núi dưới đáy, đã tìm được một cái vô cùng cực lớn huyết động.

Tại huyết động cửa vào, còn có thể chứng kiến một căn tráng kiện đuôi rắn tại điên cuồng giãy dụa, hiển nhiên, cái này đầu Long măng thân hình, còn xa xa không có toàn bộ lao ra huyết động đây này.

"Vào xem!"

Hàn Tiêu thân hình một tung, trực tiếp dán huyết động nham bích, xoát thoáng một phát, nhảy vào cái này đầu Long măng cư trú chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Long Huyết chu quả

Vừa một bước vào huyết động, Hàn Tiêu lập tức đã nghe đến một cỗ mùi thơm lạ lùng, xông vào mũi, như lan giống như xạ, thấm vào ruột gan.

"Thơm quá ah!" Hàn Tiêu sâu hít sâu một hơi, càng là quý giá thiên địa linh hoa, liền càng là có thể sinh ra một loại đặc thù hương khí, dẫn tới những cái...kia cường hãn yêu thú đến đây, thủ hộ nó phát triển.

Cái này đầu Long măng tại đây gốc Long Huyết chu quả chung quanh, một thủ trụ là ngàn năm, thẳng đến gần đây, cái này gốc thiên địa linh hoa mới rốt cục muốn kết xuất trái cây.

Một khi Long măng thôn phệ cái này gốc dị quả, đạt được trong đó cái kia một tia long huyết, chỉ sợ lập tức có thể đột phá đến tứ cấp yêu thú cảnh giới, trở thành một đầu siêu cấp đại yêu!

Đúng lúc này, ngoài động truyền đến một tiếng hét to.

"Triệu Mục, chúng ta đã khiên chế trụ cái này đầu Long măng, người chạy nhanh tiến vào nó huyết động, cướp lấy Long Huyết chu quả!"

Triệu Tử Đức hét lớn một tiếng, đám kia vung vẩy lấy binh khí quấy rối Long măng Hiên Vương phủ trong hàng đệ tử, một gã Ngưng Khí cửu trọng nam tử lập tức lên tiếng, thân hình một tung, hướng phía đầu kia Long măng động phủ mạnh mẽ vọt tới.

"Có người đã đến rồi sao."

Hàn Tiêu trong mắt hiện lên một vòng hàn quang, ngoại trừ Triệu Tử Đức cái kia vài tên Ngưng Mạch cảnh cao giai cường giả có thể cùng chính mình một trận chiến bên ngoài, những Ngưng Khí đó cảnh đệ tử, đến một cái giết một cái, đến hai cái, giết một đôi!

Hàn Tiêu trực tiếp hướng về chỗ động khẩu đi đến, cái này trong huyết động bốn phương thông suốt, chẳng trực tiếp ngay tại cửa động đem cái kia Triệu Mục trực tiếp giết chết.

Sau một lát, một đạo nhân ảnh xuyên qua rồi khói độc bao phủ khu vực, xông vào trong động khẩu.

Hàn Tiêu thân hình trực tiếp nổ bắn ra mà ra, như là một cái Âm Dạ giống như u linh, Phần Tịch kiếm bỗng nhiên sinh ra, huyết quang lóe lên, cái kia Triệu Mục còn chưa kịp thấy rõ trong động tình huống, liền hai mắt một hắc, thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Nhanh! Hung ác! Chuẩn!

Dùng Hàn Tiêu thực lực, xa xa vượt qua Triệu Mục, hướng chỉ là đánh lén. Cái kia Triệu Mục liền kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, tự biến thành rồi một cỗ thi thể lạnh băng.

Hàn Tiêu kéo lấy Triệu Mục thi thể, trực tiếp ném vào trong sơn động một cái hố bên trong, sau đó lại có trường kiếm đem miệng vết thương của hắn đào được nhào nhoẹt, bởi như vậy, ai cũng nhìn không ra cái này Triệu Mục là chết ở dưới thân kiếm rồi.

"Trong thời gian ngắn, chắc có lẽ không bắt quá người tới quấy rối rồi." Hàn Tiêu nhủ lòng mảy, tiếp tục hướng phía sơn động ở trong chỗ sâu bước nhanh đi đến.

Huyết động thâm thúy, khúc chiết quang co vòng vèo.

Tại một phen lục lợi về sau, Hàn Tiêu rốt cục vẫn phải đi tới huyết động trung tâm.

Đây là một mảnh vô cùng trống trải và không gian thật lớn, thạch nhũ Lâm Lập, quái thạch đá lôm chôm.

Mà tại nơi này trống trải bình đài chính giữa, tọa lạc lấy một tòa hàn khí bức người hàn hồ.

Khó trách vừa tiến vào tòa rặng núi này, tự có một cỗ bức người hàn khí, như là như giời trong xương, không cách nào xua tán.

Hàn trong hồ, có một cây ba thước đến cao cây, đứng sừng sững hần thượng.

Gốc cây thực vật này toàn thân mang theo một tia màu đỏ nhạt, tại nó đỉnh, một cây tươi đẹp đỏ như lửa trái cây, lóe ra máu tươi bình thường chương

mắt tia máu, giống như là một khóa mặt trời nhỏ giống như, tan ra nóng rực khi tức, cùng phía dưới hàn hồ, đối chọi gay gắt, thủy hỏa bất dung.

Vô cùng băng chi lực, kết Cực Dương chi quả!

Hàn Tiêu âm thầm tán thưởng, thiên nhiên Tạo Hóa quả nhiên thần kỳ, làm cho người rung động.

Không cần như thế nào cẩn thận đi cảm ứng, Hàn Tiêu cũng có thể cảm nhận được cái kia miếng Long Huyết chu quả ở trên ẩn chứa hạng gì mệnh môn, bàng bạc năng lượng.

"Nuốt vào này cái chu quả, của ta nội khí hải cảnh giới không đột phá Ngưng Mạch cảnh, ta Hàn Tiêu hai chữ đảo lại niệm!" Hàn Tiêu nhìn xem cái kia miếng hương khí hợp lòng người chu quả, không khỏi nước miếng chảy ròng mà xuống.

"Lần này phát đạt! Ha ha ha!" Hàn Tiêu cẩn thận từng li từng tí tháo xuống trong động Long Huyết chu quả, trong nội tâm không khỏi đắc sát...mà bắt đầu.

Triệu Tử Đức những cái...kia ngu xuẩn ở bên ngoài liều chết liều sống, rõ ràng không công vì chính mình làm mai mối, cảm giác này, sao một cái thoải mái chữ rất cao mình!

Hàn Tiêu thu nhiếp tinh thần, thoáng bình phục thoáng một phát tâm tình, sau đó mới đường cũ phản hồi, đi ra huyết động.

"Bye bye, một đám ngu xuẩn!" Hàn Tiêu hướng phía trên bầu trời vẫn còn cùng Long mẫn kích đầu Triệu Tử Đức một đoàn người dựng thẳng lên một căn ngón giữa, về mặt đường làm quan rộng mở.

Bỗng nhiên, Hàn Tiêu trong đầu linh quang lóe lên, khoe miệng treo lên một vòng cười xấu xa, trực tiếp triệu ra Phần Tịch kiếm, Tà Long hóa điểm bay vọt, thân kiếm lập tức nóng bỏng được như là nước thép.

"Hắc hắc, tiễn đưa các ngươi một phần đại lễ!" Hàn Tiêu trực tiếp đem Phần Tịch kiếm hung hăng cắm ở đầu kia Long mẫn đuôi rắn phía trên.

"Rống!"

Nhất thời thời gian, Long mẫn bị đau, phát ra một tiếng tê tâm liệt phế tiếng kêu thảm thiết, cái kia các loại nóng rực, trực tiếp bắt nó đuôi rắn thượng một khối lớn huyết nhục đều đốt thành rồi một mảnh cháy đen.

Oanh! Oanh! Oanh!

Long mẫn thoáng cái nổi con điên, hai con ngươi trở nên huyết hồng, gât gao trùng ở người trước mắt loại.

Triệu Tử Đức trong lòng ba người "Lộp bộp" một tiếng, không biết vì sao cái này đầu Long mẫn sẽ bỗng nhiên nổi giận.

"Lý cung phụng, coi chừng!"

Triệu Tử Đức kinh hô một tiếng, thân hình nhanh lùi lại mà ra, mà cái kia Lý Nham cung phụng tuy nhiên cũng bắt đầu lui về phía sau, nhưng vẫn là chậm một bước, sau một khắc, đầu kia Long mẫn cực lớn miệng há khẩu khê cần, trực tiếp hung hăng cắn Lý Nham đầu lâu.

"Tạch...!"

Bạo liệt thanh âm truyền ra, cái kia Lý Nham đầu, thoáng một phát đã bị Long mẫn cắn xuống dưới.

Máu tươi tiêu xạ mà ra, huyết rơi vài trường thiên, Lý Nham thân hình, từ giữa không trung thẳng tắp rơi xuống phía dưới, nện trên mặt đất, biến thành một cục thịt cháo.

"Súc sinh, ta làm thịt ngươi!"

Triệu Tử Đức quát lên một tiếng lớn, trong tay chuỗi này huyết sắc chiến đao điên cuồng chém rụng, một bộ cùng với Long mẫn dốc sức liều mạng bộ dáng bọn hắn Hiên Vương phủ tổng cộng cũng chỉ có bốn gã Ngưng Mạch cảnh cao giai cung phụng, chết một người thiếu một cái!

Muốn biết tông phái giới cường giả, mỗi người tâm cao khí ngạo, cho dù là Hiên Vương phủ, muốn chiêu đến ngưng mạch cao giai cung phụng, cũng là cần hao phí cực lớn một cái giá lớn đấy.

Hôm nay Lý Nham hao tổn ở đây, trở lại vương phủ, chỉ sợ chịu lấy đến hiên Vương trùng trùng điệp điệp trách phạt rồi.

"Ha ha, hảo hảo hưởng thụ cái này đầu Long mẫn lửa giận a, không cần cảm ơn, mời bảo ta Lôi Phong!" Hàn Tiêu thân hình nhoáng một cái, trực tiếp viễn độn mà đi.

...

Hàn Tiêu hướng về Tây Phương chạy như điên rồi cả buổi, xác định chính mình cách ngọn núi kia mạch đầy đủ xa, cái này mới dừng bước, bắt đầu tìm kiếm nơi thích hợp, luyện hóa cái kia gốc Long Huyết chu quả.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Tiêu liền đã tìm được một cái thập phần che giấu dưới mặt đất huyết động, trực tiếp một quyền đem bên trong nguyên bản ở một đầu Xuyên Sơn Giáp thủ đánh bại, sau đó cưu chiếm thước sào, nhập Chủ rồi tại đây.

Tiến vào huyết động về sau, Hàn Tiêu lại vận chuyển rồi một tảng đá lớn, chặn cửa động, lúc này mới lấy ra cái kia miếng Long Huyết chu quả, nắm tại trên lòng bàn tay.

"Thật là khủng khiếp năng lượng." Hàn Tiêu hít sâu một hơi, nói như vậy, loại này thiên địa dị quả luyện chế thành đan dược, có thể trình độ lớn nhất hấp thu trong đó tinh hoa.

Nhưng Hàn Tiêu không giống với, có trong cơ thể Thái Cô Tà Long luyện hóa này cái chu quả, tuyệt đối sẽ không lãng phí bất luận cái gì một tia một đám năng lượng.

"Ah ô!" Hàn Tiêu miệng há ra, trực tiếp đem này cái Long Huyết chu quả liền dây lưng cắn, một tia ý thức nuốt vào rồi trong bụng.

Cái này chu quả cửa vào tức hóa, một tia trong veo huyết thanh trực tiếp tại Hàn Tiêu trong miệng hóa khai mở, theo hần ầm ầm, chảy vào trong bụng.

Oanh!

Long Huyết chu quả vào trong bụng, Hàn Tiêu chỉ cảm giác mình một ngum nuốt vào rồi một đạo nham thạch nóng chảy giống như, trong cơ thể ngũ tạng lực phủ đều cũng bị thiếu dung như vậy.

Nhưng mà, Hàn Tiêu cũng không có cảm thấy bất luận cái gì không khỏe, theo trước Vạn Hóa Phệ Tâm so với, một chút như vậy thương con khổ, quả thực tựa là mưa bụi rồi.

Ông ông!

Tà Long Phần Thiên luân cảm nhận được cái kia chu quả truyền đến nóng rực năng lượng, thoáng cái trở nên vô cùng hoan mau đứng lên, tại Hàn Tiêu trong Đan Điền, kịch liệt rung động lắc lư lấy.

Rống!

Từng tiếng cao vút rống ngâm theo Hàn Tiêu thể nội truyền ra, tại chí cao Tà Long trước mặt, Long Huyết chu quả bên trong ẩn chứa một tia long huyết chi lực, lập tức ngoan ngoãn phủ phục tại Tà Long dưới chân, vậy mà bắt đầu chủ động dung nhập Hàn Tiêu trong cơ thể, trợ giúp Hàn Tiêu tăng lên cảnh giới.

Tầm thường võ giả luyện hóa thiên địa dị quả, cái nào không phải cẩn thận từng li từng tí, lại là phối chế Phụ dược, lại là linh dịch dược tẩm, chỉ vì rồi có thể hấp thụ nhiều trong đó một thành thậm chí nửa thành tinh hoa.

Mà Hàn Tiêu luyện hóa Long Huyết chu quả, lại là chu quả chính mình thành thành thật thật chủ động dung hợp, hơn nữa còn là trăm phần trăm hoàn mỹ dung hợp, một tia một đám đều không lãng phí.

Loại này đãi ngộ, quả thực cũng là không có ai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đột phá ngưng mạch!

Oanh!

Một luồng sóng mãnh liệt bành trướng nguyên khí nước lũ, như là vạn mã lao nhanh giống như, tại Hàn Tiêu tứ chi bách hải trong điên cuồng bắt đầu khởi động.

Long Huyết chu quả bên trong ẩn chứa lực lượng, đủ để cho một gã ngưng mạch thập trọng cường giả tấn thăng làm Hóa Nguyên cảnh, nếu là thay đổi một người bình thường Ngưng Khí thập trọng võ giả trực tiếp nuốt vào, chỉ sợ lập tức muốn bạo thể mà vong.

Nhưng Hàn Tiêu thân mang hai đại Khí Hải, lại có Thái Cô Tà Long làm hậu thuẫn, lại không lờ năng lượng, hần cũng chiếu hút không làm.

Tự tính toán những...này năng lượng tạm thời không cách nào luyện hóa, còn có thể trực tiếp chứa đựng tại Phần Thiên luân ở bên trong, cung cấp về sau lúc tu luyện trực tiếp luyện hóa.

Rống!

Tại Thái Cổ Tà Long vui sướng tiếng rít ở bên trong, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy trong cơ thể về này nóng rực bỗng nhiên biến mất, một cỗ mát lạnh khí tức, theo nội khí hải trong phóng xuất ra, trong nháy mắt nước vọt khắp toàn thân.

Răng rắc!

Cùng một thời gian, nội khí hải cảnh giới cỗ chai âm âm vỡ vụn, Ngưng Mạch cảnh đệ nhất trọng, trở thành!

Hàn Tiêu trong đầu sinh ra một tia hiểu ra, tấn chức võ đạo đệ tam trọng cảnh giới về sau, Hàn Tiêu mới hiểu được cái này cấp độ cường giả khủng bố chỗ.

Ngưng Khí cảnh chẳng qua là thúc dục nguyên khí, mà Ngưng Mạch cảnh, lại có thể mở ra mạch môn, đem nguyên khí chứa đựng tại mạch môn bên trong, cho dù là một cái mạch môn, nguyên khí số lượng dự trữ, cũng là Ngưng Khí thập trọng cảnh giới võ giả gấp 10 lần đã ngoài.

Như Triệu Tử Đức như vậy ngưng mạch thất trọng cảnh giới võ giả, cũng tự ý nghĩa hẳn có được bảy cái mạch môn. Mà Huyền Băng cung chương môn chỉ từ Khương Thần, hẳn chính là ngưng mạch cửu trọng, cũng đã nói lên hẳn mở ra chín cái mạch môn.

"Ha ha, dùng ta hiện tại kiếm thuật, quyền pháp, hơn nữa nội khí hải Ngưng Mạch cảnh giới, các hạng tổng hợp thực lực cộng lại, chỉ sợ có thể cùng Khương Thần như vậy thủ tịch đại đệ tử phân cao thấp đi à nha."

Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, tâm thần lần nữa chìm vào rồi đan điền của mình bên trong.

Nội khí hải luồng khí xoáy, đã ổn định tại ngưng mạch nhất trọng, nhưng làm cho người khó hiểu chính là, trong cơ thể mình giống như không có mở ra mạch môn, chỉ là tại Phần Thiên luân ở trong, nhiều ra rồi một cái màu đỏ quang đoàn, bên trong ẩn chứa trong tinh thuần nguyên lực.

"Xem ra, muốn mở ra mạch môn, còn phải dựa vào chính mình ngoại khí hải." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, chợt phát hiện Phần Thiên luân ở trong, còn có đại khái một nửa Long Huyết chu quả năng lượng, chứa đựng ở trong đó, còn không có bị tiêu hóa mất.

"Muốn hay không trực tiếp luyện hóa mất đầu này?"

Hàn Tiêu cau mày còng lông do dự một lát, hay là quyết định tạm thời giữ lại những...này năng lượng.

Thứ nhất là mấy ngày nay cảnh giới của mình tiến bộ quá nhanh, cần vững chắc thoát một phát căn cơ.

Thứ hai nha, hẳn vẫn còn do dự, rốt cuộc là đem những này năng lượng dùng đến để thăng nội khí hải hay là ngoại khí hải so sánh tốt.

Từ khi ngoại khí hải hấp thu Tà Long chi khí, tấn chức Long Khí cảnh về sau, hẳn liền kinh hi phát hiện, mình đã có thể tự do chi phối năng lượng hướng cái nào Khí Hải vận chuyển rồi, mà không phải giống như trước đồng dạng, đại bộ phận năng lượng chảy vào nội khí hải, chỉ phân ra một tia yếu ớt năng lượng, tăng lên ngoại khí hải cảnh giới.

Hắn ần ần cảm thấy, dựa theo Viễn Cổ Long tộc tu luyện chỉ đạo tu luyện, mình tuyệt đối sẽ trở thành là sừng sừng ở thế giới chi đình tuyệt thế cường giả!

"Hắc hắc, súng bắn chim đối đại pháo, là thời điểm về nhà." Hàn Tiêu một quyền đem cửa động cự thạch đánh nát, thân hình lóe lên, hướng phía Khai Dương thành phương hướng, mau chóng đuổi theo.

...

Cùng lúc đó, tại Tinh La Đại Sâm Lâm ở trong chỗ sâu, Long Huyết chu quả nơi ở.

Triệu Tử Đức cùng vị kia Ngô cung phụng tổn sức rồi sức của chín trâu hai hổ, mới đem đầu kia lâm vào cuồng bạo trạng thái Long mãnh đánh gục.

Chiến đấu trọn vẹn giằng co suốt cả đêm, Long mãnh mặc dù chết, Triệu Tử Đức cùng Ngô cung phụng cũng là toàn thân mang thương, nhất là Ngô cung phụng, toàn thân máu tươi đầm đìa, chiến đấu chấm dứt một khắc này, hẳn trực tiếp tự ngã đầu ngã trên mặt đất, miệng lớn thở hổn hển.

Nguyên lực, thể lực thậm chí tinh thần lực, tất cả đều tiêu hao không còn.

Triệu Tử Đức thở dài ra một hơi, trong tay Huyết Dao vẽ một cái, rất quen thuộc luyện lấy ra Long mãnh trong cơ thể yêu đan, bỏ vào trong túi.

Đây chính là một đầu ngưng mạch cao giai bá chủ cấp yêu thú, nó yêu đan có thể so sánh tầm thường Tam cấp yêu đan trên quý gấp trăm lần.

"Các ngươi chiếu khán tốt Ngô cung phụng, ta đi đem bên trong Long Huyết chu quả lấy ra." Triệu Tử Đức thu hồi chiến đao, thẳng hướng về Long mãnh cư trú huyết động đi vào.

Trước kia phải ra chính là cái kia Triệu Mục cũng không biết chạy đi đâu rồi, lại để cho hắn đi lấy chu quả, kết quả một mực cũng không có nửa điểm động tĩnh.

Triệu Tử Đức tiến vào huyết động không lâu, lập tức tự chứng kiến một cỗ huyết nhục mơ hồ thi thể, lò mò có thể theo quần áo và trang sức nhìn ra, hẳn tựa là Triệu Mục.

"Chết rồi!" Triệu Tử Đức trong nội tâm sinh ra một cỗ bất an, vội vàng bước nhanh hơn, hướng phía huyết động ở trong chỗ sâu chạy tới.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Tử Đức liền kéo đến rồi huyết động trung ương, cũng nhìn thấy này tòa hàn đàm.

Thế nhưng mà, trong hàn đàm, chỉ còn lại có một căn trụ lùi về cây, ở trên trái cây, đứng là không cánh mà bay rồi!

"Ai! Rốt cuộc là ai!" Triệu Tử Đức giống như điên cuồng, phát ra một hồi tê tâm liệt phế điên cuồng hét lên.

Hắn là triệt để hồng mắt, vốn là đệ đệ chết rồi, sau đó một gã ngưng mạch cao giai cung phụng chết rồi, hiện tại, bọn hắn hao phí tâm huyết, trả giá vô số một cái giá lớn mới giết chết Long mãng, kết quả đến Long Huyết chu quả rõ ràng sớm đã bị người trộm đi rồi!

Đổi lại là ai, chỉ sợ cũng không cách nào tiếp nhận.

"Hỗn đản, nếu để cho ta biết là ai làm đây, ta chắc chắn ngươi rút gân lột da, cho ngươi nhận hết thể gian này nhất tần khốc nhất cực hình!"

"Ta muốn đào ngươi tổ tông mười tám đại phần mộ tổ tiên, cây roi thi, luyện xương, ta muốn cả nhà ngươi chết hết sạch!"

Triệu Tử Đức trong cơn động, phát ra thể gian nhất ác độc nguyên rủa.

"Tam vương tử, làm sao vậy?"

Nghe được trong cơn động cái kia cuồng loạn gào thét, Ngô cung phụng trong nội tâm mạnh mẽ sinh ra một loại dự cảm bất hảo, tại vài tên đệ tử nâng phía dưới, tiến nhập huyết động.

"Làm sao vậy? Ngươi hỏi ta làm sao vậy?" Triệu Tử Đức ha ha phá lên cười, "Chúng ta bị người trở thành kẻ đàn đồng dạng, khiến cho xoay quanh, chúng ta ở bên ngoài cùng Long mãng kịch đấu, hắn lại ngư ông đắc lợi, trực tiếp cầm chu quả chạy!"

"Hảo thủ đoạn! Giỏi tính toán! Ngay cả ta Triệu Tử Đức cũng bị hắn vung được xoay quanh!" Triệu Tử Đức một ngụm thét răng cắn được Cờ rác... Rung động, rất không có thể ăn sống tên kia phía sau màn giờ trò giả hòa thật.

Hắn nào biết đâu rằng, giết đệ đệ của hắn Triệu Tử Kính đây, là Hàn Tiêu! Hại chết Lý Nham cung phụng đây, là Hàn Tiêu! Đánh cắp Long Huyết chu quả đây, hay là Hàn Tiêu!

Giờ phút này, hết thảy sự tình "Đầu sỏ gây nên" Hàn Tiêu, chính về mặt đường làm quan rộng mở, bước lên trở về nhà chi lộ.

Mà hết thảy này chân tướng, cũng đều theo Hàn Tiêu Ly khai mở Tinh La Đại Sâm Lâm, hoàn toàn bị dấu giấu đi.

Dù sao, lại có ai sẽ hoài nghi, một cái chỉ còn lại có nửa cái mạng mà ốm bệnh liên tục, có thể đem Hiên Vương phủ một các cao thủ đùa bỡn tại vỗ tay tầm đó đâu này?

...

Hàn Tiêu tư gia sốt ruột, bởi vậy không còn có trì hoãn nửa khắc, dưới chân như gió, toàn lực chạy như điên, rốt cục tại ngày thứ hai ban đêm, chạy về rồi Khai Dương trong thành.

Giờ phút này, đúng là đèn rực rỡ mới lên, Khai Dương nội thành, ngàn vạn gia đình sáng lên đèn sáng, lần nữa trở lại cái này tòa sinh sống sáu năm thành thị, Hàn Tiêu trong nội tâm khó tránh khỏi có chút cảm khái lên.

"Cô cô, ta đã trở về!"

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, gần hương tình càng e sợ, Hàn Tiêu cũng bất chấp kinh thế hãi tục, trực tiếp thi triển xuất Truy Điện thân pháp, hướng phía Hàn phủ phương hướng, chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Hàn Ngọc

Dùng Hàn Tiêu cái loại này tốc độ khủng khiếp, ước chừng nửa khắc đồng hồ về sau, hần liền đi tới Hàn gia chỗ cửa lớn.

Giờ phút này, cửa ra vào trông coi bốn gã thị vệ, tuy nhiên sắc trời đã tối, bọn hần y nguyên ngẩng đầu ưỡn ngực đứng vững, không dám có chút lười biếng.

"A Phúc, A Long!" Hàn Tiêu cười nghênh đón tiếp lấy, cười hắc hắc nói: "Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ ah!"

"Thiếu gia?" Trong đó một gã dáng người hơi mập thị vệ mãnh liệt ngẩng đầu, trông thấy Hàn Tiêu vẻ mặt vui vẻ đứng tại trước mặt, không khỏi dụi dụi mắt con ngươi, "Thiếu gia, ngài không phải thượng Huyền Băng cung đi sao?"

Cái này thị vệ, chính là Hàn Tiêu trong miệng A Phúc rồi.

"Hắc hắc, thất cô còn phải chờ một ngum đầu rồi, ta lần này là về nhà thăm người thân đến đây." Hàn Tiêu nhũ lông mày, "Các người trước đừng lộ ra, ta muốn đi cho cô cô một kinh hi."

"Minh bạch." A Phúc gật đầu cười nói: "Gia chủ thể nhưng mà thường xuyên lắm bả người đây này!"

Hàn Tiêu vỗ vỗ A Phúc bả vai, nhếch miệng cười nói: "Ha ha, quay đầu lại lại tìm các người."

Dứt lời, Hàn Tiêu trực tiếp thân pháp triển khai, hướng phía cô cô thư phòng bước nhanh đi đến.

"Tốc độ thật nhanh!" A Phúc dụi dụi mắt con ngươi, có chút không dám tin nói: "Các người có phát hiện hay không, tiểu thiếu gia lần này trở về, toàn bộ người đều thay đổi, tính khí thân đều không giống với lúc trước!"

"Đúng vậy a, không chỉ sắc mặt hồng nhuận phon phớt, nhưng lại lớn lên như vậy cao, tuyệt không giống như trước cái loại này có vẻ bệnh bộ đáng rồi."

...

Từ khi Hàn Ngọc tiếp nhận vị trí gia chủ, trên căn bản là thức khuya dậy sớm, tuy là con gái chi thân, lại đem Hàn gia lối buôn bán doanh ngay ngắn rõ ràng, không có chút nào yếu đi Hàn gia tại Khai Dương thành địa vị.

Hiện tại thời điểm tuy nhiên không còn sớm, nhưng Hàn Tiêu lại thập phần chắc chắn, cô cô nhất định vẫn còn quản lý gia tộc sinh ý.

Hàn Tiêu quen việc dễ làm đi đến cô cô thư phòng, quả nhiên, bên trong hay là nhất phái đèn đuốc sáng trưng.

"Thật là đồ hiếu thắng nữ nhân."

Hàn Tiêu than nhẹ một tiếng, trên mặt hốt nhiên nhưng treo lên mỉm cười, rón ra rón rén theo thư phòng cửa sau lên đi vào.

Hàn Ngọc tu vi, chẳng qua là Ngưng Khí thất trọng.

Dùng Hàn Tiêu thực lực bây giờ, hoàn toàn có thể làm được thần không biết quỷ không hay tiếp cận Hàn Ngọc.

Hàn Tiêu từng bước một chậm rãi đi tới Hàn Ngọc sau lưng, lần nữa người được cô cô trên người cái loại này đặc thù hương thơm, Hàn Tiêu vô ý thức khẽ gọi một tiếng, "Cô cô!"

Hàn Ngọc thân thể mềm mại chấn động mạnh một cái, sau một khắc, nàng liền cảm giác được một đôi hữu lực cánh tay, một mực ôm lấy eo nhỏ của mình, còn thập phần xấu đem đầu áp tại chính mình trên vai, làm nũng tựa như loạn choạng thân thể, "Hi hi, cô cô, có nghĩ là muốn ta nha?"

"Tiểu nhi, người hồi trở lại đến rồi!" Hàn Ngọc mân ở đôi môi mềm mại, cái này hơn tám tháng, trong nội tâm nàng thủy chung hay là không bỏ xuống được Hàn Tiêu, một khi rảnh rỗi, nàng tự không tự chủ được bắt đầu lo lắng.

Lo lắng Hàn Tiêu trên chân núi có thể hay không bị người khi dễ, có thể hay không hòa độc phát tác thời điểm, rồi lại không người nào có thể cùng ở bên cạnh hần cho hần cô vũ cùng an ủi. . .

"Ấn, ta đã trở về."

Hàn Tiêu nặng nề mà gạt đầu, chột vịn chính Hàn Ngọc thân thể mềm mại, lại là xấu nhào vào Hàn Ngọc trong ngực, hai tay gắt gao bóp chặt Hàn Ngọc eo thon, ngẩng đầu nhìn thẳng vẻ đẹp của nàng con mắt, cười hi hi nói: "Có hay không rất kinh hi? Có hay không rất vui vẻ?"

"Người cái này quý linh tinh, lớn như vậy người rồi, còn chán lấy cô cô." Hàn Ngọc trong nội tâm có chút sinh ra một tia cảm giác khác thường.

Trước kia Hàn Tiêu, chỉ là suy yếu hải tử, nhưng hiện tại, hắn lại trường cao lớn lên, đã trở thành một gã tràn đầy dương cương chi khí nửa đại tiểu tử rồi.

"Ta không phải nói, phần dương tuyệt mạch trị không hết, ngươi cũng đừng trở về sao?" Hàn Ngọc khoét rồi Hàn Tiêu liếc, thừa cơ nhẹ nhàng đẩy ra Hàn Tiêu thân thể.

"Hắc hắc, ta đây không phải toàn bộ tốt rồi nha." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, chợt lại ngẩng đầu nhìn Hàn Ngọc con ngươi, vẻ mặt ý lại nói: "Cô cô, Tiêu nhi rất nhớ ngươi ah."

Sáu năm Vạn Hóa Phệ Tâm dày vò, nếu không có Hàn Ngọc cùng Diệp Huyền làm bạn, chỉ sợ chính mình đợi không được Thái Cổ Tà Long thức tỉnh, cũng đã hồng mắt một ngàn lần, một vạn lần đi à nha.

Hàn Ngọc trong đôi mắt đẹp dịu dàng có chút gấp nước mắt, ôn nhu bưng lấy Hàn Tiêu đầu, giọng nói êm ái: "Tiêu nhi, ngươi thật sự, đều xong chưa?"

"Ân, không chỉ đều tốt rồi, hơn nữa ta còn tấn thăng đến Ngưng Khí cảnh nữa nha." Hàn Tiêu trong nội tâm do dự một chút, còn không có đem Tà Long Phần Thiên luân sự tình nói ra.

Mà hắn hiện tại ngoại khí hải cảnh giới là Long Khí cảnh đệ nhất trọng, tại thường nhân xem ra, cũng tựa tương đương với là Ngưng Khí cảnh đệ nhất trọng.

Nghe được Hàn Tiêu tiến độ tu luyện kinh người như thế, Hàn Ngọc chẳng những không có lộ ra vẻ mừng rỡ, ngược lại còn khẽ thở dài một tiếng, nhấp nhẹ đôi môi mềm mại, nói: "Quả nhiên, ngươi một tu luyện, cùng với phụ thân của ngươi đồng dạng tiến cảnh hung mãnh."

"Ngươi nói phụ thân?" Hàn Tiêu ngẩn người, đây là cô cô lần thứ nhất tại trước mặt của mình chủ động nói lên phụ thân đây này.

"Đúng vậy a, phụ thân của ngươi, ta đây. . . Đại ca." Hàn Ngọc cắn răng, nói đến "Đại ca" hai chữ thời điểm, sắc mặt của nàng rõ ràng trở nên có chút ảm đạm.

Hàn Tiêu tự nhiên không biết, Hàn Ngọc chỉ là phụ thân hắn nghĩa muội, hơn nữa, thiếu nữ thời đại Hàn Ngọc, một mực đều đối với Hàn phụ thân của Tiêu tâm hồn thiếu nữ ám hứa.

Đây cũng là vì cái gì Hàn Ngọc rõ ràng ngày thường như vậy tuyệt sắc động lòng người, lại đến rồi cái tuổi này còn không có có xuất giá nguyên nhân.

Đáng tiếc, Hàn phụ thân của Tiêu một mực cũng chỉ là coi Hàn Ngọc là thành em gái ruột, chỉ có tình huynh muội, lại không nam nữ chi ái.

"Tốt rồi Tiêu nhi, sắc trời đã muộn." Hàn Ngọc duỗi ra bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng sờ lên Hàn Tiêu cái trán, lộ ra một vòng nụ cười từ ái, "Tiêu nhi, ngươi một đường bốn ba, đi nghỉ trước đi. Chờ ngươi nghỉ ngơi tốt rồi, cô cô có mấy lời, cũng có thể nói cho ngươi biết rồi."

"Ân." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, hắn ần ần cảm thấy, cô cô theo như lời sự tình, khẳng định cùng phụ thân của mình có quan hệ.

Hàn Tiêu ngẩng đầu dừng ở Hàn Ngọc con ngươi, nhìn xem nàng hốc mắt chỗ dùng son phấn che đầy kín mắt quầng thâm, trong nội tâm không khỏi sinh ra một hồi thương tiếc, "Cô cô, ngươi cũng nên nghỉ ngơi."

"Cô cô còn có một số việc phải xử lý, ngươi trước tiên ngủ đi, tiểu tử ngốc." Hàn Ngọc nhẹ nhàng tại Hàn Tiêu trên mặt ngắt một bả, trên mặt đã phủ lên một tia dĩ dóm vui vẻ.

Chỉ có cùng Hàn Tiêu cùng một chỗ thời điểm, nàng mới sẽ lộ ra loại này ít có hoạt bát thần thái.

"Không tốt." Hàn Tiêu thập phần bá đạo đem Hàn Ngọc chặn ngang ôm lấy, "Ta xem ngươi ít nhất đều ba ngày không ngủ rồi, tại Tiêu nhi trong mắt, coi như là toàn bộ thể giới tài phú thêm cùng một chỗ, cũng so ra kém cô cô một căn lông tơ, hôm nay, ngươi phải ngoan ngoãn cho ta đi ngủ."

Nói xong, Hàn Tiêu trực tiếp ôm Hàn Ngọc, hướng phía nàng phòng ngủ, đi nhanh đạp đi.

"Tiêu nhi, ngươi. . ." Hàn Ngọc nhếch đôi môi mềm mại, muốn nói lại thôi, đúng là tùy ý lấy Hàn Tiêu ôm lấy chính mình trở về phòng, trong nội tâm sinh ra một tia ảm áp: Tiêu nhi thật sự trưởng thành.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Tiêu liền ôm Hàn Ngọc trở lại phòng ngủ, bước nhanh đi đến bên giường, cẩn thận từng li từng tí mà đem thân thể mềm mại của nàng phóng trên giường, còn mở ra chân, mền, ôn nhu thay nàng đắp kín.

"Cô cô, ngoan ngoãn ngủ nha."

Hàn Tiêu kéo qua một trương ghế, ngồi ở Hàn Ngọc bên giường, nâng quai hàm cười nói: "Khi còn bé đều là cô cô gạt ta ngủ, hôm nay tự để cho ta tới gạt cô cô một lần a."

Hàn trên mặt ngọc treo mỉm cười, nhõng nhẽo cười lấy hỏi: "Ah? Tiêu nhi muốn như thế nào gạt ta đâu này?"

"Đương nhiên là hát khúc hát ru á." Hàn Tiêu hắng giọng một cái, đầu ra đây hát lên.

"Ngủ đi, ngủ đi, ta thân yêu bảo bối. . ."

Hàn Tiêu giọng hát quá bình thường, nhưng Hàn Ngọc lại nghe được thập phần hưởng thụ, một đôi đôi mắt đẹp nhanh nhìn chăm chăm Hàn Tiêu, trong nội tâm một cổ dòng nước ấm bắt đầu khởi động lấy.

Hát lấy hát lấy, Hàn Ngọc còn chưa ngủ lắm, Hàn Tiêu nhưng lại trực tiếp một đầu trồng trên giường, bắt đầu nằm ngáy o..o.....

Mấy ngày nay đến nay, hần đây cung súp đồ được quá chặt, đã sớm lại khốn lại mệt mỏi, cho tới giờ khắc này, ừ ừ bạo phát đi ra, hần rốt cuộc nhìn không được, chìm đã ngủ say.

"Đứa nhỏ ngốc." Hàn Ngọc lắc đầu cười cười, chậm rãi ngồi dậy, đem Hàn Tiêu ôm đến trên giường, thay hần đắp kín mền, lại để cho hần ngủ càng thoải mái một ít.

Hàn Ngọc nhẹ nhàng ngồi tê đít đầu giường, ôn nhu nhìn xem trong lúc ngủ say Hàn Tiêu, thấp giọng lầm bầm nói: "Đại ca, ngươi biết không? Tiêu nhi thật sự rất tốt, giống như ngươi ôn nhu, giống như ngươi ưu tú, cũng càng lúc càng giống ngươi rồi. . ."

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hàn Tiêu thân thể

Ngày thứ hai, đem làm Hàn Tiêu khi... tỉnh lại, cô cô Hàn Ngọc cũng sớm đã rời giường đã đi ra.

Phát hiện mình nằm ở cô cô trên giường ngủ say như chết đấy, Hàn Tiêu nhìn không được vỗ vỗ cái trán, "Ta như thế nào ngược lại trước ngủ rồi. . ."

Đang lúc Hàn Tiêu chuẩn bị bò lúc thức dậy, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, nhưng lại Hàn Ngọc đánh rồi một chậu nước rửa mặt, dịu dàng đi đến.

"Tiêu nhi, ngươi đã tỉnh à?" Hàn Ngọc nhéo một đầu khăn mặt, đưa cho Hàn Tiêu, trên mặt treo mỉm cười, "Ngủ có ngon không?"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu kết quả khăn mặt, có chút xấu hổ ngượng ngập nở nụ cười, "Cô cô ngài thức dậy thật sớm."

"Thói quen." Hàn Ngọc giọng nói êm ái: "Rửa mặt tốt rồi, tự đi ăn điểm tâm a, cô cô chuẩn bị cho ngươi rồi ngươi thích ăn nhất bánh ngọt."

Hàn Tiêu hí mắt nở nụ cười, "Hay là cô cô đối với ta tốt nhất á!"

"Miệng lưỡi trơn tru." Hàn Ngọc mắt trắng không còn chút máu, "Ngươi nha, về sau không biết muốn gạt nhiều thiếu nữ hài tử đây này."

"Như thế nào hội." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, cười hắc hắc nói: "Ta thế nhưng mà trên cái thế giới này đơn thuần nhất nam hài rồi, Ân. . ."

Hàn Tiêu trầm ngâm một lát, mới lại nói: "Thuần khiết tự cùng Tiểu Bạch hoa đồng dạng!"

"Phốc phốc" Hàn Ngọc nhìn không được, nhẹ giọng nở nụ cười, duỗi ra một rế hành bạch ngón tay ngọc tại Hàn Tiêu trên trán nhẹ nhàng chọc lấy thoáng một phát, "Trên đời này chỉ sợ không có ai so ngươi càng sẽ gạt nữ hài tử."

"Hắc hắc. . ."

Trong phòng, yên lặng một lát.

Hàn Tiêu bỗng nhiên ngừng đầu, dừng ở Hàn Ngọc con ngươi, cắn răng hỏi: "Đúng rồi cô cô, ngài tối hôm qua nói, có chuyện muốn nói cho ta, đến cùng là chuyện gì à?"

"Là về thân thể của ngươi."

Hàn Ngọc thần sắc buồn bã, mấp máy đôi môi mềm mại, êm tai nói tới.

Nàng một bên tự thuật lấy, mình cũng lâm vào trong hồi ức. . .

Hàn phụ thân của Tiêu tên là Hàn Dĩ Sâm, chính là Hàn gia thượng một đời Khai Dương hầu, mà mẹ của hần, nhưng lại một gã không rõ lai lịch nữ tử, tên gọi Vọng Tuyệt.

Nghe nói, Vọng Tuyết là Hàn Dĩ Sâm tại Tinh La Đại Sâm Lâm trong cứu đẩy, thấy nàng không chỗ nương tựa, liền dẫn trở về Hàn gia.

Hai người lâu ngày sinh tình, về sau tại Hàn gia trở thành thân, năm sau, liền sinh ra Hàn Tiêu.

Chỉ là, tại Hàn Tiêu vừa mới trắng răng thời điểm, lại bỗng nhiên xuất hiện vài tên thực lực khủng bố tới cực điểm cường giả, bắt đi rồi Hàn mẫu thân của Hàn Tiêu.

Hàn Dĩ Sâm giống như nổi điên đuổi theo, lại bị đánh thành trọng thương, ném đi trở về.

Từ đó về sau, Hàn Dĩ Sâm buồn bực không vui, tại Hàn Tiêu lúc ba tuổi, Hàn Dĩ Sâm bỗng nhiên tựa như phát điên đấy, chạy ra khỏi Hàn gia, về sau, liền tại toàn bộ Đại Vũ vương triều, triệt để mai danh ẩn tích.

"Cha ngươi trước khi đi, chỉ nói với ta, ngàn vạn đừng cho ngươi đặt chân tu luyện một đạo, không biết làm sao tạo hóa trêu ngươi, vì chữa cho tốt ngươi phần dương tuyết mạch, ta nhưng lại không thể không vi phạm lời hứa, đem ngươi đưa lên Huyền Băng cung."

Chuyện cũ nói xong, Hàn Ngọc nhấp nhẹ môi dưới, trong mắt đẹp, toát ra thật sâu đau thương cùng cô đơn.

Hàn Tiêu xiết chặt rồi nắm đấm, cắn răng nói: "Cô cô, những cái...kia bắt đi mẹ ta người, là ai?"

"Không biết, bọn hán căn bản là không giống người của thế giới này, cường đại e rằng pháp tướng tượng, tựa như là cao cao tại thượng thần linh bình thường!"

Hàn Ngọc lắc đầu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng có một tia sợ hãi chỉ ý, "Lúc ấy, cha ngươi đã là Hóa Nguyên cảnh cường giả, thế nhưng mà tại những người kia trước mặt, nhưng lại ngay cả một chiêu đều ngăn cản không nổi, nếu không là mẹ ngươi đau khổ cầu khẩn, chỉ sợ. . ."

"Bất luận là ai, ta đều nhất định sẽ tra đến tột cùng!" Hàn Tiêu mày kiếm khẽ nhéo một cái, trong nội tâm âm thầm phát hạ Lôi Thề.

Bỗng nhiên, Hàn Ngọc đứng người lên, bước nhanh đi đến bên cạnh giá sách, mở ra một cái ám hộp, từ đó lấy ra một vốn không biết dùng làm bằng chất liệu gì màu vàng lụa sách.

"Đây là người cha trước khi đi, duy nhất vật lưu lại." Hàn Ngọc hít sâu một hơi, "Nghiêm khắc mà nói, quyền sách này, vốn là thuộc về con mẹ ngươi."

Hàn Tiêu tiếp nhận cái kia tiền vốn sắc lụa sách, chỉ thấy bìa mặt thượng viết năm cái chính mình chưa bao giờ thấy qua văn tự, căn bản không cách nào đọc hiểu.

Hàn Tiêu ngẩng đầu, nhìn Hàn Ngọc liếc, sau đó tại nàng quai hàm thủ xuống, từ từ mở ra rồi tò mò thứ nhất.

Tại đây vốn lụa sách tò mò thứ nhất, vậy mà còn kẹp lấy một trương bức họa!

Đây là một bức nữ tử bức họa.

Bức họa trong nữ tử, đang mặc một bộ trắng thuần sắc váy dài, thướt tha uyển chuyển hàm xúc, mạo như tiên tử. Khỏe miệng của nàng mang theo một vòng say lòng người mỉm cười, lại không lộ ra yêu mị, mà là có thêm một loại ôn nhu khả nhân khí chất, lại để cho người xem xét liền có một loại thủ hộ nàng cả đời xúc động.

Hàn Tiêu chứng kiến người trong bức họa lần đầu tiên, trong nội tâm tự sinh ra một loại kỳ dị cảm giác, thật giống như thấy được cái nào đó cùng chính mình phi thường thân cận, lại trọng yếu phi thường người.

Tối tăm bên trong, phảng phất có được đặc thù nào đó ràng buộc, đem chính mình cùng nữ tử này, liên hệ lại với nhau.

"Đây là?"

Hàn Tiêu cắn răng, mơ hồ nghĩ tới điều gì, rồi lại không dám khẳng định.

"Nàng tựa là mẹ ngươi." Hàn Ngọc nói thẳng ra thân phận của cô gái.

"Ta đấy. . . Mẫu thân?" Hàn Tiêu hai tay nhịn không được có chút run rẩy lên.

Tại cái gì trong lòng người, mẫu thân đều là thần thánh đấy. Hàn Tiêu tuy là linh hồn xuyên việt mà đến, nhưng linh hồn cũng đã cùng nguyên bản chính là cái kia Hàn Tiêu hòa thành một thể, đây là cổ thân thể này chấp niệm, cũng đã trở thành Hàn Tiêu chấp niệm.

"Đúng vậy, nàng tựa là mẹ của ngươi. Mẹ ngươi bị bắt sau khi đi, cái này bức họa cuốn, là được rồi cha ngươi duy nhất ký thác tinh thần." Hàn Ngọc cắn môi dưới, "Ta muốn, cha ngươi sở dĩ lưu lại cái này bức họa cuốn, cũng là vì cho ngươi lưu cái niệm tưởng a."

"Ta nhất định sẽ tìm được cha mẹ, đem bọn họ đều mang về đến!" Hàn Tiêu trong nội tâm, một hồi dờn sóng lấp lánh, hán gút gao nắm nắm đấm, nhịn không được đại rống lên.

"Không, Tiêu nhi, người ngàn không được dùng xúc động!" Hàn Ngọc vội vàng bắt lấy Hàn Tiêu tay, lắc đầu nói: "Những người kia quá cường đại, căn bản không phải người có thể chống lại đây! Cha người sợ dĩ không cho người tu luyện, chỉ sợ cũng không hy vọng người cuốn vào chuyện này trong."

"Làm người con cái, biết rõ cha mẹ có này tao ngộ, làm sao có thể không quan tâm?" Hàn Tiêu hít sâu một hơi, hướng về phía Hàn Ngọc mỉm cười, "Yên tâm đi cô cô, Tiêu nhi đã trưởng thành, được chia tình tường nặng nhẹ, tại thực lực đầy đủ cường đại trước kia, ta sẽ không xằng bậy đây."

Hàn Tiêu đem mẫu thân bức họa cuộn tròn cẩn thận từng li từng tí cất kỹ, đối với hấn mà nói, đây là hấn đạt được duy nhất cùng cha mẹ có quan hệ đồ vật.

"Tiêu nhi." Hàn Ngọc vuốt ve Hàn Tiêu khuôn mặt, đôi mắt dễ thương có chút hiện hồng, ôn nhu nói: "Người cùng phụ thân người quả thực giống như đức, đều là giống nhau bướng bỉnh tính tình."

"Cô cô biết rõ, tương lai người nhất định sẽ đi tìm được người rồi cha mẹ đây, cô cô chỉ hy vọng người về sau tìm kiếm cha mẹ thời điểm, nhất định phải nhớ rõ trong nhà, còn có cô cô đang đợi người, trông mong người bình an trở về."

"Ta biết rồi." Hàn Tiêu nhẹ nhàng dựa vào Hàn Ngọc trong ngực, "Cô cô tại Tiêu nhi trong nội tâm, cùng với mẫu thân đồng dạng trọng yếu."

Hàn Ngọc ôn nhu ôm lấy Hàn Tiêu, có chút đóng lại rồi hai mắt, trong nội tâm thở dài: Đại ca, ta đem hết thầy đều nói cho Tiêu nhi, hấn trưởng thành, hấn có quyền lợi biết rõ đây hết thầy. Người, sẽ quái ta sao?

Rất nhanh, Hàn Ngọc thị nữ liền đem phong phú ngon miệng bữa sáng đã bùng lên.

Tất cả đều là Hàn Tiêu thích nhất đồ ăn.

Cảm thụ được ở trong đó nồng đậm thân tình, Hàn Tiêu trong lòng dâng lên một cỗ dòng nước ấm, trên đời này đối với chính mình tốt nhất, không hề nghi ngờ, tựa là trước mắt cô cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Mãng Hoang Đại Thế Giới

Bữa sáng qua đi, Hàn Ngọc liền lại có việc trước đã đi ra.

"Quản lý một cái to như vậy gia tộc, hoàn toàn chính xác không dễ dàng ah."

Nhìn xem Hàn Ngọc bóng lưng rời đi, Hàn Tiêu khẽ thở dài một tiếng, tuy nhiên không muốn ly khai cô cô, nhưng cũng bất hảo quấy rầy nàng làm chính sự.

Chán đến chết, Hàn Tiêu lại lấy ra cái kia tiền vốn sắc lụa sách, cẩn thận quan sát...mà bắt đầu.

Chỉ là, cái này trên quyển sách cực nhỏ chữ nhỏ, chính mình nhưng lại một cái cũng nhận không ra, lại để cho Hàn Tiêu cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Hàn Tiêu đành phải lần nữa lấy ra mẫu thân bức họa cuộn tròn, thâm tình ngóng nhìn lên, thấp giọng lầm bầm nói: "Mẫu thân, người ở chỗ? Người có khỏe không?"

"Ông!"

Trong lúc đó, trong cơ thể Phản Thiên luân tựa hồ cùng mẫu thân bức họa cuộn tròn, sinh ra nào đó cảm ứng.

Sau một khắc, bức họa cuộn tròn trung tâm, rõ ràng tự động bốc cháy lên rồi một đoàn hỏa diễm, mà loại này hỏa diễm, rõ ràng là Hàn Tiêu cực kỳ quen thuộc Tà Long chi hỏa!

"Đừng!" Hàn Tiêu trong nội tâm đau xót, đây chính là chính mình lấy được duy nhất một kiện cùng mẫu thân có quan hệ đồ vật ah!

Nhưng mà, làm Hàn Tiêu cảm thấy kinh ngạc chính là, Tà Long chi hỏa thiếu tại bức họa cuộn tròn lên, rõ ràng không có đem hấn đốt hủy, mà là ngưng tụ ra một giọt hạt gạo lớn nhỏ màu đỏ rực huyết châu.

Cái kia nhỏ máu châu như là lông lánh Thủy Tinh, tản ra sáng chói hào quang, mà trong đó, càng là ẩn chứa một cỗ vô cùng khủng bố bá đạo lực lượng.

Mà ngay cả trước kia lấy được Long Huyết chu quả, lại cũng xa xa so ra kém trong đó vạn nhất!

"XÍU...UU!!"

Cái kia nhỏ máu châu đột nhiên trên không trung run lên, sau đó tựa như một đạo kích điện, mạnh mẽ xuất vào Hàn Tiêu mi tâm.

Ầm ầm!

Hàn Tiêu chỉ cảm thấy trong đầu tựa hồ nổ tung giống như, Phần Thiên luân ở trong, đầu kia Thái Cổ Tà Long bỗng nhiên thức tỉnh, hóa thành huyết sắc Cự Long, đại hế miệng, trực tiếp cắn nuốt cái kia nhỏ máu châu.

"NGAO!"

Tùng tiếng cao vút rỗng ngậm, tại Hàn Tiêu trong đầu bành trướng kích động, Hàn Tiêu cảm giác đi ra, Thái Cổ Tà Long rất hưng phấn, đó là một loại gần như tại điên cuồng vui sướng!

Cắn nuốt huyết châu về sau, Thái Cổ Tà Long tựa hồ trở nên càng thêm có linh tính rồi, cặp kia cực lớn huyết sắc ánh mắt, vậy mà còn lập lòe khởi một tia quỷ dị tia máu.

Thật giống như, chính thức sống lại như vậy.

"Ợt ợt." Hàn Tiêu nuốt nhỏ nước miếng.

Đây rốt cuộc là vật gì, rõ ràng có thể làm cho Thái Cổ Tà Long đều hưng phấn như thế?

"Mẹ ta, đến cùng là người nào?" Hàn Tiêu hít sâu một hơi, hẩn ần ần cảm thấy, bắt đi mẫu thân mình người, có lẽ sẽ là cái này thế gian, nhất kinh khủng nhất tồn tại.

Rất nhanh, Thái Cổ Tà Long liền đem cái kia tích máu huyết triệt để luyện hóa, sau một khắc, trong đầu của mình, lại nhiều ra một cỗ khổng lồ tin tức lực lượng.

Bất quá, lần này Hàn Tiêu cũng không có được cái gì công pháp, cũng không có đạt được cái gì đặc thù năng lực.

Cái kia nhỏ máu châu bên trong khủng bố năng lượng, tựa hồ tất cả đều bị tà Long đại gia cho độc thôn.

Bất quá nghĩ lại thoáng một phát, cái loại này cấp bậc lực lượng, một khi tiến vào thân thể của mình, chỉ sợ còn không có có luyện hóa, trực tiếp tự bạo thể mà vong đi à nha.

Bỗng nhiên, Hàn Tiêu hai mắt tỏa sáng, vội vàng lần nữa cầm lấy cái kia tiền vốn sắc lụa sách, lúc này đây, những cái...kia tới nghĩa khó hiểu văn tự, rõ ràng toàn bộ đều giống như đã sớm chôn dấu tại trong trí nhớ của mình giống như, thoáng cái vậy mà tất cả đều nhận ra rồi.

"Mãng Hoang Đại Thế Giới."

Năm chữ to, chiếu sáng rạng rỡ.

"Ta rõ ràng nhận ra rồi hả?" Hàn Tiêu không thể tin mở trừng hai mắt, nguyên lai, vừa mới truyền vào chính mình trong đầu tin tức, tựa đã bao hàm loại này văn tự.

Hàn Tiêu mừng rỡ trong lòng, liền tranh thủ hẩn mở ra.

Toàn cảnh là kim quang, đập vào mắt, cái kia ở trên cực nhỏ chữ nhỏ, Hàn Tiêu đã toàn bộ cũng có thể lướt đọc không trở ngại.

Thật lâu, Hàn Tiêu mới chậm rãi khép lại cái này bộ Mãng Hoang Đại Thế Giới, nội tâm một mảnh rung động.

Nghiêm khắc mà nói, đây là một bộ thể giới địa đồ giản yếu mục lục.

Quyển sách này, hoàn toàn đổi mới rồi Hàn Tiêu thế giới quan.

Nguyên lai, chính mình vị trí Huyền Linh đại lục, chẳng qua là Mãng Hoang Đại Thế Giới một người trong phi thường lạc hậu hơn nữa nhỏ bé vị diện.

Tại cái vị diện này phía trên, còn có hao như Tinh Hải vô tận hư không, trong hư không, vô số tinh cầu, vị diện giao thoa, cấu thành rồi một cái vô cùng khổng lồ Mãng Hoang Đại Thế Giới!

Hơn nữa, ngoại trừ Nhân tộc bên ngoài, còn có Yêu tộc, Ma tộc, Thiên sứ tộc vân...vân, đợi một tý, ngàn vạn vị diện, vạn tộc Lâm Lập.

Mẹ của mình, nhất định tựa là đến từ một cái vô cùng cao cấp vị diện, mới sẽ có được lấy liền Thái Cổ Tà Long đều chịu mừng rỡ như điên tuyệt thế chí

bảo.

Hàn Tiêu nội tâm, tràn ngập một loại thật sâu rung động, cái đó và đã từng trên địa cầu chỗ hiểu rõ đến vũ trụ, tình hệ khái niệm, hạng gì nhất trí.

Mãng Hoang Đại Thế Giới, giống như là một cái hệ ngân hà, chỉ có điều, tại nơi này đại trong thế giới, sinh linh thêm nữa..., càng phức tạp, cũng càng cường đại hơn!

Lựa sách rất mỏng, bên trong tin tức lượng cũng thập phần có hạn, nhưng lại buộc vòng quanh rồi một cái toàn bộ thế giới mới xem, đem một cái càng thêm thần bí, càng thêm tràn đầy tính khiêu chiến thế giới, hiện ra tại Hàn Tiêu trước mắt.

"Khó trách, tại Đại Vũ vương triều ở bên trong, Hóa Nguyên cảnh cường giả cơ hồ tựa là vô địch thiên hạ rồi, nguyên lai tại đây khối Huyền Linh trên đại lục, còn có càng thêm không lồ vô tận vị diện!" Hàn Tiêu sâu hít sâu một hơi.

Tại nhiều như thế vị diện ở bên trong, tìm được cha mẹ của mình, không khác mò kim đáy biển.

Hàn Tiêu xiết chặt rồi nắm đấm, trong mắt lóe ra hừng hực ý chí chiến đấu, "Thân thể của ta hoài Tà Long truyền thừa, mặc dù vũ trụ lại đại, ta có sợ gì? Chính là đập phá toàn bộ Mãng Hoang Đại Thế Giới, ta cũng nhất định phải tìm ra cha mẹ!"

Vô tận vị diện, ngăn không được ta đủ!

Vạn tộc cường giả, ngăn không được ta lộ!

Hàn Tiêu lập đi lập lại càng làm cái này vốn Mãng Hoang Đại Thế Giới lật xem rồi nhiều lần, đáng tiếc, mục lục cuối cùng chỉ là mục lục.

Ngoại trừ xây dựng rồi một cái khổng lồ thế giới quan bên ngoài, mặt khác về rất nhiều tình hệ, đều là sơ lược, bất quá trong đó ngược lại là còn miêu tả đến đi một tí cường đại tông môn, không chế toàn bộ tình hệ.

Ở trên còn giới thiệu, muốn vượt qua tình không vị mặt, phải có được một loại gọi là Tốc Tinh Luân đồ vật, hoặc là dựng vị diện Truyền Tống Trận.

Chỉ có điều những thủ đoạn này, Hàn Tiêu đều là văn sở vị văn (*mới nghe lần đầu), xem ra muốn đặt chân Mãng Hoang Đại Thế Giới, cũng không phải một kiện sự tình đơn giản.

Hàn Tiêu âm thầm nhớ kỹ cái này hai cái danh từ, đã phụ thân cũng có thể lý khai, cái kia đã nói lên, Huyền Linh đại lục ở bên trong, nhất định có truyền tông pháp trận có thể đi thông Mãng Hoang Đại Thế Giới.

...

Nháy mắt, hơn nửa tháng thời gian trôi qua rồi.

Hàn Tiêu trong lúc rảnh rỗi thời điểm, liền đùa giỡn đùa giỡn nha hoàn thị nữ cái gì đấy, mỗi lần đều nhắm trúng những nha hoàn kia mặt đỏ tới mang tai, thẹn thùng không thôi.

Đương nhiên, có khi cũng chỉ điểm một chút trong nhà bọn thị vệ quyền pháp cùng kiếm thuật các loại, bắt đầu những cái...kia các hán tử còn có chút buồn cười, chỉ là ôm qua loa ứng phó thái độ, thăm nghĩ cái này tiêu thiếu gia mới lên rồi Huyền Băng cung mấy tháng, tự tự cho là khó lường rồi.

Chỉ là, rất nhanh bọn hán phát hiện Hàn Tiêu giải thích, rõ ràng nói trúng tim đen, hơn nữa những câu tình yếu, lại để cho người rộng mở trong sáng, lại không khỏi tán thưởng...mà bắt đầu: Tiêu thiếu gia quả nhiên thay đổi, biến thành một thiên tài rồi!

Thời gian trôi qua nhanh chóng, tính toán thời gian, cũng nên phản hồi Huyền Băng cung rồi.

Hàn gia đại môn bên ngoài.

"Cô cô, ta phải đi." Hàn Tiêu lưu luyến không rời ôm lấy Hàn Ngọc, trong mắt tràn ngập rồi lưu luyến.

"Tiểu tử ngốc." Hàn Ngọc nhẹ nhàng sờ lên Hàn Tiêu khuôn mặt, giọng nói êm ái: "Đi thôi, sau này trở về, đại cô cô với người sư tôn gửi lời thăm hỏi."

"Ân." Hàn Tiêu trùng trùng điệp điệp gật gật đầu, bỗng nhiên lại cười hi hi nói: "Cô cô, kỳ thật ta cảm thấy được sư tôn người cũng không tệ lắm, hơn nữa đối với người mới tình thâm thiết, bằng không cô cô lo lo lắng lắng, cho hán một cơ hội quá, hắc hắc!"

Hàn Ngọc mặt phấn đỏ lên, trắng rồi Hàn Tiêu liếc, "Người tiểu tử thói này, trước quân tốt chính người a."

Nói xong, Hàn Ngọc đuổi ra ngọc chương, làm bộ muốn đánh nằm bẹp hán một chầu.

Hàn Tiêu cười ha ha một tiếng, dưới chân thân pháp triển khai, một lần khói chạy ra ngoài, xa xa lưu lại một câu, "Cô cô, bảo trọng ah!"

Nhìn qua Hàn Tiêu bóng lưng rồi đi, Hàn Ngọc nhẹ nhàng nhếch môi dưới, nỉ non nói: "Tiểu nhi, người cũng bảo trọng ah!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Âm Dương quỷ thuật

Bởi vì cái gọi là thời gian như thoi đưa, trong nháy mắt, Hàn Tiêu theo trong nhà trở về tới Huyền Băng cung, đã là một tháng thời gian đi qua.

Lại nói tiếp, Hàn Tiêu vừa mới phản hồi Huyền Băng cung lúc ấy, quả thực đưa tới một hồi không nhỏ oanh động.

Dù sao, hấn xuống núi thời điểm hay là hậu thiên tứ trọng cảnh, kết quả lúc trở lại, rõ ràng đã tấn thăng đến rồi Ngưng Khí nhất trọng!

Phải biết, đây mới là ngăn ngừa một tháng thời gian ah!

Cái này kinh người tiến độ, thoảng cái sẽ đem Huyền Băng trong nội cung Phong Chủ các trưởng lão chấn kinh rồi, cuối cùng, đều đem kết quả quy bởi vì Hàn Tiêu ăn rồi nào đó thiên địa dị quả.

Hàn Tiêu cũng không phủ nhận, tính toán ra, thật sự của mình cũng là dựa vào yêu đan cùng Long Huyết chu quả mới tăng lên cảnh giới đấy.

Bất quá cho dù là như vậy, cũng không ai dám nói sau Hàn Tiêu là phế vật rồi.

Hàn Tiêu, nhảy lên đã trở thành một cái bị thể nhân hiệu lâm thiên tài, một điều bí ẩn đồng dạng thiếu niên, như gió nam tử.

...

"Keng! Keng! Keng!"

Liên tục mười hai âm thanh du dương chung tiếng vang lên, truyền khắp Huyền Băng trong nội cung mỗi một chỗ.

Đây là Huyền Băng cung triệu tập các đệ tử tín hiệu.

Thiên Mạc đại điện.

Hàn Tiêu có chút mờ hai mắt ra, bởi vì tối hôm qua lại trắng đêm tu luyện Tà Long Vạn Hoàng Công, cho nên hiện tại hấn còn bảo trì khoanh chân mà ngồi tư thế.

Nghe cái kia đình tai như óc tiếng chuông, nhìn xem diễn võ quảng trường phương hướng, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Xem ra, lại có đại sự rồi, đi xem một chút!"

...

Đem làm Hàn Tiêu đuối tới diễn võ trường thời điểm, dưới bậc thang Phương, dĩ nhiên là rậm rạp chằng chịt đã ngồi một mảng lớn đệ tử.

Diễn võ trường hai bên, đồng loạt đứng đầy hai đôi trẻ tuổi cao thủ, trên lưng đều phụ lấy trường kiếm, ngẩng đầu ưỡn ngực, tư thế hiên ngang.

Bên trái một đội, chính là Cháp Kiếm Đường cao thủ, bên phải một đội, thì là Thần Mục Đường cao đồ.

Tại Huyền Băng trong nội cung, không có gì ngoài chín đại Phong môn bên ngoài, còn chia làm cầm kiếm, mất thần hai đại phân đường.

Cháp Kiếm Đường, sở trường kiếm thuật, mà Thần Mục Đường, thì là học tập các loại khu quỷ bắt yêu đạo thuật.

Những... này khí khái hào hùng bức người thanh niên cao thủ, đều là Huyền Băng cung tinh anh, cơ hồ các đệ tử đều muốn gia nhập bọn hấn hàng ngũ.

Trên bậc thang, một gã khí độ bất phàm trung niên nam tử vững vàng đứng ở chính giữa, khí như đình uyên, toàn thân tản ra một loại Hạo Nhiên Chính Khí.

Hàn Tiêu mất sắc, liếc liền trong đám người đã tìm được Diệp Huyền, hấp tấp bước nhanh đi tới.

"Huyền Nhi." Hàn Tiêu nhẹ nhàng hô một tiếng, trung thực không khách khí lần lượt Diệp Huyền ngồi xuống, lập tức rước lấy rồi chung quanh không ít các sư huynh cầm thù ánh mắt.

Diệp Huyền khuôn mặt đỏ lên, vội vàng vịn chính Hàn Tiêu thân thể, cắn đôi môi mềm mại nói: "Công tử, các sư huynh đệ đều nhìn xem đâu rồi, người đừng làm ầu ầu ah."

"Hắc hắc, xem tự xem chứ sao." Hàn đại thiếu gia tự nhiên không sẽ để ý dùng ánh mắt của người, bất quá chứng kiến Diệp Huyền vẻ mặt mặt đỏ tới mang tai bộ dáng, thật cũng không có tiếp tục chiếm tiện nghi của nàng rồi.

"Huyền Nhi, trên đài người là ai à? Như thế nào trước kia theo chưa thấy qua hử."

Diệp Huyền mấp máy miệng, giọng nói êm ái: "Hắn là hiện giữ Thần Mộc Đường đường chủ, cũng là Bát sư thúc phụ thân Diệp Thương Hải, bồi phận có thể so sánh chương môn còn muốn cao đây này."

Hàn Tiêu lấp bắp kinh hãi, Bát sư thúc thì ra là Trích Tinh Phong Phong Chủ Diệp Kinh Lôi, đúng lúc là mình mới thu tiểu đệ Trương Văn Tường sư tôn.

Nhân vật như vậy, chỉ sợ là thái thượng trưởng lão cấp bậc tồn tại a, bất quá thoát nhìn thật đúng là tuổi trẻ có chút quá phận....!

Rất nhanh, chính xác Huyền Băng trong nội cung, hơn một ngàn tên nội môn đệ tử liền lục tục ngo ngoe đều đến đông đủ.

"Đây là muốn làm gì vậy đâu này?" Hàn Tiêu có chút bó tay, quay đầu nhìn về phía rồi Diệp Huyền.

"Ta cũng là nghe sư tôn nói." Diệp Huyền đuổi ra bàn tay trắng nõn đem trên trán sợi tóc treu chọc đến lỗ tai đằng sau, dịu dàng cười nói: "Hai ngày sau, Chấp Kiềm Đường cùng Thần Mộc Đường cao thủ sẽ từng người khai đàn diễn giải cả ngày, sau đó căn cứ các vị đệ tử nhóm biểu tình hiện, tuyển bạt xuất một đám nhân vật mới, hấp thu tiến hai đại phân đường trong đi."

"Hôm nay, hử là Thần Mộc Đường diễn giải."

"Thì ra là thế." Hàn Tiêu bỗng nhiên đến rồi chút ít hứng thú, cái này Thần Mộc Đường nghe nói là tu tập các loại bắt quỷ Hàng Yêu đạo thuật, ngược lại là có thể nghe một chút xem, cùng chính mình Âm Dương quỷ thuật lẫn nhau xác minh một phen.

"È hèm." Trên đài cái vị kia Diệp Thương Hải hắng giọng một cái, ra hiệu mọi người an tĩnh lại.

Nhất thời thời gian, tất cả mọi người mười phần phối hợp ngậm miệng lại, toàn bộ quảng trường lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

"Chư vị đệ tử, lão phu Diệp Thương Hải, chính là Thần Mộc Đường hiện giữ đường chủ." Một đoạn tình luyện ngắn gọn lời đạo đầu về sau, Diệp Thương Hải lập tức hãy tiến vào rồi chính đề.

"Mọi người đều biết, chúng ta Huyền Băng cung chính là dùng Thất Tinh Kiếm Quyết cùng Băng Huyền Kinh nổi tiếng thiên hạ, nhưng là, phái ta đạo thuật, tại toàn bộ Huyền Linh đại lục ở bên trên, cũng là riêng một ngọn cờ. Hôm nay, ta Thần Mộc Đường sẽ gặp dùng thời gian một ngày, đem đạo thuật nhập môn trụ cột, dạy cho mọi người."

"Thế gian này, ngoại trừ yêu thú, tà ma bên ngoài, còn có vô số ác linh, Lệ Quỷ làm hại nhân gian. Các ngươi thân là ta Huyền Băng cung đệ tử, ngày sau xuống núi, nếu là liên binh thường oán linh đều đánh không lại, chẳng phải là trở thành người trong thiên hạ trò cười?"

Bỗng nhiên, một gã thoát nhìn có chút chất phác mặt chữ quốc thiếu niên nhắc tay vấn đề rồi, "Diệp trưởng lão, thế gian này thật sự có quỷ sao?"

"Đó là tự nhiên." Diệp Thương Hải rất có kiên nhẫn hỏi đáp: "Có tiên liên có ma, có Lục Đạo Luân Hồi, dĩ nhiên là sẽ có Thần Ma quỷ quái, trên người của người dương khí sung túc, tầm thường Quỷ Hồn căn bản không dám tới gần người, cho nên người rất khó coi đến chúng."

"Bất quá chúng ta tu tập đạo thuật chi nhân, có thể dùng Âm Dương chi nhãn, câu thông âm dương hai giới, như vậy có thể trông thấy những cái...kia quỷ quái rồi."

Hàn Tiêu khoe miệng đã phủ lên một vòng đường cong, Diệp Thương Hải theo như lời nội dung, cùng Âm Dương quỷ thuật cơ hồ là không có sai biệt.

Xem ra, cái thế giới này đạo thuật cùng đạo của chính mình môn tuyệt học Âm Dương quỷ thuật, cũng là đồng căn đồng nguyên đấy.

Kế tiếp, Diệp Thương Hải lại là mọi người giới thiệu thoáng một phát Lục Đạo Luân Hồi, Âm Dương chuyển sinh các loại, bất quá đều là nói sơ lược, cũng không có gì thực chất tính nội dung.

Diệp Thương Hải sau khi nói xong, Thần Mộc Đường lại liên tục phái ra vài tên cao thủ trên đài giảng giải, kỹ càng giải thích rồi như thế nào thi triển Âm Dương chi nhãn, như thế nào xua tán quỷ oán chi khí, cùng với mở ra U Minh quỷ môn, siêu độ vong hồn.

Đương nhiên, những...này Thần Mộc Đường cao thủ cũng đặc biệt cường điệu rồi các đệ tử không cho phép đơn giản đi nắm thử, nếu không vô cùng có khả năng tổn thương với bản thân linh hồn. Nghiêm trọng người, thậm chí sẽ có nguy hiểm tánh mạng.

Hàn Tiêu thập phần cẩn thận nghe xong ba bốn tên Thần Mộc Đường cao thủ giảng giải về sau, khoe miệng không khỏi đã phủ lên một tia khinh thường.

Cái này Thần Mộc Đường đạo thuật cùng chính mình Âm Dương quỷ thuật vừa so sánh với, hoàn toàn tự là không nhập lưu mặt hàng, bất quá có một điểm, ngược lại là cho Hàn Tiêu một ít dẫn dắt.

Cái kia chính là trong đó một gã trưởng lão nâng lên, lợi dụng bản thân nguyên lực đi ngâm xương đạo thuật chú ngữ, có thể cực đại tăng lên đạo thuật bản thân uy lực.

Đương nhiên, cái này cũng cùng nguyên lực bản thân thuộc tính có quan hệ, như Huyền Băng cung đệ tử, trên cơ bản đều là băng, nước hai chủng thuộc tính nguyên lực, đối với ác linh lực sát thương cực kỳ có hạn, nhưng là hỏa hệ, lôi hệ hai loại thuộc tính nguyên lực, nhưng lại ác quỷ khắc tính.

"Của ta nguyên lực ở bên trong, tự động mang theo Thái Cổ Tà Long khí tức, Thái Cổ Tà Long thôn phệ vạn vật, cái gì ác quỷ dám ở Tà Long trước mặt giương oai." Hàn Tiêu hắc hắc nở nụ cười, thầm nghĩ trong lòng: Nếu là ta dùng Thái Cổ Tà Long chi lực đi thi triển Âm Dương quỷ thuật, há không phải có thể quét ngang hết thầy oán linh?

Hàn Tiêu mừng rỡ trong lòng: Ha ha, về sau quân hãn khí gió cái gì ngàn năm lãng tã, vạn năm cổ mộ, mình cũng có thể hoành hành không sợ rồi!

Bất quá sau một khắc, Hàn Tiêu lại lắc đầu nở nụ cười khổ, mình đã không phải mặc kim giáo úy rồi, rõ ràng còn lão nghĩ đến đi trộm mộ, thật sự là không có tiền đồ!

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hàn Tiêu nộ hôn đầu tiên

Tại phát hiện Thần Mục Đường đạo thuật hoàn toàn so ra kém chính mình Âm Dương quỷ thuật về sau, Hàn Tiêu dĩ nhiên là bắt đầu đối với lần này diễn giải hứng thú thiếu thiếu lên.

Rất nhanh, ngày đầu tiên Thần Mục Đường diễn giải liền toàn bộ đã xong.

Đến rồi ngày hôm sau Cháp Kiếm Đường diễn giải, Hàn Tiêu càng là nghe được buồn ngủ.

Trên thực tế, Hàn Tiêu đi theo Mục Vân Xuyên cùng Thu Uyển Vận hai đại kiếm thuật cao thủ học kiếm, hơn nữa bộ kia Huyết Liên kiếm ca, ở đâu còn cần nghe người khác nói cái gì đạo?

Luận kiếm thuật, hãn cũng có thể đi đi lên lên chỉ điểm một chút những Cháp Kiếm Đường đó cao thủ.

Mặt trời lặn tây nghiêng, trong khi hai ngày khai đàn diễn giải, cuối cùng là đã xong.

Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé, theo đám biên người như thủy triều đã đi ra diễn võ quảng trường.

Đi đến nửa trên đường, Trương Văn Tường tiểu tử kia lại đuổi theo, hưng phấn mà hô một câu, "Đại ca! Đại tẩu!"

Hàn Tiêu cái ót một hắc, trong lòng thầm nhủ nói: Chết tiệt bóng đèn!

Diệp Huyền nghe được Trương Văn Tường gọi mình đại tẩu, khuôn mặt không khỏi hơi đỏ lên, bất quá xem Trương Văn Tường ngược lại là càng ngày càng thuận mắt rồi.

"Hắc hắc, là Văn Tường ah." Hàn Tiêu trong nội tâm tuy nhiên khó chịu, nhưng nhưng như cũ cười tủm tỉm nói: "Có chuyện gì không?"

Hàn Tiêu ý ở ngoài lời tựa là: Không có việc gì xéo nhanh mẹ nó đi, đừng quấy rầy bốn thiếu gia cùng Huyền Nhi hai người thế giới!

"Àn." Ai ngờ Trương Văn Tường rõ ràng phi thường nghiêm túc nhẹ gật đầu, "Đại ca, có chuyện ta muốn thương lượng với ngươi thoáng một phát."

"Ah? Cái đại sự gì à?" Hàn Tiêu có chút kỳ quái hỏi.

"Đại ca, ngươi nói ta nên bái nhập Cháp Kiếm Đường hay là Thần Mục Đường đâu này?"

"Như thế nào? Hai đại phân đường người đều tới tìm ngươi rồi hả?" Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, Trương Văn Tường kiếm thuật là mình chỉ chút đó, thu được Cháp Kiếm Đường mời ngược lại là không kỳ quái, bất quá hãn trước kia ngược lại là không có phát hiện, tiểu tử này rõ ràng còn có tu luyện đạo thuật đích thiên phú.

"Àn, ta cũng không biết làm như thế nào tuyển." Trương Văn Tường cau mày còng lông, bỗng nhiên lại nói: "Đúng rồi đại ca, ngươi thi sao? Dùng kiếm

thuật của người, khẳng định thu được Cháp Kiếm Đường mời đi à nha?"

"Hắc hắc, đại ca ta cần đi không?" Hàn Tiêu cười hắc hắc, trên thực tế, cái này hai đại phân đường mời sách đều nhanh tại chính mình trong phòng ngủ chôn cất cùng núi nhỏ đồng dạng cao, bất quá, Hàn Tiêu nhìn cũng chưa từng nhìn, chỉ đáp lại rồi ba chữ: Không có hứng thú!

Cái này nếu như bị đệ tử khác đã biết, đoán chừng được nổi điên rồi.

Cho dù là bất luận cái gì một đường muốn bọn hắn, bọn hắn cũng phải hưng phấn mà nhảy dựng lên ah, có thể hết lần này tới lần khác Hàn đại thiếu gia, thật không ngờ ngạo kiều!

"À? Đại ca không đi ah. . ." Trương Văn Tường trong mắt hiện lên một tia thất lạc, chợt lại nói: "Đại ca không đi, ta cũng không đi."

"Văn Tường." Hàn Tiêu bỗng nhiên nghiêm túc dừng ở Trương Văn Tường, thân nhiên nói: "Mỗi người đều có con đường phải đi, người không thể chuyện gì đều học ta."

Hàn Tiêu vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Lần này Cháp Kiếm Đường mời, đối với người mà nói, là một cái kỳ ngộ. Người cả đời này có rất hơn không xác định nhân tố, cho nên người muốn giới về đi nắm chắc mỗi một lần cơ hội, nếu không, cuối cùng nhất chỉ biết rơi vào hai tay trống trơn."

Trương Văn Tường bị Hàn Tiêu nói được có chút xấu hổ, âm thầm nhẹ gật đầu, "Đúng vậy a, thân thể của ta phụ huyết hải thâm cừ, càng có lẽ nắm chặt may mắn cơ hội, lại để cho chính mình trở nên càng cường đại hơn!"

"Bất quá đại ca." Trương Văn Tường ngẩng đầu, đột nhiên hỏi: "Vì cái gì người không đi đâu này? Cái này đối với người lúc đó chẳng phải một lần kỳ ngộ sao?"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu nhún lông mày, duỗi ra một căn ngón trỏ quơ quơ, vô cùng bựa nói: "Người sai rồi, đối với bọn họ mà nói, ta là sáng tạo kỳ ngộ người!"

Nói xong, Hàn Tiêu liền dắt Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé, đi nhanh đã đi ra.

Trương Văn Tường ngây người tại chỗ, tuy nhiên Hàn Tiêu lời này vô cùng cuồng vọng, nhưng là không tranh giành sự thật.

Nếu không là nhận lấy Hàn Tiêu chỉ điểm, chính mình đến bây giờ đoán chừng vẫn chỉ là cái không bị sư tôn ưu ái, lần thụ khi dễ phiên muộn thiếu niên đây này.

Lập tức, Trương Văn Tường đối với Hàn Tiêu sùng kính chí ý, lại tăng lên một cái độ cao.

. . .

Hữu ý vô ý đẩy, Hàn Tiêu liền dẫn Diệp Huyền trải qua Mộ Tuyết dưới đình cái kia Phiến Hoa phổ.

Mộ Tuyết Phong chính là Huyền Băng cung thứ ngũ phong Chủ Ngô Xảo Văn chấp chương Phong môn, cái này Phiến Hoa phổ chính là Ngô Xảo Văn yêu nhất, bình thường ít có đệ tử dám đơn giản tới đây.

Mà cái này cũng chính là Hàn Tiêu muốn hiệu quả.

Không có người, hắn có thể "Hèn mọn bí ỏ" dục là á!

Hàn Tiêu tay phải nhẹ nhàng khoác lên Diệp Huyền tiêm trên lưng, tiện tay tháo xuống một đóa hoa tươi, vô cùng ôn nhu cắm ở nàng tóc mây lên, buồn bã nói: "Huyền Nhi. . ."

Diệp Huyền khẽ ngẩng đầu, một đôi sáng ngời con mắt nhìn qua Hàn Tiêu, trong mắt tràn đầy nhu tình, nhẹ nhàng "Ân" rồi một tiếng.

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, như thế mỹ nhân trong ngực, hắn cũng có chút ít ý loạn tình mê, tối hôm qua lưng tốt ca ngợi chỉ từ thoáng cái tất cả đều quên hết, chỉ là chỉ ngây ngốc cùng Diệp Huyền nhìn nhau.

Thật lâu.

Hàn Tiêu rốt cục vẫn phải chủ động phát khởi "Tiến công".

"Huyền Nhi." Hắn ôn nhu dừng ở Diệp Huyền cặp kia trong trẻo con ngươi, thân thể chậm rãi, dùng một loại hơi không thể tra tốc độ, chậm rãi tới gần, cuối cùng nhất lâm bẩm nói: "Nhận thức người, là ta. . . Đời này. . . Nhất, nhất, nhất chuyện hạnh phúc!"

Diệp Huyền một hồi cảm động, nẩy từ năm đó, cùng công tử ở chung ẩm áp tràng diện quanh quần trong đầu.

Thời gian dần qua, Diệp Huyền chậm rãi nhắm lại con ngươi, lông mi thật dài có chút rung rung, có chút then thùng, lại có chút chờ mong.

Hàn Tiêu hấp thụ trước kia thất bại giáo huấn, ngừng lại rồi hô hấp, chậm rãi, chậm rãi, từng điểm từng điểm tới gần.

Rốt cục, chạm đến này phiến mềm mại kiều nộn cặp môi đỏ mọng.

Thân đến rồi!

Rốt cục thân đến rồi!

Một tia hương thơm truyền đến, cái kia ôn hòa ngọt ngào cảm giác, làm cho người mê say.

Diệp Huyền thân thể mềm mại run lên, vô lực nhuễn đến tại Hàn Tiêu trong ngực.

Hàn Tiêu trong nội tâm một hồi dờn sông lấp biển, nụ hôn đầu của mình, rốt cục đã đưa ra ngoài!

Hắn chặt chẽ ôm Diệp Huyền thân thể mềm mại, đang muốn áp dụng bước tiếp theo hành động thời điểm, hừ lạnh một tiếng, giống như là sấm sét giữa trời quang bình thường tại sau lưng nổ vang.

"Hừ!"

Hai người nhanh chóng tách ra, Diệp Huyền trên hai gò má bay lên một mảnh đỏ bừng, trong mắt một hồi bối rối, quay người hướng phía vườn hoa bên ngoài thời đi, mũi chân ở đằng kia chút ít trên mặt cánh hoa nhẹ nhẹ một chút, trong chớp mắt tựa biến mất vô tung vô ảnh.

Còn lại Hàn Tiêu một người, trong gió mát trật tự.

"Nhẹ nhàng quá công, thật bản lĩnh ah!"

Người nói chuyện, đúng là Mộ Tuyết Phong Phong Chủ, Ngô Xảo Vân.

Chỉ thấy cái kia Ngô Xảo Vân chậm rãi theo trong bụi hoa dạo bước đi ra, lạnh lùng nhìn xem Hàn Tiêu, trong mắt mang theo một tia giận dữ.

Cái này Phiến Hoa phổ là nàng tỉ mỉ trồng đấy, trút xuống rồi vô số tâm huyết.

Có thể Hàn Tiêu ngược lại tốt, rõ ràng tại địa bàn của nàng, hái hoa của nàng dùng để tán gái!

Hàn Tiêu trên mặt bắt đầu nóng lên, hắn da mặt dày là không giả, nhưng bị người bắt được chân tướng vẫn còn có chút có chút không chịu đựng nổi.

"Khục khục, Ngô sư thúc, ta sư tôn hô ta về nhà ăn cơm đi, ta đi trước á!"

Nói xong, Hàn Tiêu cũng không để ý Ngô Xảo Vân quát bảo ngưng lại, lập tức phóng người lên, bỏ trốn mất dạng.

Chỉ có điều trong lúc bối rối, hắn lại trượt chân giết chết rồi vài cọng hoa tươi, tức giận đến Ngô Xảo Vân liên tục giơ chân, trong miệng mắng to: "Tốt người cái Hàn Tiêu, về sau còn dám đến hoa của ta phổ, ta không đánh đoạn chân của ngươi không thể!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Hai năm

Thần Mục Đường cùng Chấp Kiếm Đường hai đại phân đường diễn giải sau khi chấm dứt, mỗi năm một lần "Cửu Phong thi đấu", cũng càng ngày càng gần rồi.

Sở hữu tất cả Huyền Băng cung đệ tử vì tranh đoạt thi đấu bảo vật, đều quyết chí tự cường, dốc sức liều mạng luyện công.

Nghe nói, đạt được thứ nhất tên đệ tử, có thể sử dụng nổi tiếng toàn bộ Huyền Linh đại lục chỉ bảo "Định Tinh Bàn" một năm thời gian, bất quá năm thứ hai muốn trả cho môn phái. Đương nhiên, nếu là năm thứ hai tiếp tục liên tục rồi quán quân, lại có thể tiếp tục đảm bảo.

Cái này Định Tinh Bàn chính là là một khối hình vuông khay ngọc, bên trong tất cả đều là một ít khó có thể lý giải tinh không đồ, không người nào biết nó cụ thể tác dụng, bất quá tìm hiểu trong đó tinh không đồ, nhưng có thể tăng cường tinh thần lực, đối với lĩnh ngộ ngự kiếm không vật tâm pháp, rất có ích lợi.

Đạt được tên thứ hai đệ tử , có thể chứng quân "Thủy Hàn Kiếm" một năm, đối với tinh thông băng thuộc tính công pháp Huyền Băng cung đệ tử mà nói, giá trị không cần nói cũng biết. Hơn nữa, nếu có thể ở trong vòng một năm đem Thủy Hàn Kiếm luyện hóa, là có thể vĩnh viễn có được cái thanh này tuyệt thế thần Binh.

Đạt được danh thứ ba đệ tử , có thể chứng quân "Sơn Hà Ẩn" một năm. Sơn Hà Ẩn chính là Huyền Băng cung trấn sơn pháp bảo, bên trong cất giấu bác đại tinh thâm núi sông vạn trận đồ, nghe nói có thể trấn áp quần ma, lui tránh Quỷ Thần.

...

Tông môn tông cộng thiết lập ba mươi sáu cái thứ tự, nói cách khác, đạt được trước ba mươi sáu tên đệ tử, đều có cơ hội lấy được một kiện bảo vật.

Nhưng mà, chính là như vậy thịnh hội, Hàn Tiêu lại hoàn toàn không có để ở trong lòng.

Giờ phút này, Hàn Tiêu ngồi ở Thiên Mạc phong đỉnh một khối trên mặt đá, hồi tưởng lại buổi tối hôm qua Lăng Vân Phong luận bàn so kiếm tràng cảnh, không khỏi lại là một hồi thở dài thở ngắn.

Hắn vốn cho là mình thực lực tăng vọt, có lẽ có thể chiếm được một ít tiện nghi rồi, thế nhưng mà hắn thử cả đêm, nhưng vẫn là phiền muộn phát hiện, chính mình lại còn là không cách nào đụng chạm đến Thu Uyển Vận một tia góc áo.

Thu Uyển Vận thân pháp, kiếm pháp, nguyên lực ở giữa cân đối, quả thực hồn nhiên tự nhiên, không chê vào đâu được.

"Hừ, ta còn cũng không tin! Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày luyện mười hai giờ kiếm pháp!"

Mãnh liệt cảm giác bị thất bại cũng không có đánh Hàn Tiêu, ngược lại khơi dậy hắn hùng hực ý chí chiến đấu, thế phải sờ đến Thu Uyển Vận góc áo mới bỏ qua.

Đương nhiên, ngoại trừ góc áo bên ngoài còn có nghĩ là muốn sờ cái khác, đoán chừng chỉ có Hàn Tiêu tự mình biết rồi.

Từ đó về sau, tại Thiên Mạc phong đỉnh, xuất hiện một vị mất ăn mất ngủ luyện kiếm người.

Cái này một năm, Hàn Tiêu cũng không có tham gia "Cửu Phong thi đấu", bởi vì hắn đã hoàn toàn chìm đắm trong kiếm đạo của mình thế giới bên trong rồi.

Tuế nguyệt như thoi đưa. . .

Năm thứ hai "Cửu Phong thi đấu", Hàn Tiêu còn không có tham gia, bởi vì hắn đột nhiên cảm giác được kiếm pháp của mình, hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Năm thứ ba "Cửu Phong thi đấu", như trước còn không có xuất hiện Hàn Tiêu thân ảnh, thế cho nên rất nhiều người hoài nghi, Hàn Tiêu phải hay là không đã rời khỏi Huyền Băng cung rồi.

Cũng mất đi sư tôn của hắn là Mục Vân Xuyên, cả ngày chỉ lo uống rượu, căn bản là mặc kệ Hàn Tiêu phải chăng tham gia cái gì thi đấu không lớn so đây.

Hơn nữa Mục Vân Xuyên phát hiện Hàn Tiêu thực lực kỳ thật đã sớm viễn siêu đồng môn, lại còn có thể bảo trì một loại cực kỳ ít xuất hiện phong cách, loại này tâm tình, đã có thể so với Vô Đạo tông sư rồi.

Kết quả là, Mục Vân Xuyên đối với Hàn Tiêu càng là mặc kệ nó, hoàn toàn nuôi thả rồi.

Sương tuyết son mạch bên ngoài, xuân đi hồi xuân, cái này một năm, Hàn Tiêu đã mười sáu tuổi.

Hai năm thời gian trôi qua, Hàn Tiêu dần dần nhạt ra tầm mắt mọi người, làm việc càng ngày càng thấp điều, mà thiên tài của hắn danh tiếng, cũng theo đồng nhất giới các sư huynh đệ lục tục ngo ngoe tất cả đều tấn thăng đến rồi Ngưng Khí cảnh, dần dần tan thành mây khói rồi.

Bởi vì trong hai năm qua, Hàn Tiêu lần gần đây nhất xuất hiện tại mọi người trước mắt thời điểm, thực lực rõ ràng còn là Ngưng Khí cảnh đệ nhất trọng, mà đệ tử khác, phần lớn đã đến Ngưng Khí cao giai.

Về phần Diệp Huyền, càng là đã mở ra cái thứ nhất mạch môn, tấn thăng đến rồi Ngưng Mạch cảnh đệ nhất trọng cảnh giới!

Hai năm trôi qua, Diệp Huyền đã trở mã được khuynh quốc khuynh thành, tuyệt mỹ dung nhan tăng thêm thướt tha tư thái, lại để cho sở hữu tất cả các sư huynh đệ chịu khuynh đảo.

Đáng tiếc, như vậy Nữ Thần, rõ ràng ưa thích Hàn Tiêu, cái này lại để cho không ít sư huynh đệ mỗi lần vừa nhắc tới Hàn Tiêu, liền hận đến nghiến răng ngứa, thậm chí có một loại cầm dao phay đi lên chém chết người này xúc động.

...

Đông Phương nhà bạch, diễn võ trường lên, Huyền Băng cung các đệ tử lại bắt đầu rồi mỗi ngày luyện công buổi sáng.

Hàn Tiêu hôm nay khó được rơi xuống Thiên Mạc phong, trên đường gặp không ít lui tới sư huynh đệ.

Bất quá, ánh mắt của bọn hắn đã theo hai năm trước sùng bái, biến thành một loại khinh thường.

Hai năm qua, Hàn Tiêu chỗ biểu hiện ra ngoài hết thảy, đều tại nói cho mọi người một cái "Sự thật": Hàn Tiêu, lại bị tất cả mọi người xa xa lắc tại rồi sau lưng!

Hàn Tiêu tự nhiên không sẽ để ý ánh mắt của bọn hắn, dưới chân như gió, bước nhanh đi ra.

Chờ hắn đi xa về sau, cái kia vài tên đệ tử tắc thì xì xào bàn tán...mà bắt đầu.

"Cuối cùng chỉ là Hoàng cấp một tinh thiên phú ah, mặc dù trước kia có chút kỳ ngộ, thuộc loại trâu bò rồi vài ngày, nhưng đến cùng tư chất là cứng rắn tồn thương, tác dụng chậm chưa đủ. Hắc hắc, cái này Hàn Tiêu, đã không đáng giá nhắc tới rồi."

"Đúng vậy a, củi mục thủy chung là củi mục. Nghe nói trước kia bị Hàn Tiêu đánh cho tên người một châu cái vị kia Vương Hưng sư huynh năm nay cũng tấn thăng đến Ngưng Mạch cảnh rồi, hắc hắc, dùng cái kia loại có thù tất báo tính cách, ta đoán chừng Hàn Tiêu về sau là không có một ngày tốt lành đã qua."

...

Hàn Tiêu thẳng đi tới hàn bên hồ lên, ngày hôm qua lại luyện cả ngày kiếm pháp, trong lòng có chút phiền muộn, bởi vậy mới rơi xuống Thiên Mạc phong, đi ra đi đi lại đi đi lại đi, tản giải sầu.

Bỗng nhiên, trong hồ truyền đến một hồi du dương tiếng đàn.

Hàn Tiêu giờ lên mắt nhìn đi, chỉ thấy xa xa, hàn trong hồ một tòa đình giữa hồ lên, một gã áo trắng bông bênh tuyệt thế Tiên Tử khoanh chân tòa tại trong đình, một bà đàn cổ để ngang đầu gối trước, thân ảnh là như vậy động lòng người mà lại lại quen thuộc.

Thình lình đúng là Thu Uyển Vận!

Cái kia tiếng đàn sâu kín, phảng phất nhớ lại lấy từng chút một chuyện cũ, cảm thán thời gian dễ dàng trôi qua.

Hàn Tiêu lòng có thể mà thay đổi, bởi vì cái gọi là nghe thấy dây cung ca biết nhã ý, Hàn Tiêu rõ ràng từ nơi này trong , nghe ra rồi một tia nhàn nhạt sầu bi.

Cảm nhận được Thu Uyển Vận tiếng lòng chấn động, Hàn Tiêu tâm thần run lên, hít sâu một hơi, vậy mà thả người nhảy lên, Lăng Ba đạp đi, chậm rãi đã đến gần đình giữa hồ.

Khinh công của hắn cảnh giới, vậy mà đã đạt đến "Đạp Tuyết Vô Ngân" tình trạng.

Tại hàn hồ bên kia, những cái...kia đang tại luyện công buổi sáng các sư huynh nhìn qua trong đình giữa hồ tuyệt sắc giai nhân, trong mắt một hồi mê ly.

Một gã mặt tròn đệ tử thấp giọng lầm bầm nói: "Nếu là Tiểu sư thúc có thể đối với ta ngoài đầu nhìn lại cười cười, ta chính là chết cũng nguyện ý ah."

"Thôi đi pa oi..., tựa người như vậy còn dám đối với Tiểu sư thúc có ý nghĩ xấu, hừ hừ, người đã quên một cái đằng trước dám đối với Tiểu sư thúc nói năng lỗ mãng Hàn Tiêu, trực tiếp bị Tiểu sư thúc đánh cho nhò ra nửa cân huyết!"

Cái kia mặt tròn đệ tử sắc mặt trầm xuống, đang muốn phản bác, lại chợt thấy một cái màu tím thân ảnh, hướng phía giữa hồ phi tốc dựa vào tới, không khỏi hoảng sợ nói: "Các người mau nhìn, là Hàn Tiêu tiểu tử kia!"

Toàn bộ Huyền Băng trong nội cung, các đệ tử đều ăn mặc đệ tử bản chuẩn standard trang phục áo trắng, chỉ có Hàn Tiêu một người đặc lập độc hành, bởi vậy, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, bóng người kia tựa là Hàn Tiêu.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, không khỏi lắc đầu nói: "Thằng này rõ ràng còn dám quấy rối Tiểu sư thúc, thật sự là không chết qua!"

"Yên tâm đi, đợi lát nữa hắn nhất định sẽ bị Tiểu sư thúc đánh rớt xuống nước đấy."

"Đúng đúng đúng, cái này kêu là làm, đánh chó mù đường!"

"Ha ha. . ."

Chương 47: Bắt lại người á!

Hàn Tiêu khinh công quả thực không tệ, mấy lần nhấp nhô, cũng đã leo lên rồi đình giữa hồ.

Cảm nhận được có "Khách không mời mà đến" tới, Thu Uyển Vận lập tức dừng lại đánh đàn, khẽ ngừng đầu, chứng kiến Hàn Tiêu rõ ràng cười đùa tí tưng đứng ở trước mặt của mình.

Gần trong gang tấc!

Mười sáu tuổi Hàn Tiêu, trên mặt ngây thơ đã rút đi, có thể được xưng tụng là mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng bất phàm, toàn thân càng là mang theo một loại lười biếng không bị trói buộc khí chất, lộ ra nói không nên lời tà mị cảm giác.

Thu Uyển Vận lông mày kẻ đen cau lại, không vui nói: "Người qua tới làm cái gì? Không sợ ta đem người ném đến trong hồ đi không?"

"Buổi sáng hôm nay lúc thức dậy, ta đột nhiên cảm giác được phi thường phiền muộn, cho nên mới tới bên hồ giải sầu, không nghĩ tới vậy mà phát hiện Tiểu sư thúc cũng tới này đánh đàn trừ tâm."

Hàn Tiêu nhú lông mày, nhếch miệng cười nói: "Chúng ta cái này có tính không tâm hữu linh tê (*) một điểm thông ah."

"Lại nói càn nói bậy, ta có thể thật muốn động thủ á." Thu Uyển Vận mắt trắng không còn chút máu, có thể tự kỷ đến nước này cũng thật sự là phát rồi.

"Hắc hắc." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, bỗng nhiên linh cảm một phát, cao giọng ngâm tụng nói: "Ai nói Tiên Giới rồi vô sự, thần nữ sâu kín tình đây cời lòng."

Thu Uyển Vận hơi sững sờ, nàng trước kia đến không có phát hiện Hàn Tiêu rõ ràng còn man có tài khí đấy.

"Tiểu sư thúc, vừa mới nghe lời người tiếng đàn, người có tâm sự ah." Hàn Tiêu mượn Thu Uyển Vận ngây người công phu, lại để sát vào thêm vài phần, hắc hắc cười xấu xa nói: "Có tâm sự, có thể cố vấn ta tình cảm Lão Trung Y Hàn Tiêu ah!"

Thu Uyển Vận khoét rồi hần liếc, nói: "Người lợi hại như vậy, thấy thế nào không xuất ta có tâm sự gì đâu này?"

"Ách..." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, ngượng ngùng cười nói: "Tuy nhiên không biết người đến cùng vì chuyện gì khó khăn, nhưng ta theo đàn của người âm ở bên trong, nghe ra rồi một loại nhàn nhạt sâu bi, một loại đối với chuyện cũ cảm thán."

Thu Uyển Vận chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, có chút kinh ngạc nhìn xem Hàn Tiêu, "Người cũng hiểu Cảm?"

"Không hiểu." Hàn Tiêu thập phần thành thật lắc đầu, "Bắt quá ta hiểu nhân tâm."

Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, trong mắt hiện lên một vòng âm đạm, "Tám tuổi năm đó bắt đầu, ta mỗi tháng đều kinh nghiệm một lần Vạn Hóa Phệ Tâm nỗi khổ, có lẽ nguyên nhân chính là như thế, ta càng thấy hiểu nhân tâm, cũng càng minh bạch như thế nào sống pháp, mới vui vẻ nhất, nhất tự tại."

"Làm gì chấp nhất đi qua? Sao không sống ở lập tức?" Hàn Tiêu triển khai hai tay, duỗi lưng một cái, "Tánh mạng như thế mỹ hảo, hưởng thụ sinh hoạt, chỉ nhìn chính mình có nguyện ý hay không mà thôi."

"Nhân tiểu quý đại (*)." Thu Uyển Vận như có điều suy nghĩ, sâu kín trắng rồi Hàn Tiêu liếc, "Gần đây kiếm thuật của người tiến bộ như thế nào à? Hậu thiên cũng đừng làm cho ta thất vọng nha."

"Hắc hắc, đến lúc đó ta khẳng định cho người chấn động!" Hàn Tiêu nhú lông mày, bỗng nhiên lại nói: "Tiểu sư thúc, chúng ta tu luyện chi nhân, tuổi thọ xa so với người bình thường càng dài. Kỳ thật người còn rất tuổi trẻ, có rất nhiều thời gian tốt đẹp có thể đi hưởng thụ đây này."

Thu Uyển Vận nhấp nhệ môi dưới, biết rõ thằng này là theo đạo huấn chính mình, lại để cho chính mình không có lẽ bị quan sa vào tại đi qua đây này!

Nghĩ đến chính mình rõ ràng bị một cái nửa đại tiểu tử cho giáo dục rồi một chầu, Thu Uyển Vận khuôn mặt không khỏi đỏ lên, gất giọng: "Hừ, ta hiện tại tự nhìn xem, người đến cùng có bao nhiêu tiến bộ!"

Lời còn chưa dứt, Thu Uyển Vận bàn tay trắng nõn vung lên, một đạo hùng hậu nguyên lực xung kích mà ra, mạnh mẽ vọt tới Hàn Tiêu.

Rầm rầm!

Chung quanh mặt hồ lập tức nhấc lên một hồi con sóng gió động trời, khí thế vô cùng kinh người.

Hàn Tiêu lại nhìn ra được, một chưởng này tuy nhiên nhìn như cương mãnh, nhưng là một cỗ xảo kinh, chỉ biết đem người đẩy đi ra mà thôi.

Nhẹ nhàng cùng Thu Uyển Vận chạm nhau một chưởng, Hàn Tiêu mượn cái này cỗ này xảo kinh, tại vô số đạo trong sợ hãi tốt cùng, đã là an toàn đã tới bên cạnh bờ.

"Ha ha, đa tạ Tiêu sư thúc tiễn đưa ta hồi trở lại bờ!" Hàn Tiêu cười ha ha nói.

Thu Uyển Vận khoét rồi hấn liếc, thân hình mở ra, lập tức hóa thành một đạo bạch quang, biến mất tại xa xa phía chân trời.

Hàn hồ một chỗ khác, những cái...kia đang trông xem thế nào các đệ tử cả đám đều cả kinh trông mắt đều nhanh muốn rớt xuống.

Gần đây lạnh lùng như băng Tiêu sư thúc, rõ ràng cùng Hàn Tiêu nói lâu như vậy lời mà nói..., nhưng lại tiễn đưa hấn hồi trở lại bờ?

Cái này cũng quá không hợp thói thường đi à nha!

...

Hai ngày về sau, lại là sơ tam.

Những ngày này, Diệp Huyền nha đầu kia lại bị sư tôn của nàng chộp tới bề quan, Hàn Tiêu trong nội tâm khó tránh khỏi có chút thất lạc, cũng may, đêm nay lại là cùng Thu Uyển Vận "Cuộc hẹn" thời gian.

Hàn Tiêu sớm tự bò lên trên Lăng Vân đỉnh, khoanh chân ngồi ở tuyết trên mặt nhắm mắt dưỡng thần...mà bắt đầu.

Hai năm qua, Hàn Tiêu kiếm thuật càng ngày càng lộ hóa thuần thanh, nhưng vẫn là không cách nào đụng chạm lấy Thu Uyển Vận một tia góc áo.

Trên thực tế, chỉ từ kiếm thuật tăng diện, Hàn Tiêu kỳ thật đã đã vượt qua Thu Uyển Vận rất nhiều rồi, nhưng nàng cái kia thân pháp quý dị, lại làm cho Hàn Tiêu thúc thủ vô sách.

"Hi vọng đêm nay, có thể thành công!" Hàn Tiêu khước môi nhếch lên một vòng tà mị đáng tươi cười.

Một người thất bại lần số nhiều, dĩ nhiên là sẽ nghĩ tới một ít đi đã lộ để đạt tới mục đích.

Dùng Thu Uyển Vận kiếm thuật muốn siêu việt nàng, độ khó không thể nghi ngờ thật lớn, nhưng là mấy ngày nay, Hàn Tiêu tự nghĩ ra đi một tí mới sáo lộ (*), kết hợp đến rồi Tuyệt Trần Kiếm pháp chiêu thức bên trong, chắc hẳn có thể xuất kỳ bất ý.

Chân trời, chậm rãi bò lên trên một vòng sáng tỏ Minh Nguyệt.

Dưới ánh trăng, một đạo tuyết trắng thân ảnh khoan thai phiêu lên Lăng Vân đỉnh.

Chứng kiến Thu Uyển Vận đi lên, Hàn Tiêu lập tức rút kiếm đứng lên, khước môi nhếch lên một vòng vui vẻ, "Tiêu sư thúc, người rốt cục tới rồi!"

"Đến đây đi, ta ngược lại muốn nhìn người như thế nào lại để cho ta chấn động." Thu Uyển Vận hiển nhiên là nhớ kỹ Hàn Tiêu hai ngày trước theo như lời nói, "Đêm nay nếu người có thể tiếp được ta ba mươi sáu chiêu, tự coi như người thắng!"

"Ha ha, theo ta thấy, không cần ba mươi sáu chiêu. Xem kiếm!"

Hàn Tiêu một nhảy dựng lên, Quân Tử Kiếm chấn động, chém ra ba đạo kiếm quang, trực tiếp vót ngang mà ra, đồng loạt chém về phía rồi Thu Uyển Vận.

Hàn Tiêu không hổ là đặt chân kiếm đạo kiếm thuật cường giả, cái kia ba đạo kiếm khí lăng lệ ác liệt vô cùng, chính là Thu Uyển Vận cũng không dám coi thường.

Nàng thân pháp nhẹ huyền, hướng về bên trái khẽ nghiêng nửa tắc, liền tránh thoát Hàn Tiêu tấn công, trở tay dẫn kiếm, thẳng tước Hàn Tiêu ngực.

"Hắc hắc, Tiêu sư thúc, xem ta chiêu này!"

Hàn Tiêu Trường kiếm chấn động, thân thể ở giữa không trung nhanh chóng xoay tròn, tốc độ của hấn thật sự quá nhanh, thế cho nên trên không trung đều để lại hai đạo tàn ảnh!

Vù! Vù! Vù!

Sau một khắc, ba đạo thân ảnh mãnh liệt phốc mà đến.

Ba ảnh! Ba kiếm!

Đồn thẳng vào Thu Uyển Vận trái trong phải ba đường, lại để cho nàng tránh cũng không thể tránh.

Thu Uyên Vận cười ngạo nghễ, tay phải chém ra một đạo kiếm quang, bóng kiếm phô thiên cái địa giống như quét ra, đúng là trực tiếp đem Hàn Tiêu cái kia ba đạo thân ảnh đều mang tất cả rồi tiến đến.

Oanh!

Mạn Thiên Phi Tuyết giờ lên, Hàn Tiêu thân ảnh lại biến mất tại trước mắt, trên mặt đất, chỉ để lại một kiện nghiến nát trường bào.

Thu Uyên Vận đột nhiên cánh giác, trong chốc lát, nàng liền cảm ứng được một đạo lăng lệ ác liệt hàn quang, dán bên hông vót ngang mà đến.

Nàng vốn định thi triển cường đại nguyên lực trực tiếp đem Hàn Tiêu đánh bay, nhưng có sợ làm bị thương Hàn Tiêu, đành phải phóng người lên, né tránh Hàn Tiêu mũi kiếm.

Chỉ là, nàng vừa bay đến giữa không trung, lại phát hiện mình bị lừa rồi, dưới chân, rõ ràng là một thanh không người nắm giữ phi kiếm.

Thu Uyên Vận dù sao cũng là Thu Uyên Vận, chỉ nghĩ người một lúc công phu, lập tức lại lần nữa đã tập trung vào Hàn Tiêu, chân ngọc một điểm, sinh sinh ở giữa không trung xê dịch thay đổi thân thể mềm mại, kiếm quang rừng mình, lần nữa hướng về Hàn Tiêu đâm thẳng mà đi.

Hàn Tiêu đột nhiên quay người, thân thể hơi nghiêng, trước mặt tránh thoát một kiếm.

Chuôi này hàn quang lăm lăm bảo kiếm, cơ hồ là dán hấn chớp mũi, đâm đi ra ngoài.

Mà hấn ở bên thân đồng thời, tay trái về phía trước một móc câu, khoắc lên rồi Thu Uyên Vận tiêm trên lưng, mãnh liệt vừa dùng lực, đúng là đem thân thể mềm mại của nàng cứng rắn túm vào trong ngực.

Lập tức, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Thân thể hai người, ở giữa không trung chậm rãi trụ lại, thẳng đến vững vàng rơi vào tuyết trên mặt, nhưng như cũ bảo trì cái kia vô cùng kiêu diễm tư thế.

Hàn Tiêu cúi người ôm Thu Uyên Vận, trên mặt còn mang theo một tia tươi cười đắc ý.

"Ha ha ha, ta rốt cục bắt được ngươi á!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Một đôi cầu nam nữ

"Ta rốt cục bắt được ngươi á!" Hàn Tiêu cúi người ôm Thu Uyên Vận, trên mặt tràn ngập rồi vẻ tự đắc.

Thu Uyên Vận bị Hàn Tiêu ôm vào trong ngực, một đôi con ngươi sáng ngời lóe ra không thể tưởng tượng nổi biểu lộ: Hấn. . . Hấn lại dám!

Hàn Tiêu ôm Thu Uyên Vận áp sát thân thể mềm mại, nhu nhược kia không có xương eo thon không doanh nắm chặt, thật dài lần vấy theo gió tung bay, nhanh nhẹn Nhược Tiên.

Thu Uyên Vận có chút mê mang nhìn xem hấn, nguyệt nha bàn hai con ngươi không ngừng biến hóa lấy các loại thần thái, trong lúc nhất thời, đúng là đã quên muốn đẩy ra Hàn Tiêu.

Hàn Tiêu hô hấp, dần dần trầm thấp, cúi đầu nhìn xem Thu Uyên Vận, ánh mắt lại không tự chủ được đi xuống đất bình di lên.

Xuyên thấu qua tầng kia hơi mỏng sa y, hấn thấy được bao khỏa ở bên trong tuyết trắng mương máng, là như vậy mê người, mỹ hoặc, tuy nhiên cách một tầng tơ lụa, nhưng cái loại này rất tròn no đủ cảm giác cũng đã miêu tả sinh động.

Điểm chết người nhất chính là, giờ phút này hai người phần bụng dính sát cùng một chỗ, sinh ra một cỗ không hiểu khô nóng.

Cảm nhận được một tia nhàn nhạt mùi thơm xông vào mũi, Hàn Tiêu trong đầu trống rỗng, chỉ là dựa vào cảm giác của mình, cúi đầu hôn xuống dưới.

"BA~!"

Một tiếng thanh thúy tiếng vang vạch phá bầu trời đêm, một cái kiều nộn bàn tay như ngọc trắng hung hăng quất vào rồi Hàn Tiêu trên mặt.

Sau đó, bóng trắng lóe lên, trong ngực người ấy, dĩ nhiên không biết tung tích.

Hàn Tiêu cái này mới đột nhiên tỉnh ngộ lại: Ta vừa rồi rõ ràng ôm Tiêu sư thúc!

Hàn Tiêu sờ lên có chút nóng lên đôi má, lại nghe nghe trên bàn tay lưu lại dự đoán, cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể, không thể nghi ngờ khơi dậy nội tâm của hắn trong nào đó nguyên thủy xúc động.

Hồi tưởng lại vừa rồi cái loại này da thịt kề nhau cảm giác, Hàn Tiêu trong mắt lóe ra một tia mê ly.

Loại cảm giác này cùng hắn kiếp trước vì giải quyết sinh lý nhu cầu đi nơi bướm hoa tầm hoan tác nhạc bất đồng, đó là một loại tâm hồn khoan khoái dễ chịu, linh cùng dục giao hòa.

"Ta chẳng lẽ yêu mến nàng?"

Hàn Tiêu trong đầu có chút mất trật tự, vội vã bỏ xuống rồi Lăng Vân đỉnh, hướng phía Thiên Mạc đại điện phương hướng, chạy như điên.

...

Ban đêm Huyền Băng cung, đặc biệt yên tĩnh, chỉ có diễn võ quảng trường bên cạnh cái kia tòa hàn hồ, thỉnh thoảng truyền đến một tiếng côn trùng kêu vang.

Hàn Tiêu một đường chạy như điên đến rồi hàn bên hồ lên, lạnh như băng gió đêm, lại để cho hắn hơi chút tỉnh táo đi một tí, hít sâu một hơi, chuẩn bị phản quay về chỗ ở.

Đêm nay phát sinh hết thảy, tựa xem như rồi cái mộng xuân tốt rồi.

Đáng tiếc, hết lần này tới lần khác nhưng vào lúc này, Hàn Tiêu lại đã nghe được một hồi thập phần rất nhỏ rên rỉ thanh âm.

Thanh âm là từ hàn hồ phía bên phải một mảnh trong rừng rậm truyền tới đấy, còn kèm theo chung quanh cỏ cây một hồi bất quy tắc luật động.

Hàn Tiêu có chút tò mò, im ắng dựa vào tới, kháo đặc cận rồi, Hàn Tiêu mới nghe ra rồi cái này trong rên rỉ không đúng.

Thanh âm kia, đã thống khổ, vừa nhanh vui cười!

Hắn ở kiếp này tuy nhiên là xử nam, có thể kiếp trước, với tư cách một gã mặc kim giáo úy, đầu của hắn trên cơ bản đều là đứng tại dây lưng quần thượng đấy, vì thư trì hoãn áp lực, tự nhiên không ít thanh sắc khuyến mãi, tận tình nữ sắc.

Với tư cách một gã "Lão lái xe", hắn đương nhiên có thể minh bạch cái thanh âm này ý vị như thế nào.

Đánh đã chiến?

Hàn Tiêu nheo mắt, nhẹ nhàng đẩy ra một nhúm bụi cỏ, quả nhiên, đó là hai cái trắng nõn thân thể dây dưa cùng một chỗ, đang tại ba ba ba!

Theo ở trên nam tử phát ra giống như dã thú gào rú, phía dưới thiếu nữ gắt gao cắn chặt răng, kiệt lực không chế không phát ra âm thanh, rồi lại khó có thể khắc chế như thủy triều xâm nhập mà đến nhanh cảm giác, phát ra rồi từng tiếng trầm thấp hữu lực rên rỉ.

Hàn Tiêu chỉ cảm thấy trên trán nhiệt huyết một hồi tuôn ra, vừa mới bình phục lại một ít khô nóng lập tức lại bay thẳng cái ốt.

"Gian phu dám dám phụ!" Hàn Tiêu trong nội tâm thầm mắng một tiếng, liền vội rút thân trở ra, hắn có thể không có hứng thú lưu lại xem cái này bức bức tranh tình dục sống động.

Kinh công của hắn vô cùng tốt, bởi vậy cũng không kinh động cái kia hai đôi đang gồ đã chiến "Cẩu nam nữ".

Hàn Tiêu phóng chân chạy như điên, nhanh chóng xông về rồi phòng của mình ở bên trong, trên đường đi hùng hùng hổ hổ nói: "Ta nói ta lớn lên đẹp trai như vậy, Tô Cần rõ ràng đối với ta không có nửa điểm hảo cảm, còn luôn châm chọc khiêu khích, nguyên lai là cho Khương Thần đưa cháu kia cho lên!"

Hàn Tiêu trong nội tâm ghen lửa cháy, Khương Thần đưa cháu kia là sưong rồi, hắn lại chỉ có thể trong phòng càn phát hỏa.

"Thật không nghĩ tới cái kia Tô Cần như vậy tao, mẹ đấy, bờ mông còn rất bạch đấy!"

"Sát sát sát, không muốn không muốn, ngủ!"

"Móa nó, đối với so với, giống như Tiêu sư thúc bộ ngực 〇〇 muốn đầy đặn nhiều lắm ah!"

"Cmn! Ngủ! Ngủ!"

Đêm nay, Hàn Tiêu lại mất ngủ, đây trong đầu đều là một ít loạn thất bát tao (*) đồ vật, trong nội tâm tính toán rất nhiều xấu xa kế hoạch, muốn ngày mai tìm Diệp Huyền hạ hạ hỏa, kết quả giằng co hơn phân nửa túc, mãi cho đến bình minh thời gian, Hàn Tiêu mới mơ mơ màng màng ngủ rồi.

. . . (Đọc đoạn này cười không ngậm đc mồm)

Cùng lúc đó.

Tại phía xa không biết bao nhiêu vạn dặm xa, có lẽ đã là thế giới cuối cùng, nơi đây, nhưng lại một mảnh mưa to mưa lớn.

Trong bầu trời đêm, bỗng nhiên xẹt qua rồi chín đạo thân ảnh, những người này Phi Tinh tốc độ cực nhanh, giống như là một mảnh lưu tinh, vạch phá phía chân trời, thời gian trong nháy mắt, tựa vũng vàng đã rơi vào trên mặt đất.

Mưa to như giội, nhưng điều người kinh ngạc chính là, những cái...kia mưa cũng tại bọn hắn quanh thân ba trượng bên ngoài tựa hoàn toàn bốc hơi sạch sẽ, hóa thành khói khí, lượn lờ thẳng lên.

Những người này đều là một bộ áo trắng bông bành, tuổi thoát nhìn chỉ có ba mươi tuổi đầu, khí như đình uyên, toàn thân tản ra khí thế bức người.

Chín người lẫn nhau nhìn thoáng qua, trong đó một gã mặt tròn nam tử cảm thán nói: "Tự thân hà tinh hệ đến lúc này mặt, chúng ta cười Tộc Tinh Luân vượt qua vô tận hư không, đã trọn vẹn chín năm rồi."

Người nọ đuôi lưng một cái, "Một lần nữa làm đến nơi đến chốn cảm giác, thật tốt ah!"

"Lý Tinh Vân, lấy ra người Huyền Nhật Thần Kính, nhìn xem cái kia Tà Long Phần Thiên đến phiên đây ngọn nguồn ở đâu?" Một danh khác đáng người cao ráo nam tử biểu lộ hết sức nghiêm túc, nói: "Ngoại trừ chúng ta, chắc hẳn Bái Hỏa thần giáo giáo đồ cũng hàng lâm đến rồi vị diện này, chúng ta phải đoạt tại trước mặt bọn họ, cướp lấy Tà Long Phần Thiên luân!"

"Lê sư huynh nói đúng, nếu để cho Bái Hỏa thần giáo đã nhận được Phần Thiên luân, chỉ sợ mạng tất cả toàn bộ Mãng Hoang Đại Thế Giới cực lớn tai nạn, đánh đến nơi rồi."

Chín người này, lại là đến từ Mãng Hoang Đại Thế Giới chí cao vị diện cường giả, đi vào Huyền Linh đại lục mục đích, chính là vì tìm kiếm Tà Long Phần Thiên luân.

Nguyên lai, Tà Long Phần Thiên luân chính là bọn hắn trong miệng "Bái Hỏa thần giáo" thánh vật, cái này thánh vật mất đi đã gần vạn năm, biến mất tại vô tận trong tinh không, không cách nào tập trung.

Thẳng đến chín năm trước, Phần Thiên luân khí tức, tựa hồ một lần nữa về tới Mãng Hoang Đại Thế Giới, lập tức lại để cho vạn đạo vạn giới cao thủ đều động tâm tư.

Mà bọn hắn chín cái, tựa là đại biểu cho Mãng Hoang Đại Thế Giới "Lục Đại Thánh tông" tuyệt thế cường giả, thụ tông môn phó thác, phái ra sưu tầm Tà Long Phần Thiên luân hạ lạc đây.

Mặt tròn chính là cái kia, tên là Lý Tinh Vân, là đến từ Kiếm Thần cung cao thủ, vừa mới vị kia về mặt nghiêm túc nam tử, tắc thì là đến từ Thánh Hồn Cung cao thủ Lê Hành Không.

Mà vừa mới mở miệng hô Lê Hành Không là Lê sư huynh đấy, cũng là đến từ Thánh Hồn Cung, tên là quý Trường Phong.

"Minh bạch." Lý Tinh Vân nhẹ gật đầu, nhanh chóng ngắt cái thủ quyết, chỉ thấy một đạo kim quang phóng lên trời, sau một khắc, mọi người trước mắt lẳng không xuất hiện một khối hình vuông bảo kính.

Mặt này bảo kính, tựa là Lê Hành Không theo như lời Huyền Nhật Thần Kính rồi.

"Càn Khôn Nhật Diệu, vạn pháp quy nhất!" Lý Tinh Vân đánh xuất một đạo chương lực, vỗ vào Huyền Nhật Thần Kính phía trên, kim quang vạn trượng, xuyên suốt mà ra, đem Hắc Ám bầu trời đêm chiếu rọi được chiếu sáng rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Ưa thích giẫm mặt?

Thật lâu, Lý Tinh Vân lông mày càng khóa càng sâu, lắc đầu nói: "Tìm không thấy, xem ra, cái kia Phần Thiên luân sớm đã Thông Linh, còn sẽ tự động che dấu khỏi tức, trừ phi Tà Long chi hòa xuất hiện, nếu không, của ta Huyền Nhật Thần Kinh cũng cảm ứng không đến sự hiện hữu của nó."

"Như vậy cũng tốt." Lệ Hành Không cười lạnh một tiếng, "Chúng ta tìm không thấy, Bái Hỏa thần giáo người tự nhiên cũng không cách nào tập trung mục tiêu."

"Ân." Quý Trường Phong khẽ gật đầu, "Như vậy, chúng ta chia nhau hành động, vị diện này cũng tự lớn cỡ bàn tay điểm địa phương, bằng thủ đoạn của chúng ta, có lẽ không khó tìm được Phần Thiên luân hạ lạc."

"Tốt!" Mọi người đều nhẹ gật đầu, chia nhau hành động, tự nhiên là hiệu suất cao nhất đấy.

"Đợi một chút." Bỗng nhiên, cái kia Lý Tinh Vân ánh mắt dừng ở Tây Phương, trầm giọng nói: "Do quý nhập ma, tà khí ngập trời, vị diện này, tựa hồ có một cái thập phần cường đại ma đầu muốn xuất thế!"

"Vị diện này ma đầu, tự nhiên sẽ có vị diện này tu luyện giả đi đối phó, mục tiêu của chúng ta là Tà Long Phần Thiên luân, đừng vì thế chậm trễ thời gian." Lệ Hành Không lạnh lùng nói.

"Lê huynh, ngươi có người phong cách hành sự, nhưng ta cũng có nguyên tắc của ta." Lý Tinh Vân hừ nhẹ một tiếng, "Ta đi Tây Phương."

"Tùy ngươi." Lệ Hành Không trầm ngâm một lát, lại lo lắng Lý Tinh Vân thẳng này vào xem lấy hành hiệp trượng nghĩa, làm đại sự, liền lại vỗ vỗ sư đệ quý Trường Phong bả vai, "Quý sư đệ, ngươi cùng hắn một đạo a."

"Cũng tốt." Quý Trường Phong nhẹ gật đầu, "Lê sư huynh, Tà Long Phần Thiên luân cố nhiên là đại sự, nhưng có lúc cần thiết, chúng ta vẫn phải là ra tay giúp một đám vị diện này, ai dám cam đoan, không có cái khác 'Tà vương' Thạch Chi Hiên quật khởi đâu này?"

Lệ Hành Không hít sâu một hơi, nghe được Thạch Chi Hiên cái tên này, đồng tử hiển nhiên có chút co rút lại.

"Sư đệ nói đúng, cấp thấp vị diện, hoàn toàn chính xác có khả năng sẽ sinh ra đời muôn đời không gặp yêu nghiệt!" Lệ Hành Không nghiêng răng nghiêng lợi, hiển nhiên từng tại vị kia Thạch Chi Hiên trên tay đã bị thua thiệt.

"Như vậy, chư vị sư huynh đệ, chúng ta bây giờ lập tức khởi hành, sưu tầm Tà Long Phần Thiên luân đang mang trọng đại, quan hệ đến ta Lục Đại Thánh tông sinh tử tồn vong, kính xin các vị ngàn vạn đừng trò đùa." Lệ Hành Không cao giọng hô to một câu, chợt hóa thành một đạo kinh hồng, biến mất tại phương xa phía chân trời.

Mấy người còn lại liếc mắt nhìn nhau, chấp tay sau khi cáo từ, phân biệt tuyến một cái phương hướng bay đi, trong chớp mắt, liền biến mất ở rồi đêm đen như mực sắc bên trong.

...

Huyền Băng cung.

Ngày hôm sau, Hàn Tiêu một mực ngủ thẳng tới vào lúc giữa trưa mới khoan thai thức tỉnh, hồi tưởng lại tối hôm qua nhằm vào Diệp Huyền "Trộm ngọc trộm hương" kế hoạch, hung hăng tại chính mình trên mặt rút rồi mấy cái cái tát, mắng to: "Xấu xa!"

Lúc này, đã đến cơm trưa thời gian.

Hàn Tiêu sờ lên sắp đói bụng cái bụng, bay thẳng đến phòng ăn phương hướng bước nhanh đi đến.

Tuy nhiên Thiên Mạc phong thượng cũng có một cái phòng bếp, bất quá Hàn Tiêu cũng không nấu nướng, về phần Mục Văn Xuyên, càng là không trông cậy được vào.

Đúng là dùng cơm giờ cao điểm, phòng ăn bên ngoài, đầy áp người bày, từng cái cửa sổ đều sắp xếp lấy đội ngũ thật dài.

Hàn Tiêu tìm một đầu tương đối ngắn một chút đội ngũ, đang muốn đi qua, lại bỗng nhiên đâm đầu đi tới rồi vài tên áo trắng bông bông sư huynh.

Cầm đầu chính là cái kia, thỉnh linh đúng là Vương Hưng!

Giờ phút này, Vương Hưng đã là lúc này không giống ngày xưa, trực tiếp tấn thẳng đến rồi ngưng mạch nhất trọng cảnh giới, mở ra một cái mạch môn.

Tại Huyền Băng trong nội cung, tư chất của hắn tuy nhiên không tính quá tốt, thực sự tuyệt đối với không kém, cũng coi là trung thượng du trình độ.

"Chắc chắn, Hàn sư đệ, tối dùng cơm đây này." Vương huynh về mặt hung hăng càn quấy đứng lại tại Hàn Tiêu trước mặt, âm trầm trầm cười nói: "Sư huynh muốn gặp người một lần có thể thật không dễ dàng ah!"

"Người rất muốn gặp ta sao?" Hàn Tiêu nhún lông mày, thần nhiên nói: "Thật có lỗi, ta cũng không phải rất muốn nhìn gặp người. Cho nên, làm phiền

ngươi mở ra, đừng chổng đờ đường đi của ta."

"Hừ hừ, vậy cũng không phải do ngươi rồi." Vương Hưng hai cái lông mi cơ hồ vắn lại với nhau, "Ngươi cái phế vật này, còn nhớ rõ hai năm trước đem ta đánh té xuống đất trắng cảnh sao?"

"Ta ngày thường đánh chó vô số, ngươi là cái đó một đầu, ta còn thật không nhớ rõ rồi." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, thằng này thật đúng là tốt rồi vết sẹo đã quên đau, rõ ràng còn dám tới khiêu khích.

"Hừ!" Vương rộ ràng đã sớm hưởng qua rồi Hàn Tiêu miệng lưỡi bén nhọn, cũng không có cùng hắn đấu võ mồm, chỉ là lạnh lùng nói: "Hôm nay, ta liền muốn đem ngày đó si nhục, gấp bội hoàn lại tại trên người của ngươi!"

"Ah?" Hàn Tiêu giương mắt trừng Vương Hưng liếc, "Ngươi xác định?"

Hàn Tiêu con ngươi, bình tĩnh, lạnh nhạt, tựa hồ đối với Vương Hưng khiêu khích, hoàn toàn không có nửa phần cảm xúc chấn động.

Vương Hưng trong lòng bàn tay có chút đồ mồ hôi, mạnh mà lắc đầu, trong nội tâm không ngừng tự nói với mình: Hắn chỉ là một cái Ngưng Khí nhất trọng phế vật, Ngưng Mạch cảnh cùng Ngưng Khí cảnh căn bản không thể so sánh nổi, hắn tuyệt không phải là đối thủ của ta!

"Ta cho ngươi ba giây, biến mất tại trước mắt ta." Hàn Tiêu khước miệng treo lên một tia đường cong, đề điều, hắn so với ai khác đều ít xuất hiện, nhưng một hung hăng can quấy mà bắt đầu..., hắn tuyệt đối sẽ làm cho tất cả mọi người trông mắt đều kinh ngạc đến rơi xuống.

"Ngươi cho rằng ta hay là Ngưng Khí cảnh sao?" Vương Hưng hai nắm chặt, các đốt ngón tay ma sát phát ra xào xào bình thường bạo tiếng nổ, "Ta muốn hung hăng giẫm mặt của ngươi! Cho ngươi quý trên mặt đất, hô ta một ngàn lần gia gia!"

"Nhanh như vậy tự đã quên bị ta chửi chi phỉ sự hãi rồi sao?" Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, lạnh lùng nhìn thẳng rồi Vương Hưng, "Ưa thích giẫm mặt?"

Vương Hưng toàn thân không khỏi run lên, Hàn Tiêu còn chưa xuất thủ, tựa có một cỗ vô hình áp bách, làm cho hắn xông không qua khí ra, thật giống như đối thủ của mình căn bản không phải nhân loại, mà là một đầu đến từ viễn cổ Hồng Hoang Man Hoang Cự Thú!

"Cho ta ngã xuống!" Vương Hưng quát lên một tiếng lớn, xua tán nội tâm sợ hãi, mạnh mà một quyền lao ra, hung hăng đánh tới hướng Hàn Tiêu hai gò má.

"Ngươi một cái Ngưng Khí nhất trọng, dựa vào cái gì hoành? Ngươi tính toán thom bơ vậy sao!"

Vương Hưng toàn lực bộc phát, trên người một khỏa màu lam nhạt hình tròn quả cầu ánh sáng bộc phát ra quang mang chói mắt, đó chính là hắn mạch môn.

Tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp, bọn hắn đều muốn biết, Hàn Tiêu phải chăng thật sự như đồn đãi cái kia dạng, đã trở thành mất răng lão hổ, một lần nữa miễn nhiên (*) mọi người rồi.

Mà ngay cả phía trước xếp hàng mua cơm đệ tử, tay cầm muối đầu bếp, cũng đồng loạt nhìn chăm chú lên trận này thoát nhìn thực lực cách xa chiến đấu.

"Oanh!"

Một tiếng cực lớn bạo tiếng nổ, bụi mù cuộn cuộn mà lên, có người đến!

"Ai ngã xuống?"

"Một chiêu tự đã xong? Cái kia Hàn Tiêu phải hay là không quá không khỏi đánh?"

"Làm sao ngươi biết là Hàn Tiêu, nói không chừng là Vương Hưng đầu này?"

"Hắc hắc, huynh đệ, ngươi sức tưởng tượng thật phong phú, Ngưng Khí nhất trọng một chiêu đánh trở mình ngưng mạch nhất trọng, ngươi có phải hay không còn chưa ngủ..."

Sau một khắc, bụi mù tản ra, tên đệ tử kia cuối cùng một cái "Tĩnh" chữ, cứ thế mà nén trở về.

Ngã xuống đấy, rõ ràng thật là Vương Hưng!

Hàn Tiêu trực tiếp dẫm nát Vương Hưng trên mặt, giẫm được cái kia Vương Hưng như là chó chết giống như, nằm ở trên mặt đất, không thể động đậy.

"Ưa thích giẫm mặt?" Hàn Tiêu chậm rãi ngồi xổm xuống, nghiêng ngẫm nhìn Vương Hưng liếc, trêu tức mà hỏi thăm.

"Không.. Không thích rồi!" Vương Hưng toàn thân sợ run, vừa rồi một quyền, hắn căn bản không biết Hàn Tiêu là như thế nào tránh khỏi, cả cái đầu liền trực tiếp mộng ép, đem làm hắn ý thức lần nữa trở về, tựa bị hung hăng dẫm nát dưới chân, phần bụng cùng đôi má, đều là truyền đến một hồi tê tâm liệt phế kịch liệt đau nhức.

"Không thích?" Hàn Tiêu trực tiếp thoát khỏi giây, tại trên mặt của hắn hung hăng rút rồi vài cái, "Ta giẫm người dám nói không thích?"

Trên mặt một hồi nóng rất đau đón đánh úp lại, Vương Hưng vội vàng đổi giọng, "Ưa thích, ta rất ưa thích!"

"Yêu thích ta là hơn giẫm vài cái!" Hàn Tiêu trực tiếp liền bít tất cũng cỡi ra, cỡi bỏ chân ngay tại trên mặt của hắn hung hăng đạp vài cái, trực tiếp đem đầu của hắn giẫm vào trong đất bùn.

"Người!" Vương Hưng lập tức một hồi gấp hóa công tâm, trước mắt một hắc, trực tiếp hôn mê tới.

Vây xem các sư huynh đệ khỏe miệng đều là run rẩy lên, loại này nhục nhã, giống như là tại người trên trán kéo một đồng bay liệng, còn phải lại hỏi người cho người mượn một trang giấy đồng dạng, Nhâm băng là ai chỉ sợ cũng được khí ngất đi a.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Đêm khuya kinh hồn

Huyền Băng cung phòng ăn bên ngoài.

Hàn Tiêu ngẩng nhìn bốn phía, lạnh lùng cười cười, "Các vị sư huynh đệ, ta Hàn Tiêu không phải một cái ưa thích đánh nhau người, bắt quá, nếu ai ngứa da muốn bị sửa chữa sửa chữa, cho dù tới tìm ta."

Hàn Tiêu duỗi lưng một cái, nói: "Đúng lúc, gần đây ngứa tay rồi, lão muốn rút người cái tát. Ân . . . Ta cảm giác Vương sư huynh dùng mặt cho ta làm lòng bàn chân mát xa trình độ cũng không tệ lắm, nếu như ai tự nhận là tay nghề so Vương sư huynh tốt, cho dù tới tìm ta nha."

Nói xong, Hàn Tiêu mặc vào giày, chứng kiến ném ở một bên bít tất, lông mi nháy lên, khỏe miệng không khỏi lộ ra một tia cười xấu xa, đúng là trực tiếp đem bít tất nhét vào Vương Hưng trong miệng.

"Vương sư huynh gần đây miệng thối so sánh nghiêm trọng, ta cho hắn trị liệu thoáng một phát, chờ hắn tỉnh, ngàn vạn muốn nói cho hắn là ta làm, lại để cho hắn về sau đừng rất cảm tạ ta, ngày lễ ngày tết cái gì đấy, tiền đưa cái mười mấy vạn lượng bạc cũng tự không sai biệt lắm."

Làm xong đây hết thầy về sau, Hàn Tiêu mới phui tay, hướng phía mua cơm cửa sổ đi tới.

"Ha ha, Hàn sư huynh, ngài trước hết mời."

"Hàn sư huynh, ngài trước, ngàn vạn đừng khách khí với ta."

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người thay đổi một bộ gương mặt tựa như, nguyên một đám khuôn mặt tươi cười đón chào.

Hàn Tiêu khinh thường cười cười, nhưng cũng không cự tuyệt tuyệt, cũng không lâu lắm liền trực tiếp đi tới đội ngũ phía trước nhất.

Xa xa, một khóa liễu rù phía sau.

Khuong Thần tự giấu ở dưới bóng cây, gắt gao nắm nắm nắm, "Đồ vô dụng, thất bại một lần vậy thì thôi, lần thứ hai rõ ràng còn là thất bại, thật là đồ phế vật!"

"Đúng, mẹ đây, ta tự nói Vương Hưng tên phế vật kia không đáng tin cậy!" Đỗ mập mập vội vàng phụ họa nói.

"Rõ không được, vậy thì đến ám đây!" Khuong Thần trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, "Đỗ mập mập, đi gọi mấy cái thông minh cơ linh một chút tới, kế hoạch này, tuyệt không cho có mất!"

"Minh bạch." Đỗ mập mập vỗ vỗ tròn vo cái bụng, lạnh lùng nói: "Bao tại trên người của ta rồi."

...

Hàn Tiêu gọi món ăn xong về sau, bưng một bàn tràn đầy đồ ăn, tìm Trương bàn trống chuẩn bị ngồi đi qua.

Đột nhiên, một gã đệ tử đánh tới, Hàn Tiêu vội vàng bắt tay cử động quá mức đỉnh, khó khăn lắm lại để cho qua, có thể là do ở đám người chen chúc,

phía sau lưng lại bị một người đệ tử khác đụng phải thoáng một phát.

Hắn mãnh liệt xoay người, rồi lại bị khác một người sư huynh chặn đường đi, Hàn Tiêu thân hình trì trệ, thân thể mạnh mẽ mà hướng về sau co rút lại, kết quả trên đỉnh đầu trong bàn ăn thức ăn tất cả đều ngã xuống, gần hắn đầu đầy đều là.

Hàn Tiêu trong mắt lửa giận bay vọt, đối xử lạnh nhạt từng cái đảo qua mọi người, đã thấy vài tên đệ tử thân sắc vội vàng trốn ra đám người, trong chớp mắt bỏ chạy được không thấy rồi.

"Móa nó, cùng ta chơi loại này xiếc?"

Hàn Tiêu một tay lấy bàn ăn ngã sập xuống một bên, toàn thân đầy mồ hôi chán cảm giác, lại để cho hắn cực độ khó chịu!

Vừa rồi mấy cái giả bộ như cùng chính mình đụng vào đệ tử, sử dụng chính là Chấp Kiếm Đường Thanh Ly Cửu Cung bộ, Trương Vân Tường đã từng luyện cho mình xem qua.

Có thể sai sử Chấp Kiếm Đường đệ tử đối phó người của mình, ngoại trừ Khương Thần, còn có ai?

"Rất tốt!" Hàn Tiêu cười lạnh một tiếng, trong mắt hàn mang lóe lên, lạnh lùng nói: "Về sau đi đường ban đêm đều cẩn thận một chút, cũng đừng đi ra ngoài gặp quỷ, bị cắt đứt rồi chân chó!"

Hiện tại hắn cũng không tâm tình lại ăn cái gì, giận dữ đi ra phòng ăn.

Phong Linh Nhi lúc này vừa mới đã ở căn tin dùng bữa, chứng kiến Hàn Tiêu lao ra, do dự một lát, hay là đuổi theo, hô lớn: "Hàn Tiêu, ngươi không sao chứ? Trên đầu của ngươi còn có một khỏa rau củ ải!"

Đột nhiên, phía trước Hàn Tiêu đột nhiên dừng bước, Phong Linh Nhi trực tiếp đâm vào rồi phía sau lưng của hắn, thân thể mạnh mẽ mà bắn ra đi vài bước.

Phong Linh Nhi cái miệng nhỏ nhắn một quyết, tức giận nói: "Thối Hàn Tiêu, ngươi có ý tứ gì mà!"

Hàn Tiêu lại căn bản không có nghe được Phong Linh Nhi đang nói cái gì, bởi vì trước mắt, đúng lúc gặp Thu Uyển Vận nhanh nhẹn trái qua.

Thu Uyển Vận hiển nhiên cũng nhìn thấy Hàn Tiêu, bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, trên mặt nàng biểu lộ còn thập phần mất tự nhiên.

"Sư tôn?" Phong Linh Nhi cũng cái này mới nhìn đến Thu Uyển Vận thì ở phía trước, liền bước lên phía trước đánh rồi cái bắt chuyện.

Thu Uyển Vận chứng kiến Hàn Tiêu bộ dạng này tạo hình, ngăn người, bỗng nhiên nhìn không được, "PHỤT" một tiếng kiêu nỏ nụ cười, "Ngươi đang làm cái gì, như thế nào dính lấy một đầu rau củ ải đi ra?"

"Ách. . ." Hàn Tiêu hiển nhiên cũng có chút ít không biết ứng làm như thế nào đối mặt Thu Uyển Vận, phát hiện Thu Uyển Vận rõ ràng bởi vì chính mình bộ dạng này tạo hình nở nụ cười, trong nội tâm rộng mở trong sáng.

"Không có biện pháp, người lớn lên đẹp trai, dính lấy rau củ ải cũng đồng dạng đẹp trai." Hàn Tiêu cười hắc hắc nói, trong nội tâm thờ dài ra một hơi, xem ra Thu Uyển Vận cũng không có bởi vì chuyện tối ngày hôm qua không hề phản ứng chính mình.

"Cho ngươi ba phần nhan sắc ngươi tự khai mở nhuộm phòng." Thu Uyển Vận mặt trắng không còn chút máu, vрон ngọc thủ, ôn nhu thay hắn sửa sang lại thoáng một phát trên đầu vết bẩn.

Phong Linh Nhi chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, có chút khó tin nhìn sư tôn liếc, trong lòng thầm nhủ nói: Sư tôn vậy mà sẽ đối với một người nam nhân ôn nhu như vậy?

"Tốt rồi, trở về giặt rửa rửa sạch sẽ a."

Nói xong, Thu Uyển Vận liền lôi kéo Phong Linh Nhi cái này có chút mộng bức thiếu nữ, người nhẹ nhàng rời đi.

. . .

Hàn Tiêu trở lại Thiên Mạc đại điện, đem toàn thân chà xát rồi cái không còn một mảnh về sau, lúc này mới hung hăng cầm chặt nắm đấm, âm thanh lạnh lùng nói: "Móa nó, dám đùa ta, chờ xem! Lão tử nhất định khiến các ngươi gấp bội hoàn trả!"

Hắn cởi cái kia thân dính đầy mồ hôi đông quần áo, chợt phát hiện cái kia bộ y phục tốt nhất như phá một cái hố, có chút ghét bỏ ném đến một bên, mở ra tủ quần áo.

Chỉ là, trong tủ treo quần áo lại trống rỗng đấy, một thân khi nào áo khoác cũng bị mất.

"Rõ ràng nhớ rõ còn có một kiện à?" Hàn Tiêu nhíu nhíu mày cộng lông, nhìn xem giặt quần áo trong chậu chứa vài món y phục ướt nhẹp, không khỏi sờ lên sống mũi.

"Huyền Nhi rất lâu không có đến cho ta giặt quần áo rồi, làm cho quần áo đều chồng chất tại trong chậu. . ."

Roi vào đường cùng, Hàn Tiêu đành phải cầm lấy cái kia kiện đĩnh mỡ đồng quần áo, một lần nữa mặc lại rồi trên người.

"Cũng không biết Huyền Nhi sư phụ nghĩ như thế nào đấy, mười mấy tuổi tuổi trẻ tiểu cô nương đã biết rõ luyện công luyện công, tuổi trẻ quý báu đều lãng phí!"

Hàn Tiêu về mặt phiền muộn, lúc này quyết định ngày mai đi xem đi Phi Tuyết Phong tìm một chút Hàn Huyền, một giải nỗi khổ tương tư, thuận tiện cũng làm cho Huyền Nhi giúp mình tẩy một chút quần áo nha.

"Huyền Nhi thật đúng là hiền thê lương mẫu, cưới vợ nên lấy như vậy đấy, hắc hắc!"

Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, nghĩ tới Diệp Huyền nha đầu kia, trong nội tâm che lấp thoáng cái tự hể quát là sạch rồi.

Chỉ có điều, vừa nghĩ tới Diệp Huyền, trong đầu không tự chủ được lại đã nổi lên Thu Uyển Vận uyển chuyển dáng người, hai nữ nhân trong đầu lái đi không được, Hàn Tiêu đành phải khoanh chân ngồi xuống, dựa theo Băng Huyền Kính khẩu quyết, bắt đầu tu luyện.

Băng Huyền Kính chính là chỉ âm gây nên hàn công pháp, rất nhanh, Hàn Tiêu tâm tư, dần dần chìm vào rồi tu luyện không linh trong trạng thái, không tiếp tục mặt khác tập niệm.

Đêm, đúng hạn tới.

"Ah! Chết. . . Chết. . . Người chết á!"

Một tiếng cực lớn kinh hô, lại bỗng nhiên vang vọng toàn bộ sương tuyết sơn mạch chi đình, cách hơn mười trượng, đều có thể nghe được cái loại này mỗ heo bình thường gầm rú thanh âm.

Thanh âm là từ Trích Tinh Phong đệ tử khu nghỉ ngơi truyền đến đấy.

Các đệ tử nghe tiếng đuổi tới thời điểm, lại phát hiện một cái đầu thượng cột băng bó đầu heo, trái tim thượng cắm một thanh dao găm, đã là ngã xuống trong vũng máu.

Cái này đầu heo, thỉnh linh đúng là ban ngày cùng Hàn Tiêu sinh ra tranh chấp Vương Hưng!

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Vu oan giá họa

Rất nhanh, ngày càng nhiều đệ tử tập hợp tại Trích Tinh Phong đệ tử khu ký túc xá, mà Trích Tinh Phong Phong Chủ Diệp Kinh Lôi, cũng nghe hỏi đuổi tới.

Bị giết chết Vương Hưng, đúng là Diệp Kinh Lôi đệ tử.

"Vô liêm sỉ! Tại Huyền Băng cung ở trong tự dám trực tiếp giết người!" Diệp Kinh Lôi hai đám nắm chặt, một ngum thép răng cắn được Cờ rắc... Rung động.

"Đến cùng ai làm hay sao?" Diệp Kinh Lôi như là một đầu nổi giận sư tử, đại rống lên.

"Sư... Sư tôn." Một gã đệ tử bỗng nhiên yếu ớt nói: "Ta phát hiện thời điểm, Vương sư huynh tự đã bị chết, cái gì cũng không thấy được. Nhưng hôm nay buổi trưa, Vương sư huynh tựa hồ cùng Thiên Mạc phong Hàn Tiêu phát sinh qua tranh chấp."

Người này đệ tử tên là Lý Càn, đúng là hần cái thứ nhất phát hiện Vương Hưng thi thể, đem tất cả mọi người hô đi qua.

"Lý Càn, ngươi đừng ngậm máu phun người!" Trương Vân Tường cũng là Trích Tinh Phong đệ tử, tự nhiên cũng nghe tiếng chạy tới, nghe được Lý Càn vu oan Hàn Tiêu, lập tức nhảy dựng lên, "Ngươi có chứng cứ gì nói là ta đại ca làm!"

"Vậy ngươi có chứng cứ nói rõ không phải hần sao?" Lý Càn mở miệng mỉa mai nói: "Như thế nào, ta chỉ nói là hần và Vương sư huynh có tranh chấp, cung cấp một ít manh mối cũng không được sao?"

"Ngươi!" Trương Vân Tường hai con ngươi trừng mắt, đang muốn cãi lại.

"Đủ rồi!" Diệp Kinh Lôi hét lớn một tiếng, bỗng nhiên bước nhanh đi đến Vương Hưng thì thể bên cạnh, nhìn kỹ, rõ ràng phát hiện tại Vương Hưng trong tay, còn đang nắm một khối mạng huyết màu tím vài rách.

"Màu tím quần áo." Diệp Kinh Lôi ánh mắt phát lạnh, trong miệng hung hăng nhả ra hai chữ, "Hàn Tiêu!"

"Thế nào, Trương sư huynh, lần này ngươi còn có cái gì dễ nói hay sao?" Lý Càn lạnh lùng nói: "Cái này Huyền Băng trong nội cung, các đệ tử đều là một bộ áo trắng, chỉ có cái kia Hàn Tiêu đặc lập độc hành, chỉ mặc áo tím!"

"Dù sao khẳng định không phải ta đại ca!" Trương Vân Tường tuy nhiên không muốn tin tưởng là Hàn Tiêu làm, có thể chính như Lý Càn theo như lời, toàn bộ Huyền Băng cung, xuyên áo tím đấy, chỉ có Hàn Tiêu một người.

"Tốt rồi, không cần nhiều lời."

Diệp Kinh Lôi hít sâu một hơi, "Đi Thiên Mạc phong, nếu thật là tiểu tử kia, ta nhất định tự tay đưa hán toi ở dưới lòng bàn tay!"

...

Lại nói Hàn Tiêu vừa mới thu công, đang chuẩn bị nằm ngủ, chợt nghe đến đại điện bên ngoài truyền đến một hồi ầm ầm tiếng bước chân.

"Mục Sư huynh, ta là Diệp Kinh Lôi, sư đệ tìm ngươi có một số việc muốn thương lượng một chút!" Diệp Kinh Lôi ở ngoài cửa rống lớn một tiếng, trong đó còn ẩn chứa một tia hùng hậu nguyên lực, mấy như Ma Âm rót vào tai, chấn biết dùng người màng tai đều có chút run lên.

Hàn Tiêu cái ót một hắc, "Móa nó, chết tiệt Diệp Kinh Lôi, hơn nửa đêm được chạy đến tìm sư tôn, thông ass sao?"

Hàn Tiêu lung tung đem áo khoác hướng trên người một đám, mở ra cửa điện, về mặt ủ rũ, nói: "Ta sư tôn không tại, có cái gì..."

Hàn Tiêu lời còn chưa nói hết, liền phát hiện một nhóm lớn sư huynh đệ xông tới, nguyên một đám hùng hổ, giương cung bạt kiếm.

"Làm gì vậy? Đến xét nhà sao?" Hàn Tiêu ngăn người, có chút không rõ ràng cho lắm.

"Đại ca, bọn hán..." Trương Vân Tường mở miệng muốn nói cái gì đó, lại bị Diệp Kinh Lôi quát bảo ngưng lại.

"Hàn Tiêu, ngươi có biết tội của ngươi không?"

Diệp Kinh Lôi trợn mắt trừng mắt Hàn Tiêu, trong tay một thanh hàn quang lấp lăm lăm trường kiếm bỗng nhiên ra khỏi vỏ, trực chỉ Hàn Tiêu mi tâm.

"Như thế nào? Lớn lên đẹp trai cũng có tội sao?" Hàn Tiêu về mặt im lặng, "Thiên không còn sớm, ta sư tôn không tại, có chuyện gì, ngày mai hán trở về rồi lại nói với hán a."

Diệp Kinh Lôi lạnh lùng chăm chăm vào Hàn Tiêu, vô ý thức tại trên người hán dò xét lên, quả nhiên, phát hiện hán sườn trái chỗ phá một cái hổ, ánh mắt trở nên càng là sáng giọng thêm vài phần, "Đem y phục của ngươi cởi ra!"

Hàn Tiêu ngăn người, hơn nửa đêm mang theo một đoàn đệ tử tới lại để cho ta cởi quần áo?

Thằng này cũng quá biến thái đi à nha!

Diệp Kinh Lôi hừ nhẹ một tiếng, bỗng nhiên mở ra tay trái, trong đó còn đang nắm một tấm vải đầu.

Chỉ nghe hán lạnh lùng nói ra: "Hàn Tiêu, cái này khối vải, thế nhưng mà từ trên người ngươi kéo xuống đến hay sao?"

Hàn Tiêu đồng tử co rút lại, khi thấy cái này khối vải thời điểm, lập tức tự phản ứng đi qua.

Khó trách những cái...kia đệ tử muốn không hiểu thấu ngăn lại chính mình. Khó quai y phục của mình êm đẹp không hiểu thấu nhiều hơn cái phá động. Khó tự trách mình nhớ rõ rõ ràng còn có một bộ tắm rửa quần áo cũng bỗng nhiên không thấy rồi.

Thì ra là thế!

Tốt một cái vu oan giá họa, thật sự là giỏi tính toán, mưu kế hay ah!

Chỉ là, Hàn Tiêu còn không biết, Khương Thần đem tội gì tên kháu đến rồi trên đầu của mình.

Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, tà mị cười nói: "Chắc chắn chắc, ta dám khẳng định, cái này khối vải tự là trên người của ta đấy, Ân, Diệp sư thúc, ngươi đem vải cho ta, nói không chừng có thể không chèn vào đầu được nha."

Diệp Kinh Lôi hừ lạnh một tiếng, vậy mà thật sự đem vải ném tới.

Hàn Tiêu trực tiếp đem y phục trên người cời, quán trên mặt đất, sau đó tựa như liều đồ đồng dạng, đem cái kia khối vải liều tiếp mà bắt đầu..., quả nhiên là không chề vào đầu được.

"Thế nào, ta nói, cái này vải là của ta a." Hàn Tiêu hắc hắc nở nụ cười, "Hơn nửa đêm đấy, nhiều người như vậy cho ta tiễn đưa một tấm vải đầu, cái kia nhiều không có ý tứ ah. Cảm tạ mọi người, hắc hắc, tốt rồi, vải ta nhận, mọi người hồi trở lại đi ngủ a."

Diệp Kinh Lôi cũng không cùng Hàn Tiêu nói nhảm, trực tiếp lạnh lùng nói: "Hàn Tiêu, ngươi là chuẩn bị tự sát tạ tội, hay là do ta động thủ, tiêu diệt ngươi cái này sư môn bại hoại!"

"Sư môn bại hoại?" Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, "Như thế nào, các ngươi muốn gả họa tội gì tên cho ta à? Ta tối đa cũng tự lưng một lưng rình coi sư tỷ các sư muội tắm rửa loại này tội danh, những thứ khác, thứ cho không nhận tội."

"Không nhận tội?" Diệp Kinh Lôi chỉ trên mặt đất quần áo, "Người tang cũng lấy được, ngươi tự là giết chết Vương Hưng hung thủ, ngươi còn có cái gì để nói hay sao?"

"Đúng, hần tự là hung thủ! Đánh trước đoạn tứ chi của hần, các loại Chấp pháp trưởng lão đến Tái Quyết!"

"Chờ cái gì Chấp pháp trưởng lão, mẹ đấy, làm thịt hần, loại người này hôm nay dám giết một cái sư huynh, ngày mai sẽ dám khi sư diệt tổ rồi!"

"Các ngươi nói vậy, ta đại ca sẽ không giết Vương Hưng đấy, không phải hần, cũng không phải hần!" Trương Văn Tường một người vô lực giải thích, đáng tiếc, rất nhanh đã bị tình cảm quần chúng xúc động các sư huynh gắt gao ân trên mặt đất, không thể động dậy.

"Chắc chắn chắc, đáng thương Vương Hưng ah, cho người trở thành nhiều năm như vậy chó săn, hiện tại vô dụng, đã bị trực tiếp vứt bỏ rồi, liền mạng nhỏ đều có lẽ nhất." Hàn Tiêu lắc đầu cười cười, "Ta có thể đi với các ngươi, bắt quá, ta muốn tới chương môn trước mặt lấy cái công đạo, Diệp sư thúc, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, tuy nhiên chương môn cũng không có thể tự sẽ cỡ nào công bình, bắt quá, hần ngược lại là rất giống đi gặp một lần, Khương Thần hiện tại đến cùng sẽ là một bộ như thế nào sắc mặt.

Tiến về trước Băng Phách phong, cái này Khương Thần, khẳng định cũng sẽ cùng nhau đi ra.

"Đi gặp chương môn?" Diệp Kinh Lôi cười ha ha một tiếng, "Đi gặp chương môn cũng tốt, Huyền Băng cung ra ngươi như vậy cái tâm ngoan thủ lạt bại hoại, hoàn toàn chính xác có lẽ lại để cho chương môn sư huynh tự mình xử lý!"

Lúc này, Hàn Tiêu liền tại Diệp Kinh Lôi cùng một chúng đệ tử áp giải phía dưới, đưa đến rồi chương môn chỗ Băng Phách phong, tiếp nhận thẩm vấn.

Nửa trên đường, Hàn Tiêu tâm niệm thay đổi thật nhanh, suy nghĩ phá cục kế sách.

Đáng tiếc, đến trưa Mục Văn Xuyên đều không tại Thiên Mạc phong, chính mình căn bản cũng không có nhân chứng, mà bọn hần vu oan thủ đoạn cũng xác thực Cao Minh, chính mình lần chỉ sợ hết đường chối cãi rồi.

Bắt quá, muốn ta Hàn Tiêu ngoan ngoãn nhận tội, vậy cũng không có đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Mũi nhọn sơ lộ ra

Một đoàn người áp lấy Hàn Tiêu, rất nhanh, liền đi tới Băng Phách đại điện, trực tiếp trong điện đứng lại, đem Hàn Tiêu trở thành tội phạm bình thường một mực vây lại.

Chương môn Khương Vô Nhai tới cũng nhanh, mà Khương Thần, quả nhiên cũng cùng theo một lúc đến rồi.

Khương Thần cùng Hàn Tiêu ánh mắt vừa nhìn, trong nội tâm đều là hiểu rõ.

Bắt quá, sở hữu tất cả căn cứ chính xác theo đầu chỉ rõ, Hàn Tiêu tự là sát hại sư huynh hung thủ, lúc này đây, Hàn Tiêu sợ là chết chắc!

Khương Vô Nhai tại đại điện chủ tọa ngồi tốt, nhìn lướt qua trong điện mọi người, thần nhiên nói: "Diệp sư đệ, nghe nói học trò của ngươi có đệ tử đêm khuya bị sát hại rồi hả?"

"Không sai." Diệp Kinh Lôi tiến lên một bước, chỉ vào Hàn Tiêu, lạnh lùng nói: "Hung thủ chính là cái này Hàn Tiêu! Ta Huyền Băng cung tự nghĩ ra phái đến nay, môn quy sâm nghiêm, cái này Hàn Tiêu mưu hại sư huynh, chứng cứ vô cùng xác thực, khẩn cầu chương môn sư huynh nghiêm trị không tha, răn đe!"

"Chắc chắn chắc, tốt một cái chứng cứ vô cùng xác thực ah." Hàn Tiêu giương mắt nhìn Khương Thần liếc, cười lạnh nói: "Ta nói là vu oan giá họa!"

"Làm càn, ngươi nói là ta vu oan ngươi rồi?" Diệp Kinh Lôi mạnh mẽ vỗ bên cạnh bàn trà, lập tức đem cái kia Thiết Mộc chế tạo bàn trà, lấy được chia năm xẻ bảy.

Hàn Tiêu nhún vai, "Ta cũng không nói ngươi, ai vu oan đấy, ai tâm lý nắm chắc!"

"Hừ, ngươi tự là ý tứ này!" Diệp Kinh Lôi trợn mắt trừng trừng, "Ta Diệp Kinh Lôi giết chết chính mình đệ tử hãm hại ngươi? Ta đầu óc có bệnh sao? Cần muốn hãm hại ngươi một cái chính là Ngưng Khí cảnh đệ tử?"

"Hoàn toàn chính xác, hãm hại người của ta đầu óc chỉ sợ bệnh không nhẹ." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, liên tục gật đầu đồng ý.

"Tốt rồi, cãi nhau, còn thể thống gì! Đem sự tình từ đầu nói một lần." Khương Vô Nhai lông mi nhíu, "Sư đệ, ngươi bình tâm tĩnh khí, từ từ nói đến."

Diệp Kinh Lôi hít sâu một hơi, thoáng bình phục thoáng một phát cảm xúc, mới chậm rãi nói: "Đêm nay, môn hạ của ta đệ tử Lý Càn phát hiện Vương Hưng chết thảm tại trên giường của mình, hung khí là một thanh dao găm, trực tiếp xuyên thủng rồi trái tim của hắn, thủ đoạn chi tàn nhẫn, làm cho người tức lộn ruột!"

Nói xong, Diệp Kinh Lôi gắt gao nhìn thẳng Hàn Tiêu, âm thanh lạnh lùng nói: "Mà ở ta cái kia bắt hạnh đồ nhi trong tay, còn nắm bắt một tấm vải đầu, trải qua của ta nghiệm chứng, cái kia khối vải, đúng là theo Hàn Tiêu trên quần áo giặt xuống đến đấy."

"Người tôi, đem vật chứng đều mang lên, cho chương môn sư huynh xem thật kỹ xem!"

Diệp Kinh Lôi ra lệnh một tiếng, hai gã đệ tử một trái một phải, phân biệt mang theo một con dao găm cùng một kiện áo tím, hiện lên đến rồi chương môn trước mặt.

"Hàn Tiêu, sự tức ngày đó, ngươi cùng Vương Hưng tại cửa phòng ăn khẩu từng có tranh chấp, ngươi làm hắn bị thương nặng còn chưa đủ, còn muốn lấy tính mệnh của hắn, tuổi còn nhỏ, tâm địa như thể ác độc, ta lưu ngươi không được!" Diệp Kinh Lôi trường kiếm ra khỏi vỏ, chỉ vào Hàn Tiêu, "Chương môn sư huynh, chỉ cần ngươi ra lệnh một tiếng, ta liền chính tay đâm rồi cái này thẳng cờ hó!"

"Diệp sư thúc!" Hàn Tiêu đón Diệp Kinh Lôi ánh mắt, thần nhiên nói: "Ta tuyên bố trước, những chuyện này không phải ta làm đấy, vải đích thật là trên người của ta kéo xuống đến đấy, nhưng ngươi tự không muốn qua, có người vu oan giá họa tại ta sao?"

"Giá họa ngươi?" Diệp Kinh Lôi lạnh lùng đến: "Vậy ngươi nói một chút, xế chiều hôm nay đến buổi tối thời gian lâu như vậy, ngươi ở nơi nào? Có ai có thể cho ngươi làm chứng?"

"Ta một người tại Thiên Mạc phong tu luyện, không người làm chứng." Hàn Tiêu nhíu lông mày, "Bất quá, ta có mấy cái điểm đáng ngờ, cũng muốn hỏi hỏi mọi người."

"Điểm đáng ngờ?" Đứng sau lưng Khương Vô Nhai Khương Thần mở miệng phá lên cười, "Phụ thân, ta xem hắn là muốn vì chính mình giải vây a! Ta Huyền Băng cung sáng lập ra môn phái mấy ngàn năm, môn quy sâm nghiêm, đồng môn tương tàn người, giết không tha!"

"Vội vã giết người diệt khẩu ấy ư, Khương sư huynh?" Hàn Tiêu ánh mắt sáng ngời, nhìn thẳng Khương Thần.

Khương Thần toàn thân run lên, chỉ cảm thấy một đầu Viễn Cổ hung thú nhìn mình lom lom, vậy mà không dám sẽ cùng Hàn Tiêu nhìn nhau.

"Hàn Tiêu, ngươi có lời gì, nói đi." Việc này ảnh hưởng vô cùng ác liệt, Khương Vô Nhai ngày bình thường tuy nhiên có chút ôn hòa, nhưng giờ phút này cũng là mặt như sương lạnh.

Hàn Tiêu cười lạnh một tiếng, nói: "Thứ nhất, ta tại sao phải giết Vương Hưng? Giết một cái bại tướng dưới tay, ta sẽ có cảm giác thành tựu sao?"

"Phi!" Hàn Tiêu lời vừa ra khỏi miệng, cái kia Lý Càn lập tức chửi ầm lên nói: "Ngươi căn bản chính là phát rồ, tâm ngoan thủ lạt, ban ngày đang tại mặt của mọi người không dám hạ sát thủ, buổi tối lại vụng trộm giết chết Vương sư huynh, ta nói đúng không?"

"Ha ha ha! Hảo hảo hảo, tốt một cái phát rồ, tâm ngoan thủ lạt ah." Hàn Tiêu cười lớn một tiếng, "Như vậy điểm thứ hai, ta vì sao phải dùng dao găm?"

"Thôi đi pa oi..., đây còn phải nói?" Lý Càn lại nói: "Sát nhân không cần dao găm, dùng ngón tay sao?"

"Ah?" Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, "Vậy ngươi coi được rồi!"

Lời còn chưa dứt, Hàn Tiêu trực tiếp một ngón tay đâm xuất, một đạo vô cùng cương mãnh khí kinh, tiêu xạ mà ra, trực tiếp theo cái kia Lý Càn búi tóc

thượng sát qua, hung hăng đánh vào Lý Càn sau lưng một căn cột đá phía trên.

Bành!

Chỉ nghe một tiếng bạo tiếng nổ, cái kia một đám khí kinh rõ ràng trực tiếp xuyên thấu cột đá, hung hăng đập vào đại điện trên cửa sắt, phát ra một tiếng cực lớn va chạm thanh âm.

"Hi!" Lý Càn lập tức tóc gáy dựng lên, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Cái kia một đám khí kinh nếu là đánh vào trên người của hắn, chỉ sợ đã đã muốn cái mạng nhỏ của hắn rồi.

"Dùng lực lượng của ta, giết một cái Vương Hung, cần dùng dao găm lưu lại hung khí sao?" Hàn Tiêu cười ngạo nghễ, chợt Truy Điện thân pháp đập mạnh, trực tiếp vọt đến rồi Diệp Kinh Lôi sau lưng.

Diệp Kinh Lôi nheo mắt, chợt xoay người, "Thằng cò hó, ngươi còn muốn ngay cả ta cũng cùng một chỗ giết sao?"

"Cho ngươi mượn bên hông ngọc bội dùng một lát!" Hàn Tiêu cười lớn một tiếng, thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt công pháp, đã vững vàng rơi ngay tại chỗ, trong tay, còn đang nắm một quả hình tròn ngọc bội.

Diệp Kinh Lôi cúi đầu xem xét, bên hông ngọc bội, quả nhiên không thấy rồi.

Hàn Tiêu đem ngọc bội ném vào cho Diệp Kinh Lôi, cúi người hành lễ nói: "Diệp sư thúc, ngài cảm thấy dùng thân pháp của ta, ngươi có thể tại trên người của ta kéo xuống một mảnh góc áo sao?"

Diệp Kinh Lôi "Ợt ợt" nuốt nước miếng một cái, cắn răng, hay là nói nói: "Rất khó, trừ phi ngươi không hề phòng bị, mà ta, mưu đồ đã lâu."

"Như vậy, nếu như ta muốn giết Vương Hung, ngài cảm thấy ta sẽ không hề phòng bị, mà cái kia Vương Hung, lại là mưu đồ đã lâu chờ ta tới giết đấy sao?"

"Cái này..." Diệp Kinh Lôi lập tức nghẹn lời.

Dùng Hàn Tiêu chỉ lực, tựa tính toán cách hơn 10m cũng có thể giết chết Vương Hung, làm gì dùng dao găm lưu lại vật chứng?

Dùng Hàn Tiêu khinh công, một cái nằm ở trên giường trọng thương không dậy nổi Vương Hung có thể kéo xuống hắn một mảnh góc áo?

"Khương sư huynh, ngươi cảm thấy, ta giết một cái Vương Hung, cần như thế tổn công tổn sức sao?" Hàn Tiêu khéo môi nhếch lên một vòng tà mị độ cong, lạnh lùng nhìn thẳng Khương Thần, "Coi như là muốn giết ngươi, cũng chẳng qua là một chiêu sự a."

"Ngươi!" Khương Thần cổ mạnh mà co rút lại, hắn rõ ràng theo Hàn Tiêu trong ánh mắt, cảm nhận được một tia lạnh lạnh sát ý.

"Tốt rồi, không cần nói nữa rồi." Khương Vô Nhai giờ lên tay, "Hung thủ rốt cuộc là ai, bốn tọa tự nhiên sẽ điều tra rõ, về phần Hàn Tiêu, ngươi có thể đi về trước."

"Đa tạ chương môn." Hàn Tiêu hướng về Khương Vô Nhai cúi người hành lễ, thân nhiên nói: "Hi vọng chương môn sư bá bắt được hung thủ về sau, cũng có thể theo lẽ công bằng xử lý!"

Nói xong, Hàn Tiêu cũng không quay đầu lại, đi nhanh bước ra rồi Băng Phách đại điện.

Trên trận, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Hàn Tiêu thực lực, vậy mà đã cường hãn đến tư rồi sao?

Chỉ bằng Hàn Tiêu vừa mới cái kia một ngón tay, lực lượng đã dồn thẳng vào ngưng mạch cao giai, mà khinh công của hắn, thậm chí ngay cả Diệp Kinh Lôi cũng mặc cảm.

"Thiên tài, chẳng lẽ đều như vậy đây người quái tật xấu sao? Mục Sư đệ như thế, cái này Hàn Tiêu cũng như thế."

Chương môn Khương Vô Nhai lắc đầu thở dài một tiếng, trầm giọng nói: "Việc này bốn chương môn chắc chắn điều tra rõ ràng, tất cả mọi người đi về trước đi. Diệp sư đệ, ngươi đi theo ta thoáng một phát..."

Chương 53: Càn Khôn Cữu Cực trận

Nguyệt ảnh tây tà.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Tiêu liền quay trở về phòng của mình ở bên trong, trong nội tâm kế hoạch lấy về sau làm sao tìm được Khương Thần cái kia cháu trai tính sổ, lại đề cho hắn bị chết rất có tiết tấu!

Vừa ngồi vào đầu giường, Hàn Tiêu chợt phát hiện trên giường của mình thả một bộ tiệm quần áo mới.

Hàn Tiêu neho mắt, không thể tưởng tượng nổi đem hắn cầm lên, bên trong rút xuống rồi một trương tờ giấy, trên đó viết: Tối hôm qua hủy nguiơ một bộ quần áo, trả lại nguiơ một bộ.

Trên quần áo, còn lưu lại lấy một cổ nhàn nhạt hương thơm, hết sức quen thuộc.

Hàn Tiêu nuốt nhỏ nước miếng, cái này hương khí, đúng là Thu Uyển Vận trên người chỉ mỗi hắn có hương thơm!

Nguyên lai đêm qua Hàn Tiêu cùng Thu Uyển Vận so kiếm thời điểm, hắn vì cố bố nghi trận, cởi áo khoác chế tạo rồi một đạo tàn ảnh, kết quả bị Thu Uyển Vận một kiếm chấn vỡ, biến thành trên đất mảnh vỡ.

Hàn Tiêu không thể tưởng được, như thế việc nhỏ, Thu Uyển Vận rõ ràng còn nhớ rõ, nhưng lại tự mình cho mình đưa một kiện áo khoác.

"Chẳng lẽ Tiêu sư thúc đối với ta. . ."

Hàn Tiêu mừng rỡ vô cùng ôm cái này thân quần áo, giống như là ôm Thu Uyển Vận giống như, cười đến miệng đều không khép lại được.

Đêm nay, Hàn Tiêu nhất định lại khó có thể ngủ rồi.

. . .

Sáng sớm hôm sau.

Đông Phương vừa mới nhá bạch, Hàn Tiêu liền bò lên, mặc trên người Thu Uyển Vận đưa cho y phục của hắn, đứng tại gương đồng trước mặt vô cùng bực được đánh giá chính mình.

"Chắc chắn, tiêu sái phiêu dật thân hình, tuấn lãng thoát tục khuôn mặt, mẹ đây, ta như thế nào sẽ đẹp trai như vậy? Khó trách Tiêu sư thúc đều yêu mến ta! Hắc hắc. . ."

Tự kỷ xú mỹ một phen về sau, Hàn Tiêu trực tiếp tự chạy xuống rồi Thiên Mạc phong, chuẩn bị đi tuyệt trần Phong tìm Thu Uyển Vận nói lời cảm tạ.

Chỉ là, Hàn Tiêu vừa mới xuống núi, ven đường đột nhiên "Vù vù" vài cái, nhảy ra chín tên tay cầm trường kiếm sư huynh.

Chín người này niên kỷ so Hàn Tiêu tròn vẹn lớn rồi một vòng, đoán chừng đều ba mươi tuổi đầu rồi, khí tức trên thân tương đương hùng hậu, đều không ngoại lệ, đều là ngưng mạch cao giai võ giả.

"Hàn sư đệ, sáng sớm đây, muốn đi nơi nào?" Cầm đầu một người, trường kiếm rung động, trên mặt treo một tia hàn ý.

Hàn Tiêu hừ nhẹ một tiếng, tinh tế đánh giá mấy người liếc, cái này vài tên sư huynh, thành linh đều là Cháp Kiếm Đường cao thủ, hơn nữa nhìn bọn hắn ngăn lại chính mình trận vị, ần ần không bàn mà hợp ý nhau Càn Khôn Cữu Cực Trận.

Bộ này trận pháp chính là Cháp Kiếm Đường bất truyền bí mật, Huyền Băng cung có thể chống cự Ngoại Vực tà ma nhiều năm như vậy, bộ này kiếm trận cũng có được không thể xóa nhòa công lao.

Chín người liên thủ, chính là cao hơn một cái đại cảnh giới, cũng có thể đối kháng một hai.

Bởi vậy có thể thấy được, bộ này kiếm trận uy lực mạnh, có thể nói là có một không hai thiên hạ.

Mà cái này chín cái gia hỏa rõ ràng liên thủ dùng để đối phó Hàn Tiêu, cũng là có đề mắt Hàn Tiêu hắn rồi.

"Như thế nào? Muốn động thủ?" Hàn Tiêu lạnh lùng nhìn thẳng mọi người, xem ra, chính mình còn không có đánh trả, cái này Khương Thần cũng đã không định lại đề cho chính mình có thờ dắc chỗ trống rồi.

Vương Hưng là Khương Thần sai sử thủ hạ người giết chết đây, mà mục đích của hắn chính là vì mượn đao giết người, diệt đi Hàn Tiêu.

Chỉ là hần vụn vụn không nghĩ tới Hàn Tiêu cứ nhiên như thế bình tĩnh táo, đối mặt cái loại này hẳn phải chết kết quả cũng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết.

Bết bát hơn chính là, Hàn Tiêu đã biết rõ, Vương Hưng là Khương Thần xếp đặt thiết kế hại chết đấy.

Giờ phút này, Khương Thần có thể nói là cuộc sống hàng ngày khó có thể bình an.

Bởi vậy, hẳn sáng sớm lại an bài Cháp Kiếm Đường chín tên sư huynh, bố trí xuống Càn Khôn Cửu Cực Trận, nhất định phải đem Hàn Tiêu đánh thành tàn phế, sau đó tại xếp đặt thiết kế giết chết Hàn Tiêu, chấm dứt hậu hoạn.

"Không, Hàn sư đệ, chúng ta chỉ là nghe nói kiếm thuật của ngươi rất lợi hại, có lẽ lãnh giáo một hai." Cầm đầu người nọ lạnh lùng cười cười, "Kính xin sư đệ vui lòng chỉ giáo!"

Dứt lời, chỉ nghe chín âm thanh thanh thúy kiếm minh hưởng lên, cái kia chín tên sư huynh nguyên một đám kiếm chỉ Hàn Tiêu, bộc phát ra kinh thiên sát ý.

Hàn Tiêu đi ra vội vàng, liền túi càn khôn đều đã quên cầm, mà Phần Tịch kiếm bí mật, Hàn Tiêu còn chưa không muốn bộc lộ ra đến.

"Sát!"

Chín tên Cháp Kiếm Đường đệ tử chính là lần hần tay không tác sát, nguyên một đám ra tay không lưu tình chút nào, chiêu chiêu dồn thẳng vào Hàn Tiêu chỗ hiểm.

Hàn Tiêu đau lòng trên người cái này bộ quần áo, bởi vậy chỉ là dùng tinh diệu thân pháp, tại trong kiếm trận xê dịch thiểm được, trong mắt nộ quang lóe ra, lạnh lùng nói: "Mấy người các ngươi, thật sự muốn tìm chết sao?"

"Ha ha, chúng ta tự là muốn chết, có năng lực ngươi động thủ ah!" Một người trong đó cười ha ha nói: "Tại chúng ta chín người liên thủ vây công phía dưới, tự là tâm thường Hóa Nguyên cảnh cường giả cũng khó có thể thoát thân, chỉ bằng ngươi?"

"Đúng vậy, ngươi không phải là rất lợi hại sao? Không phải được xưng một chiêu có thể đập phát chết luôn Khương sư đệ sao? Đến ah, trước phá trận cho chúng ta nhìn xem ah!"

"Đừng tìm hần nói nhảm, phé đi hần! Đánh gãy hần gân tay gân chân, xem hần về sau còn thể nào hung hăng càn quấy!"

Chín người này nguyên một đám xuất thủ như điện, mang theo vô cùng hùng hậu nguyên lực, mũi kiếm chỗ chỉ, kinh phong bắn ra bốn phía.

Càn Khôn Cửu Cực Trận ở trong, từng đạo hàn mang lóng lánh, hàn băng thuộc tính nguyên khí, càng là một mực phong tỏa ở Hàn Tiêu quanh thân không gian, lại để cho hần có thể né tránh phạm vi, càng đôi càng nhỏ.

Chỉ là, Hàn Tiêu nương tựa theo tinh diệu thân pháp cùng với vô cùng hùng hậu nguyên lực, cứ thế mà ngăn cản được rồi chín người hợp công.

"Đáng giận! Tiểu tử này nguyên lực sẽ không hao hết đấy sao?"

"Ngay cả ta đều cảm giác có chút nguyên lực bất lực rồi, hần Khí Hải, làm sao có thể so mạch môn chứa đựng nguyên lực còn nhiều?"

Chín người trong lòng có chút bối rối, vụn chờ tới khi trường lão hoặc là Phong chủ môn chạy tới, chỉ sợ hôm nay tự không làm gì được rồi Hàn Tiêu rồi.

"Móa nó, thi triển Cửu Cực Tru Thiên Trận!"

Tranh! Tranh! Tranh!

Kiểm minh bạo động, chín người trận vị mạnh mẽ biến đổi, nếu như nói vừa mới kiếm trận vẫn chỉ là khôn trận, mà cái này Tru Thiên Trận rồi, nhưng lại một cái sát trận!

Tuyệt thế sát trận!

Xùy~~!

Một đạo kiếm khí đánh úp lại, vạch phá rồi Hàn Tiêu ngực quần áo, xé mở một cái cực lớn lỗ hồng!

"Móa*** đấy!" Hàn Tiêu trong mắt ánh lửa bay vọt, những... này vương bát đần rõ ràng dám đem Tiểu sư thúc tiến đưa chính mình quần áo cho làm cho phá!

Cho dù bọn họ đã thương chính mình, hẳn cũng sẽ không như thế sinh khí, mà bộ y phục này, nhưng lại có Thu Uyển Vân nhu tình ở trong đó ah!

"Các ngươi, ép người quá đáng rồi!"

Hàn Tiêu vận chương tỵ khí, dùng chỉ đại kiếm, một chiêu Tuyệt Trần Kiếm pháp thức mở đầu, hướng về chín tên vây công đệ tử của mình mạnh mẽ

đánh giết mà đi.

"Mau nhìn! Là Cháp Kiếm Đường Càn Khôn Cửu Kiếm, bọn hấn rõ ràng tại vây công Hàn Tiêu?"

"Tình huống như thế nào, giống như đánh cho rất kịch liệt ah!"

Bởi vì mấy người ngay tại giao lộ đánh nhau, rất nhanh liền hấp dẫn một nhóm lớn đệ tử vây xem, đem làm bọn hấn đuối tới thời điểm, lại chứng kiến Hàn Tiêu Chính đang cùng Cháp Kiếm Đường chín tên cao thủ kịch đấu, hơn nữa, rõ ràng không rơi vào thế hạ phong!

Bọn hấn rất nhiều người đều còn không biết tới hôm qua chuyện đó xảy ra, bởi vậy cũng không biết Hàn Tiêu tới hôm qua bộc lộ ra rồi đáng sợ chiến lực, chứng kiến Hàn Tiêu lúc này rõ ràng dùng một địch chín, cả kinh tròn mắt đều nhanh muốn đến rơi xuống rồi.

"Không. . . Không đúng! Hàn Tiêu vừa mới thi triển đấy, tựa hồ là sư tôn Tuyệt Trần Kiếm pháp ah." Mở miệng chi nhân, đúng là Thu Uyển Vận đệ tử Phong Linh Nhi.

Đúng là, nàng có chút không dám tin tưởng, Hàn Tiêu dùng một đôi tay không sử xuất Tuyệt Trần Kiếm pháp, rõ ràng có như thế uy lực khủng bố.

Chín đại Cháp Kiếm Đường trong lòng...cao thủ chấn động vô cùng, Hàn Tiêu lực lượng, rõ ràng khủng bố như vậy!

Bọn hấn bắt đầu có chút hối hận, nếu như hôm nay không đem Hàn Tiêu đánh cho tàn phế, ngày sau nếu là rơi xuống đơn, ai có thể đỡ nổi Hàn Tiêu?

Nếu là hấn trả thù mà bắt đầu..., chỉ sợ bị đánh chết đánh cho tàn phế chính là bọn họ rồi, một nghĩ đến đây, bọn hấn lại không dám chút nào giữ lại, không hẹn mà cùng rống lớn nói: "Cửu Cực Tuyệt Sát Trận!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Phần Tịch chi uy

Tranh!

Một tiếng thanh thúy kiếm ngân vang, câu nhân tâm phách, tựa như theo Cửu U thanh âm truyền đến!

Chín tên Cháp Kiếm Đường đệ tử toàn lực làm, đem kiếm trận chi uy phát huy phát huy vô cùng tinh tế, chín thanh trường kiếm đều xuất hiện, đúng là đều nhịp, chỉ phát ra rồi một tiếng kiếm minh!

Trong chốc lát, toàn bộ thiên địa tựa hồ cũng hơi chút âm đạm rồi một ít, kiếm khí bao táp.

Cửu Cực Tuyệt Sát Trận ở trong, bộc phát ra kinh thiên sát khí, chung quanh những cái...kia vây xem đệ tử đều bị khủng bố kiếm khí chấn được ngược lại lui lại mấy bước.

Có thể nghĩ, tại kiếm trận ở trong, sẽ là như thế nào khủng bố tràng cảnh.

"Không!" Phong Linh Nhi kinh hô một tiếng, kêu lớn lên, "Dừng ah!"

Nàng đối với Hàn Tiêu mặc dù nói không thương có nhiều ưa thích, thế nhưng đem hấn trở thành bằng hữu của mình, tự nhiên không muốn xem đến Hàn Tiêu Diệp Huyết tại chỗ.

Cường đại kiếm khí hướng phía bốn phía đẩy ra, làm cho phần đông sư huynh đệ điên cuồng nhanh lùi lại, dùng Phong Linh Nhi cái kia chút thực lực, lại làm sao có thể ngăn cản được Cháp Kiếm Đường Càn Khôn Cửu Kiếm?

Hàn Tiêu bị chín người này vây giết, chung quanh kiếm quang, như là đầy trời mưa tên, pho thiên cái địa tịch cuốn tới, kiếm khí cổ đẳng tầm đó, đem trên người hấn quần áo, từng khúc cắn nát, coi như đầy trời Hồ Diệp, theo gió bay múa.

Tư!

Kiếm khí vạch phá rồi Hàn Tiêu lồng ngực, phía sau lưng, cánh tay, hai gò má.

Từng đạo thật nhỏ miệng vết thương, chảy ra đỏ thẫm máu tươi, đem trên người hằn rách mướp áo bào, nhuộm được đỏ lên.

"Các ngươi, thật đáng chết!" Hàn Tiêu trong cơn giận dữ.

Hắn một lần nhìn nữa, mà những người này, vậy mà được một tác lại muốn tiến một thước!

"Tranh!"

Hàn quang hiện ra!

Chưong mắt màu đỏ sậm hào quang đâm vào cái kia chín tên sư huynh con mắt đều có chút không mở ra được đến.

Sau một khắc, Hàn Tiêu trong tay, đột nhiên dài ra một thanh trường kiếm!

Một bả lóe ra ảm đạm ánh sáng màu đỏ tuyệt thế bảo kiếm!

Không có người nhìn rõ ràng Hàn Tiêu là như thế nào rút...ra thanh kiếm này đây, giống như là bảo kiếm bỗng nhiên từ trong tay của hắn "Sinh" rồi đi ra.

"Tuyệt sát!"

Chín tên sư huynh đều là bạo động toàn thân nguyên lực, trường kiếm như rồng, điên cuồng chém xuống.

Cửu Cực Tuyệt Sát Trận, thúc dục đến mức tận cùng, vạn trượng hàn quang, hướng phía Hàn Tiêu điên cuồng nổ bắn ra mà ra.

Mãnh liệt bạch quang tách ra, lập tức nuốt sống Hàn Tiêu thân ảnh.

"Đã xong, cái này Hàn Tiêu, sợ là chết rồi!"

"Trời ạ, Hàn Tiêu đến cùng phạm vào chuyện gì? Rõ ràng bị Càn Khôn Cửu Kiếm vây công?"

Chung quanh đệ tử, loạn thành một bầy, bầy mò tám lưỡi mà thảo luận nghị luận lên, thế nhưng mà không có bất kỳ người dám đi tới trợ giúp Hàn Tiêu.

Phong Linh Nhi trở mắt nhìn xem Hàn Tiêu bị bạch quang thôn phệ, đôi mắt dễ thương hơi đỏ lên, cho rằng Hàn Tiêu hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đột nhiên, chỉ thấy một đạo hồng quang hiện lên.

Cái kia Cửu Cực Tuyệt Sát Trận tách ra tia sáng trắng, bỗng nhiên trì trệ, bị ánh sáng màu đỏ chấn động, vậy mà lập tức tản ra.

Keng!

Kim thiết nảy ra chi tiếng vang lên, chín chuỗi hàn quang lăm lăm trường kiếm, rõ ràng bị sinh sinh chặt đứt, mũi kiếm "Loảng xoảng lang" trên mặt đất.

"Cái này..."

Chín người ngây ngẩn cả người, ngây ngốc đứng tại nguyên chỗ, bọn hắn rõ ràng cảm giác được, Hàn Tiêu vừa rồi bộc phát ra lực lượng, vượt xa bọn hắn.

Cho dù là đối mặt Chấp Kiếm Đường Hóa Nguyên cảnh giáo viên, cũng chưa bao giờ khủng bố như thế cảm giác áp bách.

Hàn Tiêu toàn thân lóe ra ảm đạm ánh sáng màu đỏ, chung quanh độ ẩm, nhanh chóng kéo lên.

Mọi người chỉ cảm giác mình thoáng cái rơi vào nham thạch nóng chảy, muốn đem bọn họ đốt thành tro bụi.

"Các ngươi tự tìm đây!" Hàn Tiêu trong mắt bộc phát ra lạnh lạnh hàn ý, trường kiếm rung động, quát lên một tiếng lớn: "Huyết Liên kiếm ca!"

Oanh!

Một vòng ánh sáng màu đỏ, như là nước gợn bình thường nổ tung, hướng phía chung quanh khuếch tán đi ra ngoài.

Trên mặt đất cỏ dại thoáng cái trở nên khô vàng, vẻ này nóng rực lực lượng, như là vạn tấn thuốc nổ lập tức dẫn bạo, khủng bố lực phá hoại, trực tiếp đâm vào này chín tên Chấp Kiếm Đường đệ tử trên ngực.

Giờ phút này, Hàn Tiêu xa xa nghe được, tựa hồ có người đang gọi, "Hạ thủ lưu tình!"

Đáng tiếc, thì đã trễ.

Oanh!

Khùng bố lực lượng, trực tiếp đem chín người kia tạc bay ra ngoài, lồng ngực của bọn hắn, đều là bị cháy sạch. Nếu được một mảnh cháy đen, thật sâu lom dưới đi, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

"PHỐC!"

Chín trong dân cư đồng thời phun ra một đạo máu tươi, vô lực té trên mặt đất, hôn mê tới.

Hàn Tiêu cuối cùng vẫn là hơi chút lưu thêm vài phần khí lực, không có đem bọn hắn trực tiếp đốt thành tro bụi, nhưng vừa mới lực lượng, đủ để chấn vỡ bọn hắn gân mạch, lại để cho bọn hắn biến thành phế nhân.

Hàn Tiêu dưới chân một điểm, rời khỏi vòng chiến, cánh tay phải chấn động, đem Phần Tịch kiểm thu hồi trong cơ thể.

"Điều này sao có thể?"

"Đây chính là chín tên ngưng mạch cao giai sư huynh bố trí xuống Cửu Cực Tuyệt Sát Trận ah!"

"Trời ạ, Hàn Tiêu thì ra là thế cường đại sao?"

Phong Linh Nhi ngây ngốc sững sờ tại nguyên chỗ, Hàn Tiêu không chết, năng tự nhiên vui vẻ, thế nhưng mà đem chín tên sư huynh đánh cho sinh tử chưa biết, đây chính là trọng tội ah!

Rất nhanh, vừa rồi hô to "Hạ thủ lưu tình" Diệp Kinh Lôi liền phi thân đã tới.

Thình lình chứng kiến cái kia chín tên Chấp Kiếm Đường cao thủ té trên mặt đất, sinh tử không biết, mà Hàn Tiêu toàn thân là huyết, như là Địa Ngục Tu La!

Diệp Kinh Lôi lập tức ngây người tại chỗ, trong nội tâm nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

Vèo! Vèo! Vèo!

Rất nhanh, ngày càng nhiều trưởng lão, giáo viên phi thân mà đến, liền chương môn Khương Vô Nhai cũng kinh động đến.

Trong đám người, còn có Thu Uyển Vận cái kia thướt tha thân ảnh, chính về mặt ân cần nhìn xem Hàn Tiêu, Thu Thủy y hệt con người, tràn ngập rồi nghi vấn.

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, trên người hắn như trước mang theo vô số đạo máu chảy đầm đìa miệng vết thương, có chút đã bắt đầu vấy kết, có chút, nhưng như cũ vẫn còn chảy xuôi theo máu tươi.

Ánh mắt mọi người, ngay ngắn hướng nhìn thẳng Hàn Tiêu.

Hàn Tiêu bóp bóp nắm tay, hướng về phía chương môn Khương Vô Nhai cúi người hành lễ, cái gì cũng không nói, trực tiếp đi ra đám người.

Cùng Thu Uyển Vận gặp thoáng qua thời điểm, Hàn Tiêu xông nàng bắt đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Hắn chưa từng nghĩ tới tại Huyền Băng cung trên chốc bắt luận cái gì thị phi, hết lần này tới lần khác thị phi chốc cửa.

Tôi hôm qua như thế, hôm nay, cũng như thế!

...

Cản Khôn Cửu Kiếm, toàn bộ gân mạch đứt đoạn, may mắn có Huyền Băng cung chữa thương thánh dược, hơn nữa chương môn cùng các trưởng lão không tiếc tiêu hao tu vi, mới bảo trụ rồi một cái mạng nhỏ.

Chỉ là, bọn hắn đều triệt để biến thành rồi phế nhân.

Mà chương môn Khương Vô Nhai cũng theo đó sự, triệu tập Huyền Băng cung sở hữu tất cả trưởng lão cùng Phong Chủ, thậm chí liền vài tên thái thượng trưởng lão đều kinh động đến, cùng một chỗ thảo luận nên xử lý như thế nào Hàn Tiêu.

Đương nhiên đây hết thảy, Hàn Tiêu cũng không biết rõ tình hình.

Vừa về tới Thiên Mạc đại điện, hắn mà bắt đầu ngồi xuống tu luyện, cái gì cũng không muốn suy nghĩ, cái gì cũng không muốn đi để ý tới.

Đem làm hắn mở to mắt thời điểm, đã đến đêm khuya.

Bên người, còn có một người, về mặt ân cần thủ hộ lấy hắn.

"Tiêu nhi." Chứng kiến Hàn Tiêu mở to mắt, Mục Vân Xuyên thượng đi đến trước, ngồi xuống bên cạnh của hắn.

"Sư tôn, ta..." Hàn Tiêu có chút không biết như thế nào đối mặt Mục Vân Xuyên, hắn đem đồng môn sư huynh đánh thành trọng thương, chỉ sợ thân vì sư tôn Mục Vân Xuyên cũng sẽ phải chịu liên quan đến a.

"Đừng nói nữa, sư tôn cũng biết rồi." Mục Vân Xuyên yêu thương ở Hàn Tiêu trên đầu sờ lên, "Ngươi cũng là bị buộc đấy, xuất phát từ tự bảo vệ mình nha."

Mục Vân Xuyên hôm nay khó được không uống rượu, thậm chí trên người liền hồ lô rượu đều không có.

"Tiêu nhi, thực xin lỗi, sư tôn xuống núi đánh cho rượu, ngươi đã bị người như thế khi dễ, sư tôn xấu hổ làm người sư." Mục Vân Xuyên trong mắt hơi có chút đỏ lên, "Ngươi yên tâm đi, nếu ai dám động tới ngươi thoáng một phát, lão tử giết chết hắn! Ai cũng đừng muốn đụng đến ta Mục Vân Xuyên đồ đệ một cọng tóc gáy!"

"Không, ngươi là tốt nhất sư tôn." Hàn Tiêu thanh âm có chút nghẹn ngào, Mục Vân Xuyên chỉ sợ đã vì chính mình đã nhận lấy không ít áp lực a.

"Trước ngủ một giấc a." Mục Vân Xuyên khẽ thở dài một tiếng, "Trời sắp xuống, sư tôn cho ngươi đi ngủ!"

"Àn." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, nằm ở trên giường, thầy trò hai người nhìn nhau không nói gì, bọn họ cũng đều biết, nghênh đón Hàn Tiêu đấy, sẽ là một hồi phán quyết.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cao tầng hội nghị

Hàn Tiêu cùng Cháp Kiếm Đường Càn Khôn Cửu Kiếm một trận chiến, có thể nói là chấn kinh rồi toàn bộ Huyền Băng cung.

Càn Khôn Cửu Kiếm trọng thương không trùng trị, biến thành phế nhân, trọn đời không thể tu luyện. Cái này lại để cho Cháp Kiếm Đường các trưởng lão rất là đau lòng, liên danh yêu cầu chương môn nghiêm trị Hàn Tiêu, phải cũng phế đi tu vi của hắn, đánh gãy tứ chi, trục xuất Huyền Băng cung.

Thậm chí, trực tiếp lại để cho chương môn giao ra Hàn Tiêu, chỗ lấy cực hình.

Băng Phách đại điện.

Giờ phút này, Huyền Băng cung cao tầng, cơ hồ toàn bộ tụ tập ở đây, thương thảo ứng nên xử trí như thế nào Hàn Tiêu.

Chương môn Khương Vô Nhai ngồi ngay ngắn ở môn chủ trên bảo tọa, nhìn xem cả điện lên, tình cảm quần chúng xúc động trưởng lão, sắc mặt thập phần âm trầm.

"Còn có cái gì tốt nghị luận đấy, cái kia thằng cờ hó, tựu là cái tai họa!" Một gã Cháp Kiếm Đường trưởng lão một vỗ bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ngươi nói ai là thằng cờ hó!" Mục Vân Xuyên mạnh mẽ đứng lên, "Có loại một lần nữa cho lão tử nói một lần?"

Người trưởng lão kia cổ co rút lại, tuy nhiên đều là Hóa Nguyên cảnh, nhưng thực lực của hắn so về Mục Vân Xuyên, căn bản không tại một cái cấp bậc thượng.

"Sư đệ, chú ý tâm tình của ngươi." Khương Vô Nhai hít một tiếng, "Bốn chương môn biết rõ ngươi yêu thương đồ nhi, nhưng cũng không thể một mặt cứng chiều ah."

"Chương môn sư huynh!" Mục Vân Xuyên quay đầu lại nhìn về phía Mục Vân Xuyên, lớn tiếng nói: "Càn Khôn Cửu Kiếm liên thủ vây công ta cái kia đồ nhi, chiêu chiêu muốn chết, ra tay không chút lưu tình. Hừ hừ, chín tên ngưng mạch cao giai đệ tử, vây công một cái Ngưng Khí cảnh sư đệ, cứ như vậy bại hoại, đừng nói phế đi, tựu là chết rồi, cũng là đáng đời!"

"Cái này. . ." Khương Vô Nhai nhẹ gật đầu, "Hoàn toàn chính xác, Hàn Tiêu chỉ là tự bảo vệ mình, như hắn thật sự là tầm thường Ngưng Khí cảnh đệ tử, chỉ sợ hôm nay nằm ở trên giường đấy, tựu là Hàn Tiêu rồi."

"Chương môn, lời nói không thể nói như vậy!" Một gã lão giả râu tóc bạc trắng mở ra hai con ngươi, người này là Cháp Kiếm Đường Đại trưởng lão, Càn Khôn Cửu Kiếm, cũng là do hắn một tay dạy nên đấy, xem như hắn nửa cái đồ nhi.

"Hàn Tiêu cuối cùng thi triển xuất một chiêu, căn bản không phải ta Huyền Băng cung kiếm pháp, hơn nữa hần nguyên lực, cùng với chuỗi này huyết sắc trường kiếm." Lão già kia hừ nhẹ một tiếng, "Lão phu có lý do hoài nghi, cái này Hàn Tiêu sở tu luyện công pháp, chính là ma công!"

"Mà bản thân của hần, rất có thể là Ngoại Vực tà lên vào Huyền Băng cung gian tế!"

"Hoắc Tu, ngươi đừng ngậm máu phun người!" Mục Vân Xuyên chỉ vào lão già kia cái mũi mắng to: "Đồ nhi ta thân gia trong sạch, chính là Khai Dương thành Hàn gia công tử, hừ, phụ thân của hần chính là Hàn Di Sâm, chắc hần các ngươi cũng đều nghe qua a! Con của hần, tại sao có thể là Ngoại Vực tà ma gian tế?"

"Hàn Di Sâm!"

Mọi người đồng tử đều là co rút lại, Hàn Di Sâm danh tiếng, sớm hơn hai mươi năm trước tự danh chấn thiên hạ, chỉ là cái này sao chổi quật khởi bình thường thiên tài, tới cũng nhanh, biến mất nhanh hơn, giống như là một vòng lưu tinh xẹt qua, đem lộng lẫy nhất nhân sinh lưu lại, sau đó liền triệt để mai danh ẩn tích.

"Phụ thân là phụ thân, nhi tử là nhi tử." Hoắc Tu cắn răng, "Hần tu luyện công pháp, cái kia màu đỏ sậm nguyên lực, ngươi cảm thấy sẽ là cái gì chính đạo công pháp?"

"Hàn Di Sâm độc thân sát nhập Huyền Minh Ma Vực, bảy tiến bảy xuất, cứu ra phái ta thượng một đại chương môn, các ngươi những... này lang tâm câu phế đồ vật đều đã quên sao? Các ngươi tự là như vậy đối đãi ta Huyền Băng cung đại ân nhân nhi tử hay sao?"

Mục Vân Xuyên cảm xúc có chút kích động, hung hăng trừng ở Hoắc Tu, "Hôm nay ai dám động đến đồ nhi ta một cọng tóc gáy, vậy thì theo ta Mục Vân Xuyên trên người bước qua đi!"

"Mục Sư đệ, đừng quá mức kích động." Khương Vô Nhai lắc đầu hít một tiếng, "Không có có người muốn đối với Hàn Tiêu thế nào, chỉ là, chúng ta vẫn phải là dựa theo môn quy đến ah!"

"Môn quy?" Mục Vân Xuyên cười to nói: "Môn trong tử cái đó một đầu đã viết sư huynh có thể tùy ý khi dễ sư đệ, mà sư đệ liền hoàn thủ đều không được?"

"Tự tính toán hần đã thương ta Chấp Kiếm Đường chín tên đệ tử là tự bảo vệ mình, nhưng hần tu luyện ma công là thật." Hoắc Tu như trước cùng chết, "Tà môn ma đạo, tà rằng giết lầm, tuyệt không buông tha!"

"Ngươi!" Mục Vân Xuyên tròn mắt trừng trừng, "Họ Hoắc đây, ngươi muốn cùng ta solo sao?"

"Solo tự solo, sợ ngươi như thế nào?" Hoắc Tu cũng là bạo tính tình, trực tiếp rút... ra trường kiếm, một bộ muốn cùng Mục Vân Xuyên đấu võ tư thế.

"Tốt rồi!" Chương môn chợt quát lên: "Trên đại điện, hô to gọi nhỏ, còn thể thống gì!"

"Hừ!" Mục Vân Xuyên cùng Hoắc Tu giúp nhau trừng mắt liếc, thực sự không nói gì nữa.

"Truy Quang trưởng lão, ngài nghĩ sao?" Khương Vô Nhai ánh mắt, nhìn về phía rồi trên đại điện nhất tuổi già một gã lão giả, người này cũng là Huyền Băng cung là số không nhiều thái thượng trưởng lão một trong.

Truy Quang trưởng lão khẽ vuốt râu dài, thần nhiên nói: "Căn cứ các đệ tử miêu tả, cái kia Hàn Tiêu tu luyện công pháp, hoàn toàn chính xác không phải ta Huyền Băng cung Băng Huyền Kinh, hơn nữa, cùng Ngoại Vực tà ma ma công cực kỳ tương tự."

"Đặc biệt là hần cái kia đem màu đỏ trường kiếm, chỉ sợ. . ." Truy ánh sáng hít sâu một hơi, "Chỉ sợ là dùng máu huyết tế luyện, chính là huyết luyện chi vật, tuyệt không phải chính đạo chi vật."

"Đúng vậy, ta hoài nghi cái này là một thanh Huyết Kiếm!" Hoắc Tu lập tức nói tiếp, "Huyết Kiếm vừa ra, nhân gian đại loạn. Cái kia Hàn Tiêu, tự là cái ma chủng!"

Mục Vân Xuyên vỗ án, giận dữ nói: "Thả ngươi mẹ cầu rắm thí!"

"Huyết Kiếm vừa ra, nhân gian tất nhiên loạn. . ." Khương Vô Nhai tại trên đại điện đi qua đi lại, lông mày thâm tỏa, "Chuôi này kiếm, hoàn toàn chính xác cùng trong truyền thuyết Huyết Kiếm tương tự ah."

"Ma Đạo thâm thấu, hoàn toàn chính xác đáng sợ." Diệp Kinh Lôi thần nhiên nói: "Thử hỏi, một cái Hoàng cấp một Tinh Thiên phú tài trí bình thường, tại sao có thể có như thế thực lực đáng sợ? Ngoại trừ tu luyện ma đạo công pháp, còn có cái khác giải thích sao?"

"Diệp sư huynh!" Thu Uyển Vân bỗng nhiên đứng lên, theo lý cổ gắng nói: "Hàn Tiêu tu luyện chính là kiếm đạo, dùng kiếm đạo uy lực, có loại thực lực này, cũng không không thể nào đâu!"

"Ai. . ." Khương Vô Nhai thở dài một tiếng, "Mặc dù là kiếm đạo, cũng không tồn tại trực tiếp đem bội kiếm thu nhập trong cơ thể pháp môn a? Trừ phi là huyết luyện chi kiếm, do máu tươi luyện hóa mà thành, mới có thể làm được."

Mục Vân Xuyên vội vàng giải thích nói: "Chương môn sư huynh, ngươi đừng quên rồi phụ thân của hần là ai, dùng phụ thân hần năng lực, nắm giữ một ít

chúng ta cũng không biết thần bí công pháp, lại có cái gì kỳ quái?"

"Cái này. . ." Khương Vô Nhai tay áo vung lên, lần nữa thờ dài một tiếng.

"Nhìn qua chương môn sư huynh nghĩ lại!" Mục Vân Xuyên cúi người hành lễ, trong ánh mắt mang theo vài phần khẩn cầu chi ý.

Thu Uyển Vận cũng muốn mở miệng, nhưng lập trường của nàng, thật sự không thích hợp nhiều lời, hơn nữa Hàn Tiêu trong lúc tình thế cấp bách thi triển Tuyệt Trần Kiếm pháp, đã để nàng đã bị không ít nghi vấn rồi.

"Hương chương môn theo lẽ công bằng xử lý!" Hoắc Tu bọn người cũng không cam chịu yếu thế, cho Khương Vô Nhai gây áp lực.

"Ta Huyền Băng cung tuyệt sẽ không oan uổng người tốt, nhưng là tuyệt không có thể cô tức đường gian." Khương Vô Nhai hít sâu một hơi, "Hàn Tiêu người này, bốn chương môn cũng nhiều lần quan sát, hấn mặt mày tầm đó, cũng không giống gian tà thể hệ, nhưng như là đã tu luyện rồi mặt khác công pháp, cũng không thích hợp tiếp tục lưu lại Huyền Băng cung rồi."

"Dựa theo môn quy, vốn nên huỷ bỏ tu vi, trục xuất sư môn, nhưng phụ thân hấn tại ta Huyền Băng cung có đại ân, sẽ đưa hấn ly khai Huyền Băng cung, từ nay về sau, vô luận hấn trên giang hồ là bất luận cái gì hành vi, đều cùng ta Huyền Băng cung, lại không một chút liên quan!"

"Chương môn!" Mọi người còn muốn tranh luận, lại bị Khương Vô Nhai ngăn lại, "Tốt rồi, việc này cứ như vậy quyết định. Mục Sư đệ, người cùng Hàn Tiêu nói một chút hôm nay phán quyết, lại để cho hấn nhanh chóng xuống núi a."

"Hấn đã không còn là ta Huyền Băng cung đệ tử, không thể tại Huyền Băng cung tiếp tục dừng lại."

"Vâng!" Mục Vân Xuyên thờ dài một tiếng, đây đã là kết quả tốt nhất rồi, vô luận như thế nào, Hàn Tiêu khẳng định là không thể nào tiếp tục để lại.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Trục xuất sư môn

Từ khi đánh với Càn Khôn Cừu Kiếm một trận về sau, Hàn Tiêu không có ra lại hôm khác màn đại diện, liên tiếp ba ngày, hấn đều đang đợi đợi, chờ đợi cao tăng cuối cùng phán quyết.

Dù sao vô luận phán quyết như thế nào, Hàn Tiêu là không thể nào thúc thủ chịu trôi, mặc người chém giết đấy.

Dùng thực lực của hấn, tự tính toán vẫn không thể nói đánh khắp Huyền Băng cung vô địch thủ, nhưng nếu là hấn muốn chạy trốn, không ai có thể ngăn được.

Rốt cục, hấn chờ đến Mục Vân Xuyên.

Mục Vân Xuyên sắc mặt cũng lúng túng, bởi vì trước kia vô cùng kích động, trên mặt của hấn còn mang theo một ít ửng hồng.

"Sư tôn, như thế nào?" Hàn Tiêu trong nội tâm còn mang theo một tia chờ mong.

Huyền Băng trong nội cung, hấn còn có quá nhiều lưu luyến, hấn cũng không muốn xám xịt chạy đi.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha." Mục Vân Xuyên sờ lên Hàn Tiêu cái ót, hít sâu một hơi, nói: "Chương môn sư huynh cuối cùng quyết định, đem người trục xuất Huyền Băng cung, từ nay về sau, người... Ta và người liên không còn là thầy trò rồi."

"Sư tôn." Hàn Tiêu hốc mắt hơi đỏ lên, "Ngài thật sự muốn đem ta trục xuất sư môn sao?"

"Cái gì sư tôn không sư tôn, chỉ là một cái danh hiệu." Mục Vân Xuyên cười cười, "Trong lòng ta, dùng người chỉ đó là ta đặc ý nhất đồ nhi, ai cũng so ra kém."

"Lần này kỳ thật cũng không trách người, chương môn cũng biết, người chỉ là tự vệ, bởi vậy cũng không có phể người tu vi." Mục Vân Xuyên thờ dài, lời nói thâm thúy nói: "Chỉ có điều người cái kia môn công pháp, còn có cái thanh kia huyết sắc trường kiếm thức sự quá quý dị, người có thể nói cho sư tôn, đó là cái gì sao?"

"Không thể nói." Hàn Tiêu cắn răng, "Sur tôn, thật có lỗi, ta thật sự không thể nói."

Tà Long Phần Thiên luân là chôn dấu tại Hàn Tiêu đáy lòng lớn nhất bí mật, cho dù là cô cô hẳn đều không có nói cho.

Có đôi khi, giấu đi một sự tình, cũng không là vì không tín nhiệm, mà là không hy vọng bọn hắn cũng bị liên lụy vào đến.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội, như vậy tuyệt thế chí bảo, người biết mỗi nhiều, chính mình thì càng nhiều một phần nguy hiểm, thậm chí có thể sẽ cho người bên cạnh mình mang đến họa sát thân.

"Không thể nói cũng không nói a." Mục Vân Xuyên cười cười, "Thiên hạ to lớn, nơi nào không thể dung thân? Đã đi ra Huyền Băng cung, ngươi cũng làm theo là một cái đội trời đập đất hào nam."

"Ân." Hàn Tiêu hít sâu một hơi, trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu.

"Tiêu nhi." Mục Vân Xuyên hiền lành sờ lên Hàn Tiêu đầu, "Ngươi trên người có phi thường nồng đậm tà khí, sur tôn biết rõ, ngươi ngày sau chỉ sợ sẽ đi đến một đầu giết chóc con đường, nhưng sur tôn hi vọng, bất cứ lúc nào, ngươi cũng không thể mất phương hướng bản tâm, trở thành giết chóc máy móc."

"Ngươi phải nhớ kỹ, lực lượng cường đại, chỉ là vì thủ hộ người bên cạnh mình, mà không phải khi dễ nhỏ yếu, lấy mạnh hiếp yếu."

"Đệ tử ghi nhớ sur tôn dạy bảo." Hàn Tiêu bịch một tiếng, quỳ lạy tại Mục Vân Xuyên trước mặt, cắn răng nói: "Đệ tử bất hiếu, cho tới bây giờ cũng không có cho sur tôn làm về vang, ngược lại còn liên lụy sur tôn..."

Nói xong, Hàn Tiêu nhin không được rơi xuống hai giọt nước mắt, không ngừng hơi thở hấp khí, bình phục nội tâm kích động.

Hắn là người của hai thế giới, vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không đi là bất cứ chuyện gì rơi lệ, khả nhân tâm, hết lần này tới lần khác chính là một cái kỳ quái đồ vật, cảm động thời điểm, nước mắt tự nhiên hoàn toàn không bị khống chế.

"Đi thôi." Mục Vân Xuyên hít sâu một hơi, giọt lệ già nua rốt cục chảy xuống, "Nhớ kỹ sur tôn lời mà nói..., làm đội trời đập đất đàn ông!"

Hàn Tiêu ngửa đầu nhìn qua sur tôn, mạnh mẽ ôm lấy bờ vai của hắn, nước mắt mờ hồ ánh mắt, hôm nay từ biệt, chỉ sợ về sau liền sẽ không còn có cơ hội nhìn thấy sur tôn.

"Đi thôi. Dừng hành động của ngươi, chứng minh Huyền Băng cung đem ngươi đuổi đi ra là thứ cớ nào buồn cười sai lầm!" Mục Vân Xuyên sau lưng hắn vỗ nhẹ nhẹ vài cái, ra về thản nhiên nói.

Hiện tại Hàn Tiêu, đã so Mục Vân Xuyên còn cao xuất một ít, không bao giờ ... nữa là cái kia có thể tùy tiện kháng trên bả vai thượng thiếu niên gầy yếu rồi.

Thật lâu, Hàn Tiêu dùng rồi nước mắt, quay người đã đi ra Thiên Mạc đại điện.

"Ai..."

Mục Vân Xuyên như trước sững sờ đứng tại nguyên chỗ, ngửa mặt lên trời thở dài, nhìn xem Hàn Tiêu bóng lưng rời đi, nhin không được ảm đạm rơi lệ.

...

Hàn Tiêu rơi xuống Thiên Mạc phong, đang lúc sau giờ ngo, hắn có chút mờ mịt đi đang quen thuộc trên đường, trong nội tâm vẫn còn có chút lo lắng.

"Huyền Nhi còn đang bế quan, không biết nha đầu kia..." Hàn Tiêu cắn răng, quyết định đi hỏi một câu Diệp Huyền nghĩ cách, nếu như nàng muốn cùng chính mình cùng đi tự nhiên tốt nhất, nhưng nếu như nàng muốn tiếp tục lưu lại, Hàn Tiêu cũng tôn trọng ý kiến của nàng.

Đương nhiên, còn có Tiểu sư thúc Thu Uyển Vận, tuy nhiên cùng nàng cuối cùng không có khả năng có kết quả gì, nhưng ít ra, cùng nàng ở trước mặt cáo biệt, gặp được cuối cùng một mặt cũng là tốt.

"Đi trước Phi Tuyết Phong nhìn xem."

Hàn Tiêu thẳng hướng phía Phi Tuyết Phong phương hướng đi đến, Diệp Huyền bị Liễu Bạch Tô thu làm quan môn đệ tử về sau, quanh năm bế quan, tu vi tiến bộ cũng hoàn toàn chính xác rất nhanh.

Rất nhanh, Hàn Tiêu liền đi tới Phi Tuyết Phong cửa đại điện.

Phi Tuyết Phong các đệ tử chứng kiến Hàn Tiêu xuất hiện ở chỗ này, đều có chút kinh ngạc, thầm nghĩ hắn không phải đã bị trục xuất môn rồi sao? Như thế nào trả lại Phi Tuyết Phong làm cái gì?

"Liễu sư thúc, ngài có ở đây không?" Hàn Tiêu ở ngoài điện đứng lại, cao giọng hô: "Đệ tử Hàn Tiêu, đến đây tìm Diệp Huyền sư muội, có nếu thương lượng."

"Người là ai Liễu sư thúc." Chính vào lúc này, một gã đáng người đầy đà, đáng vẻ thướt tha mềm mại mỹ phụ bước nhanh theo trong điện đi ra, người này tựa là Diệp Huyền sư tôn, chương môn phu nhân, Liễu Bạch Tô.

"Ách..." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, mình đã không phải Huyền Băng cung đệ tử, tự nhiên không có tư cách lại hô sư phụ nàng thúc rồi.

"Ta là tới tìm Diệp Huyền đây, phiền toái chương môn phu nhân thay thông báo một tiếng."

"Nàng còn đang bế quan tu luyện, người chạy nhanh ly khai Huyền Băng cung a, nếu không, đừng trách ta dùng tự tiện xông vào Huyền Băng cung đem người đuổi bắt rồi."

Hàn Tiêu lắc đầu cười cười, thật sự là có mẹ hấn tất có con hấn, Khương Vô Nhai coi như là một cái theo lẽ công bằng xử sự chính trực chi nhân, hết lần này tới lần khác lại sinh ra Khương Thần như vậy bại hoại, xem ra là di truyền cái này Liễu Bạch Tô đại bộ phận "Tốt đẹp huyết mạch".

"Chương môn phu nhân, có mấy câu, phiền toái ngài chuyển cáo cho Huyền Nhi."

"Người nói đi." Liễu Bạch Tô khẽ gật đầu, nàng là Diệp Huyền sư tôn, tự nhiên biết rõ Diệp Huyền cùng Hàn Tiêu tâm đó có chút bất hợp không ngừng, lý còn loạn tình cảm. Hàn Tiêu đã nguyện ý ly khai, thay hấn chuyển cáo một ít cáo biệt lời nói, cũng là không gì đáng trách.

"Người nói với Huyền Nhi, nàng hiện tại nhưng những năm qua, có lẽ mình làm ra lựa chọn rồi, ta cùng nàng khi còn nhỏ ân tình, cũng sớm đã trả hết nợ, nàng không nợ ta cái gì. Nếu có duyên, ngày sau giang hồ gặp lại."

"Tự những... này sao?" Liễu Bạch Tô nhàn nhạt hỏi.

"Àn, tự những... này, làm phiền chương môn phu nhân thay chuyển cáo rồi."

"Không có vấn đề." Liễu Bạch Tô nghe Hàn Tiêu lời này, tựa hồ là tại khích lệ Diệp Huyền ở lại Huyền Băng cung, bởi vậy thái độ cũng khá hơn một chút, "Hàn Tiêu, tuy nhiên người đã đi ra Huyền Băng cung, nhưng ngày sau hành tẩu giang hồ, hay là muốn quang minh lỗi lạc, không thể lợi dụng ta Huyền Băng cung công phu, Nhâm ý làm vậy, ức hiếp nhỏ yếu."

"Ghi nhớ chương môn phu nhân dạy bảo."

Hàn Tiêu trong nội tâm cười lạnh: Người cái này ngu xuẩn nữ nhân có rãnh hay là nhiều quân quân người cận bã nhi tử a, ức hiếp nhỏ yếu, Nhâm ý làm vậy Khương Thần là toàn chiếm được, mà quang minh lỗi lạc, cùng Khương Thần một mao tiền quan hệ đều không có.

Về phần Khương Thần, người tốt nhất cả đời trốn ở Huyền Băng cung, nếu không, hừ hừ!

Hàn Tiêu nói xong, trực tiếp quay người rời đi, mục tiêu thẳng đến Lăng Vân Phong.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đêm ly biệt

Hàn Tiêu đứng tại thẳng tắp Lăng Vân Phong dưới chân, ngửa đầu nhìn qua cái kia cao vút trong mây ngọn núi, trong nội tâm không khỏi nhớ tới Thu Uyển Vận cái kia tuyệt mỹ dung nhan.

Cùng với, đêm hôm đó, ôm lấy Thu Uyển Vận thời điểm, hai người sinh ra cái chủng loại kia cảm giác kỳ diệu.

Hắn ly khai Thiên Mạc đại điện thời điểm, cũng không mang cái gì đó, chỉ là đem Thu Uyển Vận tiễn đưa cho mình túi càn khôn nhét tại trong ngực.

Ngừng chân nhìn hồi lâu, Hàn Tiêu rốt cục hoạt động rồi bước chân, mạnh mẽ điểm xuống mặt đất, "Vèo" thoáng một phát, cao cao nhảy lên, mượn vách đá nhám thạch, từng bước một lên cao, dán vách đá, lên như điều gặp gió.

Khinh công của hắn trình độ đã có thể so với các đại Phong Chủ, đáng tiếc, một mực cũng không có người truyền thụ hắn ngự kiếm chi thuật, nếu không, dùng tu vi của hắn, đã đạt đến ngự kiếm phi hành yêu cầu.

Hàn Tiêu hai năm qua say mê tại kiếm thuật, cũng không có tận lực đi tu luyện nguyên lực, hắn không hỏi, Mục Vân Xuyên tự nhiên cũng sẽ không chủ động đi giáo huấn Hàn Tiêu cái gì.

Rất nhanh, Hàn Tiêu liền leo lên rồi Lãng Vân đỉnh.

Cái này tòa đã tới qua vô số lần Tuyết Phong, lại để cho hắn có một loại đặc biệt lưu luyến cảm giác.

Hắn ần ần cảm thấy, đêm nay, Thu Uyển Vận nhất định sẽ đến.

Tại đỉnh núi tùy ý đạp vài bước, Hàn Tiêu chợt thấy tại đỉnh núi trung ương, còn cắm một thanh kiếm.

Đây là Thu Uyển Vận trong tay cái thanh kia Ngọc Nữ kiếm.

Hàn Tiêu Hậu đến cũng biết, Thu Uyển Vận tiến đưa cho kiếm của mình tên là Quân Tử Kiếm, mà bội kiếm của nàng, thì là Ngọc Nữ kiếm, hai thanh kiếm, vốn là một đôi.

"Nguyên lai Tiểu sư thúc đã tới."

Hàn Tiêu trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, nhẹ nhàng rút lên Ngọc Nữ kiếm, lại lấy ra bản thân Quân Tử Kiếm, nhìn xem cái này hai thanh hàn quang lấp lăm trường kiếm, Hàn Tiêu trong nội tâm nhất thời ngũ vị Trần tạp.

Ngày xưa cùng Thu Uyển Vận luyện kiếm tràng cảnh trong đầu không ngừng quanh quẩn, lái đi không được.

Cả đời này, chính mình chỉ sợ quên không được nữ nhân này rồi.

"Về sau, chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại Tiểu sư thúc rồi, không bằng lấy đi kiếm này, lưu là kỷ niệm." Hàn Tiêu nhẹ nhàng tại Ngọc Nữ kiếm thượng vuốt ve rồi vài cái, nội tâm bồi ngùi mãi thôi.

"Cần phải đi, duyên phận đã hết, không tự phiền muộn cũng là uống công." Hàn Tiêu than nhẹ một tiếng, quay người đang muốn ly khai.

Lại vào lúc này, Hàn Tiêu thấy được một cái ở sâu trong nội tâm vô cùng hy vọng bóng lưng.

Một đạo xuất trần tuyết diễm bóng lưng, Đỉnh Đỉnh đứng ở vách đá, sâu kín nhìn qua phương xa mây trắng.

Gió núi thổi qua, rồi loạn vấy, trong mơ hồ, kẹp ở lấy trên người nàng hương thơm.

Bóng lưng của nàng, lộ ra có chút cô đơn, có chút tịch mịch...

Hàn Tiêu trong nội tâm có chút đau xót, nguyên lai, nàng một mực đều tại!

Một mực đều tại ở chỗ này chờ chính mình!

"Tiểu sư thúc." Hàn Tiêu thấp giọng hoán một câu, "Ngươi..."

Thu Uyển Vận như trước nhìn qua cái kia phiến mây trắng, khoan thai đến: "Ngươi giống như là cái này phiến mây trắng giống như, cuối cùng đem đi xa, trả lại làm chi?"

Hàn Tiêu tâm thần chấn động, sửng sốt tại nguyên chỗ, trong khoảng thời gian ngắn, nhưng lại không biết nên trả lời như thế nào, chẳng lẽ nói: Trong nội tâm của ta muốn ngươi, không bỏ xuống được ngươi sao?

Thu Uyển Vận bỗng nhiên quay đầu lại, buồn bã nói: "Ta hiện tại đã không phải là sư thúc của ngươi rồi, về sau không cho phép gọi bậy."

Nói xong, nàng nện bước Đỉnh Đỉnh bước chân, chậm rãi đi đến Hàn Tiêu trước mặt, chứng kiến Hàn Tiêu trong tay nắm Quân Tử Kiếm cùng Ngọc Nữ kiếm, đồng tử có chút co rút lại, thấp giọng lâm lâm nói: "Ngươi biết rõ chúng là một đôi đúng không?"

"Àn." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Ngọc Nữ kiếm, ngươi vì sao vứt bỏ ở chỗ này?"

"Không muốn, liền bỏ quên." Thu Uyển Vận cắn răng, "Về sau, ta cũng sẽ không lại leo lên ngọn núi này."

"Như vậy, thanh kiếm này đưa ngươi đi." Hàn Tiêu cười cười, "Ta lấy đi ngươi Ngọc Nữ kiếm, ngươi nhận lấy của ta Quân Tử Kiếm."

"Đem ta tiến đưa đồ đặc của ngươi đưa về cho ta, ngươi tặng quà thật đúng là hào phóng đây này."

"Hắc hắc." Hàn Tiêu có chút không có ý tứ gãi gãi đầu, có chút không biết làm sao.

Thu Uyển Vận nhìn qua Hàn Tiêu tri độn bộ dáng, không khỏi "PHỤT" một tiếng, kiều nờ nụ cười, nhưng vẫn là thò tay nhận lấy Quân Tử Kiếm.

"Ngươi tiến ta lễ vật, ta cũng tiến đưa ngươi một kiện lễ vật." Thu Uyển Vận theo chính mình túi càn khôn trong lấy ra một bộ mới tinh áo tím, đưa tới Hàn Tiêu trong tay, "Ngươi nha, quần áo luôn phá, về sau..."

Hai người nhìn nhau, đều là ngây ngẩn cả người.

Ở đâu còn có cái gì về sau đây này?

Đỉnh núi gió nhẹ, phật qua hai gò má, mây trắng thông thả theo bên người thổi qua.

Hai người nhìn nhau rồi thật lâu, thật lâu, ai cũng không đành lòng đánh vỡ phần này Ninh Tĩnh.

Thời gian từ từ trôi qua, Thái Dương chậm rãi hướng về Tây Phương rơi xuống.

Xinh đẹp ánh nắng chiều, dần dần tan hết, màn đêm lạnh yên tới.

Tối nay tình không, không hiểu nắng ráo sáng sủa.

Hàn Tiêu rốt cục hại chết phá vỡ trầm mặc, trầm giọng nói: "Trời tối rồi, ta... Cũng nên đi."

Thu Uyển Vận sâu kín nhẹ gật đầu, giọng nói êm ái: "Người y phục trên người đều bị hư hao như vậy, vì cái gì còn ăn mặc?"

"Bởi vì đây là người tiền đưa đó a." Hàn Tiêu cười cười, "Hơn nữa ta cảm thấy được trên người có mấy cái phá động, cũng蛮 thời thượng nha."

Hàn Tiêu sau này trở về, tuy nhiên thay cho rồi bên trong áo dài, nhưng bên ngoài cái này áo choàng, hẳn lại không bỏ được thay cho.

Cho dù, cái này áo choàng đã rách nát cơ hồ không có cách nào mặc.

Thu Uyển Vận hít sâu một hơi, cắn cắn cặp môi đỏ mọng, nói: "Ta vừa mới không phải đưa một kiện bộ đồ mới ấy ư, thay đổi lại đi thôi."

Nói xong, Thu Uyển Vận chậm rãi đi tới, Hàn Tiêu tim đập lập tức gia tốc rồi gấp bội.

Thu Uyển Vận tự nhiên cười nói, vươn ngọc thủ đem Hàn Tiêu trên người động động trang cời, lại đem bộ đồ mới triển khai, ôn nhu thay hẳn thay y phục.

"Người nha, ngày sau hành tẩu giang hồ, ngàn vạn đừng đơn giản tin tưởng người khác, người ở phía ngoài có thể so sánh Huyền Băng cung người giáo hoạt nhiều hơn, còn có... Ân!"

Lời còn chưa nói hết, chợt nghe Thu Uyển Vận nhẹ giọng yêu kiều rồi một tiếng.

Nguyên lai, Hàn Tiêu đứng là tại Thu Uyển Vận mở ra hai tay là hẳn mặc quần áo thời điểm, mạnh mẽ ôm eo nhỏ của nàng.

"Người... Chúng ta không thể như vậy..." Thu Uyển Vận liền vội vươn tay ngăn cản ở trước ngực, khuôn mặt đỏ đến nóng lên, thế nhưng mà, nàng cũng không có đẩy ra Hàn Tiêu.

Hàn Tiêu si ngốc thò tay nâng nàng tuyệt mỹ khuôn mặt, thâm tình nhìn chăm chú lên nàng cặp kia rục rờ như ngôi sao con người, ôn nhu nói: "Uyển, người thật sự rất đẹp."

Uyển nhi!

Thu Uyển Vận chỉ cảm thấy trong óc trống rỗng.

Hắn, muốn làm gì vậy?

Hàn Tiêu cánh tay trái nắm ở Thu Uyển Vận vòng eo, dùng sức đem hẳn ôm vào trong ngực, hai người thân thể, lần nữa chặt chẽ kề nhau, về này cảm giác kỳ diệu, lần nữa tại hai người trong đầu quanh quẩn, bồi hồi không đi.

Thu Uyển Vận kim lòng không được lại là giọng dịu dàng "Ân" rồi một tiếng, trong mắt tràn ngập rồi bối rối, còn có một tia... Chờ mong.

Hàn Tiêu tâm, giống như là bồn chồn giống như, kịch liệt nhúc nhích, hẳn trong óc nóng lên, nhìn qua cái kia kiều diễm ướt át cặp môi đỏ mọng, lại để cho hẳn triệt để đã mất đi lý trí.

Hắn có chút cúi đầu, nhắm mắt lại, trùng trùng điệp điệp hôn lên đi.

Thu Uyển Vận toàn thân run lên, cũng chậm rãi khép lại hai con người, một hồi ý loạn tình mê.

Hàn Tiêu cảm thấy một tia ôn hòa mùi thơm khí tức đánh úp lại, lại để cho hẳn nhìn không được điên cuồng mút hút. Thu Uyển Vận bắt đầu còn có chút không thích ứng, nhưng rất nhanh ngay tại Hàn Tiêu thuần thực thiết công xuống, trở nên nhu thuận...mà bắt đầu.

Thu Uyển Vận nhanh chóng chặt lại hai mắt, lông mi run rẩy, mê say trong đó, căn bản không biết mình người ở chỗ nào.

Cơ hồ là vô ý thức đấy, Hàn Tiêu hai tay, đã ở đồng thời, tùy ý vuốt ve Thu Uyển Vận uyển chuyển thân thể mềm mại.

Rốt cục, Hàn Tiêu ôm Thu Uyển Vận, chậm rãi bình nằm xuống, thò tay một kéo, nhẹ nhàng kéo ra rồi Thu Uyển Vận bên hông dài lưng, chậm rãi cởi ra tầng kia hơi mỏng quần lụa mỏng, một hồi vuốt ve về sau, nhẹ giải La Thường, chỉ nghe đến một tia sâu kín mùi thơm của cơ thể xông vào mũi.

Này là mê người thân thể, đối với thân mang Tà Long chỉ lực Hàn Tiêu mà nói, không thể nghi ngờ có trí mạng hấp dẫn!

Ông!

Hàn Tiêu trong đầu trống rỗng, rốt cuộc khắc chế không được trong cơ thể khô nóng, chà đạp thân thể ép xuống dưới.

Thu Uyển Vận đột nhiên thanh tỉnh, nhìn qua Hàn Tiêu, giọng dịu dàng quát: "Người! Người lại dám.. Ách.."

Chỉ là, tùy theo mà đến kích tỉnh lại để cho nàng căn bản không có thời gian đi làm bất luận cái gì suy nghĩ, lý trí của nàng, đã ở như thủy triều trong khoái cảm, triệt để bao phủ!

Sau đó, chính là chợt như một đêm gió xuân đến... (mắt cmmr tờ...rình roài

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Giục ngựa giờ rồi

Lăng Vân đỉnh phía trên, như trước tất nhiên đông lạnh trời giá rét, Bạch Tuyết chồng chất, nhưng này nhưng căn bản không cách nào ngăn cản Hàn Tiêu thể nội về này hùng lực thiếu đốt khô nóng chi hóa.

Xuân phong nhất độ, Hàn Tiêu thoáng thanh tỉnh vài phần, Tuyết Phong chỉ đỉnh gió lạnh thổi đến mà đến, lại để cho Hàn Tiêu nhìn không được rung mình một cái.

Hàn Tiêu đột nhiên tỉnh ngộ lại, chính mình vừa rồi, rõ ràng đem Tiểu sư thúc cho. . . Cái kia rồi!

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, vội vàng đem tán lạc tại một bên quần áo thu nạp, che ở Thu Uyển Vận Linh Lung trên thân thể mềm mại.

Chỉ thấy Thu Uyển Vận vô lực nằm ở quần lụa mỏng lên, trắng nõn như ngọc thân thể mềm mại lại để cho Hàn Tiêu tìm đập thành thịch.

Giờ phút này, Thu Uyển Vận chính dùng một loại cực kỳ ánh mắt u oán nhìn xem Hàn Tiêu, trong mắt đẹp lóe ra phức tạp thần sắc, có khiếp sợ, có bất đắc dĩ, có hạnh phúc, còn có một tia hối tiếc. . .

Hàn Tiêu thấy nàng cái kia mảnh mai bộ dáng, thương tiếc ôm eo nhỏ của nàng, đột nhiên trông thấy quần lụa mỏng thượng khi nào đồ tươi, trong nội tâm "Lộp bộp" một tiếng: Nguyên lai Tiểu sư thúc lại còn là hoàn bích chi thân!

Hàn Tiêu trong nội tâm đau xót, đem Thu Uyển Vận ôm vào trong ngực, có chút lúng túng nói: "Thực xin lỗi, ta. . . Ta thật sự không biết, vừa rồi ta. . ."

Loại tình huống này, Hàn Tiêu cũng có chút ít rối loạn đúng mực, không phải nói cái gì, nên làm không nên làm, toàn bộ cũng đã làm xong!

Hàn Tiêu luống cuống tay chân giúp Thu Uyển Vận mặc vào quần áo, mà Thu Uyển Vận tắc thì cúi đầu, thuận theo phối hợp Hàn Tiêu, một bộ mặc hấn bài bố bộ dáng.

"Ta. . . Ta thật không phải là cố ý đấy." Hàn Tiêu nhìn xem nàng trống rỗng ánh mắt, một tay lấy nàng ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn lên nàng cặp môi đỏ mọng.

Thu Uyển Vận thân thể mềm mại run lên, có chút nhắm lại con ngươi, thuận theo rúc vào Hàn Tiêu trong ngực, tu vi của nàng mặc dù cao, nhưng dù sao mới là lần đầu tiên "phá tờ-rình", thân thể bao nhiêu có chút suy yếu.

Thời gian dần qua, Thu Uyển Vận vậy mà nằm ở Hàn Tiêu trên người, Điềm Điềm tiến nhập mộng đẹp.

. . .

Sắc trời dần dần sáng.

Thu Uyển Vân đã khôi phục thể lực, đột nhiên theo Hàn Tiêu trong ngực người nhẹ nhàng mà lên, có chút nhúc nhích cặp môi đỏ mọng, nhìn qua Hàn Tiêu hơn nửa ngày, mới đứt quãng nhỏ ra mấy chữ.

"Người. . . Chuyện tối ngày hôm qua, nếu cho người khác đã biết, ta sẽ giết. . . Ta, ta sẽ chết cho người xem!"

Nói xong, Thu Uyển Vân cũng không đợi Hàn Tiêu trả lời, trực tiếp thả người nhảy lên, hướng phía tuyết trần Phong phương hướng, công tắc mà đi.

Hàn Tiêu trong mắt mang theo vẻ mờ mịt, nhìn xem Thu Uyển Vân đi xa bóng lưng, tay phải dùng sức tại trên trán vỗ nhẹ nhẹ đập, lầm bầm nói: "Móa nó, ta đến cùng đã làm mấy thứ gì đó!"

Hắn rất muốn đuổi theo, thế nhưng mà đuổi tới, lại có thể như thế nào đây? Thu Uyển Vân sẽ cùng theo hắn hồi trở lại Hàn gia làm Thiếu nữ sao?

"Ai. . ." Hàn Tiêu Trường thán một tiếng, "Coi như là một hồi mộng xuân a."

Trong gió rét, ngơ ngác đã ngồi hồi lâu sau, Hàn Tiêu mới mặc vào Thu Uyển Vân tiền đưa cho mình bộ đồ mới, đã đi ra Lăng Vân đình.

Huyền Băng cung đệ tử chứng kiến Hàn Tiêu rõ ràng còn ở tại chỗ này, đều là xa xa tránh được hắn, bọn hắn cũng không muốn cùng thằng này chọc nửa điểm quan hệ.

Chậm rãi đi đến Huyền Băng cung sơn môn chỗ, hồi tưởng lại lần thứ nhất nhìn thấy Mục Vân Xuyên thời điểm, nháy mắt, thời gian hơn hai năm, thoáng như hôm qua.

"Nhẹ nhàng mà, ta đi rồi, chính như ta nhẹ nhàng mà ra, không mang đi một đám mây màu." Hàn Tiêu nhìn qua Lăng Vân đình phương hướng, đưa mắt nhìn một lát, rốt cục vẫn phải quay người, đi nhanh đạp ra khỏi núi môn.

"Hàn sư đệ."

Chính vào lúc này, một đạo nhu hòa thanh âm dễ nghe, truyền vào Vương Thần trong tai.

Cái thanh âm này, chính là đến từ Băng Phách phong cái vị kia sư tỷ, Phạm Linh.

Hàn Tiêu mãnh liệt xoay người, chỉ thấy Phạm Linh ăn mặc một bộ áo trắng, nên bước Đình Đình bước chân, chậm rãi đi tới, trên mặt, còn mang theo một vòng mê người mỉm cười.

"Sư tỷ." Hàn Tiêu ngăn người, hắn không nghĩ tới, chính mình lúc rời đi, duy nhất cho mình tổng biệt đấy, lại là Phạm Linh.

Đương nhiên, đây là bởi vì Diệp Huyền cùng Trương Văn Tường đều bị chộp tới bế quan, mà Thu Uyển Vân. . .

Chỉ có thể nói Thu Uyển Vân cho Hàn Tiêu tổng biệt một cái giá lớn, có chút đại.

"Hàn sư đệ." Phạm Linh chậm rãi đứng lại tại Hàn Tiêu trước mặt, có chút cắn cắn môi, "Không thể tưởng được ta vừa vừa về đến, chợt nghe nói người bị trục xuất Huyền Băng cung rồi."

Phạm Linh quanh năm không tại Huyền Băng trong nội cung, lần trước tại Tinh La Đại Sâm Lâm từ biệt về sau, hai năm qua, bọn hắn đều không có lại đã gặp mặt, mà lần nữa gặp mặt, đã là xa nhau.

"Ha ha. . ." Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, "Ta cũng không muốn ah."

"Cái này. . . Cho người." Phạm Linh có chút nâng lên bàn tay như ngọc trắng, trắng nõn trong ngọc chuông, nâng một quả trắng muốt ngọc bội.

"Như thế nào? Đưa cho ta đính ước tín vật?" Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, thò tay nhận lấy cái kia miếng ngọc bội, ở trên khắc một đôi Phượng Hoàng, ý vị của nó, không cần nói cũng biết.

Một con phượng, một hoàng, chính là là vợ chồng, trời sinh một đôi, thiết một đôi.

"Người không nên hiểu lầm." Phạm Linh khuôn mặt hơi đỏ lên, cắn răng nói: "Ta. . . Ta chỉ là tiền đưa người đi một lần cái khác lễ vật."

Nhìn xem Phạm Linh vẻ mặt thẹn thùng nhưng lại, Hàn Tiêu càng thêm xác định, nữ nhân này khẳng định là đối với chính mình động tình.

Hàn Tiêu thò tay bắt được Phạm Linh bàn tay như ngọc trắng, đem ngọc bội nhẹ nhàng trả cho nàng, Thiển Thiển cười nói: "Sư tỷ, quên ta a."

Chỉ là Thu Uyển Vân một cái tự lại để cho Hàn Tiêu như thế đầu vô cùng rồi, chính mình đã không thể cho nàng hạnh phúc, cần gì phải chậm trễ cuộc đời của nàng?

"Người. . ." Phạm Linh dáng tươi cười, bỗng nhiên cứng lại rồi, nàng nhẹ nhẹ cắn môi dưới, nhìn qua Hàn Tiêu con mắt, đôi mắt dễ thương hơi có chút hiện hồng.

Đây là nàng lần thứ nhất cùng khác phái tỏ lộ, không nghĩ tới sẽ bị như thế vô tình cự tuyệt.

"Đa tình tổng so vô tình khổ, duyên tới duyên đi cười hồng trần." Hàn Tiêu buông lỏng ra Phạm Linh bàn tay như ngọc trắng. "Sur ty, người xinh đẹp như vậy, sẽ tìm được so với ta rất tốt một nghìn lần, gấp một vạn lần đây! Trong lòng ta, người vĩnh viễn là tốt nhất, ty ty!"

Nói xong, Hàn Tiêu khoan thai quay người, tiêu sái cách đã đi ra.

"Chỉ là, ty ty sao?" Phạm Linh cắn đôi môi mềm mại, nhìn xem Hàn Tiêu bóng lưng, dần dần từng bước đi đến, ánh mắt dần dần mê ly lên.

...

Sương tuyết son mạch phía dưới, là một mảnh vô biên vô hạn thảo nguyên, từng bãi dê bò nhàn nhả hưởng dụng phi nhiều cỏ non.

Hàn Tiêu xuống núi về sau, trực tiếp tại chân núi một gian trạm dịch trong mưa một con tuần mã, đem hết thầy tập niệm dứt bỏ, giục ngựa giờ roi, hướng phía Đại Vũ vương triều Trung Nguyên nội địa chạy như điên.

Hắn cũng không có lựa chọn phản hồi Hàn gia, mà là lựa chọn từ nơi này phiến đại thảo nguyên tiến vào chim nhận quan nội, đã đi ra Huyền Băng cung, cái kia liền đi cái này tốt non sông du lãm một phen, thuận tiện tìm hiểu thoáng một phát Tốc Tình Luân hoặc là vị diện Truyền Tống Trận tin tức.

"Ồ! Thần kỳ tân thế giới, ta Hàn Tiêu đến rồi!"

Cười tuần mã, lên tiếng hò hét, rong ruổi tại đây phiến bao la mờ mịt trên thảo nguyên, lướt qua thung lũng, bay qua gò núi, vượt qua đầu đầu dòng suối, Hàn Tiêu tận tình tùy ý, hưởng thụ lấy cái này phiến rộng lớn thiên địa.

Hết thầy ưu sầu, hết thầy phiền não, hết thầy ném chur sau đầu.

Cái loại này giục ngựa chạy như điên tiêu sái, tận tình hoan hô tùy ý thật sâu lây nhiễm qua lại dân chăn nuôi.

Thậm chí còn có người hoảng sợ nói: "Oa, Huyền Băng cung lại có một gã tuyệt thế cao thủ xuất thế á!"

Bọn hắn nhưng lại không biết, Hàn Tiêu, trên thực tế nhưng lại một gã bị Huyền Băng cung trực xuất sư môn vứt bỏ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Gian thương Đồ Thuần

Đại Nhận Quan, cũng tên là Tiểu Thạch thành.

Kéo dài đại thảo nguyên liền tại đây Đại Nhận Quan bên ngoài, thu nạp này vô cùng xanh biếc.

Cái này tòa Tiểu Thạch thành, phương viên trăm dặm đều là một mảnh hiểm yếu sa mạc. Mà ở trong đó, cũng là Đại Vũ vương triều đi thông Tây Vực liệt quốc thương mại yếu đạo, nhiều đội thương khách thỉnh thoảng đi ngang qua, du dương lục lạc thanh âm, dần dần từng bước đi đến.

Chính bởi vì nơi này là thập phần trọng yếu thương mại thông đạo, Đại Vũ vương triều cũng tăng phái đại lượng hộ vệ, lúc này chần nhiếp bọn đạo chích.

Cái này tòa Tiểu Thạch thành niên đại phi thường đã lâu, thành niết kiến trúc phần lớn là do niềng đất lũy thành, đi tại trên đường phố, chột nhìn đi có chút tiêu điều, bất quá, tại đây qua lại thương gia hối hả, mật dịch vật phẩm cũng là cái gì cần có đều có, xem như một tòa tương đương náo nhiệt biên cảnh tiểu thành.

Lúc này, một gã đang mặc áo tím thiếu niên, nắm một thót môi một tuần mã, chậm rãi đi vào trong thành.

Chung quanh thương khách cùng giang hồ nhân sĩ thấy hắn tướng mạo bất phàm, trên tay còn đang nắm một thanh cự không hài hòa nữ thức trường kiếm, đều là nhìn không được đối với hắn nhiều nhìn mấy lần.

Chỉ thấy cái kia áo tím thiếu niên tại một nhà quán rượu trước ngừng chân, thò tay hướng trong túi quần sờ lên, lại lắc đầu thở dài, tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người xem xét đã biết rõ thằng này người không có đồng nào, đều âm thầm cười trộm: Nguyên lai là cái kẻ nghèo hèn!

Gã thiếu niên này, dĩ nhiên là là vừa vịn theo Huyền Băng cung xuống Hàn Tiêu rồi.

Trên người hắn nguyên bản còn có mười mấy vạn lượng ngân phiếu, chỉ là cùng nhau đi tới, chứng kiến không ít nghèo rớt mùng tơi dân chần nuôi, động lòng trắc ẩn. Nhớ tới kiếp trước chính mình trộm mộ khai mở hòm quan tài, trộm cắp quốc bảo, tạo rồi không ít nghiệt, ở kiếp này, cũng nên cho mình tích tích đức.

Kết quả là, Hàn đại thiếu gia cùng nhau đi tới, nhìn thấy người nghèo liền tán tài, bất tri bất giác, trong túi quần ngân phiếu, tất cả đều vung hết.

Hàn Tiêu vỗ phui bụi trên người, thấp giọng lầm bầm nói: "Sớm biết như vậy cho mình lưu một tấm ngân phiếu rồi!"

Bởi vì cái gọi là một đồng tiền chẳng lẽ anh hùng hán, Hàn Tiêu sờ lên trống rỗng phần bụng, nghe khách sạn bên ngoài bay tới hương khí, nhịn không được nuốt nhỏ nước miếng.

Đằng sau một gã võ giả cười tuần mã cùng Hàn Tiêu sát bên người mà qua, chứng kiến Hàn Tiêu dừng lại sờ cái bụng động tác, nhịn không được cười nhạo nói: "Thật mẹ nó ngu ngốc một cái, không có tiền còn muốn ăn cơm, ăn bay liệng đi thôi!"

Nói xong, liền tiếp theo giục ngựa mà đi.

Hàn Tiêu mảy kiếm nhíu một cái, thò tay hướng phía người nọ mã bụng cách không đâm xuất một ngón tay.

"Hí hí hii hi .... hi!"

Cái kia võ giả dưới thân mã thí tăng bốc mạnh mà vừa nhấc chân trước, trực tiếp đưa hấn té xuống lưng ngựa, mà hai má của hắn, công bằng, vừa vịn ngã tại một đồng phân ngựa phía trên.

"Hừ hừ!" Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, thâm nghĩ trong lòng: Cái này nhìn xem là ai ăn bay liệng?

Hàn Tiêu nắm tuần mã, tiếp tục khoan thai đi về phía trước.

Bên cạnh một nhà quán trà bỗng nhiên đi ra một người trung niên mập ra gian thương, chứng kiến Hàn Tiêu đói khát khốn đốn bộ dáng, vội vàng theo trong tiệm đi ra, ngăn lại Hàn Tiêu cười ha hả nói: "Vị công tử này, xin dừng bước ah!"

Hàn Tiêu ngăn người, nhìn xem cái này cái bụng to đến cùng mang thai đồng dạng trung niên nam nhân, thâm nhiên nói: "Có chuyện gì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn mời ta ăn cơm? Được rồi, đã ngươi thịnh tình không thể chối từ, ta tạm cố mà làm, cùng ngươi ăn một bữa tốt rồi!"

"Ách. . ." Cái kia gian thương ngăn người, hấn không nghĩ tới trước mắt vị này tuổi trẻ tiểu thiếu gia da mặt dày như vậy, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Để nói, không phải là một bữa cơm nha, công tử mời vào trong."

Hàn Tiêu neho mắt, không nghĩ tới chính mình thật đúng là cộ xát một bữa cơm.

Chỉ chớp lát sau, cái kia gian thương tìm một trương sạch sẽ cái bàn, hai người ngồi vào chỗ của mình xuống về sau, gian thương mới nhếch miệng cười nói: "Vị công tử này, ta xem ngươi tựa hồ có chút thiếu tiền, kẻ hèn này bắt tài, ngược lại là cố ý cung cấp một cái biện pháp, trợ giúp công tử giải nhất thời chi khổn."

"Ah?" Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, giương mắt nhìn gian thương liếc, "Ngươi muốn như thế nào giúp ta?"

"Hắc hắc, ta xem công tử trong tay bội kiếm cùng ngựa đều rất không tồi, thắng có thể bán chút ít ngân lượng."

Nguyên lai là hơn chút lo lắng kiếm của ta cùng mã rồi. Hàn Tiêu nhíu lông mày, thằng này giấu đầu lòi đuôi cuối cùng là lộ ra rồi.

"Ngươi không phải mới vừa nói mời ta ăn cơm sao?" Hàn Tiêu cũng không đề cập tới bán kiếm sự tình, trực tiếp vuốt cái bụng cười nói: "Ta là người cái bụng một đói tự không muốn lấy người nói chuyện."

Cái kia gian thương trong nội tâm chửi một tiếng: Cái này rõ ràng là ngươi muốn tự ngươi nói đấy!

Bất quá nói như thế nào không buôn bán không gian dối, thằng này trong nội tâm mắng được hung ác, trên mặt nhưng lại vẻ mặt vui vẻ, hô lớn: "Tiểu nhị, đến năm cái chính tông bột nở mần thầu, một bình tốt nhất lúa mạch trà!"

"Mẹ đấy!" Hàn Tiêu khoe miệng có chút run rẩy rồi vài cái, thằng này cũng thật sự là có keo kiệt được rồi, tự mấy cái mần thầu cùng một bình trà, còn mẹ nó tốt nhất, chính tông, thật sự là keo kiệt đến nhà bà ngoại đi rồi!

Cái kia gian thương cũng là không biết xấu hổ không có tao gia hỏa, tại nhân viên cửa tiệm cực độ xem thường trong ánh mắt, như trước bảo trì một trương đáng tuổi cười chân thành khuôn mặt, cười hắc hắc nói: "Công tử, đây chính là toàn bộ Đại Vũ vương triều trong chính tông nhất bột nở mần thầu, địa phương khác đều ăn không được đấy, ngài thử xem?"

"Ha ha. . ." Hàn Tiêu cảm giác mình da mặt tự dày, thằng này nhưng lại da mặt dày tổ sư gia.

Không biết làm sao chính mình bụng quả thật có chút đói bụng. Hàn Tiêu cũng không có kiêng ăn, cầm lấy một khối màn thầu gặm mấy ngụm, mới nói: "Kiếm ta không bán, thanh kiếm này thế nhưng mà thấp phần trân quý đâu rồi, ngàn năm hàn thiết chế tạo, nghe nói còn là Thông Linh bảo kiếm, sao có thể bán cho người đây này."

Nói xong, Hàn Tiêu còn đem Ngọc Nữ kiếm rút ra vờ kiếm, nhiều lần chuyển động vài cái, hàn quang lấp lăm, lóng lánh chói mắt, chiếu cái kia gian thương con mắt đều có chút không mở ra được rồi.

Chung quanh lui tới thương gia cùng giang hồ nhân sĩ cũng đều bị kiếm quang hấp dẫn, ngừng chân xuống, trong mắt lộ ra một tia tham lam ánh mắt.

Hàn Tiêu ăn hết một cái bánh bao, lại uống mấy ngụm trà về sau, mới tự nhiên nói ra: "Bất quá, kiếm tuy nhiên không bán, ta con ngựa này ngược lại là có thể bán đi, người chuẩn bị ra bao nhiêu?"

"Ta cảm thấy được con ngựa này đại khái giá trị cái mười lượng bạc, người cảm thấy thế nào?" Gian thương giương mắt nhìn xem Hàn Tiêu, trên thực tế, Hàn Tiêu mua mã thời điểm thế nhưng mà trọn vẹn mua một trăm lượng bạc đây này.

Người này có thể thật không có bôi nhọ gian thương cái nghề này, ép giá giết được thật gọi một cái độc ác.

Hàn Tiêu không chút nghĩ ngợi, vậy mà cười ha ha nói: "Tốt, thành giao, mười lượng tự mười lượng!"

"Ân?" Hắn vốn tưởng rằng Hàn Tiêu bao nhiêu sẽ trả giá một phen, phải biết, mà ngay cả bình thường nhất ngựa cũng phải muốn cái ba bốn mười lượng bạc, mà con ngựa này, ít nhất đều giá trị tám mười hai.

"Làm sao vậy? Chẳng lẽ mười lượng cũng không đáng sao?" Hàn Tiêu tiếp tục giả vờ ngây ngốc.

"Giá trị!" Cái kia gian thương lúc này lấy ra mười lượng bạc, đã hoàn toàn đem Hàn Tiêu trở thành là cao nhất đại kẻ ngốc rồi.

"Công tử thật là đồ thống khoái người, kẻ hèn này Đỗ Thuần, không biết công tử họ gì đại danh, kết giao bằng hữu như thế nào?" Gian thương buôn bán lời một số lớn, trong nội tâm vô cùng thoải mái, thầm nghĩ: Nếu toàn bộ người trong thiên hạ đều tốt như vậy lừa gạt thì tốt rồi.

"Ta gọi Hàn Tiêu." Hàn Tiêu tiếp nhận mười lượng bạc, cười ha ha nói: "Rất cực có tiền mua rượu uống rồi!"

Nói xong, Hàn Tiêu cũng không quay đầu lại, bay thẳng đến đối diện một gian xa hoa quán rượu, hấp tấp đi vào.

Về phần mấy cái chính tông bột nở màn thầu, hay là lưu cho cái này gọi Đỗ Thuần gian thương chính mình chậm rãi hưởng dụng đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ai là con mồi?

Màn đêm buông xuống.

Hàn Tiêu uống rượu ăn thịt bỏ ra ba bốn lượng bạc, lại trực tiếp mở một gian phòng trên, trực tiếp tại quán rượu ở lại rồi, mười lượng bạc vừa xong tay, liền toàn bộ bỏ ra cái tình quang.

Cái thế giới này quán rượu so về Địa Cầu nhà khách có thể thanh tịnh nhiều hơn, ít nhất không có cái loại này cái gì đặc thù phục vụ tấm card nhỏ nhét vào đến.

Hàn Tiêu ăn uống no đủ về sau, trực tiếp trở về phòng, nằm ngáy o..o... Lên.

Hơn nữa, hắn ngủ tương đương chìm, liền có một cái tiểu mao tặc cạy mở rồi cửa sổ của hắn hắn đều hoàn toàn không biết.

Tiểu tặc kia trong phòng thổi một ngụm khói mê, sau đó liền nghênh ngang đi vào rồi trong phòng.

"Ha ha, thật là đồ kẻ ngốc." Mao tặc một thân y phục dạ hành, thẳng đi đến Hàn Tiêu đầu giường, mục tiêu trực chỉ Ngọc Nữ kiếm.

Nguyên lai, ban ngày Hàn Tiêu rút ra Ngọc Nữ kiếm thời điểm, chuôi này hàn quang lấp lăm bảo kiếm hấp dẫn cái này mao tặc chú ý lực, cho nên mới quyết định buổi tối đến ăn cắp.

Hắn vốn tưởng rằng lên giá một ít tâm tư, thật không nghĩ đến toàn bộ quá trình, thật sự là quá mức nhẹ nhõm tùy ý rồi.

Chỉ là, tiểu tặc kia vừa mới sờ đến Ngọc Nữ kiếm, toàn thân lập tức trì trệ, ngờ ngác đứng tại nguyên chỗ, thân thể cũng không thể động đậy lên.

Chỉ thấy trên giường Hàn Tiêu khoan thai bò lên, duỗi lưng một cái, sau đó thò tay tại tiểu tặc trong ngực một hồi sờ loạn, cả buổi mới lấy ra mấy Trương mệnh giá mấy mươi hai ngân phiếu.

"Mẹ đấy! Đi ra ngoài trộm đồ rõ ràng chỉ đem mấy mươi lượng bạc, thật cho làm tặc mất mặt!" Hàn Tiêu trực tiếp tại tiểu tặc kia trên trán hung hăng gõ vài cái.

Đời trước của hắn coi như là tặc tổ tông rồi, chỉ có điều hắn trộm chính là người chết, nhưng đạo lý lại là giống nhau.

Ban ngày, hắn cố ý đem Ngọc Nữ kiếm rút ra, còn nói Ngọc Nữ kiếm giá trị liên thành nói như vậy, chính là vì hấp dẫn những... này trong lòng còn có làm loạn mao tặc tới, sau đó lại phản trộm một số.

Vậy cũng là nhanh chóng làm giàu phương pháp a.

Dù sao hắc ăn hắc, lương tâm thượng cũng sẽ không băn khoăn.

Tiểu tặc kia trên mặt lộ ra một tia cực độ uể oải biểu lộ, hắn làm tặc cũng có nhiều ngày rồi, sờ qua tron bóng thân thể, sờ qua sắc bén đao kiếm, cũng sờ đến qua mặt khác một ít kỳ lạ quý hiếm vật cổ quái, nhưng lúc này đây, hắn rõ ràng bị sờ đi rồi trên người tiền tài.

Hơn nữa, rõ ràng còn bị ghét bỏ là cho tặc thật xấu hổ chết người ta rồi!

Nếu như hắn có thể động lời mà nói..., chỉ sợ sẽ lập tức một đầu đâm chết tại trên tường: Mẹ đấy, quá khi dễ người rồi!

Hàn Tiêu đem thẳng này thân thể đem đến một bên, sau đó lại nằm ở trên giường, nằm ngáy o...o... Lên.

Ngoài cửa sổ ánh trăng dần dần mờ lung, đêm, càng ngày càng sâu rồi.

Trên đường phố người đi đường sớm đã tuyệt tích, mà ngay cả gõ mõ cầm canh cũng đã về đến trong nhà. Ninh Tĩnh dưới ánh trăng, cả tòa Tiểu Thạch thành lộ ra đặc biệt yên tĩnh.

Tiểu tặc có chút bất lực đứng tại Hàn Tiêu sau cửa sổ, thẳng này chứng kiến có tặc xông tới, cũng không báo quan, cũng không đánh hắn, rõ ràng tiếp tục ngủ, thẳng này tâm rớt cuộc là có bao nhiêu ah!

Đang tại tiểu tặc kia phiền muộn sắp, ngoài cửa sổ, một cái bóng đen thoáng một cái đã qua.

Sau một khắc, lại là một gã Hắc y nhân chui vào Hàn Tiêu trong phòng.

Người áo đen này khinh công xa lúc trước cái kia tiểu tặc phía trên, hành động như gió, trong chớp mắt, đã vững vàng đứng lại tại Hàn Tiêu trước giường.

"Ân?" Hắc y nhân chứng kiến trên giường ngủ say công tử trước mặt rõ ràng còn đứng đấy một cái Hắc y nhân, mí mắt có chút nhảy dựng, có chút khó hiểu nhìn cái kia tiểu mao tặc liếc.

Tiểu mao tặc thần sắc có chút kinh hoàng, không biết làm sao thân không thể động, miệng không thể nói, khóc không ra nước mắt nhìn xem vị này tặc đạo đồng nghiệp, hi vọng hắn có thể giúp tự mình một tay.

"Hừ!" Hắc y nhân kia hừ nhẹ một tiếng, thân hình lóe lên, thẳng nhận được Hàn Tiêu đầu giường, cúi người muốn đi lấy Hàn Tiêu đầu giường bảo kiếm.

Bỗng nhiên, Hàn Tiêu lần nữa ngồi dậy, thò tay cực tốc điểm ra hai ngón tay, trực tiếp phong bế thẳng này huyết đạo.

"Ngưng Mạch cảnh cao thủ, hắc hắc, có lẽ có chút tài phú đi à nha." Hàn Tiêu đánh một cái ngáp, sau đó thò tay tại vị thứ hai không thể động đậy thẳng xui xẻo trên người lục lọi lên.

Điểm huyết thủ pháp vốn chỉ có thể đối phó hậu thiên cảnh giới võ giả, nhưng trải qua Hàn Tiêu cải tiến, nghiên cứu ra Tiên Thiên võ giả huyết vị chuyển dời quy tắc về sau, tại tiên thiên cao thủ không có phòng bị dưới tình huống, vẫn là có thể định trụ thân thể của bọn hắn đấy.

"Ha ha!" Hàn Tiêu móc ra một bó to ngân phiếu cùng một ít trân quý ngọc khí, trên mặt lộ ra một tia tươi cười đắc ý, còn đem ngân phiếu ở đằng kia tên cùng bức tiểu mao tặc trên mặt vỗ vài cái, nhếch miệng cười nói: "Xem xem người ta, đồng dạng là làm tặc, người làm sao lại thất bại như vậy đâu này?"

Cái kia lúc trước vào tiểu mao tặc nếu không không tức giận, ngược lại mừng rỡ không được, hắn chỉ là tổn thất mấy mươi lượng bạc, đằng sau cái kia thẳng xui xẻo ít nhất đều ném đi mấy vạn hai, như vậy vừa so sánh với, tâm tình của hắn ngược lại vô cùng khoan khoái dễ chịu lên, một đau sóc hông, vậy mà phá tan một chỗ huyết đạo, ha ha phá lên cười.

"Ha ha ha! Ta đã cho ta là xui xẻo nhất được rồi, không nghĩ tới vậy mà còn có người khác, ha ha ha ha..."

Hắc y nhân kia nguyên bản trong nội tâm mờ mịt, nhưng nghe cái kia tiểu mao tặc cười to, thế mới biết, hắc đem Hàn Tiêu đem làm con mồi, lại không nghĩ rằng nguyên đến mình mới là con mồi của người ta.

"Két..!" Coverter : La Phong ; Nguồn :

Đột nhiên, cửa sổ lại là nhoáng một cái, một cái màu xanh da trời thân ảnh người nhẹ nhàng tiến đến, trong phòng mọi người đều là cả kinh: Mẹ đấy, hôm nay tại đây như thế nào biến thành những kẻ trộm rồi hả?

Thân ảnh kia rõ ràng có chút mập mạp, nhảy dựng tiến đến, trực tiếp rút ra bảo kiếm, mắng to: "Tiểu tặc chạy đi đâu!"

Nguyên lai, cái kia béo gia hỏa là theo dõi lấy đằng sau Hắc y nhân vào, đứng là Hàn Tiêu lúc ban ngày bái kiến cái vị kia gian thương Đỗ Thuần.

Đỗ Thuần tuy nhiên gian trá tham tài, nhưng là cũng coi là người chính đạo sĩ, hơn nữa lúc ban ngày lừa được Hàn Tiêu một số, này đây cũng đem Hàn Tiêu trở thành nửa người bằng hữu, thấy có người tiến vào Hàn Tiêu trong phòng, lúc này mới vọt lên tiến đến, muốn giúp Hàn Tiêu một bả.

"Ồ, không nghĩ tới Đỗ lão bản còn là một đại cao thủ đây này." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, trên thực tế, hắc đã sớm nhìn ra Đỗ Thuần thực lực đã đạt đến Ngưng Mạch cảnh, hơn nữa còn là mở ra năm cái mạch môn cao thủ.

Đỗ Thuần có chút kinh ngạc nhìn Hàn Tiêu trước người không thể động đây hai đạo thân ảnh, thầm nghĩ trong lòng: Nguyên lai tiểu tử này rõ ràng thâm tàng bất lộ, liền Ngưng Mạch cảnh võ giả đều có thể ám toán!

"Nguyên lai Hàn tiểu huynh đệ mới thật sự là chìm tàng dấu điểm ah." Đỗ Thuần trong nội tâm rung động, Hàn Tiêu cảnh giới mới chỉ là Ngưng Khí một đoạn, nhưng rõ ràng có thể làm cho Ngưng Mạch cảnh cao thủ không thể động đây, loại công pháp này, cho dù là hắc cũng vẫn sở vị văn (*mới nghe lần đầu).

"Hắc hắc, hôm nay kiếm lớn rồi một số, mấy vị huynh đệ, không bằng cùng đi ăn bữa cơm như thế nào? Ta mời khách!"

Hàn Tiêu nhú lông mày, cảm thấy mỹ mãn đếm trong tay tiền mặt, mẹ đấy, khoảng chừng mười bảy mươi tám vạn lượng, xem ra người áo đen kia thật đúng là nhưc đầu dê béo ah!

Xem tại chính mình kiếp trước cùng cái này mấy cái mao tặc coi như là nửa cái đồng hành, chẳng những không có đem bọn họ tiêu diệt, ngược lại còn giải khai bọn hắc chân huyết đạo, đơn giản chỉ cần dắt lấy bọn hắc, tính cả vị kia béo gian thương Đỗ Thuần, cùng một chỗ hướng về "Di Hồng viện" phương hướng đi đến.

Giờ phút này bóng đêm càng thâm, chỉ có Di Hồng viện cái loại này nơi bướm hoa vẫn còn buôn bán.

Chứng kiến Hàn Tiêu bắt tặc rõ ràng còn theo chân bọn họ xưng huynh gọi đệ, mời khách ăn cơm, Đỗ Thuần khoe miệng không khỏi một hồi run rẩy...mà bắt đầu: Tiểu tử này, thật sự là cực phẩm nhân gian....!

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tứ đại mỹ nữ

Rất nhanh, một chuyến bốn người, liền đi tới cái này tòa Tiểu Thạch Thành duy nhất một nhà thanh lâu, Di Hồng viện.

Chỉ có điều, trong bốn người này, chỉ có Hàn Tiêu một người hào hứng bùng bùng, chọn một bàn lớn rượu và thức ăn, một chén ăn như hổ đói lên.

Nguyên lai Hàn Tiêu ban ngày căn bản là chưa ăn no, tựu đợi đến buổi tối phát một số tiền của phi nghĩa, sau đó lại đi ra ngoài hoa chênh lệch hoa chênh lệch.

"Nác. . ."

Hàn Tiêu đánh rồi cái thật dài ợ một cái, lại giờ lên một cái ly uống rượu, uống một hơi cạn sạch, lúc này mới chặc chặc tán thán nói: "Hào tử!"

Cái kia tiểu mao tặc xem Hàn Tiêu ăn được thống khoái, không khỏi nước miếng chảy ròng mà xuống, nhếch miệng ngượng ngập nở nụ cười, "Vị đại ca kia, có thể làm cho tay của ta cũng hoạt động sao? Không phải nói tốt mời khách ăn cơm nha. . ."

"Hắc hắc, quan tâm chăm sóc lấy ăn cái gì." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, chỉ một ngón tay, trực tiếp buông lỏng ra huyết đạo của hắn, thẳng này chẳng qua là Ngưng Khí cảnh thực lực, căn bản lật không nổi cái gì bọt nước đến.

Đỗ Thuần hướng về phía Hàn Tiêu dựng thẳng lên một căn ngón tay cái, liên tục tán dương: "Hàn huynh đệ kiểm tiền thủ đoạn, quả thực là Thiên Hạ Vô Song,...! Không bằng chúng ta kết giao bằng hữu, ta và ngươi liên thủ, khẳng định có thể lợi nhuận lượt thiên hạ bạc."

"Được rồi đó." Hàn Tiêu cười hi hi rồi lại cười, bụng chén rượu lên thiên châm chậm chước, "Ta cũng không lớn như vậy chí hướng, bạc có hoa là được, không có tiếp tục kiểm lại nha."

Nói xong, Hàn Tiêu còn vô cùng bựa lấy ra một bả ngân phiếu hướng bên cạnh một gã thanh lâu nữ tử trong tay nhét tới, "Ra, cho đại gia hát chi khúc."

Bên cạnh người áo đen kia mí mắt nháy vài cái, cái này vừa ra tay tựu là mấy vạn hai, mẹ đấy, đem cái này tòa thanh lâu mua lại đều đã đủ rồi, rõ ràng chỉ cần cô nàng này hát chi tiểu khúc!

Mấu chốt nhất chính là, những...này bạc đều là hắn đó a!

Cái kia ở một bên bồi tửu kỳ nữ trông mắt đều thiếu chút nữa không có đến rơi xuống, vị này tiểu công tử xuất thủ một xa xỉ được có chút không hợp thói thường đi à nha!

"Vung tiền như rác, đại ca thật sự là thể gian khó được người phong lưu ah!" Cái kia tiểu mao tặc trong miệng nhét được tràn đầy, vẫn không quên xông Hàn Tiêu vỗ vài câu mã thí tăng bóc.

"Dù sao hoa không phải tiền của ta, ta làm gì đau lòng đâu này?" Hàn Tiêu giương mắt nhìn về phía tên kia Hắc y nhân, chỉ một ngón tay, trực tiếp cũng giải khai huyết đạo của hắn.

"Hừ!" Hắc y nhân kia đột nhiên cảm giác được thân thể có thể hoạt động, bỗng nhiên đứng lên, hướng về phía Hàn Tiêu u ám trùng mắt liếc, nguyên bản muốn lập tức động thủ, rồi lại bận tâm cái kia Đỗ Thuần ở đây, do dự một lát, hay là hướng về phía Hàn Tiêu hai tay ôm quyền, lạnh lùng nói một câu, "Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, tiểu tử, sau này còn gặp lại!"

Nói xong, thẳng này dưới chân đạp mạnh, thúc dục lấy thân pháp trực tiếp liền từ cửa sổ phi thân mà đi.

"Thôi đi pa oi..., muốn tìm ta tính sổ?" Hàn Tiêu nhếch miệng, thần nhiên nói: "Ngươi tốt nhất đừng tái xuất hiện tại ta trước mặt của ta."

"Hàn huynh đệ, ta cảm thấy được ngươi bây giờ nên giáo huấn hắn một chút, nếu không, ngươi ở ngoài sáng, hắn tại ám, nếu là âm thầm đánh lên ngươi, chỉ sợ là muốn thiệt thòi lớn đấy." Đỗ Thuần thần sắc nghiêm túc nói.

"Hắc hắc, chính là tiểu tặc, không cần phải nói?" Hàn Tiêu lại cho Đỗ Thuần bọn hắn rót một chén rượu, cười vang nói: "Không đề cập tới những...này, hắn lần sau lại đến, có thể cũng không phải là đưa tiền đơn giản như vậy."

"Đó là như thế nào?" Đỗ Thuần nuốt nhỏ nước miếng, có chút kinh ngạc nhìn Hàn Tiêu.

"Toi mạng." Hàn Tiêu trong miệng nhẹ nhàng nhỏ ra hai chữ, về mặt mây trời nước chảy, tựa hồ giết một cái Ngưng Mạch cảnh cao thủ đối với hắn mà nói, tựu cùng ăn cơm uống nước bình thường đơn giản.

"Tiêu sái! Bá khí!" Cái kia tiểu mao tặc về mặt sùng bái nhìn xem Hàn Tiêu, rõ ràng "Bịch" một tiếng quỳ gối Hàn Tiêu trước mặt, "Đại ca, tiểu đệ Tây Môn Xuy Lưu, ngài thu ta làm đồ đệ a, ta về sau tựu cùng ngài lẫn lộn!"

"Ha ha. . ." Hàn Tiêu khoe miệng có chút run rẩy rồi thoáng một phát, thẳng này lão tía thật đúng là có trình độ, rõ ràng cho nhi tử đặt tên gọi "Tây Môn khoác lác", quả thực mất hồn!

Hàn Tiêu trực tiếp đem cái này Tây Môn Xuy Lưu lôi dậy, thần nhiên nói: "Bái sư tựu miễn đi, ngươi ngộ tính quá kém, lớn lên lại xấu, thu loại người như ngươi đồ đệ quả thực có nhục sư môn."

"Ách. . ." Tây Môn Xuy Lưu cái ót bay lên vô số đạo hắc tuyến, thâm nghĩ trong lòng: Không thu tựu không thu nha, có tất nhiên nếu như vậy đã kích ta sao?

"Đừng rồi." Một bên béo gian thương Đỗ Thuần đột nhiên hỏi: "Còn chưa thỉnh giáo Hàn huynh đệ sư xuất gì môn? Ta xem Hàn huynh đệ ăn nói bất phàm, chỉ sợ là xuất từ danh môn a."

"Hắc hắc, mấy ngày trước đây vừa mới bị Huyền Băng cung đuổi ra khỏi cửa." Hàn Tiêu trả lời vô cùng là dứt khoát.

"Hi!"

Tất cả mọi người đều là hít sâu một hơi, mà ngay cả một bên nhàm chán bồi tửu kỳ nữ giật nảy mình.

Người nào không biết cái này Huyền Băng cung chính là Huyền Linh đại lục ở bên trên tông phái giới Tam đại Thánh tông một trong, mà thẳng này lại là Huyền Băng cung vớt bỏ đồ, cái này thân phận, quả thực hung tàn.

Đỗ Thuần cười khỏ một tiếng, mở miệng khuyên nhủ: "Hàn huynh đệ, Huyền Băng cung tên tuổi quá lớn, người tùy tùy tiện tiện tự nói mình là Huyền Băng cung vút bỏ đồ, chỉ sợ sẽ đưa tới tai họa, thời điểm máu chốt, giả mạo thoát một phát Huyền Băng cung đệ tử chống giữ thể diện cũng là cũng được nha."

"Thôi được rồi." Hàn Tiêu nhún vai, "Đã bị đuổi ra khỏi cửa rồi, giả mạo có ý gì? Tiêu điều tự tại, chân trời xa xăm tung hoành, ai dám ngăn ta, một kiếm chém chết!"

Ai dám ngăn ta, một kiếm chém chết!

Tây Môn Xuy Lư cùng Đỗ Thuần đều là đồng tử co rút lại, tại hai câu này lời nói nói ra khỏi miệng thời điểm, bọn hắn rõ ràng cảm nhận được một cỗ kinh khủng áp lực, giống như thủy triều theo Hàn Tiêu trên người tập kích cuốn tới, thật giống như ngồi tại bên người không phải một người, mà là một đầu đến từ Thái Cổ Man Hoang Viễn Cổ hung thú.

"Thâm tàng bất lộ ah!" Hai người đều là gian nan nuốt nhỏ nước miếng, trong nội tâm đã đem Hàn Tiêu liệt vào rồi tuyệt đối với không thể trêu chọc trong danh sách.

Ba người câu được câu không tán gẫu, nói chuyện phiếm bên trong, Hàn Tiêu cũng biết cái này Đỗ Thuần nguyên lai là một cái nhị lưu tông phái Thanh Vân Môn nội môn trưởng lão, gia cảnh kỳ thật thấp phần giàu có, chỉ có điều tham môn lợi nhỏ tật xấu như thế nào cũng không đổi được, một ngày không hốt ít bạc trở về, toàn thân khó chịu.

Mà cái kia Tây Môn Xuy Lư dĩ nhiên là son tặc xuất thân, chỉ có điều không thể chịu đựng được son tặc lạm sát kẻ vô tội tác phong, lúc này mới đổi nghề làm tặc, bản tính cũng là không tính quá xấu.

Nói xong nói xong, chủ đề liền từ cái tông phái này giới các đại tông môn, cho tới rồi thiên hạ mỹ nữ bài danh đi lên.

Tây Môn Xuy Lư bụng chén rượu lên toát rồi mấy ngụm, bỗng nhiên cười xấu xa nói: "Các người biết rõ cái này Huyền Linh đại lục đẹp nhất nữ tử là ai chẳng? Hắc hắc, tông phái giới tứ đại mỹ nữ, theo thứ tự là Thanh Phong thúy liễu, Mẫu Đơn Tuyết Trần."

"Tuyết Trần?" Hàn Tiêu nheo mắt, "Nói rất đúng chúng ta Huyền Băng cung Tuyết Trần Phong Chủ Thu Uyển Vân sao?"

"Không sai." Tây Môn Xuy Lư liếm liếm bờ môi, "Bất quá Thu Uyển Vân ta là chưa thấy qua rồi, nhưng ở tháng trước, ta đã thấy rồi Thúy Liễu các Tiết Mộ Quân Tiết cô nương, khá lắm, lúc ấy ta chỉ là chứng kiến gió nhẹ nhàng thổi bay mặt nàng sa, kinh hồng thoáng nhìn đến nàng cặp môi đỏ mọng, bà mẹ nó, màn đêm buông xuống ta đi Thúy Hồng Lâu, kêu mười cái cô nương làm rồi cả đêm đều không có ngừng dục * hòa ah!"

"Đó là người không có ra mắt thần nữ Phong Mẫu Đơn kiếm Lăng Tổ Tâm, nếu không phải nàng lập gia đình, cái này tứ đại mỹ nữ tuyệt đối với coi hắn cầm đầu!"

Hàn Tiêu lẳng lẳng nghe hai thằng này khoác lác bức, theo tứ đại mỹ nữ cho tới cái gì Giang Nam mười ba trâm (cải tóc), không thể không nói, nam nhân một trò chuyện khởi mỹ nữ, tự nhiên mà vậy tự là nước bọt bay tứ tung, thao thao bất tuyệt.

Hàn Tiêu trong lòng có vài phần đắc ý, bọn hắn nếu biết rõ chính mình đem tứ đại mỹ nữ trong Tuyết Trần cho ngủ, đoán chừng sẽ hâm mộ được mất liền cái cảm đều đến rơi xuống a.

Di Hồng viện cái kia chút ít bồi tửu cô nương nghe cái này ba cái đám ông lớn hàn huyền cả đêm nữ nhân, hết lần này tới lần khác nữ nhân ngay tại bên cạnh cũng không chơi, trong nội tâm đều là phiền muộn vô cùng, mắng thầm: Đến kỹ viện đi dạo kỹ viện liền nữ nhân đều không chơi, đáng đời đều là triệt quán nam!

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thiết Sơn thành

Đông Phương nhà bạch.

Ba cái đám ông lớn hàn huyền một đêm, phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện thiên đều sáng, mà Di Hồng viện cũng nên "Đóng cửa" nghỉ ngơi.

Hàn Tiêu mấy người bắt đắc dĩ, đành phải khởi hành đã đi ra kỹ viện.

"Đại gia, hoan nghênh lần sau trở lại chơi ah." Tú bà vui tươi hơn hờ hững về phía Hàn Tiêu mấy người bóng lưng hô lớn.

"Chơi?"

Nghe được tú bà nói ra cái này keyword, Hàn Tiêu Tam người mới đột nhiên tỉnh ngộ lại, nguyên lai tối hôm qua là đi đi dạo kỹ viện đấy, chuyện trọng yếu nhất rõ ràng không có làm!

"Ha ha ha!" Ba người bên nhìn nhau cười, trò chuyện nữ nhân không chơi nữ nhân, ba người bọn hắn coi như là thiên hạ ít có hiếm thấy rồi.

Lúc này, mặt trời mới lên ở hướng đông, sáng sớm Triều Dương nghiêng nghiêng chiếu rọi tại Tiểu Thạch Thành nội tường đất lên, có phần có vài phần yên tĩnh an tường cảm giác.

Đỗ Thuần than nhẹ một tiếng, tràn đầy cảm xúc nói: "Ai, lần này tiến về trước Tây Vực các nước tiến hành mậu dịch, vừa đi đã là một năm rồi, trở lại Trung Nguyên đại địa về sau, phải tốt tốt buông lỏng một chút."

"Trung Nguyên đại địa?" Hàn Tiêu nhếch miệng, "Đồ lão ca là chuẩn bị đi Vũ Kinh thành rồi hả?"

"Àn, chúng ta Thanh Vân Môn sản nghiệp đều tại Vũ kinh, đúng rồi, các ngươi tính toán đến đâu rồi vậy?"

Tây Môn Xuy Lưu nhún vai, "Ta à, nơi nào có tiền đi đâu trộm, thiên địa to lớn, luôn luôn dung thân chỗ."

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, thản nhiên nói: "Ta cũng không biết muốn đi đâu, bị Huyền Băng cung đuổi lúc đi ra quá vội vàng, cái gì cũng không chuẩn bị, hiện tại chỉ có thể là đi một bước tính toán một bước thôi."

Đỗ Thuần vỗ vỗ cái bụng, bỗng nhiên nói: "Không bằng như vậy đi, Hàn huynh đệ, dù sao ngươi cũng không có mục tiêu, không bằng tạm tạm cùng của ta thương đội cùng một chỗ hành động, ngươi thân thủ không tệ, coi như là giúp lão ca ca một cái bề bộn, bảo hộ của ta thương đội an toàn, đến rồi Vũ Kinh thành, ta trả tiền thù lao cho ngươi, như thế nào?"

"Cũng tốt." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, phản chính tự mình cũng không biết ở đâu mới có Tốc Tinh Luân mạnh mẽ, đi theo Đỗ Thuần như vậy chạy thương người từng trải ra đi, cũng là có thể hiểu rõ đến không ít cái thế giới này phong thổ.

Hàn Tiêu cũng không biết, Đỗ Thuần sờ đi mời hắn ra đi, cũng là ảm ảm lo lắng tối hôm qua Hắc y nhân âm thầm xuất thủ đối với Hàn Tiêu bất lợi. Hàn Tiêu đã gọi hắn một tiếng lão ca ca, hắn tự nhiên cũng muốn chiếu cố chiếu cố vị này tiểu lão đệ rồi.

Tây Môn Xuy Lưu tro mặt ra cùng nhau đi lên, "Bạc của ta đều bị Hàn huynh đệ cho tịch thu rồi, bây giờ là nửa bước khó đi, cũng chỉ tốt mảy dạn mặt dày cùng Đồ lão ca cùng tiến lên lộ rồi."

"Dễ nói." Đỗ Thuần nhẹ gật đầu, tuy nhiên Tây Môn Xuy Lưu thực lực mới là Ngưng Khí cảnh, căn bản cũng giúp không đến Đỗ Thuần cái gì, bất quá quen biết một hồi, Đỗ Thuần lại cũng không có ghét bỏ hắn.

...

Đỗ Thuần trong thương đội, còn có tám gã Ngưng Mạch cảnh cao thủ, thực lực tương đương không tầm thường, nguyên một đám bộ pháp vững vàng, khí như đình uyển, đều là Thanh Vân Môn nội môn đệ tử, bị Đỗ Thuần người này tình miễn phí thuyền chuyển, còn mỹ danh hắn ngày là lịch lãm rèn luyện.

Bây tám cái ngưng mạch cao thủ áp vận lấy một ngưng cực lớn đồng thau rương hòm, căn cứ vết bánh xe sâu cạn, có thể dự đoán đồ vật bên trong cũng không tính nhiều.

Hàn Tiêu chính là mặc kim giáo úy xuất thân, liếc thấy xuất bên trong xem chừng đều là một ít trân châu mã não các loại châu báu, những vật này Đại Vũ vương triều ở trong không nhiều lắm, mà Tây Vực các nước nhưng lại thừa thãi những vật này.

Đỗ Thuần chỉ cần đem những bảo bối này chở về Vũ Kinh thành, qua tay lại như vậy một bán cho Vũ kinh các quý tộc, thoáng cái có thể kiếm đến một số lớn lợi nhuận.

Không thể không nói, thằng này sinh ý ý nghĩ ngược lại là coi như không tệ.

Một đoàn người lái xe ngựa, hướng phía Vũ Kinh thành phương hướng vội vàng chạy đi, dự tính theo Đại Nhạn Quan đạt tới Đại Vũ hoàng triều thiết lập cái thứ nhất quận thành Thiết Sơn thành, xem chừng cần bốn năm ngày thời gian.

Hàn Tiêu cùng Đỗ Thuần cười tuần mã, đi tại đội ngũ phía trước nhất, hai người nói chuyện phiếm sấp, một gã Thanh Vân đệ tử bỗng nhiên gia tốc, giục ngựa đến Đỗ Thuần bên người, thấp giọng nói: "Đồ trưởng lão, có một đám kẻ trộm tại chúng ta đằng sau xa xa theo sát, muốn hay không. . ."

Người này đệ tử làm cái thò tay cắt cổ tư thế, ý là tiêu diệt đám kia theo đuổi.

"Trước không mà quán xem bọn hắn làm khi gió gì." Đỗ Thuần phân phó một câu, lại quay đầu nhìn về phía Hàn Tiêu, nhạt cười nhạt nói: "Hàn huynh đệ, xem ra tên kia quả nhiên là chưa từ bỏ ý định ah."

"Tùy bọn hần, hần nếu dám tới, bọn thiếu gia đem hần lột sạch động ở Thiết Sơn thành trên cửa thành, cung cấp mọi người đi thăm." Hàn Tiêu nhếch miệng, thầm nghĩ trong lòng người kia thật đúng là có hèn mọn bị ồ ồ đấy, rõ ràng học người ta chơi hèn đi!

"Ha ha! Ý kiến hay!" Tây Môn Xuy Lưu hướng về phía Hàn Tiêu dựng thẳng lên một căn ngón tay cái, "Không hổ là Hàn thiếu!"

"Cái kia Hàn thiếu, ta người này thật sự rất có tuệ căn đấy, bằng không người lo lắng nữa thoáng một phát thu ta làm đồ đệ a, ta nhất định có thể đem loại người như người phong lưu không bị trói buộc phong cách phát dương quang đại đấy." Tây Môn Xuy Lưu có chút chưa từ bỏ ý định, hay là muốn bái tại Hàn Tiêu Môn xuống, không là rồi học vũ kỹ, chỉ vì rồi học tập như thế nào không tính kể người khác.

"Thôi đi pa oi..., ta sợ người đem của ta phong lưu không bị trói buộc học thành rồi hèn mọn bị ồ ồ hạ lưu!" Hàn Tiêu mặt trắng không còn chút máu, liền không hề phản ứng người này rồi.

Cứ như vậy đi rồi bốn ngày, tại ngày thứ năm buổi trưa, rốt cục đi tới Thiết Sơn thành khu vực ở trong, mà phía sau những người kia cũng là nhìn được tính tình, một mực xa xa theo sát, sừng sốt không có động thủ.

Dù sao, Thanh Vân Môn tuy nhiên là thứ nhị lưu tông môn, nhưng nội tình vẫn phải có, bảy tám cái Ngưng Mạch cảnh cao thủ "Bảo hộ" lấy Hàn Tiêu, người áo đen kia tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đỗ Thuần "Hắc hắc" cười cười, chỉ vào trước mắt một tòa phồn hoa thành thị, "Đến rồi cái này Thiết Sơn thành, coi như là triệt để tiến vào Đại Vũ vương triều nội địa rồi."

Thiết Sơn thành quy mô so Khai Dương thành ít hơn, Tây Bắc 16 trong thành, dùng Khai Dương thành làm đầu, Thiết Sơn thành thì là Khai Dương thành hạt nội phồn hoa nhất một tòa, nghiêm khắc mà nói, nơi đây quận trưởng hay là thuộc sở hữu tại Khai Dương hầu quân hạt đấy.

Hàn Tiêu thiếu niên thời điểm, đã từng cùng cái này Thiết Sơn thành quận trưởng từng có gặp mặt một lần.

Nếu là Khai Dương thành quận trưởng nhìn thấy Hàn Tiêu, chỉ sợ còn phải tôn xưng một tiếng "Tiểu Hầu gia" .

Đến rồi Thiết Sơn thành, xa hơn bắc đi, thì là Khai Dương thành. Bất quá Hàn Tiêu việc này là một đường xuôi nam, bởi vậy cũng không đi ngang qua Khai Dương thành.

"Hắc hắc." Hàn Tiêu nhìn xem Thiết Sơn thành cửa thành, con mắt "Lăn lông lốc" một chuyến, khoe miệng lộ ra một vòng tà mị đáng tươi cười.

Đỗ Thuần thấy hần vẻ mặt tươi cười xấu xa, nhìn không được nhẹ nhàng đẩy hần một bả, thấp giọng nói: "Thiết Sơn quận trưởng thực lực không kém, hơn nữa tại đây đồn trú quân đội của triều đình, người tốt nhất hay là đừng xằng bậy."

Đại Vũ vương triều tuy nhiên so không được Tam đại Thánh môn như vậy siêu cấp tông môn, nhưng có thể thống trị Huyền Linh đại lục Trung Nguyên đại địa, tự nhiên cũng có chút ít nội tình, so về tầm thường nhất lưu tông môn hay là muốn cường xuất một đường đấy. Mà Thanh Vân Môn chỉ là nhị lưu tông môn, tự nhiên không muốn đơn giản triều đình thế lực.

"Triều đình làm sao vậy?" Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, "Chẳng lẽ ta muốn nói cho người ta cũng là quan nhị đại sao?"

"Ách. . ." Đỗ Thuần lắc đầu, chỉ đem làm Hàn Tiêu lại đang khoác lác bức.

Tây Môn Xuy Lưu lại cùng Đỗ Thuần hoàn toàn trái lại, chứng kiến Hàn Tiêu trong mắt giao hoạt chi sắc, lập tức tro mặt ra cùng nhau đi lên, "Hàn thiếu, ngài phải hay là không lại có cái gì phát tài đại kế nha? Dẫn ta cùng một chỗ phi ah!"

Hàn Tiêu mặt trắng không còn chút máu, "Móa, từ trên người người sờ đến bạc ta đã toàn bộ trả lại cho người rồi, người còn muốn thế nào!"

Tây Môn Xuy Lưu hí mắt hắc hắc nở nụ cười, "Chính là mấy mươi lượng bạc tính là cái đêch ấy ah, chỉ cần có thể cùng Hàn thiếu học hội một chút da lông, cái kia tuyệt đối với muốn làm giàu làm giàu ah!"

"Người cái này cháu trai, thật mẹ nó mất tiền trong mắt đi rồi!" Hàn Tiêu vẻ mặt im lặng nói.

"Gia gia, ngài khỏe!" Tây Môn Xuy Lưu thật đúng là đánh rắn đập đầu lên, gập khe hở tự chọc vào chàm.

Hàn Tiêu triệt để im lặng, thiên ngôn vạn ngữ hội tụ thành hai chữ: Ha ha!

Chương 63: Phần Thiên bảo quyền

Thiết Sơn nội thành, trên đường người đi đường hồi hã, ngoại trừ tâm thương dân chúng bên ngoài, còn trộn lẫn lấy đại lượng võ giả.

Đỗ Thuần phái ra một gã Thanh Vân đệ tử một tìm hiểu, mới biết được nguyên lai gần đây tại mãng ngư son mạch vùng, tựa hồ xuất hiện cái gì thượng cổ di bảo, nghe nói cùng cái gì Phần Thiên bảo quyền có chỗ liên hệ.

Hàn Tiêu vừa nghe đến Phần Thiên bảo quyền bốn chữ, mí mắt không khỏi nhảy dựng.

Tà Long Phần Thiên luân cũng có chứa "Phần Thiên" hai chữ, cái này cả hai tâm đó, chẳng lẽ có liên hệ gì hay sao?

Hàn Tiêu âm thầm ghi nhớ về Phần Thiên bảo quyền tin tức, liền đi theo Đỗ Thuần thương đội, tiếp tục tiến lên.

Bởi vì rất nhiều võ giả đều hướng Thiết Sơn thành tụ tập, trực tiếp nhất hậu quả tựu là nội thành đại bộ phận khách sạn cũng đã đầy ngập khách.

Roi vào đường cùng, Hàn Tiêu một đoàn người đành phải lại đi rồi mấy dặm đường, tại Thiết Sơn thành bắc khu vực, rốt cuộc tìm được rồi một nhà gọi là "Minh Nguyệt Lâu" khách sạn, còn chưa đầy ngập khách.

Trước cửa chính có mấy cái tiểu nhị, nom nớp lo sợ mang theo thùng nước, súc chặm đất mặt, Hàn Tiêu bọn người đi vào thời điểm, khách sạn đại đường hay là ướt sũng đầy.

Đỗ Thuần lông mi hơi nhú, nói: "Tựa hồ có mùi máu tươi."

"Còn ghét bỏ cái gì nha!" Tây Môn Xuy Lưu đi nhanh bước vào khách sạn, "Chẳng phải chết mấy cái người nha, bãi tha ma đông người chết lão tử đều ngủ qua!"

Đỗ Thuần nhún vai, cũng bước nhanh đi theo, dùng bọn hãn chi đội ngũ này thực lực, cũng là không cần lo lắng quá mức có người sẽ đuôi mù, dám đánh cướp hàng hóa của bọn hãn.

Một cái chạy đường nhân viên cửa tiệm chứng kiến có khách đến cửa, lập tức cười dịu dàng cùng nhau đi lên, đưa tới mấy cái tiểu nhị thay Đỗ Thuần bọn hãn dắt ngựa thẳng đưa đến chuồng ngựa.

"Mấy vị khách quan, tại đây mấy ngày trước đây đã xảy ra dùng binh khí đánh nhau, chết rồi vài tên võ giả, bởi vậy bốn điểm hôm nay mới một lần nữa mở cửa, bất quá xin yên tâm, rất nhanh tựu quét dọn tốt rồi, mấy vị khách quan có thể an tâm ở lại." Nhân viên cửa tiệm đơn giản giải thích thoáng một phát bọn hãn súc mặt đất nguyên nhân, sau đó mới khom người nói: "Khách quan mời vào trong!"

Chường quầy là cái trung niên mập mạp, chứng kiến có như vậy một đám khách nhân đến thăm, lập tức cười hi hi chạy ra đón chào, cúi người cười nói: "Bốn điểm một lần nữa khai trương, hôm nay sở hữu tất cả phòng trọ cùng với rượu và thức ăn, hết thấy 80% giảm giá ưu đãi."

Đỗ Thuần trực tiếp móc ra một trương mệnh giá năm mươi lượng ngân phiếu, đập trên bàn, thản nhiên nói: "Sáu gian phòng trên, mặt khác chuẩn bị một ít rượu và thức ăn, cho chúng ta đưa lên đến."

"Yes Sir~!" Béo chường quầy thoáng cái tinh thần tỉnh táo, theo trong tủ chén móc ra vài thanh cái chìa khóa, lại phân phó tiểu nhị dẫn bọn hãn đi từng người gian phòng.

Chính giao tiếp cái chìa khóa thời điểm, ngoài cửa lại đi tới hơn mười người, cầm đầu đúng là một gã cô gái tuyệt sắc!

Chỉ thấy nàng đang mặc một bộ màu vàng nhạt váy dài, một vòng tố sắc đai lưng, buộc vòng quanh hoàn mỹ đầy đà đường cong, không thi phần trang điểm, nhưng lại có một loại không linh u nhã khí chất.

Lúc này, nàng đang dùng bàn tay như ngọc trắng tại xinh xắn thanh tú trước mũi phẩy phẩy, sờ lấy mày ngài, dịu dàng nói: "Làm cái gì nha, xông chết người á!"

Cái kia thiếu nữ áo vàng sau lưng tùy tùng lúc này đã vượt lên trước đứng lại tại khách sạn ở trong, vù thoáng một phát tựu nhao nhao xếp hàng đứng vững, hiển nhiên là nghiêm chỉnh huấn luyện.

"Vân nhi tỷ, bằng không chúng ta lại đổi một nhà a, nhà này tựa hồ có vấn đề." Thiếu nữ bên người còn đứng lấy một gã tuấn tú thiếu niên, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, nhìn xem cái kia hoàng y nữ tử ánh mắt, mang theo một tia mê say.

"Được rồi, sắc trời dần dần muộn, mọi người cũng đều mệt mỏi, tựu nơi này đi." Thiếu nữ áo vàng quay đầu lại nhìn về phía một gã vóc người gầy cao áo bào xám trung niên, giọng nói êm ái: "Hạ trưởng lão, người xem đâu này?"

"Ân." Hạ trưởng lão từ trong lòng móc ra hai mảnh vàng lá, trực tiếp hướng trên quầy vừa để xuống, thản nhiên nói: "Chường quầy đây, tám gian phía trên, trong đó một gian muốn rời xa phố xá sầm uất, hoàn cảnh đẹp và tỉnh mạch mới được, tốt nhất gần nước, sát bên hoa viên, tiểu thư nhà ta không

thích có người quấy rầy."

"Minh bạch!" Chương quầy liên tục gạt đầu, cái này một đám người xuất thủ thật sự xa xỉ, hai mảnh vàng lá giá trị, trọn vẹn có thể so sánh chống đỡ mà vượt ba trăm lượng bạc rồi.

Hàn Tiêu nhếch miệng, thấp giọng nói: "Cô nàng này ngược lại là thật biết hưởng thụ!"

Đỗ Thuần tranh thủ thời gian dắt lấy hần hướng đến phòng trọ, hần tự nhiên nhìn ra cái kia áo bào xám trung niên thực lực rất mạnh, chỉ sợ ít nhất đều là mở ra chín cái mạch môn đã ngoài cao thủ, Đỗ Thuần cái tên mập mạp này mặc dù có chút thực lực, lại còn chưa đủ người ta lạnh kẻ răng đầy.

Bởi vì cái này Thiết Sơn nội thành lui tới vô giả thật sự quá nhiều, chờ đợi trời tối thời gian, gian phòng này "Minh Nguyệt Lâu" cũng nhanh chóng trụ đầy rồi.

Buổi tối, Hàn Tiêu dùng qua rồi bữa tối, cùng Đỗ Thuần cùng Tây Môn Xuy Lưu mấy người vừa uống rượu nói chuyện phiếm, một bên tinh tế lắng nghe lấy đám vô giả trong miệng kỳ văn dị sự.

Bàn bên liền ngồi bốn gã ngưng mạch sơ kỳ vô giả, một cái râu quai nón Đại Hán uống một chén rượu, lớn tiếng reo lên: "Móa nó, từ khi Thiết Sơn Vương chết trời chết nổi về sau, cái này Thiết Sơn thành rất lâu đều không có nào nhiệt như vậy đã qua."

Thiết Sơn Vương là cái này tòa Thiết Sơn thành tám trăm năm trước xuất hiện một vị Hóa Nguyên cảnh cường giả, thụ triều đình phong thưởng, phong làm họ khác Vương, đáng tiếc Thiết Sơn Vương không về sau, chết về sau, Thiết Sơn Vương cũng tự không người kế tục, này mới khiến Hiên Vương phủ đã trở thành Đại Vũ vương triều Tây Bắc vực duy nhất họ khác Vương.

"Còn không phải bởi vì Phần Thiên bảo quyền sắp xuất thế, nghe nói Tam đại Thánh môn đều kinh động đến, phái ra môn hạ đệ tử ưu tú nhất, hợp thành huyền kiếm minh, sưu tầm Phần Thiên bảo quyền hạ lạc."

Cái khác ăn mặc kiểu văn sĩ nam tử "Hắc hắc" cười cười, nói: "Huynh đệ ngươi là chỉ biết thứ nhất, không biết thứ hai ah."

"Ah? Nói như thế nào?"

"Hắc hắc, tầm bảo chỉ là một phương diện, nhưng chủ yếu vẫn là vì sưu tầm cái kia vạn lý độc hành Điện Thúc Quang mà đến!" Trung niên văn sĩ nhạt cười nhạt nói.

"Vạn lý độc hành?" Cái kia râu quai nón Đại Hán sắc mặt lạnh lẽo, "Cái này vô sỉ dám tặc là không có gặp được gia gia ta, nếu không, bốn đại gia đánh gãy hần một đôi chân chó, xem hần còn độc hành cái rắm!"

"Hắc hắc, ngươi tự khoác lác bức a." Trung niên văn sĩ bùng lên bát rượu tiễn chầm mấy ngụm, "Vạn lý độc hành Điện Thúc Quang, thực lực cũng sớm đã đột phá đến Hóa Nguyên cảnh, mà ngay cả Thánh Thủy Cung Tam trưởng lão đều chết trong tay hần, tự ngươi này một ít không quan trọng đạo hạnh, sợ là cũng bị người ta đánh gãy một đôi chân chó a."

"Xuì!" Râu quai nón Đại Hán mí mắt nhảy vài cái, chuyển khai chủ đề nói: "Một cái dám tặc có cái gì dễ nói đấy, hay là nói chuyện cái này Phần Thiên bảo quyền a."

"Hắc hắc, cái này bộ có một không hai kỳ công hơn hai nghìn năm trước, tự theo Vũ Chiêu Vương cùng nhau mai danh ẩn tích rồi, có người hoài nghi là Vũ Chiêu Vương đem Phần Thiên bảo quyền với tư cách vật bồi táng, cùng một chỗ mai táng. Bất quá đã nhiều năm như vậy rồi, vô số trộm mộ người trước ngã xuống, người sau tiến lên, tìm kiếm Vũ Chiêu Vương mộ, đều không thu hoạch được gì. Gần đây, nghe nói rằng ngưi son mạch có chỗ dị động, khả năng cùng Vũ Chiêu Vương mộ có chỗ liên quan."

"Nghe nói cái này Vũ Chiêu Vương thực lực thông huyền, đã đột phá Hóa Nguyên cảnh, đạt đến rất cao cấp độ, dựa vào đúng là cái này bộ Phần Thiên bảo quyền." Bên cạnh một cái mặt sẹo nam tử trong mắt hiện lên một tia hướng về, "Nếu lão tử có thể có được cái này bộ bảo quyền, coi như là Tam đại Thánh môn, lão tử cũng có thể không để vào mắt!"

Một gã tướng mạo có phần vĩ tuấn lãng áo trắng văn sĩ nhẹ nhàng mở ra trong tay quạt xếp, quạt vài cái, thản nhiên nói: "Ta khuyên các ngươi hay là bảo trụ mạng nhỏ quan trọng hơn, Vũ Chiêu Vương như vậy tuyệt thế cường giả, hần lăng mộ há lại thường nhân có thể xâm nhập, hay là thu hồi ngươi điểm này tham lam tâm tư a."

"Hừ!" Mặt sẹo nam tử cùng râu quai nón Đại Hán đều là vẻ mặt không cam lòng, bất quá cái kia áo trắng văn sĩ nói cũng là không giả, Vũ Chiêu Vương cái kia các loại tuyệt thế cường giả bảo vật, há lại bọn hần có thể gấp ghe đấy.

Hàn Tiêu nhíu lông mày, nghe được Phần Thiên bảo quyền cũng đã lại để cho hần có chút hiếu kỳ, hơn nữa một cường giả chi mộ, càng làm cho hần ngứa tay không thôi.

"Như thế nào, Hàn huynh đệ cũng có hứng thú?" Đỗ Thuần chứng kiến Hàn Tiêu trong mắt thình thoảng hiện lên một đám tinh mang, không khỏi nở nụ cười, "Loại này giang hồ nghe đồn, mười đầu có chín đầu đều là giả dối, chúng ta nghe một chút là tốt rồi, chớ thật đúng."

Hàn Tiêu khước miệng treo lên một vòng đường cong, đang muốn mở miệng, lại nghe trong hành lang truyền đến từng tiếng tán thưởng kinh diễm thanh âm, không khỏi ngừng đầu nhìn lại, nguyên lai là ban ngày gặp được cái kia tên thiếu nữ áo vàng, giờ phút này chính dẫn theo làn váy, chậm rãi đi xuống đài giải.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Phong Vân Nhi

Giống như này mỹ nhân tuyệt sắc xuất hiện, khách sạn đại đường phía trên, lập tức thanh tịnh xuống, đều bị cái kia thiếu nữ áo vàng uyển chuyển đáng người cho hấp dẫn.

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, nhật cười nhật nói: "Mỹ nữ tự là mỹ nữ, vừa xuất hiện, những người kia liền ngu bực đều không thôi!"

Đỗ Thuần cái ót một hắc, thằng này thật sự là không sợ chết, nói cái gì không trôi qua đại não tự nói thẳng ra, chẳng lẽ không biết họa từ ở miệng mà ra không?

Quả nhiên cái kia thiếu nữ áo vàng hướng phía Hàn Tiêu phương hướng xem ra liếc, lông mày kẻ đen có chút nhíu một cái, vậy mà thẳng hướng phía Hàn Tiêu một bàn này Đình Đình đã đi tới.

Sau lưng nàng, tám gã nam trường kiếm thị vệ lập tức xông tới, bàn tay nắm rồi chuỗi kiếm, một bộ gương cung bạt kiếm bộ dáng.

Một bên Thanh Vân đệ tử cũng bỗng nhiên đứng lên, chỉ cần Đỗ Thuần một thân ra lệnh, bọn hắn lập tức tự sẽ động thủ.

"Oa, có trò hay để nhìn!"

Chung quanh võ giả đều là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn đích nhân vật, nguyên một đám trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Thậm chí, trực tiếp hò hét nói: "Đánh nha! Ha ha, ai kinh sợ ai cháu trai!"

Còn không đợi thiếu nữ áo vàng mở miệng, tên kia thiếu niên áo trắng liền bước đi đến Hàn Tiêu trước mặt, lạnh lùng nói: "Ngươi có phải hay không không muốn sống chăng?"

Thiếu nữ áo vàng nhíu nhíu mày cộng lông, trong đôi mắt đẹp dịu dàng mang theo một tia không vui, trầm giọng nói: "Các ngươi làm gì, ta cũng không phải đến đánh nhau đây!"

"Ách. . ." Những hộ vệ kia có chút xấu hổ thối lui, nguyên lai đại tiểu thư không phải muốn đánh nhau ah. . .

"Vân nhi tỷ, ngươi đây là ý gì?" Thiếu niên áo trắng có chút khó hiểu mà hỏi thăm.

Thiếu nữ áo vàng mắt trắng không còn chút máu, ra hiệu hắn lui ra, chợt đi đến Hàn Tiêu trước mặt, nhàn nhạt hỏi: "Ngươi mới vừa nói cái gì? Mời lặp lại lần nữa!"

Hàn Tiêu khoan thai bụng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, lúc này mới ngẩng đầu nhìn chăm chú lên thiếu nữ áo vàng con ngươi, mỉm cười nói: "Ta nói, mỹ nữ tự là mỹ nữ, làm sao vậy? Đầu năm nay liền lời nói thật cũng không cho nói sao?"

"PHỤT!"

Cô gái kia nhìn không được, nhõng nhẽo cười nói: "Ngươi cái tên này lá gan cũng không nhỏ, ngươi không sợ bọn họ giết ngươi sao?"

"Không sợ." Hàn Tiêu nhún vai, "Cái gọi là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu."

"Trèo lên đồ lăng tử!" Thiếu nữ áo vàng trắng rồi Hàn Tiêu liếc, khuôn mặt ửng đỏ, mấp máy cặp môi đỏ mọng, lại nói: "Ngươi là từ Huyền Băng cung xuống đây sao? Ta có thể hay không hỏi ngươi một vấn đề à?"

Hàn Tiêu lông mi giương lên, "Đương nhiên có thể, bất quá, ngươi phải nói cho ta biết trước ngươi phương danh."

Thiếu nữ cắn răng, Yên Nhiên nói: "Khanh khách, ta gọi Phong Vân Nhi, ngươi thì sao?"

"Phong Vân Nhi. . ."

Hàn Tiêu đưa tay sờ sờ sống mũi, thấp giọng thì thầm mấy lần, vừa mìn mành đánh giá thiếu nữ này vài lần, khoe miệng không khỏi lộ ra mỉm cười, "Ta

gọi Hàn Tiêu, có chuyện gì, người hỏi đi."

Phong Vân Nhi giọng nói êm ái: "Ta muốn hỏi hỏi xá muội Phong Linh Nhi tại Huyền Băng cung OK?"

"Quả nhiên!" Hàn Tiêu mày kiếm nháy lên, ha ha nở nụ cười, "Ta đã cảm thấy người cùng nha đầu kia lớn lên có vài phần tương tự, nguyên lai là tỷ muội."

Lại nói tiếp, Hàn Tiêu còn đã từng trêu đùa hí lộng qua Phong Linh Nhi cái nha đầu kia, thế cho nên cô nàng này có hơn nửa năm, vừa nhìn thấy Hàn Tiêu mặt tịt tịt hồng.

"Người vẫn chưa trả lời ta vấn đề đây này." Phong Vân Nhi lông mày kẻ đen cau lại, mỹ nhân nén giận bộ dáng, cũng là rất có một phen hàm súc thú vị.

"Nàng nha. . . Nàng tại Huyền Băng cung chắc thăm rồi, thật không tốt, tương không đảm đương nổi!" Hàn Tiêu rung đùi đắc ý, làm như có thật nói.

"À?" Phong Vân Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn một trắng, kinh ngạc nói: "Làm sao lại như vậy? Có người khi dễ nàng sao?"

Hàn Tiêu tránh mà không đáp, ngược lại hỏi: "Ta ngược lại rất là hiếu kỳ, làm sao người biết ta là Huyền Băng cung đệ tử đâu này? Chẳng lẽ ta trên mặt có khắc Huyền Băng cung ba chữ sao?"

Phong Vân Nhi chỉ chỉ Hàn Tiêu trong tay Ngọc Nữ kiếm, "Thanh kiếm này, nếu như ta nhớ không lầm, hẳn là Tuyết Trần Phong Chủ Thu Uyển Vân mới đúng chứ."

"Àn?" Hàn Tiêu nheo mắt, "Người đây cũng biết? Người nhận thức tiểu. . . Thu Uyển Vân?"

"Bởi vì thanh kiếm này là chúng ta Tiêm Trần Tông tông chủ tặng cho Thu Uyển Vân đấy, ta đương nhiên biết rõ ah!" Phong Vân Nhi bĩu môi nói: "Ta còn biết thanh kiếm này còn có một thanh tới ghép thành đôi Quân Tử Kiếm đây này!"

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, nguyên lai cái thanh này Ngọc Nữ kiếm lai lịch còn không đơn giản đây này.

"Thanh kiếm này căn bản không thích hợp người dùng nha, nói mau, phải hay là không bị người lên ra đến hay sao?" Phong Vân Nhi lông mày kẻ đen nhíu một cái, thanh kiếm này cùng các nàng Tiêm Trần Tông sâu xa rất sâu, nếu là bị trộm rồi, nàng cũng có lý do truy hỏi.

Chung quanh những tên võ giả kia đám bọn họ càng nghe càng là kinh ngạc, bất quá bọn hắn ngược lại sẽ không trệ động tin tưởng thanh kiếm này là Hàn Tiêu trộm đến đây.

Huyền Băng cung Phong Chủ, vậy cũng đều là Hóa Nguyên cảnh cường giả, chỉ bằng Hàn Tiêu như vậy cái Ngưng Khí một đoạn đồ gà bấp, làm sao có thể tại Hóa Nguyên cảnh cường giả trong tay trộm đi bất kỳ vật gì.

Hàn Tiêu nhìn xem Phong Vân Nhi vẻ mặt xinh đẹp bộ dáng, tà mị cười nói: "Kỳ thật Thu Uyển Vân là của ta Tiểu sư thúc, nàng đem thanh kiếm này cho ta, nói là muốn tặng cho ta tương lai con dâu, người muốn à? Ta đây tiễn đưa người tốt rồi."

Tranh!

Còn không đợi Phong Vân Nhi mở miệng, một thanh hàn khí lăm lăm bảo kiếm liền chỉ vào Hàn Tiêu sống mũi, nguyên lai là Phong Vân Nhi bên người thiếu niên áo trắng xuất thủ.

Hắn chứng kiến Hàn Tiêu cùng Phong Vân Nhi nói chuyện lửa nóng, trong nội tâm đã sớm ghen tuông lẫn mình, hiện tại Hàn Tiêu càng là nói thẳng ra như thế khinh bạc, cái này thiếu niên áo trắng cũng nhìn không được nữa.

Phong Vân Nhi tranh thủ thời gian dè lại thiếu niên áo trắng cánh tay, "Mộ Dung sư đệ, đừng xằng bậy!"

Cái này thiếu niên áo trắng tên là Mộ Dung Anh, là Tiêm Trần Tông tông chủ nhất mạch dòng chính, thực lực cũng đã đạt đến ngưng mạch trung giai, được cho cái tiểu cao thủ.

Vừa rồi hẳn một kiếm kia, tốc độ cực nhanh, mũi kiếm khoảng cách Hàn Tiêu sống mũi cũng chỉ có mấy thốn, đoán đo được vô cùng tốt.

Hàn Tiêu giương mắt lờm Mộ Dung Anh liếc, thần nhiên nói: "Ta ghét nhất người khác cầm kiếm chia vào người của ta!"

Cái kia Mộ Dung Anh nguyên bản trường kiếm đã thu hồi một nửa, nghe được Hàn Tiêu đột nhiên nói ra một câu như vậy, lập tức khí không đánh một chỗ ra, lần nữa rút kiếm chỉ vào Hàn Tiêu, mắng to: "Xú tiểu tử, người muốn tìm cái chết sao?"

Hàn Tiêu đưa tay có chút dịch chuyển khỏi Mộ Dung Anh mũi kiếm, thần nhiên nói: "Ta tự nói nói mà thôi, người kích động như vậy làm gì vậy."

"Còn dám mở miệng mạo phạm Vân nhi tỷ, ta xé miệng của người!" Mộ Dung Anh thu hồi trường kiếm, lạnh lùng đứng tại Phong Vân Nhi bên cạnh thân, nghiêm nhiên một bộ hộ hoa sứ giả bộ dáng.

Hàn Tiêu trong nội tâm khinh thường, muốn xuất thủ giáo huấn một chút cái này tự cho là đúng gia hỏa, ngẫm lại lại cảm thấy không có ý nghĩa.

Dùng hắn thực lực bây giờ, thật sự không có gì hứng thú cùng một cái Ngưng Mạch cảnh "Tiểu bằng hữu" chơi đùa.

Đương nhiên, nếu cái này Mộ Dung Anh đui mù, chủ động treu chọc chính mình, hắn cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Phong Vân Nhi quay đầu lại thưởng Mộ Dung Anh một cái bạch nhãn, dịu dàng nói: "Mộ Dung sư đệ, về sau không cho phép ngươi tùy tiện xuất thủ, hắn mới là Ngưng Khí cảnh, ngươi cùng hắn sinh tức giận cái gì nha, vạn nhất làm bị thương người ta làm sao bây giờ!"

Hàn Tiêu trong nội tâm âm thầm buồn cười, chỉ cảm thấy cái này Phong Vân Nhi tâm địa ngược lại là không sai.

"Ngươi cũng thế, nên phải hỏi mà nói, không nên nói tự chó nói lung tung nha." Phong Vân Nhi cau mày còng lông tròng Hàn Tiêu liếc, "Không phải tất cả mọi người cùng ta như vậy dễ nói chuyện, xem tại ngươi cùng Linh nhi là đồng môn phân thượng, ta tự không so đo với ngươi rồi."

"Đúng rồi, ngươi còn không có nói cho ta biết Linh nhi ra thế nào rồi đâu này?" Phong Vân Nhi quải niệm muối muối, bởi vậy lại đem thoại đề chuyển đến Phong Linh Nhi trên người.

"Ta là người có một tật xấu, xiết chặt Trương tự dễ dàng quên sự, mới vừa rồi bị sư đệ của ngươi giật mình, cái gì đều quên, cho nên ta muốn đi ra ngoài tán giải sầu, Vân nhi tỷ nếu muốn biết Linh nhi tình huống, không bằng cùng ta cầm tay đồng du, theo giúp ta buông lỏng một chút a!"

Nói xong, Hàn Tiêu bật cười lớn, cũng không đợi Phong Vân Nhi trả lời, trực tiếp tự hướng phía khách sạn đại môn bước nhanh đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hắc Tâm Đường

"Đáng giận Xú tiểu tử, ngày mai sẽ tìm ngươi tính sổ!" Phong Vân Nhi trong nội tâm thầm nắn một tiếng, chợt khẽ cắn cặp môi đỏ mọng, trực tiếp quay người, hướng phía gian phòng của mình bước nhanh đi đến.

Tây Môn Xuy Lư cùng Đỗ Thuần hai người hai mặt nhìn nhau, đều là không biết Hàn Tiêu một người đi ra ngoài rốt cuộc muốn làm gì vậy.

Thật lâu, Tây Môn Xuy Lư nhớ tới lúc trước một mực đi theo phía sau bọn họ cái đám kia Hắc y nhân, trong nội tâm không khỏi sinh ra vài phần lo lắng, vì vậy xông Đỗ Thuần nói ra: "Đỗ lão ca, chúng ta muốn hay không truy đi lên xem một chút?"

"Thôi được rồi, tiểu tử này thật không đơn giản, hắn thì ra mình đi ra ngoài, nhất định là có chỗ nắm chắc, ngươi cũng đừng mò mẫm quan tâm." Đỗ Thuần nuốt lưng một cái, "Ăn uống no đủ, nên trở về phòng để đi ngủ!"

...

Giờ phút này, Thiết Sơn thành trên đường phố, đúng là đèn rực rỡ mới lên, hai bên bán hàng rong thượng đều tụ đầy khách hàng, bởi vì đại lượng võ giả dừng mảnh vào, những... này bán hàng rong thượng bán ra đồ vật, cũng đều là một ít chữa thương đan dược, thảo dược, còn có một chút đơn giản phù triện, có thể dùng cho khu quỳ trừ ma.

Hàn Tiêu nhiều hứng thú đi dạo vài vòng, bỗng nhiên phát giác được phía sau mình, thậm chí có vài tên Ngưng Mạch cảnh cường giả xa xa đi theo, một mực bảo trì khoảng cách nhất định.

"Quả nhiên đến rồi." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, hắn lần này đi ra, chủ yếu chính là vì giải quyết hết một mực đi theo Đỗ Thuần thương đội phía sau cái đám kia "Theo đuôi".

Chính hắn ngược lại là không sao cả, bất quá Đỗ Thuần cái tên mập mạp kia rất có nghĩa khí đấy, hắn không muốn bởi vì nguyên nhân của mình, cho Đỗ Thuần tạo thành một ít không tốt yếu tổn thất.

Hàn Tiêu tận lực hướng phía vắng vẻ địa phương đi đến, rất nhanh liền nhảy ra khỏi tường thành, đi vào thành bên ngoài một rừng cây, ngừng chân xuống, nghiêng tựa tại trên một cây đại thụ, tay phải tiêu sái mà đem Ngọc Nữ kiếm kháng trên vai, huyết sáo, lẳng lặng cùng đợi những cái...kia "Người theo dõi" đến.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, hai gã lùn đen che mặt Hắc y nhân liền xuất hiện tại trong rừng cây, một người trong đó, đúng là ngày đó bị Hàn Tiêu sờ đi mười mấy vạn lượng bạc trắng xui xẻo.

Thằng xui xẻo này tên gọi Hạng Long, chính là Tây Bắc 16 trong thành một cỗ hắc đạo thế lực "Hắc Tâm Đường" Nhị đương gia. Cái khác thì là "Hắc

Tâm Đường" Tử đương gia.

Hạng Long sau này trở về, càng nghĩ càng giận, cho tới bây giờ đều chỉ có bọn hắn "Hắc Tâm Đường" ức hiếp người khác, nhưng lần này lại đưa tại một cái miệng còn hôi sữa Xú tiểu tử trong tay, cái này lại để cho hắn làm sao có thể có nuốt hạ con tức này.

Kết quả là, Hạng Long tụ tập rồi một nhóm lớn tiểu đệ, một mực đi theo Đỗ Thuần thương đội về sau, chỉ có điều trở ngại Thanh Vân đệ tử lực lượng, một mực ấn nhẫn bất động, chỉ chờ Hàn Tiêu lạc đàn, sau đó xuất thủ đem hắn tiêu diệt.

Hạng Long cùng Tử đương gia đứng lại tại phụ cận, tình tứ đánh giá liếc, cái kia Tử đương gia trầm giọng nói ra: "Nhị ca, tiểu tử này tựa hồ cố ý dẫn chúng ta tới ah."

"Tiểu tử này quý kẻ đa đoan, chỉ sợ sớm có mai phục." Hạng Long trước kia ngay tại Hàn Tiêu đã ăn rồi thiệt thòi, bởi vậy lộ ra đặc biệt cẩn thận.

"Sợ cái gì, cái kia Thanh Vân Môn trưởng lão cũng chưa cùng tới, hiện tại hắn là một cây làm chẳng nên non, lật không nổi cái gì bọt nước, tựu tính toán hắn có cái gì kia lại để cho người không thể động dấy thủ pháp, nhưng chỉ cần chúng ta kéo ra khoảng cách, dùng nguyên lực nghiền áp, hắn khẳng định chết không có chỗ chôn."

"Có lý." Hạng Long nhẹ gật đầu, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, "Trong chốc lát đừng đơn giản giết hắn đi, lão tử muốn từng đao từng đao sống róc xương lột thịt hắn!"

"Minh bạch!" Tử đương gia dữ tợn cười một tiếng, hai người nhìn nhau gật đầu, phân tán ra ra, theo hai cái phương hướng bọc đánh tới.

"Hai cái Ngưng Mạch cảnh cao thủ đối phó một cái Ngưng Khí cảnh, rõ ràng còn dùng đánh lén, cũng không sợ người khác cười đến rụng răng sao?" Hàn Tiêu sớm liền phát hiện rồi hai người đến, cũng không rút kiếm, ngược lại về mặt lưỡi biếng trào phúng...mà bắt đầu.

"Hừ!" Hạng Long hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu Tam trọng bên ngoài đứng lại xuống, "Xú tiểu tử, hôm nay cho ngươi nếm thử ta Hắc Tâm Đường thủ đoạn!"

Sau một khắc, Tử đương gia cũng vững vàng đã rơi vào Hàn Tiêu sau lưng, hai người một trước một sau, trong mắt có khát máu hàn quang.

"Hắc hắc, bằng hai người các ngươi còn chưa đủ." Hàn Tiêu như trước dựa vào trên tàng cây, không nhúc nhích, "Như vậy đi, ta cho các ngươi nửa canh giờ, ngươi đem thuộc hạ tiểu đệ cũng gọi ra, ta cũng lui được từng bước từng bước đi tìm tới cửa, hiệu suất quá thấp!"

"Cuồng vọng!" Hạng Long nắm đấm nắm chặt, lập tức phát ra như là xào đậu bình thường nổ bùng thanh âm, "Hãy bớt sàm ngôn đi, cho ta chết!"

"Ah?" Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, "Cơ hội đã cho ngươi rồi, ngươi vội vã xuống Địa ngục lời mà nói..., ta sẽ không để ý."

Hạng Long trong nội tâm không hiểu sinh ra thấy lạnh cả người, một cái Ngưng Khí cảnh võ giả nhìn thấy Ngưng Mạch cảnh võ giả, lại có thể như thế bình thản ung dung, thật sự có chút quỷ dị.

Bất quá, hắn ý vào bên cạnh mình còn có một Tử đương gia, hai đại ngưng mạch cao thủ cùng một chỗ động thủ, không tin trị không nổi chính là một cái Ngưng Khí cảnh!

"Nhị ca, cùng hắn nói lời vô dụng làm gì, bất quá là cái cuồng vọng tự đại ngu ngốc mà thôi, giết chết hắn!" Tử đương gia ở đâu nhìn được Hàn Tiêu cái này hung hăng can quấy thái độ, trực tiếp rút ra một thanh màu đen trọng kiếm, hung hăng bổ chém tới.

Trong chớp mắt, mũi kiếm đã tới.

Cái kia Tử đương gia một tay kiếm thuật, đại khai đại hợp, hơn nữa hắn ngưng mạch tam trọng cảnh giới, toàn lực thi triển phía dưới, chung quanh cây cối đều là kịch liệt đung đưa.

"Quá yếu a! Tựu ngươi cái này cũng gọi là kiếm pháp?"

Hàn Tiêu trong mắt hiện lên một tia khinh thường, cho dù là đều là ngưng mạch tam trọng, cái này Tử đương gia thực lực, chỉ sợ không phải Huyền Băng cung đệ tử một chiêu chi địch.

Bọn hắn sở tu luyện công pháp cùng võ kỹ so về Huyền Băng cung, thật sự là khác nhau một trời một vực, cũng khó trách Hàn Tiêu chương mất kiếm thuật của hắn.

"Ngươi muốn chết!" Tử đương gia nổi giận gầm lên một tiếng, như là Kinh Lôi nổ vang, hai tay hung hăng xuống vùng mạnh, múa vũ động bắt tay vào làm trong Cự Kiếm, vào đầu chém xuống.

"Đình!"

Hàn Tiêu kiếm cũng không nhỏ, trực tiếp nhặt chi bắn ra, khủng bố lực đạo, thông qua thân kiếm ngược lại cuốn mà ra, trực tiếp đem cái kia Tử đương gia trùng trùng điệp điệp bắn bay đi ra ngoài.

"Răng rắc!"

Sau một khắc, trong tay hắn cái kia chuỗi màu đen trọng kiếm, tựa hồ cũng bởi vì không chịu nổi Hàn Tiêu khủng bố lực đạo, trực tiếp hóa thành đầy trời mảnh vỡ, như là bạo vũ lê hoa giống như, trực tiếp đem Tứ đương gia đâm cái xuyên tim.

Vị này Hắc Tâm Đường Tứ đương gia, lập tức bị mất mạng, cái chết không thể lại chết rồi.

"Lão Tứ!" Hạng Long kinh hô một tiếng, hai tay nhịn không được run lên, Tứ đương gia kiếm trong tay, đây chính là do ngàn năm huyền thiết chế tạo mà thành đó a!

Hạng Long gian nan nuốt nhỏ nước miếng, trong nơi này hay là cái gì Ngưng Khí cảnh? Coi như là Ngưng Mạch cảnh cao thủ cũng không có như thế nghịch thiên a!

"Bịch!"

Hạng Long trực tiếp quỳ trên mặt đất, cuống quýt đập đầu cầu xin tha thứ nói: "Thiếu hiệp tha mạng, thiếu hiệp tha mạng ah!"

"Tha mạng?" Hàn Tiêu chậm rãi đi đến Hạng Long trước mặt, cười ngồi xổm xuống đi, chỉ là, nụ cười của hắn theo Hạng Long, quả thực tự cùng Địa Ngục Ác Ma giống như, lại để cho nhân sinh sợ.

"Tiểu. . . Tiểu nhân có mắt như mù, thiếu hiệp, ngài tự coi ta là một cái rắm thả a." Hạng Long toàn thân run đến lợi hại, không ngớt lời âm đều có chút run rẩy lên.

"Thả người cũng không phải không được." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, "Bất quá có chuyện, mời người giúp một việc."

"Thiếu hiệp ngài phân phó, đừng nói một kiện, tự là 100 kiện, một ngàn kiện, tiểu nhân cũng nhất định cho ngài xử lý ngon lành cảnh đào đây!" Hạng Long nghe được có còn sống hi vọng, nào dám nói nữa chữ không.

"Đừng nhiều chuyện như vậy." Hàn Tiêu thò tay ở đằng kia Hạng Long trên bờ vai vỗ vỗ, "Từ giờ trở đi, đem hết thầy về Phần Thiên bảo quyền cùng với Vũ Chiêu Vương mộ tin tức sưu tập mà bắt đầu..., càng kỹ càng càng tốt, ta cho người ba ngày, ba ngày sau đó, đem sở hữu tất cả tin tức ghi chép tạo sách, đến Minh Nguyệt Lâu giao cho ta."

"Đúng, đúng!" Hạng Long liên tục không ngừng gật đầu.

Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, "Đi thôi, cũng đừng làm cho ta thất vọng nha."

Có đôi khi, những... này đường ngang ngõ tắt thế lực sưu tập mạnh mỗi thủ đoạn, thường thường so về danh môn chính phái phải có hiệu nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Luyện Thiên Thần Thạch

Hàn Tiêu hướng phía Thiết Sơn thành phương hướng, đi nhanh đi về, trên mặt treo một vòng nụ cười tự tin, cái khác không dám nói, nhưng nếu bàn về sở kìm trộm mộ, lão tử tuyệt đúng là thiên hạ thứ nhất ah!

Có Tà Long chi lực, Hàn Tiêu căn bản không cần lo lắng bất luận cái gì ác quỷ oán linh, hơn nữa Âm Dương quỷ thuật, cái gì môn vị quỷ trận vậy được ở chính mình?

Vũ Chiêu Vương mộ càng là lợi hại, Hàn Tiêu liên càng là hưng phấn.

"Hi vọng hắn sưu tập mạnh mẽ có thể giúp ta tìm được Vũ Chiêu Vương mộ cửa vào a."

Hàn Tiêu nhếch miệng, hắn ẩn ẩn cảm thấy, Phần Thiên bảo quyền hẳn là kiện tương đương khó lường đồ vật.

Bỗng nhiên, Hàn Tiêu đột nhiên phát giác được một cái bóng đen nhanh chóng từ đỉnh đầu bay vút mà qua.

Tốc độ kia cực nhanh, quả thực làm cho người xem thế là đủ rồi!

Hàn Tiêu mí mắt mạnh mà nhảy dựng, bởi vì đạo hắc ảnh kia, trực tiếp lẳng không hư bộ, vũ không mà đến, tụt đã rơi vào phía trước cách đó không xa!

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, trong nội tâm nhấc lên một hồi sóng to gió lớn: Tựa hồ liền Huyền Băng cung các đại Phong Chủ cũng chỉ có thể bằng vào Ngự Kiếm Thuật phi hành a? Mà đạo hắc ảnh kia vậy mà có thể lẳng không hư bộ, cảnh giới sợ là đã xa xa vượt ra khỏi Hóa Nguyên cảnh!

"Chẳng lẽ là theo vị diện khác đến hay sao?" Hàn Tiêu trừng mắt nhìn, thấp giọng lầm bầm nói.

"Ân?" Một cái có chút ôn hòa thanh âm truyền đến, trong giọng nói còn mang theo một ít kinh ngạc, "Tiểu bằng hữu, ngươi còn biết vị diện khác?"

Hàn Tiêu theo tiếng nhìn lại, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, một gã đang mặc áo trắng trung niên nam tử liền đột nhiên xuất hiện tại Hàn Tiêu trước mặt.

Hắn xuất quỷ nhập thần, coi như súc địa thành thốn, lại coi như không gian thuần di, thân pháp cực nhanh, làm cho người không thể tưởng tượng!

Hàn Tiêu trong lòng bàn tay có chút gấp đồ mồ hôi, xem ra chính mình đã đoán đúng, người này, hẳn là theo cao cấp hơn vị diện đến đây, về phần cao cấp tới trình độ nào, Hàn Tiêu không cảm tưởng giống như.

Dù sao dùng hắn thực lực bây giờ, đối phương chỉ cần nhúc nhích ngón tay, hắn cái này cái mạng nhỏ chỉ sợ tự khó giữ được rồi.

"Vị đại ca kia, ngài họ gì à?" Hàn Tiêu cảm giác được đối phương cũng không ác ý, bởi vậy mới đánh bạo hỏi một câu.

"Ta gọi Quý Trường Phong." Người nọ cũng là dứt khoát, trực tiếp báo ra rồi tên của mình, nghe được Hàn Tiêu gọi mình "Đại ca", trên mặt hốt nhiên nhưng treo lên mỉm cười, dùng tuổi của hắn, đem làm Hàn Tiêu bên trong từng từng từng tăng tổ phụ đều đã đủ rồi.

Nguyên lai, cái này áo trắng nam tử, thành linh đúng là theo Thần Hà Tinh Vực xuyên toa rồi vô tận vị diện mới đi đến được Huyền Linh đại lục Lục Đại Thánh tông cao thủ một trong, Quý Trường Phong!

Quý Trường Phong xem Hàn Tiêu mặt mày tầm đó lộ ra một cổ cơ linh, liền lại nói: "Ha ha, tiểu huynh đệ, ngươi tên là gì à? Có thể mời ngươi giúp một việc sao?"

"Ta gọi Hàn Tiêu." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, xem cái này "Người ngoài hành tinh" tựa hồ còn rất tốt ở chung đây, liền căn cứ có tiện nghi không chiếm là vương bát đần nguyên tắc, tro mặt ra nói: "Giúp ngươi bề bộn có thể, bất quá ngươi vừa mới chiêu đó lẳng không hư bộ, ta muốn học."

Quý Trường Phong trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, tinh tế đánh giá Hàn Tiêu liếc, "Ngươi mới ngưng Khí nhất trọng, khoảng cách đạt tới lẳng không hư bộ cảnh giới còn kém xa lắm đâu rồi, bất quá ta ngược lại là có thể truyền thụ cho ngươi một môn Ngự Kiếm Thuật."

"Cũng tốt." Hàn Tiêu tròn mắt lần lữa đảo qua một vòng, vừa vặn chính mình nội khí hải đã dừng lại tại ngưng mạch thập trọng thiên đã lâu rồi, không có một thân hùng hậu nguyên lực, lại khổ nỗi không có ngự kiếm không vật chi pháp pháp môn, lúc này mới không có thể học hội Ngự Kiếm Thuật.

"Kỳ thật ngự kiếm không vật chi pháp, dựa vào đúng là tinh thần lực cùng Thông Linh bảo Kiếm Tâm ý tương thông, đồng bộ nhất trí, ý niệm dục thượng tắc thi trên thân kiếm, ý niệm xuống tắc thi dưới thân kiếm, đưa thân vào vật, dùng tâm không chế vật. . ."

Quý Trường Phong thập phần hào phóng đem Thánh Hồn Cung ngự kiếm pháp môn niệm cho Hàn Tiêu nghe xong một lần, vốn cho là Hàn Tiêu như vậy cái cấp thấp vị diện "Thổ dân" có lẽ nghe không rõ, nhưng sau một khắc, hắn lại phát hiện Hàn Tiêu sắc mặt một hồi biến hóa, trong mắt càng là dị sắc liên tục, không khỏi rất là giật mình.

"Ngươi ngộ tính, thật sự hiếm thấy!" Quý Trường Phong tán thưởng một câu, lại thấp giọng nói: "Đáng tiếc ta Thánh Hồn Cung từ trước đến nay không thu bên ngoài hệ đệ tử. . ."

Quý Trường Phong trầm ngâm một lát, tay phải trên mặt nhấn bạch quang lóe lên, một quả ngọc bội bình thường hơi mỏng ngọc thạch liền rơi trong tay hắn, "Đây là một bộ đơn giản tu luyện cương lĩnh, bên trong tự có quan hệ với Ngự Kiếm Thuật toàn bộ nội dung, ngươi về sau có thể chậm rãi đi tham tường."

"Ha ha. . ." Hàn Tiêu tiếp nhận ngọc bội đánh giá cả buổi, phía trên này tổng cộng cũng khác không dưới mấy chữ, liền có chút bất mãn nói: "Quý đại ca, ở nơi này là cái gì tu luyện bí tịch? Rõ ràng tự là một quả ngọc bội mà! Trêu chọc ta chơi đâu này?"

"Vậy ngươi coi như là ngọc bội tốt rồi." Quý Trường Phong nhún vai, cũng không nhiều lời.

Hắn vốn tưởng rằng Hàn Tiêu biết rõ chính mình là từ vị diện khác đến đây, có lẽ cũng biết cái gì gọi là "Thác ẩn tinh thạch", bất quá xem ra, Hàn Tiêu đến cùng chỉ là một cái "Ếch ngồi đáy giếng", đối với Mãng Hoang Đại Thế Giới rất hiểu rõ, hay là tương đương có hạn.

Trên thực tế, hắn một tổng xuất cái này khối thác ẩn tinh thạch, trong lòng lập tức tự đã hối hận, tuy nhiên nội dung bên trong chỉ là Thánh Hồn Cung nội môn công pháp giản cương, nhưng cũng là tương đương quý giá đồ vật, đơn giản không thể truyền ra bên ngoài.

Bất quá đã Hàn Tiêu không biết thác ẩn tinh thạch như thế nào đọc, cái kia lại không việc gì.

Hàn Tiêu đem ngọc bội cất kỹ, lại lặng yên đọc một lần vừa mới Quý Trường Phong theo như lời "Ngự kiếm không vật" pháp môn, sau đó mới ngẩng đầu nhìn hướng Quý Trường Phong, thần nhiên nói: "Quý đại ca, có chuyện gì muốn ta hỗ trợ ngươi cứ nói đi, bất quá thực lực của ta có hạn, chuyện khó

khăn lăm ta có thể làm không được."

"Làm khó không tính khó, chỉ có điều có chút hung hiểm." Quý Trường Phong trầm tư một lát, mới nói: "Nếu là ngươi sợ hãi, có thể không làm, vừa rồi ngọc bội như trước tiễn đưa ngươi."

"Hừ, ta Hàn Tiêu tuy nhiên thực lực giống như, nhưng đại trượng phu một lời đã nói ra, tứ mã nan truy, ngươi nói đi, ta cam đoan làm được!" Hàn Tiêu một vỗ ngực, lời thề son sắt nói.

Quý Trường Phong trong mắt hiện lên một tia khen ngợi, vỗ nhẹ nhẹ đập Hàn Tiêu bả vai, chậm rãi nói ra: "Sự tình nguyên do nói đến lời nói tự trường rồi, ta nói ngắn gọn."

"Ta sở dĩ hàng lâm đến vị diện này, là vì tìm kiếm một vật, nhưng ngoại trừ ta ra, còn có một gọi là Bái Hóa thần giáo thế lực, cũng đã phái người hàng lâm đến rồi vị diện này, mục đích cũng là tìm được cái kia kiện đồ vật."

"Nha." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Cái gì đó à? Nhiều người như vậy tranh đoạt?"

Hắn nào biết đâu rằng, Quý Trường Phong chỗ tìm kiếm đồ vật, đúng là trong cơ thể hắn Tà Long Phần Thiên luân!

Cũng mất đi Tà Long Phần Thiên luân che dấu được có sâu, liền Quý Trường Phong bức này cao nhân cũng bị che giấu đi qua.

"Cái này ngươi cũng đừng quản. Cái kia Bái Hóa thần giáo, việc ác bất tận, nếu để cho bọn hắn đạt được như vậy đồ đặc, chỉ sợ sẽ cho toàn bộ Mãng Hoang Đại Thế Giới mang đến một hồi cực lớn họa kiếp."

Nói xong, Quý Trường Phong lại từ trong lòng lấy ra một khối đồ rực thạch đầu, đưa tới Hàn Tiêu trước mặt, "Tảng đá kia, gọi là Luyện Thiên Thần Thạch, ngươi đem toàn thân nguyên lực rót vào trong đó, sẽ dẫn phát xuất một đạo màu đỏ sậm hào quang, loại này hào quang, có thể hấp dẫn Bái Hóa thần giáo đệ tử đến đây."

"Đến lúc đó, ta cùng đồng đạo cao thủ sẽ tiềm phục tại bên cạnh ngươi, một khi Bái Hóa thần giáo người xuất hiện, ta tự lập tức xuất thủ, trấn áp những cái...kia ma đầu."

"Ah, chúng ta đây chừng nào thì bắt đầu đâu này?" Hàn Tiêu khẽ gật đầu, tuy nhiên như trước là không hiểu ra sao, nhưng hắn cũng biết, có một số việc không nên hỏi không thể loạn hỏi, nếu không tất nhiên sẽ mang đến họa sát thân.

"Năm sau, các ngươi Huyền Linh đại lục Tam đại Thánh môn một trong Tiên Kiếm Môn muốn triệu mở một lần cung điện kiếm điển, đến lúc đó, vị diện này trên cơ bản sở hữu tất cả võ giả đều sẽ tụ tập tại đó, Bái Hóa thần giáo ma đầu chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội này."

"Ngươi mang theo cái này khối Luyện Thiên Thần Thạch tiến về trước Tiên Kiếm Môn, ta sẽ trước một bước tới đó với ngươi bàn bạc, bố trí tốt hết thảy, các loại cái kia ma đầu chui đầu vô lưới."

"Như thế nào chính các ngươi không thể thấp sáng Luyện Thiên Thần Thạch sao?" Hàn Tiêu có chút khó hiểu mà hỏi thăm.

"Ha ha, dùng chúng ta cái này cấp độ năng lượng, cho dù là rót vào một tia tiến vào cái này khối Luyện Thiên Thần Thạch, phương viên 3000 trượng hết thảy sinh linh, lập tức đều bị đốt là tro tàn. Nếu không, ngươi cho rằng nó tại sao gọi là Luyện Thiên Thần Thạch? Cái gọi là luyện thiên, tự là mấy ngày liền đều có thể đốt luyện ý tứ ah!"

Hàn Tiêu gian nan nuốt nhỏ nước miếng, cái đồ chơi này nguyên lai là "Vũ khí hạt nhân" ah!

"Lúc không có chuyện gì làm ngàn vạn đừng loay hoay cái này Luyện Thiên Thần Thạch, nếu không vô cùng có khả năng đưa tới họa sát thân!" Quý Trường Phong lại dặn dò một tiếng, sau đó thân hình lóe lên, lại là không biết chuyển chuyển qua bao nhiêu ở ngoài ngàn dặm.

"Chắc chắn chắc, thật ngu bức ah!"

Hàn Tiêu tán thưởng một tiếng, bất quá rất nhanh lại nắm bắt nắm đấm, nói thầm: Hắc hắc, ta có Thái Cổ Tà Long truyền thừa, sớm muộn cũng sẽ đạt tới Quý đại ca cái kia cấp độ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chân nhuyễn Mộ Dung Anh

Sáng sớm hôm sau.

Ngoài cửa sổ, Thái Dương đã thẳng lên cao, trên nhánh cây, chim tước chi chi tra tra gọi không ngừng, Hàn Tiêu nhưng lại hồn nhiên chưa phát giác ra.

Tối hôm qua lúc trở lại, mấy có lẽ đã sắp đến Canh [3] thiên, hơn nữa mấy ngày nay bốn ba, Hàn Tiêu vậy được không được, chỉ cảm thấy như thế nào ngủ cũng ngủ không đủ.

"Rầm rầm rầm!"

Tây Môn Xuy Lư tên kia gõ cửa kêu lên: "Hàn thiếu, người nổi lên sao? Tối hôm qua có hay không phát sinh chuyện gì à?"

Hàn Tiêu mơ mơ màng màng bò lên, mở cửa, chứng kiến Tây Môn Xuy Lư cái kia Trương hèn mọn bỉ ổi mặt, trực tiếp một cước đạp tới, "Sáng sớm đây, có thể đem người hèn mọn bỉ ổi khí tức khiêm tốn một chút điểm sao?"

"Ha ha. . ." Tây Môn Xuy Lư trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, "Lớn lên hèn mọn bỉ ổi quái ta roài?"

Hàn Tiêu đuổi lung một cái, bước nhanh đi đến khách sạn hậu viện bên giếng nước, buông thùng treo chuẩn bị mức nước rửa mặt.

Lúc này, phía đông sương phòng chính tề đứng đầy hai hàng tinh thần vô cùng phấn chấn võ giả, nguyên một đám bắt tay ân tại trên chuôi kiếm, tựa hồ tùy thời chuẩn bị xông tiến hành chiến đấu.

Hàn Tiêu nhếch miệng, thầm nghĩ những người này không hổ là tông môn từ đệ, so về Hàn gia hộ vệ cần phải uy phong nhiều lắm rồi.

Chính lắm bầm lấy, cửa phòng đối diện kết.. Một tiếng mở ra, nhưng lại cái kia Phong Vân Nhi Đình Đình đi ra, gặp Hàn Tiêu chính đang nhìn mình, tự nhiên cười nói: "Hàn công tử thức dậy rất chào buổi sáng nè?"

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi nói, nhạt cười nhạt nói: "Đẹp trai người đã dậy rồi, mà xấu người vẫn còn nằm ngáy o..o..., mỗi ngày đều đúng giờ bị chính mình đẹp trai tỉnh, khổ cho của ta, có ai có thể hiểu?"

"PHỤT." Phong Vân Nhi nhìn không được cười duyên một tiếng, trắng rồi Hàn Tiêu liếc, "Người có đẹp trai hay không ta không đáng bình luận, nhưng là có không biết xấu hổ đấy. Đúng rồi, người còn không có nói cho ta biết, Linh nhi tại Huyền Băng cung đến cùng thụ ai khi dễ à nha?"

Hàn Tiêu nghiêng đầu, thấy nàng nụ cười ngọt ngào, hai mắt có chút đăm đăm, trong tay thùng nước cũng đã quên tiếp tục nâng lên đến.

Phong Vân Nhi hôm nay đổi lại một thân cao lĩnh cung trang, một bộ màu xanh nhạt váy dài đem nàng cái kia Linh Lung đường cong phác họa được phát huy vô cùng tinh tế, tóc xanh như thác nước, từ một phiến ngọc bích cái cặp vén lên, rủ xuống tại sau lưng, có khác một loại động lòng người phong tình.

Hàn Tiêu si ngốc nhìn xem nàng, trong nội tâm lại nhớ tới Thu Uyên Vận cùng Diệp Huyền, nghĩ vậy hai nữ về sau cũng không biết còn có thể hay không gặp lại, lòng của hắn liền một hồi vắng vẻ đấy, hai con người cùng một hồi thất thần.

"Xú tiểu tử, người chưa thấy qua nữ nhân sao? Chẳng lẽ các người Huyền Băng cung trưởng bối chưa nói với người phi lễ chó nhìn sao?"

Chính vào lúc này, lại là vừa vặn theo trong phòng đi ra Mộ Dung Anh chứng kiến Hàn Tiêu chỉ ngây ngốc chăm chăm vào Phong Vân Nhi xem, vẻ mặt khó chịu đại mắng lên.

Phong Vân Nhi hé miệng cười duyên một tiếng, giận Hàn Tiêu liếc, "Này! Người ta hỏi người lời nói....!"

Hàn Tiêu nháy mắt một cái, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, không nhìn thẳng rồi Mộ Dung Anh cái kia gần muốn ăn người ánh mắt, hướng Phong Vân Nhi cười nói: "Ai hỏi ta lời nói à? Là mỹ nữ hay là dã thú?"

"Người nói ai là dã thú!" Mộ Dung Anh tức giận đến nổi giận, mạnh mà rút ra trường kiếm, một cổ lẳng lẹ ác liệt vô cùng sát khí lập tức đem Hàn Tiêu bao phủ.

Chỉ thấy hần sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Đừng cho là ta không dám giết người! Vân nhi tỷ vừa mới hỏi lời của người, người tốt nhất thành thật khai báo!"

Hàn Tiêu lần nữa thò tay đẩy ra rồi mũi kiếm của hắn, nhạt cười nhạt nói: "Người cái này động một chút lại rút kiếm thói quen, sớm muộn sẽ cho người mang đến thâm đau đón giáo huấn."

"Người nếu không thành thật một chút trả lời, ta hiện tại tự cho người thâm đau đón giáo huấn!" Mộ Dung Anh mày kiếm giương lên, một bộ đoán chừng rồi Hàn Tiêu bộ dáng.

Hàn Tiêu nhiu lông mày, khẽ lắc đầu, quay người một lần nữa lại đánh rồi một thùng nước đi lên, giặt sạch cái mặt.

Thật lâu, mới cười xong Phong Vân Nhi nói ra: "Muội muội của người lớn lên có thể so sánh người kém một chút, bắt quá người cũng không tệ lắm, rất

ngọt đấy."

Phong Vân Nhi lông mi nhú, ùng thò nhỏ một đập mạnh, vội la lên: "Ngươi đến nói là nói nàng làm sao vậy mà!"

Hàn Tiêu bỗng nhiên ngừng đầu lên, ra vẻ bối rối nói: "Ai nha, ánh mắt của ta giống như tiến hạt cát á..., Vân nhi, ngươi qua tới giúp ta thổi thổi nha."

Đỗ Thuần cùng Tây Môn Xuy Lư liếc nhau, đều là thấy được lẫn nhau trong ánh mắt bất đắc dĩ: Hàn Tiêu người này thật đúng là. . . Quá mẹ nó đáng rồi!

Đứng ở một bên Mộ Dung Anh nhắc chân liền đập đi qua, thế nhưng mà chẳng biết tại sao, bấp chân bỗng nhiên tê rần, đứng không vững, đúng là hung hăng ngã chổng bay liệng.

Mộ Dung Anh vội vàng một cái lý ngư đã đỉnh (*bật dậy) bò lên, cảm thấy trên mặt có treo chút gì không nổi, mạnh mà rút ra trường kiếm, muốn tìm Hàn Tiêu tính sổ.

"Liên quan gì ta ah!" Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, vừa rồi chính là hẩn nhẹ nhàng cách không điểm một cái bấp chân huyết đạo, bất quá hẩn tự nhiên sẽ không thừa nhận, cười hắc hắc nói: "Chẳng lẽ nào đó người tối hôm qua đi dạo kỹ viện, đem ba cái chân đều chơi mềm nhũn, hôm nay ngay cả đều đứng không yên sao?"

"Ngươi nói vậy!" Mộ Dung Anh nổi giận gầm lên một tiếng, vội vàng quay đầu lại xông Phong Vân Nhi giải thích nói: "Vân nhi tỷ, ta tuyệt đối với không có đi cái kia loại địa phương!"

Phong Vân Nhi vội vàng sử dụng kiếm vô đem Hàn Tiêu cùng Mộ Dung Anh ngăn cách, trừng Hàn Tiêu liếc, thờ phỉ phỉ nói: "Theo chưa thấy qua người người xấu xa như vậy, không nói coi như xong! Bỏn tiểu thư còn không phụng bồi đây này! Mộ Dung sư đệ, chúng ta đi!"

Nói xong, Phong Vân Nhi liền dẫn một bọn thị vệ, phiêu nhiên đi xa, xa xa còn truyền đến Mộ Dung Anh cười lạnh: "Tự ngươi như vậy bực mủ còn vọng tưởng ăn thịt thiên nga, ngươi cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem!"

Hàn Tiêu cười quái dị một tiếng, lại là lẳng không một ngón tay đâm xuất, đồng thời hô lớn: "Mộ Dung công tử, tối hôm qua Lệ Xuân viện Hương Hương cô nương nói ngươi lại đoán vừa nhanh, thuần khiết ta căn bản không biết có ý tứ gì đâu này?"

"Bịch!"

Còn không đợi Hàn Tiêu tiếng nói vừa ra, cái kia Mộ Dung Anh lại là cảm thấy bấp chân tê rần, lần nữa té ngã trên đất.

Lúc này đây, không chỉ có là Hàn Tiêu, mà ngay cả những Tiêm Trần Tông đó bọn thị vệ cũng bắt đầu dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn thẳng rồi Mộ Dung Anh, hẩn thân là một cái Ngưng Mạch cảnh võ giả, làm sao có thể suy yếu như vậy, liên tục ngã hai giao?

Giải thích duy nhất, tựa hồ cũng chỉ có thể là tưng dục quá độ, mới đưa đến chân nhuyển a. . .

Mộ Dung Anh khóc không ra nước mắt, hết lần này tới lần khác lại không biết vì cái gì, hôm nay bấp chân của mình, luôn run lên!

. . .

Sau nửa ngày, Tây Môn Xuy Lư mới trơ mặt ra đầu rồi đi lên, xông Hàn Tiêu cười nói: "Hàn thiếu, cái kia Phong Vân Nhi không phải ngươi như vậy định đấy, ngươi hay là đổi lại mục tiêu a, hắc hắc. . ."

Hàn Tiêu mặt trắng không còn chút máu, thần nhiên nói: "Ta lúc nào nói muốn truy Vân nhi rồi hả?"

"Chắc chắn chắc, còn Vân nhi đâu rồi, ngươi cái kia trông mắt đều nhanh áp vào trên người nàng đi, kẻ đần cũng nhìn ra được!" Tây Môn Xuy Lư xem thường nói.

"Lão tổ tông giáo huấn chúng ta, có mỹ nữ không nhìn là đồ gà mờ, có tiện nghi không chiếm là vương bát đần." Hàn Tiêu nghiêm trang nói: "Cho nên, ngươi cảnh giới còn xa xa không đủ....!"(Chân lý là đây _ CVT)

Tây Môn Xuy Lư hai mắt tỏa sáng, liền bề bộn cúi đầu khom lưng cười to nói: "Ha ha, đa tạ sư phụ dạy bảo!"

Hàn Tiêu khoe mắt run rẩy rồi vài cái, thẳng này đánh rần đập đầu thượng bản lĩnh, thật sự là từ từ tỉnh xảo rồi.

"Tốt rồi tốt rồi." Đỗ Thuần vỗ cái bụng đi ra, cười vang nói: "Rất lâu không có nhìn thấy chúng ta Trung Nguyên đại địa phong thổ rồi, đi ra ngoài dạo chơi quá!"

Hàn Tiêu lông mi nháy lên, lập tức biết rõ cái này đồ mập mập tham tài tật xấu lại tái phát, muốn đi ra ngoài tìm xem xem có hay không coi tiền như rác, sau đó hung hăng làm thịt đối phương một số bạc.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Diệp Huyền xuất quan

Huyền Băng cung, Phi Tuyết Phong.

Một mực bế quan tu luyện Diệp Huyền, rốt cục xuất quan!

Nàng vừa ra tới, mới biết được, nguyên lai Hàn Tiêu đã đã trở thành Huyền Băng cung vút bỏ đồ, bị trục xuất rồi sư môn.

"Huyền Nhi, cái kia Hàn Tiêu trước khi đi lại để cho vì sư chuyển cáo ngươi, nói là khi còn nhỏ hậu ân tình sớm đã thanh toán xong, ngươi bây giờ trưởng thành, cũng có thể làm xuất lựa chọn của mình rồi." Liễu Bạch Tô nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Huyền bả vai, an ủi: "Đã hẳn đã đi rồi, ngươi hay là buông đi qua, hảo hảo tu luyện mới là chính đạo."

"Không! Không!" Diệp Huyền cắn cật môi đỏ mọng, trong mắt đẹp, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, "Ta không tin, ta không tin công tử không cần ta nữa! Ô ô..."

"Ai." Liễu Bạch Tô thương tiếc vuốt ve Diệp Huyền đầu, "Hàn Tiêu cái đứa bé kia, quá mức kiêu căng liều lĩnh, vì sư cho rằng ngươi không thích hợp cùng với hắn, hơn nữa hắn cũng nói, ngươi có lẽ học hội mình làm ra lựa chọn, nên tự lập thời điểm rồi."

Diệp Huyền đột nhiên ngẩng đầu, Nguyệt Nha Nhi (nàng tiên ánh trăng) bình thường trong con ngươi, chứa đầy nước mắt, "Sư tôn, ta muốn đi tìm hắn, vô luận như thế nào, vô luận hắn ở nơi nào, ta cũng phải đi tìm hắn!"

Liễu Bạch Tô sắc mặt trở nên có chút khó coi, "Huyền Nhi, ngươi là vì sư đệ tử đặc ý nhất, ngươi gánh vác làm vinh dự chúng ta Phi Tuyết Phong trách nhiệm ah!"

"Không có công tử, ta cái gì cũng đừng!" Diệp Huyền thả người nhảy lên, trực tiếp thoát ra rồi Liễu Bạch Tô ôm ấp hoài bão, quay người đã đi ra đại điện.

Liễu Bạch Tô lách mình đuổi theo, giọng dịu dàng quát: "Huyền Nhi, ngươi tỉnh a, cái kia Hàn Tiêu tay cầm Huyết Kiếm, khả năng sớm đã nhập ma đạo, vì sư không cho phép ngươi đón thêm gần hắn!"

Diệp Huyền buồn bã quát: "Công tử nếu là nhập ma, Huyền Nhi cũng cùng một chỗ nhập ma!"

Âm vang chi âm, chấn triệt mây xanh.

Dù là vạn kiếp bất phục, dù là thiên địa không cho, nàng Diệp Huyền, tình nguyện sinh tử tương theo!

Hàn Tiêu căn bản không biết, tại Diệp Huyền trong nội tâm, bọn hắn ở giữa tình cảm, đã như thế không thể xóa nhòa.

"Ngươi!" Liễu Bạch Tô Ngọc giơ tay lên, rút ra tùy thân bội kiếm, nung nịu nói: "Huyền Nhi, ngươi đã lâm vào ma chương, cắt không thể tiếp tục bần độn hãm sâu rồi!"

Dứt lời, Liễu Bạch Tô trực tiếp múa vũ động trường kiếm, ý định trước chế trụ Diệp Huyền, sau đó hảo hảo khuyên bảo dạy dỗ một phen.

Chỉ thấy nàng trường kiếm trong tay rung động, một cái khóa chữ bí quyết, bắn ra xuất vạn đạo kiếm quang, giống như Mạn Thiên Phi Tuyết, đem Diệp Huyền bao phủ trong đó, không đường có thể trốn.

Diệp Huyền một lòng chỉ nghĩ đến trở lại công tử bên người, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nâng lên ngọc chương, mạnh mẽ vỡ ra.

Oanh!

Cuồng bạo sức lực khí, tiêu xạ mà ra, đem chung quanh rừng cây, trực tiếp chấn té xuống.

Liễu Bạch Tô chấn động, đem nguyên lực thúc dục đến bảy thành, một kiếm chém xuống, bốn phía không khí đều phảng phất muốn ngưng kết.

"Huyền Nhi, dừng lại chấp mê bất ngộ rồi!"

"Sư tôn, ngài coi như không có ta cái này đồ đệ a!" Diệp Huyền hít sâu một hơi, một đôi tú lệ con ngươi có chút khép lại, mà khi cái này đôi mắt lại lần nữa mở ra thời điểm, đứng là mang theo một vòng nồng đậm màu tím ý.

Oanh!

Ánh sáng tím lóe lên, một cỗ kinh khủng lực lượng, dùng Diệp Huyền làm trung tâm, bỗng nhiên mang tất cả mà ra, mà ngay cả hư không tựa hồ cũng tại cỗ lực lượng này phía dưới, xoắn thành rồi mảnh vỡ.

"Đây là cái gì lực lượng!" Liễu Bạch Tô mí mắt kinh hoàng, thân thể mềm mại mạnh mà bay ngược mà ra, cho dù là nàng, cũng hoàn toàn không dám vào nhập vừa rồi đạo kia ánh sáng tím chỗ bao phủ khu vực ở trong nửa bước.

Oanh! Oanh! Oanh!

Khoảng cách tiếng nổ mạnh, đem Phi Tuyết dưới đỉnh một rừng cây, oanh tạc cánh hoàng tàn khắp nơi, mảng lớn mảng lớn ngàn năm cổ mộc, ầm ầm ngã xuống.

Diệp Huyền thân hình nhảy lên, hướng về sau thoát thân mà ra, đã đi ra Liễu Bạch Tô kiểm khí tập trung khu vực.

"Khục khục..." Bộc phát cỗ này con mắt màu tím lực lượng, tựa hồ rút sạch rồi Diệp Huyền hơn phân nửa nguyên lực, giờ phút này, khóe miệng của nàng, còn treo móc một đạo đỏ thẫm máu tươi.

Liễu Bạch Tô sắc mặt biến rồi biến, mở miệng muốn còn muốn hỏi, đã thấy Diệp Huyền đã ở phía xa quỹ xuống lay, trọn vẹn dập đầu tám cái khấu đầu, ngừng đầu lúc, đôi mắt dễ thương đã bị nước mắt ướt đầm.

"Ai, mà thôi! Mà thôi!" Liễu Bạch Tô hít sâu một hơi, mạnh mà xoay người, trầm giọng nói: "Người, đi thôi..."

Nhập môn ba tấc, Liễu Bạch Tô vậy mà không biết, Diệp Huyền nguyên lai là mang nghề bá tử. Mà nàng cái kia con mắt màu tím chi uy, quả thực kinh thể hãi tục, không giống nhân gian chi vật!

Diệp Huyền chậm rãi đứng lên, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết, thân hình lóe lên, hướng về sương tuyết sơn mạch phía dưới, thả người mà đi.

...

Diệp Huyền ly khai Huyền Băng cung thời điểm, Hàn Tiêu chi đã đi ra ba ngày tám đó, nếu là đã tìm đúng phương hướng, ra rồi thúc ngựa lời mà nói..., vẫn có khả năng đuổi theo mau đấy.

Diệp Huyền tâm tư Linh Lung, hạ sơn liền tìm cái trạm dịch, hỏi thăm thoáng một phát ba ngày trước có hay không một vị áo tím công tử mua mã, vừa hỏi phía dưới, quả nhiên đã nhận được khẳng định tin tức.

"Công tử trước kia đã nói với ta, nếu là có một ngày xuống núi, nhất định dẫn ta du lãm Đại Vũ vương triều danh sơn sông rộng, cho nên, hẳn có lẽ chưa có trở về Khai Dương thành, theo Tây Bắc vực tiến vào Đại Vũ vương triều biên giới, phải trải qua Tiểu Thạch Thành!"

Diệp Huyền một chút phân tích, liền phỏng đoán tám chín phần mười, nhận thức đúng mục tiêu thứ nhất: Tiểu Thạch Thành.

Một đường ra rồi thúc ngựa, Hàn Tiêu bỏ ra trọn vẹn một ngày, mà Diệp Huyền chỉ tốn nửa ngày, liền đi tới Tiểu Thạch Thành trong.

Bởi vì Hàn Tiêu một thân áo tím, thật sự làm cho người ta chú mục, rất nhanh nàng lại đã nhận được về Hàn Tiêu đầu mối mới, cái kia chính là Hàn Tiêu đi theo một chi thương đội, hướng phía Trung Nguyên đại địa phương hướng đi.

Diệp Huyền lấy ra một phần địa đồ, cẩn thận quan sát trong chốc lát, lẩm bẫm nói: "Tây Bắc 16 thành đi thông Tiểu Thạch Thành thương đạo, theo Thiết Sơn thành là gần đây đây, nếu là công tử cùng thương đội tiến lên, tự nhiên không có khả năng sẽ quán đường xa, cho nên, công tử nhất định là đi Thiết Sơn thành rồi."

Diệp Huyền trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên một tia mừng rỡ, lập tức khởi hành, chuẩn bị xuất phát tiến về trước Thiết Sơn thành tìm kiếm Hàn Tiêu.

Chỉ là, đem làm nàng đi vào chuồng ngựa thời điểm, lại mắt choáng váng.

Chính mình dùng trên người cuối cùng một kiện đồ trang sức đổi lấy tuần mã, lại bị người cho trộm đi thôi!

Tiểu Thạch Thành ở bên trong, đạo phi là hoạn, điểm ấy theo Hàn Tiêu ngày đó sáng sáng ngồi Ngọc Nữ kiếm tự đưa tới vài gậy đạo tặc có thể thấy được lóm đóm.

Diệp Huyền trong nội tâm khẩn trương, bội kiếm của nàng cũng không cùng nàng tâm linh tương thông, bởi vậy cũng không nắm giữ ngự kiếm phi hành thuật, đã mất đi ngựa, nếu là công tử đã đi ra Thiết Sơn thành, như vậy manh mối đã có thể toàn bộ gãy đi ah!

Đến lúc đó, mệnh mệnh Trung Nguyên đại địa, nàng lại muốn đến nơi nào đi tìm công tử đâu này? Copy xin ghi rõ nguồn

Đang tại Diệp Huyền lo lắng thời điểm, đã thấy ba tên thiếu niên mặc áo gấm hướng nàng bước nhanh tới.

Diệp Huyền tư sắc, có thể nói thiên hạ tuyệt đại, ba người này vừa thấy phía dưới, giật nảy mình, con mắt đều thấy đăm đăm rồi.

Chính giữa một gã tướng mạo tuấn lãng thiếu niên ân cần nói: "Vị cô nương này, thế nhưng mà ngựa bị kẻ trộm trộm rồi hả?"

Diệp Huyền nghi hoặc nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu.

"Đúng dịp, chúng ta nghe tuyền Sơn Trang vừa vận chấn nuôi rồi trên trăm thất hãn huyết lương câu, có thể ngày đi nghìn dặm, cô nương nếu là vợ vả dùng mã, ngược lại là có thể đi kẻ hèn này quý phủ khiến một thót, tạm cấp cho cô nương."

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương sáng ngời, đã có hãn huyết bảo mã, chính mình khẳng định có thể đuổi theo công tử rồi.

"Cái kia liền cảm ơn mấy vị công tử rồi." Diệp Huyền nhẹ gật đầu, tu vi của nàng đã đạt đến ngưng mạch ngũ trọng, tại tăng thêm cái kia môn đồng thuật, lại cũng không sợ những người này trong lòng còn có làm loạn.

"Tại hạ Đoạn Thiên Nhai, không thỉnh giáo cô nương phương danh." Tuấn tú nam tử ha ha cười nói.

"Ta gọi Diệp Huyền, Đoàn công tử, tiểu nữ tử còn có việc gấp, hay là mời công tử mang ta đi dẫn ngựa a, cảm ơn!" Diệp Huyền có chút không nhịn được nói.

"Minh bạch!" Đoạn Thiên Nhai nhẹ gật đầu, ra về tiêu sái nói: "Cô nương xin mời đi theo ta a."

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Mặt người dạ thú

Diệp Huyền đi theo Đoạn Thiên Nhai ba người tới Thính Tuyền Sơn Trang thời điểm, sắc trời đã đã muộn.

Tại mọi người tha thiết khuyên bảo phía dưới, hơn nữa Đoạn Thiên Nhai lời thề son sắt cùng Diệp Huyền cam đoan hãn huyết bảo mã tốc độ như thế nào như thế nào nhanh, Diệp Huyền cũng xác thực cảm thấy có chút mệt mỏi, bởi vậy cũng liền đồng ý tại Thính Tuyền Sơn Trang tạm ở một đêm, ngày mai sáng sớm, lại cưỡi hãn huyết bảo mã tiếp tục chạy đi.

Cái kia Thính Tuyền Sơn Trang hoàn cảnh quả thực không tệ, tại đây đất vàng sa mạc biên cảnh, rõ ràng Dương Liễu Y Y, còn kiến tạo rồi nhân công hòn non bộ cùng cái ao nước, lộ ra có chút thanh tĩnh ưu nhã.

Thính Tuyền Sơn Trang trang chủ Đoạn Càn chính là một gã năm hơn năm mươi tuổi trung niên nam tử, gặp nhi tử mang theo một gã mạo như tiên tử thiếu nữ trở về, lập tức cười không ngấm miệng được.

Đoạn Thiên Nhai cũng đến rồi nên thành gia lập nghiệp niên kỷ, nếu là có thể đường đường chính chính tìm cho hãn một vóc tức, tổng so cả ngày lưu luyến tại nơi bướm hoa muốn xin nhiều lắm.

Kết quả là, vị này Đoạn Càn trang chủ cũng bất chấp sắc trời đã tối, phân phó trong trang đầu bếp làm một bàn lớn mỹ thực, sau đó lại để cho nhi tử hào hào mời đến Diệp Huyền, lúc này mới cười ha hả rồi đi.

Diệp Huyền vốn không muốn cùng Đoạn Thiên Nhai có quá nhiều dây dưa, nhưng đối với Phương Thịnh tình không thể chối từ, mọi cách mời, nàng cũng không có ý tứ cự nhân xa ngàn dặm bên ngoài, đành phải miễn cưỡng đáp ứng theo chân bọn họ cùng nhau cùng ăn.

"Diệp cô nương." Đoạn Thiên Nhai phát hiện Diệp Huyền cũng không thể nào ăn uống, liền ân cần hỏi: "Thế nhưng mà đồ ăn không hợp khẩu vị?"

Diệp Huyền có chút buồn bực, thần nhiên nói: "Ta từ trước đến nay ăn được thanh đạm."

"Thì ra là thế." Đoạn Thiên Nhai phỉ tay, cố ý phân phó đầu bếp nấu rồi một chén ngân nhĩ canh hạt sen đưa tới.

Diệp Huyền bắt đắc dĩ, đành phải sờ lấy lông mày kẻ đen, chậm rãi nuốt mấy ngụm.

Chỉ chốc lát sau, bên tai tựa truyền đến Đoạn Thiên Nhai cùng hãn hai vị bạn bè nói khoác từng người quang vinh sự tích, muốn tại trước mặt nàng xuất làm náo động.

Diệp Huyền trong nội tâm âm thầm buồn cười, xem bọn hãn miệng lưỡi lưu loát, tâm cũng đã bay xa rồi: Nếu là công tử biết rõ ta cùng cái khác nam tử

cùng đi ăn tối, không biết hẳn có thể hay không ghen đầu này?

Nghĩ tới Hàn Tiêu, Diệp Huyền cấp kìa Nguyệt Nha Nhi (nàng tiên ánh trắng) bình thường con người lập tức híp mắt...mà bắt đầu.

Mặc danh kỳ diệu đấy, vậy mà nhớ tới lúc trước Hàn Tiêu tại Mộ Tuyết dưới đỉnh lửa gạt hôn quá trình, lúc ấy còn bị Ngô Xảo Vân sư thúc bắt vừa vặn đây này!

Một nghĩ đến đây, Diệp Huyền trên mặt đẹp, có chút bay lên một đoàn đỏ ửng, thân thể mềm mại cũng một hồi nóng lên lên.

"Hắc hắc, mắc câu rồi!" Đoạn Thiên Nhai cùng hẳn hai cái bạn xấu gặp Diệp Huyền đưa tình ả tình bộ dáng, lập tức đỉnh chỉ cao đàm khoát luận, gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền, yết hầu không khỏi một hồi phát khô.

Diệp Huyền nhắm con người, chậm rãi hồi tưởng lại cùng Hàn Tiêu qua lại đủ loại nhu tình, rõ mồn một trước mắt, trên mặt trở nên càng thêm kiều diễm hồng nhuận phơn phớt, thân thể mềm mại cũng hơi có chút tê tê ngứa đấy, nhin không được nhẹ nhàng yêu kiều rồi một tiếng.

"Ta yêu một đầu cừi không hổ là thối tình thánh dược, cái này ,Nhâm bằng người là cái gì bằng thanh ngọc khiết thánh nữ, cũng phải ngoan ngoãn bị ta đùa bỡn đi à nha!" Đoạn Thiên Nhai vuốt lông mi cái cằm, hắc hắc dữ tợn nở nụ cười.

Nguyên lai, Đoạn Thiên Nhai vừa mới sai người đưa tới canh hạt sen ở bên trong, đã sớm vụng trộm rơi xuống thối tình dược vật "Ta yêu một đầu cừi" .

"Hai người các người, đi ra ngoài." Đoạn Thiên Nhai trực tiếp chỉ vào đại môn phương hướng, hướng về phía hai cái bạn xấu hô: "Yên tâm, chờ ta xong việc, khẳng định cho các người cũng thoải mái thoải mái!"

Hai người kia con mắt thẳng ngoác ngoác nhìn thẳng Diệp Huyền, chỉ thấy giai nhân mặt như hoa đào, đưa tình ả tình bộ dáng, ở đâu cam lòng (cho) đòi ánh mắt.

Đoạn Thiên Nhai sắc mặt một hắc, trực tiếp tại hai người trên móng vuốt đập một cước, "Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, đều cút ngay cho tao trướng!"

"Ai. . ." Hai gã bạn xấu về mặt uể oải: Xem ra đêm nay, Đoạn Thiên Nhai hiểu được chơi, mà bọn hắn, lại chỉ có thể ăn chính mình rồi.

Diệp Huyền giờ phút này đã bắt đầu lâm vào ảo giác, căn bản không cách nào nghe rõ bọn hắn đang nói cái gì, không chỉ như thế, trên thân thể mềm mại độ ẩm vẫn còn chậm rãi lên cao, bóng đèn nàng đầu óc trống rỗng.

Đoạn Thiên Nhai chặn ngang ôm lấy Diệp Huyền, nhanh chóng vọt tới gian phòng của mình, đem Diệp Huyền hướng trên giường quăng ra, lập tức mà bắt đầu điên cuồng cỡi ra chính mình quần áo.

Chỉ là nhìn nhiều Diệp Huyền vài lần, hẳn tự cảm giác mình sắp bị trong cơ thể khô nóng chi hòa đốt thành tro bụi rồi.

Diệp Huyền giờ phút này chính tưởng tượng lấy Hàn Tiêu ôn nhu vuốt ve chính mình, vốn trong lòng một mảnh ôn nhu triền miên, nơi nào sẽ nghĩ đến rõ ràng bị người hung hăng ngã trên giường.

Muốn biết Hàn Tiêu từ trước đến nay đều là đối với nàng vô cùng ôn nhu, hơn nữa đối với bất luận cái gì mỹ nữ, cũng không có khả năng như thế thô lỗ. Như là đem người "Ném trên giường" loại chuyện này, cũng không phải Hàn Tiêu phong cách.

Bởi vậy, nàng đột nhiên đánh thức!

. . .

"Ah!"

Một tiếng thê lương kêu thảm thiết, từ trong nhà truyền ra, ở ngoài cửa hai gã bạn xấu sắc mặt khê biến, Đoạn Thiên Nhai làm làm tình như thế nào cũng muốn rống được thê thảm như thế rồi hả?

"Này, Đoàn huynh, người OK rồi sao?"

Vào!

Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu trắng, vô cùng nhanh chóng từ trong nhà lao ra, chột lóe lên, lập tức biến mất tại đại viện ở trong.

Hai người neho mắt, bóng người kia, hình như là Diệp Huyền ah!

"Cmnl!" Hai người vội vàng xông vào Đoạn Thiên Nhai trong phòng, đã thấy cái kia Đoạn Thiên Nhai đã thoát được cơ hồ tình quang, trước ngực lõm xuống dưới một cái màu đỏ chường ấn, phần lưng làn da giống như là rùa đã nứt ra một nửa, lưu lại một đạo mạng nhện bình thường rậm rạp miệng vết thương.

Đoạn Thiên Nhai hai mắt co rút lại, liều mạng đại trương, nhưng khí tức, dĩ nhiên đoạn tuyệt!

Loại tình hình này, xem xét cũng biết là bị chương lực hùng hậu làm vỡ nát tâm mạch, đã hết thuốc chữa!

"Đoàn huynh!"

Hai người tiếng kinh hô, lập tức hút đưa tới nghe tuyền trang chủ Đoạn Càn.

"Chân trời xa xăm!" Đoạn Càn mạnh mẽ ôm lấy nhi tử thi thể, bộ mặt cơ bắp điên cuồng bắt đầu vận vẹo, giống như nổi điên gào lên, "Là ai? Là ai làm hay sao?"

"Ừng . . . Xác nhận Diệp cô nương." Trong đó một gã bạn xấu yếu ớt nói.

"Tốt một cái tiện tỳ, dám giết con ta, ta muốn ngươi chết!" Đoạn Càn trong mắt hàn mang lóe lên, lập tức nắm lên trường kiếm, thả người nhảy lên, hướng phía ngoài cửa sổ đuổi theo.

Ngay sau đó, còn lại hơn mười người Thiên Tuyền Sơn Trang cao thủ, ngay ngắn hướng xuất động, đuổi theo rồi đi lên.

...

Tối nay, không hề ánh trăng, ban đêm Đại Nhạn Quan, đặc biệt rét lạnh.

Tiểu Thạch Thành bên ngoài một mảnh sa mạc trên ghènh bãi, Diệp Huyền kỳ chính lấy một thốt hãn huyết bảo mã, hướng phía Thiết Sơn thành phương hướng, một kỳ Tuyệt Trần, nhanh chóng chạy như điên.

Nàng rời đi Thiên Tuyền Sơn Trang thời điểm, thực sự chưa quên đi mã phòng khiên một thốt hãn huyết bảo mã.

Mà ở nàng sau khi rời đi không lâu, lại là hơn mười con tuấn mã, bôn tập mà đến.

Thỉnh Tuyền Sơn Trang chính là chăm ngựa người trong nghề, biết rõ ngựa đặc tính, theo dõi lấy Diệp Huyền, bám theo một đoạn mà đến, chưa từng mất dấu.

Hãn huyết bảo mã tốc độ, hoàn toàn chính xác cực nhanh.

Hàn Tiểu theo Tiểu Thạch Thành đến Thiết Sơn thành, trọn vẹn bỏ ra năm ngày, mà Diệp Huyền lại chỉ dùng hơn hai ngày một ít.

Đáng tiếc, hai ngày sau đó, Diệp Huyền cái kia thất hãn huyết bảo mã, bởi vì quá độ mệt nhọc, triệt để báo hỏng rồi.

Mà mới không bao lâu, Thỉnh Tuyền Sơn Trang truy binh, cũng chạy tới Thiết Sơn thành bên ngoài.

"Xú nữ nhân, nạp mạng đi!"

Nghe tuyền trang chủ Đoạn Càn trường kiếm rung động, phi thân nhảy xuống lưng ngựa, mà phía sau hắn các trưởng lão cũng nhao nhao rút kiếm đuổi kịp, dùng vây kín xu thế, một mực đem Diệp Huyền bao vây lại.

Bọn họ cũng đều biết Diệp Huyền thực lực không giống bình thường, nào dám vô lễ.

Lập tức, trọn vẹn 16 tên Ngưng Mạch cảnh cao thủ, đem Diệp Huyền bao bọc vây quanh, kết thành đại trận, điên cuồng đánh giết mà đi.

Diệp Huyền có hại chịu thiệt trong tay không có kiếm, ly khai Huyền Băng cung thời điểm, đi được quá mức vội vàng, liền tùy thân bội kiếm đều đã quên mang đến.

Hơn nữa trước kia cùng Liễu Bạch Tô một trận chiến, cường hành thúc dục con mắt màu tím, nguyên lực còn chưa khôi phục, trong lúc nhất thời, đúng là bị Thỉnh Tuyền Sơn Trang những... này ngưng mạch cường giả vây quanh, không cách nào thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tiên Tử gặp nạn

"Yêu nữ, nhận lấy cái chết!"

Đoạn Càn chính là một gã ngưng mạch thất trọng cao thủ, một tay kiếm thuật tuy nhiên so không được Huyền Băng cung Thất Tinh Kiếm Quyết, nhưng uy lực nhưng lại thập phần khủng bố, hơn nữa hơn mười người ngưng mạch cao thủ kết thành kiếm trận, vài chục thanh kiếm, như là rơi tinh giống như, điên cuồng rơi xuống, lạnh lạnh sát khí, kín không kể hờ.

Diệp Huyền người nhẹ nhàng mà đứng, một đôi tay không, đánh xuất lăng lệ ác liệt kiếm khí, cùng cái này mười mấy người gian nan khổ chiến lên.

Dùng Diệp Huyền tư sắc, bất luận đi tới chỗ nào, cái kia dung nhan tuyệt thế, tự nhiên là làm cho người ta chú mục, rất nhanh, một đoàn Thiết Sơn nội thành dân chúng cùng vô giả đều xông tới.

"Chà mẹ nó, người nọ tựa hồ là Thỉnh Tuyền Sơn Trang chủ ah! Như thế nào mười mấy người vây công một cái mười mấy tuổi tiểu nha đầu, thật không biết xấu hổ!"

"Nhìn tuyệt sắc Tiên Tử thân pháp cùng kiếm chiêu, tựa hồ là Huyền Băng cung đệ tử ah, như thế nào Thỉnh Tuyền Sơn Trang lá gan lớn như vậy, liền Huyền Băng cung người cũng dám trêu chọc?"

Mọi người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, nghị luận nhao nhao, bất quá lại còn không có người dám nhúng tay.

Thỉnh Tuyền Sơn Trang tại đây Tây Vực 16 trong thành thanh danh thật lớn, cái gọi là cường long không áp rần rít địa phương, bọn hắn muốn tại thế hệ này tiếp tục lấn lộn tiếp, tự nhiên không thể trêu chọc Thỉnh Tuyền Sơn Trang.

"Tiện tỳ, nhận lấy cái chết!" Đoạn Càn kiếm nhanh chóng càng lúc càng nhanh, hắn có thể cảm nhận được, bị kiếm trận vây khốn Diệp Huyền, khí tức càng phát ra hư nhược rồi lên.

Diệp Huyền gắt gao cắn đôi môi mềm mại, dần dần chống đỡ không được, chỉ có thể lần nữa vận dụng cái kia con mắt màu tím lực lượng.

Đáng tiếc, năng nguyên lực, thật sự tiêu hao quá mức nghiêm trọng, căn bản không cách nào thúc dục cái kia không thuộc về mình lực lượng.

"Chết!"

Đoạn Càn gào thét một tiếng, cùng bên người mười lăm tên võ giả, bộc phát ra khủng bố kiếm khí, như là bạo vũ lê hoa giống như, mang tất cả tới.

Nhìn qua cái kia kiếm ảnh đầy trời, Diệp Huyền một đôi mắt đẹp bên trong, toát ra không thể ức chế đau thương.

"Công tử, Huyền Nhi sợ là sẽ không còn được gặp lại ngươi rồi..."

...

Lại nói Diệp Huyền giờ phút này tại Thiết Sơn thành bên ngoài, một người độc chiến Thỉnh Tuyền Sơn Trang 16 tên Ngưng Mạch cảnh cao thủ, mà Hàn Tiêu lại đi theo Đỗ Thuần hai người, tại phố xá thượng đi dạo lấy.

Bỗng nhiên, chỉ nghe tại tường thành bên kia có người la lớn: "Oa, tuyệt sắc tiên nữ đại chiến Thỉnh Tuyền Sơn Trang 16 tên ngưng mạch cao thủ à! Mọi người mau đến xem xem....!"

Tây Môn Xuy Lư cùng Đỗ Thuần đều đi theo đám người chạy vài bước, lại chứng kiến Hàn Tiêu sắc mặt như thường, căn bản bất vi sở động.

Đỗ Thuần mạnh mẽ ngừng lại, có chút cười cười xấu hổ, "Móa nó, lão tử cũng lớn tuổi rồi, rõ ràng còn không thể tâm như mặt nước phẳng lặng, hổ thẹn ah!"

Tây Môn Xuy Lư sờ lên cái ót, quay đầu lại nhìn Hàn Tiêu liếc, "Hàn thiếu, ngươi tại sao không đi nhìn xem?"

"Thôi đi pa oi..., thật đẹp tiên nữ ta chưa thấy qua ah." Hàn Tiêu nhếch miệng, thần nhiên nói: "Còn có thể sướng được đến qua nhà của ta uyển nhi cùng Huyền Nhi sao?"

Đỗ Thuần cùng Tây Môn Xuy Lư ngay ngắn hướng trắng rồi Hàn Tiêu liếc, Tây Môn thôi càng là lư vị chưa nói: "Buổi sáng còn Vân nhi, lúc này lại là uyển nhi lại là Huyền Nhi, Hàn thiếu ngài thật đúng là đa tình....!"

"Ồ, Vân nhi, ngươi cũng ở đây ah, chúng ta thật đúng là có duyên đây này!" Hàn Tiêu lại không để ý đến Tây Môn Xuy Lư, con mắt thẳng ngoác ngoác nhìn về phía rồi phía trước.

Nguyên lai, đúng là Phong Vân Nhi mang theo những Tiêm Trần Tông đó thị vệ trước mặt đã đi tới.

Tây Môn Xuy Lư liếc mắt, xem thường nói: "Ít tự mình đa tình rồi, người ta phản hồi khách sạn, nhất định sẽ từ nơi này trải qua được không!"

"Không nói lời nào không có người đem ngươi là không nói gì." Hàn Tiêu trừng mắt liếc hắn một cái, bước nhanh hướng về Phong Vân Nhi đi tới, hi hi cười nói: "Vân nhi, như thế nào mới gần nửa ngày không thấy, ngươi lại xinh đẹp à nha?"

Phong Vân Nhi giận hân liếc, nói: "Cái gì Vân nhi không Vân nhi đấy, Vân nhi là ngươi gọi đấy sao?"

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, tà mị cười nói: "Tên của ngươi đã kêu Vân nhi ah, danh tự chẳng lẽ không phải dùng để gọi đây sao?"

"Hừ!" Còn không đợi Phong Vân Nhi mở miệng, cái kia Mộ Dung Anh liền bước nhanh tới, lạnh lùng nói: "Âm hồn bất tán! Còn dám đi theo chúng ta, coi chừng ta phế đi ngươi!"

Hàn Tiêu nhú lông mày, xông Phong Vân Nhi vút ra cái mị nhãn, nhạt cười nhạt nói: "Nếu là Vân nhi chính mình tới tìm ta, ngươi lại có thể thế nào?"

Mộ Dung Anh vù thoáng một phát rút ra bội kiếm, lần nữa chỉ vào Hàn Tiêu sống mũi, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta làm theo sẽ phế đi ngươi!"

Hàn Tiêu nhếch miệng, lạnh lùng trừng Mộ Dung Anh liếc, thân nhiên nói: "Quá tam ba bận, lần sau còn dám rút kiếm chia vào người của ta sống mũi, hừ, ngươi sẽ không muốn biết rõ sẽ có hậu quả gì không đây."

Mộ Dung Anh nheo mắt, vừa rồi Hàn Tiêu trừng hấn thời điểm, hấn chỉ cảm thấy trái tim của mình mạnh mà co rút lại một chút, tựa hồ bị cái gì con mãnh thú và dòng nước lũ nhìn thẳng tựa như, toàn thân cũng nhịn không được có chút sợ run...mà bắt đầu.

"Được rồi được rồi!" Phong Vân Nhi tiến lên giữ chặt Mộ Dung Anh, quay đầu lại xông Hàn Tiêu ôn nhu nói: "Ngươi cái này tùy tiện nói lung tung tật xấu cũng không hay, sớm muộn sẽ có người thu thập ngươi đấy!"

"Hắc hắc, Vân nhi ngươi đây là đang lo lắng ta sao?" Hàn Tiêu trơ mặt ra nói.

"Nhàm chán, mặc kệ ngươi!" Phong Vân Nhi mặt trắng không còn chút máu, quay người liền phải ly khai.

Bỗng nhiên, sau phố xa xa truyền đến chính tề bộ pháp thanh âm, toàn bộ mặt đất đều chịu chấn động lên.

Hàn Tiêu giương mắt xem xét, chỉ thấy đằng sau một mảnh đông nghịt quân đội đã đi tới, đường đi hai bên tiểu thương vội vàng thu quán thối lui.

"Bà mẹ nó, suốt sáu ngàn người, chẳng lẽ thật sự phát sinh cái đại sự gì rồi hả?" Hàn Tiêu ánh mắt quét qua, đại khái đoán chừng một chút, ha ha nở nụ cười.

Tây Môn Xuy Lư nhú lông mày, kỳ quái nói: "Làm sao ngươi biết là sáu ngàn người, đen như vậy áp áp một mảnh, ta xem ít nhất đều có một vạn người!"

Hàn Tiêu nhếch miệng, hấn luyện tập Âm Dương vọng khí thuật nhiều năm, liền phong thủy long mạch cũng có thể nhìn thấu triệt, số mấy cái người còn không cùng chơi đồng dạng.

Bất quá, Hàn Tiêu tự nhiên sẽ không nói lời nói thật, chỉ là nhạt cười nhạt nói: "Ta cái này gọi là hoả nhãn kim tinh, cái gì đó đều không thể gạt được của ta pháp nhãn."

"Cát." Tây Môn Xuy Lư quay đầu lại nhìn về phía Đỗ Thuần, hỏi: "Đỗ lão ca, ngươi kiến thức rộng rãi, ngươi nói một chút tại đây đến cùng có bao nhiêu binh sĩ?"

Đỗ Thuần sờ lên cái bụng, "Số bạc ta ngược lại là lãnh nghề, mấy người nha, thôi được rồi."

Hàn Tiêu ha ha cười cười, "Bằng không như vậy đi, chúng ta đánh cuộc một lần, ta vừa vừa mới nói nhóm này quan quân có sáu ngàn người, độ lệch sẽ không vượt qua 100 cái, mỗi chênh lệch một người, ta tựu bại bởi ngươi mười lượng bạc, nếu như ta đã đoán đúng, ngươi tựu bại bởi ta một vạn lượng bạc, như thế nào?"

Đỗ Thuần con mắt lẩn lõng lóc một chuyển, đại khái đoán chừng một chút, nhóm này quan quân ít nhất cũng phải một vạn có hơn a, như là dựa theo Hàn Tiêu điều kiện, độ lệch bốn ngàn, cái kia nhưng chỉ có bốn vạn lượng bạc....!

"Tốt, đã Hàn lão đệ muốn cho lão ca ta tiền đưa bạc, ta như thế nào sẽ cự tuyệt đâu rồi, hắc hắc."

Một bên Phong Vân Nhi nghe quái thú vị đấy, vội vàng bu lại, hé miệng cười nói: "Tính ta một người, ta đoán bọn hấn có một vạn hai ngàn người tả hữu!"

Tây Môn Xuy Lư cũng lẩn vào nói: "Hàn thiếu, ta cũng muốn đến!"

Đáng tiếc, còn không đợi thằng này dựng lên ra, đã bị Hàn Tiêu một cước đạp đi ra ngoài, về mặt xem thường nói: "Trên người của ngươi tổng cộng tựu mấy mươi lượng bạc, cái đó mất mẻ cái đó ở lại đó đi!"

"Chờ một chút, chúng ta làm thế nào biết cái này chi quân đội cụ thể số lượng đâu này?" Đỗ Thuần bỗng nhiên sờ lên cái bụng, phát hiện cái này đồ ước tựa hồ căn bản là không cách nào hoàn thành nha.

"Hắc hắc, trong chốc lát xem ta a." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, hắc hắc nở nụ cười.

Chỉ chốc lát sau, đám kia quan quân liền đều nhíp chạy nhanh đi qua.

Hàn Tiêu ngông nghênh đi đến giữa lộ, la lớn: "Ai là lĩnh đội, cho bản hầu gia ra khỏi hàng!"

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Sát ý ngập trời

"Ai là lĩnh đội, cho bản hầu gia ra khỏi hàng!"

Hàn Tiêu chính là Đại Vũ vương triều tự mình sắc phong Khai Dương hầu hậu duệ, Khai Dương hầu là thừa kế tước vị, bởi vậy, Hàn Tiêu tự xưng Hầu gia, thật cũng không tặc xấu.

Hàn Tiêu ngạo nghễ đứng ở giữa lộ, toàn thân tản ra một cỗ quần là áo lượt đại thiếu khí tức, vậy mà thật sự đem quân đội quan quân cho dọa sợ.

Đi đầu cười một con ngựa cao lớn trung niên quan quân biết rõ cái này Tây Vực 16 thành tổng cộng có mười lăm vị hầu tước, cùng với một gã họ khác thân vương, chứng kiến Hàn Tiêu ngăn đón ở phía trước, nhất thời cũng dẫn đo không nổi thiệt giả, lúc này nhảy xuống ngựa, khom người nói: "Mặt tướng Thiết Sơn thành vệ Phó Đô thống Đinh Điền, không biết các hạ là cái kia một đường hầu tước công tử? Còn có Hầu phủ lệnh bài đưa ra?"

Đỗ Thuần, Tây Môn Xuy Lưu cùng với Phong Vân Nhi trên đầu cũng bắt đầu đồ mò hỏi, thẳng này lá gan cũng quá lớn, vì một cái đồ ước, rõ ràng liền hầu tước đều dám giả mạo!

Chỉ có cái kia Mộ Dung Anh một người âm thầm đắc ý, thầm nghĩ Hàn Tiêu thật sự là bịp bợm tìm đường chết, gạt người đều lừa gạt đến triều đình trên đầu.

Hàn Tiêu có chút nhíu lông mày, vẻ mặt kiên cố nói: "Như thế nào? Bản hầu gia xuất hành, còn cần cho loại người như ngươi hạt vừng tiểu quan đưa ra lệnh bài mới có thể chứng minh thân phận?"

Đinh Điền sững sốt vài giây, nhìn xem Hàn Tiêu vẻ mặt quần là áo lượt bá đạo diễn xuất, trong nội tâm lại tin thêm vài phần.

"Không dám." Đinh Điền liền vội vàng khom người hạ bái, cung kính nói: "Không biết Tiểu Hầu gia có gì chỉ thị?"

Hàn Tiêu quay đầu lại xông Phong Vân Nhi đắc ý nhíu lông mày, lớn tiếng hỏi: "Đinh đô thống, ta hỏi ngươi, lần này ngươi tổng cộng dẫn theo bao nhiêu người ra khỏi thành à?"

Đinh Điền nào dám lừa gạt, thành thật trả lời nói: "Hồi bẩm Tiểu Hầu gia, tăng thêm đi theo quan quân, tổng cộng là sáu ngàn lẻ bảy người."

Phong Vân Nhi bọn người lần nữa xấu hổ, chỉ cảm thấy Hàn Tiêu thật sự là "To gan lớn mật", đồng thời lại có chút kính nể Hàn Tiêu ánh mắt, cư nhiên như thế tinh chuẩn độc ác.

Hàn Tiêu nghe được chân thật nhân số, thoả mãn gật gật đầu, lại dò hỏi: "Đinh đô thống lao sư động chúng như thế, thành bên ngoài đến tột cùng phát sinh chuyện gì xin?"

"Hồi tâu lại Tiểu Hầu gia lời mà nói..., mặt tướng nhận được tin tức, nghe nói có một gã Huyền Băng cung nữ đệ tử cùng Thánh Tuyên Sơn Trang người chính đang tiến hành đại quy mô dùng binh khí đánh nhau, đã có không ít dân chúng vô tội bị cuốn vào trong đó, mặt tướng sợ những... này người trong giang hồ kêu gọi khó thuận, bởi vậy mới tăng phái đại lượng binh lực, chuẩn bị trấn áp."

"Ngươi xác định là Huyền Băng cung nữ đệ tử?" Hàn Tiêu trái tim mạnh mẽ nhảy dựng, một cái tên mạnh mẽ trong đầu hiện lên, rồi lại có chút không dám tin tưởng.

"Theo quận trưởng phủ nha dịch hồi báo, là nói như vậy, bất quá cụ thể còn không rõ xác thực." Đinh Điền chi tiết bẩm báo nói.

"Cái kia còn thất thần thì sao, nhanh đi bắt người ah!" Hàn Tiêu trong nội tâm lo lắng, dưới chân Truy Điện thân pháp giảm mạnh, trong nháy mắt liền biến mất ở rồi mọi người trước mắt.

Bực này thân pháp, quả nhiên là nhanh như thiểm điện, kinh thế hãi tục!

...

Giờ phút này, Thiết Sơn thành Bắc Giao có thể nói là hoi hã đầy áp người, không thể không nói, "Tuyệt sắc Tiên Từ" cái này mảnh lời, xác thực hấp dẫn ánh mắt.

Hàn Tiêu thật vất vả chen đến rồi phía trước nhất, toàn bộ người thiếu chút nữa đều ngốc mắt.

Hắn có chút không dám tương tin vào hai mắt của mình, hắn chân trước vừa xong Thiết Sơn thành, Diệp Huyền nha đầu kia, rõ ràng tự đuổi theo.

Tối tăm bên trong, hắn đúng lúc đã nghe được Diệp Huyền bi thiết kêu gọi, "Công tử, Huyền Nhi sợ là sẽ không còn được gặp lại ngươi rồi. . ."

Hàn Tiêu trong nội tâm, lập tức nhấc lên một hồi sóng to gió lớn, quả thực không thua gì mười hai cấp động đất!

Chứng kiến Diệp Huyền đang đứng ở bên bờ sinh tử, hắn toàn thân đều huyết dịch cũng nhịn không được sôi trào lên, một cổ Man Hoang hưng thú bình thường hận đời vô đối khí tức, điên cuồng mang tất cả ra.

Chung quanh vô giả, tựa như là gió thổi sóng lúa giống như, thành phiến té xuống.

"Cút ngay!"

Hàn Tiêu quát lên một tiếng lớn, trong tay ánh sáng màu đỏ lóe lên, Phần Tịch kiếm đã quỷ dị từ trong tay của hắn, "Trường" rồi đi ra!

Ầm ầm!

Mọi người chỉ cảm thấy trong đầu một hồi nổ vang, một đạo không lồ kiếm khí, xẹt qua mặt đất, giống như là Viễn Cổ Thần Sơn giống như, trấn áp mà đến.

Kiếm quang đánh úp lại, trên mặt đất xoáy lên đầy trời cát bụi, sau một khắc, cái kia 16 tên Thánh Tuyền Sơn Trang cao thủ, vậy mà toàn bộ máu tươi cuồng phun, bay ngược rồi đi ra ngoài.

Thân ảnh màu tím lóe lên, Hàn Tiêu tựa y hệt tia chớp lao ra, đi tới Diệp Huyền bên cạnh, tay phải nắm ở nàng mảnh khảnh vòng eo, trầm giọng nói: "Huyền Nhi, ngươi chịu khổ!"

Rung động!

Toàn trường lập tức yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn xem cái này ôm ấp Tiên Tử áo tím thiếu niên, trong mắt tràn ngập không dám tin thần sắc.

Một kiếm, trực tiếp bức lui 16 tên ngưng mạch cao thủ!

Hơn nữa nhìn bọn hắn té trên mặt đất, cuồng phun máu tươi bộ dạng, chỉ sợ toàn thân gân mạch cũng đã bị chấn nát, tựa tính toán bất tử, cũng muốn biến thành phế nhân, chung thân không cách nào nữa đặt chân võ đạo rồi.

Diệp Huyền cặp kia u oán con ngươi rốt cục tập trung tại Hàn Tiêu trên người, buồn bã khóc hô: "Công tử, ngươi. . . Ngươi không cần Huyền Nhi nữa sao? Ô ô. . ."

Hàn Tiêu trong nội tâm đau xót, gắt gao cắn môi dưới.

Diệp Huyền cái kia thê lương và thanh âm ôn nhu, mang theo một loại khắc cốt铭 tâm quyền luyến, Hàn Tiêu chỉ cảm giác mình tâm đều muốn nát.

Hàn Tiêu sâu hít sâu một hơi, một tay lấy Diệp Huyền ôm vào trong ngực, nghẹn ngào hô: "Là ta không tốt, Huyền Nhi, ta lại cũng sẽ không khiến ngươi ly khai ta nửa bước rồi!"

Rất nhanh, Đỗ Thuần bọn người liền nhao nhao chạy tới, nhìn trước mắt tràng cảnh, đều là ngây người tại chỗ.

Mộ Dung Anh càng là chết cũng không dám tương tin vào hai mắt của mình, dùng Hàn Tiêu vừa mới phát ra đạo kiếm khí kia, chính mình cùng Hàn Tiêu động thủ, chỉ sợ sớm đã chết rồi một trăm lần, một ngàn lần!

Thiệt thòi chính mình còn ngây thơ cho là mình đoán chừng rồi Hàn Tiêu, lại nguyên đến chính mình bất quá là một cái tôm tép nhai nhép mà thôi.

Diệp Huyền nghe được Hàn Tiêu lời thề son sắt hứa hẹn, thể xác và tinh thần mỗi một, thể lực tiêu hao dưới tình huống, một cổ ừ rừ đánh úp lại, rốt cục ngã vào Hàn Tiêu trong ngực, an tâm hôn mê bất tỉnh.

Mà mặc dù là đã hôn mê, ngọc thủ của nàng còn gắt gao bắt được Hàn Tiêu vạt áo, sợ hãi sẽ lần nữa mất đi công tử!

Hàn Tiêu tựa đầu nhẹ nhàng dán nàng mặt phẫn, ôn nhu ní non nói: "Ngươi thật sự là dưới đời này ngu nhất ngu nhất nha đầu ngốc!"

Hàn Tiêu đem Diệp Huyền thân thể mềm mại, hoành ôm vào trong ngực, trong mắt, tràn ngập lạnh lạnh sát ý.

"Các ngươi, đều đáng chết!"

Hàn Tiêu lửa giận, như là Thiên Hóa Liệu Nguyên, khủng bố bá đạo khí diễm, hùng hực bay lên.

Không bao lâu, vị kia Phó Đô thống Đinh Điền liền suất lĩnh lấy phần đông quan quân chạy tới hiện trường, sau lưng hắn còn đi theo một người trung niên nam tử.

Người này, chính là thành chủ phủ quân gia, Nghiêm Tùng Hạc.

Đinh Điền không xác định Hàn Tiêu có phải là thật hay không chính là hầu tước, liền dẫn Nghiêm quân gia cùng nhau đến đây, phân biệt thật giả.

Nghiêm Tùng Hạc vừa nhìn thấy Hàn Tiêu, lập tức tiến lên quỳ xuống lạy, "Kẻ hèn này Nghiêm Tùng Hạc, bái kiến Tiểu Hầu gia!"

Khai Dương thành chính là Tây Vực 16 thành đứng đầu, còn lại các Đại Thành Chủ, quận trưởng, đều tại Khai Dương hầu quân hạt ở trong.

Tại Hàn Tiêu mười hai tuổi sinh nhật thời điểm, Thiết Sơn thành chủ đã từng mang theo Nghiêm Tùng Hạc tiến về trước Hàn gia bái phỏng, cho Hàn Tiêu chúc thọ, bởi vậy cái này Nghiêm Tùng Hạc cũng đã từng thấy qua Hàn Tiêu một mặt.

Đinh Điền nheo mắt, cũng lập tức quỳ xuống lạy, thăm nghĩ khá tốt vừa rồi đối với Hàn Tiêu khách khí, nếu không đây chính là mạo phạm hầu tước trọng tội ah.

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, trong mắt sát ý bùng cháy mạnh, lạnh lùng nhả ra một câu, "Người nghe kỹ cho ta, bất luận sử dụng thủ đoạn gì, ta muốn Thánh Tuyền Sơn Trang, chó gà không tha!"

Thanh âm như là theo Cửu U tuyệt ngục bay ra, mang theo lâm cho người lưng lạnh cả người hàn ý.

Dù cho giờ phút này nắng xuân rực rỡ, Nghiêm Tùng Hạc cùng Đinh Điền đều là toàn thân run lên, liên tục gật đầu khom lưng cười nói: "Yên tâm đi Tiểu Hầu gia, Thánh Tuyền Sơn Trang từ hôm nay trở đi, sẽ tại tông phái giới, triệt để xóa tên!"

#sorry ace mình còn phải ôn thi nữa nên ngày chỉ 3 chương,haizz bay h ms biết đại học khổ bề vô biên..cố gắng convert để ace đọc.mì tôm ơi tao tới đây

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Phân biệt đồ dỏm

Thiết Sơn thành, Bắc Giao.

Chứng kiến Đinh Điền cùng Nghiêm Tùng Hạc biểu hiện, Hàn Tiêu nhàn nhạt nhẹ gật đầu, vừa rồi hắn một chiêu kia đã đem Thánh Tuyền Sơn Trang cao tăng chiến lực cơ hồ toàn diệt, muốn là như thế này Đinh Điền còn làm không được một cái Thánh Tuyền Sơn Trang, như vậy hắn cái này Phó Đô thống cũng có thể đi ăn bay liệng rồi.

"Đinh đô thống, người đi đi." Hàn Tiêu trong ngực ôm một cái tuyệt sắc thiếu nữ, nhưng nói chuyện khí thế, như trước chán nhiep nhân tâm.

Cái này không chỉ có là Hàn Tiêu nhiều năm qua sống an nhàn sung sướng dưỡng đi ra quý khí, càng là tu luyện Tà Long Vạn Hoàng công về sau, tự nhiên mà vậy sinh ra một loại Hoàng uy.

Long, vạn linh chi tể, mà Tà Long, càng là Vạn Long chúa tể.

Hàn Tiêu càng là tu luyện cái này bộ tuyệt thế kỳ công, cái loại này chúa tể chúng sinh uy thế cũng lại càng cường, cuối cùng nhất thậm chí có thể so sánh Thiên Đạo chi uy!

"Tuân mệnh!"

Đinh Điền lên tiếng, lập tức mệnh lệnh thủ hạ binh sĩ đem cái kia 16 tên Thánh Tuyền Sơn Trang cao thủ bắt lại, cũng không mà quản xem bọn hắn làm khi gió gì trọng thương tại thân, hết thấy trời gô, giải vào đại lao, tùy ý hỏi thăm.

"Nghiêm quân gia." Hàn Tiêu ánh mắt nhìn hướng về phía Nghiêm Tùng Hạc, thần nhiên nói: "Cho ta an bài một chỗ thanh tịnh địa phương, cũng nói cho thành chủ một tiếng, bản hầu gia sau đó sẽ đích thân tiến về trước tiếp."

Nghiêm Tùng Hạc lập tức khom người cười nói: "Đúng lúc thành chủ đại nhân tại phụ cận có một chỗ biệt uyển, ngài có thể mang theo vị tiên tử này tiến đến nghỉ ngơi, hoàn cảnh tuyệt đối với đẹp và tình mật."

"Ân, như thế rất tốt." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Dẫn đường a."

...

Một đoàn người đại quy mô vào thành, Hàn Tiêu Y Nhiên ôm tựa thiên tiên Diệp Huyền, lập tức đưa tới vô số ánh mắt hâm mộ.

Xác nhận Diệp Huyền không việc gì về sau, Hàn Tiêu sát khí cũng bình phục không ít, trên mặt lại khôi phục cái loại này bất cần đời đáng tươi cười.

"Đồ lão ca, muốn hay không cùng ta cùng đi thành chủ phủ biệt uyển ngồi một chút?"

"Hay là thôi đi." Thân là Thanh Vân Môn trưởng lão, Đồ Thuần hiển nhiên không quá nguyên ý cùng triều đình thế lực nhắc lên quan hệ, "Hàn lão đệ, dù sao ta hai ngày này cũng phải ly khai Thiết Sơn thành rồi, chúng ta như vậy sau khi từ biệt a."

Về phần cái kia Tây Môn Xuy Lư, thân là một cái phi tặc, càng là đối với quan phủ có một loại Tiên Thiên cảm giác sợ hãi, lần này cũng là ra ngoài ý định không có quần quít lấy Hàn Tiêu, mà là lựa chọn cùng Đồ Thuần cùng một chỗ ly khai.

"Vậy được rồi." Hàn Tiêu nhếch miệng, "Ta đoán chừng còn có thể ở chỗ này dừng lại vài ngày đây này."

Mãng ngư son mạch vùng, xuất hiện Phần Thiên bảo quyền mạnh mẽ, Hàn Tiêu tuy nhiên vô cùng tin tưởng, nhưng là phải đợi cái kia Hắc Tâm Đường Hạng Long đem tin tức đều sưu tập đã xong lại mới quyết định.

"Đúng rồi, nửa năm sau, cung điện kiểm diện sẽ tại Tiên Kiếm Môn tổ chức, đây chính là toàn bộ tông phái giới một đại thịnh sẽ, Hàn lão đệ có thể không thể bỏ qua rồi ah!" Đồ Thuần vuốt cái bụng cười hắc hắc nói.

"Ân, đến lúc đó nhất định đuổi tới." Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, đúng lúc vị kia vô cùng thần bí Quý Trường Phong cũng nói lại đề cho chính mình nửa năm sau đi Tiên Kiếm Môn tìm hãn, đến lúc đó cũng thuận tiện có thể gặp lại những... này bằng hữu cũ.

"Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, Hàn lão đệ, chúng ta sau này còn gặp lại!" Đồ Thuần hướng về phía Hàn Tiêu chấp tay thi lễ, liền nắm Tây Môn Xuy Lư người kia đi nhanh đã đi ra.

Phong Vân Nhi ôn nhu nhìn Hàn Tiêu liếc, lại nhìn một chút trong lòng ngực của hãn Diệp Huyền, trong nội tâm cũng sinh ra một loại mặc cảm cảm giác.

Nàng tự hỏi xuất trần tuyệt sắc, thế nhưng mà cùng Diệp Huyền vừa so sánh với, hay là lộ ra âm đạm vô quang.

Phong Vân Nhi cắn cắn môi, cũng hướng về phía Hàn Tiêu thi lễ một cái, "Hàn công tử, hữu duyên tạm biệt."

"Ân, hữu duyên tạm biệt." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, đưa mắt nhìn Phong Vân Nhi cùng Đồ Thuần bọn người sau khi rời đi, ôm Diệp Huyền, quay người đi vào rồi thành chủ phủ biệt uyển ở trong.

...

Là đêm

Hàn Tiêu còn chưa đi bãi phóng Thiết Sơn thành chủ, ngược lại là vị này thành chủ đại nhân đi thẳng tới rồi biệt uyển, tiếp Hàn Tiêu.

"Tiểu Hào gia, từ biệt mấy năm, Tiểu Hào gia trưởng thành, trở nên là phong lưu phóng khoáng, tuấn tú lịch sự....!" Thiết Sơn thành chủ Lý An bước nhanh đi tới, sau lưng còn đi theo một đám tùy tùng, dẫn theo vài khẩu đại rương hòm, bên trong đều là một ít trân quý đồ cổ cùng tranh chữ.

Lý An đã từng cùng Hàn Tiêu đã từng quen biết, năm đó Hàn Tiêu mới mười hai tuổi, nhưng đối với tại tranh chữ đồ cổ rất hiểu rõ nhưng lại xa xa so với hãn cái này quan trường tên giả hoạt còn muốn thâm hậu nhiều lắm.

Năm đó, cũng chính bởi vì một kiện đồ cổ, Hàn Tiêu cùng Lý An kết thành bạn vong niên.

Đây cũng là vì cái gì cái kia Nghiêm Tùng Hạc liếc có thể nhận ra Hàn Tiêu nguyên nhân.

"Lý lão ca." Hàn Tiêu đứng dậy đón chào, ha ha phá lên cười.

"Ha ha!" Lý An vỗ vỗ tròn vo cái bụng, mang trên mặt vẻ vui mừng, "Nhiều năm không thấy, lão ca ca ta còn sợ Tiểu Hào gia quên nhớ năm đó bạn vong niên nữa nha."

"Như thế nào hội." Hàn Tiêu giương mắt nhìn nhìn Lý An sau lưng cái kia mấy ngum đại rương hòm, lông mi có chút nhảy lên, "Như thế nào, lão ca ca đến sẽ tới nha, còn tiền đưa cái gì lễ ah."

"Tiểu Hào gia, cái này đã lễ vật, cũng không phải lễ vật." Lý An nhếch miệng cười cười, "Tiểu Hào gia còn nhớ rõ năm đó chúng ta đi Khai Dương thành chợ đêm sửa mái nhà đột (*mua rẻ bán đắt), theo một đồng lớn đồ dóm bên trong tìm được 'Họa Thánh' Chương Bạch Thạch đại tác sao?"

"Đương nhiên nhớ rõ." Hồi tưởng lại năm đó chuyện lý thú, Hàn Tiêu khoe miệng không khỏi treo lên một vòng đường cong "Tự vì chuyện này, lúc trước thiếu chút nữa không có bị ta cô cô cho lột da!"

"Tiểu Hầu gia xem xét tạo nghệ, thật là làm lão ca ca ta ký ức hầy còn mới mẻ! Mấy năm này công vụ bề bộn, một mực cũng không rảnh đi Khai Dương thành tiếp Tiểu Hầu gia, đến mức ta tâm ngứa khó nhịn....!"

Lý An trên mặt bay lên một tia ửng hồng, chỉ chỉ sau lưng bốn khẩu đại rương hòm, có chút không có ý tứ nói: "Cái này bốn kiện đồ cất giữ là ta những năm này hoa đại một cái giá lớn mua được bảo bối, muốn mời Tiểu Hầu gia giúp một việc, giám định một chút thật giả."

"Vô luận cái này vài món bảo bối bên trong có vài món thật, vài món giả, Tiểu Hầu gia cũng có thể nhâm tuyển một kiện mang đi."

"Ah?" Hàn Tiêu hưng phấn mà xoa xoa đôi bàn tay.

Trên thực tế, đối với những...này đồ cổ tranh chữ, hứng thú của hắn kỳ thật đã không lớn. Bất quá, đối với một gã mặc kim giáo úy mà nói, phân biệt đồ cổ thật giả, so với đồ cổ bản thân càng thêm có lực hấp dẫn.

"Cho ta xem xem." Hàn Tiêu xông Lý An nhẹ gạt đầu, Lý An hiểu ý, vội vàng phân phó thuộc hạ những cái...kia người hầu mở ra rương hòm.

Cái này bốn khẩu đại trong rương, bên trái là hai kiện đồ sứ, bên phải thì là hai bức tranh chữ.

Hàn Tiêu từ trái đến phải, nhìn lướt qua, trong nội tâm liền đã có số.

"Lý lão ca, những...này đồ cất giữ, người đều bỏ ra bao nhiêu bạc?"

"Đều tại ba mươi vạn lượng đã ngoài, đặc biệt là bên trái nhất bộ kia tranh chữ, chính là Họa Thánh Chương Bạch Thạch bút tích thực, ta bỏ ra tám mươi vạn lượng bạc mới đem tới tay." Lý An cũng là không giấu diếm, trực tiếp nói ra.

Hắn thân là Thiết Sơn thành chủ, chất béo rất nhiều, tại tăng thêm nhà mình sản nghiệp tổ tiên vốn là phong phú, có bạc này tài lực, cũng là không kỳ quái.

"Vây người chịu thiệt, tổn hại, bất lợi còn không tính quá lớn." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, thân nhiên nói: "Ngoại trừ bộ kia Chương Bạch Thạch họa (vẽ), mặt khác vài món đồ cổ, đều là cao phảng phất đồ dỏm, bình thường giám định sư thật đúng là khu phân biệt không được."

"Cái này còn gọi có hại chịu thiệt không lớn?" Lý An sắc mặt một hắc, mắng to: "Những...này vô lương chợ đêm thương nhân, thật đặc biệt mẹ xui!"

Đối với Hàn Tiêu phán đoán, Lý An là không hề giữ lại địa tương tín, không có nửa phần nghi vấn.

Năm đó, Hàn Tiêu đi theo hắn cùng đi Khai Dương thành chợ đêm "Làm náo động" thời điểm, mà ngay cả những cái...kia chỉ nửa bước tiến vào quan tài xem xét đại sư đều nói, Hàn Tiêu xem xét trình độ, có thể so với cửu tinh giám định sư.

"Ta nói người không lỗ, tự nhiên sẽ không nói mò." Hàn Tiêu nhạt cười nhạt nói: "Cái này bức Chương Bạch Thạch bút tích thực, người chỉ mua rồi tám mươi vạn lượng, trên thực tế là kiếm lợi lớn, có lẽ nhà bán hàng cũng không xác định cái này có phải là thật hay không dấu vết (tích), nếu không, không có hai trăm vạn lượng, người bắt không được tới đây bức họa."

"Ân?" Lý An hai mắt tỏa sáng, hiện lên vẻ vui mừng, nhưng rất nhanh lại biến thành một loại thật sâu phiền muộn.

Vừa rồi tự người nói rồi Hàn Tiêu có thể nhâm tuyển một kiện, Hàn Tiêu chỉ cần không ngốc, nhất định sẽ tuyển cái này bức chính phẩm đó a, bởi vậy, cái này bức họa càng là đáng giá, lòng của hắn ngược lại càng đau nhức.

"Ha ha, Lý lão ca, họa (vẽ) hay là chính người giữ đi." Hàn Tiêu vỗ vỗ Lý An khoan hậu bả vai, cười ha ha, "Bất quá, người phải thành thật trả lời ta một vấn đề mới được."

"Dễ nói, dễ nói." Mặt mà được lại vui sướng, lập tức lại đề cho Lý An cái kia Trương mập mập mặt rung động bắt đầu chuyển động, "Tiểu Hầu gia, có vấn đề gì, ngài cho dù hỏi đi."

12h05 mai k có chương nha các chế chủ nhật bù sau, chắc khoảng 100 chương j đó

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Vũ Chiêu Vương mộ

Hàn Tiêu giương mắt chăm chăm vào Lý An, nhạt cười nhạt nói: "Lý lão ca, về Vũ Chiêu Vương mộ, ngươi biết rõ bao nhiêu?"

"Tiểu Hầu gia, ngài cũng tin tưởng những cái...kia giang hồ lùm cò ăn nói lung tung?" Lý An ha ha cười cười, "Lão ca ca ta tại đây Thiết Sơn thành trở thành ba mươi năm thành chủ, hơn nữa tổ tiên bát đại, một mực đều tại Thiết Sơn thành, nếu là Vũ Chiêu Vương mộ thật tại măng ngư sơn mạch, ta sao lại, há có thể không biết?"

Hàn Tiêu ngẩn người, hỏi: "Vũ Chiêu Vương mộ, không tại măng ngư sơn mạch?"

"Ta xác định, khẳng định không tại." Lý An nghĩ nghĩ, bỗng nhiên theo trong tay áo tay lấy ra màu vàng lá bùa, "Tiểu Hầu gia, mấy ngày nay thịnh truyền măng ngư sơn mạch xuất hiện dị động, nói là cái gì Vũ Chiêu Vương mộ sắp xuất thế, lão ca ca ta cũng không có nhân rồi, tìm chút ít thầy phong thủy trắc rồi trắc cái kia măng ngư sơn mạch phong thủy, ngài đoán xem bọn hần nói như thế nào?"

"Nói như thế nào?" Hàn Tiêu neho mắt, Vũ Chiêu Vương khi còn sống chính là đế vương, lăng tẩm lựa chọn, tự nhiên tương đương khảo cứu, phong thủy khẳng định không kém.

"Hắc hắc, ta xin mười tám tên thầy phong thủy, đều không ngoại lệ, kết luận cái này măng ngư sơn mạch chính là thiên xông sát vị, nếu là đế vương hạ táng không sai, không xuất trăm năm, nhất định bị mất giang sơn, nước mất nhà tan. Tự tính toán tằm thường nhân gia chôn cất ở chỗ này, chỉ sợ cũng muốn không may bát đại, người nói một chút, loại này địa phương quý quá, làm sao có thể chôn cất lấy một gã đế vương?"

Hàn Tiêu mở ra trong tay giấy vàng, ở trên quả nhiên viết: Thiên xông sát vị, quân vương tuyệt hậu, chúng sinh gặp nạn.

Căn cứ đạo môn tuyệt học Âm Dương quý thuật ở trên ghi lại: Thiên xông sát vị, Âm Sát Tà Linh chi địa, đem người chôn cất ở loại địa phương này, sẽ làm cho người chết không vong, kẻ sống bất an.

Cái gọi là người chết không vong, nói đúng là sát khí xâm nhập thi thể, hóa thành cương thi.

Cái gọi là kẻ sống bất an, chính là tối tăm bên trong, bị Tạo Hóa chỗ vứt bỏ, bát đại gặp nạn còn là chuyện nhỏ, nghiêm trọng người, thậm chí đoạn tử tuyệt tôn, như vậy tuyệt hậu.

Đế vương lăng tẩm, tự nhiên không có khả năng sẽ chôn cất ở loại địa phương này.

"Ân." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Đa tạ Lý lão ca giải đáp rồi."

"Tiểu Hầu gia khách khí." Lý An lại phân phó người hầu chuẩn bị phong phú bữa tối, hai người đối ẩm một phen, qua ba lần rượu, rốt cục từng người hỏi phủ nghị ngơi đi.

...

Đào mất, hai ngày đi qua.

Thành chủ phủ biệt uyển ở trong, Hàn Tiêu Chính cùng Diệp Huyền hai người, ngồi ở trong hậu hoa viên, ngắm hoa ngắm cảnh.

Bỗng nhiên, một gã tối tó bước nhanh đi tới, bởi vì chạy trốn vội vàng, hô hấp lộ ra có chút dồn dập, "Tiểu Hầu gia, bên ngoài. . . Bên ngoài có một thứ tên là Hạng Long đại hán mặt đen, nói là có chuyện muốn tìm Tiểu Hầu gia."

"Ân, nhưng hần vào đi." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, thầm nghĩ cái này Hắc Tâm Đường quả nhiên có chút năng lực, rõ ràng cho hần thăm dò được rồi chính mình trụ tiền cái này tòa biệt uyển rồi.

"Công tử. . ." Diệp Huyền đang muốn mở miệng, lại bị Hàn Tiêu duỗi ra một ngón tay ngăn chặn cặp môi đỏ mọng.

Hàn Tiêu nhẹ nhàng nắm ở Diệp Huyền eo thon, ha ha cười nói: "Tên kia ngược lại là thủ thời gian."

Hần nào biết đâu rằng, ngày đó cái kia Hạng Long bị Hàn Tiêu dọa được gan đều muốn phá, thời điểm vừa đến, lập tức liền mang theo tập chạy tới.

Chỉ chốc lát sau, Hạng Long liền bước nhanh tới, cung kính quỳ trên mặt đất, "Bái kiến Tiểu Hầu gia, ngài muốn đồ vật, tiểu nhân đã chuẩn bị cho ngài tốt rồi."

"Ân." Hàn Tiêu thò tay tiếp nhận trong tay hần một vốn sách thật dày sách, đại khái lật xem rồi một lần, bên trong hoàn toàn chính xác đem Vũ Chiêu Vương khi còn sống lớn nhỏ sự cơ bản đều ghi chép đi vào.

Vũ Chiêu Vương, chính là hơn hai nghìn năm trước một gã đế vương, tại vị trong lúc chính là Đại Vũ vương triều nhất cường thịnh nhất thời kì, thậm chí còn áp qua tông phái giới một đầu, thành tựu về văn hoá giáo dục vô công, đều là không tầm thường.

Vũ Chiêu Vương kế vị hơn một trăm tám mươi năm sau, đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, nguyên nhân cái chết không rõ.

Về hán lăng tẩm, tổng cộng có mười hai chỗ nghỉ mộ, trong đó chín chỗ, đã bị chứng minh là đúng là không mộ, còn có Khu vực 3, địa chỉ không rõ, bắt quá có thể để xác định chính là, tựu phân bố tại Tây Vực đi thông Trung Nguyên cái phạm vi này ở trong.

"Như thế nói đến, ta chỉ cần một đường chậm rãi tiến về trước Tiên Kiếm Môn chỗ Thục xuyên thành, ven đường một bên du sơn ngoạn thủy, một bên tìm hiểu cái này Vũ Chiêu Vương mộ là được rồi."

Thật lâu, Hàn Tiêu buông sách, trong nội tâm đã làm tốt rồi ý định.

Hôm nay có Diệp Huyền làm bạn, mang theo mỹ nữ một đường nam du, cũng là một cái cộc chuyện tốt!

"Ân, việc này ngươi hoàn thành không sai." Hàn Tiêu xông Hạng Long nhẹ gật đầu, "Ngươi có thể đi rồi, về sau thêm chút nhân lực độc đảo, cũng không phải tất cả mọi người cùng ta thiện lương như vậy hòa ái đây."

"Vâng! Là!" Hạng Long nuốt nhỏ nước miếng, khóe miệng có chút run rẩy rồi vài cái, thầm nghĩ trong lòng: Tựu ngươi vẫn cùng ái thiện lương nha, đắc tội ngươi bên cạnh vị kia Tiên Tử Thánh Tuyền Sơn Trang, giờ phút này cũng đã tại toàn bộ Tây Vực 16 thành triệt để xóa tên rồi!

Đội cái kia Hạng Long sau khi rời khỏi, Hàn Tiêu mới cục khỏi Diệp Huyền eo nhỏ nhắn, nhạt cười nhạt nói: "Huyền Nhi, công tử từng từng nói qua, xuống núi về sau nhất định mang ngươi đi du sơn ngoạn thủy, hiện tại, ta muốn bắt đầu thực hiện hứa hẹn á."

"Hi hi." Diệp Huyền một đôi mắt hí thành Nguyệt Nha Nhi (nàng tiên ánh trắng), dịu dàng cười nói: "Ân, Huyền Nhi cũng sớm đã chuẩn bị cho tốt á!"

...

Sau nửa tháng.

Đúng là xuân hạ chi giao, lúc này phi Vân Sơn, có khác một phen cảnh trí.

Ánh nắng chiều ở bên trong, kỳ phong hội tụ, vách đá ngàn nhận, mây khói tại núi non trọng khe trong trần ngập, hào quang tại vách đá dựng đứng trên vách núi lưu quang.

Lúc này, ở đằng kia nhất hùng vĩ mênh mông "Mầu tím lô Phong" chi đỉnh, đứng đầy tám gã khí như đình uyên nam tử.

Tám người này ở bên trong, lớn tuổi nhất cũng sẽ không vượt qua 30 tuổi, sau lưng đều lưng đeo trường kiếm, đứng tại vách núi đỉnh, đón gió mà đứng, xem xét liền biết là thiên hạ tuấn kiệt thế hệ.

Trong đó một gã thanh y nam tử trầm giọng nói: "Chúng ta Huyền Kiếm minh truy tung cái kia vạn lý độc hành Điền Thúc Quang đã hơn tháng, rõ ràng còn không thể đem cái kia dâm tặc tru sát, thật sự là đáng hận!"

"Tên kia thực lực cũng là không được, chỉ là cái kia một thân khinh công, thật sự cao thâm mạt trắc, hơn nữa Ngự Kiếm Thuật tốc độ, ai, muốn trao hán, khó....!" Một danh khác áo trắng nam tử bóp cổ tay thở dài nói.

Bên trái một gã thân hình hơi mập nam tử thì là hùng hùng hổ hổ nói: "Cái này dâm tặc quả thực đáng giận, đã hủy không ít danh môn tiểu thư danh dự, mẹ đây, nếu để cho ta bắt lấy hán, không phải thiên hán, đưa hán cái kia đồ chơi băm rồi cho chó ăn không thể!"

Tám người này, thỉnh linh đúng là do Tam đại Thánh môn thanh niên một đời tuấn kiệt tạo thành "Huyền Kiếm minh", ngoại trừ điều tra Phần Thiên bảo quyền hạ lạc bên ngoài, đồng thời cũng phụ trách truy tra treo giải thưởng trên Thiên bảng đạo tặc đạo tặc.

Vừa rồi tên kia áo bào xanh nam tử, tên là Trương Nhượng Hư, chính là Tiên Kiếm Môn cao đồ.

Mà cái kia áo trắng nam tử, thì là Huyền Băng cung nhân tài kiệt xuất, tên gọi Ninh Kiếm sóng lớn, so Khương Thần còn muốn cao hơn một lần, thực lực đã đạt đến nửa bước Hóa Nguyên cảnh.

Về phần cái tên mập mạp kia, hán tên là Từ Thiếu Khanh, sư xuất đạo linh tông.

Trương Nhượng Hư nhìn nhìn còn lại bảy tên thành viên, có ngẩng đầu nhìn sắc trời, mây kiếm hơi nhíu, nói: "Sắc trời đã tối, chúng ta đi trước chuẩn bị, Điền Thúc Quang cái thằng kia xảo trá đa đoan, mọi người còn cần coi chừng ứng phó."

Mọi người khẽ gật đầu, trong tám người dùng Trương Nhượng Hư thực lực cao nhất, Huyền Kiếm minh cũng ần ần dùng hán cầm đầu, do hán đến ra lệnh, mọi người tự nhiên không có bất cứ ý kiến gì.

Nhất thời gian, tám người đồng thời một nhảy dựng lên, tuyệt đỉnh thi triển khinh công đi ra, mấy cái nhấp nhô liền rơi xuống trăm trượng bên ngoài, hướng phía chỗ giữa sườn núi một cái khách sạn, người nhẹ nhàng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tiết Mộ Quân

Hoàng hôn buông xuống.

Một đạo màu xanh biếc thân ảnh, khoan thai theo đường núi, hướng phía màu tím lơ Phong phương hướng bước nhanh đi đến, dẫn tới trên đường người đi đường nhao nhao ngừng chân quan sát.

Chỉ thấy đó là một gã thanh lệ thoát tục ah tuyệt sắc thiếu nữ, đầu đội trong suốt áo choàng, đang mặc màu xanh biếc quần lụa mỏng, tư thái yếu điệu, Đĩnh Đĩnh nhiều vẻ, bỏ sát người quần áo buộc vòng quanh hoàn mỹ đường cong, quả nhiên là một gã khuynh quốc tuyệt sắc!

Chỉ thấy nàng tay trái chấp nhất một bả ngọc tiêu, theo đường núi Đĩnh Đĩnh trên xuống, u nhã thoải mái tư thái, làm cho người ta lòng say.

"Chắc chắn chắc, không hổ là có thêm 'Tứ đại mỹ nữ' danh xưng là thúy liễu, quả nhiên cùng trong truyền thuyết đồng dạng, sường được đến lại để cho người điên cuồng....!"

Rất nhanh, liền có người nhận ra cái kia thân phận của cô gái, nguyên lai lục y thiếu nữ kia, chính là có thêm tứ đại mỹ nữ danh xưng là Thúy Liễu các cao đồ, Tiết Mộ Quân.

Một gã ăn mặc kiêu văn sĩ nam từ ra về Phong Nhã mở ra trong tay quạt xấp xấp vài cái, cười hắc hắc nói: "Thanh Phong thúy liễu, Mẫu Đơn Tuyệt Trần, tiểu sinh may mắn toàn bộ nhìn thấy, nhân sinh không tiếp tục hối tiếc rồi!"

"Thôi đi pa oi..., người tự khoác lác đi a!" Bên cạnh một gã đại hán mặt đen xem thường nhìn hán một cái, bỗng nhiên, hán mạnh mẽ giật giật cái kia văn sĩ ống tay áo, con mắt nhìn qua dưới núi có chút đầm đầm, thấp giọng nói: "Phong lưu thư sinh, người tự xưng là bá kiến trên giang hồ sở hữu tất cả tính ra thượng đẳng mỹ nhân, cái kia theo dưới núi đi tới vị này người có thể nhận thức?"

Phong lưu thư sinh giờ lên mắt nhìn đi, lập tức sững sờ ở sáng khoái tràng.

Chỉ thấy dưới núi chậm rãi đi tới một gã áo tím thiếu niên, mặt như quan ngọc, tuấn lãng bất phàm. Điểm chết người nhất chính là, sau lưng hán, còn đi theo một gã áo trắng thiếu nữ, xuất trần tuyệt diễm, làm cho người mê say.

Cái kia một bộ màu tuyết trắng váy dài tại gió núi trong tùy ý tung bay, đai lưng buộc vòng quanh không doanh nắm chặt eo nhỏ nhắn, một đầu mái tóc dùng một mảnh xanh ngọc cái cặp định tại sau lưng, trong tai vài lọn tóc dí dỏm trong gió phiêu hốt bất định.

Nàng thính thoảng có chút nâng lên bàn tay như ngọc trắng, đem trên mặt cái kia bị gió thổi loạn sợi tóc đẩy ra, con ngươi sáng ngời phảng phất bầu trời Minh Nguyệt, lộ ra một loại nói không nên lời động lòng người phong tình.

Cái này một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, dĩ nhiên là từ Thiết Sơn thành một đường nam du mà đến Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền rồi.

"WOW, thế gian này, lại muốn xuất hiện một gã mỹ nhân tuyệt sắc á!" Phong lưu thư sinh thấp giọng lẩm bẩm nói.

"Móa nó, ta chợt nhớ tới đến ta còn có một kiện bảo bối quên ở Vân Lai khách sạn rồi, ta được trở về cầm!" Một gã kiếm khách cười ha ha nói.

"Đúng đúng đúng, ta có một cái tổ truyền cái bỏ rơi vào khách sạn, ta được trở về lấy!"

"Ha ha. . ."

Những người này chứng kiến mỹ nữ lên núi, ở đâu còn cam lòng (cho) cứ như vậy ly khai cái này Phi Vân sơn.

...

Màn đêm buông xuống, trên sườn núi Vân Lai khách sạn, sớm đã đầy ngập khách, chỉ có mấy gian xa hoa phòng xếp còn chưa thuê xuất.

Giờ phút này, khách sạn đại đường ở trong, náo nhiệt ồn ào náo động, không ít giang hồ hào hiệp tụ tập ở này, oanh tồ hành lệnh, tiếng mời rượu thanh âm, không dứt bên tai.

Chính vào lúc này, một cái thanh thúy thanh âm truyền đến, lập tức, toàn bộ đại sảnh đều yên tĩnh trở lại.

"Chủ quán, còn có phòng trọ sao?"

Thanh âm kia, mềm mại xốp giòn mị, làm cho người vui vẻ thoải mái, nghe xong, chính là tuyệt thế mỹ nhân!

Mọi người theo tiếng nhìn lại, quả nhiên, một gã đang mặc xanh biếc xiêm y thiếu nữ từ từ đi vào khách sạn, lựa mông che mặt, lại không thể che hết cái kia Linh Lung tư thái, trong lúc nhất thời, mọi người hầu hết nhấp nhô, ngay ngắn hướng nuốt nhỏ nước miếng.

"Có! Có! Xa hoa phòng xép còn có mấy bộ, cả đêm chi chi lấy lấy một trăm lượng bạc." Nhân viên cửa tiệm vội vàng lao ra, trên mặt treo vui vẻ, chứng kiến nàng kia, con mắt cũng là tròn tròn lên.

Hắn hơn hai mươi năm lưu manh kiếp sống ở bên trong, còn chưa bao giờ thấy qua như thế tuyệt sắc thiếu nữ đây này!

Lục y nữ tử lông mày kẻ đen cau lại, hừ nhẹ nói: "Các ngươi ăn cướp nha, ở một đêm thượng muốn một trăm lượng!"

Nói tới nói lui, cô gái kia hay là tay lấy ra mệnh giá là 100 ngân phiếu vỗ vào trên quầy, thân nhiên nói: "Ta muốn một gian thanh tịnh gian phòng!"

Chường quầy vội vàng cúi người gạt đầu, đập một cước bên người sững sờ nhân viên cửa tiệm, mắng: "Còn thất thần thì sao, chạy nhanh cho khách nhân dẫn đường ah!"

Chính vào lúc này, khách sạn bên ngoài lại là một hồi Thanh Phong phật qua, một gã áo trắng thiếu nữ kéo một gã áo tím thiếu niên, chậm rãi bước vào đại đường ở trong, mọi người lần nữa khiếp sợ.

"Móa nó, hôm nay mỹ nữ tụ tập rồi!"

"Lão tử quyết định ba ngày không nháy mắt rồi, ta muốn đem cái này Tiên Tử dung mạo thật sâu khắc sâu vào trong đầu của ta bên trong!"

Diệp Huyền cùng Hàn Tiêu chậm rãi đi đến trước quầy Phương, bàn tay như ngọc trắng có chút nâng lên, lấy ra hai trương nhất trăm ngân phiếu đặt lên quầy lên, ôn nhu nói: "Chủ quán, chúng ta muốn hai gian phòng trên."

Hàn Tiêu mày kiếm hơi nhíu, thầm nghĩ Huyền Nhi nha đầu kia đến cùng hay là ngưng ngừng, thủy chung không chịu cùng chính mình cùng phòng.

Lục y thiếu nữ kia quay đầu lại thoáng nhìn rồi Diệp Huyền cái kia tuyệt sắc dung nhan, trong nội tâm có chút kinh ngạc. Nàng đã là cả Đại Vũ vương triều tông phái giới trung hảo xưng "Tứ đại mỹ nhân" một trong tuyệt sắc rồi, nhưng này nữ tử áo trắng tư sắc rõ ràng hoàn toàn không thua ở nàng, cái này lại để cho nàng không khỏi có chút tò mò.

Kết quả là, lục y thiếu nữ kia chủ động tiến lên chào hỏi nói: "Tiểu muội Thúy Liễu các Tiết Mộ Quân, không thỉnh giáo cô nương phương danh, sư xuất gì môn?"

Diệp Huyền ôn nhu cười cười, còn chưa chờ nàng trả lời, Hàn Tiêu liền tro mặt ra bu lại, cười hắc hắc nói: "Nguyên lai ngươi tự là tứ đại mỹ nhân trong thụy liễu ah, oa, đích thật là rất đẹp....!"

"Ta gọi Hàn Tiêu, Hàn Tiêu Hàn, Hàn Tiêu Tiêu."

Tiết Mộ Quân hơi sững sờ, dựa theo lễ thường mà nói, loại này cấp bậc mỹ nữ bên cạnh nam tử có lẽ đều là cái loại này phi thường cao lạnh, phi thường ưu tú "Nam thần" mới đúng chứ, thế nhưng mà cái này Hàn Tiêu, không chỉ thực lực tương đương kém cỏi, chỉ có Ngưng Khí nhất trọng, hơn nữa còn giống như là thứ lời nói lao.

Lúc này, Tiết Mộ Quân lông mày kẻ đen nhăn lại, lạnh lùng nói: "Thật có lỗi, ta không biết ngươi!"

Hàn Tiêu nhếch miệng, tà mị cười nói: "Ta biết rõ ngươi gọi Tiết Mộ Quân, ngươi biết rõ ta gọi Hàn Tiêu, chúng ta chẳng phải tính toán nhận thức sao?"

Thực khách chung quanh khoe miệng có chút một hồi run rẩy, thế gian này vậy mà nếu như này vô liêm sỉ chi nhân!

Quả nhiên, Tiết Mộ Quân mắt phượng trừng mắt, hung hăng khoét rồi Hàn Tiêu liếc, "Nhàm chán!"

"Tiết cô nương, có thể nhận thức ta đẹp trai như vậy người, ngoại trừ nói với ngươi một tiếng chúc mừng bên ngoài, ta thật sự tìm không thấy cái gì cái khác từ ngữ đến chúc mừng ngươi rồi." Hàn Tiêu hát lên trên trán biến hiệu, bật cười lớn nói.

"Cmn!"

Mọi người chỉ cảm thấy trông mắt đều nhanh muốn đến rơi xuống rồi, thằng này lại một lần nữa đòi mới rồi vô liêm sỉ hạn cuối!

"PHỤT!"

Diệp Huyền hé miệng kiểu cười rộ lên, nhẹ nhàng giật giật Hàn Tiêu ống tay áo, dẫn đầu hướng phía thang lầu phương hướng đi đến, ra hiệu công tử không cần tiếp tục ầu tả rồi.

Hàn Tiêu quay đầu lại xong cái kia Tiết Mộ Quân vút ra cái mị nhãn, lúc này mới thập phần bực đi theo Diệp Huyền lên lầu tìm gian phòng đi.

Tiết Mộ Quân tại nguyên chỗ trọn vẹn sừng sốt tốt vài phút, cái này mới hồi phục tinh thần lại, trong đầu đồng dạng hiện lên một cái ý niệm trong đầu: Thế gian này, lại có như thế vô liêm sỉ chi nhân!

Tiết Mộ Quân lắc đầu, đem Hàn Tiêu cái kia Trương Khả ác khuôn mặt không hề để tâm, cái này mới lên tới thang lầu, tìm kiếm gian phòng của mình đi.

Nàng chân trước mới vừa lên đi, lập tức lại là một nhóm lớn võ giả xâm nhập rồi khách sạn ở trong, lớn tiếng hét lên: "Chương quầy đây, mướn phòng!"

Nguyên lai, những cái thứ này, đúng là chứng kiến hai đại mỹ nữ lên núi, lại góc đầu trở lại cái kia chút ít giang hồ "Nhà thơ" !

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tà Long chi thị

Phi Vân sơn, Từ Lô phong.

Bên ngoài sắc trời đã tối, Hàn Tiêu tựa tại thành cửa sổ, Nhâm do gió núi phật loạn hấn sợi tóc, ánh mắt nhìn qua phía dưới đen kịt một mảnh vách núi.

Ban đêm Phi Vân sơn, có thể nói là cảnh ban đêm chọc người, một tia mây mù thổi qua núi rừng, tại bầy loan núi non trùng điệp bên trong, hình thành một mảnh dài hẹp tấm lụa bình thường sương trắng.

Hàn Tiêu ôn nhu hô: "Huyền Nhi, mau đến xem nha, những cái...kia mây mù cực kỳ xinh đẹp, chờ ta về sau luyện thành lăng không hư bộ, nhất định mang theo ngươi đến mây mù đi lên đi một chút, tựu cùng trong thần thoại Tề Thiên đại thánh đồng dạng, đằng vân giá vũ!"

Diệp Huyền giờ phút này chính cúi người cho Hàn Tiêu trải đệm chăn, tuy nhiên Hàn Tiêu chưa bao giờ coi nàng là thành nha hoàn, thế nhưng mà nha đầu kia tựu là ưa thích phục thị Hàn Tiêu, ngăn đón đều ngăn không được.

Hàn Tiêu quay đầu lại trông thấy nàng uốn lên bờ eo thon bé bỏng loay hoay giường chiếu, một bộ tuyết trắng quần lụa mỏng rủ xuống trên mặt đất, bờ mông ộp có chút nhếch lên mê người bộ dáng, lại để cho trong lòng của hắn không khỏi rung động.

Hàn Tiêu lặng lẽ đi đến phía sau nàng, tinh tế đánh giá này là tràn đầy thanh xuân sức sống thân thể mềm mại, trong đầu đã bắt đầu ý nghĩ kỳ quái.

Diệp Huyền thật vất vả đem đệm giường trải tốt, ngồi thẳng lên, bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng đẩy ra rủ xuống tại trên vai thom mái tóc, ngoài đầu nhìn lại nhìn Hàn Tiêu liếc, giọng nói êm ái: "Công tử, đệm giường đã trải tốt á..., ngươi có thể lên giường nghỉ ngơi rồi."

Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, duỗi tay nắm chặt nàng non mềm trắng nõn bàn tay, nhẹ nhàng kéo một phát, đem nàng ôm vào trong ngực, đầu khoác lên trên vai của nàng, cười xấu xa nói: "Huyền Nhi, bằng không ngươi trước giúp ta ấm rồi giường lại đi thôi."

Diệp Huyền khuôn mặt ứng đỏ, cảm giác bên tai một cỗ nhiệt khí thổi tới, khẽ cắn cặp môi đỏ mọng, nói: "Hiện tại cũng là mùa hè, ấm cái gì giường mà!"

Hàn Tiêu ra vẻ nghe không hiểu bộ dạng, chỉ vào giường của mình phở nói: "Tựa ấm cái giường này nha."

"Đừng." Diệp Huyền u oán mắt trắng không còn chút máu, quyết lấy cái miệng nhỏ nhắn nói: "Công tử đi tìm vị kia Tiết cô nương ấm giường quá, vừa rồi chăm chăm vào người ta xem con mắt đều trắng!"

"Ha ha, nào đó người ghen tị nha." Hàn Tiêu duỗi ra hai tay hà ra từng hơi, trèo lên Diệp Huyền vòng eo, ra vẻ như đang gãi ngứa.

Diệp Huyền thân pháp xảo diệu, lập tức cười ha hả né tránh, hai người trong phòng vui đùa ầm ĩ truy đuổi, vòng vo vài vòng, rốt cục vẫn phải lại lần nữa rơi vào Hàn Tiêu ma chương bên trong.

Hàn Tiêu ôm Diệp Huyền eo nhỏ nhắn, tay phải nhẹ nhàng nâng lên cằm của nàng, cười xấu xa nói: "Tiểu Huyền Huyền, còn không cho ta bắt được người?"

Thân thể hai người kề sát cùng một chỗ, Diệp Huyền nhịn không được yêu kiều một tiếng, khẽ cắn môi dưới, nói: "Công tử người tốt xấu!"

"Xấu còn ở phía sau đây này." Hàn Tiêu tà mị nở nụ cười, nhìn qua Diệp Huyền ướt át cặp môi đỏ mọng, đầu chậm rãi để sát vào đi qua.

Diệp Huyền có chút khép lại hai con ngươi, lông mi có chút rung rung, thân thể mềm mại có chút vô lực nhuyển đến tại Hàn Tiêu trong ngực.

Mỗi lần bị Hàn Tiêu ôm lấy, nàng đã cảm thấy toàn thân như nhũn ra.

Rốt cục, Hàn Tiêu chạm đến Diệp Huyền cặp môi đỏ mọng, đầu lưỡi cạy mở nàng hàm răng, trơn trượt nhập trong đó, bắt đầu nhẹ nhàng mút lên.

Kỳ thật hai người đã hôn môi qua rất nhiều lần rồi, chỉ là mỗi lần tiến hành đến cuối cùng một bước, nàng sẽ bỗng nhiên giựt mình tỉnh lại.

Hàn Tiêu tuy nhiên mỗi lần đều táo hóa khó nhẹn, nhưng lại không đành lòng đối với Diệp Huyền dùng sức mạnh, cho nên đến bây giờ mới thôi, Diệp Huyền tại Hàn Tiêu cái này "Đại sắc lang" bên người còn như trước bảo trì tâm thần xử nữ.

Mà cái này, cũng thật cũng coi là một đại kỳ tích rồi.

Thời gian dần qua, hai người tìm đập đều nhanh hơn rất nhiều, như là nai con đi loạn.

Đương nhiên, tay của hắn cũng không có nhàn rồi, nhẹ nhàng treo lên rồi Diệp Huyền đầy đặn bộ ngực OO, ôn nhu vuốt ve...mà bắt đầu.

Hôn môi một hồi về sau, Hàn Tiêu thừa dịp Diệp Huyền ý loạn tình mê thời điểm, lại thử cởi bỏ Diệp Huyền đai lưng.

Đáng tiếc, ma trảo của hắn vừa mới lướt qua phần bụng, Diệp Huyền lập tức tự thanh tỉnh lại, đỏ mặt nhìn Hàn Tiêu liếc, thối lui hai bước, ngượng ngập nói: "Công tử sớm chút nghỉ ngơi, Huyền Nhi trở về phòng đi."

Nói xong, nha đầu kia thân hình mở ra, trực tiếp trốn ra trong phòng, đúng là liền súc địa thành thốn thượng thừa khinh công đều dùng đi ra.

Hàn Tiêu đưa tay nghe nghe ở trên lưu lại mùi thơm của cơ thể, toàn thân khô nóng khó nhẹn, thầm nghĩ Huyền Nhi rõ ràng có thể đem hết thảy đều giao cho mình, thế nhưng mà vì cái gì tự là không chịu tiến hành cuối cùng một bước đầu này?

"Ai, tư tưởng phong kiến hại chết người....!"

Hàn Tiêu suy tư cả buổi, vẫn là đem oan ức ném cho rồi Diệp Huyền tư tưởng quá mức bảo thủ.

Hắn là địa cầu xuyên việt mà đến người hiện đại, tư tưởng cởi mở, nhưng Huyền Linh đại lực vị trí niên đại lại cùng Hoa Hạ trong lịch sử phong kiến vương triều thời đại không sai biệt lắm, cũng khó trách Diệp Huyền đối với chuyện nam nữ sợ như hổ Sói rồi.

Than nhẹ một tiếng, Hàn Tiêu lần nữa đi đến phía trước cửa sổ.

Cảnh ban đêm càng sâu, xa xa phòng trọ ngọn đèn cũng càng thêm thưa thớt rồi.

Tựa ở trên bệ cửa sổ thổi trong chốc lát gió lạnh, các loại trong cơ thể về này khô nóng tiêu tán đi một tí, hắn mới cởi áo khoác đi tới bên giường.

Trên đệm chăn, còn còn sót lại cái này Diệp Huyền nha đầu kia nhàn nhạt mùi thơm của cơ thể.

"Ai, lại là một cái gối đầu một mình khó ngủ ban đêm....!"

...

Ánh trăng chênh đi, Canh [3] đã qua.

Bỗng nhiên, một đạo bóng đen, dán mái nhẹ nhàng thổi qua, đúng là vô thanh vô tức, bức này khinh công, quả thực có thể được xưng tụng là Đạp Tuyệt Vô Ngăn.

Bất quá, cho dù hắc y nhân kia thân pháp phi thường Cao Minh, nguy cơ khê dựa gần, Hàn Tiêu lập tức liền phát hiện rồi.

Long tộc, độc đắc Tạo Hóa chỗ yêu tha thiết, không chỉ thực lực cường hãn, hơn nữa cảm giác cũng là ức vạn sinh linh bên trong nhất nháy cảm một loại.

Hàn Tiêu đột nhiên giựt mình tỉnh lại, ngưng thần tìm tòi bên ngoài động tĩnh.

"Ta ngược lại muốn nhìn, người nào hơn nửa đêm không ngủ được, chẳng lẽ là muốn trộm ngọc trộm hương?" Hàn Tiêu trong đầu ông ông run lên, trực tiếp thúc dục khôi thần thức chi lực, phóng ra đi ra ngoài.

Tà Long Vạn Hoàng công bên trong, có một môn thần thức phóng ra ngoài, tìm kiếm ngoại giới tình huống pháp môn Tà Long chi thị, có thể trong đầu xây dựng ngoại giới lập thể thành như, tựa như là đứng ở bên ngoài, tận mắt nhìn thấy.

Loại công pháp này, đã bắt đầu đụng chạm đến rồi" thần hồn chi đạo", như hắc loại này Ngưng Mạch cảnh đồ gà bấp vồn là căn bản không có khả năng nắm giữ đây, nhưng bằng vào cái này Tà Long Phần Thiên luân loại này nghịch thiên "Auto (*bộc ngoài)", Hàn Tiêu lần thứ nhất thi triển, rõ ràng thành công rồi!

"Bà mẹ nó, quả thực tự cùng Thông Thiên Nhãn đồng dạng." Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, toàn lực thúc dục lấy Tà Long chi thị,

thần thức quét lướt khu vực không ngừng mở rộng.

Không bao lâu, phương viên trăm trượng ở trong hết thấy tình huống, thu hết vào mắt, mà ngay cả trên nhánh cây chim tước trở mình hẳn đều "Xem" được rành mạch.

"Tốt thuộc loại trâu bò năng lực!" Hàn Tiêu thầm khen một tiếng, thần thức tiếp tục ra-đa quét hình.

Sau một khắc, hẳn trong mắt hiện lên một vòng vẽ nghi hoặc, bởi vì hắn chợt thấy tám gã ngưng mạch cao giai cường giả, mai phục tại bốn phía, nguyên một đám ngừng lại rồi hô hấp, tựa hồ đang đợi cái gì.

"Có biến?" Hàn Tiêu nheo mắt, liền tranh thủ thần thức quét về phía Diệp Huyền gian phòng.

Nha đầu kia tương đương cảnh giác, tựa hồ cũng phát hiện bên ngoài động tĩnh, mạnh mẽ ngồi dậy, tựa ở mép giường, trong tay cầm lấy chính mình đưa cho nàng Ngọc Nữ kiếm, chậm rãi rút ra.

Mà ở nàng ngoài cửa sổ, có một gã hắc y che mặt nam tử, hai chân đối chiều tại trên mái hiên, từ trong lòng lấy ra một căn mảnh quán, chọc phá cửa sổ giấy, hướng bên trong thổi một hồi khói nhẹ.

Một lát sau, nam tử kia mới đắc ý nở nụ cười một tiếng, rón ra rón rén đẩy ra trên cửa sổ then cài cửa, nhẹ nhàng mở ra cửa sổ, chợt thấy người nhảy lên, nhảy vào rồi Diệp Huyền trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Linh hồn cản trả

"Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quỳnh lên, thần niệm mạnh mẽ mà co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cỗ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chỉ đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh vô giả có thể đụng chạm đến đây, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trả coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đây.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điện Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điện Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhựt Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điện Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điện Thúc Quang lông mi nheo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõng ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điện Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ mà một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiểm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tặc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các người đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhược Hư mày kiếm nhều một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, người đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Dem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả người một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá nguy quân tử, người cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các người sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sâm lãnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ nhàng cười nói: "Cô nàng, hấn là công tử nhà người? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà người cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, trong đầu của hấn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tự cùng với nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hấn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuống phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Dừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, người đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh mắng to: "Dem người thả rồi, ta còn có thể cho người cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo người muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các người rồi, dựa theo yêu cầu của hấn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiếu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chớ đi, lão tử còn có chuyện cho người làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hấn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền dáng vẻ thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười dâm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạn bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực ỒỒ, kết quả bị người chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiêng nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ản ản tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi há không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ọt ọt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trời.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm~, còn dám lăm lăm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại lăm bà lăm bằm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, còi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ ngươi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cỗ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cỗ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thần niệm mạnh mẽ co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cỗ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chỉ đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cánh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thục nắm giữ Tả Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm mình tám gã thanh niên tài tuấn.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhựt Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hần ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõi ra kiếm khí của hần phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, điệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đứng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ mà một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiếm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tạc trầm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tôi, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhược Hư mày kiếm nhíu một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chột xồng cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Dem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá ngu quân tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sâm lãnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ răng cười nói: "Cô nàng, hần là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, trong đầu của hần hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tụt cùng vòi nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hần tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Dừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh nằng to: "Dem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hần lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiếu Khanh nằng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chớ đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền dáng vẻ thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười thầm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạng bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị người chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiêng nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ản ản tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi há không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ợt ợt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khởi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Người bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt người tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép người!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm-, còn dám làm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của người!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn người nữa, lại làm bà làm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, còi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gất gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ người!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cổ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ mà xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề bề mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cổ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bên cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thần niệm mạnh mẽ mà co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cỗ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chỉ đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thục nắm giữ Tả Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điện Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điện Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điện Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điện Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõng ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điện Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điện Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiểm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đám tặc trảm dưới kiếm.

Cái kia Điện Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vươn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhượng Hư mảy kiếm nhử một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điện Thúc Quang hô: "Đám tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá ngu quân tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điện Thúc Quang thở hỗn hển, sâm lãnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tươi máu.

Điện Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ nhàng cười nói: "Cô nàng, hắn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điện Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vàng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tự cùng với nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điện Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh nặng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các người rồi, dựa theo yêu cầu của hấn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiệu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chó đi, lão tử còn có chuyện cho người làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền dáng vẻ thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười thầm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạn bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị người chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiêng nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi hái không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ot ot."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Người bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt người tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép người!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hấn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm-, còn dám lăm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của người!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn người nữa, lại làm bà làm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, còi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ người!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cỗ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cỗ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hấn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi xuống suy sụp. "Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thần niệm mạnh mẽ co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cỗ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chỉ đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh vô giả có thể đụng chạm đến đây, Hàn Tiêu còn không có thuần thục nắm giữ Tà Long chỉ thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đây.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhựt Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ mà đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuổi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõng ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đứng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiếm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đám tặc trùm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vươn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhựt Hư mày kiếm nhíu một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chột xồng cái kia Điền Thúc Quang hô: "Đâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá ngu quân tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sâm lãnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhe răng cười nói: "Cô nàng, hắn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ

ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tụ cùng vòi nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hấn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh nắng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hấn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đây!" Từ Thiếu Khanh nắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chó đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hấn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền đáng về thút tha mềm mại thân thể mềm mại, cười âm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạng bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị ngươi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiêng nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi há không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ợt ợt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quỷ dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hấn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, nắng to: "Đjxmm~, còn dám lăm lăm, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại lăm bả lăm bả, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, còi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gất gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hấn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ ngươi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cổ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ mà xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề bề mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cổ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bên cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thần niệm mạnh mẽ co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cổ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ mà đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõng ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiểm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tạc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vươn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhượng Hư mày kiếm nhíu một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá nguy quân tử, nguoi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các nguoi sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sâm lãnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phún dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ răng cười nói: "Cô nàng, hẳn là công tử nhà nguoi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà nguoi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khò một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tụ cùng vòi nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, nguoi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh mắng to: "Dem người thả rồi, ta còn có thể cho nguoi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo nguoi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các nguoi rồi, dựa theo yêu cầu của hắn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đây!" Từ Thiếu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thôi lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chó đi, lão tử còn có chuyện cho nguoi làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền dáng vẻ thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười dâm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạn bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị nguoi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiền nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi hái không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ợt ợt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đứng là quỷ dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Nguoi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt nguoi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trời.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép nguoi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm-, còn dám lăm niệng, lão tử cắt đầu lưỡi của nguoi!"

Nói xong, cái kia dâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn nguoi nữa, lại làm bà làm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, cởi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ nguoi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cổ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ mà xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề bề mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cổ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thần niệm mạnh mẽ mà co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cổ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chỉ đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ mà đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các nguoi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cởi ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiểm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tạc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực

tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vươn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các người đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhược Hư mày kiếm nhíu một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, người đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả người một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá ngu quân tử, người cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các người sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sâm lãnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ răng cười nói: "Cô nàng, hẳn là công tử nhà người? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà người cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tụ cùng vòi nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, người đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh mắng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho người cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo người muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các người rồi, dựa theo yêu cầu của hắn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiếu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thôi lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chớ đi, lão tử còn có chuyện cho người làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền dáng vẻ thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười dâm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạng bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị người chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hảo hảo tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiêng nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi hái không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ợt ợt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Người bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt người tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trời lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm-, còn dám làm niệng, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại làm bà làm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, còi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ ngươi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cổ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ mà xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề bề mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cổ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quỳnh lên, thần niệm mạnh mẽ mà co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cổ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhược Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ mà đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, còi ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ mà một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiểm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thề phải đem cái này đâm tạc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vươn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhược Hư mảy kiếm nhú một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Đâm tạc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám đối trá nguy quân tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sâm lãnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ nhàng cười nói: "Cô nàng, hần là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khò một tiếng, trong đầu của hần hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vàng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tự cùng với nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hần tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh nặng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hần lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiếu Khanh nặng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thôi lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chớ đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hần một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền đáng vẻ thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười âm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạn bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị ngươi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiền nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi hái không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ợt ợt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phản khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dùng tay!" Hàn Tiêu một ngum thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm-, còn dám lăm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại làm bà làm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, cời ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ ngươi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cổ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ mà xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề mủi bảy mươi tám đoạn!

Sau một khắc, một cổ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thần niệm mạnh mẽ mà co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cổ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ mà đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công

hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõng ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệp xuất kiếm ánh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đứng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiếm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tặc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đằng đằng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhược Hư mảy kiếm nhú một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Dem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá nguy quân tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sâm lãnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ răng cười nói: "Cô nàng, hẳn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tự cùng với nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lộ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh nằng to: "Dem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hắn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiếu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chó đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền sửng sốt, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đôi, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền đáng về thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười thầm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạng bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực ỒỒ, kết quả bị nguoi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiền nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi há không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ợt ợt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phản khởi quát: "Nguoi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt nguoi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống dưới.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép nguoi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm-, còn dám lăm lăm, lão tử cắt đầu lưỡi của nguoi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn nguoi nữa, lại lăm bả lăm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, rơi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bả mẹ nguoi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cổ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ mà xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bể mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cổ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bên cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quỳnh lên, thần niệm mạnh mẽ mà co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cỗ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thục nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhược Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cởi ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiểm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thề phải đem cái này đâm tặc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vươn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhược Hư này kiếm nhú một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá nguy quân tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sâm lãnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ nhàng cười nói: "Cô nàng, hắn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khò một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vàng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tự cùng với nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lộ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh nâng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hắn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Diên Thúc Quang liếc, mới nói: "Diên Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đây!" Từ Thiệu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Diên Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chó đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Diên Thúc Quang.

Diên Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền dáng vẻ thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười thầm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạn bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực ỒỒ, kết quả bị ngươi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiền nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bông, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Diên Thúc Quang tự hỏi hái không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ot ot."

Diên Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đứng là quỷ dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phản khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Diên Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Diên Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm-, còn dám lăm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại làm bà làm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, cởi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Diên Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Diên Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ ngươi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cỗ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ mà xung kích mà ra, Diên Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đứng là sinh sinh bề mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cỗ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Diên Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bên cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chúng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quynh lên, thần niệm mạnh mẽ co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cỗ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điện Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điện Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điện Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điện Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõng ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điện Thúc Quang tay trái bàn tay, đứng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điện Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiếm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tặc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điện Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đằng đằng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhượng Hư này kiếm nhú một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chột xồng cái kia Điện Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Dem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá nguy hiểm tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điện Thúc Quang thở hỏn hỏn, sấm lảnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơ máu.

Điện Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhe răng cười nói: "Cô nàng, hắn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tụ cùng vòi nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hấn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh mắng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thống khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các người rồi, dựa theo yêu cầu của hấn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đây!" Từ Thiếu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chó đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền đáng về thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười dâm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạng bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị người chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiền nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi há chẳng ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ợt ợt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hấn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm-, còn dám lăm lăm, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia dâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại lăm bả lăm bả, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bả nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, cời ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gất gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bả mẹ ngươi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cổ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề bề bảy mươi tám đoạn!

Sau một khắc, một cổ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quỳnh lên, thần niệm mạnh mẽ co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cổ chói sáng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bất đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhựt Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ mà đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõng ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên ngoài tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiểm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tạc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đằng đằng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhựt Hư này kiếm nhử một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá ngu quân tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thở hắt hắt, sấm lĩnh trường kiếm đã cắt vỡ

rồi Hàn Tiêu trên cổ lần da, chảy ra một đầu màu đỏ tơ máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phún dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ răng cười nói: "Cô nàng, hẳn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khò một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tụ cùng vòi nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Điều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh quát to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hắn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiếu Khanh quát to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chó đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền瑟瑟, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền dáng vẻ thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười thầm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạn bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị ngươi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiền nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bông, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi há chẳng ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ợt ợt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đứng là quỷ dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phản khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trời lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, quát to: "Djxmm~, còn dám lăm lăm, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại lăm bả lăm bả, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, cỡi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ nguoi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cổ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ mà xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề mủi bảy mủi tám đoạn!

Sau một khắc, một cổ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thần niệm mạnh mẽ mà co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cổ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ mà đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các nguoi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nheo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõ ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiếm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thể phải đem cái này đâm tạc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đặng đặng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhược Hư mảy kiếm nhử một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá nguy quân tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thờ hồn hèn, sấm lĩnh trường kiếm đã cất vờ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơ máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phún dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ răng cười nói: "Cô nàng, hẳn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khò một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tụt cùng vòi nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Dừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái tên béo kiếm khách Từ Thiệu Khanh mắng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hắn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiệu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chớ đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền dáng vẻ thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười dâm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạn bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị ngươi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiền nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi há không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ợt ợt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phẫn khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trời.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm~, còn dám lăm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại lăm bà lăm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, cỡi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ ngươi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cổ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ mà xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bể mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cổ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quynh lên, thần niệm mạnh mẽ co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cỗ chói sáng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cắn trả coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài俊.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ mà đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cỡi ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ mà một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiểm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tặc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhược Hư này kiếm nhử một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá nguy quân tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thờ hồn hèn, sấm lĩnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ nhàng cười nói: "Cô nàng, hần là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khò một tiếng, trong đầu của hần hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vàng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tự cùng với nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hần tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh mắng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hần lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiếu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chớ đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền瑟瑟, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hần một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền đáng về thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười dâm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạn bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực ỒỒ, kết quả bị ngươi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiền nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bông, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi há chẳng ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ot ot."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm~, còn dám lăm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại lăm bà lăm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, cỡi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ ngươi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cỗ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cỗ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thần niệm mạnh mẽ co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cỗ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cắn trả coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ mà đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuổi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõng ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệp xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đứng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiếm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tạc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đằng đằng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhược Hư này kiếm nhú một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá nguy hiểm tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sấm lĩnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ răng cười nói: "Cô nàng, hắn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khò một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tụ cùng vòi nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lộ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiệu Khanh mắng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hắn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiệu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chó đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền瑟瑟, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền đáng về thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười thầm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạng bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị nguoi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiêng nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi há không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ợt ợt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phản khởi quát: "Nguoi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt nguoi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống dưới.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép nguoi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm~, còn dám lăm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của nguoi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn nguoi nữa, lại lăm bà lăm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, cỡi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gất gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ nguoi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cổ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cổ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thần niệm mạnh mẽ co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cỗ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cắn trả coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõi ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiểm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tạc trầm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhượng Hư này kiếm nhú một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá nguy hiểm tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sâm lãnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ nhàng cười nói: "Cô nàng, hắn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tự cùng với nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh mắng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hắn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhượng Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới

người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đây!" Từ Thiếu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chớ đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền sững sờ, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hề là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền đáng về thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười thầm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạng bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực ỒỒ, kết quả bị ngươi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiền nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bành, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi hái không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ồt ồt."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trời lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm~, còn dám lăm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại lăm bà lăm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, cỡi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ ngươi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cỗ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bể mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cỗ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thần niệm mạnh mẽ co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cổ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điện Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điện Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điện Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điện Thúc Quang lông mi nheo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõng ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệp xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điện Thúc Quang tay trái bàn tay, đứng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điện Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiếm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tạc trầm dưới kiếm.

Cái kia Điện Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị này tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đằng đằng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhượng Hư này kiếm nhú một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chợt xông cái kia Điện Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá ngu quân tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điện Thúc Quang thở hỗn hển, sấm lĩnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điện Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phun dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ nhàng cười nói: "Cô nàng, hắn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điện Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu váng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tự cùng với nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thế ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh mắng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các người rồi, dựa theo yêu cầu của hắn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đây!" Từ Thiếu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chó đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền瑟瑟, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đối, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thương thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền đáng về thướt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười âm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạng bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bụng ngực 〇〇, kết quả bị ngươi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiêng nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bông, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi há không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ot ot."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trôi.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trẻo lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Đjxmm~, còn dám lăm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại làm bà làm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, rơi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gất gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điên cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ ngươi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cỗ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mà xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đứng là sinh sinh bề mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cỗ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp."Huyền Nhi!"

Chứng kiến tên kia Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền gian phòng, Hàn Tiêu trong nội tâm quýnh lên, thân niệm mạnh mà co rút lại trở về.

Trong lúc đó, một cỗ choáng váng cảm giác tập kích chạy lên não, trong óc tựa như nổ tung giống như, như là cây kim đâm xuyên rồi linh hồn của hắn, lại để cho thân thể của hắn đều sợ run...mà bắt đầu.

Thần hồn chi đạo, huyền diệu khó giải thích, căn bản không phải chính là Ngưng Mạch cảnh võ giả có thể đụng chạm đến đấy, Hàn Tiêu còn không có thuần thực nắm giữ Tà Long chi thị, mạnh mẽ đem thần hồn lui về, làm cho linh hồn của mình đã bị cản trở coi như tốt, nếu vận khí thiếu chút nữa, trực tiếp biến thành ngu ngốc cũng là có khả năng đấy.

Tranh!

Bóng kiếm chớp động!

Đang ở đó tên Hắc y nhân nhảy vào Diệp Huyền trong phòng trong nháy mắt, tiềm phục tại phụ cận cái kia tám gã cao thủ cũng lập tức động thủ.

Nguyên lai, tên kia Hắc y nhân, chính là được xưng vạn lý độc hành Điền Thúc Quang, mà cái kia tám gã ngưng mạch cao thủ, dĩ nhiên là là Huyền Kiếm minh tám gã thanh niên tài tử.

"Điền Thúc Quang, nhận lấy cái chết!" Trương Nhượng Hư trường kiếm trong tay rung động, tấn công mạnh mẽ đến.

Cùng lúc đó, còn lại bảy tên Huyền Kiếm minh cao thủ không dưới thiên la địa võng đại trận, hùng hậu nguyên lực bạo động mà ra, điên cuồng công hướng về phía Điền Thúc Quang.

"Các ngươi cái này đáng ghét theo đuôi, theo gia gia mấy tháng rồi, có phiền hay không ah!" Điền Thúc Quang lông mi nhéo một cái, mắt lộ ra hung quang, thân pháp triển khai, muốn phải bắt được Diệp Huyền, bắt cóc làm con tin.

Đáng tiếc, hắn ở đâu nghĩ đến đến, Diệp Huyền thân pháp rõ ràng nhanh như thiểm điện, dưới chân đạp mạnh, cõi ra kiếm khí của hắn phong tỏa, trở tay một kiếm chém ra, diệu xuất kiếm ảnh đầy trời.

Bất ngờ không đề phòng, cái kia Điền Thúc Quang tay trái bàn tay, đúng là bị sinh sinh cắt xuống dưới.

"Ah!"

Điền Thúc Quang kêu thảm một tiếng, mãnh liệt xoay người bỏ ra bên người tường gỗ, nhảy lên vào Hàn Tiêu trong phòng.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương mạnh mẽ một hồi co rút lại, vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Kiếm khí tiêu xạ, hơi mỏng tường gỗ, lập tức hóa thành một đạo bột mịn, Huyền Kiếm minh tám gã cao thủ cũng lập tức lao ra, thế phải đem cái này đâm tạc trăm dưới kiếm.

Cái kia Điền Thúc Quang chạy đến Hàn Tiêu trong phòng, quay đầu trông thấy ngã xuống giường, tinh thần uể oải Hàn Tiêu, dưới chân đạp mạnh, trực tiếp phi thân đến Hàn Tiêu bên cạnh, trường kiếm trong tay run lên, gác ở Hàn Tiêu trên cổ họng.

"Đều không cho tới, nếu không, lão tử lập tức giết vị tiểu công tử!"

"Công tử!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, liền vội vờn tay ngăn lại đàng đàng sát khí tám gã Huyền Kiếm minh kiếm khách, "Các ngươi đều không cho đi qua, chớ tổn thương công tử nhà ta!"

Trương Nhượng Hư này kiếm nhú một cái, đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, chột xôn cái kia Điền Thúc Quang hô: "Dâm tặc, ngươi đã bị chúng ta Huyền Kiếm minh bao vây, còn muốn chạy trốn sao? Đem vị công tử kia thả, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

"Hừ, một đám dối trá nguy hiểm tử, ngươi cho rằng lão tử sẽ tin tưởng các ngươi sao?" Điền Thúc Quang thở hỗn hển, sát lĩnh trường kiếm đã cắt vỡ rồi Hàn Tiêu trên cổ làn da, chảy ra một đầu màu đỏ tơi máu.

Điền Thúc Quang chỗ cổ tay, vẫn đang còn có máu tươi phún dừng mà ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Huyền, nhẹ răng cười nói: "Cô nàng, hẳn là công tử nhà ngươi? Hắc hắc, chặt đứt lão tử một bàn tay, lão tử muốn công tử nhà ngươi cùng ta chôn cùng!"

Diệp Huyền dọa được khuôn mặt trắng bệch, nhìn xem Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia nghi hoặc, theo lý thuyết dùng Hàn Tiêu thực lực, làm sao có thể sẽ bị người này đơn giản bắt lấy?

Hàn Tiêu cười khò một tiếng, trong đầu của hắn hiện tại còn cùng kim đâm bình thường đau đớn, căn bản liền một tia nguyên lực đều không thể ngưng tụ ra đến.

Điền Thúc Quang giờ phút này cũng là đầu vầng mắt hoa, chỗ cổ tay máu tươi tự cùng vòi nước bình thường rầm rầm chỉ lưu mà xuống, chỉ thấy hắn tay phải chấn động, một đạo kiếm khí xuyên vào Hàn Tiêu thể ở trong, chấn được Hàn Tiêu cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

"Điều cho lão tử nghe cho kỹ, tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau 100 trượng, nếu không lão tử một kiếm đem tiểu tử này đầu cắt bỏ!"

"Đừng!" Diệp Huyền lên tiếng kinh hô, trong mắt lệ quang lượn quanh, "Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

"Mơ tưởng! Điền Thúc Quang, ngươi đừng muốn chạy!" Đến từ đạo linh tông cái kia tên béo kiếm khách Từ Thiếu Khanh mắng to: "Đem người thả rồi, ta còn có thể cho ngươi cái thông khoái, nếu không, ta nhất định bảo ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

"Cầu các ngươi rồi, dựa theo yêu cầu của hắn lui ra phía sau a! Ô ô. . ." Diệp Huyền hoang mang lo sợ, anh anh khóc lên.

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư do dự một lát, hít sâu một hơi, hung hăng trừng Điền Thúc Quang liếc, mới nói: "Điền Thúc Quang, đừng suy giảm tới người vô tội! Tất cả mọi người, lập tức lui ra phía sau!"

"Mẹ đấy!" Từ Thiếu Khanh mắng to một tiếng, nhìn qua một bên tên kia tuyệt sắc thiếu nữ lê hoa đài vũ bộ dáng, còn là theo chân Trương Nhược Hư bọn người thối lui ra khỏi gian phòng.

Điền Thúc Quang gặp Huyền Kiếm minh cao thủ toàn bộ rời khỏi, âm trầm trầm cười nói: "Tiểu nha đầu trước chó đi, lão tử còn có chuyện cho ngươi làm đây này!"

Diệp Huyền瑟瑟, vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn qua Điền Thúc Quang.

Điền Thúc Quang không hổ là sắc trong quý đới, trọng thương tại thân, nhưng như cũ còn có tâm tư thường thức Diệp Huyền cái kia Linh Lung tư thái.

Hắn một bên lấy ra đan dược ăn vào, một bên còn đánh giá Diệp Huyền đáng về thốt tha mềm mại thân thể mềm mại, cười thầm nói: "Lão tử cái này tay trái không biết sờ soạn bao nhiêu tiểu thư khuê các no đủ bộ ngực 〇〇, kết quả bị ngươi chém mất, hừ hừ, khoản này sổ sách, có thể phải hao hao tính toán toán!"

Một hồi gió núi theo nghiền nát trong cửa sổ rót vào rồi trong phòng, quét khỏi Diệp Huyền tuyết trắng quần lụa mỏng, tiêm trên lưng đai lưng theo gió bông bông, trong phòng ần ần tung bay lấy nàng cái kia sâu kín mùi thơm của cơ thể.

Điền Thúc Quang tự hỏi hái không ít cô gái tuyệt sắc, có thể vậy mà không một người có thể cùng Diệp Huyền đánh đồng.

"Ot ot."

Điền Thúc Quang nuốt nhỏ nước miếng, trên mặt đúng là quý dị di động khỏi một hồi ửng hồng chi sắc, có chút phấn khởi quát: "Ngươi bây giờ cho lão tử chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo đều thoát khỏi, nếu không, hừ hừ, lão tử một kiếm làm thịt ngươi tiểu tử này tình lang!"

"À?" Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Không muốn?" Điền Thúc Quang trường kiếm trong tay có chút dùng sức, Hàn Tiêu trên cổ máu tươi lập tức dọc theo mũi kiếm chảy nhỏ giọt chảy xuống trời.

Diệp Huyền trong mắt hiện lên bối rối thần sắc, sâu kín nhìn xem Hàn Tiêu, cắn răng, bàn tay như ngọc trắng trời lên rồi bên hông, giữ tại rồi đai lưng phía trên.

"Huyền Nhi, dừng tay!" Hàn Tiêu một ngụm thép răng cắn Cờ rắc... Rung động, hét lớn: "Ta không cho phép ngươi!"

Còn không đợi Hàn Tiêu nói xong, Điền Thúc Quang liền trực tiếp nắm chặt Hàn Tiêu vạt áo, bắt lấy đầu của hắn hướng trên bàn hung hăng đập phá xuống dưới, mắng to: "Djxmm~, còn dám lăm miệng, lão tử cắt đầu lưỡi của ngươi!"

Nói xong, cái kia đâm tà ánh mắt lần nữa rơi xuống Diệp Huyền trên thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: "Còn ngươi nữa, lại làm bà làm bầm, lão tử cũng không có gì kiên nhẫn rồi!"

Diệp Huyền buồn bã nhìn qua Hàn Tiêu, nhìn xem cái kia Hàn Tiêu trên cổ chảy xuôi mà ở dưới máu tươi, bàn tay như ngọc trắng vừa dùng lực, trực tiếp túm rơi xuống bên hông đai lưng, rơi ra rồi phía ngoài cùng cái kia tầng quần lụa mỏng.

"Ha ha, này mới đúng mà!" Điền Thúc Quang gắt gao nhìn thẳng Diệp Huyền Linh Lung thân thể mềm mại, liếm liếm bờ môi.

Hắn lại không có chú ý tới, giờ phút này Hàn Tiêu, trong mắt bắt đầu khởi động lấy một đạo màu đỏ sậm hào quang!

"Thoát, tiếp tục cho lão tử thoát!" Điền Thúc Quang trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, điền cuồng dữ tợn cười rộ lên.

"Thoát bà mẹ nguoi!"

Hàn Tiêu tiếng gầm gừ, nương theo lấy cao vút rồng ngâm, vạch phá rồi bầu trời đêm!

Oanh!

Một cỗ bành trướng lực lượng, theo Hàn Tiêu thể nội mạnh mẽ xung kích mà ra, Điền Thúc Quang chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động, mũi kiếm đúng là sinh sinh bề mười bảy mười tám đoạn!

Sau một khắc, một cỗ cuồng bạo lực lượng, mãnh liệt bành trướng, hướng về lồng ngực của hắn, hung hăng va chạm mà đến.

"PHỐC!"

Điền Thúc Quang cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược mà ra, hướng phía bệ cửa sổ bên ngoài vực sâu vạn trượng, thẳng tắp rơi rơi xuống suy sụp.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Giả bộ ngu Diệp Huyền

Tranh!

Hàn mang lóe lên, hét thẳm một tiếng, theo vách núi bên trong truyền đến.

Đúng là cái kia Điền Thúc Quang thanh âm!

Nguyên lai, cái kia Huyền Kiếm minh kiếm khách tuy nhiên thối lui, nhưng lại mai phục tại phụ cận, dưới vách núi, vừa vận cát dấu hai gã ngưng mạch đỉnh phong cao thủ.

Hàn Tiêu thân hình lóe lên, một tay lấy Diệp Huyền ôm vào trong ngực, thương tiếc thay Diệp Huyền đem quần lụa mỏng mặc vào, tay trái chặt chẽ ôm bờ eo của nàng, đưa tay nhẹ nhàng lau đi nàng trên hai gò má nước mắt.

"Nha đầu ngốc, lần sau không cho phép nguoi tái phạm choáng váng, biết không?" Hàn Tiêu chỉ cảm thấy trong óc trướng đau nhức vô cùng, nhưng như cũ gắt gao giữ vững tinh thần, nhìn thẳng Diệp Huyền con nguoi, trầm giọng nói: "Nếu là nguoi thật dùng cái loại này phương thức đã cứu ta, nguoi lại để cho ta còn có cái gì mặt mũi tiếp tục sống sót?"

"Ồ ô... Huyền Nhi bỏ qua." Diệp Huyền gắt gao cắn đôi môi mềm mại, "Huyền Nhi chỉ cần công tử sống sót."

Diệp Huyền đem đặt đến thủ thật sâu vui sâu vào Hàn Tiêu trong ngực, thấp giọng khóc nức nở...mà bắt đầu.

Hàn Tiêu cháng váng đầu khó nhin, nhưng hết lần này tới lần khác Diệp Huyền chính cần nguoi an ủi.

Roi vào đường cùng, Hàn Tiêu chỉ phải ôm lấy Diệp Huyền, ngồi tê đít đầu giường lên, ôn nhu vuốt ve hai má của nàng, nhẹ giọng an ủi lên.

Chỉ chốc lát sau, Huyền Kiếm minh tám gã kiếm khách một lần nữa trở lại Hàn Tiêu trong phòng, thấy hắn có được mỹ nhân, đành phải xấu hổ lui đi ra ngoài.

Thật lâu, Diệp Huyền thông thả ngẩng đầu, chứng kiến Hàn Tiêu vết thương trên cổ đã vảy kết, khăn trương mà hỏi thăm: "Công tử, nguoi còn đau không?"

Hàn Tiêu nhàn nhạt cười cười, "Yên tâm đi, thể chất của ta nguoi còn không biết sao?"

Tà Long Phần Thiên luân nhập vào cơ thể về sau, Hàn Tiêu tuy nhiên bị thụ tám năm Vạn Hóa Phệ Tâm nổi khổ, nhưng thể chất của hắn cũng khác hẳn với thường nhân, vô luận thu được cỡ nào trọng tổn thương, chỉ cần bất tử, khôi phục được đều vô cùng nhanh chóng.

Hiện tại lại tu luyện rồi Tà Long bá thể, loại này tự lãnh năng lực tự trở nên càng thêm biến thái rồi.

Diệp Huyền cẩn thận từng li từng tí cho Hàn Tiêu băng bó kỹ miệng vết thương, ôn nhu hỏi: "Công tử, người như thể nào sẽ đơn giản bị tên dân tộc kia bắt lấy đầu này?"

"Ách..." Hàn Tiêu có chút xấu hổ sờ lên sống mũi, còn không đợi hắn mở miệng giải thích, ngoài cửa tự truyền đến một hồi tiếng đập cửa.

"Ta là Tiên Kiếm Môn Trương Nhược Hư, không biết công tử OK? Ta ở đây có chữa thương cầm máu được vật, hi vọng có thể đối với công tử tổn thương có chỗ trợ giúp."

"Vào đi."

Đạt được Hàn Tiêu trả lời thuyết phục, Trương Nhược Hư chậm rãi bước vào trong phòng, cẩn thận đánh giá liếc Hàn Tiêu thương thế, phát hiện Hàn Tiêu ngoại trừ có chút mỗi một bên ngoài cũng không lo ngại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói: "Lần này là chúng ta Huyền Kiếm minh bố trí không chu toàn, tai họa rồi công tử, mong rằng công tử chớ trách."

"Nguyên lai các người tự là Huyền Kiếm minh đại hiệp ah." Hàn Tiêu nhận nhặt nở nụ cười một tiếng, tại Thiết Sơn thành thời điểm tự nghe nói qua Huyền Kiếm minh tên tuổi rồi.

Thực lực của những người này hoàn toàn chính xác không tầm thường, từng cái đều không thể so với Huyền Băng cung cái vị kia chương môn chỉ tử Khương Thần chênh lệch cái gì.

"Đúng rồi, vừa rồi người kia, đã chết rồi sao?" Hàn Tiêu chợt nhớ tới cái kia đáng giận Điền Thúc Quang.

Vừa rồi hắn cường hành vận chuyển một tia Long khí, một chương đánh bay rồi hắn, hơn nữa dưới vách núi chờ đã lâu, mưu đồ đã lâu Huyền Kiếm minh khách, cái kia dân tộc hẳn là hẳn phải chết không thể nghi ngờ mới đúng.

"Theo đạo lý hẳn là chết rồi, chỉ có điều còn chưa tìm được thi thể." Trương Nhược Hư hít một tiếng, "Tên kia thực lực không được, nhưng trốn chạy để khỏi chết thủ đoạn nhưng lại thiên kì bách quái, không có tìm được thi thể, ai cũng không dám kết luận hẳn tự chết rồi."

Hàn Tiêu hừ nhẹ một tiếng, trong mắt một đạo sát ý lóe lên rồi biến mất, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta ngược lại là hi vọng hắn không chết, lại để cho hắn rơi xuống trong tay của ta, ta nhất định cho hắn biết biết rõ cái gì gọi là tàn nhẫn!"

Trương Nhược Hư nhìn Hàn Tiêu liếc, trong mắt có chút hiện lên một tia kinh ngạc, hắn tự nhiên liếc thấy ra Hàn Tiêu chỉ có Ngưng Khí nhất trọng tu vị, thể nhưng mà ở đẳng cấp Điền Thúc Quang rơi nhai thời điểm, hắn rõ ràng thấy được Hàn Tiêu trong phòng truyền ra một đạo hồng quang.

Cổ lực lượng kia, khủng bố tuyệt luân, hắn lúc ấy tại tầm hơn mười trượng bên ngoài, nhưng như cũ có một loại sờ hết cả gai ốc cảm giác.

Giờ phút này, hắn lại chứng kiến Hàn Tiêu trong mắt cái kia gạt bỏ ý, trong nội tâm càng thêm khẳng định, Hàn Tiêu nhất định là một vị che giấu thực lực tuyệt thể cao thủ.

"Công tử xin yên tâm, hiện tại ta Huyền Kiếm minh mấy vị các sư đệ đều tại toàn lực truy tra ở bên trong, nhất định sẽ đem cái kia dân tộc chết không có chỗ chôn." Trương Nhược Hư cho Hàn Tiêu đưa qua mấy bình đan dược, lại nói: "Vừa mới tạo thành hết thấy tổn thất, ta Huyền Kiếm minh một mình gánh chịu, mặt khác, ta còn chưa hai vị chuẩn bị một gian sạch sẽ thượng đẳng phòng, kính xin nhị vị đi giá nghỉ ngơi."

"Ân, cái kia liền cảm ơn Trương huynh rồi, ta vừa vận một nhọc." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, thầm nghĩ thăng này nhưng thật ra vô cùng có nhân lực gặp đấy.

Diệp Huyền nghe được "Một gian phòng" thời điểm, khuôn mặt vì đỏ lên, xem ra đêm nay, nhất định cùng công tử cùng phòng rồi.

...

Diệp Huyền lo lắng hiển nhiên là dư thừa đấy.

Hàn Tiêu linh hồn đã bị cản trở, cái này một ngủ, trọn vẹn ngủ đến ngày hôm sau hoàng hôn thời điểm mới tỉnh lại.

Diệp Huyền một mực ngồi ở đầu giường, lẳng lặng chờ đợi lấy, thấy hắn khoan thai thức tỉnh, vội vàng phục thị hắn rửa mặt dùng bữa.

"Huyền Nhi." Hàn Tiêu kéo lại Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, nhặt cười nhặt nói: "Người biết rõ, ta chưa bao giờ coi người là thành tỳ nữ, cho nên, người không cần như thế đấy."

"Huyền Nhi tự ưa thích phục thị công tử." Diệp Huyền mấp máy cặp môi đỏ mọng, ngồi vào Hàn Tiêu bên cạnh, thay hắn cởi bỏ trên cổ băng bó, phát hiện miệng vết thương quả nhiên đã khép lại, liền vết sẹo đều không có để lại, bên trong mới dài ra làn da như là hài nhi bình thường non mềm.

Diệp Huyền sớm đã thành thói quen Hàn Tiêu biến thái sự khôi phục sức khỏe, thấy nhưng không thể trách, phân phó tiểu nhị đánh tới nước ấm, chuẩn bị cho Hàn Tiêu tắm rửa.

Hàn Tiêu trải qua một ngày nghỉ ngơi, tinh thần đã khôi phục không sai biệt lắm, một đôi xấu tay lại không thành thật một chút lên, một bả ôm eo nhỏ của nàng trên đầu: "Huyền Nhi, bằng không chúng ta giặt rửa cái tắm uyên ương ah!"

Diệp Huyền mắt trắng không còn chút máu, sắc giọng: "Người ta đã sớm giặt rửa đã qua á!"

Hàn Tiêu cúi đầu tại cổ trắng của nàng gian hất hà, quả nhiên nghe thấy được một hồi nhàn nhạt cánh hoa hương thơm

"Được rồi, công tử đừng ầu tả rồi, nhanh đi tắm rửa a." Diệp Huyền nhẹ nhàng đẩy ra Hàn Tiêu, quay người liền rời đi.

Hàn Tiêu nhếch miệng, đành phải hừ phát tiểu khúc chính mình đi tắm rồi.

Chờ hán tắm rửa xong trở về tới phòng ngủ thời điểm, lại phát hiện Diệp Huyền nha đầu kia đã dựa vào tại ngủ trên giường rồi.

Chỉ thấy cái kia một bộ trong suốt váy dài buộc vòng quanh hoàn mỹ đường cong, xuyên thấu qua hơi mỏng mềm tơ, ả ả có thể chứng kiến cao cao nhỏ lên đầy đặn bộ ngực ỒỒ.

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân nhiệt huyết dâng lên, trong đầu hiện lên vô số loạn thất bát tao (*) ý niệm.

"Lên! Lên! Lên! Đẩy ngã nàng! Chiếm hữu nàng!"

"Không được, thừa dịp Huyền Nhi ngủ rồi xâm phạm nàng, ta cùng cảm thú có cái gì khác nhau?"

Hai cái ý niệm, tại Hàn Tiêu trong đầu Thiên Nhân giao chiến.

Rốt cục, Hàn Tiêu chậm rãi đi tới trước giường, nhẹ chân nhẹ tay xốc lên rồi mềm tơ, chậm rãi nằm ngã xuống.

"Ta tự ôm cùng một chỗ ngủ, chắc chắn sẽ không làm chuyện xấu!"

Hàn Tiêu âm thầm nhẹ gạt đầu, nằm nghiêng lấy cùng Diệp Huyền tựa ở một cái trên gối đầu.

Nhìn xem Diệp Huyền kiều nộn cặp môi đỏ mọng, Hàn Tiêu trong óc một hồi choáng váng, nhẹ nhàng đem miệng ả đi lên.

"Ta tự hôn lại hôn!"

"Ồ..."

Đột nhiên, chỉ nghe Diệp Huyền nhẹ nhàng yêu kiều rồi một tiếng, lông mi có chút rung động, khuôn mặt càng ngày càng bị phồng.

"Wow, nha đầu kia nguyên lai là tại giả bộ ngủ!"

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, dùng kinh nghiệm của hán, tự nhiên biết rõ bình thường loại tình huống này, kỳ thật tự là nhà gái đã ngầm đồng ý rồi, chỉ là bởi vì thẹn thùng, mới làm bộ ngủ đấy.

Suy nghĩ cẩn thận rồi tầng này, Hàn Tiêu ở đâu còn có thể đem cầm ở, vén lên eo nhỏ của nàng, nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của nàng, thuần thực, sẽ đem tận cùng bên trong nhất cái yếm cũng cởi xuống dưới.

Sau đó, ôm ấp lấy nàng thân thể mềm mại, chậm rãi ngã xuống trên đệm chăn.

Bông sen trưởng ẩm độ đêm xuân, thủy là mới thừa lúc ân trạch thời gian...

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Vụ Khê quỷ thành

Sáng sớm hôm sau.

Hàn Tiêu tại trong sự thỏa mãn tinh táo lại, nhìn qua trong ngực khả nhân, khóe miệng treo lên một vòng tà mị đáng tươi cười.

Giờ phút này, Diệp Huyền đang dùng cặp kia loan nguyệt y hết con người, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn thẳng Hàn Tiêu, trong mắt tràn ngập rồi thẹn thùng cùng nhu tình.

Hàn Tiêu thò tay tại nàng cái mũi nhỏ thượng nhẹ nhàng một phong, trêu đùa: "Ha ha, Huyền Nhi là được rồi?"

Diệp Huyền chát chát nhưng nhắm lại con người, chui vào trong ngực của hắn, giống như là mộng nghệ giống như, giọng nói êm ái: "Công tử, người xấu lắm . ."

Ngoài cửa sổ, một đám ánh mặt trời chiếu tiến đến, có lẽ sớm đã là mặt trời lên cao rồi.

Hàn Tiêu đứng dậy mặc quần áo từ tế, lại giúp Diệp Huyền đắp kín đệm chăn, nha đầu kia tối hôm qua mới ném thử trái cấm, hiện tại thân thể còn nhuyển lấm.

"Huyền Nhi, người nghỉ ngơi thật tốt." Hàn Tiêu cúi người tại nàng cặp môi đỏ mọng nhẹ nhẹ một chút, lúc này mới đi ra ngoài rửa mặt, thuận tiện lại để cho người đưa lên bữa sáng.

. . .

Ban ngày Vân Lai khách sạn lộ ra có chút quanh quệ, chắc hẳn những cái...kia đến đây du lãm ngắm cảnh các du khách đều xuất đi núi chơi rồi.

Hàn Tiêu xuống lầu chọn mấy cái rượu và thức ăn, lại để cho tiểu nhị trong chốc lát tiễn đưa đi lên lầu, đang chuẩn bị trở về phòng, lại chứng kiến trên bậc thang một đạo mảnh khảnh thân ảnh phiêu nhiên mà xuống, tay cầm ngọc tiêu, dáng vẻ có chút vội vàng.

Nương theo lấy một cổ làn gió thơm đập vào mặt, Hàn Tiêu khóe miệng cong lên một vòng đường cong, ha ha cười nói: "Đây không phải Tiết cô nương sao? Như vậy vội vã đi chỗ nào đâu này?"

"Mở ra!" Tiết Mộ Quân giương mắt trắng rồi Hàn Tiêu liếc, lấy tay trong ngọc tiêu đem Hàn Tiêu ngăn, bước nhanh đi xuống thang lầu.

Chính vào lúc này, đã thấy cửa khách sạn đi tới tám cái tư thế hiện ngang thanh niên, Tiết Mộ Quân đi được vội vàng, thiếu chút nữa cùng bọn họ đánh lên.

Tiết Mộ Quân cái miệng nhỏ nhắn một quyết, vừa định tức giận, chứng kiến trước mặt mà đến Trương Nhượng Hư, lập tức tung tăng như chim sẻ nói: "Hi hi, Trương đại ca, ta còn tưởng rằng các người đã đi rồi đây này! Đang muốn đuổi theo ra đi, không nghĩ tới các người lại đã về rồi!"

Trương Nhượng Hư trong mắt hiện lên một tia nhu tình, nhạt cười nhạt nói: "Tiểu Quân, người tại sao lại theo tới rồi, ta lần này là đi làm chính sự đấy, cũng không phải đùa giỡn."

"Hừ, ta mới mặc kệ đây này." Tiết Mộ Quân cái miệng nhỏ nhắn một quyết, thấp phần tự nhiên trên mặt đất trước ôm Trương Nhượng Hư cánh tay, cười hi hi nói: "Người lần này có thể vùng không hết ta á!"

Trương Nhượng Hư lắc đầu, sùng nịch tại nàng khuôn mặt nhỏ nhắn thượng ngắt một bả, nhẹ giọng cười nói: "Thật bất người không có biện pháp."

Nguyên lai bọn họ là một đôi nha!

Hàn Tiêu nhếch miệng, hẳn đối với Trương Nhượng Hư ấn tượng coi như không tệ, hai người này cùng một chỗ, cũng là trai tài gái sắc, xem như một đôi bích nhân.

Huyền Kiếm mình mặt khác vài tên kiếm khách sắc mặt đã có thể không được tốt nhìn, sáng sớm bị gấn cầu lương thực, cái loại này ê ẩm chát chát chất cảm giác. . .

"Đứng rồi." Tên kia đến từ Huyền Băng cung Ninh Kiếm Đào bỗng nhiên nhìn về phía Hàn Tiêu, do dự một lát, hay là hỏi nói: "Hàn công tử, tối hôm qua ta nhìn vị Diệp cô nương thân pháp, tựa hồ là ta Huyền Băng cung Phi Tuyết Phong Phi Tuyết Liên Thiên ah."

Ninh Kiếm Đào theo Huyền Băng cung xuống, xông xáo bên ngoài đã bốn năm có thừa, không biết Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền hai vị này sư đệ sư muội, ngược lại cũng bình thường.

"Ah, ta cùng Huyền Nhi hoàn toàn chính xác cùng Huyền Băng cung có chút sâu xa." Hàn Tiêu hàm hồ suy đoán, cũng không nói ra bản thân là Huyền Băng cung vứt bỏ đồ một chuyện.

"Thì ra là thế." Ninh Kiếm Đào ha ha cười cười, "Diệp cô nương thực lực ngược lại là tương thật được, nếu khiến nàng tu luyện nữa vài năm, chỉ sợ ta cũng xa xa đã không kịp."

"Đúng vậy, tối hôm qua tuy nhiên vội vàng thoáng nhìn, bắt quả Diệp cô nương kiếm thuật thân pháp, có thể nói nhất lưu! Hàn công tử thật sự là tốt phúc khí ah!" Đạo Linh tông Từ Thiếu Khanh cũng cười ha ha nói.

"Hừ, chính mình không có bản lĩnh gì, còn cần nhờ thị nữ đến bảo hộ, cả ngày đã biết rõ cười toe toét, đùa giỡn đáng hoàng phụ nữ, ta xem hẳn tự là

cái ăn chơi thiếu gia, các người làm gì vậy đối với hần khách khí như vậy nha."

Tiết Mộ Quân đối với Hàn Tiêu ấn tượng phi thường không tốt, giương mắt hung hăng khoét rồi hần liếc, "Tối hôm qua chính là hần vương bạn, nếu không cái kia Điền Thúc Quang làm sao có thể chạy trốn rồi!"

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, trong nội tâm sinh ra vài phần áy náy chỉ ý.

Hoàn toàn chính xác cũng trách chính mình, nếu không phải lung tung thi triển Tà Long chi thị, tại loại này trước mắt đã bị linh hồn cản trở, Huyền Nhi cũng sẽ không bị buộc lấy cớ quần áo.

Trương Nhược Hư có chút cười xấu hổ cười, nhưng hần là biết rõ Hàn Tiêu nhưng thật ra là cái ấn dấu thực lực tuyệt thế cao thủ đây này.

Chỉ là đối phương đã lựa chọn ấn dấu thực lực, khẳng định không hy vọng tự người nói đi ra ngoài.

Kết quả là, Trương Nhược Hư chỉ có thể vỗ nhẹ nhẹ đập Tiết Mộ Quân vai, xông nàng khẽ lắc đầu, ra hiệu nàng đừng tiếp tục nói nữa rồi.

Ngược lại là Hàn Tiêu từ trước đến nay đối với mỹ nữ đặc biệt tha thứ, ha ha cười nói: "Xem ra Tiết cô nương đối với ta hiểu lầm rất sâu nha, ta đây ở chỗ này cho cô nương cùng cái không phải, OK?"

Đã Tiết Mộ Quân đã là phụ nữ có chồng, hần cũng không tốt tiếp tục đùa giỡn rồi.

Tiết Mộ Quân hừ nhẹ một tiếng, không muốn phản ứng hần.

"Đúng rồi, Trương đại ca." Tiết Mộ Quân chợt nhớ tới cái gì, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía Trương Nhược Hư, mặt sắc mặt ngưng trọng nói: "Ta từ nam Phương đến thời điểm, nghe nói Vụ Khê thành đã xảy ra chuyện, cả tòa thành thị dân chúng, trong vòng một đêm, toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, giống như nói là có cương thi qua lại."

"Cương thi?" Trương Nhược Hư mày kiếm nhíu một cái, "Chẳng lẽ có oán linh quấy phá?"

"Ta cũng không biết." Tiết Mộ Quân lắc đầu, "Ta nhưng là cách vài trăm dặm, đều cảm thấy Vụ Khê thành quỷ khí um tùm, thật là làm cho người ta sợ hãi, cho nên không dám đi vào."

"Khá tốt người chưa tiến vào ah!" Một bên Đạo Linh tông Từ Thiếu Khanh chen miệng nói: "Có thể chuyển hóa cương thi oán linh, đạo hạnh sợ là sâu."

Đạo Linh tông am hiểu nhất bất quý Phục Ma chi thuật, tại toàn bộ Huyền Linh đại lục đều được hưởng nổi danh.

Hàn Tiêu mí mắt hơi nháy, chết mà không vong, hóa mà làm cương, quỷ khí quấy phá chi địa, bình thường cũng có trọng bảo qua lại.

"Hứa cô nương nói là từ nam Phương mà đến?" Hàn Tiêu bỗng nhiên lại nhớ tới về Vũ Chiêu Vương mộ truyền thuyết, kể bên này vùng, cũng có thể là Vũ Chiêu Vương lăng tẩm chỗ.

Tiết Mộ Quân hai tay chống nạnh, ngẩng đầu trừng Hàn Tiêu liếc, "Hừ, mắc mớ gì tới người!"

Trương Nhược Hư lắc đầu cười cười, có chút bất đắc dĩ nói: "Chúng ta còn muốn truy tung cái kia Điền Thúc Quang hạ lạc, đoán chừng trong thời gian ngắn thì không cách nào cùng người đi, Tiểu Quân, người hay là trước tiên hồi trở lại Thụy Liễu các đi thôi."

"Trương đại ca!" Tiết Mộ Quân cái miệng nhỏ nhắn hơi quyết, dậm chân nói: "Cái này Vụ Khê thành có thể không tầm thường đâu rồi, nghe nói Vụ Khê thành Tô gia lão tổ chính là là năm đó Vũ Chiêu Vương dưới trướng đặc lực Đại tướng, ta đoán muốn việc này rất có thể tự cùng Phần Thiên bảo quyền có quan hệ!"

Huyền Kiếm minh tám gã kiếm khách đồng tử lập tức co rút lại, ngay ngắn hướng nhìn chăm chú lên Tiết Mộ Quân.

"Tiểu Quân, việc này cũng không thể tin khẩu nói bậy!" Trương Nhược Hư nghiêm túc nói.

"Ai với người tin khẩu nói bậy ah." Tiết Mộ Quân lông mày kẻ đen nhấn lại nói: "Nghe nói có người trông thấy qua bên trong có không ít võ giả thi thể, tất cả đều toàn thân cháy đen, giống như là bị ngọn lửa đốt cháy, nhưng hết lần này tới lần khác thi thể khô quắt không hủ, ta đoán có thể là Vũ Chiêu Vương Vong Linh xuất thế!"

"Cái này. . ." Trương Nhược Hư sờ lên sống mũi, nếu như những tên võ giả kia tử trạng thật sự như thế quái dị, tự tính toán cùng Phần Thiên bảo quyền không quan hệ, cũng nhất định là có một cái tuyệt thế ma đầu muốn xuất thế.

Phải mau chóng điều tra rõ ràng, nếu không bỏ qua thời cơ, lại để cho cái kia ma đầu đường ra hồn, chỉ sợ sẽ là toàn bộ Huyền Linh đại lục mang đến một hồi cực lớn họa kiếp.

"Vậy được rồi, Điền Thúc Quang gãy đi một chương, lại bị trọng thương, có lẽ sẽ thu liễm một hồi rồi, ngược lại là về Phần Thiên bảo quyền một chuyện, cấp bách." Trương Nhược Hư suy tư một lát, rốt cục làm ra quyết định.

Còn lại bảy người nhao nhao gật đầu, Huyền Kiếm minh sở dĩ thành lập, chính là vì tìm kiếm Phần Thiên bảo quyền.

"Hàn công tử, chúng ta còn có chuyện quan trọng, tặc không nhiều lắm quấy rầy, cáo từ!" Trương Nhược Hư xông Hàn Tiêu chấp tay thi lễ một cái, lúc này dẫn Huyền Kiếm mình còn lại thành viên, Tuyết Trần mà đi.

"Vụ Khê thành, cháy đen thây khô. . ." Hàn Tiêu đưa mắt nhìn bọn hắn đi xa, đưa thay sờ sờ cái cằm, lẩm bẩm nói: "Xem ra, có tất yếu đi thượng một chuyến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đa bảo hòa thượng

Huyền Kiếm mình đám người này sau khi rời khỏi, Hàn Tiêu đang chuẩn bị trở về phòng, đã thấy một gã tiểu nhị bung một bàn ngân nhĩ canh hạt sen chậm rãi lên lầu.

Hàn Tiêu xem xét cũng biết là chính mình vừa rời cho Diệp Huyền điểm đồ ăn, vội vàng vui vẻ tiếp nhận bàn tử, tự mình đầu trở về trong phòng.

Chỉ thấy Diệp Huyền chính Đình Đình ngồi ở bàn trà bên cạnh, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng chống đỡ cái cằm, trắng nõn trên mặt, còn nổi một vòng nhân nhật đỏ ửng.

Theo nữ hài lột xác thành nữ nhân về sau, ít đi một phần non nớt, nhiều hơn một phần thực mị.

Hàn Tiêu dời qua một trương khắc hoa chiếc ghế, tại nàng bên cạnh chậm rãi ngồi xuống, thò tay đẩy ra nàng trên trán lưu biển, trong nội tâm có chút sinh ra vài phần đắc ý.

Xinh đẹp như vậy Tiên Tử, còn không phải trở thành ta Hàn Tiêu nữ nhân!

Hàn Tiêu dùng thìa múc rồi một muỗng canh hạt sen đưa đến môi của nàng bên cạnh, ôn nhu nói: "Huyền Nhi, ra, tối hôm qua vất vả á..., hảo hảo bổ nhất bổ."

Vừa nhắc tới "Tối hôm qua", Diệp Huyền khuôn mặt vì thoáng một phát tự đỏ lên, mở to đôi mắt to sáng ngời nhìn qua Hàn Tiêu, mở ra cái miệng anh đào nhỏ nhắn nuốt vào Hàn Tiêu uy (cho ăn) đến đồ ăn, trong mắt hiện lên một vòng hạnh phúc thần sắc.

Đã ăn rồi bữa sáng, Hàn Tiêu lại duỗi thân tay ôm ở Diệp Huyền thân thể, nhưng nàng đặt đến thủ dựa vào tại chính mình trên bờ vai, ha ha cười nói: "Huyền Nhi, ta nói rồi muốn cùng đi với người đi khắp tên xuyên Đại Sơn, đã đến rồi cái này Phi Vân sơn, đêm nay chúng ta thượng Từ Lô phong đi chờ đợi mặt trời mọc a."

Diệp Huyền nhẹ gật đầu, giọng dịu dàng đáp: "Ân!"

Hàn Tiêu cúi đầu tại trên môi đỏ mọng của nàng nhẹ nhẹ một chút, chợt nắm ngọc thủ của nàng liền muốn đi ra ngoài, ai ngờ Diệp Huyền khuôn mặt nhỏ đỏ lên, xông Hàn Tiêu nhẹ nhàng nhấp thoáng một phát môi, không muốn dậy.

Hàn Tiêu vỗ trán một cái, lập tức hiểu được, ôn nhu nói: "Vậy thì ngày mai lại lên núi a, hắc hắc."

Diệp Huyền u oán khoát rồi hán liếc, nhu thuận nói: "Công tử, ta lại nghỉ ngơi trong chốc lát, tối nay chúng ta có thể xuất phát."

"Hắc hắc." Hàn Tiêu tại nàng tiểu Quỳnh trên mũi nhẹ nhàng một phong, sau đó lại đem thân thể mềm mại của nàng hoành ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: "Tối hôm qua là ta không tốt, ta không nên như vậy dùng sức đấy."

"Người còn nói!" Diệp Huyền trên mặt đỏ đến gần muốn nhỏ máu, đem vùi đầu tại Hàn Tiêu trong ngực, không bao giờ ... nữa chịu đi lên.

...

Lúc chạng vạng tối.

Hàn Tiêu lúc này mới mang theo Diệp Huyền rời khỏi phòng, hướng phía cái kia đẹp không sao tả xiết Từ Lô phong đỉnh nhật cấp trên xuống.

Cái này phi vân dãy núi, núi non quanh co xanh thắm ướt át, u cốc Vân Hải lượn lờ, trong rừng bạch điều chiêm chiếp, chính là vô số văn nhân mặc khách

có chút yêu tha thiết địa phương.

Đến một chuyến Phi Vân sơn, không xem đánh giá Vân Hải, nhìn một cái mặt trời mọc, vậy cũng thật xem như đến không rồi.

Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, hai người cũng không thi triển khinh công, một đường ngắm cảnh, đi đến Từ Lô phong đỉnh thời điểm, sắc trời đã sắp toàn bộ màu đen rồi.

Tại Từ Lô phong đỉnh, còn có một tòa đình nghỉ mát, tên là "Hà Quang Đình".

"Đến rồi." Hàn Tiêu triển khai hai tay, duỗi lưng một cái, thừa dịp Diệp Huyền không chú ý, lại một tay lấy nàng ôm vào trong ngực, khoe miệng mang theo một vòng tà mị vui vẻ.

Đêm nay, bọn hắn sẽ tại đây Hà Quang Đình ở bên trong, xem hết sáng mai mặt trời mọc về sau, liền có thể cảm thấy mỹ mãn ly khai, tiến về trước Vụ Khê thành rồi.

"A di mẹ của ngươi cái đà Phạt! Phi lễ chứ nhìn!" Bỗng nhiên, Hà Quang Đình trong truyền ra một đạo gầm nhẹ, tựa hồ hay là một cái người xuất gia.

Hàn Tiêu ghé mắt nhìn lại, chỉ thấy một người đầu tóc hòa thượng, thân cao tám thước, phải tay nắm lấy một căn huyền thiết thiên trượng, đang mặc một kiện áo cà sa, trên mặt râu ria xồm xàm, trái ngược với cái thô phi.

"Chà mẹ nó!" Hàn Tiêu cái ót một hắc, xem ra đêm nay hai người thế giới hủy!

"Đại sư, đã trẻ thế như vậy, ngươi còn không quay về ngủ à?" Hàn Tiêu mặt đen lên nói.

"Vô lượng mẹ của ngươi cái Thiên Tôn, lão tử là người xuất gia, nào có tiền ở khách sạn, chỉ có thể ngủ Hà Quang Đình rồi." Cái kia Đại hòa thượng miệng đầy lời thô tục, bên hông còn treo móc một cái hồ lô rượu.

Hiển nhiên là cái rượu thịt hòa thượng!

"Đại sư, nơi này là ba trăm lượng ngân phiếu, ngươi cầm cũng có thể đi phía dưới Vân Lai khách sạn xa hoa phòng xếp liền ở ba ngày rồi!" Hàn Tiêu theo trong túi quần lấy ra mấy tấm ngân phiếu, đưa tới.

"Hắc hắc." Đại hòa thượng đem ngân phiếu nhét vào trong ngực, quét Diệp Huyền liếc, lại duỗi thân tay tại Hàn Tiêu trên bờ vai vỗ vỗ, ha ha cười nói: "Xú tiểu tử rất thượng đạo ah!"

Cái kia Đại hòa thượng một chưởng đánh ra, lòng bàn tay hiện lên một đạo kim mang, đúng là thi triển nguyên lực!

"Này, ngươi làm cái gì!" Diệp Huyền cho rằng hòa thượng kia muốn đánh lên Hàn Tiêu, lập tức thúc dục nguyên lực, hình thành một tầng nguyên khí cương trảo hộ tại Hàn Tiêu quanh thân, mắt phượng nén giận, trừng ở hòa thượng kia.

"Àn?" Hòa thượng kia có chút kinh ngạc nhìn Diệp Huyền liếc, chuông đồng y hệt mất to nhìn thẳng Diệp Huyền, sau nửa ngày mới thốt ra một câu, "Ngươi! Ngươi cùng Diệp Mộ Bạch, cái gì quan hệ?"

Diệp Huyền thân thể mềm mại khẽ run lên, mắt ở đôi môi mềm mại, cắn răng nói: "Ta không biết cái gì Diệp Mộ Bạch!"

"Hắc hắc, Từ Cực Ma Đồng, nhất mạch tương thừa, ngươi thừa nhận cũng tốt, không thừa nhận cũng thế, lão tử dù sao mang thứ đó đặt xuống tại đây rồi." Đại hòa thượng theo trên vai khiêng một cái màu vàng trong bao vải móc ra một vốn ố vàng sách vở, "Tiểu nha đầu, đây là Diệp Mộ Bạch đồ vật, hôm nay trả lại cho ngươi rồi."

Diệp Huyền có chút thất thần tiếp nhận sách vở, gắt gao đem chi nắm, một đôi bàn tay như ngọc trắng, lại là hơi có chút run rẩy.

Bìa mặt lên, viết bốn chữ to, bốn chữ này, cũng không phải là Huyền Linh đại lục thông dụng văn tự, mà là Mãng Hoang Đại Thế Giới văn tự!

Thiên Khuyết kiếm quyết!

Hàn Tiêu nhìn lướt qua, đồng tử lập tức co rút lại một chút, cung điện kiếm, không phải là năm tháng về sau, tại Tiên Kiếm Môn tổ chức cái kia tràng cung điện kiếm điển lên, lại để cho sở hữu tất cả Huyền Linh đại lục võ giả công khai tranh đoạt đồ vật sao?

Chẳng lẽ thanh kiếm này, cùng Diệp Huyền có liên hệ gì?

"Vô lượng mẹ của ngươi cái Thiên Tôn đây, cái này cuốn sách bại hoại ở trên loạn thất bát tao (*), tất cả đều là chữ như gà bới, Diệp Mộ Bạch cái kia lão hồn dân tính toán ngược lại là thật tốt, lão tử được cái này cuốn sách bại hoại mười tám năm, trứng dùng không có, hiện tại vật quy nguyên chủ rồi!"

Đại hòa thượng về mặt tức giận bất bình, hiển nhiên, hắn cũng không nhận ra Mãng Hoang Đại Thế Giới văn tự.

"Đại hòa thượng, ngươi rốt cuộc là ai? Còn có, cái kia Diệp Mộ Bạch, là ai?" Hàn Tiêu xem Diệp Huyền thất thần bộ dáng, trong lòng biết hòa thượng này chỉ sợ biết rõ một ít Diệp Huyền thân thế.

"Lão tử kêu lên số Đa Bảo hòa thượng, về phần Diệp Mộ Bạch tên hồn đản kia nha, chỉ sợ là nhà của người cha vợ."

Đa Bảo hòa thượng hắc hắc cười quái dị rồi vài tiếng, lại giương mắt đánh giá Hàn Tiêu vài lần, mới chậm rãi nói: "Tiểu tử, xem người ẩn đường biến thành màu đen, lão tử khuyên người một câu, người hay là cùng tiểu nha đầu này về nhà sanh con đi thôi, nói không chừng còn có thể tránh thoát một kiếp."

Hàn Tiêu nhú lông mày, nhạt cười nhạt nói: "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu, vạn rui đã muốn tới, như thế nào trốn có thể lẫn mất đi qua hay sao?"

"Ồ?" Đa Bảo hòa thượng nhìn không được nhìn nhiều Hàn Tiêu vài lần, kinh ngạc nói: "Không thể tưởng được người còn hiểu được mệnh lý?"

"Mệnh lý khó nói." Hàn Tiêu mày kiếm giương lên, "Ta Tri Mệnh, cũng không tin mệnh, bởi vì ta chỉ kém tin, nhân định thắng thiên!"

Hắn thân mang Thái Cổ Tà Long truyền thừa, đi vốn là một đầu nghịch thiên chi lộ!

"Nghe con mới đẻ không sợ cạp." Đa Bảo hòa thượng ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, "Người rất đúng lão tử khẩu vị, bắt quá, ta ngược lại là sợ hãi người đem người vạn rui truyền đến lão tử trên người ra, cho nên, lão tử cáo từ!"

Hàn Tiêu đưa mắt nhìn cái kia Đa Bảo hòa thượng đi xa, lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía Diệp Huyền, đem nàng ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: "Huyền Nhi, mặc kệ phát sinh chuyện gì, người chỉ cần nhớ kỹ, người nam nhân, sẽ vì người bình định hết tất cả phiền toái!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Sơ nhập quỹ thành

Theo Phi Vân son tiến về trước Vụ Khê thành, cũng là không tính quá xa.

Hàn Tiêu mang theo Diệp Huyền một đường du sơn ngoạn thủy, vô cùng thích ý, chỉ là Diệp Huyền nghe xong Đa Bảo hòa thượng những lời kia về sau, luôn có chút không yên lòng.

Diệp Huyền không chủ động nói, Hàn Tiêu cũng không muốn bức bách nàng nói cái gì, chỉ là ẩn ẩn cảm thấy Diệp Huyền nha đầu kia, chi sợ cũng là theo Mãng Hoang Đại Thế Giới đến "Thiên Ngoại khách đến thăm".

Bất quá vẫn là chính mình khá là gay gắt, chính mình thế nhưng mà linh hồn xuyên việt mà đến "Dị Giới khách đến thăm".

Chứng kiến Diệp Huyền mắt hồn mất vía bộ dáng, Hàn Tiêu trong nội tâm thương tiếc, cả ngày kề cận nàng, trêu chọc nàng vui vẻ, một đường ở trọ mượn phòng dứt khoát đều chỉ khai mở một gian, hàng đêm gió xuân phía dưới, cuối cùng đem nha đầu kia cho gạt tốt rồi.

Đạt được tình yêu thoải mái Diệp Huyền, càng lộ ra phong độ tư thái yếu điệu, một khóa tâm hồn thiếu nữ cũng đúng Hàn Tiêu càng thêm không muốn xa rời rồi.

...

Vụ Khê thành chỗ xa xôi, là nổi danh vùng khi ho cò gáy, thương khách qua lại thập phần thưa thớt.

Về phần võ giả càng là không thích tại đây, vì vậy địa phương thổ nhưỡng, dị thường căn cỗi, căn bản trường không xuất cái gì linh Hoa Linh Đcmn.

Hàn Tiêu hai người một đường đi về phía nam, càng là tới gần Vụ Khê thành, con đường tự cũng là gấp ghe khó đi, hơn nữa trải rộng bụi gai, quả thực tựa là cái đất cằn sỏi đá.

"Công tử, tại đây, u ám đấy, thật là khủng khiếp ah." Diệp Huyền hướng Hàn Tiêu trong ngực nhích lại gần, cách cái kia Vụ Khê thành còn có một trăm dặm đường núi, cái kia tràn ngập sương mù cũng đã lan tràn đến nơi này, sương mù xen lẫn ẩm ướt, chướng khí, càng người một loại âm lãnh ẩm ướt cảm giác.

"Không sợ, cái quỷ gì quái đều không gây thương tổn ta mấy may đấy." Hàn Tiêu nhéo nhéo Diệp Huyền tinh xảo khuôn mặt nhỏ nhắn, khóe môi nhếch lên một vòng đường cong.

Không nói đến bất luận cái gì hồn thể một khi tới gần, lập tức cũng sẽ bị trong cơ thể hấn Thái Cổ Tà Long thôn phệ, chính là hấn nắm giữ Âm Dương quỹ thuật, tựu có vô số loại khu quỹ biện pháp.

Dùng Tà Long chi lực thi triển Âm Dương quỹ thuật bên trong đạo thuật, trời sinh chính là chút ít âm túy Tà Linh khắc tinh.

Cảnh ban đêm, dần dần thâm.

Đêm, tĩnh đáng sợ.

Tại loại này quỹ khí um tùm địa phương, cũng là yên tĩnh ban đêm, tắc thì càng là cho người một loại sờn hết cả gai ốc áp lực.

"Công tử." Diệp Huyền hướng Hàn Tiêu trong ngực rụt rụt, thân thể mềm mại có chút lạnh run, "Người đã nghe chưa?"

Hàn Tiêu kiếp trước là mạc kim giáo úy, đã sớm cùng những... này thần thần quỹ quỹ đồ vật đánh đã quen quan hệ, tự nhiên không sợ.

Mà Diệp Huyền tuy nhiên thực lực không tầm thường, nhưng đến cùng còn là một mười mấy tuổi tiểu cô nương, sợ hãi quỹ quái, thập phần bình thường.

"Ân, đã nghe được." Hàn Tiêu lông mày có chút nhíu lại, thấp giọng nói: "Đây là khèn thanh âm, chỉ là thổi trủng Thái Âm dày đặc rồi, không giống người sống."

"Công tử, người không nên làm ta sợ ah." Diệp Huyền gắt gao ôm lấy Hàn Tiêu, hận không thể cùng hấn dung làm một thể mới tốt.

"Ha ha, nha đầu ngốc, có công tử tại, người sợ cái gì." Hàn Tiêu tại trên lưng ngọc của nàng vỗ nhẹ nhẹ đập, "Đi, đi xem!"

Hai người theo tiếng đi đến, ước chừng tiểu nửa khắc đồng hồ, liền đi tới một tòa cây khô trong rừng.

Hàn Tiêu một tay ôm Diệp Huyền eo thon, ngẩng đầu nhìn quanh lấy bốn phía.

Bỗng nhiên, một con quạ theo trên ngọn cây bay lên, phát ra một tiếng bén nhọn chói tai kêu to.

Diệp Huyền lại càng hoảng sợ, ôm Hàn Tiêu bàn tay như ngọc trắng, chắc hơn vài phần.

"Huyền Nhi đừng sợ, chỉ là một con quạ mà thôi." Hàn Tiêu mày kiếm có chút nhíu, nghĩ đến phải hay là không nên đem Diệp Huyền đưa đến phụ cận một tòa thành thị trong khách sạn, lại để cho nàng ở đằng kia chờ mình vài ngày.

Diệp Huyền không hổ là Hàn Tiêu nhất yêu thích nhất nha đầu, Hàn Tiêu chỉ chau mày, nàng lập tức tựu đọc đã hiểu Hàn Tiêu ý tứ.

Diệp Huyền bỗng nhiên nhướn miệng cười, cường hành cường tráng khỏi là gan, dịu dàng nói: "Công tử, kỳ thật Huyền Nhi tuyệt không sợ hãi đây này!"

"Ai, thật là đồ nha đầu ngốc." Hàn Tiêu yêu say đắm vuốt ve hai má của nàng, trong nội tâm đối với nàng càng là trù mến thêm vài phần.

"Ân? Chỗ đó giống như có người." Hàn Tiêu ánh mắt quét qua, bỗng nhiên tại một căn mục nát trên cành cây, chứng kiến một đạo thân ảnh màu đen.

Người nọ thập phần cổ quái, mang theo mũ rộng vành, lụa đen che mặt thì cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác toàn thân đều dùng miếng vải đen quấn quanh lấy, liền hai tay cũng không ngoại lệ, toàn thân cao thấp, đúng là không có một tia lộ ra địa phương.

Tại tay của người kia dường ở bên trong, còn đang nắm một cái khèn.

"Này, người là ai?" Hàn Tiêu mở miệng hỏi một câu, trong mắt lại hiện lên một tia nghi hoặc: Cái này thân người lên, thì khí nặng như nhân khí, từ khí nặng như hoạt khí, nhưng hết lần này tới lần khác ba hồn bảy vía cụ tại, là thứ người sống.

Người nọ quay đầu lại, nhìn Hàn Tiêu hai người liếc, dùng một loại tương đương khàn khàn khô khốc thanh âm, nói ra: "Ly khai nơi này đi, đây là đầu không đường về, tiến vào, chỉ sợ tựu ra không được rồi."

Tuy nhiên thanh âm phi thường khàn khàn, nhưng Hàn Tiêu hay là nghe đi ra, đó là một nữ tử thanh âm.

"Chỉ sợ không phải không đường về, mà là Âm Dương lộ a." Hàn Tiêu nhàn nhạt cười cười, "Cô nương, có thể nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai, mà cái này tòa Vụ Khê thành, lại là vì sao biến thành một tòa quỷ thành?"

Cô gái mặc áo đen cũng không nói chuyện, nàng bảo kê lụa đen, nhìn không ra có cái gì biểu lộ, càng chưa nói tới có cái gì ánh mắt.

Nàng chỉ là ngơ ngác đứng lên, sững sờ tại nguyên chỗ.

Giống như, đang đợi chết.

Xa xa, một loạt màu xám bóng dáng, dần dần tới gần.

Tốc độ rất chậm, đội hình cũng rất loạn, nhưng có thể khẳng định chính là, số lượng, tương đương khổng lồ.

"Công tử, đó là cái gì?" Diệp Huyền mân ở đôi môi mềm mại, trong nội tâm hiện lên một cái từ ngữ, rồi lại không thể tin được.

"Ha ha, vong mà bắt tử, hóa mà làm cương, hẳn là cương thi." Hàn Tiêu trong tay, hồng mang lóe lên, Phần Tịch kiếm, đã giữ tại trong lòng bàn tay.

"NGAO ——!"

"Rống ——!"

Cái kia sắp xếp bóng xám, từng điểm từng điểm, dần dần tới gần rồi.

Lúc nửa đêm, Khô Mộc chi lâm.

Phóng nhãn nhìn lại, nhất phái mục nát, tịch liêu, chỉ có mấy từng cỏ dại, mấy cây cây khô, lộ ra đặc biệt thê lương.

"Này! Cương thi đến rồi!" Hàn Tiêu hướng về phía nàng kia bóng lưng hô lớn một tiếng.

Ngay tại Hàn Tiêu hô lên một tiếng này thời điểm, những cái...kia cương thi, đã đến gần rồi!

Dùng Hàn Tiêu nhãn lực, đã có thể trông thấy cương thi bộ dáng.

Những cái...kia cương thi lộ ra ngoài làn da, đã toàn bộ hư thối, thanh hắc bên trong mang theo một tia quỷ dị màu đỏ tươi, thỉnh thoảng có chút màu ngà sữa giòi bọ tại thịt thối thượng nhúc nhích, lại để cho người xem kinh hồn táng đảm, nương theo lấy vị toan thẳng tuôn ra trên xuống, vô cùng buồn nôn cảm giác, tập kích chạy lên não.

Cái này một nhóm lớn cương thi, hàng trăm hàng ngàn, tới gần, càng phát ra tới gần rồi!

Cô gái mặc áo đen, không né, không tránh, Nhân do thi bầy vây đi qua, đem nàng chậm rãi bao phủ.

"Sát, một lòng muốn chết?"

Hàn Tiêu tay trái ôm Diệp Huyền, mạnh mẽ một nhảy dựng lên, trong tay Phần Tịch kiếm chém ra vạn đạo kiếm quang.

"Huyết Liên kiếm ca!"

Kiếm khí mang tất cả, trong khoảng khắc, sẽ đem cuốn lấy cô gái mặc áo đen cương thi, xoắn thành thịt bằm.

Những...này chỉ là cấp thấp nhất Zombie, không có có ý thức, chỉ có đối với máu tươi khát vọng. Ngoại trừ khí lực lớn một chút, sinh mệnh lực ương ngạnh một điểm, trên cơ bản cũng không có gì khác năng lực rồi.

Oanh! Oanh! Oanh!

Kiếm khí kích động, như là gió thổi sóng lúa giống như, từng dãy cương thi ngã xuống, hóa thành đầy trời huyết vũ.

Hàn Tiêu thân hình mở ra, đi vào cái kia cô gái mặc áo đen bên cạnh, kiếm quang thu liễm, một bả ấn chặt rồi bờ vai của nàng.

Cái kia bả vai, gầy có chút đáng sợ, một trào phía dưới, thật giống như bắt được một cỗ khung xương tựa như.

"Đi!" Hàn Tiêu bất chấp trong nội tâm kinh hãi, túm ở cô gái mặc áo đen, thả người nhảy lên, đã đi ra chỗ này cương thi tàn sát bừa bãi Khô Mộc chi lâm.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tô Lâm

Bầu trời, trời u ám.

Mây đen nặng nề mà áp xuống tới, cho người một loại không thở nổi cảm giác.

"Vì cái gì, muốn xen vào ta?" Cô gái mặc áo đen thanh âm, trầm thấp, khàn khàn, như là theo Cửu U bên trong truyền ra, u ám đấy, thật là làm cho người ta sợ hãi.

"Vậy ngươi, vì sao muốn chết?" Hàn Tiêu đem cái kia cô gái mặc áo đen buông, trong mắt tràn ngập rồi nghi hoặc.

Tuy nói nữ tử bình thường đều hơi chút nhẹ một chút, nhưng nữ nhân này, thật sự nhẹ được có chút quý dị.

"Ta ngược lại là muốn chết, nhưng ta, căn bản không chết được." Cô gái mặc áo đen tự giấu cười cười, hơi cúi đầu, mặc dù nhìn không thấy biểu lộ, âm điệu nhưng có chút âm đạm, "Ly khai a, một tháng trước kia, Vụ Khê sơn chung quanh phương viên hơn mười dặm, đã bị những... này cương thi bao trùm."

Diệp Huyền cắn đôi môi mềm mại, bàn tay như ngọc trắng chặt chẽ túm ở Hàn Tiêu cánh tay, khuôn mặt có chút trắng bệch, một cái kính hướng Hàn Tiêu trong ngực chui vào.

Những cái...kia buồn nôn cương thi, sợ là đem nha đầu kia làm cho sợ hãi.

"Không chết được sao?" Hàn Tiêu trong miệng thì thảo thì thăm vài câu chú ngữ, cắn nát ngón trỏ, tại my tâm lau sạch nhè nhẹ thoáng một phát, mở ra "Âm Dương Thụ Đồng".

Nữ nhân này, toàn thân lộ ra cổ quái, trên người tựa hồ có một kiện thập phần cường đại bảo vật, trấn trụ hồn phách, nếu không, tựu xông nằng cái kia một thân thi khí, chỉ sợ sớm đã cái chết không thể lại chết rồi.

Âm Dương Thụ Đồng vừa mở, Hàn Tiêu trên trán hồng mang có chút lóe lên, lại lần nữa nhìn về phía hắc y thiếu nữ, quả nhiên, tại nàng kia trong cơ thể, chứng kiến một khóa màu hồng đỏ thẩm hình tròn hạt châu.

Đúng là cái khóa hạt châu này, đem linh hồn của nàng phong tại trong cơ thể, lại để cho nàng có thể tiếp tục sống sót.

"Ngươi là người của Tô gia sao?" Hàn Tiêu chợt nhớ tới, Tiết Mộ Quân từng từng nói qua, Vụ Khê thành Tô gia tổ tiên, chính là Vũ Chiêu Vương tọa hạ :ngồi xuống Đại tướng, cái này nữ tử thần bí, có lẽ cùng Tô gia có quan hệ.

Cô gái mặc áo đen có chút ngẩng đầu lên, chậm rãi nhô ra một câu, "Ta là Tô Lâm, chỉ là Tô Lâm."

Đó là một thật biết điều xảo danh tự, gọi cái tên này nữ nhân, có lẽ hẳn là một cái tiểu thư khuê các, nhưng trước mắt đấy, nhưng lại một cái núp ở màu đen áo choàng phía dưới, không chết không sống "Thi nhân".

Nàng tựa hồ muốn muốn trốn tránh cái gì, không muốn cùng Tô gia chọc cái gì quan hệ, rồi lại trốn tránh không được, nàng tựu là Tô gia người cái này vận mệnh.

"Ta muốn, ta có thể giúp ngươi." Hàn Tiêu thu hồi Âm Dương Thụ Đồng, hướng cái kia Tô Lâm cười cười, "Ngươi sinh cơ, sớm đã đoạn tuyệt, có lẽ, ta có thể giúp ngươi, trở lại Lục Đạo."

"Ah?" Tô Lâm ngẩng đầu nở nụ cười vài tiếng, như là Lệ Quý nước nở ghen ngào, thật sự không thể nào dễ nghe.

"Vậy ngươi, có thể giúp ta trước hết để cho một người khác, trở lại Lục Đạo sao?"

"Ài?" Hàn Tiêu nhìn về phía Tô Lâm, lựa đen che mặt, nhìn không ra cái gì thần sắc, thanh âm khàn khàn, cũng nghe không xuất cái gì ngữ khí.

"Phụ thân của ta." Giống như là ni non giống như, Tô Lâm chậm rãi học ra một câu như vậy.

"Tốt, ta giúp ngươi." Hàn Tiêu xông nàng cười cười, "Nhưng là, ngươi nói cho ta biết trước, trong cơ thể ngươi hạt châu, rốt cuộc là cái gì? Còn có Vụ Khê thành chung quanh chỗ này thi sát khí, cùng Vũ Chiêu Vương lại có quan hệ gì?"

"Nguyên lai, ngươi cũng là vì Phần Thiên bảo quyển." Tô Lâm thanh âm, có chút âm đạm.

Hàn Tiêu cười cười, "Ta chỉ là cảm thấy, Phần Thiên bảo quyển cùng ta, tựa hồ có đặc thù nào đó liên hệ, ta không biết nên nói như thế nào."

Hàn Tiêu nhếch miệng, mới lại tiếp tục nói: "Cái này giống như là số mệnh, ta bởi vì nào đó kiện đồ vật, trên lưng rồi loại này số mệnh, hiện tại, ta muốn điều tra rõ ràng, không hơn."

Tà Long Phần Thiên luân, Phần Thiên bảo quyển, cái này hai dạng đồ vật, đến cùng có liên lạc hay không, Hàn Tiêu không biết, nhưng hẳn muốn tra rõ ràng đây hết thấy.

"Số mệnh. . ." Tô Lâm bỗng nhiên sưng sờ nhìn xem Hàn Tiêu, "Nguyên lai, ngươi cũng giống như ta sao?"

"Ta vừa ra đời, liền dẫn Bát Hoang Hóa Long châu. Phụ thân nói, của ta số mệnh, chính là mở ra Vũ Chiêu Vương mộ, lấy ra Phần Thiên bảo quyển."

Tô Lâm ha ha nở nụ cười, nương theo lấy một hồi nhẹ nhàng khóc thút thít, tuy nhiên cách lựa chọn, Hàn Tiêu lại có thể cảm giác được xuất sắc, nàng, rơi lệ rồi.

"Bát Hoang Hóa Long châu?" Hàn Tiêu đồng tử có chút co rút lại, đây là vị kia Vũ Chiêu Vương khi còn sống pháp bảo, nghe nói có thể triệu hồi ra Bát Hoang Hóa Long, thiêu tận vạn vật.

Loại này chí cương chí dương bảo vật, ngược lại hoàn toàn chính xác có thể trấn trụ linh hồn không diệt.

"Phụ thân của ngươi, mở ra Vũ Chiêu Vương mộ rồi hả?" Hàn Tiêu hít sâu một hơi, như nói thiên cổ Đại Đế huyết mở ra, có loại này khủng bố thi khí, cũng là lộ ra phù hợp Logic rồi.

"Không, một tháng trước, phụ thân mở ra Tô gia tổ mộ, muốn tìm được về Vũ Chiêu Vương mộ ghi chép." Tô Lâm thân thể, run nhẹ rồi thoáng một phát, "Thế nhưng mà, hắn nơi nào sẽ biết rõ, hắn mang ra rồi một cái ma quỷ!"

Tô Lâm nắm chắc nắm đấm, "Cái này ma quỷ, chiếm cứ thân thể của phụ thân, mở ra Âm Sát giới môn, hủy cái này tòa Vụ Khê thành! Mẫu thân chết rồi, nãi nãi cũng đã chết, đệ đệ, Phúc bá, Nhị thúc, bọn hắn đều chết hết, ha ha. . ."

"Chỉ có ta." Tô Lâm thân thể, kịch liệt run rẩy, phục trên mặt đất, nghẹn ngào khóc rống lên, "Vì cái gì, vì cái gì chỉ có ta phải sống?"

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, cùng Diệp Huyền liếc nhau, chợt đi ra phía trước, ôn nhu an ủi: "Nếu là ngươi muốn khóc, ta có thể cho ngươi mượn một cái bả vai."

"Không, không cần." Tô Lâm có chút sợ hãi hướng lui về phía sau mấy bước, "Đừng tới đây, không nên tới gần ta!"

Trên người của nàng, có một cổ nhàn nhạt thi mùi thú, tuy nhiên Bát Hoang Hóa Long châu trấn trụ hồn phách của nàng, nhưng thân thể của nàng, dù sao đã là chết rồi.

Ngươi chết, đương nhiên sẽ có thi mùi thú.

Chắc hẳn, cái này áo choàng màu đen phía dưới, hẳn là một cổ có thể so với cương thi bình thường dữ tợn khủng bố khuôn mặt a.

"Tô Lâm." Hàn Tiêu thò tay ấn chặt rồi bờ vai của nàng, "Ngươi đã bị chết, cần gì phải để ý người sống mỹ cùng xấu đâu này?"

"Huống chi, xấu tốt đẹp, không chỉ tại bề ngoài, mà ở tâm linh." Hàn Tiêu xông nàng cười cười, "Ngươi canh giữ ở Vụ Khê thành cửa vào, khuyên bảo lui tới người đi đường, không nên vào đi. Tâm linh của ngươi, so người sống, đẹp hơn."

"Thật vậy chăng?" Tô Lâm ngẩng đầu, mặc dù là chết rồi, nữ hài tử, luôn nghiệp dư.

"Thật sự." Diệp Huyền cũng đã đi tới, giọng nói êm ái: "Tô Lâm cô nương, đều nói tương tùy tâm sinh, ngươi khi còn sống, nhất định là cái đại mỹ nhân đây này."

"Các ngươi. . ." Tô Lâm cắn răng, "Ta còn không biết các ngươi tên gì đâu này?"

"Ta gọi Diệp Huyền, hẳn là công tử nhà ta, Hàn Tiêu." Diệp Huyền híp mắt cười cười, "Tô Lâm tỷ tỷ, công tử nhà ta nói có thể giúp ngươi, khẳng định tự có thể giúp ngươi."

"Tô cô nương, ta giúp ngươi lấy ra cái kia miếng Bát Hoang Hóa Long châu, lại thi triển Âm Dương vắng sinh chú, ngươi có thể thoát ly này là hư thối chi thân thể, quay về Lục Đạo Luân Hồi."

Tô Lâm do dự một lát, mới áp a áp ứng nói: "Ta. . . Ta không muốn nhanh như vậy Luân Hồi, ta muốn xem lấy ngươi giúp phụ thân của ta giải thoát rồi, ta mới có thể an tâm ly khai nhân thế."

"Ân, đây cũng là nhân chi thường tình." Hàn Tiêu nhẹ gạt đầu, trong mắt hiện lên một tia sầu lo, nói: "Bất quá ngươi tiếp tục lưu lại cỗ thi thể này bên trong, dần dà, Bát Hoang Hóa Long châu bá đạo lực lượng, chỉ sợ sẽ đem linh hồn của ngươi cũng cho đốt luyện, đến lúc đó, tự tính toán ngươi muốn Luân Hồi, chỉ sợ cũng thì đã trễ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: U Minh giới môn

Bát Hoang Hóa Long châu, ẩn chứa thập phần cường đại hỏa hệ linh lực, tuy nhiên nhất thời trấn trụ Tô Lâm hồn phách, lại để cho nàng có thể "Sống" xuống, nhưng thời gian lâu rồi, cái kia cổ kinh khủng hỏa lực, ngược lại sẽ lại để cho nàng hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.

"Công tử, ngươi muốn nghĩ biện pháp giúp đỡ Tô tỷ tỷ ah." Diệp Huyền lắc Hàn Tiêu cánh tay, vẻ mặt chờ mong nói: "Ngươi khẳng định có biện pháp đúng hay không?"

"Khó." Hàn Tiêu than nhẹ một tiếng, "Bất luận dùng biện pháp gì, đều phải lấy đi Bát Hoang Hóa Long châu, nhưng này châu cùng nàng cộng sinh, một khi cướp đi, linh hồn của nàng, phải lập tức Luân Hồi, nếu không, chỉ có thể hồn phi phách tán, liền cô hồn đã quý đều làm không được."

"Tô cô nương, ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ đem cái này tòa quý trong thành vong hồn toàn bộ siêu độ, lại để cho những cái...kia cương thi, một lần nữa trở về thuộc về thế giới của bọn nó." Hàn Tiêu trong mắt, hiện lên một tia kiên quyết, nhẹ nhàng nâng tay khoác lên rồi Tô Lâm trên bờ vai, "Nhưng trước đây, xin cho ta giúp ngươi, được không nào?"

Hắn thật sự không đành lòng chứng kiến một cái thiện lương nữ tử, cứ như vậy hồn phi phách tán.

"Tô tỷ tỷ, ngươi hay là Luân Hồi a." Diệp Huyền mặc dù đối với Âm Dương đạo pháp không sao cả hệ thống học tập qua, nhưng là nghe qua Thần Mục Đường điển giải, biết rõ một ít Lục Đạo Luân Hồi thường thức.

Hồn phi phách tán, tuyệt đúng là nhất nhất kết quả bi thảm.

"Ta... Được rồi." Tô Lâm cắn răng, nhìn qua Hàn Tiêu cặp kia tràn đầy thành khẩn chi sắc con ngươi, rốt cục vẫn đồng ý.

"Tốt." Hàn Tiêu trên mặt lộ ra một tia vui mừng đáng tươi cười, "Tô cô nương, ta trong chớp lát mở ra U Minh giới môn, một khi Bát Hoang Hóa Long châu theo trong cơ thể ngươi thoát ra, ngươi phải lập tức tiến vào giới môn."

"Ngươi từ vong thời gian, đã vượt qua nửa tháng, ba hồn bảy vía ở vào một loại tùy thời muốn phân tán trạng thái, bởi vậy, ngươi chỉ có một hơi thời gian, không được phép nửa điểm qua loa."

Hàn Tiêu thần sắc nghiêm túc, hoàn toàn không có ngày bình thường cái loại này bất cần đời bộ dáng.

Diệp Huyền xem hắn nghiêm túc bộ dáng, cũng khẩn trương lên, vẻ mặt ngưng trọng nhìn xem Tô Lâm.

"Quy mệnh! Vốn không sinh! Hư không Vô Tướng! Hết thầy Như Lai!" Hàn Tiêu ngắt mỗi người thủ quyết, bảo tượng trang nghiêm niệm mở miệng bí quyết, thủ quyết biến ảo tảo động, một đạo âm khí, theo trong hư không xâm nhập mà đến.

"U Minh giới môn, khai mở!"

Hàn Tiêu hai con ngươi mạnh mẽ mở ra, trước mắt bỗng nhiên vỡ ra một đạo tối om khe hở, vẻ này làm cho người sờn hết cả gai ốc âm khí, tựa là từ nơi này đạo trong cái khe phóng xuất ra đây.

"Tô cô nương, chuẩn bị!" Hàn Tiêu tay phải đẩy ngang mà ra, ẩn tại Tô Lâm phía sau lưng, dùng Âm Dương quý thuật Huyền Môn đạo thuật, dẫn dắt trong cơ thể nàng Bát Hoang Hóa Long châu, nhập vào cơ thể mà ra.

Có lẽ là cảm nhận được Hàn Tiêu thể nội Phần Thiên luân càng thêm khủng bố hỏa hệ lực lượng, cái kia miếng Bát Hoang Hóa Long châu từ đầu đến cuối, hoàn toàn ở vào một loại thần phục trạng thái, lộ ra mười phần phối hợp.

Tà Long chính là Vạn Long Chí Tôn, chính là Hỏa Long, tự nhiên chỉ có cũi đầu xưng thần phần.

"Rống!"

Nương theo lấy một hồi cao vút tiếng long ngâm, cái kia miếng màu hồng đỏ thẫm Bát Hoang Hóa Long châu, cuối cùng từ Tô Lâm trong cơ thể, xuyên suốt mà ra, vừng vàng đã rơi vào Hàn Tiêu chưởng trong.

"Tô cô nương, ngay tại lúc này!"

Hàn Tiêu hô to một tiếng, lập tức đem Tô Lâm hồn phách, dẫn xuất này cụ mục nát trong thi thể. .

Cùng lúc đó, U Minh giới môn, mạnh mẽ mở ra, một cổ vô hình hấp lực, theo giới môn ở trong tuôn ra, tựa hồ muốn đem Hàn Tiêu hồn phách, cùng cùng nhau hút vào trong đó.

Tô Lâm hồn phách, ngưng tụ thành một cái thanh lệ thiếu nữ, hướng phía Hàn Tiêu quăng đi một cái ánh mắt cảm kích, cắn răng, rốt cục vẫn phải dán thân vào tiến nhập U Minh giới môn bên trong.

Tại nàng điểm cuối của sinh mệnh một khắc, Hàn Tiêu rốt cục vẫn phải thấy được Tô Lâm dung mạo.

Đó là một cái xinh đẹp tuyệt trần xinh đẹp tuyệt sắc thiếu nữ, tuổi còn trẻ, đem làm thật đáng tiếc rồi.

"Vọng tự tại! Tu Di! Quy vô chỗ! Hết thầy Như Lai!" Hàn Tiêu thủ quyết nhanh chóng biến ảo, hướng phía U Minh giới môn một ngón tay, la lớn: "U Minh giới môn, quan!"

XÍU...UU!!

Âm khí thu liễm, tiêu tán tại trong hư không, hết thầy trở về bình tĩnh, tựa hồ cái gì cũng không có phát sinh.

Chỉ là, tại Hàn Tiêu trong tay cầm lấy cái kia miếng màu đỏ Bát Hoang Hỏa Long châu, chứng minh một cái thiện lương thiếu nữ, vừa rồi, bị đưa vào rồi Luân Hồi chỉ môn.

Hàn Tiêu thu hồi Bát Hoang Hỏa Long châu, ánh mắt rơi vào Tô Lâm lưu lại trên thi thể.

Áo choàng rơi là tả, bên trong thi thể, quả nhiên chỉ còn lại có một bộ xương khô, trên người thịt, cũng không phải tự nhiên hư thối đấy, mà là bị gặm phệ, cắn xé lưu lại dấu vết.

Khó có thể tưởng tượng, một cái mười mấy tuổi thiếu nữ, bị một đoàn cương thi gặm phệ, đã trải qua vô số thống khổ về sau, lại còn muốn dùng như vậy một cỗ thi thể, tiếp tục thống khổ còn sống.

Đây là một loại như thế nào không thuộc mình tra tấn ah!

Cũng may, đây hết thầy, cuối cùng kết thúc.

Trông mong nàng kiếp sau, có thể hạnh phúc khoái hoạt cả đời a.

Hàn Tiêu triệu xuất Phần Tịch kiếm, tại dưới một cây đại thụ, đào một cái hố đất, đem Tô Lâm thi thể, an táng đi vào.

Cái này mặc dù không là gió nào nước bão địa, nhưng tổng so phôi thầy hoang dã muốn xịn nhiều lắm a.

"Tô cô nương, đáp ứng chuyện của ngươi, ta nhất định sẽ làm được." Hàn Tiêu bóp bóp nắm tay, tại Tô Lâm trước mộ phần, thật sâu bái.

Diệp Huyền đồng dạng hướng phía Tô Lâm mộ bia, thật sâu khom người, lại từ búi tóc trong gờ xuống một cái ngọc trâm đặt ở bằng gỗ trên bia mộ, dùng này tế điện cái này đáng thương thiếu nữ.

"Đi thôi." Hàn Tiêu dặt Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, hướng nàng nhàn nhạt cười cười, vừa đi vừa nói chuyện: "Người chết có đôi khi còn có thể đám người sống sót, ngược lại có chút người sống, lại chỉ muốn hại người chết."

"Cho nên Huyền Nhi, quý cũng không có gì phải sợ đấy. Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Ân." Diệp Huyền trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu, "Huyền Nhi hiện tại một chút cũng không sợ quý rồi!"

"Oa, phía trước có cương thi ài!" Hàn Tiêu bỗng nhiên chỉ vào phía trước hoảng sợ nói.

"Ah! Ở đâu? Ở đâu?" Diệp Huyền lần nữa dọa được ôm lấy Hàn Tiêu thân thể kêu to lên.

Thật lâu, nàng mới phát hiện chung quanh căn vốn không có bất cứ động tĩnh gì, không khỏi quyết khởi cái miệng nhỏ nhắn, tức giận trừng mắt Hàn Tiêu, "Công tử, ngươi lại gạt người gia!"

"Ha ha, ngươi không phải không sợ sao?" Hàn Tiêu nâng lên cằm của nàng, xấu nữ nụ cười.

"Thế nhưng mà cương thi là cương thi, quý là quý ah." Diệp Huyền nhủ lại cái mũi nhỏ, hung hăng khoét rồi Hàn Tiêu liếc.

"Cương thi kỳ thật so Quý Hồn còn yếu nhược nhiều lắm, chỉ là dọa người một điểm mà thôi." Hàn Tiêu nhẹ nhàng sờ sờ nàng cái mũi nhỏ, "Ngươi lần sau coi chúng là thành yêu thú, cái kia cũng không sao phải sợ rồi."

Diệp Huyền linh động mắt to chớp chớp, bỗng nhiên, chỉ thấy nàng hai mắt tỏa sáng, lộ ra một vòng say lòng người mỉm cười, "Đối với a, đem cương thi trở thành yêu thú, giống như cũng không có đáng sợ như vậy rồi nha."

"Công tử, ngươi có thể thật thông minh." Diệp Huyền về mặt sùng bái nhìn xem Hàn Tiêu, "Đúng rồi, công tử ngươi như thế nào sẽ biết nhiều như vậy đạo thuật à? Ngươi vừa rồi không có gia nhập Thần Mục Đường."

"Thôi đi pa oi..., Thần Mục Đường này ít điểm đạo thuật ở đâu có thể cùng của ta Âm Dương quý thuật đánh đồng." Hàn Tiêu nhếch miệng, về mặt khinh thường nói.

"Thật là lợi hại!" Diệp Huyền hí mắt cười nói: "Huyền Nhi cũng muốn học."

"Tốt, ngươi là ta Hàn gia con dâu, đương nhiên có thể học." Hàn Tiêu nheo nheo nàng khuôn mặt nhỏ nhắn, "Đợi qua trận ban ngày có rảnh, ta khẳng

định dạy người."

Diệp Huyền khuôn mặt đỏ lên, cắn răng nói: "Tại sao phải ban ngày đâu này? Như thế nào buổi tối không thể học Âm Dương quỷ thuật đấy sao?"

"Buổi tối không được." Hàn Tiêu nhếch miệng cười nói: "Buổi tối chúng ta còn muốn luyện tập song tu thuật nha, hắc hắc..."

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Lão mù lừa

Vụ Khê thành.

Đã vượt qua tầng tầng lớp lớp cương thi vòng vây về sau, Hàn Tiêu hai người cuối cùng là đi tới Vụ Khê thành chỗ cửa thành.

Đến nơi này, ngược lại bắt đầu không có có bao nhiêu cương thi rồi, thi sát khí, cũng bắt đầu biến thành một cỗ oán sát chi lực, loại địa phương này, dễ dàng nhất hình thành Lệ Quỷ cùng ác linh.

"Cuối cùng đến rồi, cũng không biết Trương Nhược Hư những ngừng người kia không phải đã vào được." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, dù sao bọn họ là trước xuất phát đấy, hơn nữa bọn hắn đều ngự kiếm, tốc độ khẳng định nhanh hơn tự mình nhiều lắm rồi.

"Đi thôi, hết thấy âm khí quấy phá căn nguyên, đang ở bên trong rồi."

Hàn Tiêu mày kiếm hơi nhíu, dựa theo Tô Lâm thuyết pháp, phụ thân nàng hẳn là theo Tô gia tổ tiên trong huyết mộ mang ra rồi nào đó kiện đồ vật, mà cái kia kiện đồ vật ở trên, tồn tại một cái cường đại Vong Linh, bám vào rồi Tô Lâm phụ thân trên người.

Chỉ cần là Vong Linh, Hàn Tiêu đều cũng không úy kỵ, nhưng bám vào rồi nhân loại thân thể trên hạ thể, như thế có chút phiền phức rồi, cũng không biết mình trong cơ thể cái vị kia tà Long đại gia tráo không tráo được.

Diệp Huyền vô ý thức hướng Hàn Tiêu bên người rụt rụt, chung quanh cái kia không khí chết chóc, thật sự cho người một loại lưng lạnh cả người cảm giác.

Hàn Tiêu mang theo Diệp Huyền hết một vòng toàn bộ thôn, chỉ phát hiện rải rác mấy cỗ thi thể, xem những người kia cách ăn mặc, có lẽ đều là một ít tông phái giới võ giả.

Thi thể khô quắt được khủng bố, tựa hồ là bị nhân sinh sinh tháo nước rồi toàn thân huyết dịch. Hơn nữa những cái...kia người chết đều hoảng sợ mở to hai mắt, tựa hồ là tại lúc sắp chết, nhìn thấy gì thập phần khủng bố đồ vật.

"Công. . Công tử, ta cảm giác, cảm thấy có đồ vật gì đó, giống như đang ngó chừng chúng ta." Diệp Huyền ôm Hàn Tiêu cánh tay, trong thanh âm, rõ lộ ra thanh âm rung động.

"Là vì Âm Sát giới cửa mở khai nguyên nhân, quái vật kia, có lẽ còn không có có phát hiện chúng ta." Hàn Tiêu nhàn nhạt cười cười, "Đừng sợ, hết thấy có ta đây."

Đột nhiên, xa xa truyền đến một hồi "Băm, băm, băm" còn gõ đánh mặt đất thanh âm, từ xa mà đến gần, chậm rãi tới gần đi qua.

Tại loại này yên tĩnh có chút quỷ dị trong hoàn cảnh, lộ ra đặc biệt làm cho người ta sợ hãi.

Một đạo nồng đậm sương mù, theo thành trấn ở trong chỗ sâu, mang tất cả mà ra.

Bốn phía bóng cây, phảng phất bắt đầu di động, cảnh sắc trước mắt, cũng bắt đầu trở nên có chút hư ảo.

Diệp Huyền chặt chẽ rúc vào Hàn Tiêu trong ngực, rung giọng nói: "Công tử, giống như muốn thời tiết thay đổi!"

Hàn Tiêu ha ha cười nói: "Huyền Nhi không cần sợ hãi, đây chẳng qua là âm khí quá mức nồng đậm làm cho trước mắt xuất hiện ảo giác mà thôi."

Tại đây âm khí nồng đậm trình độ, mấy có lẽ đã có thể cùng hư không không giới ngang hàng rồi.

Cái kia mở ra Âm Sát giới môn gia hỏa, tựa hồ là muốn muốn tạo ra một cái Quỷ Vực, tu luyện nào đó trong quỹ đạo công pháp a.

Phương xa góc rẽ, bỗng nhiên chuyển qua một đạo thân ảnh màu đen, tại tay trái của hắn lên, nắm một cây màu đen Chiêu Hồn Phiến, vừa rồi cái kia "Băm, băm, băm" thanh âm, tựa là cái này cán cờ đen đánh trên mặt đất thanh âm.

Hàn Tiêu mí mắt có chút nhảy dựng, bởi vì hắn tại trên người của đối phương, cảm nhận được một cỗ thần thức phóng ra ngoài chấn động.

Vậy mà cùng chính mình thi triển Tà Long chi thị thời điểm cực kỳ tương tự!

Không chế thần thức chỉ đạo võ giả, thấp nhất yêu cầu, cũng là đạt tới Hóa Nguyên cảnh võ giả, hơn nữa là Hóa Nguyên cảnh thất trọng đã ngoài hóa nguyên cao giai võ giả mới có tư cách thi triển.

Mà người này toàn thân khí tức, tựa hồ còn nếu so với Hàn Tiêu sư tôn Mục Văn Xuyên càng tăng kinh khủng.

"Công. . . Công tử, đó là người hay là quỷ à?" Diệp Huyền nom nớp lo sợ nói.

"Là thứ người, hơn nữa còn là cái phi thường phi thường lợi hại người." Hàn Tiêu hít sâu một hơi, thấp giọng nói: "Xem chừng được có Huyền Băng cung thái thượng trưởng lão mạnh như vậy a."

Bóng đen kia chậm rãi tiếp cận, hiển lộ ra rồi tướng mạo.

Đó là một cái gầy trơ cả xương lão đầu, hai mắt trắng dã, xem xét cũng biết là cái mù lòa, nhưng hắn đi khỏi đường tới lại cùng thường nhân không khác, tựa hồ đối với phía trước hết thấy, rõ như lòng bàn tay.

Hàn Tiêu biết rõ cùng loại với Tà Long chi thị tinh thần dò xét có thể tại tinh thần chỉ hải trong xây dựng một cái nguyên vẹn ngoại giới hoàn cảnh hình nổi án, bởi vậy cũng không biết là kỳ quái.

"Ân? Tiểu oa nhi, các ngươi tới nơi này làm gì?" Lão mù lòa tại hai người 30 bước bên ngoài chậm rãi dừng lại, trầm giọng nói: "Muốn đi tìm cái chết sao?"

Hàn Tiêu nhún vai cười cười, "Lão tiên sinh, ngươi có thể tới, chúng ta làm sao lại không thể tới rồi hả?"

Lão mù lòa hừ nhẹ một tiếng, "Ta khuyên các ngươi từ đầu tới đây, chạy về chỗ đó, Quỷ vương sắp xuất hiện, đây cũng không phải là đùa giỡn đấy."

"Quỷ vương?" Hàn Tiêu nhếch miệng, ha ha cười nói: "Chỉ sợ hiện tại đã không phải là Quỷ vương rồi, ta lại nghe nói hắn đã tìm được rồi Kí Chủ, chỉ sợ đã tu thành một Tu La Vương rồi."

"Ân? Ngươi còn biết Tu La Vương?" Lão mù lòa ngẩng đầu nhìn thẳng rồi Hàn Tiêu, trống trơn trong hốc mắt, mặc dù không có có thần thái, nhưng lại có một loại quỷ dị chấn động, đó là tinh thần dò xét chấn động.

"Ngươi còn biết cái gì?" Lão mù lòa có chút kích động mà hỏi thăm.

Hàn Tiêu nhún vai, thản nhiên nói: "Ta biết ngay nhiều như vậy rồi, lão tiên sinh, ngươi là tới làm cái gì hay sao?"

"Không có quan hệ gì với ngươi." Lão mù lòa nghe Hàn Tiêu cũng không biết tình huống khác, lập tức đối với hắn đã mất đi hứng thú, chống Chiêu Hồn Phiến, trực tiếp lướt qua rồi Hàn Tiêu.

Chỉ xa xa lưu lại một câu, "Tiểu oa nhi, khuyên ngươi nhanh chóng ly khai Vụ Khê thành, đừng làm nhà mình tánh mạng."

"Thần thần bí bí." Nhìn qua cái kia lão mù lòa bóng lưng rồi đi, Hàn Tiêu không khỏi nhún nhún mày cọng lông.

"Công tử, chúng ta làm sao bây giờ?" Diệp Huyền lộ ra có chút hoảng hốt thất thố, hai ngày này gặp được đồ vật, hoàn toàn là nàng văn sở vị văn (*mới nghe lần đầu) đồ vật, hết thấy, đều chỉ có thể ý lại Hàn Tiêu rồi.

"Theo sau." Hàn Tiêu cắn răng một cái, nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng đi nhanh hướng về lão mù lòa sau lưng đuổi theo.

Cái này lão mù lòa, khẳng định biết rõ một mấy thứ gì đó!

. . .

Từ từ tây nghiêng.

Bên đường cây cối, kéo xuất thật dài bóng mờ, càng thêm nồng đậm sương mù, dần dần theo lòng đất bay lên, đem nguyên bản tựa âm u con đường che lấp được càng thêm u ám.

Càng là xâm nhập Vụ Khê thành, chung quanh liền càng ngày càng yên tĩnh, tựa tiếng côn trùng kêu vang cũng bắt đầu chậm rãi tuyệt tích, trong lúc vô hình, phảng phất có một tòa núi lớn, trùng trùng điệp điệp áp tại trong lòng tựa như.

"Hắc hắc, Huyền Nhi, tại đây rất yên tĩnh, hơn nữa không có cương thi, buổi tối đoán chừng có thể ngủ một tốt cảm giác rồi." Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, ôn nhu cười nói.

Diệp Huyền mắt trắng không còn chút máu, tại loại này địa phương quỷ quái, cũng tựa Hàn Tiêu như vậy không có tim không có phổi, còn ngủ được cảm giác rồi.

Rốt cục, phía trước xuất hiện một đầu rộng rãi đại đạo, ven đường phòng ốc cũng bắt đầu nhanh chóng tăng nhiều lên, nhưng duy nhất không thay đổi đây, là cái loại này như là chết mất bình thường yên tĩnh.

Tại đây, hẳn là Vụ Khê thành khu náo nhiệt rồi.

Chỉ thấy đầy đường cửa hàng, trà tứ, lữ điểm cái gì cần có đều có, chính tề đường cái, xa xa vườn hướng vô tận xa xa.

Một hồi âm gió thổi qua, xoáy lên rơi là tả tả héo úa cùng giấy tiền vàng mã theo gió tung bay.

Không lẽ trong thành thị, không có một bóng người.

Chắc là tại những Âm Sát đó chỉ khí mang tất cả thời điểm, tất cả mọi người lập tức tử vong rồi, biến thành một đồng cái xác không hồn, sau đó bị vị kia mở ra Âm Sát giới môn gia hỏa thao túng, di chuyển tại Vụ Khê thành bên ngoài.

Vắng ngắt trong thành thị, chỉ có phía trước truyền ra "Bầm, bầm, bầm" tiếng vang.

—— đó là lão mù lừa cái kia cán Chiêu Hồn Phiến trụ thanh âm . .

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Câu hồn đại trận

Sắc trời, triệt để đen lại.

Một hồi âm gió thổi qua đường đi, phát ra "Hô... Hô..." tiếng vang, phảng phất là vô số âm hồn Lệ Quỷ tại thể lương kêu thảm, lại để cho người toàn thân lỗ chân lông không tự giác sinh ra nổi da gà.

"Công... Công tử."

Giờ phút này, Diệp Huyền trên cơ bản toàn bộ người đều động ở Hàn Tiêu trên người.

Bỗng nhiên, phía trước lão mù lừa dừng bước, Chiêu Hồn Phiến vừng vàng đốn trên mặt đất, toàn thân tản mát ra nhàn nhạt kim mang, chỉ là tại đây toàn bộ nhạ kim sắc quang mang ở bên trong, ẩn ẩn lộ ra một loại đỏ sậm chi sắc.

Hàn Tiêu là ngẩn người, chỉ thấy tại cuối ngã tư đường, bỗng nhiên lặng yên không một tiếng động bay tới một hồi đồng nghị mây đen.

Không, xác thực mà nói, hẳn là một hồi đồng nghị đấy, quỷ vân.

Đó là do vô số âm linh hội tụ mà thành màu đen sương mù, tất cả dữ tợn Lệ Quỷ, giương nanh múa vuốt, bay bổng chạy vội mà đến.

Trong chớp mắt, cũng đã vọt tới lão mù lừa bên người.

Lão mù lừa sắc mặt trầm xuống, trực tiếp ngắt cái thủ quyết, một đạo Tử Kim bát quái ấn phù, đột nhiên sinh ra, đem thân thể của hắn một mực hộ tại trong đó.

"Hai người các ngươi, ngàn vạn không nên lộn xộn!" Lão mù lừa hướng phía Hàn Tiêu hai người hô to một tiếng, chợt thì thảo nhấc tới khỏi chú ngữ đến.

Sau một khắc, trong tay hắn cái kia cán Chiêu Hồn Phiến lên, lập tức lộ ra hóa xuất câu hồn sứ giả, đem những cái...kia dữ tợn vong hồn, thu nạp tiến vào Chiêu Hồn Phiến trong.

Bá bá bá!

Quý ảnh vô biên vô tận, mặc dù bị lão mù lòa đã thu phục được không ít, nhưng vẫn là có thêm vô số oán linh, phá tan lão mù lòa phong tỏa, hung mãnh hướng về Hàn Tiêu mãnh liệt phốc mà đến.

Diệp Huyền ôm tại Hàn Tiêu trong ngực, bàn tay như ngọc trắng gắt gao xiết chặt rồi Ngọc Nữ kiếm, cắn đôi môi mềm mại, bối rối không liệu.

"Huyền Nhi đừng sợ." Hàn Tiêu trong tay phải, Phần Tịch kiếm dĩ nhiên ra khỏi vỏ!

"Ông!"

Thân kiếm khẽ run lên, một cổ vô hình chấn động, đột nhiên khuếch tán đi ra ngoài.

Trong chớp mắt, những cái...kia oán linh mãnh liệt đánh tới, cảm nhận được cái kia một vòng chấn động về sau, lại tựa hồ như đã bị nào đó kinh hãi giống như, nhanh chóng hướng phía hai bên tản ra, căn bản không dám tới gần Hàn Tiêu mây may.

"Coi như các ngươi thức thời!" Hàn Tiêu lạnh lùng cười cười, những...này oán linh nếu là dám tiến vào thân thể của mình, chỉ sợ lập tức cũng sẽ bị Tà Long chi hỏa phân là tro tàn.

Vèo! Vèo! Vèo!

Cái này một nhóm lớn oán linh tới cũng nhanh, đi được nhanh hơn!

Lão mù lòa thu hồi Tử Kim bát quái ấn phù, trường thờ phào một cái, "Thật là lợi hại câu hồn đại trận!"

Hàn Tiêu thu hồi Phần Tịch, nhạt cười nhạt nói: "Ta ngược lại là cảm thấy rất lơ lửng bình thường nha."

Lão mù lòa cười lạnh một tiếng, hừ nhẹ nói: "Vừa rồi nếu là động nửa bước, lập tức cũng sẽ bị oán linh xâm nhập trong cơ thể, đến lúc đó chỉ sợ các ngươi ba hồn bảy vía đều cũng bị trực tiếp câu đi thôi!"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu luôn luôn hay không cười cười, hần thân mang Tà Long Phần Thiên luân, trong cơ thể ở một đầu Thái Cổ Tà Long, Nhâm gì oán linh dám vào xâm chính mình thân hình, cái kia thuần túy tự là muốn chết.

"Lão tiên sinh, vừa rồi đa tạ rồi, không biết tiên sinh tôn tính đại danh?" Hàn Tiêu xõng cái kia lão mù lòa đã thành cái kiếm lễ, tuy nhiên hần cũng không cần lão mù lòa trợ giúp, nhưng đối với Phương dù sao hảo tâm nhắc nhở rồi một câu, có thể thấy được cái này lão mù lòa hần không phải là cái gì tà mà ngoại đạo.

"Hừ, ta tên gì không trọng yếu, ta khuyên các ngươi trời vừa sáng, lập tức ly khai, nơi đây Âm Dương nghịch chuyển, đã triệt để biến thành quỷ vực." Lão mù lòa lắc đầu, thờ dài: "Ngươi sống, không nên đặt chân Quỷ Vực."

"Vậy còn ngươi? Ngươi vì sao tiến đến?" Hàn Tiêu thân nhiên nói: "Ngươi là muốn đi đóng cửa Âm Sát giới môn sao?"

"Ngươi cũng biết ngược lại là không ít sao?" Lão mù lòa sắc mặt hơi đổi, "Ta chỉ là tận lực đền bù đã từng phạm phải sai lầm, đây là chuộc tội, mà các ngươi, không cần phải bồi thượng một cái mạng nhỏ."

"Chuộc tội?" Hàn Tiêu lần nữa sững sốt, đang muốn mở miệng hỏi thăm, một hồi gió lạnh bỗng nhiên thổi qua, xoáy lên trên mặt đất mấy Trùng giấy tiền vàng mã, chung quanh cảnh vật cũng bắt đầu vận vận biến ảo lên.

Lão mù lòa theo trong túi quần lấy ra mấy Trùng hoàng phù, trong miệng nói lầm bầm thì thầm vài câu chú ngữ, cái kia một đúm hoàng phù lập tức nổ thành nhiều đốm lửa.

"Tật! Càn thanh chính khí! Bất Hoặc tâm thần!"

Ông!

Một đạo Âm Dương Thái Cực Đồ theo lão mù lòa quanh thân nhộn nhạo ra, chung quanh âm khí lập tức tiêu tán, cảnh vật lại lần nữa khôi phục bình thường.

"Hừ, còn muốn lại thi triển câu hồn đại trận, không khỏi quá xem thường ta lão mù lòa đi à nha!" Lão mù lòa nằng to một tiếng, trong tay Chiêu Hồn Phiến trên mặt đất trùng trùng điệp điệp một châu, hết thấy vô căn cứ, đều tản tan vỡ!

Hàn Tiêu mí mắt có chút nhảy dựng, lão gia hỏa này đạo thuật tạo nghệ, tựa hồ nếu so với Huyền Băng cung Thần Mộc Đường đường chủ lợi hại gấp mấy chục còn không ngớt mà!

"Lão tiên sinh, ngươi đây là cái gì đạo thuật? Thật là lợi hại." Hàn Tiêu xõng cái kia lão mù lòa dựng thẳng lên một căn ngón tay cái, tự đáy lòng tán thán nói.

Đạo thuật của hần sở dĩ lợi hại, dựa vào là Tà Long chi lực, nhưng cái này lão mù lòa đây chính là hàng thật giá thật ah!

"Có liên quan gì tới người?" Lão mù lòa như trước bắt cận nhân tình, lông mày có chút nhíu, lại nói: "Đêm nay các người sợ là đi không được nữa, chúng ta trước tìm một chỗ bày trận nghỉ ngơi, nếu không cả đêm đều cùng những... này Tà Linh đối kháng, chính là lão mù lòa ta cũng gánh không được."

Đát! Đát!

Một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Hàn Tiêu theo tiếng nhìn lại, khoe miệng lập tức treo lên một vòng đường cong: Cái kia "Huyền Kiếm minh" chín người, quả nhiên đến rồi.

Theo lý thuyết, Huyền Kiếm minh chín người có lẽ sớm là đến đây, bắt quá ven đường rõ ràng lại suu tầm đến rồi. Diên Thúc Quang hạ lạc, mập mạp kia Từ Thiệu Khanh nói cái gì cũng muốn đi truy tra, kết quả làm trễ nãi mấy ngày, cuối cùng nhất hay là còn đem người cho mất dấu rồi.

Cũng coi như bọn hắn vận khí tốt, nếu là sớm đến mấy ngày, chỉ bằng bọn hắn đạo hạnh, đoán chừng còn chưa đủ cho mở ra Âm Sát giới môn Tà Linh lấp bao tử đây này.

Một chuyến mười người, vội vàng mà đến.

Hàn Tiêu lông mi nhảy lên, xem ra Tiết Mộ Quân cô nàng kia cũng tới.

Dọc theo con đường này, bọn hắn tự nhiên cũng không thể tránh khỏi đã tạo ngộ một sóng lớn cương thi, theo Tiết Mộ Quân dọa được trắng bệch trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có thể thấy được một hai.

"Xem đi, ta không có lừa các người a." Tiết Mộ Quân gắt gao ôm lấy Trương Nhược Hư cánh tay, trong miệng còn lải nhải lắm bảm: "Nói cho các người sớm chút ra, hiện tại tốt rồi, toàn bộ Vụ Khê thành lý người, tất cả đều biến thành cương thi rồi."

Trương Nhược Hư mặt trắng như nước, trường kiếm trong tay lên, dính đầy cương thi màu đen máu đen.

"Việc này, phải nhanh chóng báo danh sư môn, lại để cho sư thúc sư bá bọn hắn nhúng tay đã tham dự." Đạo Linh tông Từ Thiệu Khanh sâu hít sâu một hơi, mặt sắc mặt ngưng trọng nhìn xem Vụ Khê thành ở trong chỗ sâu một cái âm khí nồng nặc nhất địa phương, trầm giọng nói: "Ta không nhìn lầm lời mà nói..., hắn là có Tà Linh mở ra Âm Sát giới môn, muốn đem Vụ Khê thành biến thành quỷ vực!"

"Ân." Trương Nhược Hư nhẹ gật đầu, đột nhiên xem thấy phía trước trên đường phố đứng đầy ba đạo nhân ảnh, lập tức rút kiếm dẫn ở trước ngực.

"Chỗ đó tựa hồ có người sống khí tức!" Trương Nhược Hư khẽ quát một tiếng, lập tức hướng phía phía trước công tặc mà đi.

Huyền Kiếm minh mọi người đồng thời cảnh giác, thi triển thân pháp, bước nhanh đuổi kịp Trương Nhược Hư. Xuyên qua một tầng tầng nồng đậm sương mù về sau, cuối cùng nhìn rõ ràng rồi đường đi đầu kia ba người.

Tiết Mộ Quân đôi mắt dễ thương lóe lên, không thể tưởng tượng nổi lên tiếng kinh hô: "Ông trời...ơ...i? Các người tại sao lại ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Thái Thanh Thuần Dương Trận

"Chúng ta làm sao lại không thể ở chỗ này?" Hàn Tiêu ha ha cười cười, "Tiết cô nương, bởi vì cái gọi là hữu duyên thiên lý đến gặp gỡ, chúng ta duyên phận này có thể sâu....!"

"Duyên người cái đại đầu quỷ!" Tiết Mộ Quân trắng rồi Hàn Tiêu liếc, "Quý Vực cũng dám xông loạn, thật sự là không biết sống chết."

Trương Nhược Hư cười xấu hổ cười, nhẹ nhàng kéo Tiết Mộ Quân cánh tay, xong Hàn Tiêu đã thành cái kiếm lễ, âm giọng nói: "Hàn công tử, người khi nào đến hay sao? Có từng thấy cái gì chuyện kỳ quái phát sinh?"

Hàn Tiêu nhếch miệng, thần nhiên nói: "Ta cũng mới là vừa xong mà thôi, có chuyện gì, có thể hỏi vị lão tiên sinh này, hắn chỉ sợ biết biết không ít tình huống đây này."

Tiết Mộ Quân quay đầu lại hung hăng khoét rồi Trương Nhược Hư liếc, thờ phỉ phỉ nói: "Người chánh ta làm cái gì, ta lại không có nói sai, hừ, thằng này chỉ biết vương chân vương tay!"

Hàn Tiêu có chút bất đắc dĩ nhún vai, xem ra cô nàng này đối với chính mình thành kiến hay là rất lớn đây này!

"Tốt rồi Tiểu Quân." Trương Nhược Hư đã cắt đứt Tiết Mộ Quân lời mà nói..., quay đầu lại lại hướng lão mù lò chấp tay thi lễ một cái, "Tại hạ Tiên Kiếm Môn Trương Nhược Hư, xin hỏi tiên sinh tôn tính đại danh?"

Lão mù lò ánh mắt trống rỗng, không mang theo một tia thần thái, chỉ là thần nhiên nói: "Nguyên lai là Tiên Kiếm Môn cao đồ, ta lão mù lò không có gì tôn tính, cũng không có gì đại danh, lão mù lò tự là lão mù lò."

"Ách..." Trương Nhược Hư trầm ngâm một lát, mới lại nói: "Như vậy tiên sinh cũng biết cái này Vụ Khê thành tại sao lại biến thành một mảnh Quỷ Vực?"

Lão mù lò cười lạnh một tiếng, "Người ý định ngay ở chỗ này nói chuyện?"

"Có gì không ổn sao?" Trương Nhược Hư sư xuất Tiên Kiếm Môn, kiếm thuật tuy nhiên rất cao minh, nhưng đạo pháp lại tương đương lơ lửng bình thường, căn bản chú ý không đến trong hư không gần đây sát cơ.

"Con đường này bị bày ra câu hồn đại trận, không nên ở lâu, tất cả đi theo ta a."

Nói xong, lão mù lò liền bay thẳng đến phía trước đi nhanh bước đi, Hàn Tiêu không chút nghĩ ngợi, vội vàng nắm Diệp Huyền đi theo.

Trương Nhược Hư quay đầu lại nhìn mập mạp kia Từ Thiếu Khanh liếc, thấp giọng hỏi: "Từ sư đệ, hắn nói là sự thật sao?"

"Àn, tại đây xác thực có câu hồn đại trận." Từ Thiếu Khanh nhẹ gạt đầu, nhéo lông mày đầu lẩm bẩm nói: "Kỳ quái chính là, cái này lão mù lò trên người tựa hồ có chúng ta Đạo Linh tông nguyên lực chấn động, nhưng lại có chút bất đồng."

"Quản không được nhiều như vậy rồi, trước theo sau." Trương Nhược Hư quyết định thật nhanh, lập tức làm ra quyết định.

Không bao lâu, cái kia lão mù lò liền dẫn mọi người đi tới rồi trên thị trấn miếu thành hoàng, ra hiệu mọi người đêm nay tự ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm

Tất cả mọi người tiến vào đại điện về sau, lão mù lò lại từ trong lòng lấy ra một chi ống trúc nhỏ, vòng quanh đại điện đi rồi một vòng, ở chung quanh rơi vài vòng tiếp theo lưu hương tro đồng dạng đồ vật.

Tất cả mọi người tò mò nhìn hắn, muốn nhìn một chút hắn rốt cuộc muốn bỏ cái gì trận pháp.

Chỉ thấy lão mù lò họa (vẽ) đã xong vòng vòng mấy lúc sau, trực tiếp đem ống trúc hướng không trung quăng ra, cần nát ngón trỏ, lung tung tại trong hư không hoạch xuất từng đạo phù văn, máu tươi đứng tại lưu hương tro lên, hiện lên một đạo Thiên Thiên màu tím kim sắc quang mang, vững vàng rơi xuống trong đại trận, hình thành một ít hình thù kỳ quái ẩn ẩn.

Làm xong đây hết thảy về sau, hắn mới đi tới trong đại trận, quát to: "Tật! Thiên Cương Vô Cực, Huyền Thanh dương trận! Kết giới!"

Chỉ nghe "Xôn xao" một tiếng, những cái...kia lưu hương tro lập tức thiêu đốt lên, sau một lát, hỏa diễm dập tắt, trên mặt đất để lại một bức màu đỏ sậm trận đồ.

Từ Thiếu Khanh kinh hô một tiếng, "Đây là ta Đạo Linh tông Thái Thanh Thuận Dương Trận! Tiên bối, người đến tốt cùng là người phương nào?"

Lão mù lò cũng không đáp lời, chỉ là thần nhiên nói: "Chư vị nếu không phải muốn chết, đêm nay vô luận nghe được cái gì, thấy cái gì, đều không thể đi ra cái này tòa đại điện."

Từ Thiếu Khanh bước nhanh đi đến lão mù lò trước mặt, cung kính nói: "Thứ cho văn bối thất lễ, cái này Thái Thanh Thuận Dương Trận chính là ta Đạo Linh tông bất truyền bí mật, tiên bối thế nhưng mà ta Đạo Linh tông hơn hai mươi năm trước mất tích cái vị kia sư thúc tổ?"

Lão mù lò vẫn đang không có phản ứng Từ Thiếu Khanh, "Phanh" một tiếng cầm trong tay cái kia cán Chiếu Hồn Phiến cầm trên mặt đất, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, ngắt cái thủ quyết liền bắt đầu nhập định.

Một cỗ rất nhỏ thần thức chấn động theo lão mù lò trong cơ thể tản ra, chậm rãi phủ kín rồi cả tòa đại điện.

Hàn Tiêu lông mi có chút nhảy lên, ở đây trong mọi người, cũng chỉ có hắn có thể cảm ứng được cái này một đám thần thức chấn động rồi.

"Thần thức đã có thể phóng ra ngoài tiến hành dò xét, như vậy đọc tin tức thời điểm, xa so trực tiếp xem phải có hiệu suất nhiều a!" Hàn Tiêu mí mắt bỗng nhiên nhắm, lặng lẽ lấy ra trước kia tại Thiết Sơn ở ngoại ô Quý Trường Phong đưa cho hắn cái kia khối ngọc bội.

Quý Trường Phong nói đây là một bộ tu luyện cương lĩnh, nếu như không phải dùng con mắt nhìn, phải hay là không có lẽ dùng thần thức đi dò xét đâu này?

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, thả ra một đám thần thức chỉ lực, rót vào này cái trong ngọc bội.

Đột nhiên, hắn mạnh mẽ cảm giác mình tựa hồ tiến vào cái nào đó không gian, tự cùng lúc trước bị hút vào đến Tà Long Phần Thiên luân ở trong đồng dạng.

Quả nhiên, cái này vốn "Sách" nguyên lai là như vậy xem đây!

Trước mắt là một mảnh màu đen hư không, nhưng là tại trong hư không, nhưng lại có từng màn lỏng lẻo hình ảnh, một đồng lớn văn tự đồ hình theo trước mắt thoáng qua, thỉnh thoảng đều là Mãng Hoang Đại Thế Giới văn tự.

"Ha ha, học giỏi một môn tinh tế ngôn ngữ, là một kiện cỡ nào chuyện trọng yếu ah!" Hàn Tiêu có chút đắc ý một hồi, sau đó lập tức tập trung tinh thần, bắt đầu đọc ở trên nội dung.

Phía trên nhất một quyển sách, ghi chính là cảnh giới phân chia.

Trước đó, Hàn Tiêu chỉ biết là võ giả tu luyện trước bốn cái cảnh giới: Hậu thiên rèn thể, Tiên Thiên Ngưng Khí, Ngưng Mạch cảnh, Hóa Nguyên cảnh.

Mà ở cái này bộ tu luyện cương lĩnh trong lại giới thiệu đằng sau còn có: Thần nguyên cảnh, Thần Hải Cảnh, Tạo Hóa Cảnh, thiên mệnh cảnh, cửu chuyển cảnh cùng nhập thần cảnh cái này sáu cấp độ.

Hậu thiên cảnh giới tạm thời bất luận, Ngưng Khí, ngưng mạch, hóa nguyên cái này ba cái cảnh giới, được gọi là Ngưng Nguyên Tam Cảnh, cảnh giới này, thông qua tu luyện nguyên lực đến tăng thực lực lên.

Mà theo thần nguyên cảnh bắt đầu, sẽ tiếp xúc đến thần thức chi đạo, bởi vậy lại được gọi là luyện thần Tam Cảnh, kể cả rồi thần nguyên, thần hải, Tạo Hóa ba cái đại cảnh giới.

Theo thiên mệnh cảnh sau này, lại biết lái thủy tiếp xúc đến một loại khác càng thêm cao thâm mật trắc lực lượng, ở trên cũng không nói tí mĩ, chỉ là giới thiệu cuối cùng này Tam Cảnh, cũng được gọi là Niết Bàn Tam Cảnh.

...

Xem hết cái này một quyển sách nội dung bên trong, Hàn Tiêu nội tâm lập tức nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

Nguyên lai Hóa Nguyên cảnh về sau còn có nhiều như vậy cấp độ, xem ra, chính mình nếu muốn tìm hồi trở lại cha mẹ của mình, còn có rất dài rất dài lộ phải đi ah!

Đọc đã xong cảnh giới quyển sách nội dung, Hàn Tiêu ý thức, vừa trầm vào đến rồi một cái khác quyển sách "Ngự kiếm tâm pháp" trong sách quý.

...

Hàn Tiêu thần thức chìm vào đến rồi Quý Trường Phong cho hắn cái kia miếng "Thác ấn tinh thạch" bên trong, lại không biết nhục thể của hắn giờ phút này chính mở to con mắt, vẫn không nhúc nhích sờ ngay tại chỗ.

Diệp Huyền chứng kiến hắn cái này bức ngực như gà gồ bộ dáng, dọa được hoa dung thất sắc, cuống quýt loạng choạng cánh tay của hắn, hoảng sợ nói: "Công tử... Công tử! Ngươi làm sao vậy? Công tử, ngươi đừng dọa Huyền Nhi ah! Ô ô ô..."

Ngoại trừ cái kia lão mù lừa bên ngoài, tất cả mọi người bị Hàn Tiêu lại càng hoảng sợ, cho rằng hắn nhận lấy Tà Linh ăn mòn.

"Hừ, sớm gọi các ngươi đừng tới, hiện tại biết hậu quả đi à nha!" Tiết Mộ Quân có chút sợ hãi hướng Trương Nhược Hư bên cạnh nhích lại gần, hiển nhiên cũng bị Hàn Tiêu cái này bộ dáng dọa được không nhẹ, cho rằng Thái Thanh Thuần Dương Trận ở trong cũng đã không an toàn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Nửa đêm quỷ gõ cửa

"Ô ô..." Diệp Huyền gấp đến độ chân tay luống cuống, dùng sức lay động Hàn Tiêu thân thể, thấy hắn tựa hồ mất hồn giống như, chết sống không được tới.

Nha đầu kia trong nội tâm lo lắng, đang chuẩn bị rời cái kia lão mù lừa "Cứu" Hàn Tiêu một mạng.

Nhưng không ngờ Hàn Tiêu bỗng nhiên tỉnh lại, ôn nhu giữ nàng lại cánh tay, ôn nhu cười nói: "Huyền Nhi, ta không sao."

Diệp Huyền xem Hàn Tiêu tỉnh lại, lập tức nhào vào trong ngực của hắn, nghẹn ngào nói: "Công tử, người hù chết Huyền Nhi rồi, ô ô..."

Hàn Tiêu vội vàng đem Diệp Huyền ôm vào trong ngực, cười ha hả trêu chọc nàng nói: "Huyền Nhi đừng khóc á..., ta cho người kể chuyện cười a."

"Lại nói một cặp thanh niên nam nữ bị trong nhà bức hôn, không có biện pháp đành phải đi thân cận. Tại thân cận thời điểm, vị công tử kia tự hỏi cô nương nói, người thích gì dạng nam nhân đâu? Vị cô nương kia phi thường thẹn thùng mà nói, người ta chỉ là một cái nhân nhật nữ tử, cho nên muốn tìm một cái nhân nhật nam tử!"

Hàn Tiêu cười hi hi rồi lại cười, ánh mắt phiết hướng Diệp Huyền, tà mị cười nói: "Sau đó vị công tử kia tự cùng cô nương kia chia tay rồi, nói là bọn hắn không thích hợp, người biết rõ đây là tại sao không?"

Diệp Huyền chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, vẻ mặt đơn thuần nói: "Vì cái gì à?"

Hàn Tiêu mày kiếm nhảy lên, vô cùng lẳng lơ cười nói: "Hắc hắc, vị công tử kia nói, thực xin lỗi, chúng ta không thích hợp, bởi vì ta có hai cái trứng trứng."

"Công tử, người... Người xấu lắm!" Diệp Huyền khuôn mặt đỏ lên, gắt gao cắn đôi môi mềm mại, muốn cười lại lại cảm thấy cái này chuyện cười thật sự là quá...

Quá không thuần khiết rồi!

"Ha ha!" Ngược lại là trên điện mấy cái Huyền Kiếm minh nam tính kiếm khách đám bọn họ ha ha phá lên cười, hướng phía Hàn Tiêu dựng thẳng lên một căn ngón tay cái.

Đặc biệt là mập mạp kia Từ Thiếu Khanh còn vẻ mặt hèn mọn bí ối nói: "Hàn huynh đệ, có hay không cái khác chuyện cười à nha? Lại đến một cái quá!"

"Hừ!" Tiết Mộ Quân đồng dạng khuôn mặt hơi đỏ lên, hung hăng khoét rồi Hàn Tiêu liếc, "Hạ lưu!"

Vừa mới dứt lời, miếu thành hoàng đại môn bỗng nhiên truyền đến vài tiếng tiếng gõ cửa.

Cửa sổ cũng "Két.." Một tiếng bị gió thổi khai mở, một hồi gió lạnh kẹp lấy mấy Trương giấy tiền vàng mã, rót cửa sổ mà vào!

Chỉ là, những cái...kia giấy tiền vàng mã còn chưa rơi xuống, đã bị trên mặt đất lóng lánh mà khởi một đạo cản khôn Thái Cực Đồ ngăn cản trên không trung, từ kim sắc ánh lửa lóe lên, giấy tiền vàng mã biến mất, tựa hồ cũng không từng tiến vào qua.

"Đông —— đông —— đông —— "

"Đông! Đông!"

Ngoài cửa, liên tiếp năm âm thanh tiếng gõ cửa vang lên, như là một thanh búa tạ, đánh tại mọi người trong lòng.

"Móa nó, lão tử thiên không tin cái này tà rồi!" Một gã Huyền Kiếm minh thành viên trưởng kiếm rung động, liền muốn phá cửa mà ra.

"Chờ một chút!" Lão mù lòa thò tay hư trao thoáng một phát, đem người nọ ôm ôm rồi trở về, âm thanh lạnh lùng nói: "Người không có chú ý tới vừa rồi gõ cửa tiết tấu sao?"

"Hi!" Mọi người đều là hít sâu một hơi, Tiết Mộ Quân hoảng sợ nói: "Không hay xảy ra!"

Lão mù lòa nhẹ gật đầu, "Sợ là có Tà Linh đã tìm tới cửa!"

Hắn đang khi nói chuyện, Thái Thanh Thuần Dương Trận trận vân bỗng nhiên lần nữa lóng lánh mà lên, một hồi âm khí thổi đến mà đến, trực tiếp đem đại môn xông tới ra.

Lão mù lòa biến sắc, vội vàng lấy ra một bả lá bùa, hướng phía chính phía trước ném rơi vài mà ra, lớn tiếng thì thầm: "Thiên Địa Vô Cực, cản khôn mượn pháp! Tà Linh hiện hình, tặc!"

"Phanh!"

Lá bùa ở phía trước không trung đột nhiên nổ tung, màu xám hào quang lóe lên, mọi người mơ hồ có thể chứng kiến một cái màu trắng bạch hư ảnh, đứng ở đại điện bên ngoài, vẻ mặt dữ tợn kêu thảm.

"Ah!" Tiết Mộ Quân hét lên một tiếng, lập tức nhào vào rồi Trương Nhượng Hư trong ngực, cô nàng này ngoài miệng nói được không sợ trời không sợ đất đấy, lá gan nhỏ nhất đứng là nàng.

Ngược lại là Diệp Huyền hai ngày này bị dọa đến nhiều hơn, ngược lại trấn định đi một tí.

Hàn Tiêu thể ở trong, Tà Long Phần Thiên luân bỗng nhiên "Ông ông" kịch chấn lên, một cỗ màu đỏ sậm hào quang nhập vào cơ thể mà ra, Hàn Tiêu

biến sắc, vội vàng thu nhiếp tinh thần, không ché Phần Thiên luân lại lần nữa bình tĩnh trở lại.

Nhưng cái kia ánh sáng màu đỏ tuy nhiên lóe lên tức thì, có thể Thái Thanh Thuần Dương Trận bên ngoài u hồn giống như là gặp được khắc tinh giống như, dọa được chạy trốn chết, ở đâu còn dám tiếp tục công kích.

Mọi người chỉ cho là lão mù lừa lá bùa lợi hại, nhưng lại không biết những... này u hồn là bị Hàn Tiêu thể nội Tà Long khí tức dọa chạy đấy.

Ô... Ô...

Âm khí kéo khỏi từng cơn gió lạnh, hóa thành từng tiếng làm cho người sờn hết cả gai ốc kêu khóc!

"Ai, thật sự là làm vậy ah!" Lão mù lừa thở dài một tiếng, "Tôi đều là những cái...kia hồn quy vô chỗ oan hồn, chính thức đem ra sử dụng Tà Linh Quỷ vương, nhưng như cũ trốn ở cái này phiền Quỷ Vực một chỗ, chưa từng lộ diện."

Trương Nhược Hư hít sâu một hơi, bỗng nhiên đứng lên nói: "Chúng ta thân là chính đạo đệ tử, trừ ma vệ đạo nghĩa bất dung từ, mấy vị sư đệ, ai nguyện ý đi với ta bên ngoài điều tra thoát một phát đạo kia Âm Sát giới môn chỗ?"

"Ta đi thôi." Từ Thiệu Khanh do dự một lát, hay là quyết định cùng Trương Nhược Hư cùng một chỗ hành động, Huyền Kiếm minh bên trong, tu vi của hắn không phải mạnh nhất đây, nhưng luận đạo thuật, mặt khác tám người trời cùng một chỗ đều không có hắn lợi hại.

"Ta cũng đi!"

"Ta cũng đi!"

Rất nhanh, lại có vài tên Huyền Kiếm minh thành viên gia nhập thám hiểm đội ngũ.

"Tốt!" Trương Nhược Hư trên mặt lộ ra mỉm cười, cười vang nói: "Chính là mấy cái oán linh có cái gì đáng sợ đấy, Từ sư đệ, Lý sư đệ, Triệu sư đệ ba người các ngươi theo giúp ta đi điều tra Âm Sát giới môn, những người khác lưu thủ tại đây."

Nói xong, Trương Nhược Hư lại quay đầu nhìn về phía lão mù lừa, thăm dò tính mà hỏi: "Tiền bối, người cảm thấy như thế nào?"

"Ai!" Lão mù lừa than nhẹ một tiếng, "Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, mà thôi mà thôi, ta cùng các ngươi đi, những người khác ở lại trong trận, ngàn vạn không nên chạy loạn."

Tiết Mộ Quân vốn muốn phản đối, có thể Trương Nhược Hư ở đâu chịu đồng ý lại để cho nàng cùng chính mình đi mạo hiểm, chết sống không đáp ứng, Tiết Mộ Quân không lay chuyển được, đành phải giữ lại.

Lão mù lừa cùng Trương Nhược Hư mấy người thoáng thu thập thoáng một phát pháp bảo cùng lá bùa, chuẩn bị xuất phát.

Từ Thiệu Khanh niết động thủ bí quyết, đem đại môn mở ra, một hồi gió lạnh gào thét lên cuốn vào, ngoài cửa tiếng đập cửa im bật mà dừng, từng đạo u hồn hướng phía đại điện lao đến, rồi lại bị Thái Thanh Thuần Dương Trận chặn bên ngoài.

Lão mù lừa Chiêu Hồn Phiến nhẹ nhàng vung lên, câu hồn sứ giả lộ ra hóa đi ra, ở phía trước mở đường.

"Thành tây âm khí nặng nhất, có lẽ tự là Âm Sát giới cửa mở khai chi địa, chúng ta qua đi xem." Lão mù lừa trầm giọng nói ra.

"Hết thầy nghe tiền bối an bài!" Trương Nhược Hư hướng lão mù lừa cúi người hành lễ, biểu lộ thái độ.

...

Lưu lại Ninh Kiếm Đào đưa mắt nhìn Trương Nhược Hư bọn người đi xa về sau, lập tức đóng lại đại môn, có buộc tốt cửa sổ, quay trở về Thái Thanh Thuần Dương Trận ở trong.

"Hàn huynh đệ, người nếu là sợ hãi lời nói, có thể trước ngủ." Ninh Kiếm Đào quay đầu lại nhìn Hàn Tiêu liếc, hắn cũng không biết Hàn Tiêu thực lực, chỉ đem làm hắn là thứ bình thường Ngưng Khí nhất trọng võ giả, cho nên mới có này vừa nói, dù sao ở trong mắt hắn xem ra, Hàn Tiêu căn bản cũng là không giúp đỡ được cái gì đây.

"Hắc hắc, ta có cái gì phải sợ đấy." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, ánh mắt phất hướng Tiết Mộ Quân, cười hắc hắc nói: "Ngược lại là Tiết cô nương vừa rồi dọa được không nhẹ nha."

"Hừ!" Tiết Mộ Quân trừng Hàn Tiêu liếc, tức giận nói: "Bỏ cô nương mới vừa rồi là không có chuẩn bị cho tốt, nếu cái kia oán linh tái xuất hiện, bỏ cô nương khẳng định không sợ hãi!"

"Ha ha..." Hàn Tiêu trong nội tâm một hồi xem thường, nào có quỷ dọa người thời điểm sẽ nói cho người biết, vốn quỷ đại gia muốn tới rồi, người chuẩn bị sẵn sàng chờ ta đến dọa ah!

Bất quá Hàn Tiêu cũng không có ngờ đến sẽ cùng cái này điều ngoa đại tiểu thư nói cái gì đạo lý, chỉ là xong nàng làm cái mặt quỷ, liền quay đầu lại đi đùa giỡn Diệp Huyền rồi.

Nếu mà so sánh, hay là nhà của ta Huyền Nhi thiệt nhiều á!

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Âm linh huyền tượng

Thành Hoàng mặt nội.

Hàn Tiêu không nhìn thẳng rồi Tiết Mộ Quân cái kia gần muốn ăn ánh mắt của người, lại cho Diệp Huyền nói mấy cái "Rất ô rất ô" chuyện cười, đem Diệp Huyền nha đầu kia chọc cho mặt đỏ tới mang tai, liên tục gất giọng: "Công tử người xấu lắm, ta không thích nghe người nói đùa lời nói rồi!"

Hàn Tiêu xem nàng cái kia vẻ mặt thẹn thùng nhưng lại, nhin không được cười hắc hắc nói: "Không giảng chuyện cười thật nhàm chán, bằng không thì chúng ta sao sao đất a."

Diệp Huyền bĩu một cái đôi môi mềm mại, vội vàng dùng bàn tay như ngọc trắng chống đỡ Hàn Tiêu lồng ngực, cùng Hàn Tiêu ở chung được lâu như vậy, nàng tự nhiên biết rõ "Sao sao đất" ý vị như thế nào.

Trước mặt nhiều người như vậy hôn môi, vậy cũng thật muốn mắc cỡ chết người ta rồi!

"Hạ lưu phi!" Tiết Mộ Quân hung hăng trừng ở Hàn Tiêu, Thành Hoàng miếu đại điện tựu ít như vậy đại, nàng tự nhiên cũng đã nghe được Hàn Tiêu "Chuyện cười".

Một cái so một cái, càng xấu xa!

"Ta cũng không phải giảng cho người nghe đấy." Hàn Tiêu nhếch miệng, bỗng nhiên kêu lên: "Ai nha, người có ba gấp, ta xuất đi tiểu tiện thoáng một phát!"

Diệp Huyền vội vàng bắt lấy Hàn Tiêu cánh tay, cắn răng nói: "Ta cũng muốn đi!"

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, cười xấu xa nói: "Huyền Nhi, ta đi hừ hừ ài, người cũng muốn đi theo?"

Diệp Huyền khuôn mặt đỏ lên, cũng không trả lời, nhưng bàn tay như ngọc trắng lại gất gao bắt lấy Hàn Tiêu không phóng, một đôi con ngươi sáng ngời chặt chẽ thất ở trên người hắn.

Nàng mới không tin Hàn Tiêu thật sự là đi tiểu tiện đấy, nhất định là muốn vụng trộm đi ra ngoài điều tra Vụ Khê thành âm khí nơi phát ra.

Còn có, tìm được phụ thân của Tô Lâm, độ hán Luân Hồi!

Hàn Tiêu chép miệng, thầm nghĩ thế gian này hiểu rõ nhất chính mình đấy, thật sự là không ai qua được Diệp Huyền nha đầu kia rồi.

"Được rồi, chúng ta đây cùng đi hừ hừ a." Hàn Tiêu cười hắc hắc rồi một tiếng, liền nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, chuẩn bị ly khai.

Tiết Mộ Quân thấp giọng mắng: "Thật sự là lười con lừa thượng mài đồ cắt đất nhiều!"

Ninh Kiếm Đào gặp Hàn Tiêu hai người muốn đi ra ngoài, vội vàng khuyên nhủ: "Hàn công tử, bên ngoài nguy hiểm, hơn nữa Thành Hoàng mặt nội ứng nên có phương pháp liên địa phương, không cần đi ra ngoài nữa à."

"Ài, Ninh huynh có chỗ không biết rồi, cổ nhân từng từng nói qua, bên ngoài hào khí tốt, đi tiểu vung được nhanh!" Hàn Tiêu nhưng lại về mặt lo lắng nói.

Ninh Kiếm Đào khoe miệng có chút run rẩy rồi thoáng một phát, thầm nghĩ trong lòng: Người muốn chính là cái cổ nhân a!

"Hơn nữa, người không biết đồng tử nước tiểu có thể trừ tà sao?" Hàn Tiêu thập phần vô liêm sỉ nói.

Mọi người hơi sững sờ, giống như xác thực có như vậy cái thuyết pháp.

Chỉ có Diệp Huyền khuôn mặt càng thêm đỏ bừng thêm vài phần, công tử cùng chính mình cũng không biết mây mưa thất thường bao nhiêu lần rồi, ở đâu hay là cái gì thân đồng tử. . .

Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền, nhẹ nhàng mở ra đại môn.

Một hồi gió lạnh thổi đến tiền đến, vô số oán linh lập tức đánh tới, nhưng bỏ nhào vào một nửa, gió lạnh một hồi nhanh quay ngược trở lại, lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Những.. này âm hồn chắc là cảm ứng được rồi Hàn Tiêu thê nội cái kia cổ kinh khủng Tà Long chi hóa.

"Coi như các người chạy trốn nhanh." Hàn Tiêu nhếch miệng, đem đại môn một lần nữa khép lại, liền nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, đi nhanh đi thẳng về phía trước.

Cảnh ban đêm càng sâu.

Đen kịt trên đường cái, gào thét gió lạnh, thổi bay đầy trời giấy tiền vàng mã, bốn phía lộ ra một mảnh vắng ngắt.

Chỉ có đường đi hai bên chiều bài, lá cờ vải, bị gió lạnh thổi trúng bay phất phới, một ít không có khép lại cửa sổ bị thổi làm "Kèo kẹt kèo kẹt", phát ra âm thanh chói tai.

Hàn Tiêu không nói một lời, chỉ là nắm Diệp Huyền, hướng về phía tây âm khí nồng nặc nhất phương hướng, bước nhanh bước đi.

Ước chừng đi rồi mấy trăm trượng xa, bốn phía cảnh vật, rất nhanh bóp méo lên.

Theo âm khí càng ngày càng nặng, chung quanh hết thảy, đều bị hoàn toàn bao phủ tại một mảnh tối tăm lu mờ mịt trong sương mù, cơ hồ đưa tay không thấy được năm ngón.

Hô. . . Hô. . .

Một hồi gió lạnh thổi đến mà qua, sương mù dần dần tiêu tán, hết thảy trước mắt, đột nhiên kịch biến.

Giờ phút này, hai người đứng là đã thân ở một mảnh vô tận mộ phần trong trăng, sau lưng, chính là một đạo vực sâu vạn trượng.

"Công tử. . ." Diệp Huyền vẫn ở đôi môi mềm mại, gắt gao túm ở Hàn Tiêu cánh tay.

"Ai bảo người càng muốn theo tới." Hàn Tiêu thò tay tại nàng tiểu Quỳnh trên mũi nhẹ nhàng một phong, ôn nhu nói: "Không cần sợ hãi, thế gian này có thể làm bị thương ta Hàn Tiêu quý, chỉ sợ còn chưa ra đời đây này."

Xùy~~~~~ Xùy~~~~~

Một hồi bùn đất buông lỏng thanh âm, từ tiền phương truyền đến.

Trước mắt bãi tha ma đột nhiên duỗi ra từng con đen sì bàn tay, sau đó, một mảnh dải hẹp cánh tay mở ra bùn đất, sau đó chỉ thấy từng khóa dữ tợn đầu lâu theo mặt đất chui ra.

Cương thi!

Bất quá, những.. này cương thi hiển nhiên không phải lúc đến gặp được cái chủng loại kia Zombie, mà là một loại nắm giữ lấy nhất định Âm Sát chi lực thi quỷ, có thể thúc dục âm sát khí tiến hành công kích, lực lượng cũng so Zombie cường hãn gấp trăm lần.

Một đôi trống rỗng hốc mắt, đột nhiên bay lên từng đoàn từng đoàn lục u u ma troi, tại trong hốc mắt nhảy lên lập lòe, tản ra một cỗ làm cho người hít thở không thông khí tức.

Rống~~~~

Chậm rãi, những cái..kia thi quỷ động đi lên, cứng ngắc hướng phía Hàn Tiêu hai người, tới gần tới.

"Hừ hừ, cùng ta chơi Chương Nhân pháp?" Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, cảm bốc lên một cái thủ quyết, thì thảo thì thầm: "Âm Dương quý chú, hư không Vô Tướng! Hết thảy Như Lai! Âm Nhãn, khai mở!"

Ngón giữa tại mi tâm một điểm, trong mắt hiện lên một đạo hồng quang, trực tiếp mở ra Âm Dương Thụ Đòng.

Chung quanh, cái đó còn có cái gì bãi tha ma, ngược lại là bay đầy chục đạo màu trắng bạch hư ảnh, giương nanh múa vuốt gào thét, vừa tiếp xúc với Hàn Tiêu ánh mắt, lập tức tự như chó nhà có tang, tứ tán mà đi.

Diệp Huyền vẫn đang bị ảo giác chỗ mê hoặc, về mặt ngưng trọng nắm bắt Ngọc Nữ kiếm, theo nàng, những cái..kia thi quỷ, đã sắp bỏ nhào vào trên người của bọn hắn đến rồi.

Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, cảm bốc lên thủ quyết, tại nàng chỗ mi tâm nhẹ nhẹ một chút, thay nàng cũng mở ra Âm Dương Thụ Đồng.

Diệp Huyền thân thể mềm mại run lên, chỉ cảm thấy trước mắt vật đổi sao dời, thoáng cái liền từ bãi tha ma bị lôi trở lại Vụ Khê thành đường đi bên trong.

"Ah, công tử, vừa mới là làm sao vậy?" Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn qua Hàn Tiêu, khuôn mặt dọa được trắng bệch, "Ta nhìn thấy thật nhiều thiệt nhiều cương thi, đem chúng ta đều bao vây!"

"Chẳng qua là âm khí quá mức nồng đậm sinh ra ảo giác mà thôi, ta đã thay ngươi mở ra Âm Dương Thụ Đồng, có thể hiểu rõ hư vô, không là ảo giác chỗ mê hoặc." Hàn Tiêu ôn nhu vuốt ve Diệp Huyền mái tóc, nhẹ giọng giải thích nói.

Diệp Huyền ôn nhu mà đem đặt đến thủ chôn ở Hàn Tiêu trong ngực, hé miệng nói: "Công tử, Huyền Nhi thật là vô dụng, một điểm cũng giúp không được bề bộn."

"Huyền Nhi như thế nào sẽ không có dùng." Hàn Tiêu vịn chính thân thể mềm mại của nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nhà của ta Huyền Nhi thế nhưng mà trên thế giới nhất thật tinh mắt nữ nhân, ngay cả ta đều hâm mộ nàng có một cái tốt như vậy công tử, lớn lên lại đẹp trai, bản lĩnh lại cao!"

"Công tử!" Diệp Huyền hờn dỗi trắng rồi Hàn Tiêu liếc, hẳn đây là khoa trương nàng hay là khoa trương chính mình đây này!

Chợt đấy, mặt đường thượng lại là một hồi gió lạnh đánh úp lại, không trung phiêu đảng lấy oán linh tất cả đều núp vào, một đạo sương mù, theo đường đi ở trong chỗ sâu dần dần tản mát ra, trong chớp mắt, càng làm Hàn Tiêu hai người bao phủ.

Đem làm sương trắng phủ kín bốn bề, vẻ này sâm lãnh hàn khí, lập tức lại để cho Diệp Huyền thân thể mềm mại run lên, ôm Hàn Tiêu cánh tay, càng là đem sức vài phần.

Cuối ngã tư đường, một mảnh đông nghịt bóng dáng, bỗng nhiên phiêu đảng tới!

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: U hồn kỵ binh

"Trả lại?" Hàn Tiêu mày kiếm nhíu một cái, trong nội tâm đột nhiên sinh ra một tia bất an, vội vàng triệu ra Phản Tịch kiếm, ngưng mắt nhìn qua phía trước.

Vù! Vù! Vù!

Một mảnh kia đông nghịt bóng dáng, dần dần hiển lộ ra ra, đúng là vô số võ trang đầy đủ u hồn kỵ binh!

Đây là một loại có chút cao thâm Quỷ đạo kỳ thuật, dùng Âm Sát chi lực gia trì âm linh, luyện hóa thành tất cả u hồn kỵ binh, cực đại đề cao oán linh các phương diện năng lực.

Chỉ thấy cái kia đông nghịt một mảng lớn u hồn kỵ binh bốn tập mà đến, vạn mã lao nhanh, cực kỳ đồ sộ.

Chỉ là chạy vội tầm đó, hào không một chút tiếng vang, trong tay cầm âm khí trường thương lợi mâu, đều là lóe ra sâu kín hàn quang, xa xa hướng phía Hàn Tiêu hai người phách trăm mà đến.

"Hừ hừ, đến ah!" Hàn Tiêu nhưng lại không tránh cũng không né, trực tiếp đem Diệp Huyền hộ tại sau lưng, tùy tiện nở nụ cười, hào không một chút vẻ sợ hãi.

"Bô bô!"

Xông lên phía trước nhất một đầu u hồn kỵ binh cùng bên cạnh bên kia u hồn kỵ binh châu đầu ghé tai bô bô trò chuyện với nhau cái gì, sau đó toàn thân dẫn khí bay vọt, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, bay thẳng đến Hàn Tiêu thân thể, đụng tới.

"Suru suru suru!"

Theo cái này đầu u hồn kỵ binh xông tới mà ra, ngay sau đó, một đầu lại một đầu u hồn kỵ binh cũng theo sát phía sau, nhanh chóng đã vượt qua Hàn

Tiêu thân thể.

"Ah!"

Diệp Huyền kinh hô một tiếng, chỉ là không đợi nàng kêu ra tiếng, chỉ thấy Hàn Tiêu trên người lập loè khỏi một đạo màu đỏ sậm hào quang, theo trong thân thể của hắn xuyên việt đi qua cái kia chút ít u hồn kỵ binh, vậy mà toàn thân dấy lên hùng hực Liệt Diễm, trong nháy mắt, đúng là đốt cháy được không còn một mảnh.

"Hắc hắc, đáng đời." Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng vui vẻ, những cái thứ này ý vào Âm Sát chi lực hộ thể, rõ ràng dám can đảm xâm nhập thân thể của mình, thật sự là không chết qua.

Có lẽ là bị phía trước bị đốt luyện những cái...kia u hồn kỵ binh "Tứ trạng" dọa sợ, liền tiếp chết rồi gần trăm cái u hồn kỵ binh về sau, còn lại cái kia chút ít u hồn kỵ binh cũng không dám nữa tiếp tục xâm nhập Hàn Tiêu thân thể.

"Bô bô!"

Những cái...kia kỵ binh lại là nói mấy thứ gì đó, chợt vung vẩy bắt tay vào làm trong âm khí chiến đao chiến mâu, hướng phía Hàn Tiêu thân thể hung hăng chém xuống.

"Thật sự là ngu xuẩn." Hàn Tiêu lạnh lùng cười cười, những...này u hồn kỵ binh đầu óc hiển nhiên không dùng được, binh khí của bọn hắn thuộc về giống như bọn họ đều là âm khí cấu thành đấy, đổi thành binh khí công kích, kết quả tự nhiên cũng giống như vậy đấy.

Quả nhiên, những cái...kia u hồn kỵ binh binh khí chém vào Hàn Tiêu trên người, lập tức bốc cháy lên hùng hực Liệt Diễm, hơn nữa theo binh khí, trực tiếp đem thân thể của bọn hắn, cũng cùng nhau đốt cháy...mà bắt đầu.

Diệp Huyền một đôi mắt đẹp gắt gao nhìn thẳng Hàn Tiêu, hoàn toàn không cách nào lý giải vì cái gì những cái...kia oán linh dụng một cái đến Hàn Tiêu tự sẽ trực tiếp lửa cháy.

Theo lý thuyết, Huyền Băng cung công pháp đều là Huyền Băng thuộc tính đấy, Hàn Tiêu nguyên khí cũng có thể là băng hàn thuộc tính mới đúng a.

"Bô bô!" Những cái...kia u hồn kỵ binh triệt để không có triệt, nguyên một đám ngơ ngác sững sờ tại nguyên chỗ, chưa từng gặp được qua phiền toái như vậy nhân loại, dọa cũng dọa không nổi, tổn thương cũng không gây thương tổn.

Bọn hắn đột nhiên cảm giác được, thành quý thật khó!

"Công tử, bọn hắn đang nói cái gì nha?" Diệp Huyền nhìn chút ít u hồn kỵ binh châu đầu ghé tai bộ dáng, nhìn không được có chút tò mò...mà bắt đầu.

"Ta chỉ có thể mở ra Âm Dương Thụ Đồng chứng kiến chúng, nhưng là ta cũng sẽ không âm phủ ngôn ngữ." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, Âm Dương quỷ thuật bên trong có thể không có gì mở ra "Âm Dương tai" đạo thuật.

U hồn kỵ binh cảnh giác nhìn xem Hàn Tiêu, đều là lộ ra một tia sợ hãi.

"Đều rút đi, còn dám trên chóc bốn công tử, ta cho các ngươi quý đều không làm được." Hàn Tiêu sắc mặt lạnh lẽo, trong tay Phần Tịch kiếm hiện lên một đạo màu đỏ sậm hào quang, dọa được những cái...kia u hồn kỵ binh lạnh run lên.

Hàn Tiêu mục tiêu là tìm được mở ra Âm Sát giới môn Tà Linh, mà những...này oán linh, tất cả đều là hàm oan mà chết du hồn dã quỷ, nếu là bị hắn Tà Long chi hỏa phần luyện, cái kia thật có thể là vĩnh viễn không siêu sinh, liền Luân Hồi cơ hội cũng bị mất.

Hắn đã đáp ứng Tô Lâm muốn siêu độ cái này tòa quý thành vong hồn, bởi vậy, nếu không có tất yếu, hắn cũng không muốn bị thương những...này oán linh "Quý mệnh".

"Hừ hừ, khẩu khí thật lớn!" Một cái âm lãnh thanh âm theo đường đi đuổi ra truyền đến, đúng là một cái đang mặc tuyết trắng quần áo nữ tử theo âm khí bên trong chậm rãi đi ra, trong tay còn cầm một bả sát khí nghiêm nghị âm khí trường kiếm.

Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền đều là sững sờ, nữ tử này sắc mặt trắng bệch, thân thể có chút trong suốt, nhưng so với những thứ khác oán linh muốn ngưng thực nhiều lắm, hiển nhiên có chút đạo hạnh.

"Tu luyện rồi Quý đạo oán linh sao?" Hàn Tiêu nhíu lông mày, nhàn nhạt nói ra: "Cô nương, ngươi cũng đã biết tu luyện Quý đạo về sau, rốt cuộc không cách nào một lần nữa Luân Hồi rồi, hơn nữa mỗi cách 60 năm liền sẽ phải chịu Thiên Phật lượng kiếp, một cái không cẩn thận, cái kia chính là tan thành mây khói, vĩnh viễn không siêu sinh."

"Hừ, không cần ngươi quan tâm." Nữ tử áo trắng hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Niệm ngươi đối với ta u hồn kỵ binh hạ thủ lưu tình, ta khuyên ngươi nhanh chóng ly khai Vụ Khê thành, nếu không, các loại Viêm Ma xuất thế, các ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

"Viêm Ma?" Hàn Tiêu trong nội tâm khẽ động, nguyên lai cái kia mở ra Âm Sát giới môn gia hỏa gọi Viêm Ma.

"Ngươi nói là Tô gia gia chủ theo tổ trong mộ vô ý mang đi ra ác linh sao?" Hàn Tiêu tiếp tục hỏi.

Nữ tử áo trắng sững sờ nhìn thẳng Hàn Tiêu, kinh ngạc nói: "Người như thế nào sẽ biết?"

"Trùng hợp ở ngoài thành gặp được Tô gia tiểu thư Tô Lâm." Hàn Tiêu nhếch miệng, lại cũng không có giấu diếm.

Nữ tử áo trắng thần sắc có chút buồn bã, cắn răng nói: "Nàng... Nàng hiện tại như thế nào?"

"Ta đã tiễn đưa nàng trọng vào luân hồi." Hàn Tiêu nhìn thẳng nữ quý, nhân nhạhỏi: "Người cùng Tô Lâm là quan hệ như thế nào?"

"Có liên quan gì tới người?"

Nghe được Tô Lâm đã Luân Hồi, nữ tử áo trắng trong mắt hiện lên một tia vui mừng, nhưng lại cũng không trả lời Hàn Tiêu vấn đề, ngược lại hỏi: "Như vậy, Bát Hoang Hóa Long châu tại trên người của người rồi hả?"

"Không sai." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, mày kiếm giương lên, nói: "Như thế nào, người muốn?"

"Ta không muốn, bắt quá cái kia Viêm Ma có lẽ sẽ rất có hứng thú." Nữ tử áo trắng cười lạnh một tiếng, "Hiện tại tình cảnh của người, chỉ sợ càng thêm nguy hiểm gấp trăm lần. Viêm Ma nếu là biết rõ Bát Hoang Hóa Long châu tại trên người của người, khẳng định sẽ không bỏ qua người."

"Hắn muốn Bát Hoang Hóa Long châu làm cái gì?" Hàn Tiêu nghi ngờ nói.

"Theo Tô gia gia chủ theo tổ trong mộ mang về đến một bản nhật ký ở trên ghi lại, Bát Hoang Hóa Long châu chính là mở ra Vũ Chiêu Vương mộ cái chìa khóa." Nữ tử áo trắng trầm giọng nói: "Viêm Ma tựa là nương tựa theo Phần Thiên bảo quyền một bộ tàn cuốn, mới có được khủng bố như thế tu vi đây, người cảm thấy hắn có thể hay không muốn đạt được nguyên vẹn Phần Thiên bảo quyền?"

"Viêm Ma tu luyện qua Phần Thiên bảo quyền?" Hàn Tiêu đồng tử có chút co rút lại, thầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ Phần Thiên bảo quyền là quý đạo bí thuật?

"Tóm lại, ta khuyên người có xa lắm không, đi thật xa. Viêm Ma không phải loại người như người nho nhỏ Ngưng Nguyên Cảnh giới võ giả có thể đối phó đây, chỉ có Tam đại Thánh tông luyện thần cao thủ đến đây, có lẽ còn có một đường hi vọng." Nữ tử áo trắng thật sâu thở dài một tiếng, chợt dẫn theo chung quanh u hồn kỳ binh, người nhẹ nhàng rời đi.

Hàn Tiêu thấy kia áo trắng nữ quý dần dần đi xa, đột nhiên hướng phía bóng lưng của nàng hô: "Cô nương, còn không biết người tên là gì đâu này?"

Hồ... Hồ...

Một hồi gió lạnh gào thét mà qua, xa xa, sâu kín truyền đến một cái nhỏ bé thanh âm, "Điện Cơ."

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Viêm Ma

"Điện Cơ... " Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, hơi có chút thờ dài nói: "Là thứ mỹ nhân, đáng tiếc."

Điện Huyền cái mũi nhỏ nhú một cái, lằm bằm nói: "Đáng tiếc cái gì, chẳng lẽ lại người còn có lẽ đoạn người quý tình chưa xong?"

"Ha ha." Hàn Tiêu một bả ôm Điện Huyền eo nhỏ nhắn, nhẹ nhàng khơi mào cảm của nàng, cười xấu xa nói: "Ta ngược lại là không có ý kiến, chỉ sợ Huyền Nhi cái này tiểu đám chưa bao không vui ah."

"Hừ." Điện Huyền cái miệng nhỏ nhắn một quyết, u oán mắt trắng không còn chút máu, "Ta mới không phải tiểu đám chưa bao đâu rồi, công tử người yêu tìm ai tìm ai, đâu có chuyện gì liên quan tới ta!"

Hàn Tiêu cười ha ha một tiếng, "Đợi ta đem cái gì kia Viêm Ma tiêu diệt, sau đó ta không nên cho người tìm trăm tám mươi cái Thiếu nữ nữ, dù sao cũng không mắc mớ gì tới người, đúng không?"

"Người dám!" Điện Huyền cắn răng, tức giận trừng mắt nhìn Hàn Tiêu liếc, nhưng thấy Hàn Tiêu vẻ mặt vui vẻ, lại không khỏi khuôn mặt đỏ lên, ngượng ngùng rù xuống rồi đặt đến thủ.

Đột nhiên, một thanh âm xa xa theo đường đi ở trong chỗ sâu truyền đến, "Hừ hừ, là ai muốn tiêu diệt Viêm Ma?"

Sau một khắc, chỉ thấy một gã đang mặc màu hồng đỏ thăm trường bào trung niên nam tử, đi nhanh tới.

Cái này nam tử áo đỏ khuôn mặt có chút anh tuấn, nhưng toàn thân mang theo một cỗ quỷ dị tà ác khí tức, nhất là vậy đối với con người, như là hai khóa hồng bảo thạch bình thường khám nghiệm tại trong con mắt, xuyên suốt xuất một cỗ cuồng ngạo không bị trói buộc khí thế.

Nhưng thấy hắn đi lại vững vàng, nhìn như hành động chậm chạp, nhưng chỉ một trong nháy mắt, cũng đã đứng lại tại Hàn Tiêu đối diện.

Người này, có được thật thể, cũng không phải là oán linh.

Nhưng loáng thoáng, lại vẫn đang vẫn có một cỗ Âm Sát chi lực, theo trong cơ thể của hắn phát ra.

Hàn Tiêu đồng tử có chút co rút lại, lập tức kết luận rồi người này, nhất định chính là vị do Quỷ đạo nhập ma đạo, ngược lại tu luyện rồi Tu La Đạo Viêm Ma!

Viêm Ma từ đầu đến chân tinh tế đánh giá Hàn Tiêu liếc, hắc hắc quái nở nụ cười, "Tiểu tử, đem Bát Hoang Hỏa Long châu giao ra đây a, bốn tọa có thể tha cho người khỏi chết, càng ban cho người Phần Thiên bảo quyển vô thượng thần công, bất quá, người phải đem linh hồn của người, triệt để giao cho ta!"

Hàn Tiêu trong nội tâm lập bộp một tiếng, như cái kia Viêm Ma là oán linh, hắn một chút cũng không sợ, nhưng là người này đã thật sự có được thể, Tà Long chi lực đối với hắn khắc chế, cũng tựa như đương có hạn rồi.

"Đem linh hồn cho người, không phải là muốn ta chết đi." Hàn Tiêu đem Diệp Huyền hộ tại sau lưng, hai mắt cảnh giác nhìn xem Viêm Ma.

Dựa theo cái kia Diệp Cơ thuyết pháp, Viêm Ma có lẽ đã là Luyện Thần cấp cái khác cao thủ, chính mình đối phó cao giai Hóa Nguyên cảnh võ giả đều có chút khó khăn, cái này Viêm Ma, hắn nhất định là làm không được rồi.

Mẹ đây, thật là xui xẻo! Hết lần này tới lần khác lão mù lòa còn không tại!

Hàn Tiêu trong nội tâm thầm mắng một tiếng, sớm biết như vậy tựa bắt đắc chí cường chạy loạn rồi.

"Không muốn cũng không có sao, các loại bốn tọa giết người, tự nhiên có một vạn loại phương pháp có thể nô dịch người." Viêm Ma hắc hắc cười quái dị một tiếng, tay phải móng tay đột nhiên duỗi ra nửa xích dài hơn, lạnh lạnh như Bạch Cốt trường đao, hung hăng hướng về Hàn Tiêu cổ họng, ôm đồm xuống.

Vù!

Phần Tích trên thân kiếm, ánh sáng màu đỏ lóe lên, cái kia Viêm Ma năm phiến móng tay lập tức liền tận gốc chặt đứt, nếu không có hắn thu hồi kịp thời, chỉ sợ liền thủ chương đều cũng bị sinh sinh chém xuống.

"Tốt nóng rực kiếm!" Viêm Ma đồng tử co rút lại, có chút kinh hãi nhìn thẳng Hàn Tiêu, tại móng tay của hắn tiếp xúc đến mũi kiếm lập tức, hắn cảm giác mình giống như đem trực tiếp tiến vào nham thạch nóng chảy thiết trong nước giống như, ở đằng kia chút ít trực tiếp đoạn chỗ, còn có một cỗ đốt trội mùi thối.

"Ha ha, kiếm này, bốn tọa đã muốn!" Viêm Ma cười lớn một tiếng, hắn đã là Viêm Ma, tự nhiên là tu luyện hỏa hệ công pháp, loại này ẩn chứa hỏa hệ linh khí bảo vật, đúng là hắn yêu nhất.

"Hừ!" Hàn Tiêu trường kiếm trong tay run lên, một mảnh màu đỏ sậm kiếm khí hướng phía Viêm Ma hung hăng chém tới.

Tốc độ ánh sáng tầm đó, đã thấy cái kia Viêm Ma thân thể, đúng là vô cùng quỷ dị biến mất ngay tại chỗ, tốc độ cực nhanh, quả thực làm người nghe kinh sợ!

Hàn Tiêu không chút nghỉ ngơi, lập tức thi triển Huyết Liên kiếm ca, bộc phát ra hơn mười đạo sắc bén vô cùng kiếm khí.

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng đạo vô cùng khủng bố kiếm khí điên cuồng đẩy ra, đường đi hai bên phòng ốc đã bị kiếm khí mang tất cả, ầm ầm sụp đổ mà xuống.

"Đi!" Hàn Tiêu một phát bắt được Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, cái này Viêm Ma mạnh mẽ rồi tỉnh rồi mù, bằng thực lực của hắn, sợ là trảo không thể.

"Muốn chạy? Hỏi qua bốn tọa rồi sao?" Viêm Ma dữ tợn cười một tiếng, thân ảnh theo trong hư không bước ra.

Tranh!

Một tiếng thanh thúy kiếm minh thanh ở bên trong, một thanh màu hồng đỏ thăm trường kiếm, đột nhiên ra khỏi vỏ.

Kiểm của hắn, đồng dạng là một thanh huyết sắc trường kiếm, chỉ có điều so về Phần Tịch, nhiều ra rồi một tia u ám quý oán chi khí.

Chỉ thấy ánh sáng màu đỏ bùng lên mà lên, ở đằng kia cũng huyết sắc trường kiếm vung vẩy phía dưới, Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền chỉ cảm thấy toàn thân huyết khí một hồi kích động, tựa hồ tùy thời đều muốn nhập vào cơ thể mà ra.

"Quý Đạo Luyện Huyết đại pháp!" Hàn Tiêu mí mắt một hồi kinh hoàng, thằng này đã sửa tu rồi Tu La Đạo, rõ ràng còn có thể thi triển Quý đạo quý thuật!

"Hắc hắc, nguoi sai rồi, đây là Phần Thiên bảo quyền Phần Huyết Luyện Hồn quyết!" Viêm Ma dữ tợn cười cười, trong tay Huyết Kiếm rung động, trực tiếp chém ra một đạo như thác nước bình thường màu đỏ màn sáng.

Hàn Tiêu liền tranh thủ Diệp Huyền đẩy ra, đồng thời thúc dục khởi toàn thân nguyên lực, dùng Huyết Liên kiếm ca, rất nhanh chém về phía ánh sáng màu đỏ.

"Thú vị!" Viêm Ma tay phải cầm kiếm, tay trái một trảo, hóa thành một cái cực lớn huyết sắc quý thủ, mạnh mẽ chụp vào Hàn Tiêu.

Hàn Tiêu chỉ cảm thấy toàn thân huyết dịch lẫn mình, hồn phách cũng tựa hồ cũng bị dẫn dắt đi ra ngoài, rốt cuộc bắt chấp rất nhiều, trực tiếp bộc phát ra rồi nội khí hải trong chất chứa Tà Long Vạn Hoàng công chi lực.

Hồng mang bắt đầu khởi động, cùng cái kia Viêm Ma lẫn nhau đối ứng, nếu không cẩn thận phân chia, thật muốn cho rằng hai người tu luyện chính là cùng một loại công pháp.

"Nguyên lai nguoi cũng là người trong tà đạo." Viêm Ma dữ tợn cười một tiếng, trong tay nhưng lại nửa điểm không lưu tình, thúc dục lấy quý dị thân pháp, vờn quanh tại Hàn Tiêu quanh thân, không ngừng tiến công.

Chỉ là, hắn càng đánh càng là kinh hãi, tiểu tử này rõ ràng thoát nhìn chỉ có Ngưng Khí nhất trọng, nhưng lại có thể đột nhiên bộc phát Ngưng Mạch đỉnh phong cấp bậc nguyên lực, hơn nữa cái loại này nguyên lực phẩm chất, cơ hồ có thể so với hóa nguyên đỉnh phong rồi.

Đáng sợ nhất chính là, Hàn Tiêu cái kia một tay kiếm thuật, quả thực là xuất thần nhập hóa, mỗi lần Viêm Ma muốn trọng thương hắn thời điểm, rõ ràng có thể dùng tinh chuẩn vô cùng dự đoán, sinh sinh đem Viêm Ma bức mờ.

Bởi vì, Viêm Ma nếu là cường hành công kích đến đi, nhất định cũng sẽ bị Hàn Tiêu trường kiếm đâm thủng.

Phần Tịch kiếm uy lực, Viêm Ma vừa rồi thể nhưng mà một kiếm đã lĩnh giáo rồi, hắn cũng không muốn bị Phần Tịch kiếm phá hủy này là Tu La thể, nếu không một lần nữa tìm kiếm Kí Chủ, lại muốn tổn hao đại lượng thời gian.

"Hay là vị kiếm đạo cao thủ!" Viêm Ma rốt cục có chút không kiên nhẫn được nữa, thân ảnh nhảy ra mười trượng có hơn, trường kiếm trong tay cao giọng cao khỏi đầu hình, đột nhiên hét lớn một tiếng: "Minh Hòa Phần Thần Trảm!"

Kiểm khí tan hết, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy trái tim tựa hồ bị người hung hăng bắt thoáng một phát, thân hình đột nhiên định trụ, ngẩng đầu nhìn hướng về phía bầu trời.

Ở đằng kia phiên sơn màu đen, âm khí lượn lờ giữa không trung, một đoàn huyết sắc hào quang, như là chói mắt Thái Dương bình thường chói mắt, viêm trong ma thủ Huyết Kiếm, lập tức trở nên toàn thân đỏ sẫm, bốn phía Âm Sát chi lực như là Phong Quyển Tàn Vân bình thường bị hướng phía Huyết Kiếm tụ lại, hình thành một bả thiêu đốt lên hùng hực ma troi huyết sắc chi nhận.

Hàn Tiêu cảm thấy hoảng hốt, cảm nhận được quanh thân không gian tựa hồ cũng bị hoàn toàn phong tỏa, một kiếm này, tuyệt đối với có thể tạo thành một kích trí mạng.

Ông!

Bầu trời đột nhiên buồn bã, toàn bộ không gian cũng tựa hồ bị vô hạn co rút lại, gần hơn, áo đỏ Viêm Ma lạnh lùng cười cười, cao giọng quát: "Trảm!"

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Nhiếp Cửu Dương

Tranh!

Huyết quang lóe lên, một đạo huyết sắc mũi kiếm, phách trăm mà xuống, cuồng bạo cương phong, trực tiếp đem bốn phía âm khí thổi tan, hai bên phòng ốc, thành từng mảnh ngã xuống, hóa thành tro bụi.

Hàn Tiêu đem Truy Điện thân pháp thi triển đến mức tận cùng, nhìn xem tránh thoát trước mặt mà đến Huyết Nhận, nhưng toàn bộ bầu trời, vậy mà đều bị vẻ này đốt huyết luyện hồn chi lực nhuộm trở thành một mảnh đỏ sậm chi sắc, phô thiên cái địa huyết hồng kiếm quang, tựa như là bạo vũ lê hoa bình thường trút xuống mà xuống, gọi người tránh cũng không thể tránh!

Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền đều là bị cổ này huyết sắc kiếm khí bao phủ đi vào, kiếm khí chưa đến, cái kia cổ bá đạo nóng rực cương phong, đã là đem Hàn Tiêu hai gò má chà xát được một hồi đau nhức.

Oanh! Oanh! Oanh!

Vô số đạo Huyết Quang Trảm rơi trên mặt đất, gió lên đầy trời bụi mù, đại địa cũng theo đó rung rung.

Áo đỏ Viêm Ma chính là đặt chân rồi luyện thân chi đạo cường giả, toàn lực làm phía dưới, căn bản không phải Hàn Tiêu có thể lực địch đây.

"Hừ hừ! Cùng bốn tọa đối nghịch, chỉ có một con đường chết!" Viêm Ma trong mắt lộ ra một vòng hàn quang, "Minh Viêm Ma xuất thế, trên trời dưới đất, Duy Ngã Độc Tôn!"

Từng đạo huyết quang đánh rớt, đạo huyết quang tan hết, đường đi đã bị oanh kích được cảnh hoang tàn khắp nơi, mạng nhện bình thường nổ tung ra, nhưng là, lại hết lần này tới lần khác không thấy Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền thi thể?

"Ân?" Viêm Ma sắc mặt hơi đổi, ngưng thần chung quanh, lại hoàn toàn không cách nào cảm giác đến Hàn Tiêu khí tức.

Nhưng là sau một khắc, một cổ làm hấn toàn thân đều cảm thấy run rẩy khí tức, lại đột nhiên tịch cuốn tới, như là Viễn Cổ Thần Sơn trấn áp mà đến, mặc dù là hấn, cũng có một loại không cách nào thở dốc cảm giác.

"Chính là một cái thần nguyên cảnh con sâu cái kiến, còn trên trời dưới đất, duy ngời độc tôn?" Một cái cười lạnh, âm trầm trầm truyền tới.

Viêm Ma đột nhiên quay đầu lại, lại gặp phía sau của mình, một đạo thân ảnh màu đen, lẳng không đứng lặng, chân đạp hư không!

Tại hai tay của hấn, phân biệt mang theo một người, thỉnh linh đúng là vừa rồi trên mặt đất Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền, tựa cùng mang theo hai cái con gà con bình thường nhẹ nhõm tùy ý.

Lẳng không hư bộ!

Viêm Ma sắc mặt kịch biến, loại thủ đoạn này, mà ngay cả luyện Thần Cảnh giới võ giả cũng căn bản không có khả năng nắm giữ ah!

Hàn Tiêu bị cái kia người áo đen dẫn theo cổ áo, trong nội tâm đồng dạng kinh hãi vạn phần.

Người này vừa mới tại ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, chỉ là đuổi một đầu ngón tay sẽ đem cái kia đủ để cho chính mình vạn kiếp bất phục huyết quang kiếm khí ngăn cản tại bên ngoài.

Cái này áo đen nam tử, 1% ngàn, nhất định là theo cao giai vị mặt mà đến "Thiên Ngoại khách đến thăm" !

"Ngươi là người nào!" Viêm Ma cố nén trong nội tâm sợ hãi, trong tay Huyết Kiếm vung lên, trực tiếp một kiếm hướng phía người áo đen phách trăm mà đến.

Hàn Tiêu nheo mắt, mắng to: "Đjxmm-, người này muốn chạy trốn! Ngàn vạn đừng phóng hấn ly khai!"

Người áo đen khoe miệng treo lên một tia khinh thường, đưa tay đang chuẩn bị tiếp chiêu, lại bị Hàn Tiêu như vậy một rống, có chút sùng sốt một chút.

Nhưng không ngờ chỉ là cái này gây người một lúc công phu, Viêm Ma đứng là trực tiếp hóa xuất Lục Đạo phân thân, hướng phía sáu cái phương hướng bất đồng, điên cuồng chạy thực mạng mà đi.

Thằng này trốn chạy để khỏi chết bốn sự, thật có thể nói là "Trên trời dưới đất, duy hấn độc tôn" rồi.

Hắc y nhân hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên đối với cái kia Viêm Ma hoàn toàn không để trong lòng ,Nhâm hấn rồi đi, thờ ơ.

"Chà mẹ nó, cứ như vậy lại để cho hấn chạy thoát?" Hàn Tiêu vẻ mặt khó chịu nói.

"Chính là một cái thần nguyên cảnh ma tu, giết hấn quả thực ô uế bốn tọa tay." Người áo đen đem ánh mắt nhìn thẳng Hàn Tiêu, hắc hắc quái nộ nụ cười, "Hắc hắc, tìm ngời vài vạn năm, cuối cùng đem ngời cho đã tìm được!"

Hấn nói, tự nhiên không phải Hàn Tiêu, mà là Hàn Tiêu thể nội đây, Tà Long Phán Thiên luân!

"Người!" Hàn Tiêu chỉ cảm thấy đầu bị Ngũ Lôi Oanh Đỉnh giống như, đột nhiên tỉnh ngộ lại, "Người là Bái Hỏa thần giáo đấy!"

"Hắc hắc, không thể tưởng được người một cái nhỏ nhỏ cấp thấp vị diện thổ dân cũng biết Bái Hỏa thần giáo?" Người áo đen có chút kinh ngạc nhìn Hàn Tiêu liếc, chợt lại nhếch miệng cười nói: "Biết rõ rất tốt, tiểu tử, cùng bọn tọa đi thôi."

"Ta không biết người, người tìm ta làm gì vậy ah!" Hàn Tiêu có chút bó tay, Quý Trường Phong nói với tự mình qua đêm nguyên lực rót vào "Luyện Thiên Thần Thạch" bên trong mới có thể hấp dẫn Bái Hỏa thần giáo cao thủ, nhưng hiện tại chính mình rõ ràng không có sử dụng Luyện Thiên Thần Thạch ah!

"Hắc hắc, Tà Long Phần Thiên luân tại trên người của người, đúng hay không?" Người áo đen hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt, cao giọng cười nói: "Phái ta thánh khí, tính không đã vạn năm có thừa, người nói ta tìm người làm cái gì?"

Hàn Tiêu đồng tử mạnh mẽ mà co rút lại, giờ mới hiểu được tới, nguyên lai, Bái Hỏa thần giáo cùng Quý Trường Phong bọn hắn chỗ tìm kiếm đồ vật, rõ ràng là của mình "Tà Long Phần Thiên luân"!

Nhất thời, Hàn Tiêu như gặp phải Lôi Cức, dọa đến nổi ngay cả nổi da gà đều muốn dựng thẳng đi lên.

Cái này Phần Thiên luân không phải mình theo Địa Cầu ngàn năm cổ mộ mang đến đây sao? Như thế nào sẽ biến thành rồi Bái Hỏa thần giáo thánh vật?

Chẳng lẽ mình xuyên việt, cũng không phải là ngẫu nhiên?

"Không tại! Ta theo chưa từng nghe qua cái gì Tà Long Phần Thiên luân!" Hàn Tiêu một mực chắc chắn nói.

"Hắc hắc, nếu không là người vừa rồi thi triển xuất Tà Long chi hóa, ta thật đúng là tìm không ra người." Người áo đen lạnh lùng cười cười, "Tốt rồi, nói nhảm không nói nhiều, ta Bái Hỏa thần giáo vạn năm kế hoạch lớn sự thống trị, chỉ ở người một người trên người, ha ha ha ha!"

"Công tử..." Diệp Huyền gắt gao nhìn chăm chú lên Hàn Tiêu, trong mắt đẹp, tràn ngập rồi nghi hoặc. Cái này người áo đen cùng Hàn Tiêu đối thoại, nằng nặc là hoàn toàn nghe không hiểu!

"Người chỉ cần tìm một mình ta, thả nằng!" Hàn Tiêu lớn tiếng gào lên, tự thân hắn ta gặp nạn thì cũng thôi đi, nhưng nếu là liên lụy Diệp Huyền, hắn tự tính toán dù chết cũng sẽ không tha thứ chính mình đây.

Chính vào lúc này, Vụ Khê thành tây nam phương hướng bước nhanh xông tới bốn đạo thân ảnh, đúng là lão mù lòa cùng Trương Nhược Hư bọn người.

Bọn hắn chứng kiến Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền bị một gã áo đen nam tử bắt lấy, vội vàng phi thân mà đi, roi vào người áo đen trước mặt.

Trương Nhược Hư trường kiếm chỉ vào giữa không trung người áo đen, hét lớn: "Phương nào yêu..."

Chỉ là, hắn lờ còn chưa nói hết, lập tức tự bị dọa đến nghẹn ở.

Người kia, cũng không ngưng kiếm, đúng là lẳng không hư bộ!

Hắn thân là Tiên Kiếm Môn thủ tịch đại đệ tử, ngày bình thường tiếp xúc qua không ít thái thượng trưởng lão, nhưng không có người nào, có thể cùng cái kia người áo đen đồng dạng, lẳng không đứng ở giữa không trung phía trên.

"Chạy mau!" Hàn Tiêu cố lấy toàn lực, rống lớn nói, tự những người này buộc một khối còn chưa đủ cái này người áo đen một đầu ngón tay giết.

Lão mù lòa chỉ dùng thần niệm dò xét quan sát ngoại giới đây, tự nhiên liếc tự "Xem" xuất bắt lấy Hàn Tiêu người áo đen, thực lực thâm bất khả trắc, lập tức ấn chặt Trương Nhược Hư bọn người bả vai, tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

Chính vào lúc này, phương xa phía chân trời, hiện lên vài đạo bạch quang, người áo đen ngẩng đầu mạnh mẽ xem xét, sắc mặt không khỏi hơi đổi, một tay lấy Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền ném trên mặt đất, thật sâu nhìn Hàn Tiêu liếc, chỉ để lại một câu "Tiểu tử, ta còn sẽ tới tìm người!"

Sau đó, hắc y nhân kia liền trực tiếp đạp trên hư không, lập tức biến mất tại mọi người trước mắt.

Tốc độ của hắn nhanh vô cùng, nhưng cái kia vài đạo bạch quang tốc độ, thực sự không thua bao nhiêu.

"Nhiep Cửu Dương, chạy đi đâu!"

Cái kia vài đạo bạch quang công tắc mà đến sắp, trực tiếp múa vũ động trường kiếm, đan vào xuất từng đạo lăng lệ ác liệt vô cùng kiếm vong (*), trực tiếp trăm như trong hư không.

Chỉ nghe một hồi "Tích đùng đùng BA~" tiếng vang theo trong hư không bộc phát ra ra, mọi người chỉ thấy bạch quang ánh sáng màu đỏ không ngừng bắt đầu khởi động, nhưng căn bản không cách nào nhìn rõ ràng bọn họ là như thế nào động thủ đây.

Những người này lực lượng, vậy mà cũng có thể trực tiếp bỏ ra hư không, xuyên thủng vị diện!

Trên mặt đất tất cả mọi người dọa được trợn mắt há hốc mồm: Những người này, chẳng lẽ đều là trong truyền thuyết tiên nhân sao?

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Đứng ngồi không yên

Àm ám!

Mây đen cuộn cuộn bên trên bầu trời, sấm sét vang dội, thỉnh thoảng truyền ra một hồi làm cho người sợ huyết quang bóng trắng, những người này giao khỏi tay ra, thật gọi một cái khủng bố!

Hàn Tiêu bọn người đều là há hốc miệng, ngây ngốc chăm chăm vào bầu trời, mà ngay cả trốn ở Thành Hoàng mặt bên trong Tiết Mộ Quân mấy người cũng nghe đi ra bên ngoài cực lớn động tĩnh, nhịn không được chạy ra.

Cái kia trong hư không, thỉnh thoảng hiện lên từng đạo Kinh Lô, từng đạo đáng vẻ khí thế độc ác, sau một khắc, bầu trời đúng là quỷ dị dưới mặt đất nổi lên mưa to, lại sau đó, đêm đen như mực không, vậy mà còn xuất hiện Cửu Dương cũng sinh dị tượng!

Rầm rầm!

Xoẹt á!

Trong lúc nhất thời, mưa đá loạn nện, hỏa cầu bay loạn!

Tất cả mọi người đều là chạy trốn chết, trốn vào Thành Hoàng miếu nội.

Cái gì gọi là Thần Tiên đánh nhau, Hàn Tiêu cuối cùng là thấy được. Những... này Thiên Ngoại khách đến thăm động thủ, rõ ràng mấy ngày liền giống như đều có thể can dự!

Rốt cục, cái kia người áo đen tựa hồ phá tan phong tỏa, biến mất tại hư không ở trong chỗ sâu, mà những cái...kia truy đuổi đi lên thân ảnh màu trắng, cũng hoàn toàn không có buông tha ý của hắn, nguyên một đám theo sát phía sau, Như Ảnh Tùy Hình.

...

Thành Hoàng miếu.

Lờ mờ bên trong đại điện, chỉ có một chiếc yếu ớt ngọn đèn, ánh lửa tại gió lạnh bên trong chấp chôn, lộ ra cái bóng thật dài, cho người một loại quỷ khí ảm đạm cảm giác.

Trương Nhượng Hư lòng còn sợ hãi nhìn Hàn Tiêu liếc, nuốt nhỏ nước miếng, mới hỏi nói: "Hàn huynh đệ, cái kia người áo đen, phải hay là không mở ra Âm Sát giới môn chi nhân?"

Hàn Tiêu lắc đầu, "Không phải. Bất quá hắn so Viêm Ma rất đi đến nơi nào, hơn nữa càng thêm nguy hiểm trăm ngàn lần!"

"Viêm Ma?" Mọi người sững sờ, chỉ có cái kia lão mù lòa như có điều suy nghĩ "Xem" rồi Hàn Tiêu liếc, chợt cúi đầu thì thảo tự nói lên, trong ánh mắt, có thống khổ, cùng với, hối hận, tiếc!

"Viêm Ma tựa là mở ra Âm Sát giới môn, ở chỗ này tu luyện Quý đạo tà thuật gia hỏa." Hàn Tiêu hai chân có chút như nhũn ra, tựa ở một cây cột lên, đêm nay tiếp nhận tin tức lượng thật sự quá lớn.

Chính mình Tà Long Phân Thiên luân, êm đẹp biến thành một cái vô cùng khủng bố quái vật khổng lồ, Bái Hóa thần giáo thánh vật!

Như thế nói đến, chỉ sợ mà ngay cả Quý Trường Phong, cũng sẽ muốn bắt chính mình a.

Nghĩ tới những cái...kia siêu cấp cường giả biến thái thực lực, Hàn Tiêu đã cảm thấy như có đứng ngồi không yên, chỉ là muốn thoáng một phát, cái ót đều muốn toát ra chảy ròng ròng mồ hôi lạnh.

Bất quá cũng may Quý Trường Phong có lẽ còn không biết mình thân mạng Tà Long Phân Thiên luân, chỉ cần mình về sau chú ý, không tái sử dụng Tà Long chi hỏa, thiên địa to lớn, cái kia Nhị Cửu Dương chưa hẳn có thể thoát cái tìm được chính mình.

Hướng chỉ, phía sau hắn còn có nhiều như vậy truy binh.

"Hi vọng Quý đại ca bọn hắn có thể làm thật cái kia Nhiếp Cửu Dương, ta đây tự an toàn!" Hàn Tiêu trong nội tâm âm thầm cầu nguyện, sự tình có thể dựa theo chính mình tưởng tượng cái kia giống như phát triển xuống dưới.

Suy nghĩ lung tung một hồi, Hàn Tiêu chỉ cảm giác mình đầu một mảnh hỗn loạn, trực tiếp vỗ vỗ trên mặt đất tro bụi, ngã đầu liền ngủ.

Diệp Huyền ôn nhu làm được Hàn Tiêu bên cạnh, trải rộng ra chính mình làn váy, càng làm Hàn Tiêu đầu gối ở trên đùi của mình, nhẹ nhàng sửa sang lại thoáng một phát Hàn Tiêu trên mặt mắt trật tự sợi tóc.

Hàn Tiêu chỉ cảm giác mình dựa vào rồi một cái mềm mại đồ vật, sau đó tự nặng nề tiến nhập trong lúc ngủ mơ.

Tinh thần của hắn, thật sự sụp đổ có chút quá chặt.

Viêm Ma cũng là còn mà thôi, nhưng cái kia Nhiếp Cửu Dương, thật sự là có chút khủng bố quá mức rồi!

Quả thực có một loại theo không kịp cảm giác.

Diệp Huyền cũng không biết Hàn Tiêu trong nội tâm thừa bị cái gì, chỉ là ôn nhu dừng ở công tử, vô luận như thế nào, chỉ cần cùng công tử cùng một chỗ, coi như là cùng chết, nàng cũng không oán không hối.

Mọi người thấy lấy Diệp Huyền cái kia ôn nhu nhân thực động tác, trong nội tâm cũng không khỏi có chút tội tự tiếc hận, xinh đẹp như vậy một cái Tiên Tử, rõ ràng cam tâm cho người khác đem làm nha hoàn!

Muốn là mình cũng có cái tốt như vậy nha hoàn, thật là tốt biết bao ah!

Tiết Mộ Quân bỗng nhiên thông thả ở Diệp Huyền bên cạnh ngồi xuống, ôn nhu khuyên nhủ: "Diệp cô nương, kỳ thật dùng bản lĩnh của ngươi, cần gì phải cho cái này ăn chơi thiếu gia làm nha hoàn rồi, không bằng ta giúp ngươi chuộc thân, từ nay về sau trời cao mặc chim bay, tự do tự tại, rốt cuộc không cần hầu hạ người này rồi!"

Diệp Huyền lắc đầu, ả ý đưa tình nhìn xem Hàn Tiêu, buồn bã nói: "Ta chính là ưa thích đi theo công tử, có thể cả đời hầu hạ bên cạnh hắn, ta tự đủ hài lòng."

Tiết Mộ Quân sững sờ nhìn xem Diệp Huyền, lại cúi đầu nhìn nhìn gối lên Diệp Huyền trên đùi nằm ngáy o...o... Hàn Tiêu, trong nội tâm thở dài nói: Thật tốt cô nương ah, đáng tiếc, đầu óc không dùng được.

Bên trong đại điện, Huyền Kiếm minh bọn người tụ tại một chỗ, tựa hồ tại thương thảo cái gì, cái kia lão mù lòa tắc thì không ngừng thì thảo luận lắm lắm một quyển sách kinh văn, tựa hồ muốn lại để cho tâm tình của mình bình phục lại.

Đột nhiên, bên ngoài trong hư không, hiện lên vài đạo bạch quang.

Thành Hoàng miếu đại môn mạnh mẽ mở ra, ngay tiếp theo tráng kiện môn xuyên, trực tiếp "Răng rắc" một tiếng, cắt thành rồi hai đoạn.

Mọi người hoảng sợ nhìn lại, đã thấy ba danh khí độ phi phàm áo trắng nam tử đi nhanh bước tới.

Mấy người kia, chính là vừa rồi cùng Nhiếp Cửu Dương tại trong hư không tiến hành rồi một hồi kinh thế đại chiến tuyệt đỉnh cao thủ.

Cầm đầu một người, đúng là Thánh Hồn Cung Lệ Hành Không, mà ở bên cạnh hắn hai người, theo thứ tự là Thánh Hồn Cung Quý Trường Phong, cùng với Kiếm Thần cung Lý Tinh Vân.

Lệ Hành Không ánh mắt tại bên trong đại điện quét qua, trực tiếp đã rơi vào ngủ say Hàn Tiêu trên người.

Tại cái kia như là Thiên Uy bình thường khủng bố trong hơi thở, tất cả mọi người đều là gắt gao gục đầu xuống sọ, căn bản không dám cùng chi đối mặt.

Hàn Tiêu bị mãnh nhiên tiến hành tới, mờ mịt ngẩng đầu, ánh mắt rốt cục tập trung tại Quý Trường Phong trên người.

Còn không đợi Lệ Hành Không mở miệng, Quý Trường Phong nhưng lại một cái bước xa đi tới, hướng phía Hàn Tiêu Vấn nói: "Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

"Ách..." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, ngượng ngùng cười nói: "Ta nói ta là tới đùa, ngươi tin hay không?"

Quý Trường Phong trừng mắt liếc hắn một cái, truy vấn: "Không phải cho ngươi đừng tùy tiện thấp sáng Luyện Thiên Thần Thạch ấy ư, như thế nào không nghe lời đâu này?"

Hàn Tiêu hơi sững sờ, bỗng nhiên thoáng nhìn Quý Trường Phong cho mình đưa mắt liếc ra ý qua một cái, trong đầu linh quang lóe lên, liền vội vàng gạt đầu nói: "Vừa rồi bên ngoài u ám đấy, cho nên nhìn không được, tự lấy ra muốn dùng đến chiếu sáng. Không có ý tứ ah Quý đại ca."

Quý Trường Phong cau mày cộng lông nói: "Ngươi có biết hay không ngươi thiếu chút nữa cho mình đưa tới họa sát thân! Đem Luyện Thiên Thần Thạch

còn cho ta đi, cung điện kiếm điển sự tình, ta sẽ một lần nữa an bài."

Hàn Tiêu thành thành thật thật móc ra Luyện Thiên Thần Thạch, đưa tới, trong đầu nhanh chóng phân tích lấy phát sinh hết thảy: Xem ra, Quý đại ca tựa hồ là muốn bảo hộ ta?

Hắn, tại sao phải bảo hộ ta đâu này?

Quý Trường Phong tiếp nhận Luyện Thiên Thần Thạch, quay đầu lại nhìn về phía Lệ Hành Không, thần nhiên nói: "Sur huynh, Nhiếp Cửu Dương đã gặp rồi vị tiểu huynh đệ này, xem ra chúng ta chỉ có thể một lần nữa an bài mới kế hoạch."

Lệ Hành Không ánh mắt theo Hàn Tiêu trên người đảo qua, cẩn thận đánh giá mấy lần, lại chỉ phát hiện một đạo hàn băng thuộc tính nguyên lực, cái này mới chậm rãi nhẹ gật đầu, quay người đi ra Thành Hoàng miếu.

Lý Tinh Vân cùng Quý Trường Phong liếc nhau, vội vàng bước nhanh đi theo, tại Lệ Hành Không cùng một chỗ, thời gian một cái nháy mắt, liền biến mất ở rồi vô tận trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tà thai

Sáng sớm ngày thứ hai.

Huyền Kiếm minh chín tên kiếm khách đang tại thương nghị xử lý Âm Sát giới môn sự tình. Tối hôm qua bọn hắn tại thành tây hoàn toàn chính xác đã tìm được Âm Sát giới môn, chỉ là đang chuẩn bị đóng cửa giới môn thời điểm, chợt nghe đến Hàn Tiêu bên này động tĩnh, cho nên chưa kịp xử lý tốt.

"Tiền bối, Âm Sát giới môn cùng Viêm Ma sự tình, ngài cảm thấy ứng nên xử lý như thế nào?" Trương Nhượng Hư nhìn về phía lão mù lò, cung kính mà hỏi thăm.

"Âm Sát giới môn do âm lúc mở ra, lại chỉ có thể tại âm lúc đóng cửa, chỉ có thể buổi tối lại đi rồi." Lão mù lò than nhẹ một tiếng, thần nhiên nói: "Buổi tối, ta sẽ đích thân khai đàn cách làm, đóng cửa giới môn, thuận tiện siêu độ nơi đây vong hồn."

"Cái kia Viêm Ma đâu này?" Một bên mập mạp Từ Thiếu Khanh vội la lên: "Mặc kệ hắn rồi hả?"

"Hắn chỉ sợ sớm đã bị tối hôm qua người áo đen dọa được hồn phi phách tán, bỏ trốn mất dạng rồi." Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, đối mặt Nhiếp Cửu Dương cái kia các loại tuyệt thế cao thủ, tựu tính toán một lần nữa cho Viêm Ma một vạn cái lá gan hắn cũng không dám lưu lại a.

Lão mù lò nhẹ gật đầu, "Tối hôm qua ta bói qua quẻ rồi, quẻ tượng nói rõ, Viêm Ma đã đi ra."

"Lời nói mặc dù như thế, chúng ta cần phải tại nội thành tìm tòi thoáng một phát, nhìn xem có thể hay không tìm được một ít về Viêm Ma dấu vết để lại." Trương Nhượng Hư thần nhiên nói: "Chúng ta Cần đại Thánh môn quanh năm cùng Ma Đạo cao thủ đối kháng, lại cũng không từng nghe nói có Viêm Ma nhân vật như thế, việc này, chắc chắn kỳ quái."

Lão mù lò sâu hít sâu một hơi, muốn nói cái gì đó, lại cuối cùng chỉ là biến thành thờ dài một tiếng.

"Đi thôi, đã Viêm Ma đã ly khai, phụ cận chắc có lẽ không có nguy hiểm gì rồi." Trương Nhượng Hư phân tích nói nói.

Mọi người đều là gật đầu biểu thị đồng ý, sau đó liền rời đi Thành Hoàng miếu, chuẩn bị đi điều tra manh mối.

Chỉ là, mọi người vừa ra khỏi cửa, đã bị đường phố xa xa cảnh tượng triệt để sợ ngây người.

Tại đường đi trung tâm, trên mặt đất tất cả đều là sâu có vài chục trượng đại động, ở trên còn mạo hiểm khói đen, đường đi hai bên, sở hữu tất cả công trình kiến trúc đều hóa thành phế tích, chỉ còn lại có một ít rai rác đổ nát thể lương, ảnh hưởng đến phạm vi, trọn vẹn đạt đến 50 trượng phương viên.

Bọn hắn có thể tại đây tràng kinh thế đại chiến trong sống sót, thật sự là một cái kỳ tích.

Trương Nhượng Hư lắc đầu, phân công mọi người tìm tòi bất đồng phương vị, chia nhau xử lý thoáng một phát nội thành thi thể, lại để cho bọn hắn có thể nhập thổ vi an.

Lão mù lòa tắc thì thẳng đến rồi thành tây, chuẩn bị mấy Trương Mộc cái bàn xếp đặt một cái đơn giản pháp đàn, bố trí xuống Chiêu Hồn trận cùng Thuận Dương trận, chuẩn bị buổi tối thời điểm, đóng cửa Âm Sát giới môn, sau đó đem chung quanh du hồn đã quỷ đều đưa tới, siêu độ bọn hắn tiến vào U Minh giới môn, quay về Lục Đạo Luân Hồi.

Hàn Tiêu tự nhiên không cần nghe theo Trương Nhược Hư an bài, chỉ là tự lo cùng Diệp Huyền tại nội thành đi dạo.

Căn cứ vị kia "Diệp Cơ" theo như lời, Tô gia gia chủ tại tổ trong mộ hẳn là đã nhận được tổ tiên một bộ nhật ký, bên trong ghi lại lấy về Vũ Chiêu Vương mộ tin tức.

Đã giới thiệu Bát Hoang Hỏa Long châu chính là mở ra Vũ Chiêu Vương mộ cái chìa khóa, nói không chừng cũng ghi lại lấy Vũ Chiêu Vương mộ vị trí cụ thể.

Cái này manh mối, tự nhiên không thể bỏ qua.

Rất nhanh, Hàn Tiêu đã tìm được Tô gia phủ đệ.

Cũng mất đi Tô gia kiến tạo tại thiên ngoại ô địa phương, nếu không chỉ sợ cũng sẽ biến thành một đồng phế tích a.

"Công tử, chúng ta tới nơi này làm gì à?" Diệp Huyền có chút khó hiểu nhìn xem Hàn Tiêu.

"Tìm một kiện đồ vật." Hàn Tiêu Thiện Thiện cười cười, tối hôm qua cái kia Viêm Ma thoát được vội vàng, nói không chừng sẽ đem Tô gia tổ tiên nhật ký rơi ở chỗ này.

Tô gia không hổ là cái này tòa Vụ Khê thành rắn rít địa phương gia tộc, có mấy ngàn năm tích lũy, Tô gia phủ đệ kiến tạo được ngược lại là tương đương xa hoa, đình đài nhà thủy tạ, hòn non bộ hoa viên, cái gì cần có đều có.

Có lẽ là bởi vì là tất cả mọi người tại lập tức biến thành cương thi, tại đây đồ dùng trong nhà bài trí cũng không thể nào mất trật tự.

Tại đây phiền có chút xa hoa khu kiến trúc ở bên trong, lại lại cứ có một gian hơi có vẻ cũ nát nhà tranh, lẻ loi trơ trọi đứng ở trong hậu hoa viên, cỏ tranh nóc nhà, màu đỏ cánh cửa, môn thượng có một chuỗi hồng tuế, tại trong gió nhẹ lẳng lẳng yên phiêu đăng.

Hàn Tiêu đột nhiên dừng bước.

Tại đây tòa cỏ tranh phòng xuống, ẩn ẩn lộ ra một cổ tai hoạ chi khí.

Không phải Quỷ đạo âm khí, cũng không phải Ma Đạo sát khí, mà là, hơi một loại hơi lầy đót trọi vị tà khí.

Tức vãi linh hồn tức, cùng tối hôm qua Viêm Ma, không có sai biệt.

"Tại đây, có lẽ tựu là Viêm Ma xuất thế địa phương." Hàn Tiêu thấp giọng nói: "Dùng quỷ nhập ma, trước hết thai nghén xuất tà thai, trong lúc này, hẳn là cất giấu Viêm Ma cơ thể mẹ."

"Cơ thể mẹ?" Diệp Huyền có chút khó hiểu nhìn xem Hàn Tiêu.

"Giống như là sanh con đồng dạng." Hàn Tiêu trầm ngâm một lát, giải thích nói: "Viêm Ma đã từng là một cái Lệ Quỷ, bởi vì tu luyện rồi một loại tà thuật, đem bản thân âm khí ký sinh tại cơ thể mẹ ở bên trong, thai nghén tà thai, đem làm cơ thể mẹ đem cái này tà thai sinh ra đời xuống, Viêm Ma cũng tựu xuất thế."

"À?" Diệp Huyền hoảng sợ nói: "Như vậy tối hôm qua chính là cái kia Viêm Ma, vừa mới xuất thế cứ như vậy lớn rồi?"

"Người cho rằng hẳn mở ra Âm Sát giới môn thì sao, chính là vì hấp thu âm sát khí, thúc đẩy sinh trưởng phát triển ah." Hàn Tiêu nhẹ nhàng sờ sờ Diệp Huyền cái mũi nhỏ, "Nếu là sớm đến nửa tháng, chúng ta nhìn thấy hẳn là cái hài nhi trạng thái Viêm Ma."

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Mà hẳn cơ thể mẹ, nếu như ta không có đoán sai, có lẽ tựu là Tô gia gia chủ."

"Nam nhân sanh con?" Diệp Huyền nhăn nhau lông mày kẻ đen, cảm thấy loại này tà thuật thật sự là buồn nôn.

"Đương nhiên không phải cùng bình thường sinh sản xuất giống nhau." Hàn Tiêu lắc đầu khẽ cười nói: "Tà thai xuất thế, sẽ trực tiếp theo cơ thể mẹ trong bụng tạc đi ra."

"Ờ..." Diệp Huyền một hồi buồn nôn, nhũn mày nói: "Công tử, người đừng nói nữa."

Phong hơi lớn, đem cửa ra vào cái kia hồng tuế thổi trúng có chút mất trật tự.

Bởi vì âm sát khí quá mức nồng đậm, cho dù là giữa ban ngày, tại đây cũng lộ ra quỷ khí um tùm, lại để cho người lưng từng con lạnh cả người.

Hàn Tiêu nhún vai, đưa tay đặt cửa gỗ lên, từng điểm từng điểm đẩy ra.

Tà thai xuất thế địa phương, bên trong tràng cảnh, chỉ sợ tương đương đáng sợ.

Trong phòng tối như mực đen, chỉ có chút tối nhạt ánh sáng nhạt, nhưng cái này cũng đủ để Hàn Tiêu thấy rõ bên trong bộ dáng rồi.

Một cái bàn, một bả ghế dựa, đối diện lấy cửa gỗ, trừ đó ra, còn có một trương gậy đi dây cung đàn cổ, bày trên bàn.

Tiến vào nhà tranh, cái loại này làm cho người sờn hết cả gai ốc cảm giác, lần nữa đánh úp lại.

Theo cái cổ bắt đầu, chậm rãi trượt xuống lưng, như là một cái Ma Thủ, xẹt qua da thịt, từng điểm từng điểm, cắn nuốt nội tâm.

"Công tử..." Diệp Huyền có chút sợ hãi hướng Hàn Tiêu trong ngực rụt rụt, loại cảm giác này, thật là khiến người bất an.

Trong phòng, trống trơn, một bàn một ghế dựa một Cầm, còn có, một phòng đầy, âm túy tà khí.

Hàn Tiêu nhú nhú mày, có lẽ còn có chút cái gì mới đúng.

Bỗng nhiên, Hàn Tiêu nhoáng một cái thần, cánh tay bỗng nhiên xẹt qua trên bàn cổ trên đàn.

Kết...

Tiếng đàn kết dừng lại.

Khô khốc, chói tai, như là trong bóng tối Lệ Quý kêu khóc.

Hàn Tiêu ánh mắt, theo đàn cổ đảo qua, thấy được dưới bàn.

Ở đằng kia Trương rơi đầy tro bụi dưới bàn gỗ, có một cái hắc sâu kín cửa động, hình dạng quái dị, giống như là một trương Ác Ma miệng khổng lồ.

Tựa hồ tại dữ tợn mà cười cười, cười đến, thập phần âm trầm...

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Thực Huyết Quỷ

"Công tử, cái này động... ." Diệp Huyền mấp máy đôi môi mềm mại, có chút hoảng sợ nhìn xem dưới bàn gỗ động đất.

"Vào xem." Hàn Tiêu dắt Diệp Huyền bàn tay trắng nõn, không chút do dự, trực tiếp thả người nhảy xuống.

Đáy động hạ tối như mực đen, hào không một chút ánh sáng, Hàn Tiêu đành phải triệu xuất Phản Tịch kiếm, dùng thân kiếm âm đạm ánh sáng màu đỏ, miễn cưỡng chiếu sáng.

Về phía trước lục lọi một hồi, rốt cục vẫn phải đã tìm được độ dốc cái gì tri hoãn cầu thang, từng bậc từng bậc, chậm rãi hướng phía dưới, tựa hồ nổi thẳng Cửu U.

"Công tử." Diệp Huyền nhẹ khẽ gọi một tiếng, thanh âm trầm thấp tại trong địa đạo tiếng vọng, tại hai người cùng thạch bích tầm đó, qua lại va chạm.

"Không sợ." Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé, ôn nhu nói: "Viêm Ma đã đi rồi, tại đây có tối đa nhất điểm oán linh Lệ Quý, không gây thương tổn chúng ta đây."

Hàn Tiêu một tay giơ lên Phản Tịch, một tay nắm chặt Diệp Huyền, thấp giọng nói: "Nơi đây âm khí cực thịnh, lại bày ra Quỷ đạo Bình hồn đại trận, Huyền Nhi, ngươi coi chừng chú ý cước bộ của ta, một bước cũng không thể đi sai rồi."

"Ân." Diệp Huyền trầm thấp lên tiếng, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là cầm chặt Hàn Tiêu bàn tay, lại là nhanh thêm vài phần.

Hai người chậm rãi đi về phía trước, không khí trầm mặc khơi gợi lên một loại khó tả nỗi lòng, có vài phần lo nghĩ, có vài phần khẩn trương.

Mà nói cầu thang bất quá ngắn ngủn một đoạn, kế tiếp chính là đường đất, không tính rất dài, lại cũng không ngắn.

Mà nói cuối cùng, là thứ thấp bé cồng tò vò, bên trong đen kịt một mảnh, nửa điểm ánh sáng nhạt cũng không có.

Đạp mạnh tiến trong đó, một cổ buồn nôn mùi hôi thối liền quất vào mặt mà đến.

Hàn Tiêu hai người bước chân đều là một chiều, nắm tay nhau nắm được càng thêm tiến vào chút ít.

"Cái gì hương vị?" Diệp Huyền nhẹ giọng hỏi, thanh âm của nàng giống như thì thầm bình thường nhẹ nhàng chậm chạp, tựa hồ là sợ quấy nhiễu đến rồi cái gì.

Hàn Tiêu này kiểm cũng hơi hơi nhú một cái, cổ này mùi tanh, cũng không phải cương thi cái kia cổ hủ khí.

Mà là như trộn lẫn vào hư huyết nhục tại hỏa diễm thượng thiêu đốt, hút vào cái mũi, kích thích địa khí vị, lại để cho người có một loại đem ngũ tạng lục phủ đều nhỏ ra xúc động.

"Vào xem chẳng phải sẽ biết rồi." Hàn Tiêu đem Phần Tịch chiếu sáng trước mắt đường nhỏ, tiếp tục đi về phía trước.

Mỗi đi ra một bước, về này mùi tanh tự thêm nặng một chút, hết sức ngừng thở, lại cũng không có một chút tác dụng.

Bởi vì về này mùi giống như là sẽ theo tai mất mũi miệng, thậm chí từng cái lỗ chân lông, từng điểm từng điểm, chui vào trong cơ thể.

Diệp Huyền thậm chí có một loại ảo giác, về này chui vào thân thể khí tức, sẽ từ trong ra ngoài, đem nàng từng điểm từng điểm ăn mòn sạch sẽ.

"Âm Dương Thụ Đồng, khai mở!" Hàn Tiêu gấp Diệp Huyền đôi mắt dễ thương dần dần thất thần, vội vàng ngắt cái thủ quyết tại nàng chỗ mi tâm nhẹ nhẹ một chút, mạnh mẽ đem Diệp Huyền theo ảo giác trong đất trở về.

"Đã quên trước cho người khai mở Âm Nhãn rồi." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, nơi này âm khí, cơ hồ là cả Vụ Khê thành nặng nhất địa phương rồi, cũng khó trách Diệp Huyền sẽ sinh ra các loại loạn thất bát tao (*) ảo giác.

Diệp Huyền cũng nhận không được nữa, mạnh mẽ nhào vào Hàn Tiêu trong ngực, sợ hãi nói: "Công tử, chúng ta ly khai được không?"

"Ài, người nhà đâu kia." Hàn Tiêu thò tay tại nàng trên sống mũi nhẹ nhàng một phong, vốn muốn mở miệng đùa giỡn vài câu giảm bớt hào khí, lại chợt nghe một cái ním cười thanh âm, thân thể không khỏi có chút cứng đờ.

"Làm sao vậy?" Diệp Huyền ôm Hàn Tiêu, tự nhiên cảm thấy Hàn Tiêu dị trạng.

"Cẩn thận nghe." Hàn Tiêu trả lời thanh âm cũng là rất nhỏ vô cùng, như một cây châm roi trên mặt đất bình thường nhỏ bé yên tĩnh.

Diệp Huyền kiệt lực không chế được hô hấp của mình, nghiêng tai lắng nghe.

Trong bóng tối, hoàn toàn yên tĩnh im ắng, nhưng lại không phải hoàn toàn yên lặng.

Tại Hắc Ám ở trong chỗ sâu, tựa hồ có cái gì tại rất nhỏ rung động.

Tất tiếng xột xoạt tốt. . .

Nhỏ vụn, có chút vội vàng, chỉ có thể nghe cái loáng thoáng.

Thời gian dần qua, cái thanh âm kia lớn lên, ý nguyên rất nhỏ, nhưng cũng đã có thể nghe rõ.

Hí xôn xao. . . Hí xôn xao. . .

Hình như là, trầm thấp uống tuyết thanh âm.

"Đi!" Hàn Tiêu nắm chặt Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, dưới chân đạp mạnh, bước nhanh đi ra.

Một bước. . .

Mười bước. . .

30 bước. . .

Rất nhanh, hai người đi tới cuối cùng, nhìn thấy một màn cả đời khó quên tràng cảnh.

"Thiên!" Diệp Huyền kinh hô, bàn tay như ngọc trắng mân ở đôi môi mềm mại, một đôi mắt gắt gao trừng ở trước mắt, sau đó lập tức đem đạt đến thủ chôn ở Hàn Tiêu trong ngực, cũng không dám nữa nhiều liếc mắt nhìn.

Chính là Hàn Tiêu, cũng nhịn không được nữa khóc miệng nhẹ nhàng run rẩy rồi vài cái.

Kiếp trước, thăm qua vô số vương hầu mộ, chui qua vô số chôn xương đầy, lại theo chưa thấy qua như thế làm cho người sờn hết cả gai ốc một màn.

Đó là một cái không lớn ao, ao ở bên trong rớt được tràn đầy đầy, tất cả đều là màu đỏ sậm huyết dịch.

Bên trong ước chừng ngăm vào mười mấy cổ thi thể, tại huyết trong ao chìm chìm nổi nổi, phao (ngâm) có hơi trắng bệch, rồi lại giặt rửa không thoát huyết dịch màu đỏ.

Ao bên cạnh, ngồi cá nhân.

Nghiêm khắc mà nói, cũng không phải là người, lại không phải thi.

Đây là một cái đang mặc màu xanh ngọc áo dài nam tử, một đầu tóc dài, tất cả đều biến thành màu đỏ, hần cái bụng, trực tiếp mở rộng một cái cực lớn lỗ máu.

Hần hình thể gầy yếu, bạo lộ ở bên ngoài tứ chi, mặt, cái cổ, tất cả đều giống như bị nhân sinh sinh vạch tìm tòi da giống như, lộ ra khô quắt đỏ sậm vân da. Mà cặp kia tay, vậy mà đã tất cả đều là lạnh lạnh Bạch Cốt.

Mà như vậy sao một cổ thoát nhìn có lẽ đã chết không thể chết lại "Thi thể", lại vẫn còn hoạt động cái này cái kia song chi còn Bạch Cốt bàn tay, đốt ngón tay luật động, phát ra một loại làm cho người da đầu phát tặc tiếng vang.

"Tà thai cơ thể mẹ, vậy mà không chết?" Hàn Tiêu có chút không dám tin tưởng nhìn thẳng này là cơ thể mẹ.

Nếu như không có đoán sai, đây là phụ thân của Tô Lâm, Tô gia gia chủ.

Hàn Tiêu cẩn thận hồi tưởng Âm Dương quỷ thuật bên trong ghi lại, rốt cục xác định, Tô gia gia chủ, đã biến thành một cổ "Thực Huyết Quỷ".

Người linh hồn, lại chia làm hồn cùng phách, hần hồn có ba, vừa là Thiên Hồn, hai là Địa Hồn, ba là Mệnh Hồn. Hần phách có bảy, nhất phách thiên trùng, nhị phách linh tuệ, tam phách vi khí, tứ phách vi lực, ngũ phách trung xu, lục phách vi tình, thất phách vi anh.

Người sau khi chết, nếu là hồn đi, mà phách không rời đi, sẽ tại Âm Sát chi lực dưới tác dụng một lần nữa đứng lên, biến thành cương thi.

Nhưng nếu là đơn độc để lại bảy phách bên trong chứa tể tham lam dục niệm thiên xông một phách, lại thêm dùng tà thuật luyện chế, có thể biến thành Thực Huyết Quỷ.

Cái này đầu Thực Huyết Quỷ ngồi ở Huyết Trì bên cạnh, hai chân ngăm mình ở huyết trong ao, trong tay còn đang nắm một cổ thi thể, thi thể kia một câu phân biệt không rõ là nam nữ già trẻ, như là bị lấy lấy hết huyết nhục, biến thành một cổ nhiều nếp nhăn thi thể.

Hần Bạch Cốt bàn tay tại cổ thi thể kia phần bụng lung tung rút một hồi, cảm ra một khối huyết nhục, có chút ngẩng cổ, cảm trong tay cái kia khối huyết nhục dùng sức đè ép, liền có màu đỏ chất lỏng rơi vào trong miệng của hần.

Cổ họng nhấp nhô, phát ra uống huyết thanh âm.

Nguyên lai, vừa mới nghe được đây, tựa là cái này Thực Huyết Quỷ, uống máu thanh âm.

Hàn Tiêu chỉ cảm thấy trong dạ dày một hồi lăn mình, nhanh chóng ngắt cái thù quyết, đánh xuất một đạo Âm Dương phù triện, trực tiếp đem Tô gia gia chủ biến thành Thực Huyết Quỷ phong bế, đem trong cơ thể hần cuối cùng một đạo Thiên Xung phách ép đi ra.

"Rống!"

Thực Huyết Quỷ, phát ra một tiếng khàn khàn gào rú, hồn phách tan hết, rốt cục vô lực ngã xuống cạnh huyết trì thượng.

Tại triệt để "Chết đi" cuối cùng một cái chớp mắt, Hàn Tiêu thấy được trong ánh mắt của hần, có một tia cảm kích.

"Quy mệnh! Vốn không sinh! Hư không Vô Tướng! Hết thấy Như Lai! ! Thu!"

Hàn Tiêu thù quyết biến đổi, trực tiếp đánh xuất một đạo Âm Dương chú ấn, đem Tô gia gia chủ cuối cùng một đạo Thiên Xung phách, thu nhập phù triện bên trong, buổi tối mờ ra U Minh giới môn thời điểm, có thể cùng nhau tiến đưa hần Luân Hồi.

Hần tam hồn lục phách đều bị Viêm Ma hoàn toàn luyện hóa, chỉ còn lại có đạo này Thiên Xung phách, còn bị Viêm Ma người kia dùng tà thuật luyện chế trở thành Thực Huyết Quỷ.

Mặc dù có kiếp sau, chỉ sợ cũng chỉ có thể làm một người ngu ngốc rồi.

Như thế vận mệnh, thật đúng thật đáng buồn đáng tiếc.

Bất quá, cũng trách chính hần tham lam, nếu không là hần cường hành mở ra tổ mộ, Viêm Ma cũng ra không được, mà hần tự nhiên cũng sẽ không rơi

vào kết quả như vậy, còn trắng bạch làm phiền hà toàn bộ Vụ Khê thành dân chúng cùng hân cùng một chỗ chốn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Chiêu hồn pháp trận

"Tốt rồi Huyền Nhi, không có việc gì rồi." Hàn Tiêu tại Diệp Huyền phía sau lưng vỗ nhẹ nhẹ vài cái, "Chỉ là một đầu Thực Huyết Quỷ mà thôi, ta đã tiễn đưa hân tiễn vào Tây Phương thế giới cực lạc rồi."

Diệp Huyền có chút kinh hồn vừa định ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện ngồi ở cạnh huyết trì thượng quái vật đã "Chết" rồi.

Chỉ là, chung quanh hào khí, quý dị tràng cảnh, lại để cho nàng vẫn còn có chút lưng lạnh cả người.

Hàn Tiêu bước nhanh đi về phía trước xuất vài bước, cổ nén gay mũi mùi máu tươi, tại Tô gia gia chủ trên thi thể lục lợi một hồi, quả nhiên, phát hiện một cuốn bản chép tay.

"Quả nhiên có!" Hàn Tiêu trong nội tâm vui vẻ, đại khái nhìn lướt qua, xác định cái này là chính mình muốn tìm đồ vật.

"Huyền Nhi, đi nha." Hàn Tiêu đem bản chép tay để vào trong ngực, liền nắm Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé, đã đi ra động đất, đi ra nhà tranh.

Quay đầu lại sắp, môn thượng hồng tuệ nhẹ nhàng phiêu động, nhất phái Ninh Tĩnh bộ dáng, nếu không có trong ngực cái kia cuốn bản chép tay, Hàn Tiêu thật không thể tin được dưới đây sẽ có một tòa Luyện Ngục bình thường Huyết Trì.

"Quy mệnh! Trì Liên Hoa! Không không! Tôn Thăng Phục! Đốt âm nghiệp viêm! Rực!"

Oanh!

Một đạo trong suốt Âm Hỏa, trực tiếp đã đánh vào trong túp lều.

Cái này đốt âm nghiệp viêm, chỉ biết đốt cháy âm khí, luyện hóa tai họa chi vật. Nhà tranh phía dưới Huyết Trì, Tô gia gia chủ thi cốt, đều muốn sẽ ở cái này Âm Hỏa bên trong, sẽ vì tro tàn.

Mà cái này gian mao ốc, tác thì như trước sẽ lẻ loi trợ trợ lập ở chỗ này, thẳng đến, có người đến sau, một lần nữa trụ tiền cái này tòa, Vụ Khê quý thành.

...

"Công tử, người vừa mới lấy ra quyển trục, cùng Vũ Chiêu Vương mộ có quan hệ sao?" Diệp Huyền luôn luôn là tâm tư tinh tế tỉ mỉ, huệ chất Lan Tâm, Vụ Khê thành một chuyện, nàng cũng bắt đầu phát hiện, Hàn Tiêu tựa hồ một mực đều đang tìm kiếm Vũ Chiêu Vương mộ.

Xác thực mà nói, hân là một mực đều đang tìm kiếm, Phản Thiên bảo quyển.

"Án." Hàn Tiêu được cái kia cuốn bản chép tay, tâm tình hiển nhiên không tệ, nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, lại đang Tô gia phủ đệ, thập phần rất nghiêm túc suu rồi mấy lần.

Diệp Huyền không rõ ràng cho lắm, còn tưởng rằng công tử phải tìm đầu mối gì, nhưng lại không nghĩ đến, thẳng này đúng là tại suu tập ngân phiếu!

"Công tử, người muốn ngân phiếu làm cái gì?" Diệp Huyền có chút nghi hoặc mà hỏi thăm.

"Hắc hắc, phế vật lợi dụng nha." Hàn Tiêu nhún lông mày, lẳng lơ cười nói: "Hơn nữa, ta không nhiều lắm tích lũy một ít bạc, về sau chúng ta sinh ra tiểu bảo bảo, không có sữa bột tiền thế nào xử lý?"

Diệp Huyền khuôn mặt đỏ lên, u oán trắng rồi Hàn Tiêu liếc, gắt giọng: "Quý tài muốn cho người sanh con đây này!"

"Ha ha, vậy cũng không phải do người." Hàn Tiêu nâng lên Diệp Huyền Linh Lung cái cằm, cúi đầu trực tiếp hôn xuống dưới.

Thật lâu, thẳng đến Diệp Huyền cảm thấy có chút không thở nổi rồi, lúc này mới nhẹ nhàng đẩy ra Hàn Tiêu, thẹn thùng nói: "Ta. . . Ta đi cấp người tìm

ngân phiếu đi!"

Hai người tại Tô gia phủ đệ, cùng với chung quanh tiệm rượu, khách sạn, một mực sưu tầm đến rồi đang lúc hoàng hôn, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn ngồi xuống một gian quán rượu phòng cao thượng, hưng phấn mà đếm lấy một ngày thu hoạch.

Diệp Huyền điểm tính toán tiền tài, mà Hàn Tiêu tắc thì lấy ra theo Tô gia gia chủ trên người có được cái kia cuốn bản chép tay, cẩn thận đọc lên.

"Mười một vạn, mười hai vạn, mười ba vạn. . ."

Diệp Huyền yên lặng đếm lấy, một vạn một vạn chồng chất cùng một chỗ điệp tốt, cái này một chuyến xuống, quả thực vơ vét không ít chất béo.

Thật lâu, các loại Hàn Tiêu cuối cùng đem cái kia cuốn bản chép tay thu hồi, Diệp Huyền mới cười dịu dàng cùng nhau đi lên, sau đó đem trong tay một đại điệp ngân phiếu đưa tới, dịu dàng nói: "Công tử, tại đây tổng cộng có hơn tám mươi vạn lượng ngân phiếu đây này."

"Mới hơn tám mươi vạn ah." Hàn Tiêu nhếch miệng, bởi vì Tô gia ngân kho bên trong tất cả đều là ngân lượng, hần túi càn khôn tự ít như vậy đại không gian, thật sự là chứa không nổi bao nhiêu ngân lượng, cho nên chỉ có thể thu thập ngân phiếu rồi.

Hàn Tiêu trực tiếp đem ngân phiếu ném cho Diệp Huyền, vỗ nhẹ nhẹ đập vai thơm của nàng, tà mị cười nói: "Huyền Nhi, về sau người tự là quản gia của ta bà rồi, ngân phiếu cái gì đấy, đều quy người quản."

"À?" Diệp Huyền một hồi kinh ngạc, nhưng đồng thời trong nội tâm lại bay lên một tia niềm mật, ngọt ngào cảm giác, bà quản gia, không phải là thê tử ý tứ mà!

Thu thập xong những... này ngân phiếu, Hàn Tiêu bỗng nhiên từ sau lưng thân thân ôm lấy Diệp Huyền eo nhỏ nhắn, một hồi vành tai và tóc mai chạm vào nhau nói: "Huyền Nhi, tối hôm qua là không thể không chạm qua người nha? Hắc hắc, nhất định phải bổ sung!"

"Công tử!" Diệp Huyền quay đầu lại u oán mắt trắng không còn chút máu, trên mặt bay lên một đoàn đỏ ửng, ngượng ngùng nói: "Người. . . Người đừng mỗi ngày đều xin hơn không tốt. Ta. . . Người ta. . ."

Diệp Huyền ấp úng cả buổi, mới nói: "Bây giờ còn là ban ngày à!"

Hàn Tiêu ở đâu quản cái gì ban ngày không ban ngày, hai tay lại bắt đầu không thành thật một chút... mà bắt đầu.

Chính vào lúc này, đột nhiên nghe được trên đường phố xa xa truyền đến Từ Thiếu Khanh cái tên mập mập kia tiếng gọi âm ỉ, "Hàn công tử, Diệp cô nương, trời sắp tối rồi, các người ở nơi nào à?"

"Móa!" Hàn Tiêu cái ót một hắc, thực sự một loại một cước đạp chết Từ Thiếu Khanh xúc động.

Diệp Huyền vội vàng sửa sang lại thoáng một phát chính mình dung nhan cùng quần áo, lại giúp Hàn Tiêu vuốt lên trên quần áo nếp gấp, gắt giọng: "Công tử, chúng ta mau đi ra a, bằng không thì, người. . . Người ta sẽ hoài nghi đấy."

Nói xong, tranh thủ thời gian cúi xuống đo bưng đôi má.

"Ai. . ." Hàn Tiêu than nhẹ một tiếng, Thái Cổ Tà Long truyền thừa tự cấp hần đã mang đến vô hạn tiềm lực đồng thời, cái kia Tà Long chi hóa cũng làm cho trong cơ thể hần "Hỏa khí" đặc biệt trọng, đặc biệt là mờ ám mặn về sau, một ngày chẳng nhiều cái gì tự đến mức sợ. . .

"Được rồi được rồi, đừng kêu lên!" Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bước nhanh đi ra quán rượu, hướng phía Từ Thiếu Khanh hô lớn: "Chúng ta lập tức sẽ tới!"

Rất nhanh, Trương Nhược Hư cùng Ninh Kiếm Đào bọn người cũng đều xuất hiện ở đường đi cái kia đầu, mấy cái lên xuống đi vào Hàn Tiêu bên cạnh.

"Hàn huynh đệ, sắc trời đã tối, lại không tiến vào Thái Thanh Thuần Dương Trận, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm. Hôm nay mò mẫm tiền bối muốn làm pháp mở ra U Minh giới môn, chỉ sợ sẽ so tối hôm qua càng thêm hung hiểm." Trương Nhược Hư có chút tận tình khuyên bảo nói, trong giọng nói, có phần có vài phần trách cứ ý tứ.

Hàn Tiêu biết rõ hần chỉ là xuất phát từ quan tâm, liền ngượng ngùng cười nói: "Vừa rồi đi xa chút ít, có chút lạc đường, ha ha. . ."

Chỉ có Diệp Huyền khuôn mặt một hồi nóng lên, biểu lộ có chút mất tự nhiên, cũng may sắc trời đã tối, hần ửng đỏ hai gò má thật cũng không có khiến cho người khác chú ý.

"Đi thôi, đi thành tây bãi tha ma." Trương Nhược Hư đi tuốt ở đằng trước, trầm giọng nói: "Mò mẫm tiền bối tại trong bãi tha ma đã bày ra chiêu hồn đại trận, lúc vừa đến, lập tức mở ra U Minh giới môn, siêu độ nơi đây vong hồn."

"Ân." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, cái kia lão mù lừa đạo thuật tạo nghệ nhưng lại sâu, nếu là không có Tà Long chi lực, hần cũng không dám nói mình Âm Dương quý thuật tự so lão mù lừa đạo thuật lợi hại đi nơi nào.

Không bao lâu, Hàn Tiêu mấy người liền đi tới bãi tha ma.

Chỉ thấy trên mặt đất tăng mới rồi vô số mô đất, chắc là Huyền Kiếm mình chín người phí hết lão đại công phu mới đem nội thành những cái...kia vứt đi tại nội thành thì thể nhập thổ vi an.

Đồng thời, tại rộng lớn khu vực, còn cảm 16 cán Chiêu Hồn Phiến, từng người tại phương hướng bốn cái phương vị, hiện ra bát quái chi giống như.

Chiêu Hồn trận pháp, trăm sông đổ về một biển, mặc dù các phái đạo thuật có chỗ khác nhau, nhưng nguyên lý đều là giống nhau. Hàn Tiêu liếc liền nhìn ra trận pháp này, chính là trong bát quái, dùng sét đánh chi lực làm căn cơ chiêu hồn pháp trận.

Sét đánh chi lực, chuyên môn khắc chế âm hồn oán linh, xem ra, đêm nay khai đàn cách làm, có lẽ sẽ tương đương thuận lợi mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Siêu độ vong hồn

Tại 16 cán Chiêu Hồn Phiến ở giữa tâm, bày biện một trương bàn bát tiên, trên bàn bày đầy kiếm gỗ đào, lá bùa, màu son, hạt gạo, phù thủy vân...vân, đội một tý, cái gì cần có đều có.

Trên mặt đất vẽ lên một cái cực lớn huyết bát quái, đã bị lão mù lòa gây rối đạo thuật, ẩn ẩn có thể chứng kiến Âm Dương Thái Cực cá ở phía trên di động.

Hàn Tiêu đi đến bàn bát tiên trước, nắm lên một nắm gạo hạt, nhạt cười nhạt nói: "Ha ha, như thế nào Hạt tiên bối muốn mời oán linh đám bọn họ ăn cơm sao?"

Trên thực tế, đạo thuật lưu phái đầu chỉ ngàn vạn, giống như Âm Dương quỷ thuật như vậy bằng vào chú thuật, thuận theo ở giữa thiên địa Âm Dương đạo lực lưu phái, xưng là chú văn lưu.

Cũng có như lão mù lòa loại này mượn nhờ ngoại vật Ngũ Hành thuộc tính, Âm Dương khắc chế, phát huy ra đạo thuật uy lực lớn nhất lưu phái, xưng là phù văn lưu.

Hai loại lưu phái, tựu là đạo thuật hệ thống trong lớn nhất hai phái, mặt khác rất nhiều biến hóa, mặc dù chi tiết, tỉ mỉ có chỗ khác nhau, nhưng trên cơ bản cũng không cách nào thoát ly hai loại lưu phái dần giáo.

Hàn Tiêu ngại phù văn lưu thì pháp quá mức rườm rà, lại là khai mở pháp đàn lại là họa (vẽ) quỷ phù đầy, cho nên quyết đoán lựa chọn rồi chú văn lưu.

Nhưng hai loại lưu phái, mỗi người mỗi vẽ, cũng không thể nói loại nào lưu phái tựu nhất định vững vàng áp qua một loại khác lưu phái.

Tiết Mộ Quân không hiểu đạo pháp, lập tức khẩn trương nói: "Hàn Tiêu, chớ lộn xộn, đội lát nữa nếu phá hủy tiên bối trận pháp, đạo thuật tựu mất linh rồi!"

Một bên Từ Thiếu Khanh ha ha cười nói: "Tiết sư muội, cái này thi qua pháp thuật hạt gạo chỉ dùng đến công kích ác linh đấy, cũng không phải là chiêu hồn đại trận khâu."

Tiết Mộ Quân trên mặt hơi có chút nóng lên, hung hăng khoét rồi phá Từ Thiếu Khanh liếc, dọa được cái kia từ mập mập cổ co rút lại, xấu hổ bắt đầu cong khời cái ót đến rồi.

Sắc trời dần tối.

Từng đợt âm gió thổi qua, cảm ở bãi tha ma chung quanh cái kia chút ít Chiêu Hồn Phiến, lập tức bị thổi làm bay phát phới.

Sau một khắc, bãi tha ma trên không, chậm rì rì phiêu khởi một mảnh dài hẹp màu trắng sương mù, hoàn cảnh chung quanh thoáng cái âm trầm khủng bố rất nhiều.

"lúc đã đến!"

Lão mù lòa lông mi dựng lên, mạnh mẽ theo pháp đàn thượng nắm lên một cây đào mộc kiếm, cắn nát tay trái ngón trỏ, tại thân kiếm thượng hoạch xuất một đạo tơ máu, huy vũ vài cái, cao giọng ngâm xướng lấy.

"Tôn thần thắng giá tiến đến, trừ tà trời mịt, trí tuệ trong vắt, tam hồn vĩnh cửu, phách không tang nghiêng, lập tức tuân lệnh."

Từng đạo huyền diệu vô cùng Âm Dương ẩn phù, theo kiếm gỗ đào thượng nhận nhạo ra, đồng loạt hướng về kia Âm Sát giới môn dừng mảnh lao tới.

Âm khí thu liễm, dương khí đại sinh, Âm Sát giới môn, dần dần bắt đầu xuất hiện co rút lại dấu hiệu.

Hàn Tiêu trong mắt có chút hiện lên một tia sắc mặt kính nể, cái này lão mù lò ão thuật trình độ, ngược lại là thật có chút vốn liếng.

"Âm Sát giới môn, quan!"

Rốt cục, lão mù lò ão dùng kiếm gỗ đào chỉ hướng Tây Phương phía chân trời, dẫn hạ một đạo cấp bách lôi, chỉ nghe một tiếng ầm vang nổ vang, cái kia âm khí um tùm Âm Sát giới môn, rốt cục thu nạp rồi cửa vào.

Cuốn cuộn âm sát khí, hít vào mà vào, thu nạp tiến vào giới môn bên trong.

Theo Âm Sát giới môn đóng cửa, chung quanh âm túy tà khí, rốt cục chậm rãi tiêu tán ra.

Vụ Khê thành bên ngoài, những cái...kia chạy lác lư cương thi, bỗng nhiên toàn bộ đứng ngơ ngác ngay tại chỗ, sơn màu đen trong con mắt, từng đạo nồng đậm hắc khí mạnh mẽ vọt ra, đồng loạt hướng phía Âm Sát giới môn bên trong, bay đi.

"Ầm ầm . ."

Một đầu đón lấy một đầu, những cái...kia cái xác không hồn cương thi, ầm ầm ngã xuống đất, bụi quy bụi, đất về với đất.

Kẻ sống được an, người chết an nghỉ.

"Cuối cùng đem Âm Sát giới môn đóng cửa!" Tất cả mọi người có chút kích động nhìn về phía lão mù lò ão, giờ phút này, lão mù lò ão sắc mặt, hơi có chút tái nhợt.

"Đừng cao hứng được quá sớm." Lão mù lò ão nhẹ nhàng ho khan vài cái, thở hổn hển mấy hơi thở về sau, mới lại trầm giọng nói: "Vụ Khê thành dân chúng, người vô tội chết thảm, oán khí thái thịnh, mặc dù đóng cửa Âm Sát giới môn, muốn siêu độ nơi đây vong hồn, sợ cũng chuyện không phải dễ dàng như vậy tình."

"Mọi người mở ra đều Âm Dương Chi Đổng, trong chốc lát lão mù lò ão còn muốn làm pháp, tụ lại nơi đây sở hữu tất cả oán linh. Đến lúc đó nhất định âm khí cuốn cuộn, oán khí ngập trời." Lão mù lò ão thu nhiếp tinh thần, tiếp tục nói: "Mọi người nhớ kỹ, trong chốc lát bất luận thấy cái gì, nghe được cái gì, ngàn vạn không thể đi ra Thái Thanh Thuần Dương Trận."

"Ân." Mọi người nhao nhao gật đầu, Từ Thiếu Khanh lại giúp vài tên không thông đạo pháp sư huynh đệ mở ra Âm Dương Chi Đổng.

Đến phiên Hàn Tiêu thời điểm, Hàn Tiêu không muốn bạo lộ mình cũng sẽ đạo thuật, bởi vậy cũng không cự tuyệt.

Trên thực tế, Đạo Linh tông Âm Dương Chi Đổng cùng Âm Dương quỷ thuật Âm Dương Thụ Đổng kỳ thật hiệu quả đều là giống nhau, chỉ là thủ quyết cùng chú ngữ hơi có chút biến hóa mà thôi.

"Thiên Địa Vô Cực, cần khôn mụn pháp! U Minh Bích Lạc, Thiên Đạo sáng tỏ! U Minh giới môn, khai mở!" Lão mù lò ão lần nữa múa vũ động kiếm gỗ đào, hướng phía chính tây phương hướng một kiếm vạch, gió lạnh lóe sáng, U Minh giới môn, theo tối tăm trong hư không, vỡ ra đến.

"Chiêu hồn dẫn, vãng sinh chú. . ." Lão mù lò ão một tay lay động Kim Linh, một tay múa vũ động kiếm gỗ đào, bắt đầu niệm lên chiêu hồn chú thuật, muốn siêu độ những cái...kia chết oan vong hồn.

Chỉ là, tất cả mọi người đau khổ đã chờ đợi gần một canh giờ, nhưng lại ngay cả nửa cái Bóng Ma cũng không thấy.

Trương Nhược Hư nhìn sắc trời một chút, có chút lo lắng nói: "Tiền bối, chỉ sợ tại như vậy xuống dưới, thiên lại muốn sáng!"

Ban ngày mở ra U Minh giới môn, đối với Đạo gia người tu đạo nguyên lực tiêu hao, còn có thể thành gia tăng gấp bội.

"Những cái...kia oán linh như thế nào sẽ như thế khôn khéo, căn bản bất vi sở động? Cùng bình thường du hồn đã quỷ hoàn toàn bất đồng mà!" Lão mù lò ão liên tục lay động rồi một canh giờ lục lạc chuông, cánh tay đều đau xót rồi, rốt cục vẫn phải ngừng lại, về mặt phiên mụn.

"Hắc hắc, bọn hán chỉ sợ là có một đầu linh, còn là một xinh đẹp nữ đầu linh đây này." Hàn Tiêu cười hắc hắc nói.

"Làm sao ngươi biết?" Tiết Mộ Quân quay đầu lại khoét rồi hán liếc, giễu cợt nói: "Không hiểu đừng nói mò!"

"Bởi vì ta bái kiến ah." Hàn Tiêu ha ha cười nói: "Tuy nhiên là nữ quỷ, bắt quá rất đẹp nha."

Tiết Mộ Quân khí đạo: "Ngươi cái này háo sắc hèn mọn bỉ ổi ăn chơi thiếu gia, ngoại trừ sẽ vô ích còn biết cái gì!"

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, thần nhiên nói: "Háo sắc ta thừa nhận, đàn ông bản sắc nha, nhưng là hèn mọn bỉ ổi ta có thể không thừa nhận, ngươi bái kiến

ta đẹp trai như vậy hèn mọn bi ối nam sao?"

"Phi! Không biết xấu hổ!" Tiết Mộ Quân trừng mắt liếc hần một cái, tức giận đến liên tục gườm chân.

Diệp Huyền hé miệng cười duyên một tiếng, nàng tại Hàn Tiêu bên người nhiều năm, biết rõ công tử từ trước đến nay miệng lưỡi bén nhọn, cái này Tiết Mộ Quân nơi nào sẽ là công tử đối thủ.

"Tốt rồi tốt rồi." Trương Nhược Hư nhẹ nhàng lôi kéo Tiết Mộ Quân cánh tay, lắc đầu cười khổ nói: "Nghĩ biện pháp đem oán linh siêu độ rồi mới là chính sự."

Lão mù lừa nghĩ ngơi một hồi, về mặt không tin tà lấy ra một bó to lá bùa, nhắc tới kiếm gỗ đào xuyên qua lá bùa, lại lần nữa đẩy lên ba trụ hương, kiếm gỗ đào nhoáng một cái, trên thân kiếm lá bùa "Oanh" thoáng một phát bốc cháy lên, trên không trung lập lòe khói một hồi màu đỏ rực hào quang, dần dần nhện nhện ra.

"Thiên Đạo sáng tỏ, Lục Đạo Luân Hồi, nhân quỷ tiên ma, ai về chỗ này. Tiên đạo rậm rạp, người đạo mịt mù mịt mù, Quỷ đạo vui cười này, đem làm nhân sinh môn. Thần quỷ ban thưởng nói, quỷ cửa mở khai. . ."

Nương theo lấy chú ngữ ngâm xướng, trên mặt đất huyết bát quái lóe lóe, ở đằng kia U Minh giới môn hai bên, chỉ thấy một đen một trắng hai đạo thân ảnh, dần theo gong xiêng, giống như u linh theo U Minh giới môn bên trong nhẹ nhàng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đe dọa oán linh

"Âm Dương Luân Hồi, sinh sôi không ngừng, hồn phách trở về vị trí cũ, mà đối đãi kiếp sau. . ."

Lão mù lừa đạo thuật quả thực rất cao minh, du dương ngâm tụng âm thanh tốc hành vài dặm bên ngoài, xa xa sơn mạch ẩn ẩn còn truyền đến hồi âm, "Mà đối đãi kiếp sau. . . Kiếp sau. . . Sinh. . ."

Hàn Tiêu âm thầm nhẹ gật đầu, cho dù là chính mình thi triển chiêu hồn chú thuật, không sai biệt lắm thì ra là hiệu quả như vậy rồi.

Chỉ là, cái kia U Minh giới môn bên ngoài, một đen một trắng hai cái câu hồn sứ giả tuy nhiên tán ra chấn nhiếp tâm thần khủng bố uy áp, nhưng lão mù lừa trọn vẹn lại ngâm nga nửa khắc đồng hồ, lại cũng chỉ là có một hai cái lệ rơi rơi oán linh nhút nhát e lệ đi vào U Minh giới môn, về sau tự nhiên không còn có cam nguyện tiến vào luân hồi oán linh rồi.

Thật lâu, tại U Minh giới môn bên ngoài chờ hồi lâu câu hồn sứ giả lộ ra có chút không kiên nhẫn, quơ quơ trong tay gong xiêng, tựa hồ muốn phản hồi U Minh giới đi.

"Đáng giận!" Lão mù lừa cầm trong tay chiêu hồn linh cùng kiếm gỗ đào buông, mắng to: "Cô hồn dã quỷ, không vào luân hồi, các ngươi chẳng lẽ còn muốn hồn phi phách tán mới cam tâm sao?"

Hắn cũng biết những... này oán linh oán khí quá nặng, căn bản không có khả năng đơn giản bị bắt phục, nhưng mình khuyên can mãi, nước miếng đều muốn niệm đã làm, những cái... kia oán linh cũng quá muốn không nể tình đi à nha.

Hàn Tiêu cười ha ha một tiếng, tiến lên đi ra một bước, cười nói: "Hạt tiền bồi, bắt nhập để cho ta tới thử xem."

Dứt lời, Hàn Tiêu một không cầm kiếm gỗ đào, hai không cầm chiêu hồn linh, trực tiếp dẫn theo Phản Tịch kiếm, đi tới lão mù lừa bên cạnh.

Mọi người đều là sửng sờ, không biết Hàn Tiêu đến cùng vùng cái gì bịp bợm.

Chỉ có lão mù lừa ẩn ẩn cảm thấy Hàn Tiêu có chút thủ đoạn, thẳng đi xuống rồi pháp đàn, thản nhiên nói: "Lão phu ngược lại muốn nhìn ngươi như thế nào đem những cái... kia oan quỷ đưa tới!"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu căn bản không lên thượng pháp đàn, nghênh ngang trực tiếp đi ra Chiêu Hồn trận bên ngoài, ngạo nghễ cao giọng tay lên trong Phản Tịch kiếm, hướng phía bầu trời đêm hô to nói: "Sở hữu tất cả quỷ nghe, cho bốn thiếu gia ngoan ngoãn đi ra đầu thai, nếu không ta đánh được các ngươi quăng không được thai!"

Tại kêu gọi đầu hàng đồng thời, Hàn Tiêu có chút phóng xuất ra rồi một đạo Tà Long khí tức, theo tiếng nói, khoan thai nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy sau lưng mát lạnh, một cổ vô hình sợ hãi tập kích chạy lên não, rồi lại không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đành phải sững sờ nhìn xem Hàn Tiêu, chờ mong kế tiếp đến cùng sẽ phát sinh cái gì.

Diệp Huyền mấy ngày nay bái kiến Hàn Tiêu thi triển vô số đạo thuật, mỗi lần đều niệm một đồng nghe không hiểu chú ngữ, chỉ có lúc này đây, nàng nhưng lại nghe xong cái minh bạch.

Cái kia hình như là lưu manh véo khung thời điểm mới có thể hô lời nói a. . .

Àm âm!

Đường chân trời về phía tây, một mảnh mây đen cuộn cuộn mà đến, trong mơ hồ, còn kèm theo vài lời đình.

Lão mù lòa hơi sững sờ, bằng vào tiếng hô là có thể dẫn động sét đánh chi lực, cái này Hàn Tiêu đạo thuật tạo nghệ, sợ là thập phần khó lường ah!

Àm âm!

Ngay sau đó, Đông Phương, phía nam, phương bắc, hơn nữa trước kia Tây Phương, tứ phương Huyền Lôi đều tới, tại trên bầu trời hình thành một cái cực lớn vòng xoáy, lôi đình chi lực bắt đầu khởi động, U Minh giới môn bên ngoài hai cái cầu hôn sứ giả lập tức đã ra động tác tinh thần, ra sức vung vẩy bắt tay vào làm trong xiềng xích, tựa hồ là đã nhận được một vị "Đại tiên" sắc lệnh.

Hàn Tiêu Trường kiếm chi thiên, đối với ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó oán linh quát: "Ta biết rõ mọi người bị chết thập phần oan uổng, nhưng Âm Dương tự động, Lục Đạo có thưởng, âm linh lưu luyến dương gian, tự tổn âm thọ, cuối cùng chỉ biết vạn kiếp bất phục."

"Ta Hàn Tiêu, hiện tại dùng tánh mạng hướng mọi người cam đoan, tất nhiên sẽ gọi cái kia Viêm Ma, nợ máu trả bằng máu, báo thù cho mọi người tuyệt hận. Nếu như ngay cả ta đều không thể giết chết Viêm Ma, các ngươi cảm thấy bằng các ngươi những... này cô hồn đã quý, có thể làm gì được rồi hân sao?"

Hàn Tiêu dừng một chút, mới tiếp tục nói: "Hiện tại, chính là các ngươi một lần cuối cùng Luân Hồi đầu thai cơ hội, nếu như không cho ta siêu độ, ta lợi dụng Phần Âm Chi Hóa, đã luyện hóa được các ngươi, tình được các ngươi tu làm ác quỷ, làm loạn dương gian."

Mọi người đều là chỉ ngây ngốc nhìn xem Hàn Tiêu, sống rồi vài thập niên rồi, chỉ nghe qua quỷ dọa người, chưa từng thấy qua có người đe dọa quỷ đấy.

Thật sự là sống lâu gặp. . .

Hàn Tiêu hiển nhiên không có chú ý tới Trương Nhược Hư bọn người quái dị biểu lộ, gấp chậm chạp không có oán linh đi ra, ngữ khí đột nhiên lạnh lẽ ác liệt mà bắt đầu..., "Ta chỉ mấy chục cái đo đếm, nếu không ra, bốn thiếu gia lập tức tìm tới phương viên năm trăm dặm, đem các ngươi nguyên một đám toàn bộ bắt được ra, một bả đốt đi!"

Nói xong, Hàn Tiêu thật đúng là so bắt tay vào làm chi, từng chữ từng chữ lớn tiếng rống lên.

"Một. . ."

"Hai. . ."

. . .

Hắn tiếng hô phi thường đại, tất cả mọi người chỉ cảm thấy một cổ như là từng đạo Kinh Lôi trong đầu nổ tung giống như, chấn được cả cái đầu đều âm âm rung động.

Tiết Mộ Quân lông mày kẻ đen nhú một cái, vừa định há mồm mắng chửi người, đã thấy xa xa vậy mà thật sự bay tới vài đạo trắng bạch trong suốt thân ảnh, nguyên một đám xa xa phiêu tại mộ phần lên, nom nớp lo sợ nhìn xem Hàn Tiêu, không dám tới.

Bà mẹ nó! Cái này muốn cũng có thể!

Mọi người đều là gian nan nuốt nhỏ nước miếng, Hàn Tiêu thật đúng là đem quỷ cho "Dọa" đi ra.

Chính là cái kia lão mù lòa cũng nhìn không được nữa khỏe miệng có chút run rẩy rồi vài cái, trên trán nếu là có thể khắc chữ lời mà nói..., nhất định sẽ là một cái viết kép "Phục" !

Hàn Tiêu gương mặt chứng kiến rất cực có oán linh đi ra, chỉ vào phía trước nhất một cái oán linh, cười hắc hắc nói: "Ngươi, cho bốn thiếu gia tới!"

Cái kia bị chỉ đến oán linh có chút sợ hãi nhìn xem Hàn Tiêu, ngẩng đầu nhìn trên bầu trời cuộn cuộn Lôi Vân, sợ hãi rụt rè có chút không dám tới gần, chỉ là chứng kiến Hàn Tiêu lông mày nhíu một cái, dọa được cổ co rụt lại, vội vàng bay tới rồi Hàn Tiêu trước mặt.

"Ngươi, đi đem Diệp Cơ gọi tới, nếu không, hậu quả ngươi hiểu đấy." Hàn Tiêu vỗ tay phát ra tiếng, trên lòng bàn tay lập tức nhảy lên khỏi một đoàn "Phần Âm Nghiệp Viêm".

Cái kia oán linh liên tục không ngừng gật đầu, vội vàng người nhẹ nhàng ly khai, trong nháy mắt tựa không thấy bóng dáng.

Chỉ chốc lát sau, xa xa bóng trắng lờ lờ, chung quanh nhiệt độ phẳng phát bỗng nhiên hạ thấp, vô số đạo sát khí cuộn cuộn oán linh nổi gót tới, đúng là nguyên một đám chính tề quay xong rồi đội ngũ, tại câu hồn sứ giả dưới sự chỉ huy, chính tề tình trạng vào U Minh giới môn bên trong.

Lão mù lòa, Từ Thiếu Khanh bọn người đều là cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Mà cái kia Tiết Mộ Quân càng là há to miệng ba, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Hàn Tiêu: "Thằng này, thật sự sẽ chiêu hồn?"

Chỉ nghe Từ Thiếu Khanh lắc đầu cười khò nói: "Cái này thế đạo thật sự là thay đổi, nguyên lai chiêu hồn pháp trận còn có thể như vậy thi triển, ta họ Từ phục rồi!"

Đột nhiên, trong hư không, một đạo âm khí đánh úp lại, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, chỉ thấy một đạo tuyết trắng thân ảnh từ trên trời giáng xuống, đúng là một gã xinh đẹp tuyệt trần nữ tử dẫn theo một ngụm âm khí trường kiếm đứng ở rồi Hàn Tiêu trước mặt.

Thân ảnh của nàng cùng những thứ khác oán linh so sánh với lộ ra vô cùng rõ ràng, cơ hồ cùng thật thể cũng không có gì khác nhau rồi, hiển nhiên là tu luyện qua Quỷ đạo pháp thuật.

Chỉ thấy cái kia nữ quỷ mặt lạnh lùng, xông Hàn Tiêu quát to: "Ngươi thật to gan, cũng dám đe dọa người của ta!"

Huyền Kiếm minh chín người lập tức rút ra trường kiếm, xông tới, sợ cái kia nữ quỷ sẽ đối với Hàn Tiêu bất lợi.

"Hắc hắc." Ai ngờ Hàn Tiêu vô cùng nhẹ nhõm tùy ý trêu đùa: "Điệp Cơ cô nương, ngươi xác định bọn họ là người?"

"Người!" Điệp Cơ lông mày khẽ đen nhéo một cái, nhất thời ghen lời.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Nữ quỷ Điệp Cơ

Hàn Tiêu có chút đưa tay, ra hiệu Trương Nhược Hư bọn người không cần khẩn trương, nhạt cười nhạt nói: "Điệp Cơ cô nương, vô luận như thế nào, ngươi hay là để cho bọn họ tới Luân Hồi rồi, không phải sao?"

Điệp Cơ nhếch môi dưới, buồn bã nói: "Ngươi nói không sai, Âm Dương khác đường, bọn hán, xác thực có lẽ đi Luân Hồi rồi."

"Này mới đúng mà!" Hàn Tiêu khẽ cười một tiếng, lại nói: "Đúng rồi, Điệp Cơ, chính ngươi lại có tính toán gì không?"

Điệp Cơ thở dài một hồi, trắng rồi Hàn Tiêu liếc, lúc này mới buồn bã nói: "Ta ý định tiếp tục tu luyện Quỷ đạo, sớm muộn có một ngày, ta cũng có thể luyện thành Quỷ Tiên."

"Luyện thành Quỷ Tiên nói dễ vậy sao." Hàn Tiêu lắc đầu cười cười, "Chỉ là cái kia 60 năm một lần Thiên Phạt lượng kiếp, chỉ bằng ngươi điểm ấy đạo hạnh, sợ là lần đầu tiên đều kháng không qua."

"Hừ, ai cần ngươi lo!" Điệp Cơ ngưng lông mày nói: "Chẳng lẽ còn thật trông cậy vào ngươi đi diệt đi Viêm Ma sao?"

Hàn Tiêu mày kiếm nhảy lên, tà mị cười nói: "Bằng không thì đâu này?"

Lúc này, lão mù lòa chậm rãi bước tới, lạnh giọng khuyên nhủ: "Ngươi có nghĩ tới hay không, tu luyện Quỷ đạo chính là nghịch thiên mà làm, nếu là ngươi cường hành ở lại dương gian, dùng ngươi điểm ấy đạo hạnh, chỉ sợ tùy thời cũng sẽ bị người tu đạo tiêu diệt."

Điệp Cơ trong mắt hiện lên một đám hàn mang, trừng mắt lão mù lòa nói: "Chết mù lòa, chỉ bằng ngươi còn không có cái này bản thân!"

Lão mù lòa bất đắc dĩ cười nói: "Ta không cùng ngươi làm miệng lưỡi chi tranh, nói đến thế thôi, nếu là ở Vụ Khê thành bên ngoài gặp được, đừng trách ta lão mù lòa Chiêu Hồn Phiên hạ vô tình."

Điệp Cơ cẩn thận đánh giá liếc lão mù lòa, bỗng nhiên dẫn kiếm chỉ lấy hắn, giận dữ hét: "Nói! Ngươi đến cùng đã luyện hóa được bao nhiêu âm linh!"

Lão mù lòà sắc mặt có chút buồn bã, trên mặt có một tia bất an cùng hối hận,tiếc, lắc đầu liên tục nói: "Không, ngươi nói vậy, ta không biết ngươi đang nói cái gì, ta không có, ta không có!"

"Tiền bối!"

Mọi người gặp lão mù lòà cảm xúc bỗng nhiên trở nên như thế khác thường, không khỏi sinh ra một tia nghi hoặc: Chẳng lẽ cái này lão mù lòà, thật sự luyện hóa qua âm linh?

Luyện hóa âm linh, đây cũng không phải là đạo thuật, mà là tà thuật, lợi dụng âm linh sát khí tăng cường bản thân công lực, cái này nếu so với đau khổ tu luyện nguyên lực tới nhẹ nhõm nhiều lắm, nhưng nhưng mà làm chính đạo chỗ không cho, hơn nữa tu luyện loại này tà thuật người cũng sẽ bị Âm Sát chi lực ăn mòn, đọa nhập ma đạo.

Điệp Cơ ánh mắt như trước gắt gao nhìn thẳng lão mù lòà, lạnh lùng cười nói: "Các ngươi những...này người tu đạo, ra về đạo mạo, lại làm lấy luyện hóa âm linh hoạt động, toàn bộ cũng không phải vật gì tốt!"

Hàn Tiêu kiểm bọn hắc giằng co mà bắt đầu..., liền bước lên phía trước một bước ngăn tại cái này một người một quý chính giữa, lớn tiếng nói: "Tốt rồi, oán linh đã đều tiến vào, Hạng tiền bối, ngươi nên đóng cửa U Minh giới môn rồi."

Lão mù lòà hiển nhiên còn đắm chìm tại mãnh liệt đấu tranh tư tưởng bên trong, cầm lấy tóc thống khổ quát: "Ta không có, không phải ta, cái kia không phải ta!"

"Ha ha ha... Không phải ta, ta cái gì cũng không có làm!"

"Tiền bối, tiền bối..." Mọi người thấy hắc nổi điên, vội vàng lớn tiếng kêu to, hi vọng hắc có thể thanh tỉnh một ít.

Lão mù lòà hồ ngôn loạn ngữ một hồi, cầm lấy Chiêu Hồn Phiến, thân hình mở ra, trực tiếp viễn độn mà đi, biến mất tại mọi người trước mặt.

Hắc, dĩ nhiên cũng làm chạy như vậy...

Hàn Tiêu nhếch miệng, lúc ban đầu nhìn thấy lão mù lòà thời điểm, cảm giác, cảm thấy đạo thuật của hắc bên trong, ẩn ẩn lộ ra một cỗ tà khí, kết hợp với hắc đã từng nói qua tới nơi này là muốn chuộc tội, hơn nữa nghe được "Viêm Ma" về sau cái loại này quái dị biểu lộ, Hàn Tiêu cơ hồ có thể kết luận, lão mù lòà khẳng định đã sớm nhận thức Viêm Ma rồi.

Như vậy, hắc tại sao phải chuộc tội đầu này?

Hàn Tiêu sâu hít sâu một hơi, trầm nghĩ trong lòng: Viêm Ma tu luyện rồi Phản Thiên bảo quyền tàn cuốn, do quý nhập ma. Mà cái này lão mù lòà, chẳng lẽ cũng từng tu luyện qua Phản Thiên bảo quyền?

Trong lúc nhất thời, chỗ có chuyện, đều trở nên càng thêm khó bề phân biệt lên.

Lão mù lòà đã đi ra, đóng cửa U Minh giới môn sự tình, cũng tự thuận lý thành chương đã rơi vào Từ Thiếu Khanh cái tên mập mạp kia trên người.

Đạo thuật của hắc tuy nhiên so không được lão mù lòà, nhưng đóng cửa một cái U Minh giới môn hay là nhẹ nhõm tùy ý đấy.

"Đứng rồi!" Hàn Tiêu bỗng nhiên ngăn trở Từ Thiếu Khanh, ra hiệu hắc tạm thời đừng đóng cửa U Minh giới môn, ngược lại từ trong lòng lấy ra một trương lá bùa, bên trong bao vây lấy Tô gia gia chủ cuối cùng một đạo "Thiên Xung phách".

Hàn Tiêu xé mở lá bùa, ngắt cái thủ quyết, đem cuối cùng này một đạo tàn phách cũng cùng nhau đưa vào U Minh giới môn về sau, lúc này mới ha ha cười nói: "Đại công cáo thành, Từ huynh, ngươi có thể tiếp tục."

"Ách..." Từ mập mạp trừng mắt nhìn, nghi ngờ nói: "Đây là ai tàn phách à?"

"Tùy tiện nhặt được đấy, không biết." Hàn Tiêu nhún vai, hắc mới chẳng muốn nói với bọn họ nhiều như vậy, đến lúc đó những cái thứ này không chừng lại muốn đồng vắn vắn rồi.

Từ Thiếu Khanh ghen lời, đành phải quay đầu lại nhìn về phía U Minh giới môn, lẩm bẩm: "Thiên Địa Vô Cực, cần khôn mọn pháp, U Minh giới môn, quan!"

Vù!

Âm khí thu liễm, U Minh giới môn tiêu tán tại trong hư không, hết thảy trở về bình tĩnh.

Đội U Minh giới môn chậm rãi khép kín, Hàn Tiêu ánh mắt lần nữa nhìn về phía rồi Diệp Cơ, cái này nữ quý, nàng lại muốn đi con đường nào?

Một mình một cái quý tu luyện Quý đạo, thật sự là một đầu vô cùng gian nan không đường về.

Chính vào lúc này, Diệp Huyền bỗng nhiên người nhẹ nhàng đã đi tới, hướng cái kia Diệp Cơ khuyên nhủ: "Diệp Cơ tỷ tỷ, không bằng ngươi đi theo ta

cùng công tử cùng một chỗ tu luyện a, có công tử tại, cũng không cần sợ có người tu đạo gây bất lợi cho người rồi."

Theo Diệp Huyền, toàn bộ thế giới đạo thuật lợi hại nhất đúng là Hàn Tiêu rồi.

Bất quá, nàng nhưng lại không biết, đạt tới luyện Thần Cảnh giới về sau, cũng tự mặc kệ cái gì đạo thuật không ngờ thuật rồi. Vô luận cái gì Lê Quỷ Nguyên Hồn, tại luyện thần cao thủ trước mặt, căn bản không có bất luận cái gì chống đỡ chỉ lực.

Diệp Cơ thân thể mềm mại chấn động, nhìn nhìn Diệp Huyền, lại ngẩng đầu nhìn Hàn Tiêu, lắc đầu nói: "Được rồi, ta đọc lai độc vãng đã quen, không thích đi theo người sống bên người."

"Thôi đi pa oi..., người mới thành quý vài ngày." Hàn Tiêu xem thường quét nàng liếc, bá đạo nói ra: "Ta đã từng đã đáp ứng Tô Lâm muốn siêu độ Vụ Khê thành nội sở hữu tất cả vong hồn, đương nhiên cũng kể cả người rồi, hiện tại người đã không muốn quay về Lục Đạo, ta đây tự cố mà làm, mang theo người cùng một chỗ tu hành tốt rồi."

Nghe được "Tô Lâm" cái tên này, Diệp Cơ sắc mặt có chút biến đổi, cắn cắn môi mềm mại, do dự một chút về sau, rốt cục vẫn đồng ý ở lại Hàn Tiêu bên người.

Lúc này, Đông Phương phía chân trời, một đám ánh nắng theo tầng mây trong lộ ra.

Diệp Cơ vội vàng nâng lên bàn tay như ngọc trắng, nàng loại này tiểu quý, tự nhiên sợ hãi ánh nắng.

Hàn Tiêu bước ra một bước thay Diệp Cơ chặn ánh mặt trời, ánh mắt lại lạc tại Diệp Huyền trên cổ tay vòng ngọc phía trên, khóe miệng không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười.

"Huyền Nhi, đem tay trái đưa qua đây."

Diệp Huyền không rõ ràng cho lắm, nhưng nhưng như cũ nhu thuận ở trong chỗ sâu rồi thon thon tay ngọc, đưa tới Hàn Tiêu trước mặt.

"Vọng tự tại, Tu Di, quy vô chỗ! Hết thầy Như Lai!" Hàn Tiêu ngắt cái thủ quyết, đánh xuất một đạo Âm Dương ấn phù, lập tức khắc ở Diệp Huyền cái con kia vòng ngọc phía trên, sau một khắc, chỉ thấy vòng ngọc ở trên rậm rạp chằng chịt tràn ngập rồi một cuốn kinh văn, nhàn nhạt lộ ra kim quang, lộ ra thập phần xinh đẹp.

"Tốt rồi, Diệp Cơ, người về sau lúc ban ngày có thể ở tại nơi này cái vòng ngọc bên trong, an tâm tu luyện." Hàn Tiêu quay đầu lại nhìn xem Diệp Cơ, khẽ cười nói.

Diệp Cơ mấp máy môi, trắng bệch trên mặt rõ ràng quý dị phiêu khởi một tia đỏ ửng, cúi đầu hướng Hàn Tiêu yếu ớt muỗi ngâm nói chung rồi một tiếng "Cảm ơn", sau đó liền hóa thành một đạo khói nhẹ, chui vào Diệp Huyền trên cánh tay vòng ngọc bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Miệng phóng sạch sẽ tí đi!

Sáng sớm ánh rạng đông, phá tan mây đen.

Âm Sát giới môn quan bé, Vụ Khê thành oán linh đều tiến vào U Minh giới môn, tràn ngập tại đây tòa quỷ thành trong âm sát khí rớt cục tán đi.

Ánh mặt trời một chiếu, hết thấy âm khí triệt để tiêu tán, Vụ Khê thành, rốt cục một lần nữa biến trở về rồi người sống chi địa, không còn là Quỷ Vực rồi.

Mọi người phản hồi trong thành, Huyền Kiếm minh mọi người vẫn là có chút chưa từ bỏ ý định, tiếp tục lại đi điều tra về Viêm Ma manh mối.

Buổi trưa vừa qua khỏi, không ít bồi hội tại Vụ Khê thành bên ngoài võ giả phát hiện cương thi bỗng nhiên an nghỉ, Âm Sát quỷ khí cũng trong lúc đó tan thành mây khói, lập tức tập kết đồng lửa, vọt vào Vụ Khê thành.

Những người này mục đích rất đơn giản, to như vậy một tòa bỏ thành, khẳng định có không ít tài vật, bọn hấn việc này, phần lớn đều là đến phát "Người chết tài" đấy.

Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền trong lúc rảnh rỗi, tay trong tay bước chậm tại phố xá bên trong, tùy ý có thể thấy được có võ giả lục tung, nhân tính, chính là

như vậy tham lam

Nơi đây sự rồi, Hàn Tiêu cũng chuẩn bị hướng Trương Nhượng Hư cáo từ, bởi vì hắn đã được đến rồi về Vũ Chiêu Vương mộ chỗ tin tức xác thật, cũng là thời điểm khởi hành đi đến.

Chính đi tới đâu rồi, lại thấy phía trước một đám võ giả chuyển ra mấy cái bàn tròn, vây ở bên cạnh miệng lớn uống vào rượu mạnh.

Có người địa phương, tự có giang hồ, mà trong giang hồ, tự nhiên không thiếu chuyện tốt khoác lác chi nhân.

Chỉ nghe một cái trong đó từ quý lắm bầm nói: "Cung điện kiểm điểm còn có năm tháng tự muốn bắt đầu, nghe nói lần này kiểm điểm không có bất kỳ cánh cửa, sở hữu tất cả tông phái giới võ giả cũng có thể tiến về trước quan sát, ha ha, đến lúc đó có thể náo nhiệt, nói không chừng tứ đại mỹ nữ đều muốn tề tụ lúc này rồi!"

Hàn Tiêu nghe được "Tứ đại mỹ nữ", trong nội tâm hơi động một chút, Thu Uyển Vận không phải là tứ đại mỹ nữ trong "Tuyệt Trần" nha.

Tiểu sư thúc cũng tới sao? Hàn Tiêu bóp bóp nắm tay, nội tâm hiển nhiên có chút xao động bất an.

"Hắc hắc, thời gian còn sớm, không gấp, không gấp." Một gã áo lam đàn ông liếm liếm bờ môi, nghĩ đến tứ đại mỹ nữ, cơ hồ không có mấy cái không động tâm đấy.

Mượn vừa rồi ở cửa thành gặp được Tiết Mộ Quân, tuy nhiên mang mạng che mặt, nhưng chỉ là cái kia Linh Lung tư thái, cũng đủ để lại để cho người ý nghĩ kỳ quái rồi.

"Các ngươi những... này cận bã cận bã, tứ đại mỹ nữ cũng đừng có suy nghĩ, bắt quá đến lúc đó trên chóc mấy cái nhị tam lưu tông trong cửa vừa xuất sư vô tri thiếu nữ, vẫn là có thể đấy, hắc hắc." Một danh khách nho sinh cách ăn mặc thanh niên hèn mọn bi ối nở nụ cười, lông mi thẳng thieu, lộ ra vô cùng lãng lợ.

Hàn Tiêu thấy bọn họ kéo tới khí thế ngất trời, lắc đầu cười cười, nắm Diệp Huyền lách đi qua, trước mặt vừa vặn bắt gặp Trương Nhượng Hư, mà bên cạnh của hắn, tự nhiên không thể thiếu Tiết Mộ Quân cô nàng kia.

"Trương huynh." Hàn Tiêu xông Trương Nhượng Hư cười nhạt một tiếng, "Vừa vặn, ta đang chuẩn bị cùng ngươi tạm biệt đâu rồi, tại đây ăn không ngon, chơi không vui, ta hay là hồi trở lại của ta ôn nhu hương phong lưu khoái hoạt đi tốt rồi."

Nói xong, Hàn Tiêu còn hướng bên cạnh Diệp Huyền nhún lông mày, nhắm trúng Diệp Huyền một hồi hòn dỗi.

Trương Nhượng Hư cười khổ một tiếng, nhìn nhìn bên người Tiết Mộ Quân, trong mắt một mảnh nhu tình.

Tiết Mộ Quân khuôn mặt nhỏ đỏ lên, khẽ cắn đôi môi mềm mại, từ khi tại Phi Vân sơn từ biệt về sau, lần nữa chứng kiến Diệp Huyền, lại phát hiện Diệp Huyền sắc mặt hồng nhuận phon phớt, giữa lông mày tăng thêm vài phần thực mị phong tình, hiển nhiên là bước ra rồi theo nữ hài đến nữ nhân một bước kia.

Trái lại Trương Nhượng Hư, cái kia du mục đầu, hẳn lúc nào mới có thể thông suốt đầu này?

"Hàn huynh đệ, cái kia ngươi chừng nào thì khởi hành đâu này?" Trương Nhượng Hư thần nhiên nói.

"Tự hiện tại a." Hàn Tiêu dất Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé, ha ha cười nói: "Trương huynh, cung điện kiểm điểm ngày, chính là lần nữa gặp lại thời điểm."

"Tốt! Vậy chúng ta Tiên Kiếm Môn tạm biệt." Trương Nhượng Hư chấp tay thi lễ một cái, hai người bèn nhìn nhau cười, hết thấy đều ở không nói lời nào.

Chính vào lúc này, lại nghe đằng sau truyền đến một câu, "Đúng rồi, ta nghe nói lần này Huyền Băng cung đối với cung điện kiểm là nguyên nhất định phải có, đồng thời phái ra hai vị Phong Chủ xuất thủ đoạt kiếm, chấm dứt Trần Phong Thu Uyển Vận làm chủ, Trích Tinh Phong Diệp Kinh Lôi làm phụ, hắc hắc, Huyền Băng cung cao thủ gần đây dùng nguyên lực hùng hậu, sinh sôi không ngừng lấy xưng, lần này cung điện kiểm điểm, đích thị là rất có đáng xem."

Có người cười nhạo nói: "Thôi đi pa oi..., cái kia Thu Uyển Vận thì ra là khuôn mặt xinh đẹp một điểm nha, làm cái bình hoa nhìn xem là tốt rồi. Lại để cho nàng đến đoạt kiếm, đang lúc Tiên Kiếm Môn cùng Đạo Linh tông cao thủ là cái chết sao?"

"Nói có lý!" Một người lập tức ồ ào, "Bằng Thu Uyển Vận cái loại này tư sắc, đến lúc đó thượng cuộc tỷ thí thời điểm, quần áo một thoát, đối phương khẳng định tự không bỏ được động thủ, cái này kêu là không chiến mà khuất người chi Bình, ha ha ha..."

Hàn Tiêu nghe xong, mày kiếm lập tức vận cùng một chỗ, cổ tay một chuyển, ngón giữa nhanh chóng bắn ra một đạo kinh khí, chỉ nghe "Keng" một tiếng vang thật lớn, vừa rồi mở miệng làm nhục Thu Uyển Vận cái kia tên Đại Hán trưởng kiếm trong tay lập tức bạo vỡ đi ra, mảnh vỡ phân thành bốn cánh hoa, phân biệt vào rồi tứ chi của hắn.

"Ah!" Người nọ kêu thảm một tiếng, trùng trùng điệp điệp té ngã trên đất, mà ngay cả là ai động tay cũng không biết.

Trương Nhượng Hư trong nội tâm cả kinh, đây là hắn lần thứ nhất chứng kiến Hàn Tiêu xuất thủ, cách xa hơn mười trượng, có thể một ngón tay điểm toái huyền thiết chế tạo mũi kiếm, hơn nữa bộc phát lực lượng rõ ràng có thể hướng phía bốn phương tám hướng bắn ra, tinh chuẩn vô cùng đâm vào đối

phương tứ chi, đối với nguyên lực không chế, thật sự là nghe rợn cả người.

Trong nơi này hay là cái gì Ngưng Khí nhất trọng, tựu tính toán có người nói Hàn Tiêu là Hóa Nguyên cảnh cao thủ hẳn đều không chút do dự tin tưởng đây.

Tiết Mộ Quân càng là gắt gao nhìn thẳng Hàn Tiêu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng tràn ngập rồi rung động, nàng vẫn cho là Hàn Tiêu tựu là cái quần là áo lượt bao cò, nhưng vừa vặn cái kia thoáng cái, nàng mới hiểu được, nguyên lai Hàn Tiêu rõ ràng che giấu sâu như vậy!

"Cái ... Người nào, dám sau lưng dẫm thương người, tính toán... Tính toán cái gì anh hùng!" Người đàn ông kia bên cạnh hồ bằng câu hữu lập tức nhảy lên, cảnh giác nhìn xem bốn phía, sợ mình cũng lọt vào âm toán.

Muốn biết vừa mới ngã xuống đất đàn ông, thực lực cao tới Ngưng Mạch ngũ trọng, vô thanh vô tức đã bị người phé ngay lập tức, thực lực của đôi phương, tuyệt đối với có thể nói khủng bố.

Hàn Tiêu kéo Diệp Huyền theo bọn hắn bên người sát bên người mà qua, cũng không thèm nhìn bọn hắn liếc, đi quá hạn, chỉ là nhàn nhạt nói một câu, "Lần sau miệng nhớ rõ phóng sạch sẽ tí đi, họa là từ ở miệng mà ra, nhớ lấy, nhớ lấy."

Những cái...kia lùm cỏ đàn ông nào dám nhiều phóng nửa cái rắm, nguyên một đám cầm như hén, liên tục gật đầu.

"Thật không biết Hàn huynh đệ đến cùng là người nào, tuổi còn trẻ, rõ ràng cường hãn đến tình trạng như thế." Trương Nhượng Hư nhìn xem Hàn Tiêu Ly khai mở bóng lưng, trong nội tâm lấy làm kinh ngạc.

...

"Công tử, người vừa rồi bộ dáng thật đáng sợ." Diệp Huyền khoác ở Hàn Tiêu cánh tay, cẩn thận nói: "Huyền Nhi theo chưa thấy qua người phát lớn như vậy tính tình đây này."

"Hừ, lại dám đối với Tiêu sư thúc nói năng lỗ mãng, phé hẳn tu vi coi như nhẹ đây này." Hàn Tiêu một oán giận, Thu Uyển Vận nói như thế nào cũng cùng chính mình có quan hệ xác thật, những người kia tùy tiện nói nói đùa đùa thì cũng thôi đi, nhưng lại còn nói Thu Uyển Vận luận võ dựa vào còi quần áo thủ thắng, lớn như vậy đỉnh đầu "Nón xanh (cắm sừng!)" nện xuống ra, người nam nhân nào có thể nhịn được không giận?

Diệp Huyền cắn cắn môi, trong nội tâm đầy không phải tư vị, nguyên lai tại công tử trong nội tâm, còn thật sâu cất giấu một nữ nhân khác, hơn nữa dựa theo hắn vừa rồi phản ứng đến xem, Thu Uyển Vận sức nặng, chỉ sợ còn không thua kém chi mình đây này!

Hai người đều có tâm sự, yên lặng đi về phía trước, thẳng đến đi ra Vụ Khê thành môn thời điểm, Diệp Huyền mới ôn nhu mà hỏi thăm: "Công tử, chúng ta đi chỗ nào à?"

"Phong Châu thành!"

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Đại Hoang sơn mạch

Khoái mã kị binh nhẹ, thiên địa thông thả.

Trên quan đạo, chỉ thấy một thót thần tuấn đỏ thắm lập tức, thừa lúc hai người, tuyệt trần mà đi.

Ngồi ở phía trước chính là một gã áo trắng thiếu nữ, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tuyệt sắc kiêu diễm, đôi mắt đẹp trông mong này, khéo cười tươi đẹp làm sao, sáng mắt lưu chuyển gian, có vô cùng động lòng người phong tình.

Sau lưng nàng thì là một gã mày kiếm mắt sáng áo tím thiếu niên, một tay bắt lấy dây cương, một tay hoàn ở phía trước thiếu nữ, khoe miệng luôn treo một vòng tà mị độ cong, thỉnh thoảng cúi đầu xuống đi cùng thiếu nữ nói cái gì đó, tổng có thể chọc cho cô gái kia "Khanh khách" nhõng nhẽo cười.

Cái này một đôi thiếu nam thiếu nữ, dĩ nhiên là là Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền rồi.

"Công tử." Diệp Huyền chợt quay đầu lại, giọng dịu dàng hỏi: "Đêm hôm đó, theo viêm trong ma thủ cứu chúng ta chính là cái kia Nhiếp Cửu Dương, tại sao muốn bắt người à?"

"Ách. . ." Hàn Tiêu biết rõ Huyền Nhi từ trước đến nay tâm tư Linh Lung, khẳng định cũng đoán được một mảy thứ gì đó, đành phải nói ra: "Có một số việc, ta cũng không phải rất rõ ràng, bất quá Huyền Nhi ngươi chỉ cần biết rằng, vô luận phát sinh chuyện gì, ta khẳng định đều có phương pháp ứng phó đây."

Diệp Huyền nghe được Hàn Tiêu tiếng cười, nhẹ nhẹ cắn răng, đôi mắt dễ thương nhìn thẳng Hàn Tiêu, lẩm bẩm nói: "Dù sao, công tử ở nơi nào, Huyền Nhi tự cùng đi nơi nào. Vô luận như thế nào, công tử đều đừng vứt bỏ Huyền Nhi, được không?"

"Ha ha, nhà của ta Huyền Nhi đáng yêu như thế, ta như thế nào cam lòng (cho) vứt bỏ ngươi thì sao?" Hàn Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve Diệp Huyền hai gò má, buông ra dây cương, trực tiếp ôm Diệp Huyền nhảy xuống ngựa lưng.

"Đi thôi."

Hàn Tiêu nhẹ nhàng tại đó thăm mã phía sau lưng vỗ một cái, phóng nó tự do ly khai, chính mình tắc thì nắm Diệp Huyền vây quanh rồi một tòa trong núi rừng.

"Công tử, chúng ta không phải đi Phong Châu thành sao? Như thế nào không đi quan đạo rồi hả?" Diệp Huyền có chút nghi ngờ nói.

"Dựa theo cái kia cuốn Tô gia tổ tiên bản chép tay ghi lại nội dung, Vũ Chiêu Vương mộ ở này Phong Châu thành bên ngoài Đại Hoang sơn mạch bên trong, cho nên, chúng ta không cần vào thành, tự từ nơi này lên núi là tốt rồi." Hàn Tiêu nhẹ véo nhẹ niết Diệp Huyền đôi má, khẽ cười nói: "Huyền Nhi lần này còn sợ sao?"

"Không sợ." Diệp Huyền cắn cắn đôi môi mềm mại, mấy ngày nay Hàn Tiêu dạy nàng không ít đạo thuật, nha đầu kia thiên tư thông minh, học tập bắt đầu phi thường nhanh chóng, giờ phút này mặc dù không nói bất quý Khu Ma, đến ít đơn giản một chút đạo thuật cơ bản đều nắm giữ.

Đại Hoang sơn mạch, ở vào Phong Châu thành phía bắc, kéo dài càng có hơn 1500 dặm, ngọn núi đều không cao, có hay không bao nhiêu cây cối, phong hoá tùy thời che kín dốc núi, trong khe núi đều là to cỡ nắm tay hòn đá.

Hôm nay Đại Hoang sơn mạch đã đến, kế tiếp, chính là tìm kiếm tiến vào huyết cửa vào rồi.

Tại Hàn Tiêu lấy được cái kia cuốn bản chép tay ở bên trong, ghi lại một câu: Đại Hoang sơn mạch, Vũ Chiêu Vương mộ, núi không phải núi, nước không phải nước, người không phải người, quý không phải quý.

Phía trước hai câu rất dễ lý giải, nói cách khác Vũ Chiêu Vương mộ tại Đại Hoang sơn mạch, nhưng đằng sau bốn câu, cũng có chút lại để cho người bó tay rồi.

Bất quá Hàn Tiêu làm được tự là ngược lại đầu sờ kim nghề, loại này kệ nói, lại cũng không thắng được hấn.

Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền, leo lên rồi một chỗ sườn núi nhỏ đỉnh, bắt đầu véo chỉ niết tính ra lên.

Diệp Huyền gấp trong miệng hấn nói lẩm bẩm, không khỏi hiếu kỳ nói: "Công tử, ngươi đây cũng là tại tính toán cái gì?"

"Ha ha, bình thường phần mộ, nắm núi mà kiến, dùng Thủy Mạch hội tụ linh khí, bởi thế là núi là da, nước là xương, cũng không bản mà hợp ý nhau người chết Âm Dương điện đảo số lượng, nếu như núi không phải núi, cũng tự chứng minh Vũ Chiêu Vương mộ ngoại hình khẳng định cùng tâm thường lăng mộ có chỗ bất đồng, nước không phải nước, nói cách khác Vũ Chiêu Vương mộ chỗ địa mạch, cũng không phải là Thủy Mạch."

"Ách. . ." Diệp Huyền nghe được như lọt vào trong sương mù, liếc mắt, nàng thật không cách nào lý giải Hàn Tiêu trong đầu là như thế nào cất vào những vật này đây.

Hàn Tiêu nhưng lại không chú ý tới Diệp Huyền biểu lộ, tiếp tục nói: "Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành đều có thể thành mạch, nhưng nếu là muốn chôn dấu Phần Thiên bảo quyền, tất nhiên sẽ lựa chọn hỏa mạch."

"Ha ha, tự là hỏa mạch!" Hàn Tiêu vỗ đùi, chợt thi triển xuất Âm Dương vọng khí thuật, bắt đầu tìm kiếm chung quanh ngưng tụ ra hỏa mạch địa thế.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Tiêu thu hồi ánh mắt, tại đây phương viên tám trăm dặm khu vực ở trong, hấn chỉ thấy hướng nam hơn ba trăm lý địa phương có một đầu hỏa mạch, kể từ đó, đại khái khu vực đã xác định.

"Chỉ là không biết người không phải người, quý không phải quý là có ý gì." Hàn Tiêu gãi gãi đầu, thấp giọng lẩm bẩm nói.

"Công tử, 'Người không phải người, quý không phải quý' có thể không phải là cương thi rồi." Diệp Huyền thấy mình cuối cùng có xen vào cơ hội, không chịu cô đơn nói.

"Ha ha, nào có đơn giản như vậy." Hàn Tiêu ha ha cười nói: "Ngươi ngẫm lại vị kia Viêm Ma, chỉ là tu luyện rồi Phần Thiên bảo quyền tàn cuốn, có thể dùng quỷ nhập ma, trở thành luyện Thần Cảnh giới cao thủ, Vũ Chiêu Vương luyện thể nhưng mà bản đầy đủ, ta đoán cái chết của hấn không có đơn giản như vậy."

Căn cứ Hắc Tâm Đường vị kia Hạng Long cho mình tìm tòi tới trong tin tức, chỉ là nói Vũ Chiêu Vương là chết bất đắc kỳ tử mà vong, loại này nguyên nhân cái chết, mười cái đế vương, chín cái trên cơ bản đều là như vậy ghi đây, cơ hồ không có gì có độ tin cậy.

"À?" Diệp Huyền nhớ tới Viêm Ma cường hãn, không khỏi khuyên nhủ: "Công tử, nếu quả thật như người nói vậy, chúng ta không phải đi chịu chết đấy sao?"

"Cái kia không giống với." Hàn Tiêu vô cùng tự tin nói: "Chỉ cần Vũ Chiêu Vương là thứ âm linh, hẳn tự tính toán bản lĩnh thông thiên, cũng tuyệt đối với không gây thương tổn ta mấy may."

Đây là Tà Long mang cho tự tin của hắn.

Một bà Tà Long chi hỏa, quần hắc khí gió cái gì thiên cổ Đại Đế, muôn đời Vong Linh, hết thấy đều được tan thành mây khói.

"Cái kia nếu không phải âm linh đâu này?" Diệp Huyền thề lưỡi, lo lắng nói.

"Không phải âm linh, người cảm thấy có thể có khả năng chịu được tịch tịch, trốn ở trong huyết mộ mấy ngàn năm?" Hàn Tiêu ha ha cười nói: "Yên tâm đi, ta xác định hẳn khẳng định chết rồi."

Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền, một đường hướng nam tiến đến, hai người khinh công đều là nhất lưu, chỉ tốn hơn một canh giờ, liền đi tới cái kia chỗ hỏa mạch khu vực.

"Công tử, người như thế nào xác định nơi này là hỏa mạch đây này?" Diệp Huyền giọng dịu dàng hỏi.

"Xem địa mạch đâu rồi, đầu tiên muốn xem trên mặt đất cỏ cây." Hàn Tiêu ánh mắt suu tầm tứ phương, thuận miệng giải thích nói: "Thủy Mạch trên, cỏ cây lớn lên nhanh, điều được nhanh, thảo xa xa nhiều cây; mộc mạch trái lại, cây nhiều cỏ nhiều."

"Mà địa mạch, cỏ cây số lượng ngược lại là không có gì rõ ràng sai biệt, nhưng nhất định đều lớn lên thập phần phần vình mạnh mẽ hữu lực; kim mạch cỏ cây đều là thưa thớt, hơn nữa cảnh khô điệp hoàng. Về phần hỏa mạch, không có một ngọn cỏ."

Hàn Tiêu ha ha cười nói: "Cái này Đại Hoang sơn mạch tuy nhiên thổ nhượng căn cỗi, nhưng địa phương khác bao nhiêu còn có chút cỏ cây, nhưng người nhìn xem chúng ta chung quanh, còn có một căn cỏ đại sao?"

Diệp Huyền mọi nơi dò xét, quả nhiên phát hiện ánh mắt có thể đạt được, tất cả đều là màu đỏ sậm núi đá, một chút sinh cơ đều nhìn không tới.

"Đều bị hỏa mạch nướng chín?" Diệp Huyền chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, quay đầu lại nhìn qua Hàn Tiêu.

"Án." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Hỏa mạch hội tụ chỗ, hỏa độc lan tràn, trăm ngàn năm qua đã đem tại đây thổ nhượng đều mang lên rồi hỏa độc, tầm thường cỏ cây, căn bản không thể ở chỗ này cắm rễ."

"Cái này Vũ Chiêu Vương có thể thực sẽ tuyển mộ địa, người ta đều tuyển phong thủy bảo địa, hẳn ngược lại tốt, chọn một đất cỏ sỏi đá, không gió không có nước, khẳng định không phải cái gì nơi tốt." Diệp Huyền chu mỏ nói.

"Ha ha, phong thủy cũng không phải như vậy tính toán." Hàn Tiêu thò tay tại Diệp Huyền tiểu Quỳnh trên mũi nhẹ nhàng một phong, trong nội tâm đã có mình xác phỏng đoán.

Hắn dắt Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, thản nhiên nói: "Đi thôi Huyền Nhi, công tử mang người dò xét mộ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Phản Thiên chi mộ

Hỏa mạch ngưng tụ chi địa, chung quanh một mảnh tĩnh tịch, không chỗ nào không có màu đỏ sậm chiếu vào trong mắt, buồn tẻ đơn điệu, may mà Hàn Tiêu hai người lẫn nhau nói chuyện phiếm làm bạn, cũng là lộ ra chẳng phải không thú vị rồi.

"Núi không phải núi. . ." Hàn Tiêu nhẹ giọng lầm bầm, liên tục đi qua mấy ngọn núi về sau, đột nhiên dừng bước, chỉ vào phía trước một tòa "Núi", cười vang nói: "Chính là chỗ này!"

Đó là một tòa thập phần đột ngột "Núi", son thê nghiêng, đầu rộng chân mảnh, không ngừng lăn mình bắt đầu khởi động.

Trên thực tế, cái kia cũng không phải là nham thạch cấu thành núi đá, mà là do sương mù ngưng tụ ra đến ngọn núi, tình trạng là một cái cực lớn hồ, liên tục không ngừng bay lên màu xám sương mù, mang theo nóng bỏng nhiệt độ cao, từ đó bay lên, bay thẳng đến chân trời.

Hàn Tiêu khoe môi nhếch lên một vòng vui vẻ, "Tốt một tòa Phần Thiên chi mộ!"

"Không thể nào?" Diệp Huyền tròn mắt há hốc mồm, hoảng sợ nói: "Vũ Chiêu Vương chôn cất ở chỗ này, chẳng phải là bị triệt để nướng chín sao?"

"Bên trong có lẽ có khác Động Thiên." Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền, một bên niết động thủ bí quyết, một bên dựa theo nào đó kỳ quái quy luật, bắt đầu vây quanh cái này hồ to Top 3 sau tứ địa quán rồi gần nửa canh giờ, lúc này mới đứng lại tại nguyên chỗ.

Diệp Huyền không rõ ràng cho lắm, nhưng ần ần cảm thấy công từ hần là tại bài trừ cái gì mê trận.

"Tốt rồi." Hàn Tiêu ha ha cười cười, nắm Diệp Huyền, trực tiếp chìm vào rồi dưới mặt đất.

Diệp Huyền chỉ cảm thấy trước mắt một hắc, chỗ Hàn Tiêu trong ngực không dám thăm dò, "Công tử, chúng ta đây là đang đến địa sao?"

"Ân, đây là một môn độn địa đạo thuật, Âm Dương Thổ Độn Thuật." Hàn Tiêu ôm người ấy, một mực chìm vào xuống đất hơn ba mươi trượng, mới dừng lại dưới thân, ôn nhu nói: "Huyền Nhi, đến rồi."

Diệp Huyền có chút tròn mắt, cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng là sau một khắc, chợt nghe bên tai truyền đến "Lạch cạch" một tiếng vang nhỏ, hai người vững vàng rơi xuống đất, đứng là đi tới một tòa trong nội cung.

Trước mắt, là một tòa tối như mực đại môn.

Coi như là âm phủ quỷ môn, đem hắc đẩy ra, sẽ có vô số ác quỷ đập ra đến.

Diệp Huyền theo Hàn Tiêu trong ngực ly khai, nhưng một đôi bàn tay như ngọc trắng lại gắt gao ôm lấy Vương Thần cánh tay, một bộ đánh chết cũng không muốn buông ra tư thế.

"Ha ha." Hàn Tiêu cúi đầu tại nàng trên môi đỏ mọng có chút một điểm, lập tức nhắm trúng Diệp Huyền một hồi ngưng ngưng, sợ hãi ngược lại là tiêu tán thêm vài phần.

Ở đằng kia tối như mực chỗ cửa lớn, có một cái hình tròn lỗ khám.

Hàn Tiêu theo túi càn khôn trong sờ soạng một hồi, từ bên trong nhảy ra khỏi Bát Hoang Hóa Long châu, dựa theo cái kia cuốn bản chép tay thượng theo như lời, Bát Hoang Hóa Long châu, chính là mở ra cái này tòa Vũ Chiêu Vương mộ cái chìa khóa.

"Công tử, ngươi thật sự muốn mở ra huyệt sao?" Diệp Huyền cắn cắn môi, ần ần sinh ra một phần bất an.

"Ân, đến đều đến rồi." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, nhẹ giọng cười nói: "Không vào xem, ta cái này trong nội tâm ngứa được không được."

Bát Hoang Hóa Long châu nổi lên màu đỏ hào quang, tựa hồ là nhận lấy cái này tòa huyệt tác động, đứng là có một loại chính mình rời tay bay ra xu thế.

Nhưng vào lúc này, Diệp Huyền trên cổ tay vòng ngọc lóe lóe, Diệp Cơ từ đó xông ra.

"Đây là nơi nào? Ta như thế nào cảm giác giống như về tới Vụ Khê thành tựa như." Diệp Cơ trong mắt tránh một tia nghi hoặc, lại lắc đầu nói: "Không đúng, cùng Vụ Khê thành lại không giống với, âm khí đều là u ám, lạnh lẽo đấy, tại đây, nóng quá ah, mà ngay cả linh thể của ta đều cảm giác được thập phần nóng bỏng, cái này rất không bình thường."

Hàn Tiêu cảm chặt Bát Hoang Hóa Long châu, nhạt cười nhạt nói: "Nơi này là Vũ Chiêu Vương mộ, không bình thường là được rồi."

"Ngươi. . . Ngươi thật đúng là đã tìm được!" Diệp Cơ có chút khó tin nhìn xem Hàn Tiêu, "Ngươi làm sao tìm được đến hay sao?"

"Nam nhân trực giác." Hàn Tiêu nói mò nói, hần mới chẳng muốn cùng Diệp Cơ giải thích nhiều như vậy đâu rồi, cái này được lãng phí bao nhiêu nước miếng.

Diệp Cơ sâu kín mắt trắng không còn chút máu, sắc mặt một hồi tái nhợt, nói: "Không được, lại đợi xuống dưới ta cảm giác mình đều muốn bốc cháy lên rồi."

Nói xong, Diệp Cơ hóa thành một đạo khói nhẹ, một lần nữa chui vào Diệp Huyền vòng ngọc thượng.

Hàn Tiêu đi về phía trước xuất vài bước, đem Bát Hoang Hóa Long châu theo như nhập cửa mộ cái kia chỗ lỗ khám thượng.

Chỉ thấy trước mắt đạo kia tối như mực cửa mộ ánh sáng màu đỏ lóe lên, chợt truyền đến "Tạch tạch tạch" một hồi tiếng vang, sau đó tựa là ầm ầm thanh âm.

Cửa mộ, mở rộng ra!

"Đi thôi." Hàn Tiêu thò tay nắm Diệp Huyền, theo cung điện dưới mặt đất bên ngoài trong đất bùn đi ra, đi vào khô ráo mộ đạo.

...

Cảnh ban đêm dần dần sâu.

Ở này Đại Hoang sơn mạch núi công, bỗng nhiên xẹt qua ba đạo ngự kiếm phi hành thân ảnh, tốc độ cực nhanh, xa so Huyền Kiếm minh những thanh đó năm tài tuần cao hơn gấp trăm lần.

Ba người này vững vàng đáp xuống một chỗ trụi lủi trên gò núi, toàn thân tản ra Huyền Môn chính tông Hạo Nhiên Chính Khí, đem chung quanh tràn ngập mà đến hàn vụ làm cho hướng ra phía ngoài khuếch tán ra, phảng phất tạo thành một cái chân không kết giới.

Trung tâm một người phong độ nhẹ nhàng, niên kỷ thoát nhìn chỉ có 30 cao thấp, bên hông treo một thanh óng ánh sáng long lanh ngọc phiến, có linh khí lượn lờ hần lên, xem xét cũng không phải là phẩm phẩm.

Bên trái một người vóc người nhô cao, bị một thanh này trăm trọng kiếm bản rộng, sắc mặt lạnh lùng; bên phải người nọ lại thoáng lộ ra béo, đang mặc một bộ rộng thùng thình Lam bố áo tơ, thoát nhìn có chút chất phác.

Ba người này thân phận, theo thứ tự là Huyền Băng cung thái thượng trưởng lão Thu Vân Phong, Đạo Linh tông thái thượng trưởng lão Lương An Thạch cùng với Tiên Kiếm Môn thái thượng trưởng lão Mạnh Phi.

Bọn hắn đều đã từng là Tam đại Thánh môn chương môn, đã ẩn lui nhiều năm, không hỏi thế sự.

Ba người quan hệ cá nhân vô cùng tốt, thoắt ẩn về sau liền kết bái vì huynh đệ Mạnh Phi lớn tuổi nhất, là đại ca, Lương An Thạch cùng Thu Vân Phong theo thứ tự là lão Nhị cùng lão Tam.

Nhất tới trong ba người, Thu Vân phong hòa Hàn Tiêu ngược lại còn có chút "Sâu xa", bởi vì, Thu Vân Phong, đúng là phụ thân của Thu Uyển Vận.

Nhất tới cũng xảo, ba người bọn họ đường nhỏ nơi đây thời điểm, bỗng nhiên cảm ứng được một cỗ vô hình hóa lực bỗng nhiên dâng lên, xông thẳng lên trời, lại liền tưởng đến ngày gần đây nghe nói Phần Thiên bảo quyền sắp xuất thế tin tức, lúc này mới ngừng chân xuống, muốn xem xem đã mặt đến cùng xảy ra chuyện gì.

Thu Vân Phong ngưng mắt nhìn qua trước mắt một cái cực lớn hồ, ở trên khói đặc cuộn cuộn, cơ hồ hội tụ thành núi, lộ ra rất không bình thường.

"Nhị ca, người thấy thế nào?" Thu Vân Phong đem ánh mắt nhìn về phía một bên Lương An Thạch, hắn là Đạo Linh tông cao thủ, luận đạo thuật tạo nghệ, Thu Vân Phong cùng Mạnh Phi cộng lại cũng là thúc ngựa không kịp Lương An Thạch.

"Này khanh động phía dưới, chỉ sợ có...khác Động Thiên." Lương An Thạch chỉ vào phía trước cái kia hồ, thân nhiên nói: "Vừa rồi có trong nháy mắt, ta cảm thấy Bát Hoang Hỏa Long châu khí tức."

"Vật kia không phải tại Vụ Khê thành Tô gia nha." Thu Vân Phong nhíu nhíu mày, nghi ngờ nói: "Như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?"

"Ta làm sao biết, ta cũng không phải Thần Tiên." Lương An Thạch nhún vai, "Bất quá tự tính toán không phải Bát Hoang Hỏa Long châu, chỉ sợ cũng một kiện hóa thuộc tính chí bảo, hắc hắc, vừa dễ dàng thu hồi lại chơi đùa."

Lương An Thạch tu luyện cũng là hóa thuộc tính nguyên lực, nếu là có thể có được hóa thuộc tính bảo vật, cũng là có thể tăng cường vài phần thực lực.

"Đi, đi xuống xem một chút!" Lương An Thạch kích động nói.

"Lão Nhị, mấy ngày trước đây vừa đạt được Huyền Kiếm minh tin tức truyền đến, nói là tại Đại Vũ vương triều lại ra cái gọi Viêm Ma Ma Đạo cường giả. Chúng ta thu bảo vật này về sau, liền lập tức khởi hành, tìm tòi Viêm Ma hạ lạc a." Tiên Kiếm Môn Mạnh Phi trầm giọng nói ra.

"Đây là đương nhiên." Lương An Thạch cười vang nói: "Rất lâu không có trăm yêu trừ ma, toàn thân xương cốt đều ngứa rồi!"

"Ngươi nha, lớn tuổi rồi, hay là như vậy tranh giành hung ác so đừng khí." Mạnh Phi lắc đầu cười nói.

Lương An Thạch quơ quơ trong tay trọng kiếm, khiêu mi nói: "Kiếm người, đem làm có mũi nhọn!"

Nguyên lai, cái này Lương An Thạch ngoại trừ là một gã luyện thần cao thủ bên ngoài, lại vẫn là một gã kiếm đạo cao thủ!

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Cổ mộ lệ ảnh

Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền hai người đưa thân vào trong nội cung, trước mắt một mảnh đỏ sậm.

Mộ đạo có chút phát ra một loại nung đỏ đầu khối sắt bình thường đỏ sậm chi sắc, đập vào mắt mà đến đây, là một đạo kéo dài thâm thúy bệ đá đen giai.

Hai người một đường hướng phía dưới, xoay quanh thêm đá giống như không có cuối cùng, nổi thẳng Cừ U.

Ước chừng đi rồi sau thời gian uống cạn tuần trà, cổ mộ cái này đã trong lòng đất lại thâm sâu vào mấy trăm trượng có hơn rồi, mộ đạo càng ngày càng nóng, Hàn Tiêu ngược lại cũng may, chỉ là Diệp Huyền nhưng có chút không chịu đựng nổi, toàn thân đỏ mồ hôi đầm đìa, hai gò má hồng đến đỏ lên.

Ướt đầm mồ hôi rồi trên người nàng hơi mỏng sa y, dán tại trên người, buộc vòng quanh trước ngực một đôi no đủ, thấy Hàn Tiêu con mắt có chút đầm đầm.

"Công tử!" Diệp Huyền xoa xoa mồ hôi trên trán, hơi có vài phần u oán mắt trắng không còn chút máu, cái này đến lúc nào rồi rồi, hẳn còn có tâm tư nghĩ ngợi lung tung.

"Hắc hắc, sắc đẹp chọc người." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, nắm Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé, tiếp tục đi tới.

Đi một chút lâu, mộ đạo lại một cái xoay quanh, trước mắt đột nhiên khoáng đạt rõ phát sáng lên.

Nói không nên lời danh tự giống hoa hồng màu xanh hoa cỏ hiện đầy tầm mắt, đám lớn đám lớn, sinh trưởng tràn đầy. Phiến lá đầy đặn nhiều chất lỏng, hơn nữa tại mộ đạo lóe ra ánh sáng màu đỏ chiếu rọi xuống, lộ ra điểm lệ vô cùng, gần như tại thổi nát chi sắc, hơn nữa còn tản ra một loại nhàn nhạt mùi rượu.

"Cái này..." Diệp Huyền ghen hờn nhìn trần trời, tại như vậy một cái vốn nên không có thiên lý huyết ở trong, lại có thể biết dài khắp loại này nở rộ thực vật, hơn nữa nơi đây hay là hỏa mạch, cái này không khỏi quá mức khác thường rồi.

Hàn Tiêu nâng cằm lên, chỉ vào mộ trên đường quy tắc sắp xếp bố chén ăn cơm lớn nhỏ lỗ khảm, nhạt cười nhạt nói: "Kiến tạo cái này tòa huyết người, lợi dụng những... này lỗ khảm chết xạ hỏa mạch phát ra nhiệt lực, hình thành chiếu sáng, cho nên mới khiến cho những... này hoa có thể nở rộ."

"Đây là cái gì hoa? Khai mở được tốt đẹp để." Diệp Huyền trong mắt hiện lên một tia mê say, "Giống như dưới mặt đất tiên cảnh tựa như."

"Ha ha, cái này cũng không phải cái gì tiên cảnh." Hàn Tiêu thò tay tại Diệp Huyền cái mũi nhỏ thượng nhẹ nhàng một phong, giải thích nói: "Những... này hoa hẳn là một loại phi thường hiếm thấy Mạn Đà La loại, hoa nước bên trong, đựng kịch độc."

"Ah!" Diệp Huyền nghe xong, khuôn mặt dọa được trắng bệch, nguyên bản còn muốn thò tay đi hái một đóa đây này.

"Yên tâm, không phải kiến huyết phong hầu (gặp máu là tòi) độc, không đụng phải hoa nước tự không có việc gì. Hơn nữa, nghe nói sức nặng nhỏ một chút, còn có thể cho người một loại phiêu phiêu dục tiên cảm giác nha."

Nói trắng ra là, những... này hoa tự có chút cùng loại với trên địa cầu hoa anh túc.

Hàn Tiêu đi ra phía trước, xóc lên hoa lá, chỉ thấy phía dưới có đào bồn, hòm gỗ, bên trong cái đĩa thổ nhưỡng.

Nguyên lai, những... này hoa đúng là bồn hoa đấy, cho nên mới không có bị hỏa mạch nướng chín.

Hàn Tiêu thò tay tại thổ nhưỡng trong chọc chọc, xúc cảm ướt át, hiển nhiên là có "Người" mỗi ngày tỉ mỉ tại tưới nước bồi dưỡng.

Bỗng nhiên, chỉ nghe "Vù" một tiếng, tại cách cách bọn họ mười trượng có hơn địa phương, có một đạo thân ảnh màu trắng mạnh mẽ theo trong bụi hoa đứng lên, nhanh chóng hướng về huyết ở trong chỗ sâu chạy tới.

Tốc độ kia, quả thực nhanh như thiểm điện, so về tầm thường Hóa Nguyên cảnh cao thủ cũng không kém là bao nhiêu rồi.

"Ai!" Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền, thả người đuổi theo, thế nhưng mà bụi hoa Kitty, phân bố được không có quy luật chút nào đáng nói, ần ần bày biện ra cái nào đó kỳ diệu trận pháp.

Cái kia bóng trắng đối với trận pháp này tương đương quen thuộc, trái một chuyển, phải khẽ quán, trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

"Công tử, đó là cái gì người?" Diệp Huyền hỏi.

"Là thứ nữ nhân." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, "Xem thân pháp của nàng, ít so chúng ta Huyền Băng cung các vị Phong Chủ chênh lệch cái gì."

"Chẳng lẽ nàng tu luyện rồi Phần Thiên bảo quyển?" Diệp Huyền quay đầu, phỏng đoán nói.

"Hả là." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, trầm giọng nói: "Xem nàng khí tức trên thân, không phải âm không phải dương, hoàn toàn không biết nên như thế nào giới định nàng rốt cuộc là người hay là quỷ. Người không phải người, quỷ không phải quỷ, có lẽ tự là ý tứ này rồi."

"Đi thôi, tiếp tục đi tới." Hàn Tiêu mắt nhìn xung quanh, bắt đầu tìm kiếm cái này tòa đại trận cửa ra vào.

...

Thu Vân Phong ba người rơi vào cái kia cực lớn hố chung quanh, cân nhắc trong chốc lát, rốt cục, hay là Đạo Linh tông Lương An Thạch dòm ra ảo diệu, ha ha cười nói, "Nguyên lai là một tòa ảo trận, xem ta phá nó!"

Nói xong, Lương An Thạch thủ quyết niết động, bắt đầu suy diễn đại trận phá giải chi pháp.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ về sau, Lương An Thạch trong mắt tinh mang lóe lên, "Đại ca, Tam đệ, đi theo ta đi."

Thu Vân Phong cùng Mạnh Phi nhìn nhau, liền đi theo Lương An Thạch vây quanh cái này hố to Top 3 sau tứ địa quần lên, hành tẩu quy luật, cùng trước kia Hàn Tiêu bộ pháp, không có sai biệt.

Rốt cục, Lương An Thạch dừng lại bước chân, tạo thành một cái màu vàng thủ ấn, thì thảo thì thầm: "Thiên Địa Vô Cực, càn khôn nược pháp, phá núi độn địa, lập tức tuân lệnh!"

Vù!

Chỉ thấy một đạo kim quang bỗng nhiên lóng lánh, phân thành ba cỗ, dung nhập rồi ba trong cơ thể con người.

"Tốt rồi, đại ca, chúng ta bây giờ độn địa xuống dưới!"

"Những... này thần thần đạo đạo đồ vật, hay là lão Nhị lợi hại." Mạnh Phi xông Lương An Thạch dựng thẳng lên một căn ngón tay cái, mấy người nhìn nhau gật đầu, ngay ngắn hướng hướng phía dưới bỏ chạy.

Ước chừng lặn xuống rồi hơn năm mươi trượng, quả nhiên nhìn thấy một tòa cung điện dưới mặt đất.

"Ồ? Cung điện dưới mặt đất đại môn tại sao là mở ra hay sao?"

Ba người rơi vào cửa cung trên sân thượng, trong mắt đều có lấy một vòng vẻ kinh ngạc.

"Hả là có người trước chúng ta một bước tiến vào." Thu Vân Phong phân tích nói.

"Quản nó đầu rồi, cửa mở ra vừa vặn, nếu không chúng ta còn chưa hẳn đi vào đi đây này." Lương An Thạch lẳng cười một tiếng, đem sau lưng trọng kiếm nắm trong tay, ngưng mắt nhìn về phía trước lộ ra đồ sộ hào quang mộ đạo, trầm giọng nói: "Đi vào!"

...

Bằng vào Hàn Tiêu thủ đoạn, rất nhanh, hai người liền xuyên qua rồi hoa thất, đi ra ước chừng hơn hai trăm bước, phía trước là một đạo cổng vòm.

Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền xuyên qua cổng vòm, bên trong là một tòa cự đại cái ao nước. Hơi nước mờ mờ, đó là một cái ao suối nước nóng, trung ương có một tòa liên hoa đài, trên mặt nước bay một ít còn chưa héo rũ cánh hoa, cùng với vài miếng màu trắng băng gạc.

Hàn Tiêu bước đi đi qua, dùng Phần Tịch kiểm khai mào trong đó một đầu Bạch Sa, phát hiện cái kia hình như là một khối tấm kỳ bố.

"Vừa rồi có người ở chỗ này tắm rửa?" Diệp Huyền ngăn người, lại liên tưởng tới vừa rồi nữ nhân kia, không khỏi hỏi: "Tại đây thật là huyệt?"

"Ha ha." Hàn Tiêu đem cái kia tấm kỳ bố bỏ qua, nhạt cười nhạt nói: "Ta đoán cái kia Vũ Chiêu Vương khi còn sống khẳng định rất ưa thích giặt rửa tắm uyên ương."

Nói xong, ánh mắt lại liếc về phía rồi Diệp Huyền cổ áo, cười xấu xa nói: "Bằng không chúng ta trước bong bóng suối nước nóng lại khởi hành a."

Diệp Huyền mặt trắng không còn chút máu, sắc giọng: "Công tử!"

"Ha ha!" Hàn Tiêu cười to vài tiếng, nắm Diệp Huyền tiếp tục xâm nhập, xuyên qua ao suối nước nóng, tiếp theo gian mộ thất, thì là một gian cùng loại với phòng luyện công địa phương.

Phòng luyện công hai bên bày đầy giá sách, Hàn Tiêu đại khái quét qua, phát hiện ở trên y bói tinh tượng, kiếm thuật quyền pháp, bao quát vạn có, bất quá cũng không có Phần Thiên bảo quyển.

"Tiếp tục đi."

Tiếp theo gian mộ thất, là phòng luyện đàn.

Tiếp theo gian mộ thất, chất đầy rồi đồ cổ ngọc khí, đều là mấy ngàn năm trước đồ vật, chắc hẳn thật phần đáng giá.

Tiếp theo gian mộ thất, treo trên vách tường đủ loại màu sắc hình dạng cung nữ đồ, còn có một chút thập phần bạo lộ, quả thực cùng đông cung đồ cũng không kém là bao nhiêu rồi.

...

Liên tiếp xuyên qua rồi hơn mười cái mộ thất về sau, bỗng nhiên, Hàn Tiêu lộ tai hơi động một chút, nghe được một hồi nhỏ vụn tiếng bước chân truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Ôn nhu mộ

"Có người đến rồi."

Hàn Tiêu giờ lên mắt nhìn đi, đã thấy hai gã đang mặc áo trắng nữ tử bước nhanh đi tới, đứng lại tại Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền trước mặt hai người, dịu dàng thi cái lễ.

Hai cô gái này, ước chừng chỉ có hơn hai mươi tuổi, hơi thi phấn trang điểm, toàn thân tản ra không có u lan (*) bình thường hương khí, làm cho người mê say.

"Khách quý đến, Ôn Nhu mộ cao thấp về vang cho kẻ hèn này, vương thượng đã ở Cực Lạc cung xin đợi hai vị khách quý đã lâu, nhị vị tình theo nô tài tiến về trước." Bên phải nữ tử giọng dịu dàng cười nói.

Hai cô gái này chỗ mặc bạch y thật là bạo lộ, lộ ra Linh Lung tư thái, thanh âm kiều mỹ, bên môi vui vẻ ẩn ẩn lộ ra chút ít *** hương vị, lại để cho người nghe xong tựa không khỏi một hồi tâm tình nhộn nhạo.

"Ôn Nhu mộ? Cực Lạc cung? Cái này Vũ Chiêu Vương ngược lại là rất biết hưởng thụ ah mà!" Hàn Tiêu mày kiếm nhảy lên, Vũ Chiêu Vương chết rồi, chỉ sợ cũng cái sắc quý.

Nữ tử áo trắng không hề cười nói: "Có thể được vương thượng sung hạnh, là tội nô tỳ phúc khí."

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, hai cô gái này, cùng trước kia tại hoa trong phòng gặp được nữ nhân kia đồng dạng, không phải âm không phải dương, không biết là người hay quý.

"Nhị vị cô nương, mời dẫn đường a." Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền, cười vang nói.

Tại đây hai gã nữ tử dưới sự dẫn dắt, lại xuyên qua rồi vài tòa mộ thất, cái này mới tới các nàng theo như lời "Cực Lạc cung" bên ngoài.

Mới đáp mạnh đủ, chợt nghe vui cười tiếng nổ lớn, hoa mỹ du dương, lại có hoa mùi từ trên trời giáng xuống, giống như nhân gian tiên cảnh.

Cái này Cực Lạc cung so về bên ngoài hoa thất, đàn phòng lại muốn đại xuất rất nhiều, chỉ thấy mộ đỉnh như vòm trời, hội tụ hóa mạch chi quang, đem trọn tòa mộ thất chiếu rọi được sáng như ban ngày.

Mộ thất phía bắc tường là dựa vào, trúc khởi một tòa mười hai cấp bậc đá, trên thềm đá tán loạn ngời nguyên một đám lười biếng nữ tử, hoặc nằm sấp, hoặc nằm, hoặc thổi tiêu, hoặc đánh đàn, hương khí tràn ngập, một mảnh xuân quang.

Diệp Huyền đôi má đỏ lên, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, thấp giọng lầm bầm nói: "Những cô gái này, rất biết xấu hổ."

Tại bậc đá chỗ cao nhất, có một thanh không lồ kim nước sơn bảo tọa, ở trên ngai ngay gần lấy một người cao lớn áo trắng nam tử.

Hắn không mặc long bào, không mang theo vương miện, đang mặc áo tơ trắng, trái ôm phải ấp, gặp Hàn Tiêu bọn hắn tiến đến, lập tức cười ha ha, đứng dậy, "Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng có đời sau người mang theo Bát Hoang Hóa Long châu mở ra bốn vương cái này tòa Ôn Nhu mộ."

Hàn Tiêu nghênh âm thanh đi ra phía trước, chấp tay thi lễ, cười nói: "Văn bói Hàn Tiêu, bái kiến Vũ Chiêu Vương bệ hạ."

Bạch y nhân ngửa mặt lên trời cười to, "Vũ Chiêu Vương đã chết, hiện tại, bốn vương chỉ là Cực Lạc Vương."

Diệp Huyền đồng tử hơi co lại, quay đầu nhìn về phía Hàn Tiêu, thấp giọng hỏi: "Công tử, hẳn đến cùng chết rồi không chết?"

Hàn Tiêu có chút nhún vai, lắc đầu nói: "Người không phải người, quỷ không phải quỷ, ta cũng không biết hẳn đến cùng chết hay chưa."

Vũ Chiêu Vương hoàn toàn không để ý Hàn Tiêu bọn hắn nói cái gì, phân phó cơ thiếp đem Hàn Tiêu hai người nghênh tiếp đài cao.

Lại có mỹ nhân đưa đến bô đoàn mời bọn hắn tọa hạ : ngồi xuống.

Hàn Tiêu tinh tế đánh giá Vũ Chiêu Vương liếc, chỉ thấy hắn khoác lên một kiện áo trắng, sắc mặt hồng nhuận phon phớt, thân hình mập mạp, nếu không là biết rõ tên tuổi của hắn, Hàn Tiêu thậm chí sẽ nghĩ lầm hắn là một cái hơn 40 tuổi thổ tài chủ.

Vũ Chiêu Vương gặp Hàn Tiêu ánh mắt rơi tại chính mình trên bụng một vòng thịt thừa lên, thò tay vỗ mập mờ, cười ha ha nói: "Cực Lạc cung tuy là cực lạc chi địa, nhưng cả ngày không có việc gì, tự nhiên dưỡng phìêu."

Hàn Tiêu gật đầu cười cười, nhìn chung quanh chung quanh một đám nữ tử, hoàn mập yển gầy mỗi người mỗi vẻ, không khỏi thở dài: "Bệ hạ ngược lại là rất biết hưởng thụ."

Vũ Chiêu Vương hào không kiêng kỵ, một bên ôm lấy mỹ nhân tùy ý đào sò, một bên cất tiếng cười to nói: "Bốn vương lánh đời thời điểm, dẫn theo hậu cung Giai Lệ năm trăm mười hai người, còn sống thời điểm, bề bọn nhiều việc triều chính, hiện tại bốn vương đã bị chết, cần gì phải thanh tâm quả dục?"

"Năm trăm mười hai cái mỹ nhân?" Hàn Tiêu gian nan nuốt nhỏ nước miếng, ngưng ngưng cười nói: "Bệ hạ thật sự là. . . Tốt thân thể!"

"Bị chê cười, bị chê cười." Vũ Chiêu Vương cười to nói: "Hơn năm trăm người, bốn vương tự nhiên không thể mua móc đồng đều dính, nhưng cái này tòa Minh Nguyệt Lang Kiều thượng hai mươi tên hay người, nhưng lại bốn vương yêu nhất."

"Ah?" Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, cái này Vũ Chiêu Vương ngược lại là rất biết học đòi văn vẻ, vậy mà trả lại cho cái này tòa bậc thang nổi lên "Minh Nguyệt Lang Kiều" như vậy cái lãng lợ danh tự.

Vũ Chiêu Vương toàn bộ không một chút để vương uy nghiêm, phản giống như là cái hiền lành trường bối, chỉ vào những mỹ nữ kia cười nói: "Những... này mỹ nhân ngoại trừ đều là tuyệt sắc bên ngoài, còn ai cũng có sở trường riêng, cầm kỳ thư họa, viên trù đùa giỡn y, có tất cả chỗ tinh, đem bốn vương cái này tòa Ôn Nhu mộ quản lý ngay ngắn rõ ràng. Lâm Hoàng Đế còn muốn làm triều, mà làm Cực Lạc Vương, chỉ cần tiêu điều tự tại."

Vũ Chiêu Vương ánh mắt đảo qua Diệp Huyền, lộ ra một tia kinh diễm chi sắc, nhưng rất nhanh rồi lại đã đi ra, Diệp Huyền tư sắc thật là Vô Song, nhưng tuyệt đối với không có cái kia chút ít các năng cơ thiếp sẽ hầu hạ nam nhân.

Hàn Tiêu chặc chặc tán thưởng, thành quý làm được Vũ Chiêu Vương như vậy sắc đấy, cũng thật sự là Quý giới một đóa hiếm thấy rồi.

"Đứng rồi bệ hạ, văn bói lần này tới, vốn là muốn tìm tìm bệ hạ Phần Thiên bảo quyền, bất quá xem bệ hạ phong thái không giảm năm đó, văn bói hay là cáo từ."

Cái này Vũ Chiêu Vương tuy nhiên mặt ngoài thoát nhìn vô cùng hiền hoà, nhưng Hàn Tiêu cũng sẽ không cho rằng một đầu ngàn năm U Linh là cái gì người lương thiện. Hơn nữa Hàn Tiêu hiện tại cũng không quá xác định người này đến cùng có tính không âm linh, không biết mình Tà Long trảo không trảo được.

Bình pháp có mây: Tam thập lục kế, tẩu vi thượng kế!

Nào biết được Vũ Chiêu Vương rõ ràng trực tiếp theo dưới mộng đất đệm bên trong cầm ra một quyển sách sách, tùy ý hưởng dưới lòng bàn chân một ném, cười hắc hắc nói: "Thế nhân ngu muội, còn đem Phần Thiên bảo quyền trở thành là cái gì bảo vật, kỳ thật tu vi lại cao lại có làm được cái gì?"

"Bốn vương năm đó quân lâm thiên hạ, là Huyền Linh đại lục đệ nhất cao thủ, cái này lại có làm được cái gì? Không có ý nghĩa, thật không có ý nghĩa."

Hàn Tiêu khoe miệng có chút run rẩy, thầm nghĩ trong lòng: Cái này quý, thật muốn có thể già bộ bức!

Vũ Chiêu Vương đem Phần Thiên bảo quyền vút tới như lý, một trái một phải ôm lấy hai gã Mỹ Cơ, cười hắc hắc nói: "Từ khi đến rồi cái này Ôn Nhu mộ về sau, bốn vương thoải mái dễ chịu an toàn, có lại cao bốn sự cũng không có gì dùng. Hôm nay ta cái này trong mộ cơ thiếp, mỗi người đều luyện qua cái này bộ bí tịch, bất quá tựu là gia tăng chút ít khí lực mà thôi. Người muốn ah, cho dù cầm lấy đi tốt rồi!"

Cái kia khắp thiên hạ người đều coi là trân bảo bí tịch, rõ ràng bị Vũ Chiêu Vương coi như nhà vệ sinh giấy đồng dạng tùy ý vút bỏ, đem Diệp Huyền nha đầu kia thấy sững sờ sững sờ đấy.

Hàn Tiêu nhẹ nhàng vỗ tay, cười to nói: "Bệ hạ tốt cảnh giới ah."

Đương nhiên, trong lòng của hắn lời ngầm nhưng lại: 'trang Bức', ta muốn tự phục người!

Vũ Chiêu Vương nhủ lòng này, ôm mỹ nữ ngồi vào trên bảo tọa, vỗ tay nói: "Đã có khách quý đến thăm, bốn vương tự nhiên muốn một tận tình địa chủ hữu nghị, Ly Cơ, Ngu Cơ, còn không đem rượu và thức ăn bưng lên."

Theo Vũ Chiêu Vương tiếng nói vừa ra, liền có hai gã nữ tử dịu dàng đứng lên, hướng về mọi người dịu dàng làm cái vạn phúc, chọt lượn lờ thướt tha đi vào một cái cửa hồng.

Rất nhanh, cái kia hai gã xinh đẹp xinh đẹp nữ tử liền khoan thai vòng vo trở về, sau lưng các nàng, còn đi theo mười hai tên tùy nữ, đều là ăn mặc bạo lộ, áo rách quần manh, dù cho như Hàn Tiêu như vậy tự cho là phong lưu nhân vật, nhìn cũng không khỏi hơi có chút xấu hổ.

Những... này tùy nữ trong tay từng người bưng một cái khay, ở trên bày đầy rượu và thức ăn, đầu đến trên đài cao một trường trường hình trên bàn đá, hướng Vũ Chiêu Vương thi cái lễ, liền lại từng người lui xuống.

Chia xẻ quyền sách đến: Một khóa chia xẻ Sina Microblogging QQ không gian QQ hảo hữu Baidu Post Bar Tencent Microblogging Baidu sưu tầm Baidu mới trang đầu phục chế địa chỉ Internet

Tặng phiếu đề cử chương trước ← mục lục → chương sau gia nhập phiếu tên sách

Nếu như cảm thấy không tệ, mời cho tại đây năm phần đánh giá, ngài đoán chừng, chúng ta biết làm rất tốt đấy.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Chính thức Vũ Chiêu Vương

Vũ Chiêu Vương thoả mãn nhìn nhìn chút ít tùy nữ, các nàng ly khai lúc, vẫn không quên thò tay tại cái miệng của các nàng niết thương một bả, không hề kiêng kỵ.

Cùng hán vừa so sánh với, Hàn Tiêu cảm giác mình căn bản một chút cũng không háo sắc, hoàn toàn chính là một cái thập phần ngây thơ ngượng ngùng nam sinh nha.

Vũ Chiêu Vương thò tay ra hiệu Hàn Tiêu hai người ngồi xuống, ha ha cười nói: "Tới tới tới, Ly Cơ trù nghệ nhất lưu, hai vị khách quý đại có thể tùy ý, không cần để ý bốn vương."

Nói xong, hán lại bắt đầu ở bên cạnh Mỹ Cơ trên người đại chiếm tiện nghi.

Hàn Tiêu cười khổ một tiếng, người này không có ở trước mặt mình "Mặt trời" mà bắt đầu..., thật nên cảm ơn hán tám bói tổ tông rồi.

Cúi đầu nhìn về phía bàn thượng rượu và thức ăn, chỉ thấy gà quay như hổ phách, chân giò heo Lư Kim súp, rượu ngon mát lạnh, mận thầu tuyết trắng, lại để cho người vừa nhìn liền có một loại miệng ăn liên tục cảm giác.

Hàn Tiêu nuốt ngụm nước miếng, ý vào chính mình có Tà Long hộ thể, tự tính toán có độc khẳng định cũng độc bất tử chính mình, trực tiếp nắm lên một con gà quay, cắn một cái.

"Cái này..." Hàn Tiêu mạnh mẽ ngẩng đầu, đem gà quay ném vào chỗ cũ, nhìn về phía Vũ Chiêu Vương, cười khổ nói: "Bệ hạ, người đây là đang đùa nghịch ta sao?"

"Bốn vương đùa nghịch người làm cái gì?" Vũ Chiêu Vương sắc mặt bỗng nhiên trở nên có vài phần âm lãnh lên, cười hắc hắc nói: "Trong mộ không mễ Vô Diện, như thế nào lại có gà quay rượu ngon? Những điều này đều là do bên ngoài Mạn Đà La Hoa mùi xảo nấu mà thành đấy, hương vị có lẽ cũng không tệ lắm phải không?"

Có thể đem cánh hoa xảo nấu giống như gà quay đồng dạng, cái này tay nghề, cũng thật sự là xuất thần nhập hóa rồi.

Hàn Tiêu vỗ tay vỗ tay, nhạt cười nhạt nói: "Có đẹp hay không vị ta là nếm không đi ra, bất quá bên trong miệng hán được hương vị ta ngược lại là ăn đi ra. Dùng bệ hạ thực lực, đối phó ta như vậy cái Ngưng Khí cảnh võ giả, còn cần hạ được?"

Gặp Hàn Tiêu nói trắng ra, Vũ Chiêu Vương cũng không tức giận, chỉ là âm trầm trầm cười nói: "Bốn vương cũng không muốn làm cho người nhanh như vậy tự chết rồi, nếu như có thể, bốn vương kỳ thật còn muốn nuôi người đây này."

"VẬY ta còn là thực sự đa tạ ngươi ah!" Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Vũ Chiêu Vương, "Bất quá ta Hàn Tiêu tay tốt chân tốt, không thói quen để cho người khác nuôi, bệ hạ, ta hay là cáo từ."

"Công tử, Ôn Nhu mộ thật tốt ah, tại sao phải đi đâu này?" Một gã Mỹ Cơ không có xương cốt tựa như hương Hàn Tiêu trong ngực dựa vào ra, lại bị hấn nghiêng người lại để cho tới.

"Khanh khách..."

Nàng kia giọng dịu dàng nở nụ cười, chung quanh nữ tử cũng cùng một chỗ kiêu cười rộ lên, tiếng cười kiêu diễm vô hạn, nhưng ở Hàn Tiêu hai người nghe tới, chỉ cảm thấy âm khí ảm đạm.

Vũ Chiêu Vương mỉm cười, duỗi ra một cái tay phải, hướng về không trung một điểm, chỉ thấy một đạo hồng quang hiện lên, một đầu màu đỏ Hỏa Long lóng lánh mà ra, Hỏa Long giương nanh múa vuốt, tại mái vòm trong bay lượn quán quanh, tản ra khiếp người tâm hồn bá đạo khí tức.

"Đây là Phần Thiên bảo quyền bên trong chiêu số?" Hàn Tiêu mày kiếm có chút nhảy lên, Vũ Chiêu Vương không hổ là tu luyện rồi nguyên vẹn 《Phần Thiên bảo quyền》 cường giả, hấn chiêu thức ấy, rõ ràng lại so với kia cái Viêm Ma muốn Cao Minh nhiều lắm.

"Bốn vương cái này Phần Thiên cường lực, tại đi tới nơi này tòa huyết về sau, dùng hỏa mạch tâm bồ, công lực so với ta trước khi chết, càng làm sâu sắc đây." Ánh mắt của hấn nhìn về phía Hàn Tiêu, nhếch miệng cười nói: "Không nên ép bốn vương xuất thủ."

"Ngươi không phải nói mình đã thấy ra sao? Bất ta làm cái gì?" Hàn Tiêu hít sâu một hơi, trong cơ thể Tà Long chi lực bắt đầu khởi động, nếu là Vũ Chiêu Vương xuất thủ, hấn cũng có thể bằng vào Tà Long chi hỏa, bình yên vô sự.

"Rất lâu, " Vũ Chiêu Vương liếm liếm bờ môi, cười hắc hắc nói: "Không ăn qua thịt rồi. Nuôi các ngươi, có thể từng khối từng khối thịt, từ từ ăn."

Trong lúc nhất thời, Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền da đầu một hồi run lên, làm rồi cả buổi, nguyên lai thằng này là muốn ăn rồi bọn hấn.

Ác quỷ ăn người, ngược lại cũng bình thường, cái này Vũ Chiêu Vương đúng là vẫn còn đã bị chết, bởi vì tu luyện Phần Thiên bảo quyền nguyên nhân, thoát nhìn như người, thuộc về, nhưng lại ác quỷ.

"Muốn ăn ta?" Hàn Tiêu thủ quyết niết động, đang muốn động thủ, lại nghe mộ thất bên ngoài, truyền đến rống to một tiếng.

"Nghịch chủng, chó có đả thương người!"

Chỉ thấy một đạo kiếm quang lóng lánh, trực tiếp đem mái vòm thượng cái kia đầu Hỏa Long nổ nẫu như, sau một khắc, chỉ thấy ba đạo thân ảnh, vững vàng đã rơi vào mộ trong phòng.

Ba người này, dĩ nhiên là là Thu Vân Phong bọn hấn cái này mấy cái thể ngoại cao nhân.

Tự tiến vào huyết về sau, Đạo Linh tông Lương An Thạch liền một đường suy diễn, rốt cục được xuất kết luận: Tại đây, tựu là Vũ Chiêu Vương mộ!

"Các ngươi là ai?" Vũ Chiêu Vương giận dữ hét.

"Huyền Băng cung, Thu Vân Phong!"

"Đạo Linh tông, Lương An Thạch!"

"Tiên Kiếm Môn, Mạnh Phi!"

Ba người báo ra tính danh, Hàn Tiêu lập tức nheo mắt, mặt khác hai cái cũng là mà thôi, bất quá Thu Vân Phong hấn lại sớm có nghe thấy rồi, người nọ là phụ thân của Thu Uyển Vận ah!

Lại là cha vợ! Hàn Tiêu hít sâu một hơi, trong nội tâm có chút hoảng...

Vũ Chiêu Vương ngăn người, sau một khắc, trong mắt lại lộ ra một tia mừng rỡ, nhếch miệng nở nụ cười, "Lại đưa tới cửa đến ba cái huyết thực! Cũng thế, cái lương không bằng bạo lực, đợi bốn vương ăn hết các ngươi, hôm nay liền trở lại nhân gian, thiên hạ này, hay là bốn vương đây! Sở hữu tất cả mỹ nhân, đều là bốn vương đây! Ha ha ha..."

"Lại nói tiếp thật đúng là nên cảm tạ ngươi." Vũ Chiêu Vương cười to một hồi, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Hàn Tiêu, "Bất Hoang Hỏa Long châu nếu không phải trở về, bốn vương còn không cách nào ly khai cái này tòa lăng mộ, nhưng hiện tại mộ đạo đã mở ra, bốn vương, lại tự do!"

Lương An Thạch trường kiếm trong tay rung động, trực chỉ Vũ Chiêu Vương, lạnh lùng nói: "Vũ Chiêu Vương, đã ngươi đã bị chết, nên Luân Hồi chuyển thế mới là, vì sao còn lưu luyến nhân thế, chậm chạp không muốn rời đi!"

"Hừ hừ." Vũ Chiêu Vương dữ tợn cười một tiếng, "Bốn vương nếu không phải muốn chết, ai có thể lại để cho ta chết? Chỉ là phải đem Phần Thiên bảo quyền tu luyện đến cảnh giới cao nhất, trước hết bỏ qua thân thể, dùng luyện hóa âm linh tăng cường tu vi, nếu không, bốn vương lúc trước chính trực tráng niên, như thế nào lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử?"

"Nguyên lai người trốn ở chỗ này chính là vì tu luyện tà công!" Đang khi nói chuyện, Thu Vân Phong thân hình lóe lên, đem Hàn Tiêu, Diệp Huyền hai người kéo đến bên người.

Dùng Thu Vân Phong thực lực, tự nhiên liếc tựu nhận ra Hàn Tiêu trên người bọn họ Băng Huyền Kinh công lực, bởi vậy coi bọn họ là trở thành Huyền Băng cung đệ tử.

Lương An Thạch trường kiếm rung động, "Người năm đó đã quét ngang thiên hạ, không tiếp tục đối thủ, cần gì phải tu luyện tà thuật, là thiên lý chỗ không cho."

Vũ Chiêu Vương phá lên cười, "Các người những... này ngu xuẩn vật biết cái gì, luyện thân cao thủ cũng không quá đáng tựu là ba năm trăm tuổi thọ nguyên mà thôi, nhưng Phần Thiên bảo quyền nhưng có thể lại để cho bốn vương vĩnh sinh bất diệt!"

"Dùng một loại người không giống người, quý không giống quý bộ dáng còn sống sao?" Hàn Tiêu bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, chỉ vào những cái...kia trên bậc thang mỹ nữ, giận dữ hét: "Người nhìn xem người những... này cơ thiếp, bị người tươi sống giết chết, dùng tà thuật luyện chế thành khô lồi, liền cả ngày lẫn đêm làm bạn tại bên cạnh người bên gối người người đều có thể ra tay giết các nàng, người còn có nửa điểm nhân tính sao?"

"Hừ, bốn vương chỉ cần Vĩnh Sinh!" Vũ Chiêu Vương toàn thân bộc phát ra khủng bố nhiệt lực, khí tức rung động, chung quanh hết thảy, những cái...kia Mỹ Co, ngọc đai, hết thảy đều hóa thành từng đạo tro bụi.

Những cô gái kia thân thể tiêu tán, lao ra từng đạo trong suốt âm linh, tại không gian chung quanh kêu rên, xoay quanh.

Trong lúc nhất thời, quý khí um tùm, oán khí trùng thiên!

"Bốn vương sắp xuất thế, những nữ nhân này, không hề có tác dụng gì rồi!" Vũ Chiêu Vương bàn tay lớn một trao, sở hữu tất cả âm linh, toàn bộ bị Vũ Chiêu Vương một ngụm nuốt vào.

Hồn phách của các nàng, sớm đã bị Vũ Chiêu Vương luyện chế trở thành khô lồi, chỉ là bị Vũ Chiêu Vương dùng Phần Thiên bảo quyền ở trong tà thuật, đúc thành rồi hư giả thân thể, đến nỗi tại liền các nàng chính mình cũng không biết, kỳ thật các nàng đã bị chết.

"Công đức viên mãn!" Vũ Chiêu Vương ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, ánh mắt dần dần rơi vào trước mặt người sống trên người, liếm liếm bờ môi, vẻ mặt dữ tợn nói: "Luyện thân cao thủ huyết nhục, có lẽ ăn thật ngon a."

Oanh!

Chỉ thấy Vũ Chiêu Vương quanh thân hồng mang lập loè, sau một khắc, hán này là túi da, đồng dạng hóa thành một đạo tro bụi.

Tại túi da phía dưới, đi ra một đạo cao lớn tuấn lãng thân ảnh, người mặc Cửu Long Hoàng bào, tay cầm Hoàng Kim bảo kiếm, bề ngoài thiên hạ, Đế Uy hoành sợ.

Cái này, mới thật sự là Vũ Chiêu Vương!

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Cường thế trấn áp

"Bốn vương, rốt cục muốn tái hiện nhân gian rồi! Ha ha ha!" Vũ Chiêu Vương cuồng tiếu không ngớt, toàn thân lóe ra từng đạo màu đỏ sậm ánh lửa, hơn nữa ở vào hóa mạch bên trong, hỏa lực càng tăng lên, như có Phần Thiên chi uy.

"Mơ tưởng thực hiện được!" Lương An Thạch mạnh mẽ từ phía sau rút ra chuỗi này màu đen trọng kiếm, "Đã người không muốn Luân Hồi, ta liền cho người tan thành mây khói!"

"Chuyện cười!" Vũ Chiêu Vương trong mắt hàn mang bùng lên, "Ngàn năm trước ta cũng đã là thế gian này tuyệt đỉnh cường giả, ngàn năm về sau, các người, thông không thông qua là chút ít con sâu cái kiến mà thôi. Ngoan ngoan lại để cho bốn vương ăn đi, ha ha ha!"

Oanh!

Ánh lửa bắt đầu khởi động, vô số đạo màu đỏ sậm hóa điểm như là Hỏa Long giống như, theo bốn phương tám hướng quán quanh trên xuống.

Lương An Thạch trường kiếm trong tay rung động, kiếm như cơn bão, tại bên người hiện lên từng đạo lăng lệ ác liệt kiếm khí, trực tiếp đem những cái...kia hỏa điểm Cự Long đẩy ra, dưới chân mãnh liệt một điểm đất, một nháy dừng lên.

Trường kiếm múa vũ động tầm đó, chỉ thấy từng đạo hàn lỏng lạnh phi kiếm đồng loạt bắn thẳng về phía Vũ Chiêu Vương.

Vù! Vù! Vù!

Phi kiếm như thác nước, kết thành kiếm trận, hạt mưa bình thường rơi xuống.

Kiếm quang xuyên thấu một tầng tầng hỏa điểm, trực tiếp bắn thẳng Vũ Chiêu Vương thân thể, nhưng làm cho người khiếp sợ một màn lại xuất hiện, những cái...kia bắn thẳng Vũ Chiêu Vương phi kiếm, vậy mà biến thành một bãi ghềnh nhiệt độ cao nước thép, rơi vãi trên mặt đất, phát ra "Xì xì" thanh âm, lại để cho đầu người da run lên.

"Hừ hừ, Đạo Linh tông đạo pháp, cũng không gì hơn cái này đi!" Vũ Chiêu Vương khinh thường cười cười, "Bốn vương đã là thần hỏa thân thể, các ngươi, không gây thương tổn ta!"

"Không gây thương tổn ngươi?" Thu Vân Phong cười lớn một tiếng, trực tiếp gỡ xuống eo một bả chuỗi ngọc phiến, mặt quạt mở ra, chỉ thấy một đạo hàn khí lộ ra, chung quanh độ ẩm thoáng cái hạ xuống băng điểm, tính cả không khí đều tựa hồ muốn cứng lại lên.

"Vũ Chiêu Vương, thuộc về ngươi thời đại đã qua." Thu Vân Phong tay phải cầm kiếm, tay trái múa quạt, băng sương kiếm khí đánh úp lại, quay quanh tại Vũ Chiêu Vương quanh thân Hỏa Long, lại cũng có chút ít lạnh run chỉ ý.

"Người chết, nên hảo hảo nằm ở trong quan tài!" Mạnh Phi cũng rút xuất bảo kiếm của mình, cùng Lương An Thạch, Thu Vân Phong đứng chung một chỗ.

Ba người đều là cái này Huyền Linh đại lục trong đứng tại đỉnh phong nhất nhân vật, nếu là cùng Vũ Chiêu Vương sanh ở cùng một cái thời đại, chỉ sợ cũng sẽ không so Vũ Chiêu Vương kém.

"Huyền Băng phong!"

"Vạn Kiếm trảm!"

"Tiên Hồn Diệt!"

Ba người phân công, Thu Vân Phong dùng Huyền Băng chi lực áp chế hỏa lực, Mạnh Phi dùng kiếm khí hạn chế Vũ Chiêu Vương, mà Lương An Thạch tắc thì dùng Huyền Môn đạo pháp, trấn giết Vũ Chiêu Vương âm linh.

Những...này luyện thần cao thủ vừa ra tay, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang (*), Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền chỉ phải núp ở nơi hẻo lánh, tránh đi mũi nhọn.

Hàn Tiêu giương mắt nhìn Thu Vân Phong liếc, trong mắt hiện lên một đạo phức tạp thần sắc: Nếu là mình muốn cùng với Thu Uyển Vân lời mà nói..., cái này cha vợ thái độ, tự nhiên thập phần trọng yếu. Xem ra được muốn cái biện pháp, tại chính mình vị này "Tương lai cha vợ" trước mặt, đứng đứng thoáng một phát cao lớn hình tượng mới được.

"Hừ, buồn cười!" Vũ Chiêu Vương bàn tay hư trao thoáng một phát, một bả huyền hỏa âm Bình lăng không xuất hiện, không chế hỏa điểm, dùng đốt luyện vạn vật chi uy, nghênh hướng ba đại cao thủ.

Trong lúc nhất thời, Liệt Hỏa, Băng Phong, kim kiếm, ấn phù, hoà lẫn, điên cuồng va chạm lên.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong chớp mắt, Âm Dương ấn phù dung hợp tại phi kiếm bên trong, hung hăng tại Vũ Chiêu Vương trên người trát ra vô số trong suốt lỗ thủng.

"Các ngươi, chọc giận bốn vương!" Vũ Chiêu Vương giống như điên cuồng, bàn tay nắm chặt, lập tức bộc phát ra từng đạo hùng lực Liệt Diễm, hóa thành một đầu dài đến vài chục trượng cự lớn Hỏa Long, miệng phun Liệt Diễm, đem Thu Vân Phong ba người bao phủ.

"Tốt một bộ Phần Thiên bảo quyền, thắng này khu hỏa chi lực, mấy có lẽ đã Thông Thần rồi." Lương An Thạch sắc mặt đại biến, chỉ cảm giác mình toàn thân huyết dịch đều muốn sôi trào bốc hơi khô.

Mạnh Phi vốn là thể béo, hỏa điểm một nung, lập tức mồ hôi rơi như mưa, vội vàng hét lớn: "Lão Tam, nhanh sử dụng ngươi Huyền Băng phiến rơi ah!"

"Chung quanh thủy thuộc tính linh khí vốn là yếu ớt, cái kia Phần Thiên chi hỏa một thiêu, càng là nửa điểm thủy hệ linh khí cũng bị mất, kết không xuất Huyền Băng đến rồi!" Thu Vân Phong vung vẩy trường kiếm đẩy ra trước mặt một đạo hỏa điểm, sắc mặt hiển nhiên cũng có chút ít sốt ruột...mà bắt đầu.

"Ta đến!"

Nhưng vào lúc này, một mực co lại ở một bên Hàn Tiêu bỗng nhiên nhảy ra ngoài, hướng về phía Thu Vân Phong ba có người nói: "Các vị tiền bối, ta có thể tạm thời trấn áp Vũ Chiêu Vương hòa hoãn, đồng thời hạn chế hấn âm linh, các người trong chốc lát tìm đúng cơ hội, đã muốn hấn quý mệnh!"

Nói xong, Hàn Tiêu vậy mà trực tiếp một nhảy dựng lên, trong tay "Tranh" một tiếng, triệu xuất Phần Tịch kiếm.

Trường kiếm vung vẩy, rõ ràng trực tiếp đón nhận giữa không trung đầu kia Liệt Hỏa Cự Long.

Thu Vân Phong vội vàng hét lớn: "Không thể làm ầu! Tiểu tử ngươi không muốn sống nữa!"

Bọn hấn tự nhiên liếc nhìn ra Hàn Tiêu cảnh giới chỉ có chính là Ngưng Khí nhất trọng, thực lực như vậy, tựu tính toán bị ngọn lửa quét đến một tia, cũng sẽ lập tức hóa thành tro bụi a.

"Buồn cười, chỉ bằng ngươi còn muốn trấn áp bốn vương Phần Thiên hòa hoãn?" Vũ Chiêu Vương khoe miệng lộ ra một tia khinh thường, liền luyện Thần Cảnh giới đều không có đạt tới, căn bản lại để cho hấn xuất liên tục tay hứng thú đều không có.

"Vậy ngươi coi được rồi!" Hàn Tiêu ngạo nghễ mà đứng, trong cơ thể Tà Long Phần Thiên luân "Ông ông" chấn động lên.

"NGAO!"

Một tiếng rùng ngăm, theo Hàn Tiêu thể nội bộc phát ra ra, nguyên bản còn giương nanh múa vuốt, thần uy lẫm lẫm Liệt Hỏa Cự Long, lập tức giống như là bị sợ hãi bé mèo Kitty đồng dạng, nhanh chóng tan rã, đánh về rồi nguyên hình, biến thành một đoàn nhảy lên hòa hoãn.

"Điều này sao có thể?"

Bất kể là Vũ Chiêu Vương hay là Thu Vân Phong bọn người, ngay ngắn hướng sừng sốt, trong đầu đồng thời hiện lên một cái nghi hoặc: Đây là cái gì thủ đoạn?

"Vũ Chiêu Vương, nghe nói ngươi muốn ăn ta?" Hàn Tiêu ánh mắt lạnh như băng, gắt gao nhìn thẳng rồi Vũ Chiêu Vương con mắt.

Nhất thời gian, Vũ Chiêu Vương chỉ cảm thấy có một đầu vô cùng khủng bố Viễn Cổ Cự Thú đang đánh giá lấy chính mình, đó là một loại cao cao tại thượng chúa tể, đang đánh giá con sâu cái kiến ánh mắt.

Ngưng Khí cảnh phế vật, dựa vào cái gì cao cao tại thượng?

Vũ Chiêu Vương phẫn nộ, hấn hận không thể một chương trực tiếp đem Hàn Tiêu chụp chết, lại luyện hóa hồn phách của hấn, nô dịch linh hồn của hấn, cho hấn biết dám khiêu khích chính mình đem sẽ phải chịu kinh khủng bức nào trừng phạt.

Nhưng, thân thể của hấn, nhưng có chút không bị khống chế sợ run lên.

Tại Hàn Tiêu trên người, tựa hồ có một cỗ chấn nhiếp âm linh khí tức, trời sinh tựu là hết thấy âm linh ác quỷ khắc tinh.

Hấn mặc dù tu luyện rồi Phần Thiên bảo quyển, nhưng bản chất, hay là âm linh.

"Các vị tiền bối, vẫn còn chờ cái gì?" Hàn Tiêu quay đầu lại hướng về phía Thu Vân Phong bọn người cười nhạt một tiếng, bạo lộ những... này cũng đã đủ rồi, đã có Thu Vân Phong bọn hấn xuất thủ, hấn cũng không cần phải nữa bạo lộ chính mình Tà Long chi phát hóa.

Thu Vân Phong ba người đều là trợn mắt há hốc mồm, nghe được Hàn Tiêu tiếng la, cái này mới hồi phục tinh thần lại.

"Xuất thủ!"

Ba người liếc nhau, nguyên một đám thần nguyên cổ dâng, kiếm khí bạo động, trực tiếp hướng về Vũ Chiêu Vương tấn công mạnh mẽ đi.

"Bốn vương không cùng các người chơi!" Vũ Chiêu Vương chỉ cảm giác mình một thân thực lực đều bị Hàn Tiêu đã trấn áp năm thành đã ngoài, ở đâu còn dám ngênh chiến, thân hình hóa thành một đoàn hòa hoãn, hướng phía mộ đạo bên ngoài lao ra.

"Đừng chạy!"

Thu Vân Phong bọn người lập tức y hệt tia chớp đuổi theo.

"Yên tâm, hấn chạy không được!" Hàn Tiêu lạnh lùng cười cười, bàn tay lớn một triệu, trong cơ thể Tà Long Phần Thiên luân điên cuồng chấn động lên, nguyên bản khảm nạm tại mộ đạo đại môn thượng Bát Hoang Hỏa Long châu đã bị Tà Long chi lực triệu hoán, lập tức hướng phía Hàn Tiêu phương hướng, bay vút mà đến.

Tạch...! Tạch...! Tạch...!

Đã mất đi Bát Hoang Hỏa Long châu, đen kịt huyết đại môn, lần nữa ầm ầm khép kín.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Lợi hại, của ta đệ

Cửa mộ, âm âm khép kín.

Vũ Chiêu Vương quay đầu lại phần hận trừng Hàn Tiêu liếc, chợt thân hóa hỏa diễm, hướng phía Bát Hoang Hỏa Long châu ôm đồm đi.

"Mơ tưởng!" Thu Vân Phong mấy người há có thể cho phép hắn đắc thủ, kiếm khí kích động, mang tất cả mệnh mạng cuộn cuộn thần uy, làm cho Vũ Chiêu Vương căn bản không cách nào tới gần Bát Hoang Hỏa Long châu mây may.

Kỳ thật, tựu tính toán Thu Vân Phong bọn hắn không ra tay, Vũ Chiêu Vương cũng căn bản không có khả năng tại Thái Cổ Tà Long uy áp phía dưới, cướp đi Bát Hoang Hỏa Long châu.

"Rống!"

Vũ Chiêu Vương gào thét một tiếng, "Vèo" một tiếng chui vào địa mạch bên trong, lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

"Đáng giận! Bị thằng này trốn thoát rồi!" Lương An Thạch đem trọng kiếm trở vào bao, vẻ mặt giận dữ.

"Yên tâm đi tiền bối." Đã thấy Hàn Tiêu kéo Diệp Huyền bước nhanh đi tới, trong tay còn nắm bắt một quả màu đỏ viên châu, "Không có cái này khóa Bát Hoang Hỏa Long châu, hắn tuyệt đối với không cách nào ly khai cái này tòa huyết."

"Tiểu gia hỏa, ngươi hiểu được không ít ah." Thu Vân Phong quay đầu, tinh tế đánh giá Hàn Tiêu liếc, trêu đùa: "Lúc nào Huyền Băng cung đệ tử còn không có có đạt tới Ngưng Mạch cảnh có thể xuống núi lịch lãm rèn luyện rồi hả? Các người sư tôn là ai, quả thực ầu tả mà!"

"Khục khục. . ." Hàn Tiêu hướng phía Thu Vân Phong mấy người cúi người hành lễ, có chút lúng túng nói: "Kỳ thật ta đã bị trục xuất sư môn, không còn là Huyền Băng cung đệ tử."

"Àn?" Thu Vân Phong hơi sửng sốt, sắc mặt trở nên có chút khó coi, trong nội tâm liên tục mắng to Khương Vô Nhai cái này chương môn là như thế nào đem làm đây, cái này Hàn Tiêu tuy nhiên tu luyện thiên phú giống như, nhưng chỉ là hắn có chán ghét Vũ Chiêu Vương bức này ác quỷ dị năng, cũng đủ để nói rõ hắn là thứ bất thể kỳ tài rồi.

Cái này bọn người mới, Huyền Băng cung không hảo hảo quý trọng, rõ ràng cam lòng (cho) trục xuất Huyền Băng cung?

"Ngươi phạm chuyện gì?" Thu Vân Phong nghĩ lại, có lẽ có thể là bởi vì tiểu tử này nhân phẩm không được a.

Bất quá cẩn thận xem hắn lông mi, lại không giống như là gian nghị tiểu nhân, hơn nữa hắn biết rõ chính mình là Huyền Băng cung thái thượng trưởng lão, không chút nào không giấu diếm bị trục xuất Huyền Băng cung sự tình.

Như thế xem ra, tên tiểu tử này hẳn là cái ý chí bằng phẳng, quang minh lỗi lạc chi nhân.

Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, "Ta nói ta chuyện gì cũng không có phạm, tiền bối ngài tin sao?"

Diệp Huyền gặp Thu Vân Phong chất vấn, cho rằng hắn muốn hưng sư vấn tội (*), gấp nói gấp: "Thái thượng trưởng lão, ta. . . Công tử hắn nhất định là bị oan uổng đây."

"Ha ha, tiểu nha đầu lấy gấp cái gì." Thu Vân Phong ha ha cười cười, "Ba người chúng ta đã sớm không hỏi thể sự nhiều năm, quản có phải hay không các người bị trục xuất sư môn, chỉ cần không làm thương thiên hại lý sự tình, ta tự nhiên sẽ không can thiệp."

Người như vậy mới bị đuổi ra khỏi cửa, thật sự quá lãng phí rồi, vì vậy Thu Vân Phong lại nổi lên đem Hàn Tiêu thu hồi Huyền Băng cung ý niệm, âm giọng cười nói: "Ngươi vừa mới ra tay đã cứu chúng ta một lần, có cái gì oan khuất, cho dù nói cho ta biết, ta tự sẽ vì ngươi làm chủ."

"Được rồi đó." Hàn Tiêu nhún vai, "Ta cảm thấy được ly khai Huyền Băng cung cũng không có gì không tốt, trời đất bao la ,Nhâm ta Tiêu Dao nha."

"Ách. . ." Thu Vân Phong lập tức nghẹn ở, nghĩ thầm trở lại Huyền Băng cung về sau nhất định phải đem Khương Vô Nhai cái kia đồ con lợn treo ngược lên đánh, mẹ đây, không công đuổi đi một vị tương lai luyện thần cao thủ ah!

"Ha ha ha. . ." Một bên Lương An Thạch phá lên cười, "Lão Tam, xem ra vị tiểu huynh đệ này với các người Huyền Băng cung vô duyên đây nè. Tiểu huynh đệ, Huyền Băng cung có mắt không nhìn được kim khảm ngọc, người không bằng đến chúng ta Đạo Linh tông, người có thể tìm được Vũ Chiêu Vương mộ, hiển nhiên đối với đạo thuật tương đương có nghiên cứu, gia nhập chúng ta Đạo Linh tông, nhất định có thể nâng cao một bước."

"Đa tạ tiền bối hảo ý." Hàn Tiêu nhàn nhạt cười cười, "Bất quá ta đã có một vị sư tôn, một ngày vì sư, chung thân vì phụ, tuy nhiên ta đã bị đuổi ra Huyền Băng cung, nhưng cũng sẽ không cái đầu hấn phải đây."

"Ha ha!" Thu Vân Phong cười lên ha ha, có chút đắc sắc xông Lương An Thạch nhú lông mày.

Như Hàn Tiêu đã đáp ứng Lương An Thạch, cái này muốn cũng rất xấu hổ rồi. Cũng may, tiểu tử này coi như thượng nói, không có lại để cho hắn khó chịu nổi.

Thu Vân Phong cười hắc hắc nói: "Tiểu tử ngươi đối với ta khẩu vị! Kỳ thật ta đã sớm ẩn lui rồi, không bao giờ ... nữa là cái gì Huyền Băng cung trưởng lão rồi, chúng ta kết giao bằng hữu, về sau ngươi tựu là ta Thu Vân Phong huynh đệ, lại để cho Huyền Băng cung những cái...kia hỗn đản nhìn một cái hai anh em chúng ta thủ đoạn như thế nào?"

Hàn Tiêu nheo mắt, khóe miệng treo lên một vòng tà mị độ cong.

Cùng Thu Vân Phong xưng huynh gọi đệ?

Một đến báo thù rồi Huyền Băng cung, những cái này đuổi đi chính mình Phong Chủ, trưởng lão về sau nhìn thấy chính mình còn phải ngoan ngoãn tiếng kêu sư thúc tổ.

Thứ hai nha, gọi mình "Tương lai cha vợ" đại ca, giống như rất thú vị bộ dáng mà!

"Hào hảo hảo! Hào đại ca!" Hàn Tiêu đánh rắn dập đầu lên, lập tức tựu sửa lại khẩu.

"Hào tiểu đệ!" Thu Vân phong hành sự từ trước đến nay quái đản không bị trói buộc, cùng Hàn Tiêu đối mặt cười cười, rõ ràng còn thật sự xưng huynh gọi đệ rồi.

Diệp Huyền khóe miệng có chút run rẩy một hồi, công tử hiện tại rõ ràng cùng tổ sư gia xưng huynh đạo đệ, mấu chốt nhất chính là, công tử tựa hồ còn cùng Tiểu sư thúc có chút hăng hà đạo không rõ quan hệ, Thu Vân Phong thế nhưng mà Tiểu sư thúc phụ thân ah.

Bởi như vậy, quan hệ không phải toàn bộ lộn xộn rồi mà!

Càng kỳ quái hơn chính là, một bên cái kia Lương An Thạch cũng ồn ào nói: "Thú vị! Thú vị! Cũng tính ta một người!"

"Tốt, đều ra, đều đến!" Thu Vân Phong kéo bên cạnh mộc nạp lão đại Mạnh Phi, "Lão đại, cùng một chỗ chứ sao."

"Ách. . ." Mạnh Phi gãi gãi cái ót, cười ngây ngô nói: "Được rồi, đến sẽ tới chứ sao."

"Cái kia quyết định như vậy đi!" Thu Vân Phong nhếch miệng cười nói: "Vậy chúng ta bốn người. . ."

Tiếng nói bỗng nhiên dừng lại, Thu Vân Phong quan sát một bên trợn mắt há hốc mồm Diệp Huyền, sửa lời nói: "Hắn là chúng ta năm người, như vậy kết bái vì huynh đệ như thế nào?"

Hàn Tiêu vừa rồi trấn trụ Vũ Chiêu Vương, xem như cứu được mấy người bọn họ một mạng, bởi vậy trong mơ hồ, Thu Vân Phong mấy người cũng đem Hàn Tiêu trở thành có thể cùng bọn hắn bình khởi bình tọa nhân vật.

Bọn hắn vốn là tiêu sái không bị trói buộc chi nhân, hơn nữa tâm tình đã nhảy ra thế tục ánh mắt cùng thành kiến, lúc này nói định, năm người kết nghĩa kim lan, mạnh, lương, thu ba người thứ tự như trước, lại tăng thêm rồi Hàn Tiêu là Tứ đệ, Diệp Huyền là Ngũ muội.

Diệp Huyền trong mắt đẹp một mảnh mờ mịt, giương cái miệng nhỏ nhắn quan sát Hàn Tiêu, lại quan sát Thu Vân Phong mấy người, rốt cục vẫn phải yếu ớt nuốt ngậm "Àn" rồi một tiếng.

Lần này kết nghĩa ngược lại cũng không có cái gì rườm rà nghi thức, giúp nhau kêu một câu, nắm tay kết minh, coi như là kết bái hoàn thành.

Bốn nam nhân cười đến thoải mái, chỉ có Diệp Huyền nha đầu kia, tu tu đất đất hô mấy người, "Đại ca", "Nhị ca", "Tam ca", "Tứ ca".

"Hắc hắc." Hàn Tiêu một bả ôm Diệp Huyền eo thon, trêu đùa: "Àn, Ngũ muội người tốt!"

Diệp Huyền khuôn mặt một mảnh đỏ ửng, sáng giọng: "Công tử!"

"Ài, muốn gọi Tứ ca, biết không?" Hàn Tiêu cười ha ha nói.

"Nguyên lai Ngũ muội tựu là đệ muội, thật sự là thân càng thêm thân....!" Thu Vân Phong hướng phía Hàn Tiêu dựng thẳng lên một căn ngón tay cái, "Lợi hại, của ta đệ!"

"Đương nhiên, của ta ca!" Hàn Tiêu nhú lông mày, trầm nghĩ trong lòng: Nếu nhị ca người biết rõ con gái của người cũng biến thành đệ muội, biểu lộ có thể hay không rất đặc sắc đâu này?

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Địa Tâm Hỏa Thụ

Đàm tiếu tằm đỏ, Hàn Tiêu đột nhiên hỏi: "Đứng rồi mấy vị lão ca, cái này Đại Hoang sơn mạch ngày bình thường cơ hồ sẽ rất ít có người đi qua, như thế nào các người như thế có nhã hứng đường nhỏ nơi đây? Chẳng lẽ là chúng ta mệnh trung chủ định có làm huynh đệ duyên phận?"

Nhưng lại vị kia một mực lời nói không nhiều lắm Mạnh Phi mở miệng nói ra: "Tứ đệ, nhưng thật ra là chúng ta nhận được Huyền Kiếm minh đệ tử tin tức truyền đến, nói là Vụ Khê thành xuất hiện một thứ tên là Viêm Ma ma đầu, chúng ta cũng sống rồi trên dưới một trăm năm, chưa từng nghe qua có như vậy nhân vật số mã, bắt quá ma đầu kia vậy mà tàn sát nghiêm chỉnh tòa thành trì, nhưng lại chế tạo Quỷ Vực, tu luyện tà công, bức này táng tận thiên lương hành vi, chúng ta tự nhiên không thể mặc kệ nó."

"Đúng lúc chúng ta trải qua nơi này thời điểm, lão Nhị nói là cảm ứng được rồi Bát Hoang Hỏa Long châu khí tức, cho nên mới quyết định hạ đến xem, đúng lúc tựu gặp các người."

"Thì ra là thế." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Kỳ thật ta tới nơi này, cũng cùng Viêm Ma có chút quan hệ."

Hàn Tiêu trầm giọng nói: "Kỳ thật Viêm Ma tựu là tu luyện rồi một bộ phận Phản Thiên bảo quyền tàn cuốn, mới có thể dùng quỷ nhập ma, bước lên Tu La Đạo. Hẳn hiện tại, đã là một vị luyện Thân Cảnh giới cao thủ, hơn nữa một tay Phản Huyết Luyện Hồn chiêu thức, quả thực rất cao minh!"

"Người cùng hắn đã giao thủ rồi hả?" Thu Vân Phong vẻ mặt kinh hãi nói.

"Ân, ta xác thực cùng hắn giao thủ, bắt quá dùng thực lực của ta, tới đa cũng cùng với bình thường Hóa Nguyên cảnh võ giả đối kháng một hai, cái kia Viêm Ma đã tấn chức thần nguyên cảnh, ta không là đối thủ." Hàn Tiêu cười khổ nói: "Ta cũng là bị người cứu, nếu không nhưng là không còn mệnh tới cùng mấy vị ca ca kết bái rồi."

Lập tức, Hàn Tiêu càng làm Vụ Khê thành phát sinh tình huống đại khái nói một lần, chỉ là lược qua rồi Nhấp Cử Dương trao chính mình lấy Phản Thiên luân một chuyện.

"Hi!"

Thu Vân Phong mấy người sau khi nghe xong, lại lần nữa khiếp sợ, vốn tưởng rằng Hàn Tiêu chỉ là có thêm trấn áp âm linh ác quỷ dị năng, nhưng lại không nghĩ rằng hắn rõ ràng còn có thể cùng Hóa Nguyên cảnh cường giả chống lại!

Muốn biết cảnh giới của hắn, mới chỉ là Ngưng Khí cảnh nhất trọng ah!

"Ách, đừng đánh giá." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, "Ta xác thực là Hoàng cấp một tinh thiên phú, Ngưng Khí nhất trọng cảnh giới, bắt quá ta tu luyện qua kiếm đạo, linh ngộ kiếm ý."

Mọi người nheo mắt, nhất là đồng dạng tu luyện kiếm đạo Lương An Thạch, càng là không thể tin mở to hai mắt nhìn, "Tuổi còn nhỏ, rõ ràng có thể lĩnh ngộ kiếm ý?"

"Ha ha, vận khí tốt mà thôi."

Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, ý niệm khẽ động, một cỗ sắc bén chi khí theo trong cơ thể bắn ra mà ra, dẫn động được Lương An Thạch mấy người trường kiếm trong tay đều ông ông chấn động lên.

"Quả nhiên là kiếm ý!" Lương An Thạch hướng Hàn Tiêu dựng thẳng lên một căn ngón tay cái, "Xem ra ta ngược lại là giao rồi cái khó lường tiểu đệ ah!"

"Tốt rồi, chúng ta cũng khôi phục không sai biệt lắm, nên đi tìm cái kia Vũ Chiêu Vương xui rồi." Thu Vân Phong mày kiếm dựng lên, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang.

Có Hàn Tiêu Tà Long khí tức trấn áp, hơn nữa ba người bọn hắn thực lực, Vũ Chiêu Vương lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ah không, hẳn là liên quý cũng đừng muốn làm rồi!

"Hắn tiến nhập mộ dưới huyệt Địa Tâm Hỏa mạch, phía dưới có thể sẽ có Địa Hỏa." Lương An Thạch từ trong lòng lấy ra mấy cái phù triện, phân biệt phát xuống dưới, thần nhiên nói: "Đây là tị hỏa phù, có thể miễn dịch Địa Hỏa đốt cháy, bất quá chỉ có thể duy trì một canh giờ."

"Hắc hắc, một canh giờ đã đủ rồi!" Thu Vân Phong Tượng lá bùa dán tại ngực, trường kiếm trong tay tiêu sái ra khỏi vỏ, cái thứ nhất nhảy vào Vũ Chiêu Vương chạy thực mạng lúc phá khai trong cái khe.

Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền liếc nhau, dặt lặn nhau bàn tay, cũng thả người nhảy xuống.

...

Khe hở ở trong, một mảnh đen kịt, may mà có yếu ớt hỏa mạch chi quang, miễn cưỡng chiếu sáng con đường phía trước.

Đi một chút lâu, phía trước lộ rộng mở trong sáng, vậy mà lại là một tòa cung điện dưới mặt đất.

"Nguyên lai Vũ Chiêu Vương lăng mộ phía dưới, rõ ràng còn có một tòa mộ." Hàn Tiêu trong nội tâm cảm khái, như thế to lớn công trình, chỉ sợ lúc trước kiến tạo cái này tòa lăng tẩm, không biết mất đi được bao nhiêu cái nhân mạng.

"Ở trên huyệt hoàn toàn không có nửa phần âm khí, nhưng tại đây, lại tràn ngập âm khí!" Lương An Thạch cảnh giác nhìn xem bốn phía, "Nhưng lại có một cỗ nồng đậm oán khí!"

"Hẳn là lúc ấy kiến tạo cung điện dưới mặt đất cái kia chút ít các nô lệ sau khi chết biến thành âm linh, tản mát ra oán khí." Hàn Tiêu trầm giọng nói: "Tu luyện Phần Thiên bảo quyền, phải luyện hóa âm linh, mà kiến tạo cái này tòa cung điện dưới mặt đất nô lệ cùng chôn cùng người, đều là Vũ Chiêu Vương luyện hóa đối tượng."

"Thử nghĩ thoáng một phát, như thế to lớn công trình, trong lịch sử lại không có nửa điểm ghi lại, ta muốn, ngoại trừ nô lệ, hộ vệ bên ngoài, mà ngay cả đốc thúc công trình quan viên cũng tất cả đều cùng một chỗ chôn cùng rồi." Hàn Tiêu sắc mặt biến được có chút ngưng trọng lên, "Ở trên là Vũ Chiêu Vương Ôn Nhu mộ, mà phía dưới, nhưng lại mai táng lấy vô số chôn cùng người thi cốt chôn xương chỗ!"

"Phát rò!" Thu Vân gió lớn mắng một tiếng, lạnh lùng nói: "Tuyệt không thể để cho cái này ma quỷ tái hiện nhân gian."

Còn lại bốn người đều là ngưng trọng nhẹ gật đầu, tiếp tục xâm nhập cung điện dưới mặt đất.

Chỉ chốc lát sau, mấy người rõ ràng ở phía trước phát hiện một tòa cự đại cây!

Đó là một khỏa màu đỏ sậm cây cối, trên cành cây tựa như có vô số đầu mạch máu quán quanh giống như, dưới đất mạch hào quang chiếu rọi xuống, không ngừng lập lòe.

Sum xuê cành lá bao trùm chung quanh phương viên tầm hơn mười trượng không gian, tản ra vô cùng hơi thở nóng bỏng.

Dưới chân mảnh đất trông này cũng thập phần quỷ dị, không có gì ngoài bị quỷ oán chi khí ăn mòn mà trở nên huyết hồng bên ngoài, còn thỉnh thoảng theo mặt đất chui ra một ít giống như u linh hư ảnh, những... này hư ảnh hit-and-miss, chẳng có mục đích tại dưới bóng cây đi tới đi lui, giống như bị cái này khỏa đại thụ giam cầm rồi.

"Dùng hỏa là luyện, dùng hồn là thức ăn!" Lương An Thạch lông mi nháy lên, cả kinh nói: "Cái này khỏa Địa Tâm Hỏa, chỉ sợ đã cùng Vũ Chiêu Vương âm linh dung hợp cùng một chỗ, khó trách hắn cần Bát Hoang Hỏa Long châu mới có thể ly khai!"

Cái này cây, đã hẳn cường tráng đại lực lượng căn nguyên, thực sự trời buộc rồi hắn, lại để cho hắn không cách nào ly khai tại đây.

Mà Bát Hoang Hỏa Long châu lực lượng, có thể lại để cho cái này khỏa Địa Tâm Hỏa Thụ, hoàn thành cuối cùng lột xác.

"Nguyên lai cái kia Vũ Chiêu Vương không chỉ người không phải người, quý không phải quý, nhưng lại yêu không phải yêu!" Hàn Tiêu hừ lạnh một tiếng, "Cái này Phần Thiên bảo quyền thật sự là hại người đồ vật, tất cả đều là một ít loạn thất bát tao (*) tà thuật!"

Hiện tại, Hàn Tiêu trên cơ bản đã xác định, cái gọi là Phần Thiên bảo quyền cùng Tà Long Phần Thiên luân căn bản không có một mao tiền quan hệ.

Thái Cổ Tà Long chỗ truyền thụ cho công pháp, như Tà Long Vạn Hoàng công, Bát Hoang Lục Hợp quyền, đều là bá đạo Vô Song, khinh thường thiên hạ công pháp, cùng Phần Thiên bảo quyền bậc này tà thuật một trời một vực.

Huống chi, dùng Long tộc kiều ngạo, lại làm sao có thể sẽ tự hạ phong cách, đem mình biến thành âm linh về sau lại đi tu luyện?

"Coi chừng một ít, tại đây mới là Vũ Chiêu Vương đại bản doanh." Thu Vân Phong nhắc nhở.

"Ấn." Năm người xa xa đứng tại Địa Tâm Hỏa Thụ biên giới địa phương đánh giá, không dám tùy tiện tới gần. Vũ Chiêu Vương dù sao cũng là ngàn năm trước cường hãn nhân vật, lại tu luyện rồi Phần Thiên bảo quyền bậc này tà thuật, một cái không cần thận gấp hắn nói, chỉ sợ sẽ mang đến thâm đau đón giáo huấn.

"Xem ra cái này Vũ Chiêu Vương là muốn dẫn chúng ta đi qua chủ động chịu chết đây này." Lương An Thạch cười khổ một tiếng, hắn nguyên lực chính là hóa thuộc tính đấy, mà Địa Tâm Hỏa Thụ trời sinh phệ hòa, công kích của hắn, trên cơ bản sẽ bị Địa Tâm Hỏa Thụ trở thành chất dinh dưỡng, một thân thực lực, có thể nói là đại thụ áp chế.

"Sợ hấn cọng lông!" Thu Vân Phong trực tiếp té ra Huyền Băng phiến rơi, hét lớn một tiếng, "Huyền Băng phong!"

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Địa Hỏa Thâm Uyên

Chỉ thấy cái kia miếng thúy xanh ngọc Huyền Băng phiến rơi ánh sáng nhạt lóe lên, sáng lên một đoàn sóng xanh nhọn nhọn hào quang, một đạo hàn khí đầy ra, hướng về Địa Tâm Hỏa Thụ mang tất cả mà đi.

Cùng lúc đó, Mạnh Phi cũng rút ra trường kiếm, trên thân kiếm, lập loè khởi chói mắt kim quang, ngay sau đó, đầy trời kim quang hóa thành từng đạo lăng lệ ác liệt vô cùng kiếm khí, một kiếm tung hoành, có ta vô địch!

"Thiên Địa Vô Cực, cần khôn mượn pháp! Phong linh chú ẩn, lập tức tuân lệnh!" Lương An Thạch không dám dẫn động hỏa hệ thần nguyên, đành phải dùng đạo thuật đánh lui Địa Tâm Hỏa Thụ chung quanh chạy U Linh.

Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền hai người cũng từng người rút ra bội kiếm, hoành ở trước ngực, có Thu Vân Phong ba người chủ công, bọn hấn chỉ cần chỉ cần bảo trụ an toàn của mình là được rồi.

"Oanh!"

Trong hư không, đột nhiên nhớ tới Liệt Hỏa thiêu đốt bạo phá thanh âm, cùng lúc đó, mọi người dưới chân mặt đất, đột nhiên xuống trầm xuống, phía dưới vậy mà xuất hiện một cái sâu không thấy đáy cực lớn Thâm Uyên.

Bên trong có nham thạch nóng chảy lẫn mình, Liệt Hỏa bốc lên, tựa hồ tốc hành nham thạch nóng chảy Luyện Ngọc.

Lúc này, trong vực sâu toát ra vô số đạo như là cánh tay đồng dạng trắng kiêu hỏa diễm xúc tu, lập tức theo bốn phương tám hướng quán quanh đi qua, trên trời dưới đất, tất cả đều là múa vũ động hỏa xà, lại để cho người sợ.

"Vũ Chiêu Vương có lẽ muốn hấp thu hỏa mạch lực lượng, sau đó cùng chúng ta quyết nhất tử chiến!" Hàn Tiêu đem Bát Hoang Hỏa Long châu cất kỹ, cười lạnh nói: "Hắn muốn muốn rồi đi cái này tòa lăng mộ, tựa nhất định sẽ đến cướp lấy Bát Hoang Hỏa Long châu."

"Không thể chờ hấn chủ động tới, chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường." Thu Vân Phong trong tay Huyền Băng phiến rơi lóe lên, đẩy ra trước mặt từng đạo hỏa diễm, trầm giọng nói: "Chúng ta xuống dưới!"

Năm người cơ hồ tại cùng một thời gian, nhảy xuống cái kia chỗ Thâm Uyên, Thu Vân Phong dùng Huyền Băng chi lực, không ngừng đẩy ra bên trong đan vào hỏa diễm.

Hàn Tiêu cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy phía dưới là một cái gần như tại vực sâu không đáy, ẩn ẩn có thể chứng kiến nham thạch nóng chảy lập loè sinh ra màu đỏ sậm hào quang.

Trong đó đan xen vô số hỏa diễm xúc tu, điên cuồng quán quanh mà đến, chỉ là vừa gặp phải Thu Vân Phong Huyền Băng chi lực, lập tức tựa bị đồng kết, chợt lại bị cuồng bạo kiếm khí, xoắn thành vụn băng.

Mọi người thân hình không ngừng hạ xuống, chỉ chốc lát sau, trên đỉnh đầu lại bao phủ một mảng lớn đông nghịt quỷ ảnh, nguyên một đám thấp giọng kêu thảm.

"Trả mạng cho ta..."

"Trả mạng cho ta..."

...

"Những điều này đều là bị Vũ Chiêu Vương tế luyện ác linh, mọi người coi chừng!" Lương An Thạch sắc mặt khê biến, vội vàng niết động thủ bí quyết, chuẩn bị bức lui những... này ác linh.

Chỉ là, còn không đợi hắn xuất thủ, chợt nghe đến Hàn Tiêu thể nội bỗng nhiên bộc phát ra một tiếng cao vút rỗng ngậm, sau đó, một cỗ lực cho người lưng lạnh cả người hàn ý đánh thẳng trên xuống, từ đỉnh đầu bay thẳng mà ra.

Sau đó, chỉ thấy những cái... kia thủy triều bình thường nhào đầu về phía trước ác linh nguyên một đám như là gặp khắc tinh giống như, nhanh lùi lại mà ra, cái đó đến trả đám tới gần nửa phần.

Thu Vân Phong mấy trong lòng người hoảng hốt, vừa rồi cái kia khí tức, mà ngay cả bọn hắn như vậy luyện thân cao thủ đều cảm thấy một hồi kinh hồn táng đảm, tiêu từ này, chỉ sợ tương đương rất là không đơn giản!

"Lão Tứ, ngươi không phải là cái gì Viễn Cổ Thần Long biến ra à?" Lương An Thạch nuốt nhỏ nước miếng, gian nan nói.

"Ha ha, đương nhiên không phải." Hàn Tiêu nhật cười nhật nói: "Vận khí tốt đạt được một tia Long tộc khí tức mà thôi."

"Long khí!" Thu Vân Phong cười ha ha nói: "Vũ Chiêu Vương khi còn sống cũng là nhân tộc đế vương, Chân Long Thiên Tử, xem ra hôm nay nhất định bị ngươi chính tông Long khí nghiền dẽ ép."

Năm người hạ xuống cả buổi, cái này Thâm Uyên nhưng như cũ là sâu không thấy đáy, Diệp Huyền rốt cục hoảng sợ nói: "Ông trời...σ...i, chúng ta có thể hay không trực tiếp rút xuống trong Địa Ngục đi."

Hàn Tiêu một bả ôm eo nhỏ của nàng, ôn nhu nói: "Có Huyền Nhi cùng, tựa là đừng xông Địa Ngục thì như thế nào?"

Diệp Huyền cắn răng, cái má một mảnh đỏ ửng, hờn dỗi mắt trắng không còn chút máu.

Khoảng cách hai người gần đây Mạnh Phi nhện không được toàn thân trường nổi lên nổi da gà, rùng mình một cái nói: "Các ngươi có thể buồn nôn chết ta rồi!"

Mạnh Phi một lòng cầu đạo, hắn cùng Lương An Thạch cùng Thu Vân Phong không giống với, nhưng hắn là cái sống rồi hơn một trăm tuổi lão xử nam, ở đâu chịu được tiểu tuổi trẻ cái này nhon nhót méo mó đấy.

Trong nháy mắt, mọi người phảng phất có trụ lạc rồi tầm hơn mười trượng, khá tốt Thu Vân Phong mấy người thân nguyên vô cùng hùng hậu, lần lượt đẩy ra chung quanh cái kia phổ thiên cái địa mà đến hỏa diễm xúc tu, cái kia hùng lực thiêu đốt hỏa diễm, căn bản ngăn không được đường đi của bọn hắn.

"Nên gia tốc rồi!" Lương An Thạch trong mắt hiện lên một tia lo lắng, "Ta cảm giác được hỏa mạch cực không ổn định, lại như vậy xuống dưới, Địa Hòa phun trào, Đại Hoang sơn mạch phương viên ba nghìn dặm hết thấy sinh linh chỉ sợ đều đốt quách cho rồi, đến lúc đó, khoảng cách gần đây Phong Châu thành, chỉ sợ sẽ sinh linh đồ thán."

Mọi người liếc nhau, trực tiếp thi triển xuất Ngự Kiểm Thuật, gia tốc hướng phía dưới, phải tìm được Vũ Chiêu Vương, nhanh chóng đem hắn diệt đi mới được.

"Đại ca, kéo chúng ta một bả!" Hàn Tiêu một bả ấn chặt Mạnh Phi bả vai, lớn tiếng nói: "Chúng ta không biết ngự kiểm thuật."

"Àn." Mạnh Phi nhẹ gật đầu, "Tứ đệ, ngươi nắm chắc cánh tay của ta, ta mang theo các ngươi."

Lương An Thạch cùng Thu Vân Phong nghe được Hàn Tiêu chiếu cố Ngự Kiểm Thuật, nhưng lại không khỏi thở dài một hơi: Cuối cùng có cái này cái tên biến thái sẽ không đầu đồ đặc rồi!

Ông!

Nhưng vào lúc này, phía dưới đột nhiên truyền đến một hồi mãnh liệt cuồng phong, không khí một hồi kích động, Thâm Uyên hai bên bùn đất đỏ rào rào nhảu hạ mắt.

Theo phía dưới gào thét mà khởi cuồng phong, tựa hồ có cái gì quái vật khổng lồ đánh thức tựa như, theo trong vực sâu nhanh chóng nhảy lên trên.

"Có cái gì!"

Xông vào phía dưới cùng nhất Thu Vân Phong mạnh mẽ dừng lại thân thể, đem trường kiếm trong tay cắm ở trên bùn đất, chung quanh bùn đất tại cái kia đem hàn khí bức người trường kiếm xuống, nhanh chóng đông lại cứng lại, sinh ra mấy cây dày đặc băng trụ, lại để cho mọi người có thể có đáp xuống địa phương.

"Các ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi thu thập vật kia nói sau!" Thu Vân Phong trong tay Huyền Băng phiến rơi ánh sáng nhật lóe lên, thân hình đẩy ra, hướng phía phía dưới thân nguyên công tặc mà ra.

Nhưng vào lúc này, ở đằng kia vực sâu không đáy phía dưới, đột nhiên có một đầu đường kính càng có ba trượng cực lớn cây hành hung hăng quăng đi lên, cây hành phía trên, thiêu đốt lên hùng lực hỏa diễm, tại tối như mực hư không vùng vẫy, điệu xuất chói mắt ánh lửa.

Ngọn lửa kia cây chạy tốc độ vừa nhanh vừa mạnh, thể tích chỉ khổng lồ, quả thực nghe rộn cả người, một cỗ nóng Phong đập vào mặt, Mạnh Phi thăm hồ không tốt, vội vàng cũng đuổi theo Thu Vân Phong thân hình mạnh mẽ mà vọt tới.

"Vù!"

Hỏa diễm cây hành mạnh mẽ mà xông qua, nhấc lên từng đạo dữ dội cương phong, dán Hàn Tiêu hai người da thịt xẹt qua, da thịt đều chịu ần ần đau nhức.

"Răng rắc! Răng rắc!"

Dưới lòng bàn chân Huyền Băng, ầm ầm vỡ vụn ra đến.

Hàn Tiêu tay mắt lạnh lẽo, một tay lấy trong tay Phần Tịch kiếm cắm vào nham bích lên, một tay ôm lấy Diệp Huyền, thả người nhảy lên, nhảy tới mặt khác một căn băng trụ phía trên.

"Ách!"

Nhưng vào lúc này, phía dưới đột nhiên truyền đến một tiếng kêu đau đớn, tựa hồ là Thu Vân Phong thanh âm, chỉ là nghe không quá rõ ràng, bởi vì cái kia tiếng kêu đau đớn đã theo cương phong chạy ra khỏi không đáy trong.

"Không tốt, là lão Tam!"

Lương An Thạch nheo mắt, thân hình chớp động gian, một trái một phải bắt được Hàn Tiêu hai người bả vai, hướng phía phía dưới mãnh liệt vọt tới.

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Tà Long chi hỏa

Lương An Thạch mang theo Hàn Tiêu hai người, thẳng tắp hạ xuống, rơi xuống vài chục trượng về sau, liền nghe được một hồi ben nhộn tiếng gió, đúng là cái kia căn tráng kiện Hỏa Diễm Thụ Hành lại nện xuống dưới.

"BA~!"

Kinh phong gào thét mà qua, Lương An Thạch thân pháp quả thực rất cao minh, mang theo hai người xê dịch vận vẹo, đơn giản chỉ cần tránh tới.

Nhưng vào lúc này, phía dưới có hai đạo thân ảnh mạnh mẽ mà nhảy lên trên, đúng là Mạnh Phi cùng Thu Vân Phong.

"Khục khục. . ." Thu Vân Phong khóe miệng rõ ràng treo một đạo tơ máu, "Cái này Hỏa Diễm Thụ Hành, lực đạo kinh người, vừa rồi đụng ta thoáng một phát, quả thực như là vạn trượng sóng to chụp được đến tựa như!"

"Lại tới nữa!" Mạnh Phi kinh hô một tiếng, mọi người vội vàng xê dịch tránh đi, một đạo cương phong thổi qua, thổi đến trên thân mọi người quần áo bay phất phới.

"Tam ca, ngươi không sao chứ?" Hàn Tiêu có chút ân cần mà hỏi thăm.

"Bằng nó còn không gây thương tổn ta!" Thu Vân Phong hừ lạnh nói: "Vừa rồi của ta Huyền Băng chỉ lực đã đem chỉ xuyên thấu, nó nhảy đáp không được vài cái rồi."

Quả nhiên, Thu Vân Phong lời còn chưa dứt, chợt nghe đến phía dưới truyền đến "Răng rắc" một tiếng, Hỏa Diễm Thụ Hành trực tiếp đông lại, hóa thành vụn băng đã rơi vào trong vực sâu.

"Tốt rồi lão Tam, đừng sinh cường rồi." Lương An Thạch từ trong lòng lấy ra một phương bình sứ, đổ ra hai hạt đan dược đưa tới, "Đây là ta Đạo Linh tông chữa thương thánh dược, trong chốc lát ngươi còn cần nhờ ngươi Huyền Băng chỉ lực xung phong đây này."

Thu Vân Phong cố nhiên tự ngao, nhưng là mình bạch đây là sống chết trước mắt, không thể chút nào chủ quan, ăn vào đan dược điều tức sau một lúc, mới lại nói: "Tốt rồi, chúng ta tiếp tục nữa."

"Vừa mới ta cùng đại ca hạ đã đi dò xét, đã không sai biệt lắm rồi cuộc." Thu Vân Phong lau đi khóe miệng máu tươi, trầm giọng nói: "Phía dưới là một đầu nham thạch nóng chảy Trường Hà, hòa mạch ngay tại Trường Hà cuối cùng, Vũ Chiêu Vương cái thằng kia, khẳng định ở bên trong."

Mọi người tiếp tục hạ xuống, quả nhiên như Thu Vân Phong theo như lời, ước chừng lại là mấy trăm trượng về sau, cuối cùng đi tới Thâm Uyên cuối cùng, nóng rực nóng hổi nham thạch nóng chảy, lẫn mình không thôi, nóng hổi mạo hiểm nguyên một đám nóng hổi bọt khí.

Nóng Phong đập vào mặt, khói đặc sắc mũi.

Nham thạch nóng chảy Trường Hà chảy xuôi, chui vào đến xa xa một tòa động quật ở trong.

"Đi!"

Thu Vân Phong như trước đi đầu mở đường, Lương An Thạch tắc thì ở bên trong bảo hộ Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền, Mạnh Phi đi ở phía sau bọc hậu, dọc theo bờ sông, nhanh chóng lao ra.

Đi ra không nhiều lắm xa, phía trước trên mặt đất, rõ ràng phủ kín đầy đất Bạch Cốt, Bạch Cốt đường, cũng đồng dạng xa xa biến mất tại trong động quật, rậm rạp chằng chịt chồng chất cùng một chỗ, phẳng phất tại khuyên bảo người tới, xa hơn trước một bước, các người cũng sẽ biến thành trong đó một cỗ xương khô.

"Những... này chỉ sợ là chôn cùng người thi cốt rồi." Hàn Tiêu hít sâu một hơi, bọn hắn thi cốt tại đây nham thạch nóng chảy bờ sông lên, đã bị vô cùng vô tận thiêu đốt, cũng khó trách bọn hắn âm linh như thể oán khí ngập trời rồi.

"Àm ầm!"

Đúng lúc này, nham thạch nóng chảy lẫn mình bắt đầu khởi động, nhấc lên một hồi cực lớn bọt nước, ngay sau đó, lại là một đầu Hỏa Diễm Thụ Hành theo nham thạch nóng chảy nội mạnh mà phát mà lên, hướng phía Hàn Tiêu bọn người hung hăng rút đi qua.

Cái này Địa Tâm Hỏa Thụ, càng là tại nham thạch nóng chảy bên trong, phát huy ra đến lực lượng cũng càng tăng kinh khủng.

"Huyền Băng phong!"

"Vạn Kiếm Quyết!"

Thu Vân Phong hòa Lương An Thạch vội vàng thúc dục kiếm chiêu, mạnh mẽ đẩy ra cực lớn cây hành, không nghĩ đến cây hành phía trên, rõ ràng phân ra một sợi gai nhọn, hướng về Hàn Tiêu cuốn đi qua.

Cái này Địa Tâm Hỏa Thụ hoàn toàn do Vũ Chiêu Vương khống chế, hắn biết rõ trong đám người lợi hại nhất tuy nhiên không phải Hàn Tiêu, nhưng đối với hắn khắc chế lớn nhất nhưng lại Hàn Tiêu.

Chỉ cần đem Hàn Tiêu giết chết, không có người áp chế hắn Phần Thiên chi hỏa, như vậy những người còn lại, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

"Công tử!"

"Tứ đệ!"

Mọi người kinh hô một tiếng, có thể đẩy hết thấy phát sinh quá nhanh, mặc dù là Thu Vân Phong chi lưu cũng căn bản không kịp cứu viện.

"Tranh!"

Trong lúc đó, một thanh màu hồng đỏ thăm trường kiếm đột ngột theo Hàn Tiêu trong tay "Trường" rồi đi ra.

Thuấn sát kiếm ý!

Ánh sáng màu đỏ bay vọt, kiếm khí kích động, từng đạo lăng lệ ác liệt kiếm khí, lời cuốn lấy đập phát chết luôn hết thấy mũi nhọn, trực tiếp đem những cái...kia gai nhọn xoắn là mảnh vỡ.

Tráng kiện cây hành điên cuồng vặn vẹo, từng đoàn từng đoàn dữ dần hỏa diễm, theo cây hành dâng lên động mà ra, mục tiêu đồng dạng là trực chỉ Hàn Tiêu.

Oanh! Oanh! Oanh!

Đầy trời hỏa diễm điên cuồng rơi xuống, Hàn Tiêu lạnh lùng cười cười, tay trái nắm Diệp Huyền, tay phải múa vũ động trường kiếm, dưới chân đạp mạnh, tiêu sái nhảy lên.

Chỉ thấy trong tay hắn cảm thấy Phần Tịch bỗng nhiên nhanh chóng nóng chảy, biến thành màu đỏ sậm nước thép, ngưng mà không tiêu tan, tại trên lưỡi kiếm Tà Long ẩn kỷ, tựa hồ sông lại như vậy, tại nước thép trung bình bắt đầu chuyển động.

Đầy trời Hỏa Vũ rơi xuống lập tức, Hàn Tiêu múa vũ động trường kiếm, chuỗi này dung luyện là nước thép Phần Tịch, giống như là dải lụa màu đồng

dạng phiêu đăng...mà bắt đầu.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trước mắt phảng phất sinh ra một loại ảo giác, thật giống như Hàn Tiêu trong tay cũng không phải kiếm, mà là một đầu màu hồng đỏ thắm hóa điểm Thần Long.

"Rống!"

Rống ngậm lên, hỏa điểm đều bị thôn phệ, mũi kiếm run lên, lại bắn ngược xuất vô số đạo hạt mưa bình thường dày đặc màu đỏ sậm kiếm khí.

Phanh! Phanh! Phanh!

Kiểm khí kích động, trực tiếp xuyên thấu Hỏa Điểm Thụ Hành.

Tư!

Cây hành phía trên, chảy xuôi xuất vô số màu đỏ đen dịch nhờn, nhưng lại toát ra một cỗ đốt trội gay mũi mũi.

BA~!

Căn này Hỏa Điểm Thụ Hành, sinh cơ đã mất, trùng trùng điệp điệp rơi đập tại nham thạch nóng chảy bên trong, nhấc lên một hồi cực lớn bọt nước, hỏa điểm một thiêu, hóa thành tro tàn.

"Tứ đệ, ngươi đó là cái gì hỏa điểm?" Tất cả mọi người lần nữa khiếp sợ, nhất là đồng dạng tu luyện hỏa thuộc tính nguyên lực Lương An Thạch càng là rung động thật sâu, "Ngươi tu luyện ra hỏa điểm, tựa hồ với Địa Tâm Hỏa trên cây địa tâm chi hỏa còn càng tăng kinh khủng ah!"

Chỉ có cao phẩm cấp hỏa điểm mới có thể thôn phệ thấp phẩm cấp hỏa điểm, mà Hàn Tiêu vừa rồi trường kiếm trong tay rõ ràng tại lập tức tự cắn nuốt địa tâm chi hỏa, cái này cũng thật bất khả tư nghị.

"Là thanh kiếm này nguyên nhân." Hàn Tiêu ha ha cười cười, giật ra chủ đề nói: "Chúng ta còn tiếp tục đi tìm Vũ Chiêu Vương a."

"Tiểu tử ngươi!" Lương An Thạch ý vị thâm trường vỗ vỗ Hàn Tiêu bả vai, lắc đầu cười khổ một tiếng, "Có tiền đồ, tương lai khẳng định so nhị ca ta cường!"

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, thầm nghĩ trong lòng: Nếu là nếu luận mỗi về hỏa điểm, dưới gầm trời này còn có cái gì hỏa điểm so qua được Tà Long chi hỏa?

Nếu là chờ hán có thể trực tiếp thúc dục xuất bản đầy đủ Tà Long chi hỏa, như vậy uy lực, mới có thể gọi là Phản Thiên chi hỏa a, Vũ Chiêu Vương này ít điểm nhỏ hỏa điểm, liền Phản Thiên ngọn lửa đều không tính là!

Một đoàn người tiếp tục gia tốc, đập trên Bạch Cốt lót đường con đường, rốt cục, đi tới nham thạch nóng chảy cuối cùng trong động quật.

Vũ Chiêu Vương, cả thân thể khoanh chân ngồi ở hỏa mạch phía trên, một bên hút vào hỏa mạch chi lực, một bên hút quỹ oán chi khí.

Địa Hỏa liên tục không ngừng cung cấp hỏa lực, mà những cái...kia phun chôn cất ở chỗ này oán linh, tắc thì liên tục không ngừng địa sản sinh ngập trời oán khí, cung cấp hán hút.

Như thế tu luyện ra hỏa điểm, tự nhiên mà vậy mà dẫn dắt một cỗ Âm Sát vô cùng oán khí, không những được đốt hủy đối thủ thân thể, nhưng lại có thể đem đối thủ linh hồn đều trực tiếp đốt luyện mất, do đó tiếp tục lớn mạnh cỗ này hỏa điểm uy lực.

Cái này cùng Viêm Ma "Phản Huyết Luyện Thần" chi thuật, có tuy phương thức khác nhưng kết quả lại giống, chỉ có điều, Vũ Chiêu Vương hỏa điểm, uy lực còn càng cường đại hơn!

"Vũ Chiêu Vương, nhận lấy cái chết!" Thu Vân Phong trong tay Huyền Băng phiến rơi sáng lên một đạo trắng muốt như ngọc ánh sáng nhạt, lần nữa đã phát động ra "Huyền Băng phong".

"Răng rắc!"

Huyền Băng lập tức nổ tung ra, Vũ Chiêu Vương mạnh mẽ mở hai mắt ra.

Cái này hai mắt con mắt, đã triệt để biến thành màu đỏ sậm, ánh mắt lập loè, như là ác quỷ giống như, lại để cho người lưng phát lạnh.

"Các ngươi đây là, tự tìm đường chết!"

Oanh!

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy tại Vũ Chiêu Vương quanh thân, Liệt Diễm bốc lên, vô số đạo hỏa xà, tràn ngập toàn bộ không gian, hướng về Thu Vân Phong bọn người, mang tất cả mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Cứu rồi chi hỏa

"Các ngươi đây là tự tìm đường chết!" Vũ Chiêu Vương trong mắt, mang theo hùng lực lửa giận.

Hỏa diễm xoáy lên, ngay tiếp theo hất dưới chân nham thạch nóng chảy Trường Hà, đồng thời lăn mình mà lên, mang theo kinh thiên sóng to, trút xuống mà xuống.

"Huyền Băng phong!"

"Vạn Kiếm Quyết!"

"Tiên Hồn Diệt!"

Thu Vân Phong ba người, từng người thi triển xuất cường hãn thủ đoạn, cố tạo nên hùng hậu thần nguyên, cùng Vũ Chiêu Vương chỗ điều khiển hùng lực Liệt Diễm điên cuồng giao đụng.

Vũ Chiêu Vương dựa vào lửa cháy mạch chi uy, dùng một địch ba, đúng là vững vàng chiếm cứ thượng phong.

Hàn Tiêu trong mắt hàn mang lóe lên, trong cơ thể Tà Long Phản Thiên luân "Ông ông" chấn động lên.

"Mơ tưởng!"

Vũ Chiêu Vương vung tay lên, vô số đạo nham thạch nóng chảy, cây mây hướng phía Hàn Tiêu mạnh mẽ quán quanh mà đến, chung quanh những cái...kia bị Vũ Chiêu Vương tế luyện âm linh, cũng nguyên một đám giương nanh múa vuốt đánh tới, muốn ngăn cản Hàn Tiêu phóng xuất ra cái kia cỗ khí tức quý dị.

"Chỉ bằng những...này còn muốn ngăn được ta?" Hàn Tiêu khinh thường cười cười, Phản Tịch trên thân kiếm, hồng mang bắt đầu khởi động, một kiếm đâm ra nham thạch nóng chảy, kiếm khí kích động, đem tới gần tới hết thấy cây mây xoắn thành mảnh vỡ.

Đồng thời, tay trái niết động thủ bí quyết, từng đạo Âm Dương chú ấn đánh xuất, những cái...kia oán linh đều bị thấp thòem lo âu, chạy trốn chết.

"Tứ đệ, mau thả xuất người chính là cái kia Long khí, chúng ta nhanh gánh không được rồi!" Lương An Thạch sắc mặt hết sức khó coi, hắn cũng là hỏa thuộc tính nguyên lực, đối mặt Vũ Chiêu Vương hỏa diễm, hoàn toàn bị áp chế đến sát sao đấy, bởi vậy thực lực của hắn tuy nhiên không thua ở Thu Vân phong hòa Mạnh Phi, nhưng ứng đối mà bắt đầu..., lại so hai người bọn họ có hết sức nhiều kém.

"Lập tức!" Hàn Tiêu trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, gắt gao nhìn thẳng rồi Vũ Chiêu Vương, "Vũ Chiêu Vương, ngươi xuân thu đại mộng, dừng ở đây rồi!"

"Rống!"

Một tiếng cao vút rống gầm, theo Hàn Tiêu thể nội bộc phát ra, vô luận là hỏa diễm hay là cây mây, đều tại lập tức đình chỉ luật động.

Tại Tà Long chi lực tàn sát bừa bãi xuống, bất luận là Vũ Chiêu Vương hay là Thu Vân Phong bọn hắn, đáy lòng đều là bay lên một đạo hàn ý, nhất là đối với Vũ Chiêu Vương như vậy âm linh mà nói, loại này áp chế, cơ hồ khiến hồn phách của hắn đều muốn tản ra rồi.

"Chỉ cần ngươi là âm linh, tựu coi như ngươi cường đại trở lại gấp trăm lần, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của ta!" Hàn Tiêu ánh mắt, bộc phát ra một đạo không gì sánh kịp tự tin.

Tà Long, chấn nhiếp vạn linh, mà ngay cả tuyệt thế cường giả linh hồn đều sẽ phải chịu nhất định được chấn nhiếp.

Mà đã mất đi ký thác âm linh, tựu tính toán bản thân dù thế nào cường đại, chỉ còn lại có Linh Thể, cũng chỉ có ngoan ngoãn bị trấn áp phần.

Đây cũng là vì cái gì Viêm Ma có thể cảm xuống Hàn Tiêu, mà Vũ Chiêu Vương lực lượng so Viêm Ma còn càng mạnh hơn nữa, nhưng căn bản không cách nào chống cự Hàn Tiêu Tà Long chi lực nguyên nhân.

Đương nhiên, cái này cũng là bởi vì Hàn Tiêu thể nội Tà Long tạm thời vẫn chỉ là Linh Thể nguyên nhân, nếu là Hàn Tiêu có thể tu luyện xuất Tà Long chân thân, đến lúc đó, hẳn chính là đứng ở nơi này vô tận vị diện đỉnh phong tuyệt đối với chúa tể, không chế hết thầy sinh linh!

"Không!" Vũ Chiêu Vương như phát cuồng gầm hét lên, linh thể của hắn đang run rẩy, đó là một loại đến từ sâu trong linh hồn sợ run.

Hắn "Xem" đến, một đôi Bằng Linh con người, gắt gao nhìn thẳng rồi hắn, đem hắn hết thầy đều nhìn thấu, chấp chương sinh tử của hắn, là đầy đủ mọi thứ sinh linh vô thượng chúa tể.

"Không! Bỏn vương chính là thiên cô Đại Đế! Bỏn vương mới là không chế hết thầy chúa tể!"

Vũ Chiêu Vương không cam lòng gầm thét, hắn hóa điểm, lực lượng của hắn, bắt đầu trở nên vô cùng lảo đảo cả lên.

"Thừa dịp hiện tại!" Thu Vân Phong mày kiếm néo một cái, cổ đẳng Huyền Băng chi lực, hướng phía Vũ Chiêu Vương trấn áp mà đi.

"Phong linh đại ấn!" Lương An Thạch lập tức tế ra chú ấn, một lần hành động trấn áp hắn hồn thể.

Mạnh Phi cũng không cam chịu yếu thế, trong miệng nói lẩm bẩm, từng thanh hàn quang lăm lăm bảo kiếm, một phần hai, hai phần bốn, không ngừng phân liệt, đầy trời kiếm quang bắt đầu khởi động, như là bạo vũ lê hoa giống như, đồng loạt bắn tới.

"Bỏn vương với các người đồng quy vu tận!" Vũ Chiêu Vương trong mắt có điên cuồng chi sắc, chỉ thấy hắn một quyền hung hăng lao ra, trùng trùng điệp điệp đánh vào dưới chân hỏa mạch thượng.

Răng rắc!

Hỏa mạch phía trên, vỡ ra một đạo khe hở, mạng nhện giống như, nhanh chóng bò mở.

Oanh!

Một đạo hỏa điểm, như là nước lũ giống như, dâng lên mà ra.

"Chôn cùng a! Điều đi chết đi!" Vũ Chiêu Vương triệt để điên cuồng, hắn muốn hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh, những... này hại "Chết" người của hắn, cũng đừng nghĩ kỹ qua!

"Bành!" Vũ Chiêu Vương vận đủ toàn thân lực lượng, lần nữa vung quyền nện xuống, hỏa mạch thượng khe hở, lại vừa thô vừa to đi một tí.

Hắn đúng là muốn dẫn bạo hỏa mạch, lại để cho tất cả mọi người cùng hắn cùng một chỗ chôn cùng!

"Năm mo!" Hàn Tiêu thò tay hư trao thoáng một phát, một cổ kinh khủng lực lượng trực tiếp ấn chặt rồi Vũ Chiêu Vương thân hình, đưa hắn nhanh chóng lôi kéo đi qua.

Đồng thời, Hàn Tiêu bản thân cũng một nhảy dựng lên, trực tiếp cùng Vũ Chiêu Vương ở giữa không trung đụng vào nhau.

Tà Long chi lực bắt đầu khởi động, Vũ Chiêu Vương âm linh, trực tiếp dung nhập Hàn Tiêu thể ở trong, tại từng tiếng không cam lòng gào thét bên trong, bị Tà Long Phần Thiên luân triệt để luyện hóa.

"Hi!" Thu Vân Phong bọn người lần nữa hít sâu một hơi, bọn hắn hoàn toàn không cách nào lý giải vừa rồi đến cùng xảy ra chuyện gì.

"Mấy vị lão ca, đi mau, tại đây muốn sụp!" Hàn Tiêu một cái bước xa, trực tiếp nhảy lên đến Diệp Huyền bên người, ôm lấy nàng eo thon, hướng phía động quật bên ngoài, nhanh chóng chạy như điên mà ra.

Thu Vân Phong bọn hắn cũng không ngốc, Vũ Chiêu Vương cùng Địa Tâm Hỏa Thụ đã dung làm một thể, Vũ Chiêu Vương hồn thể đã diệt, Địa Tâm Hỏa Thụ dĩ nhiên là sẽ nhanh chóng héo rũ.

Như vậy, cái này dưới đáy huyết động, tự nhiên cũng sẽ tùy theo sụp đổ.

Vạn tấn cát đá nện xuống ra, tựu tính toán bọn họ đều là luyện thần cao thủ, chỉ sợ cũng sẽ bị nện phần thân toái cốt.

"Nhanh dùng Ngự Kiếm Thuật!" Thu Vân Phong hét lớn một tiếng, một phát bắt được Hàn Tiêu bả vai, đột nhiên gia tốc, vọt tới cái kia Địa Hỏa Thâm Uyên đáy động, sau đó thân hình nhanh chóng cất cao, mạnh mẽ bay tán loạn mà đi.

Lương An Thạch cùng Mạnh Phi đồng dạng sử xuất rồi toàn bộ sức mạnh, toàn lực thúc dục Ngự Kiếm Thuật cảm thụ được chung quanh đồ rào rào rơi đập xuống dưới bùn đất cát đá, da đầu một hồi run lên.

Cái này nếu nện ở trên người của bọn hắn, vậy cũng thật là uống một bình rồi!

Rất nhanh, năm người chạy ra khỏi không có thiên lý Địa Hỏa Thâm Uyên, trước mắt cái kia khỏa cực lớn Địa Tâm Hỏa Thụ, đã triệt để héo rút, biến thành một đoạn đoạn khô héo nhánh cây.

Dưới đáy nham thạch nóng chảy toàn bộ sẽ bị bùn đất chỗ chôn, hỏa mạch khe hở cũng tự nhiên sẽ bị bỏ khuyết.

Hết thầy, chung quy bình tĩnh.

"Quy mệnh! Trì Liên Hoa! Không không! Tôn Thắng Phục! Phần Âm Nghiệp Viêm! Rực!"

Hàn Tiêu thủ quyết niết động, đánh xuất một đạo Phần Âm Nghiệp Viêm, trong lúc này vong hồn, tất cả đều bị Vũ Chiêu Vương triệt để luyện chế trở thành Âm Khôi, đã không có khả năng Luân Hồi rồi.

Một bà Phần Âm Chi Hòa, lại để cho hết thầy, bụi quy bụi, đất về với đất.

"Tứ đệ, ngươi đây là cái gì đạo thuật?" Lương An Thạch hai mắt tỏa sáng, Hàn Tiêu vừa mới thi triển đạo thuật, tựa hồ không so với bọn hắn Đạo Linh tông chênh lệch cái gì.

"Âm Dương quý thuật." Hàn Tiêu ha ha cười cười, nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, bay thẳng đến cái này tòa lăng mộ tầng thứ nhất đi đến.

"Chưa từng nghe qua." Lương An Thạch nhíu lông mày, cái này bạn mới Tứ đệ, toàn thân đều mang theo bí ẩn.

Như mê thiếu niên sao?

Thu Vân Phong ba người nhìn nhau cười cười: Ha ha, cái đó một thiên tài, trên người không phải tràn đầy bí mật đâu này?

"Cần phải đi."

Lương An Thạch quay đầu lại nhìn qua đốt cháy âm linh Phần Âm Nghiệp Viêm càng đốt càng vượng, đây không phải tàn nhẫn tra tấn, mà là chấm dứt đây hết thầy thống khổ căn nguyên, rửa hết thầy tội ác đấy, cứu rồi chi hòa.

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Tính kế cha vợ!

Xuyên việt kéo dài thâm thúy kể đất, không bao lâu, Hàn Tiêu mấy người liền lại lần nữa quay trở về Vũ Chiêu Vương mộ tầng thứ nhất trong nội cung.

Bởi vì phía dưới hỏa mạch bị vùi ờ, bởi vậy cái này Cực Lạc cung cũng trở nên một mảnh đen kịt, không có thiên lý.

Hàn Tiêu trực tiếp lấy ra Bát Hoang Hỏa Long châu, tách ra một đạo màu đỏ hào quang, chiếu sáng chung quanh ba trượng khoảng cách, "Đi thôi, Vũ Chiêu Vương đã chết, chúng ta cũng nên đã đi ra."

Nói xong, Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền, nâng lên Bát Hoang Hỏa Long châu, đi tại phía trước, thay mọi người chiếu sáng.

Thu Vân Phong nhìn qua Hàn Tiêu bóng lưng, trong nội tâm âm thầm cảm thán: Vị này Tứ đệ khắp nơi đều lộ ra bất phàm, Huyền Băng cung rõ ràng cứ như vậy đuổi đi một cái tuyệt đại kỳ tài, ải!

Một nghĩ đến đây, Thu Vân Phong lại không khỏi lắc đầu.

Hàn Tiêu đi ra không có vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại, ha ha cười nói: "Tam ca, ngươi nói chúng ta tu luyện chi nhân nếu mà có được người trong lòng, nhưng lại đã có da thịt chi thân, có thể hay không đối với tu luyện có chỗ ảnh hưởng à?"

Thu Vân Phong không nghĩ tới Hàn Tiêu da mặt rõ ràng dày như vậy, rõ ràng trước mặt nhiều người như vậy tự nhiên hỏi loại vấn đề này.

Diệp Huyền cũng bị Hàn Tiêu lời nói khiến cho một hồi mặt đỏ tới mang tai, đem vui đầu tại Hàn Tiêu trong ngực, cũng không dám nữa xem mặt khác ánh mắt của người rồi.

"Hắc hắc, lão Tứ, tiểu tử ngươi có thể mà!" Lương An Thạch nhíu lông mày, cười hắc hắc nói: "Mạnh lão đại đều một hai trăm tuổi người rồi, còn là một lão xử nam, ngươi hỏi cái này nhiều lắm kích thích hần nha!"

Mạnh Phi mặt già đỏ lên, "Ta. . . Ta tu luyện đúng là thân đồng tử, ngươi. . . Ngươi không phục ah!"

"Ha ha, phục, ta phục!" Lương An Thạch cất tiếng cười to mà bắt đầu..., tức giận đến Mạnh Phi chính muốn phát điên.

Thu Vân Phong dùng ánh mắt còn lại nhìn lướt qua Hàn Tiêu bên cạnh Diệp Huyền, gật đầu nói: "Bao nhiêu có một ít ảnh hưởng a, bắt quá cũng không phải tuyệt đối, nếu như có thể Âm Dương điều hòa, nói không chừng cũng có thể có trợ giúp tu vi. Tứ đệ, như thế nào đột nhiên hỏi cái này?"

Hàn Tiêu ha ha cười cười, "Không có gì, tựa là muốn hỏi một chút, nếu mà có được da thịt chi thân, nhất định phải đối với nàng phụ trách đến cùng, đúng không?"

"Đó là tự nhiên." Thu Vân Phong gật đầu nói: "Như là đã lướt qua này tầng quan hệ, đương nhiên phải chịu trách nhiệm đến cùng, người có thể lời nói nhẹ nhàng sinh tử, nhưng tuyệt đối không thể dùng coi thường cảm tình."

"Ân, Tam ca nói rất đúng!" Hàn Tiêu ra về thâm trầm, trọng trọng gật đầu nói: "Như vậy người tựa là cho rằng ta nên lấy nàng?"

"Đương nhiên muốn kết hôn." Thu Vân Phong chép miệng, nghi ngờ nói: "Tứ đệ những chuyện này người tự mình làm chủ là được rồi nha."

Hắn nào biết đâu rằng, Hàn Tiêu nói được cái kia "Nàng", cũng không phải Diệp Huyền, mà là nữ nhi của hắn Thu Uyển Vân.

Hàn Tiêu trơ mặt ra nói: "Các người là đại ca của ta nha, trước kia cho tới bây giờ đều không có ca ca đến quan tâm ta, huynh trưởng như phụ, đương nhiên muốn trưng cầu mấy vị ý kiến của ca ca rồi."

"Ách. . ." Thu Vân Phong trầm ngâm một lát, hắn biết rõ Huyền Băng cung thường xuyên sẽ thu lưu một ít không chỗ nương tựa, lại có chút thiên phú cô nhi, chỉ đem làm Hàn trong Tiêu gia có thể là không có gì thân nhân chủ trì hắn tiệc cưới đại sự rồi, lúc này cười vang nói: "Yên tâm đi, Tam ca làm cho người Chủ!"

"Còn có ta, nhị ca cũng vì người làm chủ." Lương An Thạch cười hi hi rồi lại cười, "Vô luận là chủ hôn người hay là phù rể, nhị ca ta cũng có thể đảm nhiệm đấy!"

"Đi đi đi!" Thu Vân Phong đẩy ra Lương An Thạch, "Tựa người cái kia xấu dạng, phù rể tự nhiên là do ta đến!"

Hàn Tiêu trong nội tâm vui vẻ, cười to nói: "Vậy thì tốt, quyết định như vậy đi! Bắt quá phù rể thôi được rồi, ngài khẳng định là trọng yếu nhất là được rồi!"

Cha vợ đem làm phù rể, cái này có chút. . .

Quá hung tàn rồi!

Thu Vân Phong nào biết đâu rằng mình bị người cho tính kế, còn vẻ mặt đắc sắc nói: "Một lời đã định!"

Hàn Tiêu khoe miệng lộ ra một vòng vui vẻ, lại từ trong lòng lấy ra một quả hết sức bình thường ngọc bội, đưa tới Thu Vân Phong trong tay, "Tam ca, đây là đưa cho người chứng kiến chi lễ, nhận về sau, cũng không thể đổi ý nha."

"Hắc!" Thu Vân Phong lông mi nhảy lên, "Tam ca ta là ai ah, một lời đã nói ra, tứ mã nan truy!"

Nói xong Thu Vân Phong từ trong lòng lấy ra một quả tinh xảo ngọc bội, đưa tới Hàn Tiêu trong tay, "Tứ đệ muốn định ở đâu một ngày, mấy vị ca ca khẳng định cho người làm được thỏa đáng đấy."

Phải biết, tại ba người bọn họ sau lưng có thể là cả tông phái giới Tam đại cự đầu, nếu là bọn họ liên thủ xử lý hôn lễ, cái kia chắc chắn sẽ không so cái gì cung điện kiêu diễm quy mô tiêu đi nơi nào.

Hàn Tiêu đem ngọc bội thiếp thân cất kỹ, lại trơ mặt ra nói: "Vậy thì toàn bộ dựa vào mấy vị ca ca rồi!"

Diệp Huyền ghé vào Hàn Tiêu trong ngực, nghe bọn hắn nói chuyện, càng nghe càng không đúng.

Nha đầu kia tâm tư từ trước đến nay Linh Lung, nếu là lấy lời của mình, Hàn Tiêu cô cô hoàn toàn có thể làm chủ rồi nha.

Mà công tử lại một cái kính trung cầu Thu Vân Phong ý kiến, chẳng lẽ nói, công tử cùng Tiểu sư thúc đã. . .

Nghĩ đến đây, Diệp Huyền đột nhiên lại liên tưởng đến chính mình cùng công tử lần thứ nhất thời điểm, công tử "Kỹ thuật" không khỏi quá thuần thực một ít.

Hàn Tiêu đem "Trương lai cha vợ" sáo lộ (*) rồi về sau, cảm thấy mỹ mãn nắm Diệp Huyền, tiếp tục hướng lăng mộ cửa ra vào đi đến.

Không bao lâu, đạo kia tối như mực đại môn, xuất hiện lần nữa tại mọi người trước mắt.

Hàn Tiêu đem Bát Hoang Hóa Long châu khảm nạm đến đại môn lỗ khảm ở bên trong, trầm trọng đại môn, phát ra từng tiếng nặng nề "Ken két" thanh âm.

Mấy người thân hình một tung, đã rơi vào cung điện dưới mặt đất bên ngoài trên sân thượng.

Hàn Tiêu đem Bát Hoang Hỏa Long châu thu hồi, cái này tòa ngàn năm cổ mộ, lần nữa ầm ầm đóng cửa.

"Bên trong hết thấy, đều tràn đầy tội ác, cái này tòa Vũ Chiêu Vương mộ, hay là vĩnh viễn đừng mở lại khai thi tốt hơn." Hàn Tiêu lắc đầu than nhẹ một tiếng, niết động thủ bí quyết, đánh xuất một đạo Âm Dương chú ấn, lại bày ra một tầng đóng cửa.

"Ân." Thu Vân Phong, Lương An Thạch, Mạnh Phi liếc nhau, cũng thúc dục lấy từng người nắm giữ đóng cửa chi pháp, bố trí xuống một tầng tầng phong ấn, phòng ngừa cái này tòa cung điện dưới mặt đất tái hiện nhân gian.

Làm xong đây hết thấy về sau, Hàn Tiêu càng làm Bát Hoang Hỏa Long châu trực tiếp ném vào Tà Long Phần Thiên luân ở bên trong, lại để cho Phần Thiên luân luyện hóa cái này khóa Hỏa Long Châu, kể từ đó, nhất định tự không sợ hờ tỵ nào rồi.

"Đi lên!" Lương An Thạch một trái một phải bắt lấy Thu Vân phong hòa Mạnh Phi bả vai, thi triển độn thổ chi thuật, chỉ thấy quang trắng mờ hào quang lóe lên, ba người thân hình, biến mất tại bình đài bên trong.

Hàn Tiêu cũng liền bề bộn ôm Diệp Huyền, niết động thủ bí quyết, theo sát phía sau.

...

"Hô, lại thấy ánh mặt trời rồi!" Lương An Thạch duỗi lưng một cái, trường thở phào một cái.

Ở dưới mặt đối phó Vũ Chiêu Vương thời điểm, nhất biệt khuất đứng là hấn rồi, một thân hỏa thuộc tính thần nguyên bị khắc chế chết chết rồi, nếu không phải Hàn Tiêu Tà Long chi lực, cái thứ nhất ợ ra rầm nhất định là hấn.

Mạnh Phi trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói: "Vụ Khê thành Viêm Ma xuất thế sự tình như là đã do Tứ đệ chứng minh là đúng, như vậy chúng ta có lẽ lập tức đi sưu tầm Viêm Ma hạ lạc mới là."

"Hấn có thể chế tạo một tòa quỷ thành, tiếp theo sẽ chế tạo thứ hai tòa, thứ ba tòa." Mạnh Phi trầm giọng nói: "Phải đuổi ở trước đó, ngăn cản Viêm Ma."

"Ân, có lý." Lương An Thạch cùng Thu Vân Phong liên tục gật đầu, "Đại ca, cái kia chúng ta làm sao bây giờ?"

"Liên hợp toàn bộ tông phái giới, toàn lực vây quét Viêm Ma." Mạnh Phi ánh mắt nhìn hướng Hàn Tiêu, "Đã Tứ đệ bái kiến Viêm Ma dung mạo, vậy làm phiên Tứ đệ về một bức Viêm Ma bức họa, chúng ta lại đem cái này bức họa truyền lại cho mặt khác các tông các phái chưong môn, liên hợp chúng ta Tam đại Thánh tông cùng một chỗ, đuổi giết truy nã Viêm Ma."

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Ngự kiếm khó bay

"Cái này dễ thôi." Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, "Trong chốc lát đến rồi Phong Châu thành, chuẩn bị cho tốt văn chương trang giấy, ta lập tức tự họa (vẽ) cho các ngươi."

"Toàn bộ tông phái giới liên hợp truy nã Viêm Ma, xem tên kia còn có thể trốn tới khi nào." Lương An Thạch mày kiếm giương lên, bỗng nhiên lại đưa ánh mắt nhìn về phía rồi Hàn Tiêu.

Trước kia dưới đất trong nội cung, ánh sáng quá mờ, hấn cũng không có thấy thế nào tình huống Hàn Tiêu bội kiếm, hiện tại ly khai rồi cung điện dưới mặt đất, hấn ngược lại là hướng nhìn xem, Hàn Tiêu thanh kiếm kia rốt cuộc là bảo bối gì, rõ ràng có thể thả ra khủng bố như thế hỏa diễm, liền địa tâm chỉ hỏa đều có thể thôn phệ.

Lương An Thạch xoa xoa đôi bàn tay, cười hắc hắc nói: "Tứ đệ, ngươi cái thanh kia màu đỏ kiếm, có thể hay không cho ca ca ta nhìn xem?"

Hàn Tiêu lăng cười một tiếng, thoải mái mà đem kiếm đưa tới.

Phần Tịch kiếm theo Hàn Tiêu thể nội "Trường" lúc đi ra, lại dẫn tới Lương An Thạch bọn người một hồi sợ hãi thán phục.

Bọn hắn từng nghe qua "Tiên Kiếm" truyền thuyết, Tiên Kiếm, có thể tâm tùy ý động, thu phóng tự nhiên.

Lương An Thạch cẩn thận từng li từng tí mà đem Phần Tịch kiếm nâng trên tay, chỉ là, tay của hắn vừa mới va chạm vào thân kiếm, Phần Tịch kiếm đột nhiên "Xì xì" thoáng một phát, sinh ra mấy cái hồ quang điện.

"Oa!"

Lương An Thạch hét lên một tiếng, nhảy lão Cao, trực tiếp đem Phần Tịch kiếm ném ra ngoài, nửa người đều chết lặng.

Lương An Thạch bức tức nói: "Tứ đệ, ngươi cái này kiếm như thế nào còn biết phóng điện?"

"Ân?" Hàn Tiêu tay phải hừ trảo thoáng một phát, đem Phần Tịch kiếm cầm chặt, thầm nghĩ trong lòng: Trước kia giống như không có phát hiện qua Phần Tịch kiếm còn có điện ah, chẳng lẽ là bị Tà Long Phần Thiên lừa không ngừng cải tạo, gần đây còn mang lên rồi lời đình chỉ lực?

Diệp Huyền hé miệng khẽ cười nói: "Công tử kiếm ta cũng sờ qua ah, ở đâu có điện sao?"

Nói xong, Diệp Huyền vươn ngọc thủ, liền muốn theo Hàn Tiêu trong tay đoạt kiếm.

"Ngũ muội coi chừng!" Lương An Thạch kinh hô một tiếng, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Ai ngờ Diệp Huyền đã nắm Phần Tịch, vuốt vuốt rồi tốt một hồi, nhưng lại ngay cả nửa điểm dị trạng đều không có, "Khanh khách" cười nói: "Nhị ca, không có phóng điện ah."

Lương An Thạch vẻ mặt phiền muộn, hét lớn: "Cái này không công bình! Ta còn cũng không tin, ta còn muốn đang nhìn xem!"

Nói xong, Lương An Thạch thò tay một trảo, lần nữa hướng phía chuôi kiếm chớp tới, nhưng bàn tay đến một nửa, lập tức lại mạnh mà rút trở về.

"Hừ, ta còn không có thêm xem đây này!" Lương An Thạch nuốt nhỏ nước miếng, hiển nhiên là bị điện sợ.

Hàn Tiêu đem Phần Tịch kiếm thu hồi, lời đình chỉ lực cũng là một loại thập phần cường đại thuộc tính, Phần Tịch kiếm có thể đồng thời có được hỏa, lôi hai chủng thuộc tính, với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt.

Dù sao, Tà Long chỉ hóa hắn cũng không dám loạn dùng, nếu không hấp dẫn Nhiếp Cửu Dương người kia tới, cái kia nhưng là không còn địa phương đi khóc.

Mạnh Phi quan sát chung quanh trụi lủi một mảnh núi hoang, trầm giọng nói: "Thiên Khuyết kiếm điện rất nhanh muốn tại ta Tiên Kiếm Môn tổ chức, đến lúc đó Viêm Ma rất có thể sẽ lợi dụng cơ hội này, thăm thâu tiến tông phái giới, đầu độc nhân tâm, gây sóng gió. Ta không thể lơ đãng nhìn xem tông môn gặp được nguy hiểm mà không để ý, cho nên, ta quyết định trước tiên hồi trở lại Tiên Kiếm Môn."

"Đại ca, ta cùng ngươi a." Thu Vân Phong trầm ngâm một lát, nói: "Viêm Ma cũng tu luyện rồi Phần Thiên bảo quyền, chỉ sợ đại ca một người không dễ ứng phó."

"Chúng ta cũng cùng một chỗ." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, "Dù sao ta vốn cũng ý định đi tham gia Thiên Khuyết kiếm điện đây."

"Các ngươi đều đi, ta tự nhiên không thể lạc đàn rồi." Lương An Thạch con mắt "Tặc bóng bầy" nhìn xem Hàn Tiêu bàn tay, hiển nhiên còn đang có ý đồ với Phần Tịch.

"Ta đây tổ tiên bề ngoài Tiên Kiếm Môn tạ ơn các vị huynh đệ." Mạnh Phi vuốt cái ót ha ha ngốc nở nụ cười.

"Nhà mình huynh đệ, khách sáo cái gì." Thu Vân Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Lên đường đi, từ nơi này tiến về trước Tiên Kiếm Môn chỗ Thục xuyên thành, tự tính toán toàn bộ hành trình ngự kiếm cũng phải tiêu tốn mười ngày nửa tháng đây này."

Lập tức, năm người quyết định lập tức khởi hành, bất quá trước đây, hay là sẽ chọn tuyến đường đi Phong Châu thành, trước tiên đem Viêm Ma bức họa vẽ chế ra sau này hãy nói.

...

Nửa ngày sau, Đại Hoang sơn mạch tòa nào đó trên đồi núi.

Hàn Tiêu thừa dịp mọi người nghỉ ngơi ăn uống thời gian, lại lấy ra Phần Tịch kiếm, dùng thần niệm khống chế, bắt nó lơ lửng tại giữa không trung, sau đó thi triển khinh công, thả người nhảy lên, nhảy tới Phần Tịch trên thân kiếm.

Thân kiếm có chút trầm xuống, nhưng ở hắn cường hãn tinh thần ý niệm dưới sự khống chế, rõ ràng vững vàng treo ở rồi không trung.

"Haha, ta luyện thành Ngự Kiếm Thuật rồi!" Hàn Tiêu một hồi đắc ý, ý niệm khẽ động, khống chế Phần Tịch bay ra.

"XÍU...UU!!!"

Hồng mang lóe lên, Phần Tịch kiểm công tắc mà ra, nhưng Hàn Tiêu lại không có cùng theo một lúc bay ra ngoài, mà là trực tiếp "Bành" một tiếng ngã trên mặt đất.

"Mẹ trướng!" Hàn Tiêu theo trên mặt đất bò lên, hướng phía Phần Tịch bay ra phương hướng dựng thẳng lên một căn ngón giữa, hung ác nói: "Có gan người muốn dùng hồi trở lại đến rồi!"

"Ha ha!" Lương An Thạch gặp Hàn Tiêu về mặt chật vật, lập tức cất tiếng cười to mà bắt đầu..., "Lão Tứ, người bây giờ biết rõ cái thanh này kiểm tà môn đi à nha, ha ha!"

Diệp Huyền cũng nhìn không được, giọng dịu dàng cười nói: "Công tử, Huyền Nhi hay là lần đầu bài kiến ngự kiểm thanh kiểm cho ngự đã bay đấy, hi hi."

"Hừ!" Hàn Tiêu mày kiếm néo một cái, trong tay vung lên, đem Phần Tịch kiểm triệu trở về, rõ ràng Phần Tịch đã cùng chính mình tâm ý tương thông, hơn nữa hắn còn cẩn thận lĩnh ngộ Thánh Hồn Cung ngự kiểm tâm pháp, như thế nào rõ ràng còn là thất bại.

Hắn lại không biết, những người khác học tập thì ra là, trên cơ bản đều tu luyện rồi ba năm năm năm, nhanh được cũng phải muốn một thời gian hai năm, mà Hàn Tiêu mới lần thứ nhất thi triển Ngự Kiểm Thuật, rõ ràng có thể hồi một chút rơi vào trên thân kiếm, đã xem như tuyệt đại yêu nghiệt rồi.

Lương An Thạch từ phía sau lưng rút ra chuỗi này màu đen trọng kiếm, cười hắc hắc nói: "Lão Tứ, bằng không nhị ca ăn chút thiệt thòi, ta cái thanh này thể nhưng mà Đạo Linh tông trấn phái bảo kiếm, Chân Vũ kiếm, ta với người đôi, như thế nào đây? Ca ca đôi với người tốt a?"

"Ha ha. . ." Hàn Tiêu mặt trắng không còn chút máu, "Không đôi, người thanh kiếm này tôi như mực đen, xấu phải chết."

Lương An Thạch cái ót một hắc, này làm sao nói cũng là Đạo Linh tông bảo vật trấn phái ah, rõ ràng cũng bởi vì bề ngoài, kết quả bị người cho ghét bỏ rồi.

Thu Vân Phong ha ha cười cười, bước nhanh đi đến Hàn Tiêu bên người, vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: "Tứ đệ, kỳ thật tu luyện ngự kiếm chi thuật, gấp cũng gấp không đến, người thần niệm lực không chế đã thập phần cường đại rồi, ít so với chúng ta chênh lệch cái gì, đừng lo lắng, nhiều thử mấy lần, dùng thiên tư của người, nhất định sẽ thành công đấy."

"Ân." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, kỳ thật trước kia vị kia Thánh Hồn Cung Quý Trường Phong cũng từng cùng hắn đã từng nói qua lời tương tự, thứ này có đôi khi còn kém cái kia cuối cùng một tia đồn ngộ, sẽ rồi tự là sẽ rồi, nói không rõ, đạo không rõ đấy.

Rất nhanh, mấy người liền đi ra Đại Hoang sơn mạch, còn chưa chứng kiến Phong Châu thành, ngược lại là có một tòa núi nhỏ thôn trước ánh vào rồi chứng tầm mắt của người bên trong.

Tại đây đã thập phần tiếp cận Phong Châu thành, hắn là một phần của Phong Châu thành quân hạt thôn, bất quá không đủ sức nội thành ketch xù thuế má, đành phải ở ngoài thành thành lập khỏi loại này tương đối nguyên thủy một ít thôn xóm.

Như vậy thôn xóm, đến một lần có thể sẽ đã bị yêu thú tập kích, thứ hai cũng là một ít oán linh ác quỷ thích nhất quấy rối khu vực, dù sao, hơi có chút nhi thực lực võ giả, khẳng định cũng đã ly khai, đi "Thành phố lớn" kiếm cơm ăn hết.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Bàn Thạch thôn

Cái này tòa núi nhỏ thôn hiển nhiên cũng không thể nào giàu có, cơ bản cũng còn trải qua nam canh nữ dệt sinh hoạt, trên đường lui tới người đi đường, cũng đều là tiểu phu hoặc là nông phu chi lưu.

Bởi vì Hàn Tiêu bọn người quần áo ngắn nắp tịnh lệ, mới vừa xuất hiện trong thôn, lập tức tựu đưa tới những... này dân phong thuần phác các thôn dân nghị luận.

"Ồ, như thế nào có người theo Hòa Quý sơn phương hướng đi tới? Bọn hắn không phải là yêu ma quỷ quái biến thành a? Gần đây trong thôn luôn ít người, nghe nói là trong núi có một loại mang hỏa diễm cây mây, sẽ đem người kéo đến trong Địa ngục đi!"

"Ban ngày ban mặt đấy, ở đâu có nhiều như vậy quỷ quái, người xem bọn hắn không phải hữu ảnh sao?" Một gã niên kỷ hơi lớn lên lão giả chỉ vào Hàn Tiêu bóng dáng của bọn hắn nói.

"Không đúng không đúng." Một danh khác tiều phu nhìn qua Diệp Huyền, ánh mắt hơi có chút ngốc trệ, mạnh mẽ lắc đầu nói: "Người nhìn xem nữ tử kia, ngày thường ở đâu như là thế gian nữ tử, nhất định là hồ ly tinh trở nên!"

Hàn Tiêu nghe ở đây, nhin không được ha ha phá lên cười.

Diệp Huyền tức giận đến liên tục dậm chân, gắt giọng: "Công tử, bọn hán nói Huyền Nhi là hồ ly tinh ài, người rõ ràng còn chuyện cười người ta? Hừ! Ta không bao giờ ... nữa muốn lý người rồi!"

Hàn Tiêu một bả ôm nằng eo thon, cười hắc hắc nói: "Huyền Nhi người không biết, lấy một cái hồ ly tinh về nhà là bao nhiêu nam nhân mộng tưởng ah!"

Diệp Huyền hung hăng khoét rồi Hàn Tiêu liếc, "Hừ, vậy người đi tìm một cái hồ ly tinh đi thôi, dù sao ta mới không cần đem làm hồ ly tinh đây này."

Hàn Tiêu có chút xấu hổ sờ lên sống mũi, ngẫm lại cũng thế, nào có nữ hài tử sẽ thích người khác gọi mình hồ ly tinh nha.

"Ha ha. . ." Hàn Tiêu ngượng ngùng cười cười, trơ mặt ra nói: "Huyền Nhi, đem làm ta nói sai rồi được rồi, nhà của ta Huyền Nhi tại sao có thể là hồ ly tinh, rõ ràng tự là tiên nữ hạ phàm mà!"

Diệp Huyền mới không nghe hán hoa ngôn xảo ngữ, quay đầu nhẹ "Hừ" một tiếng, nhanh hơn bước chân đi thẳng về phía trước.

"Huyền Nhi!" Hàn Tiêu Thu Phong vân phong cùng Lương An Thạch gặp cái này đối với oan gia đầu vô mồm, trong nội tâm âm thầm buồn cười, rồi lại bỗng nhiên xúc động rồi chôn đầu dưới đáy lòng một vòng nhu tình, cái kia đoạn thanh xuân cảnh xuân tươi đẹp thời gian, rốt cục vẫn phải một đi không trở lại.

Chỉ có Mạnh Phi hoàn toàn không hiểu cái gì tình tình yêu yêu, chứng kiến bọn hán liếc mắt đưa tình bộ dáng, cảm giác toàn thân đều không chính mình, tranh thủ thời gian thoát được rất xa.

Ven đường phòng xá dần dần tăng nhiều, năm người cuối cùng đi tới cửa thôn chỗ.

Chỉ là, cơ hồ sở hữu tất cả thôn dân đều dùng một loại thập phần ánh mắt cổ quái đánh giá bọn hán, có chút phụ nữ thậm chí trực tiếp ôm lấy trong sân chơi đùa hài tử, trốn đến trong phòng, bịch một tiếng đóng lại đại môn.

Hàn Tiêu mất sắc, hay là tại đây tòa tiểu trong sơn thôn phát hiện một gian tiệm tạp hóa.

Đã tại đây cũng có giấy và bút mực, vậy thì không cần quán đường xa tiến về trước Phong Châu thành, trực tiếp hướng nam đi, tiến về trước Thục xuyên thành đi Tiên Kiếm Môn là được rồi.

Ai ngờ cái kia tiệm tạp hóa lão bản chứng kiến Hàn Tiêu bước nhanh đi tới, vội vàng hoảng thủ hoảng cước đóng cửa lại, giống như ôn thần đến thăm tựa như.

"Tình huống như thế nào?"

Hàn Tiêu nhú nhú mày cộng lông, theo lý thuyết chính mình lớn lên đẹp trai như vậy, không có lẽ như vậy nhận người ngại a. . .

Lúc này, một gã ăn mặc coi như tương đối so sánh "Xa hoa" lão giả nom nớp lo sợ từ xa Phương đã đi tới, chống một căn Đào Mộc quái trọng, tại Hàn Tiêu Tam trọng có hơn đứng lại xuống.

Lão giả này ngược lại là có chút tu luyện bản lĩnh, bất quá cũng chỉ là hậu thiên tam trọng cảnh giới, cũng tự so với người bình thường khí lực hơi lớn mà thôi.

Lão giả hít sâu một hơi, ho khan hai tiếng, nói: "Tiểu lão nhân chính là cái này tòa Bàn Thạch thôn thôn trưởng, không biết các vị cao nhân đến muốn làm gì?"

"Ha ha." Hàn Tiêu tận lực bày làm ra một bộ thập phần "Hiền hoà" biểu lộ, nhạt cười nhạt nói: "Thôn trưởng, chúng ta là tiến về trước Hỏa Quỷ sơn trấn áp tà ma quỷ nị đấy, mọi người không cần sợ hãi, ha ha."

"Nguyên lai là tiên nhân hàng lâm!" Thôn trưởng nghe xong có người đến đây thu yêu, lập tức đại hi nói: "Nguyên lai còn có tiên nhân nguyện ý đến cứu vớt chúng ta những... này sơn dã dân chúng, thật sự là thương trời mở mắt....!"

Hàn Tiêu khoe miệng có chút run rẩy rồi vài cái, bất quá tại đây chút ít bình thường dân chúng trong mắt, như là Thu Vân Phong bọn hán cái loại này có thể phi thiên độn địa, hô phong hoán vũ nhân vật, có thể không phải là tiên nhân nha.

"Chúng ta bây giờ gặp được một chút phiền toái, muốn tìm mấy trang giấy bút, không biết thôn trưởng có thể không đi cái thuận tiện?" Hàn Tiêu nhạt cười nhạt nói.

"Thuận tiện, thuận tiện." Lão thôn trưởng liên tục không ngừng gật đầu, "Mấy vị tiên nhân xin mời đi theo ta."

Hàn Tiêu quay đầu lại xông Thu Vân Phong mấy người dựng lên cái "OK" thủ thế, sau đó thò tay dắt Diệp Huyền, xông nàng nhú lông mày, ý là: Thế

nào, bốn công tử dọa người bốn sự lợi hại không!

Diệp Huyền hung hăng khoét rồi hấn liếc, thật cũng không có bỏ qua bàn tay của hắn ,Nhâm do hấn nắm, đi theo tên lão già kia đằng sau.

...

Cái này Bàn Thạch thôn tuy nhiên đơn sơ, nhưng phóng nhãn nhìn lại, cũng là ở đại khái hơn 100 gia đình, trong thôn có một đầu thanh tịnh dòng suối nhỏ róc rách chảy qua, cũng là bằng thêm thêm vài phần thanh tĩnh ưu nhã cảm giác.

Chỉ chốc lát sau, lão thôn trưởng liền dẫn mấy người vượt qua mấy tòa nhà phòng xá, đi vào rồi toàn bộ thôn duy nhất một hộ dùng gạch ngói xây thành ngôi trong phòng.

Đẩy ra cửa gỗ, chỉ thấy trong hành lang bày biện một trương tàn cũ bàn bát tiên, cái bàn bên cạnh chính tề bày đặt tám cái chiếc ghế, trên vách tường vậy mà còn treo móc tám bức tranh chữ, xem ra còn là một gia đình có học.

Giờ phút này, một gã lão phụ đang tại trong sảnh may vá cũ nát quần áo, chứng kiến có khách nhân đến, vội vàng đứng dậy mời đến, bưng trà dâng nước.

"Hàn xá đơn sơ, mấy vị tiên nhân đừng nên trách đây nè." Lão thôn trưởng cười làm lành vài tiếng, lại dẫn bọn hắn đi tới một gian thập phần đơn sơ thư phòng.

Sách này phòng tuy nhiên đơn sơ, bất quá may mà văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) đầy đủ hết, hơn nữa nghiên mực cùng trang giấy tựa hồ cũng có chút quý báu, hiển nhiên cái này thôn trưởng lúc trước cũng hẳn là có chút thân phận địa vị nhân vật.

"Tiên nhân, văn chương trang giấy tùy tiện dùng, tiểu lão nhân không quấy rầy các vị các vị làm chính sự rồi."

Nói xong, lão thôn trưởng hướng về phía mọi người một hồi cười ngây ngô, liền kéo lên cửa phòng, thối lui ra khỏi bên ngoài.

"Thú vị, không nghĩ tới tại đây sơn dã chi địa rõ ràng có thể chứng kiến chính tông Hồ Châu thành giấy Tuyên Thành cùng bút lông sói bút." Thu Vân Phong đang giả bút thượng nhẹ nhàng mon tron, hấn khi còn trẻ thời điểm cũng là một cái yêu thích Phong Nhã chi nhân, vũ văn lộng mặc (*xuyên tạc chơi chữ), là hấn cường hạng.

"Hắn là một ít xuống dốc dòng họ, ẩn cư lúc này ở ẩn a." Hàn Tiêu lơ đãng nói.

Trên thực tế, càng là khổng lồ để lãng phụ cận, ở lại ngàn năm Cổ Tộc khả năng cũng lại càng lớn. Cũng tỷ như kiếp trước Hàn Tiêu còn thăm qua Tàn Thủy Hoàng lăng, ly chân núi, hấn tự gặp được qua Tàn quốc danh tướng mộng yên ổn hậu duệ.

Nói xong, Hàn Tiêu trực tiếp nhắc tới một cái bút lông, dính một hồi mực nước, ngưng thần hồi tưởng chỉ chốc lát, liền cúi người bắt đầu miêu tả "Viêm Ma" tướng mạo.

Sau nửa ngày, Hàn Tiêu rốt cục thu bút, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Huyền hỏi: "Huyền Nhi, ngươi xem như không giống?"

Hàn Tiêu hội họa trình độ mặc dù không tinh nhất lưu, nhưng công nhận độ còn là rất cao.

Diệp Huyền duỗi ra xanh nhạt ngón tay ngọc tại bức họa cuộn tròn thượng chỉ chỉ, giọng nói êm ái: "Ánh mắt không đủ tà dị, ánh mắt của hấn, tự cùng ác quỷ giống như, lại để cho người xem xét liền không nhận được muốn phát run."

"Huyền Nhi ngươi đến chứ sao." Hàn Tiêu ha ha cười cười, "Bình thường đều là người khác chứng kiến ánh mắt của ta phát run đấy."

". . ." Mọi người trầm mặc, hoàn toàn chính xác, Hàn Tiêu phóng xuất ra cái kia cổ kính khủng Tà Long khí tức thời điểm, mà ngay cả Thu Vân Phong bọn hắn như vậy luyện thần cao thủ cũng nhận không được tâm thần run rẩy.

Thế gian này, chỉ sợ không có người nào ánh mắt có thể làm cho Hàn Tiêu cảm thấy sợ hãi rồi.

Diệp Huyền nhấp nhẹ đôi môi mềm mại, kết quả bút lông, khoảng chừng vẽ lên làm đẹp rồi vài cái, ánh mắt kia liền trông rất sống động lên.

"Đúng đúng, tự là cái này bộ dáng rồi." Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền nhìn nhau cười cười, đồng thời nhẹ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Viêm Ma thân phận

"Đại công cáo thành!" Hàn Tiêu đem bức họa theo trên thư án vạch trần lên, cầm được Thu Vân Phong bọn người trước mặt.

Ai ngờ Thu Vân Phong vừa nhìn thấy họa trong chỉ nhân, nghẹn ngào hoảng sợ nói: "Phong Nguyên Trí?!"

Mạnh Phi nghe vậy, toàn thân chấn động mạnh một cái, một tay lấy bức họa cuộn tròn đoạt đi qua, gất gao nhìn thẳng ở trên bức họa, hai tay đúng là có một chút run rẩy lên.

Thu Vân Phong vỗ nhẹ nhẹ đập bờ vai của hắn, an ủi: "Người có tương tự, vật có giống nhau, khả năng chỉ là lớn lên tương tự mà thôi."

Mạnh Phi hít sâu một hơi, chậm rãi đem bức họa cuộn tròn buông, trầm giọng nói: "Chỉ mong a."

"Tình huống như thế nào?" Hàn Tiêu gấp mấy vị huynh trưởng sắc mặt dị thường, trong lòng có chút nghi hoặc: Phong Nguyên Trí chẳng lẽ tự là Viêm Ma danh tự? Chẳng lẽ nói Viêm Ma trước kia cùng với Thu Vân Phong bọn hắn đã từng quen biết?

"Ha ha." Đã thấy Lương An Thạch lần nữa cầm lấy bức họa cuộn tròn, tán thán nói: "Tứ đệ, người tranh này công quả thực rất cao minh, như, cực kỳ giống!"

"Bất quá ánh mắt giống như không đúng lắm, nói như thế nào Phong Nguyên Trí cũng là Tiên Kiếm Môn chính đạo đệ tử, ánh mắt như thế nào sẽ như thế tà ác oán độc?"

"Tiên Kiếm Môn đệ tử?" Hàn Tiêu neho mắt, ánh mắt nhìn hướng Mạnh Phi, khó trách đại ca sắc mặt như thế khó coi, nguyên lai Viêm Ma cùng bọn họ Tiên Kiếm Môn còn rất có sâu xa.

"Ai. . ." Mạnh Phi than nhẹ một tiếng, trong mắt phiêu khởi một tia khó có thể phát giác bi ai, "Vốn tưởng rằng hắn đã chết, lại không nghĩ rằng, dọa nhập ma đạo. . ."

"Cái này họa, còn muốn truyền tin sao?" Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, bởi vì cái gọi là việc xấu trong nhà không thể bên ngoài dương, Thánh tông bên trong xuất hiện loại này gièm pha, có lẽ cũng sẽ không hi vọng lưu truyền ra đi a. . .

Thu Vân Phong hòa Lương An Thạch nhủ này, ánh mắt nhìn hướng Mạnh Phi, còn chưa tới kịp mở miệng, Mạnh Phi dĩ nhiên trầm giọng nói ra: "Đương nhiên công việc quan trọng bỏ! Việc này đã không phải là ta Tiên Kiếm Môn nội vụ, mà là nguy hiểm cho đến toàn bộ Huyền Linh đại lục tại họa ngầm!"

"Thánh môn thanh danh việc nhỏ, người trong thiên hạ an nguy mới là đại sự." Mạnh Phi xiết chặt nắm đấm, "Như Phong Nguyên Trí thật sự là Viêm Ma, ta càng có lý thanh lý môn hộ!"

Thu Vân Phong hít sâu một hơi, trầm ngâm nói: "Tứ đệ, người chân thật định người này tự là Viêm Ma? Cái kia Phong Nguyên Trí tại mắt tích trước kia, cũng là một gã Huyền Kiếm minh thành viên, tại toàn bộ Đại Vũ vương triều đều rất có hiệp danh, người có thể hay không lầm rồi hả?"

"Đương nhiên không biết." Hàn Tiêu thập phần khẳng định gật đầu nói: "Hắn lúc ấy thiếu chút nữa tự một kiếm giết ta cùng Huyền Nhi, hình dạng của hắn, ta làm sao có thể sẽ nhớ lầm?"

Mạnh Phi nhẹ gật đầu, "Ta tin tưởng Tứ đệ chắc chắn sẽ không nhớ lầm, ta Tiên Kiếm Môn xuất này bại hoại, thật sự là sư môn bất hạnh, phải mau chóng thông tri các tông các phái, hợp lực truy nã cái này nghiệp chương!"

"Trước tiên có thể đem bức họa truyền lại đi ra ngoài, nhưng không chỉ nói hắn tự là Phong Nguyên Trí, Quý đạo tà thuật, rất có thể hắn chỉ là bị oán linh bám vào người cũng có khả năng ah." Thu Vân Phong trầm giọng nói ra.

Nói xong, Thu Vân Phong quay đầu nhìn về phía Mạnh Phi, nói: "Đại ca, ta cảm thấy được chúng ta cần phải đi trước Vụ Khê thành cẩn thận điều tra một phen, lại kết luận."

Mạnh Phi bởi vì chỉ chốc lát, rốt cục vẫn gật đầu nói: "Cũng tốt, đã Viêm Ma là tại Vụ Khê thành xuất thế đấy, nhất định sẽ lưu lại một ít dấu vết để lại, còn có Tứ đệ theo như lời, tại Vụ Khê thành đã xuất hiện một cái thần bí lão mù lừa, có lẽ, hắn sẽ biết một mấy thứ gì đó."

"Đúng, cái kia lão mù lừa khẳng định có vấn đề." Diệp Huyền bỗng nhiên chen miệng nói: "Hắn luôn nói cái gì chuộc tội các loại lời nói, lại giống như tu luyện qua luyện hóa âm linh tà thuật."

"Ân." Thu Vân Phong nhẹ gật đầu, hướng Hàn Tiêu đưa mắt liếc ra ý qua một cái, trịnh trọng nói: "Như vậy như vậy đi, ta cùng đại ca trở về Vụ Khê thành điều tra một phen, chúng ta càng tốt tháng sau trung tuần, tại Thục xuyên thành Thiên Kiếm Các tụ họp, như thế nào?"

"Ân." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Điều tra rõ ràng cũng tốt, cái kia Tam ca, các người khi nào khởi hành?"

Thu Vân Phong ánh mắt nhìn hướng Lương An Thạch, hỏi: "Nhị ca, người muốn hay không cùng chúng ta cùng đi Vụ Khê thành?"

Ai ngờ Lương An Thạch nhưng lại nhếch miệng cười cười, thò tay ôm lấy Hàn Tiêu bả vai, ha ha cười nói: "Ta hay là cùng Tứ đệ bọn hấn cùng lúc xuất phát tốt rồi, hắc hắc, cũng tốt cùng Tứ đệ thân cận thân cận."

Hàn Tiêu cái ót một hắc, trong nội tâm mắng thầm: Ai muốn cùng nguoi thân cận ah! Ta còn muốn cùng Huyền Nhi qua hai người thế giới đây này! Mẹ trướng!

"Được rồi." Thu Vân Phong Tượng bức họa cuộn tròn cất kỹ, vỗ vỗ bên cạnh có chút thất thần Mạnh Phi, thần nhiên nói: "Đại ca, chúng ta vậy thì lên đường đi, việc này, kéo không được."

"Ân." Mạnh Phi hít sâu một hơi, lại hướng Lương An Thạch cùng Hàn Tiêu bọn hấn phát phát tay, "Như vậy Tam đệ, Tứ đệ, Ngũ muội, ta sao tháng sau trung tuần, Thiên Kiếm Các gặp lại!"

Nói xong, liền cùng Thu Vân Phong hai người sóng vai đi ra ngoài, đi ra khỏi cửa phòng về sau, liền trực tiếp rút ra phi kiếm, phá không mà đi.

Lương An Thạch đưa mắt nhìn Mạnh Phi hai người rời đi, thật lâu mới thu hồi rồi ánh mắt, ngược lại lại quay đầu lại nhìn về phía Hàn Tiêu, cười hắc hắc nói: "Lão Tứ, cân nhắc được ra thế nào rồi? Đòi hay không đòi?"

Hàn Tiêu có chút bó tay. Không khỏi hỏi: "Đòi cái gì?"

"È hèm!" Lương An Thạch hắng giọng một cái, hạ giọng nói: "Đương nhiên chỉ dùng của ta Chân Vũ kiếm trả lại nguoi Phần Tịch nha!"

"Hơn nữa, chỉ cần nguoi nguyện ý cùng ta đòi, ta còn có thể thêm vào dạy nguoi một chiêu Tiên Hồn Diệt, hắc hắc, uy lực nguoi tại Vũ Chiêu Vương mộ thời điểm có lẽ cũng được chứng kiến rồi, đây chính là ta Đạo Linh tông trấn phái tuyệt học, như thế nào đây? Động tâm rồi chưa?"

"Không có." Hàn Tiêu mặt trắng không còn chút máu, "Nói cái gì cũng không đòi."

"Tứ đệ, nguoi hãy suy nghĩ một chút thoáng một phát ah." Lương An Thạch cắn răng, "Ta lấy thêm xuất một mặt bát quái Huyền Quang Kính, như thế nào đây? Đây kính vừa ra, có thể trấn áp ác quỷ Tà Thần, chiêu yêu Phục Ma, mà ngay cả Đạo Linh tông hiện tại chừng môn năm đó cầu ta ba ngày ba đêm, ta đều không có cam lòng (cho) cho hấn đây này!"

"Không đòi, hay là không đòi." Hàn Tiêu vẻ mặt im lặng, "Nhị ca, nguoi cảm thấy ta cần dùng thứ này trấn áp ác quỷ Tà Thần sao?"

"Hi!" Lương An Thạch đồng tử co rút lại, Hàn Tiêu Long khí liền Vũ Chiêu Vương cũng có thể chán nể, thật đúng là không dùng được cái gì bát quái Huyền Quang Kính.

"Nhị ca, thanh kiếm này, trừ ta ra, người khác cũng không dùng được ah." Hàn Tiêu lắc đầu cười khổ một tiếng, "Như vậy đi, ta có thể thử dùng Phần Tịch bên trong hỏa diễm, giúp nguoi dung luyện thoáng một phát Chân Vũ kiếm, khiến nó cũng mang lên hỏa diễm thuộc tính, nguoi thấy thế nào?"

"Cái kia thôi được rồi." Lương An Thạch vẻ mặt đau khổ thờ dài, "Vạn nhất đến lúc hậu Chân Vũ kiếm bị nguoi cho cháy hỏng rồi, ta đây thật đúng là tiền mất tật mang, ta muốn tìm ai khóc đây?"

"Ha ha. Là chính nguoi không muốn đấy, đừng trách ta chưa cho nguoi cơ hội nha." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, bất quá hấn nếu là thật sự dùng Tà Long chi hỏa giúp hấn dung luyện Chân Vũ kiếm, chỉ sợ đến lúc đó Lương An Thạch thật sự mà ngay cả Chân Vũ kiếm cũng không dùng được rồi.

Dù sao, Tà Long chi hỏa, cái kia có thể không phải là người nào đều có thể khống chế đấy.

"Tốt rồi, bức họa đã vẽ hoàn thành, chúng ta xuất phát tiến về trước Thục xuyên thành a." Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bàn tay trắng nõn, bước đi ra thư phòng.

"Tiên nhân, các nguoi phải đi rồi nha?" Lão thôn trưởng cắn răng, một đôi đục ngầu con nguoi, thỉnh thoảng ngẩng lên mắt liếc về phía Hàn Tiêu, lại có chút khiếp đảm, không dám nhìn chăm chăm vào hấn.

Hoàn toàn là một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

"Ha ha, lão thôn trưởng, có chuyện gì, xin mời ngài nói a." Hàn Tiêu đi đến lão nhân gia bên cạnh, "Nếu là có cái gì có thể giúp được việc đấy, ta hết sức nỗ lực."

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Tấm lòng son

Lão thôn trưởng đứng tại nguyên chỗ, do dự do dự một lát, cắn răng một cái, một dặm chân, hay là nói nổi lên nhà mình thương tâm chuyện cũ.

Nguyên bản lão thôn trưởng vợ chồng trong nhà, còn có nhi tử cùng con dâu cung cấp nuôi dưỡng lấy Nhị lão, hơn nữa còn có một Tôn nhi, tại thôn này lý, coi như là hạnh phúc năm khẩu chi gia.

Ái ngờ tại mười hai năm trước, hai vợ chồng lên núi đốn củi sau đúng là lại cũng không thể trở về, chỉ để lại bọn hán Nhị lão người tóc bạc tiễn đưa tóc đen người, cùng với một cái bảy tám tuổi hài tử, tên là Trịnh Đông Đình.

Tại Trịnh Đông Đình mười lăm tuổi năm đó, bỗng nhiên nói muốn cho cha mẹ báo thù, đi cái gì Tiên Kiếm Môn báỉ sư học nghệ, học thật bản lĩnh, rồi trở về diệt đi trong núi sở hữu tất cả sơn tinh (*) quý mị.

Hán chuyển đi này, tựu là hơn năm năm, tin tức đều không có, cũng không biết là sinh là chết.

Nói đến đây, Trịnh lão thôn thở dài một tiếng, tên kia lão phụ càng là thống khổ, vành mắt hiện ra nước mắt, thấp giọng khóc nức nở lên.

"Lão thôn trưởng, ngươi là muốn cho ta giúp các ngươi đem người Tôn nhi tìm trở về?" Hàn Tiêu vuốt sống mũi, than nhẹ một tiếng, hán cũng không phải Thần Tiên, biến người mệnh mông, muốn tìm tìm một người không khác mò kim đáy biển.

Bất quá, đã cái kia Trịnh Đông Đình là muốn đi Tiên Kiếm Môn báỉ sư học nghệ, việc này cũng là tiện đường, năm năm trôi qua, nói không chừng Trịnh Đông Đình đã báỉ nhập Tiên Kiếm Môn rồi cũng nói không chừng đấy chứ.

Hàn Tiêu trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn hướng Trịnh lão thôn trưởng, khẽ gật đầu nói: "Như vậy đi lão thôn trưởng, ta đáp ứng ngươi đi tìm một chút tôn tử của ngươi, bất quá ta cũng không dám cam đoan có thể tìm được."

Thôn trưởng vợ chồng nghe vậy, một hồi kích động, "Đa tạ tiên nhân, đa tạ tiên nhân!"

Nói xong, Nhị lão liền muốn quỳ xuống lạy, Hàn Tiêu vội vàng đỡ lấy bọn hán, "Ngài giúp ta một lần, ta cũng giúp ngươi một lần nha."

Hàn Tiêu vịn Nhị lão ngồi xuống, "Lão thôn trưởng, không biết ngươi Tôn nhi trên người có cái gì tốt phân biệt đặc thù hoặc là tín vật đâu này?"

Trịnh lão thôn trưởng suy tư một lát, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, hán hai bên trái phải lông mi biên giới, có tất cả một khóa nốt ruồi."

"Ân, ta nhớ kỹ." Hàn Tiêu khẽ mỉm cười nói.

"Hắc hắc, cái này quá dễ dàng." Một bên Lương An Thạch bỗng nhiên cười nói: "Quay đầu lại lại để cho đại ca tại Tiên Kiếm Môn bên trong rống một tiếng, cam đoan hán cái kia chút ít đồ tử đồ tôn đều trở thành thánh chỉ đồng dạng làm theo."

Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, ngược lại là đã quên đại ca Mạnh Phi là Tiên Kiếm Môn thái thượng trưởng lão rồi.

Có thái thượng trưởng lão một câu, trên cơ bản chỉ cần Trịnh Đông Đình tại Tiên Kiếm Môn, vậy thì nhất định có thể tìm ra.

"Đúng rồi." Hàn Tiêu bỗng nhiên lại hướng Trịnh lão thôn trưởng cười nói: "Hỏa Quỷ sơn thượng ma trời cây mây đã bị chúng ta cho trừ đi, ngươi nói cho các thôn dân, về sau không cần lại lo lắng hải hùng rồi."

Nếu như Hàn Tiêu không có đoán sai lời mà nói..., các thôn dân trong miệng bốc lên lên hỏa diễm cây mây, có lẽ tựu là Địa Tâm Hỏa Thụ rễ cây, đem người sống kéo vào trong nội cung, luyện hóa bọn hán âm linh, dùng này trợ giúp Vũ Chiêu Vương tu luyện Phần Thiên bảo quyển.

Hôm nay Vũ Chiêu Vương đã chết, kẻ bên này vùng "Yêu vật", cũng tựu bị triệt để trừ tận gốc rồi.

"Ah!" Nhị lão tái khởi thân, thiên ân vạn tạ nói: "Mấy vị ân nhân, tiểu lão nhân đại biểu cái này trong thôn hơn 100 gia đình, báỉ tạ ân nhân rồi! Tiểu lão nhân không cho rằng báo, chỉ trông mong kiếp sau có thể làm trâu làm ngựa, báo đáp ân nhân. . ."

Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, "Tiện tay mà thôi, không cần phải nói."

Lương An Thạch giương mắt nhìn về phía Hàn Tiêu, không khỏi lộ ra một vòng mỉm cười.

Ở trong mắt hán xem ra, như Hàn Tiêu như vậy, đã là có thể so với Hóa Nguyên cảnh thiếu niên cường giả, lại còn có thể bảo trì không kiêu không nóng nảy một khóa tấm lòng son, đây là cỡ nào khó được một sự kiện ah!

Chỉ là, hán cái chủng loại kia ánh mắt, lại làm cho Hàn Tiêu toàn thân nổi lên một hồi nổi da gà.

Này làm sao giống như vậy "Yêu mến đầu óc tối dạ" ánh mắt đâu này?

Hàn Tiêu lông mi nhéo nhéo, giương mắt hướng Lương An Thạch cũng quăng đi một cái "Yêu mến đầu óc tối dạ" ánh mắt, hung hăng đánh trả: Ngươi mới là đầu óc tối dạ, cả nhà ngươi đều là đầu óc tối dạ!

Lương An Thạch sờ lên sống mũi, cho rằng Hàn Tiêu đọc đã hiểu ánh mắt của mình, không khỏi trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu, trong nội tâm cảm thấy vui mừng.

Hàn Tiêu khoe miệng co gập vài cái, thầm nghĩ trong lòng: Nguyên lai nhị ca cũng biết chính mình là đầu óc tối dạ ah, được rồi, về sau hay là không khinh bỉ hần rồi, tránh khỏi hần tự ti. . .

"Việc này không nên chậm trễ, Nhị lão tự trong nhà lặng chờ tin tức tốt a, chúng ta cáo từ."

Hàn Tiêu hướng về lão thôn trưởng vợ chồng tạm biệt một tiếng, chợt nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, sau đó thi triển khinh công, tiêu sái rời đi.

Trịnh lão thôn trưởng vợ chồng đôi mắt - trông mong nhìn xem bọn hần những... này "Tiên nhân" đi tới đi lui thân ảnh, một mực đưa mắt nhìn bọn hần biến mất tại phía chân trời, nhìn xem ba người dần dần từng bước đi đến, lão Lệ rốt cục rơi xuống, cảm thán nói: Trên đời này, vẫn có người tốt đây nè. . .

...

"Lão Tứ, không thể tưởng được lòng của ngươi còn rất thiện lương nha." Nửa trên đường, Lương An Thạch bỗng nhiên thành linh toát ra một câu như vậy.

"Ha ha." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, "Chỉ là của ta nguyên tắc làm người mà thôi, đối với nên hung ác người, ta sẽ không nương tay. Bất quá đối với hai vị cơ khổ không nơi nương tựa lão già, khả năng giúp đỡ đến một ít lời mà nói..., giúp bọn họ một tay thì như thế nào?"

"Cảnh giới của ngươi, làm nhị ca đây, mặc cảm ah." Lương An Thạch thôn thức cảm thán một tiếng.

Càng nhiều nữa thời điểm, là đi một tí danh lợi đồ vật, mọi người thường thường sẽ buông tha cho một ít nguyên tắc, đến cuối cùng, càng ngày càng không có nguyên tắc.

Đây cũng chính là cái gọi là "Người trong giang hồ, sinh không khỏi mình" a.

Từ từ tây nghiêng.

Đẹp mắt hào quang, nghiêng nghiêng chiếu xạ đại địa, ven đường lè tề cây cối, kéo xuất từng đạo thật dài bóng cây.

Bởi vì Hàn Tiêu hai người đều không biết ngự kiếm, Lương An Thạch dứt khoát cũng tự đi theo đám bọn hần cùng một chỗ đi bộ mà đi.

Đón nhu hòa gió đêm, cũng là có khác một phen khoan thai chi ý.

Hàn Tiêu Tam người bộ pháp nhìn như chậm chạp, nhưng trong chớp mắt cũng đã bay qua vài ngọn núi.

Diệp Huyền nhẹ nhàng vuốt trên trán sợi tóc, ôn nhu hỏi: "Nhị ca, chúng ta đi đầu nào lộ đi Thục Xuyên thành?"

Lương An Thạch nhún vai, "Muốn ta mà nói..., ta liền trực tiếp ngự kiếm bay qua, quản hần khi gió từ chỗ nào, chẳng lẽ các ngươi không biết hai điểm tâm đó, thẳng tắp ngắn nhất sao?"

". . ."

Hai đạo bạch nhãn, ngay ngắn hướng thẳng ở Lương An Thạch.

"Hắc hắc." Lương An Thạch sờ lên sống mũi, bữu môi nói: "Ta nói lão Tứ ah, ngươi thật sự là uổng phí rồi một bả tuyệt thế bảo kiếm."

Hàn Tiêu cái ót lại lần nữa một hắc: "Thằng này, rõ ràng lại là đến trào phúng chính mình không biết ngự kiếm thuật."

"Lão Tứ ah, Thục Xuyên thành khoảng cách nơi đây, nếu là chỉ bằng chúng ta hai cái đùi, ít nhất cũng phải đi thượng hơn một tháng, chỉ sợ đến lúc đó muốn bỏ qua cùng đại ca ước định của bọn hần rồi."

"Cái kia có thể làm sao?" Hàn Tiêu chép miệng, "Đến rồi tòa thành thị tiếp theo, chúng ta mua mấy thớt ngựa được đi à nha."

"Có Thông Linh bảo kiếm còn cưỡi ngựa? Ngươi thật cho chúng ta tu luyện chi nhân mất mặt." Lương An Thạch vị chưa nói: "Bằng không chúng ta thay đổi bộ kiếm, ta lại dạy ngươi mấy chiêu học cấp tốc phương pháp xử lý, cam đoan ngươi học hội ngự kiếm."

Hàn Tiêu vẻ mặt im lặng, cái này lão Nhị ca thật đúng là chấp nhất thấy bà luôn, từ đầu đến cuối, một mực đang có ý đồ với Phần Tịch.

"PHỤT." Một bên Diệp Huyền hé miệng kiều nở nụ cười, vị này "Lão Nhị ca" thật đúng là cái kẻ dờ hơi ah!

Lương An Thạch tồn tại, có thể nói là triệt để phá vỡ rồi Diệp Huyền đối với thế ngoại cao nhân lý giải.

"Không cần!"

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, "Hôm nay bốn thiếu gia cũng không tin cái này tà rồi!"

Hàn Tiêu cắn răng một cái, lần nữa triệu xuất Phần Tịch kiếm, lấy ý niệm khống chế thân kiếm, trôi nổi tại mặt đất ba thước chỗ cao, thả người nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Ngự kiếm theo gió

Phần Tịch kiếm vững vàng trôi nổi tại không trung, Hàn Tiêu thân thể rơi ở phía trên, vững như bàn thạch.

Lương An Thạch tuy nhiên trong miệng la hét đòi kiếm mới bằng lòng giao Hàn Tiêu tâm đắc, nhưng thời điểm mấu chốt, hay là tiến lên nói ra: "Ngự kiếm chỉ pháp, nhớ lấy không thể nóng vội, muốn tiến hành theo chất lượng, người trước tiên có thể thử đem mục tiêu tập trung tại một trọng trong phạm vi chậm chạp thúc dục Thông Linh bảo kiếm, như vậy dưới chân kiếm mới không còn phi quá nhanh, đem người cho vùng xuống dưới."

"Đem làm người thích ứng giai đoạn thứ nhất tốc độ, có thể chậm rãi đem khoảng cách mở rộng đến ba trọng, mười trọng, đến cuối cùng, tinh thần lực càng cường đại, cũng có thể phi được càng nhanh."

"Thì ra là thế." Hàn Tiêu hai mắt tỏa sáng, vội vàng nhẹ gật đầu, Lương An Thạch không hổ là càng già càng lão luyện, tùy tiện chỉ điểm vài câu, xa xa so với cái kia khẩu quyết công pháp bên trong lời nói muốn dễ lý giải nhiều lắm rồi.

"Ta đến thử xem!"

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, dựa theo Lương An Thạch chỉ điểm, trước tiên đem thân thức bao trùm tại phương viên một trọng không gian ở trong, nhanh chóng trước dời đi ra ngoài.

Vù!

Hàn Tiêu thân thể có chút sau này hướng lên, nhưng lần này lại không có lại té xuống rồi.

"Ha ha!" Hàn Tiêu vỗ đùi, hưng phấn mà hô lớn: "Ta thật sự là thiên tài! Huyền Nhi, người mau tới, công tử muốn dẫn người 'trang Bức' mang người phi!"

Diệp Huyền nháp nhẹ đôi môi mềm mại, công tử luôn sẽ nói ra một ít kỳ lạ quý hiếm cổ quái lời mà nói..., may mắn ở chung lâu rồi, nàng sớm đã thành thói quen.

"Ừ, ta tới rồi!" Diệp Huyền hì hì cười cười, thả người nhảy lên.

Một bên Lương An Thạch neho mắt, vội vàng hô lớn: "Dừng ah! Người cái này kiếm sẽ không chịu nổi đấy!"

Chỉ là, Diệp Huyền cùng với bay lên trời, chân ngọc nhẹ nhàng đã rơi vào Phần Tịch trên thân kiếm.

Nhưng Phần Tịch chỉ hơi hơi hướng phía dưới trầm xuống, rất nhanh tự lại lần nữa khôi phục nguyên trạng.

Hàn Tiêu một bả ôm Diệp Huyền eo thon, hết sức chăm chú khống chế được Phần Tịch kiếm một trọng một trọng về phía trước bình di.

"Ọt ọt." Lương An Thạch chỉ cảm giác mình mặt đều bị đánh sưng lên, khoe miệng mạnh mà một hồi run rẩy: Tiểu tử này, hay là người sao? Tinh thần lực cũng quá muốn biến thái đi à nha!

Nhớ ngày đó, sư tôn của hắn giáo hắn học tập ngự kiếm chỉ thuật thời điểm, nhưng hắn là trọn vẹn luyện nửa năm mới tại trên thân kiếm đứng vững, sau đó lại qua nửa năm mới có thể một trọng một trọng di động, cứ như vậy còn bị trở thành là sở hữu tất cả Đạo Linh tông các đệ tử tầm gương, bị sư tôn khoa trương rồi đã nhiều năm.

Thế nhưng mà Hàn Tiêu ngược lại tốt, vừa mới học hội đứng tại trên thân kiếm di động, lập tức có thể dẫn người rồi.

Mẹ đấy, quá đả kích người rồi!

Kế tiếp, lại qua gần nửa canh giờ, làm Lương An Thạch càng bị nhục sự tình đã xảy ra.

Hàn Tiêu còn có thể chuyển biến rồi!

"Oa, bên trái quay!"

"Ha ha, Phần Tịch, cho ta hướng quẹo phải!"

"Hi hi, công tử thật là lợi hại ah!"

Hàn Tiêu ôm Diệp Huyền, trên không trung phi bất diệt nhạc hồ (*).

"Ot ot." Lương An Thạch lần nữa nuốt nhỏ nước miếng, cái này rất giống một cái một phút đồng hồ trước kia vẫn còn tập tễnh học bước hải nhi, trong nháy mắt sẽ chạy bộ đồng dạng, quả thực thật bất khả tư nghị a.

Lương An Thạch hít sâu một hơi, trong nội tâm đã triệt để đem Hàn Tiêu dán lên rồi" biến thái" nhãn hiệu.

Hừ, lão tử về sau không bao giờ ... nữa với người dựng lên, quá muốn tổn thương tự tôn.

"Vào!"

Kinh phong một cuốn, Hàn Tiêu đột nhiên trên không trung tiêu sái vòng vo một chỗ ngoặt, ha ha cười nói: "Huyền Nhi, người xem ta cái này trôi đi qua ngoặt, lợi hại không?"

"Phiêu... Trôi đi?" Diệp Huyền ngăn người, công tử lại đang phát minh mới từ ngữ rồi, tuy nhiên nghe không hiểu, nhưng nha đầu kia lại sẽ không biết đã kích Hàn Tiêu nhiệt tình, ha ha cười nói: "Lợi hại, công tử lợi hại nhất."

"Ha ha!" Hàn Tiêu trong nội tâm cuồng hỉ, trước kia trên địa cầu xem đủ loại tiên hiệp kịch truyền hình thời điểm, nhất hướng tới đúng là học hội Ngự Kiếm Thuật , có thể ôm muội tử bay trên trời, cảm giác đúng quá thoải mái.

Hiện tại, rốt cục mộng tưởng trở thành sự thật rồi!

Lương An Thạch gặp Hàn Tiêu đã luyện được không sai biệt lắm, cũng đem chính mình Chân Vũ kiếm rút ra, vững vàng đứng lên trên, bay đến Hàn Tiêu bên người, khích lệ nói: "Lão Tử, người cũng học được không sai biệt lắm, có muốn thử một chút hay không cao hơn không phi trong chớp lát? Yên tâm đi, có nhị ca tại bên cạnh nhìn xem, các người không chết được!"

"Thượng thiên?" Hàn Tiêu neho mắt, ha ha cười nói: "Tốt, ta vậy thì thượng thiên!"

Lúc này, Hàn Tiêu ôm lấy Diệp Huyền vòng eo, khổng chế Phần Tịch nghiêng nghiêng hướng lên lên cao, chỉ thấy trên mặt đất cây cối càng ngày càng thấp, trong núi rừng đường nhỏ càng ngày càng mảnh, phía trước không ngớt sơn mạch nhảy vào tầm mắt, tốt nhất phải sơn hà cấm tú!

Hàn Tiêu trong nội tâm hào khí đại sinh, chợt một hồi gió lạnh phong đi qua, Hàn Tiêu một cái giật mình, rung mình một cái, dưới chân Phần Tịch khê run lên, dọa được Diệp Huyền gắt gao ôm lấy Hàn Tiêu, trước ngực một đôi no đủ đặt ở Hàn Tiêu trên lồng ngực, nhắm trúng hán một hồi tâm viên ý mã.

Kể từ đó, Phần Tịch kiếm tự lắc lư lợi hại hơn rồi.

"Lão Tử!" Lương An Thạch vội vàng hét lớn một tiếng, Hàn Tiêu mạnh mẽ tỉnh táo lại, vội vàng ổn định lại phi kiếm dưới chân, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ đáng cười.

"Lão Tử, ngự kiếm thời điểm, tiến về trước đừng trong lòng còn có tạp niệm." Lương An Thạch vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đã từng đã có người vừa mới học hội Ngự Kiếm Thuật, kết quả trên không trung té xuống, tươi sống ngã chết rồi."

Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, xem ra tân thủ ra đi, vẫn không thể quá sóng ah.

"Ngự kiếm có hai điểm nhất định phải một mực nhớ kỹ." Lương An Thạch nhẹ giọng khuyên bảo nói: "Thứ nhất, ngự kiếm thời điểm, nhất định phải tinh táo thanh tĩnh. Thứ hai, đem làm người cảm thấy mình đầu óc choáng váng đấy, cái kia đã nói lên tinh thần lực sắp khô kiệt rồi, đúng lúc này, ngàn vạn không thể cậy mạnh, nhất định phải tranh thủ thời gian bay trở về mặt đất."

"Ân." Hàn Tiêu nhớ cho kỹ, tuy nhiên cái này nhị ca ngày bình thường rất hai đấy, bất quá thời điểm máu chốt, nhưng thật ra vô cùng tráo được, rất có làm huynh trưởng bộ dáng.

Ngự lấy phi kiếm chậm rãi lên cao, cách cách mặt đất càng ngày càng xa, Diệp Huyền lần thứ nhất phi được như vậy cao, cảm thụ được mây trắng tại bên người trôi qua, vẻ mặt hạnh phúc tựa ở Hàn Tiêu trong ngực, lẩm bầm nói: "Đẹp quá ah!"

Cao giữa không trung, cương phong phần phật, thổi rối loạn mọi người áo bào.

Hàn Tiêu ánh mắt rơi xuống Diệp Huyền cái kia Trương tình xảo trên mặt đẹp, ánh mắt dần dần dời xuống, thấy được trước ngực đạo kia tuyết trắng nương máng, hít sâu một hơi, liên tục gật đầu nói: "Ân, hoàn toàn chính xác rất đẹp."

"È hèm!" Hét lớn một tiếng truyền đến, "Lão Tử, chú ý tập trung tinh thần! Nước miếng thu vừa thu lại, đều chảy ra rồi!" :

"YAA.A.A..!" Diệp Huyền cái này mới phát hiện mình đi ánh sáng, vội vàng che ngực, u oán trắng rồi Hàn Tiêu liếc, gắt giọng: "Trách không được Phong Linh Nhi sư muội, lão hồ ngươi đại sắc lang, ngươi quả nhiên tự là cái đại sắc lang!"

"Khục khục..." Hàn Tiêu mặt già đỏ lên, vội vàng lau đi khóe miệng nước miếng, "Kỳ thật ta chỉ đối với Huyền Nhi một người sắc! Hắc hắc..."

"Này uy uy!" Lương An Thạch về mặt phiền muộn, "Lão Tứ, ngươi cũng hơi chút chú ý thoáng một phát sự hiện hữu của ta được không, nhị ca ta lớn tuổi rồi xem các ngươi thanh tú ân ái, trong nội tâm thật khổ ah!"

Hàn Tiêu nhếch miệng cười nói: "Dễ nói, dễ nói."

Nói xong, Hàn Tiêu dưới chân phi kiếm công tắc mà ra, mang theo Diệp Huyền nhanh chóng phá không mà đi.

Tốc độ cực nhanh, rõ ràng đã có thể có thể so với ngự kiếm ba năm năm "Lão lái xe" rồi.

"Thật là yêu nghiệt ah!" Lương An Thạch than nhẹ một tiếng, cũng thúc dục lấy dưới chân phi kiếm, thẳng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Gặp lại lão mù lòa

Ngự kiếm theo gió, một đường đi về phía nam, tốc độ tự nhiên so thì triển khinh công nhanh vô số lần.

Sắc trời dần tối, trên mặt đất cánh vật, chậm rãi trở nên bắt đầu mơ hồ.

Lương An Thạch một mực theo sát Hàn Tiêu bên cạnh, mỗi cách vài phút tự hỏi ý kiến hỏi một câu, "Lão Tứ, ngươi chẳng vắng đầu rồi chưa?"

Hàn Tiêu tổng là quay đầu mỉm cười, "Còn không có đây này."

Như thế nhiều lần hỏi thăm mười mấy lần về sau, Lương An Thạch trong nội tâm tắc tắc kêu kỳ lạ, trong nội tâm âm thầm tán thưởng: Lão Tứ mới vừa vận học hội Ngự Kiếm Thuật, còn mang theo cá nhân, bay thẳng đến đã thành sắp một canh giờ rồi, tinh thần lực rõ ràng còn không có hao hết. . .

Trời xanh nha, nhanh thu cái này cái đồ biến thái a!

Đang tại Lương An Thạch kêu trời kêu đất thời điểm, lại thấy phía trước Hàn Tiêu thân hình có chút nhoáng một cái, hoảng sợ nói: "Nguy rồi! Ta. . ."

Lời còn chưa dứt, cả thân thể mạnh mà run lên, dưới chân Phân Tịch kiếm cũng kịch liệt sáng ngời bắt đầu chuyển động.

"YAA.A.A..!"

Diệp Huyền gắt gao ôm lấy Hàn Tiêu, một lòng cơ hồ huyền đến rồi cổ họng, "Công tử, ngươi sao!"

"Tiểu tử này cuối cùng vẫn có cực hạn mà!" Lương An Thạch chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, tiến lên đỡ Hàn Tiêu thân thể, mang theo hắn chậm rãi hướng trên mặt đất rơi đi.

Hàn Tiêu giờ phút này chỉ cảm thấy chẳng vắng đầu hoa mắt, tự cùng lần trước tại trong khách sạn sử dụng Tà Long chi thị đồng dạng, đây là tinh thần lực rút sạch biểu hiện.

Ba người vững vàng sau khi rơi xuống đất, Lương An Thạch mới mặt băng bó, nghiêm túc nói: "Lão Tứ, hiện tại biết lợi hại chưa, hôm nay nếu không phải ta, ngươi cái này cái mạng nhỏ đã có thể khó bảo toàn rồi."

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, thân thể xanh tại Diệp Huyền trên bờ vai, sắc mặt hơi có chút tái nhợt, nghe được nhị ca giáo huấn, liên tục gật đầu nói: "Đã biết, ta về sau sẽ nhớ kỹ đấy."

Lương An Thạch "Ân" rồi một tiếng, thanh xuất một mảnh đất trống, phát lên một đồng đồng lửa sau khi đốt, mới lại nói: "Đêm nay chỉ có thể ở tại đây trước ngủ ngoài trời một đêm a."

Diệp Huyền vịn Hàn Tiêu ngồi xuống, lấy ra túi nước uy (cho ăn) Hàn Tiêu đã uống vài ngụm, ôm hân gối tại trên đùi của mình, giọng nói êm ái: "Công tử, người nghỉ ngơi thật tốt a."

"Ừ." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, chìm đã ngủ say.

...

Cái này một giấc Hàn Tiêu ngủ được rất quen thuộc, nhưng lại làm một cái hết sức kỳ quái mộng.

Trong mộng, hân thân hóa Thái Cô Tà Long, ngao du Tinh Vũ, thôn phệ Hồng Hoang hung thú, chúa tể chúng sinh.

Nhưng bỗng nhiên lại biến hóa nhanh chóng, rơi xuống một mảnh hắc ám trong rừng rậm, trước mắt xuất hiện một mảnh bãi tha ma, cái kia bãi tha ma bên trong có một đầu thật sâu khe hở, tàn mắt ra ngập trời đáng về khí thể độc ác.

Hân chậm rãi tới gần, nhưng sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một cây màu vàng cự mâu, hướng về trái tim của mình, hung hăng chọc vào đi qua.

Chưong mắt kim quang, đập vào mặt, phảng phất toàn bộ thế giới, đều ở đây căn màu vàng cự mâu phía dưới, triệt để sụp đổ.

"Ah!"

Hàn Tiêu kinh hô một tiếng, đưa tay muốn đi ngăn cản, còn không có biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, tựa mạnh mà đánh thức.

Nguyên lai, trên bầu trời một đám ánh mặt trời vừa vạn chiếu xuất tại Hàn Tiêu trên mặt, đưa hân chưa từng tận trong bóng tối, kéo lại.

Sau đó, đập vào mắt mà đến chính là Diệp Huyền cặp kia nhu tình như nước con người.

"Công tử, người lại làm ác mộng à nha?" Diệp Huyền ân cần hỏi han.

"Huyền Nhi. . ." Hàn Tiêu có chút ngồi dậy, ôn nhu đem nàng ôm vào lòng, nha đầu kia cả đêm đoán chừng đều là bảo trì ngồi tư thế không hiểu, lại để cho mình có thể tựa ở nàng trên đùi an ổn nghỉ ngơi.

Hàn Tiêu trong nội tâm cảm động, có thể được như vậy một vị hồng nhan tri kỷ, ta còn có gì đòi hỏi?

Chỉ thấy Diệp Huyền tự nhiên cười nói, ôn nhu giúp Hàn Tiêu sửa sang lại thoáng một phát tóc, dịu dàng cười nói: "Vừa rồi công tử đột nhiên ra một thân mồ hôi lạnh, vốn định lấy đánh thức người, ai biết chính người đã tỉnh lại."

Hàn Tiêu tại nàng tiểu thanh tú trên mũi nhẹ nhàng một phong, ôn nhu nói: "Huyền Nhi, người một đêm không có ngủ sao?"

Diệp Huyền lắc đầu, "Ta thói quen ngồi ngủ, hi hi. . ."

Ở một bên tĩnh tọa Lương An Thạch đột nhiên mở hai mắt ra, vượt cái trán, về mặt thống khổ nói: "Ta chịu không được rồi! Một sáng sớm chợt nghe đến trên nhánh cây liu riu liếc mắt đưa tình, khiến cho ta căn bản không cách nào nhập định!"

Nói xong, Lương An Thạch hướng phía trên đầu ngọn cây tiện tay bắn ra, đánh xuất một đám khí kinh, đem trên cây một đôi chim chóc kinh đi nha.

Diệp Huyền khuôn mặt đỏ lên, quyết miệng nói: "Người ta chim con hảo hảo mà tại trên nhánh cây tự do tự tại, ở đâu trêu chọc đến người rồi mà!"

Lương An Thạch nghĩ thầm lấy tự mình một người há miệng, nhất định là nói bất quá bọn hân vợ chồng son đấy, lúc này "Ha ha" cười nói: "Tốt rồi tốt rồi, tính toán nhị ca sai rồi còn không được nha. Đi một chút đi, phía trước lập tức muốn đến Giang Ninh thành rồi, Giang Ninh say hoa nhường đây chính là nhất tuyệt."

Nói xong, Lương An Thạch còn vô ý thức đập phá chặc lưỡi, hiển nhiên là con sâu rượu lại tái phát.

Lương An Thạch đứng dậy giẫm diệt trước người đồng lứa, dẫn đầu ngự kiếm mà lên, hướng phía Giang Ninh thành phương hướng, ngự không mà đi.

...

Đã qua Giang Ninh thành, tiếp theo tòa Đại Thành, chính là Tiên Kiếm Môn chỗ Thục Xuyên thành rồi.

Khoảng cách cùng Thu Vân Phong bọn hân ước định thời gian còn sớm, cho nên bọn hân cũng không vội mà đi Thục xuyên, mà là đi trước Giang Ninh thành, ném thử Lương An Thạch dốc sức đề cử hảo tửu, say hoa nhường.

Ước chừng giữa trưa, Hàn Tiêu, Diệp Huyền cùng Lương An Thạch ba người chậm rãi vào thành, trải qua một tòa bạch thạch cũng kiêu thời điểm, đã thấy một gã tay cầm Chiêu Hồn Phiến mắt mù đạo sĩ ngồi ở đầu cầu, xếp đặt Trương bàn bát tiên, cũng không thét to, chỉ là bên cạnh có một khối thẻ gỗ, trên đó viết, "Sở xương thầy tướng số".

"Cái này lão mù lừa rõ ràng cũng ở đây." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, đang nghĩ ngợi tiến lên đi chào hỏi, bên người Lương An Thạch lại trực tiếp nhảy lên tới, hướng phía lão mù lừa quát: "Kiều Tử An! Người những năm này mai danh ẩn tích, đều trốn đến nơi nào? Còn có, ta sư đệ Nhiếp phong

đâu này? Tiên Kiếm Môn Phong Nguyên Trí đâu này?"

Cái kia lão mù lòa toàn thân run lên, sắc mặt trở nên một mảnh tro tàn, run run rẩy rẩy chống Chiêu Hồn Phiến đứng lên, môi rung rung vài xuống, cả buổi mới thốt ra một câu, "Lương sư huynh, ta. . . Ta. . ."

"Ngươi ngược lại là nói ah!" Lương An Thạch cảm xúc có chút kích động, một phát bắt được rồi vạt áo của hắn, "Ba người các ngươi một mắt tung tịt là hơn năm mươi năm, đều đi đâu? Còn có Phong Nguyên Trí? Hắn tịt là Viêm Ma, đúng hay không?"

"Ai!" Lão mù lòa hất lên ống tay áo, "Mà thôi mà thôi, Lương sư huynh, ngươi đi theo ta a, ta đem hết thấy trải qua đều nói cho ngươi nghe!"

Hàn Tiêu nghe bọn hắn đối thoại, trong nội tâm thâm giạt mình, khó trách cái này lão mù lòa đạo thuật kinh người như thế, nguyên lai thật sự là Đạo Linh tông cao thủ, hơn nữa rõ ràng hồ Lương An Thạch "Sư huynh", có lẽ bối phận cực cao.

Lương An Thạch cảm xúc có chút kích động nói: "Có lời gì, hiện tại tịt cho lão tử giải nghĩa sô!"

"Ai. . ." Lão mù lòa Kiều Từ An hướng phía Hàn Tiêu hai người phương hướng "Xem" rồi liếc, do dự một lát, mới nói: "Chuyện này, ta không biết nên nói như thế nào, nhưng ta mang ngươi đi một chỗ, ngươi chứng kiến tịt sẽ minh bạch rồi. Nhưng là, ta chỉ có thể mang ngươi một người tiến đến!"

Lương An Thạch lông mi nhú, quay đầu lại nhìn về phía Hàn Tiêu hai người, hướng phía Kiều Từ An quát: "Sự tình gì khiến cho thần thần bí bí đấy, đến cùng đi chỗ nào?"

"Vụ Khê thành Tô gia, tổ tiên chi mộ!" Kiều Từ An thật sâu thở dài một hơi, "Ta chỉ có thể mang ngươi một người đi qua, về phần hai vị này tiểu hữu. . . Bọn hắn không có lẽ cuốn vào trong đó."

"Tô gia tổ tiên chi mộ?" Lương An Thạch lông mày lại là nhú một cái, suy nghĩ một lát, lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía Hàn Tiêu, âm giọng nói: "Lão Tứ, xem ra chúng ta được tạm thời tách ra một thời gian ngắn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Cái gì gọi là đót tiền?

Lương An Thạch quay đầu lại nhìn xem Hàn Tiêu, âm giọng nói ra: "Như vậy đi lão Tứ, ta cùng hắn đi một chuyến, ngươi cùng Ngũ muội chính mình đi Thục Xuyên thành, đến lúc đó vẫn cùng đại ca ước định đồng dạng, tại Thiên Kiếm Các chạm mặt."

Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, nhếch miệng cười nói: "Ngươi là nhị ca, đương nhiên ngươi nói tính toán, vậy chúng ta tịt định tốt rồi, trung tuần thời điểm, Thục Xuyên thành Thiên Kiếm Các gặp lại. Hắc hắc."

Hàn Tiêu ước gì Lương An Thạch cái này mười vạn Volt bóng đèn đi nhanh lên, đừng quấy rầy hắn và Diệp Huyền hai người thế giới.

"Ha ha." Lương An Thạch sờ lên sống mũi, lại nói: "Đúng rồi, nếu là ta chưa kịp gấp trở về, ngươi tịt cùng đại ca cùng lão Tam nói một tiếng, tịt nói ta gặp được đình Từ An rồi, bọn hắn sẽ hiểu đấy."

"Tốt, một lời đã định." Hàn Tiêu gật đầu đáp ứng.

"Ân." Lương An Thạch không cần phải nhiều lời nữa, kéo lấy lão mù lòa đình Từ An, vội vội vàng vàng liền hướng phía thành bên ngoài đi đến.

Hàn Tiêu nhìn qua bọn hắn dần dần từng bước đi đến bóng lưng, khóe miệng không khỏi đã phủ lên một vòng đường cong.

"Công tử, ngươi cười cái gì?" Diệp Huyền có chút nghi ngờ nói.

"Kỳ thật nha, ta nghĩ tới ta đã biết rõ Viêm Ma cùng cái này đình Từ An quan hệ." Hàn Tiêu cười thần bí nói.

"Là cái gì à?" Diệp Huyền hỏi.

"Cái này còn không đơn giản nha." Hàn Tiêu thò tay tại nàng tiểu Quỳnh trên mũi nhẹ nhàng một phong, "Cái này lão mù lòa chỉ sợ cũng tu luyện qua một bộ phận Phản Thiên bảo quyển, bất quá định lực của hắn tương đối sâu, hắn là lạc đường biết quay lại rồi, không có giống Viêm Ma cùng Vũ Chiêu Vương như vậy, bần đủ hãm sâu, không cách nào tự kèm chế."

"Ah nha." Diệp Huyền cười tủm tỉm nhìn xem Hàn Tiêu, về mặt sùng bái nói: "Công tử, người thật thông minh!"

"Đúng thế, ta là ai nha." Hàn Tiêu ôm bờ eo của nàng, nhếch miệng, lẩm bẩm nói: "Giang Ninh thành, tựa hồ là Thanh Vân Môn địa đầu nha, hắc hắc, không biết Đỗ Thuần tên kia gần đây ra thế nào rồi."

"Đỗ Thuần?" Diệp Huyền giọng dịu dàng hỏi: "Phải hay là không công tử thường xuyên nhắc tới chính là cái kia, suốt ngày tự tính toán như thế nào theo người khác trong túi áo hồ bạc béo đại thúc à?"

"Ha ha. Chính là hắn." Hàn Tiêu nhếch miệng cười nói: "Bất quá hắn cũng không phải cái gì đại thúc, hắn cùng ta là cùng thế hệ luận giao đay, cho nên người gọi hắn Đỗ lão ca thì tốt rồi, nếu không người không phải so với ta kém đồng lứa nha."

Diệp Huyền giương mắt khoét rồi Hàn Tiêu liếc, buồn bã nói: "Công tử liền tổ sư gia cũng dám thành anh em kết bái, còn có thể quan tâm cái gì bối phận?"

"Hắc hắc..." Hàn Tiêu nhú lông mày, "Huyền Nhi không phải cũng kết bái rồi sao? Của ta tốt Ngũ muội?"

Diệp Huyền bĩu một cái đôi môi mềm mại, không thuận theo nói: "Còn không phải các người bức đứng á!"

...

Đỗ Thuần người này, chính là Thanh Vân Môn một gã nội môn trưởng lão, Thanh Vân Môn ngay tại Giang Ninh thành bên ngoài vạn Thương Sơn ở bên trong, này đây Đỗ gia sản nghiệp, trải rộng rồi cả tòa Giang Ninh thành.

Hàn Tiêu chỉ là hơi nghe ngóng một chút, tự biết được Đỗ Thuần tại thành bắc có một chỗ dinh thự, Đỗ Thuần bản thân tại hơn nửa tháng trước đã trở về rồi, hiện tại hơn phân nửa còn không có ly khai.

"Xem ra có thể đi Đỗ lão ca trong nhà ăn nhờ ở đậu rồi." Hàn Tiêu cười hắc hắc, nắm Diệp Huyền, rất nhanh liền đi tới thành bắc Đỗ gia.

Chỉ thấy to lớn sơn hồng đại môn hai bên, phân biệt đứng đầy hai gã đáng người khô ngô hộ viện, ánh mắt sáng ngời, khí như đình uyên.

Hàn Tiêu tiến lên thi lễ một cái, nhàn nhạt hỏi: "Bốn vị đại ca, xin hỏi Đỗ Thuần Đỗ đại ca ở nhà sao?"

Bốn người chăm chăm vào Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền hai người một hồi dò xét, khi ánh mắt rơi xuống Diệp Huyền trên người lúc, ngay ngắn hướng đều ngay ngắn cả người, thoáng cái sẽ đem Hàn Tiêu vừa rồi hỏi lời nói ném chur sau đầu.

Hàn Tiêu một hồi im lặng, thò tay chỉ về phía trước, một đám kinh phong bắn ra, trực tiếp đem bên phải sư tử bằng đá bắn ra rồi một cái hình tròn trống rỗng.

"Oanh!"

Âm thanh chói tai vang lên, bốn gã hộ viện giật nảy mình rùng mình một cái, đồng thời nuốt nhỏ nước miếng, lần này nếu xuất tại trên người bọn họ, hậu quả kia...

"Ọt ọt." Bên trái một gã mặt tròn đàn ông nuốt nhỏ nước miếng, gian nan nói: "Hồi trở lại thiếu hiệp lời mà nói..., đồ... Đỗ trưởng lão đã tại ngày hôm qua xuất phát, tiến về trước Thục Xuyên thành, tham gia Thiên Khuyết kiếm điển đi. Ngài tìm Đỗ trưởng lão có chuyện gì không? Có muốn hay không ta đi đem quán gia tìm đến cho ngài đáp lời?"

"Không cần." Hàn Tiêu giờ lên tay, đã Đỗ Thuần không tại, hắn cũng chỉ tốt mang theo Diệp Huyền đi "MoTel" rồi.

Nói xong, Hàn Tiêu liền nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, quay người hướng phía phía trước phồn hoa phố xá sầm uất đi đến.

Vừa đi, còn một bên quay đầu lại hoài hà nói: "Huyền Nhi, sắc trời không còn sớm, chúng ta tìm gia quán rượu trước trụ tiến đi chứ sao."

Diệp Huyền nghe vậy, mặt không khỏi lạnh lẽ phiêu khởi một đoàn đỏ ửng, sắc trời này... Mới vừa vặn giữa trưa được không nào?

...

Giang Ninh thành chi phồn hoa, trong này nguyên đại địa cũng là tương đương nổi danh đấy.

Phố xá sầm uất bên trong, Hàn Tiêu mang theo Diệp Huyền đi dạo mười mấy gia cửa hàng, từ đầu đến chân một lần nữa lại đóng gói rồi một phen.

Hàn Tiêu hao toàn thân đổi lại một kiện mới tinh áo tìn, tay cầm một thanh ngọc bích quạt xếp, tăng thêm trên mặt tà mị đáng tươi cười, làm bên đường mỹ nữ liên tục ghé mắt, nhưng vừa nhìn thấy Hàn Tiêu bên người Diệp Huyền, lại chỉ có thể không biết làm gì.

Bởi vì, Diệp Huyền cái kia xuất trần tuyệt điểm mỹ lực, thật sự lại để cho sở hữu tất cả nữ tử, mặc cảm.

Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé, chạy từ đông sang tây, mua rất nhiều châu báu đồ trang sức, thay nhau cho Diệp Huyền thay đổi, nữ nhân của

mình, đương nhiên muốn cam lòng (cho) dùng tiền "Mua mua mua" mới được!

Huống chi, trên người hắn ngân phiếu, tất cả đều tại Vụ Khê thành "Phế vật thu về" đến đây, hoa bắt đầu căn bản không đau lòng.

Diệp Huyền nhìn xem công tử vì chính mình mua nhiều như vậy đồ trang sức, chỉ là cười mà không nói, dùng cong cong đôi mắt đẹp ôn nhu nhìn chăm chú lên hắn, nhu thuận mặc hắn làm, trên mặt tràn ngập rồi hạnh phúc thần thái.

Sau nửa ngày, Hàn Tiêu đem sở hữu tất cả thay Diệp Huyền mặc qua vật phẩm trang sức toàn bộ đóng gói lên, hướng phía chủ quán hô: "Lão bản, bao nhiêu tiền, ta tất cả đều đã muốn."

"Toàn bộ... Toàn bộ đã muốn?" Chủ tiệm nhìn xem hàng trong tủ đồ trang sức tất cả đều hề quét là sạch, không khỏi nuốt nhỏ nước miếng, thầm nghĩ trong lòng: Vị công tử này thật đúng là cái thổ hào ah, khó trách có thể đuổi tới như vậy tựa tiền từ tiểu mỹ nhân.

"Ân, toàn bộ đã muốn." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Bao nhiêu tiền?"

"Công tử ngài chờ một chốc." Chủ tiệm lấy ra một bả bàn tính, "Xoạch xoạch" gõ cả buổi, liệt xuất một trương khoản danh sách, ha ha cười nói: "Công tử, tổng cộng cộng lại là sáu vạn bảy ngàn tám trăm mười hai, ta cho ngài bồi số không, chỉ lấy sáu vạn bảy ngàn tám, như thế nào đây?"

"Không cần." Hàn Tiêu trực tiếp lấy ra mười cái một vạn lượng ngân phiếu vỗ vào trên quầy, "Cho nhà ta Huyền Nhi mua đồ, sao có thể tiết kiệm tiền đâu này? Không cần thối lại!"

"Ách..." Chủ tiệm trên mặt cười đến xuân quang sáng lạn, liên tục cúi người gật đầu nói: "Đa tạ công tử, đa tạ công tử."

Hàn Tiêu cười nhạt một tiếng, đem một bao phục đồ trang sức nhắc tới, liền dẫn Diệp Huyền thẳng đã đi ra cửa hàng.

Mới đi chưa được mấy bước, Hàn Tiêu bỗng nhiên theo một bao lớn căng phồng đồ trang sức trong lấy ra một cái ngọc trân cầm ở Diệp Huyền tóc mây lên, tinh tế đánh giá một hồi, lại nhỏ xuống rồi ngọc trân, thay nàng sửa sang lại tốt bên tai mái tóc, lại nhú mày nói: "Ta như thế nào cảm thấy ngọc trân đeo tại Huyền Nhi trên đầu quá tục khí rồi chút ít?"

Nói xong, trực tiếp đem ngọc trân ném vào rồi trong bao quần áo, nhạt cười nhạt nói: "Hay là tự nhiên một điểm thì tốt hơn."

Diệp Huyền hi hi cười cười, đưa tình ân tình nói: "Đều tùy ngài."

"Ân." Hàn Tiêu đem một bao lấy đồ trang sức tùy ý hướng bên đường quăng ra, lại dắt Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, ha ha cười nói: "Đi một chút đi, bổn công tử một mối, chúng ta mượn phòng nghỉ ngơi đi thôi, hắc hắc."

Bán châu báu chủ tiệm nhìn xem hai người bóng lưng rời đi, lại nhìn một chút bị bọn hắn trở thành rác rưởi đồng dạng vứt bỏ châu báu, không khỏi lại là điên cuồng nuốt nhỏ nước miếng: Mẹ đây, đây mới gọi là đốt tiền....!

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Kiều mỹ nữ tử

Theo phồn hoa khu buôn bán lúc đi ra, sắc trời đã là dần dần tới gần hoàng hôn rồi.

Càng là đến buổi tối, Hàn Tiêu cảm giác mình trong cơ thể "Hong Hoang chi lực" lại càng có chút không chế không nổi rồi, trực tiếp kéo lấy về mặt thẹn thùng Diệp Huyền, hướng thành nam phương hướng xa hoa nhất "Giang Ninh khách sạn" đi đến.

Không bao lâu, Giang Ninh khách sạn cái kia khối kim nước sơn chiếu bài liền ánh vào rồi hai người tầm mắt, không hổ là toàn Giang Ninh thành xa hoa nhất khách sạn, chỉ là cái môn này mặt tựa xa hoa hiển quý, tráng lệ.

Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền còn chưa tới kịp đập vào cửa khách sạn xa hoa bậc thang, chỉ thấy một đám thân thể nhẹ nhàng lựa mông thiếu nữ theo trên đường phiêu nhiên nhi lai.

Những... này thiếu nữ thuần một sắc đều là lựa mông che mặt, lộ ra đặc biệt thần bí. Chính giữa còn mang đỉnh đầu lựa trắng kiệu hoa, chạy vội tốc độ nhưng lại cực nhanh, thời gian trong nháy mắt liền từ đạo cuối đường, đi tới Giang Ninh cửa của khách sạn.

Chỉ thấy các nàng cả đám đều ăn mặc viền ren quần trắng, thấp phần tiềm mông, kiều mỵ thân thể, làm cho người ta mơ màng, trong tay đều là ta cái này một bả nhỏ hẹp trường kiếm, xem ra giống là tông phái giới nhân vật.

Giang Ninh trong khách sạn vài tên tiểu nhị sớm đã chạy ra đón chào, chứng kiến Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền ngăn ở rồi trước cửa trên bậc thang, đang muốn tức giận, lại phát hiện Diệp Huyền cùng Hàn Tiêu cách ăn mặc đều là đẹp đẽ quý giá bất phàm, vội vàng chồng chất làm ra một bộ khuôn mặt tươi cười, "Hai vị khách quan bên trong mời."

Hàn Tiêu nhếch miệng, đang chuẩn bị đi vào, lại nghe phía sau truyền đến một cái ngang ngược thanh âm, "Còn thất thần làm gì vậy? Nhanh lại để cho bọn hán cút ngay!"

Hàn Tiêu này kiểm néo một cái, rõ ràng túm đến bốn thiếu gia đầu lên đây? Không biết ta ta là quan nhị đại sao?

Hắn mạnh mẽ quay đầu lại đi, hướng nhìn xem rốt cuộc là ai như vậy túm, lại vừa hay nhìn thấy rèm cửa khẽ mở, bên trong dĩ nhiên là một nam một nữ hai người.

Trong đó tên nam tử kia vóc người khá cao, mặt như quan ngọc, ước chừng hai mươi xuất đầu, chỉ là trên khuôn mặt anh tuấn, nhưng lại có một tia ủ rũ, cái trán ẩn ẩn nhấp nhô một đám hắc khí.

Bên cạnh nữ tử mềm mại không xương, mị thái ngàn vạn, trên người quần áo càng là ít đến thương cảm, thật sự là thiên hạ ít có vu vật, đáng tiếc trên mặt nàng cũng che một tầng lụa mỏng, thấy không rõ dung mạo.

Hàn Tiêu ngăn người, thầm nghĩ trong lòng: Cái này đôi câu nam nữ, ban ngày ban mặt rõ ràng ngay tại trên đường cái, tại đây đình trong kiểu làm "Tu tu sự", quả không nên ép mặt đi à nha!

Cái này có tính không là Dị Giới bản "Xe chán" đâu này?

Mẹ đấy, rõ ràng làm bốn thiếu gia muốn làm lại chuyện không dám làm. Hơn nữa nhìn người nam kia vẻ mặt thật thiết thòi dạng, hừ, đáng tiếc một cái mỹ nhân tuyệt sắc rồi.

Hàn Tiêu lắc đầu than nhẹ một tiếng, nắm Diệp Huyền đang muốn đi vào khách sạn, lại chợt nghe tên kia quần áo đẹp đẽ quý giá thanh niên thấp giọng nói: "Thật là đáng tiếc, không thể tưởng được một cái như thế thanh lệ thoát tục người ấy, trên mặt vậy mà cũng nhấp nhô một tia xuân ý."

Diệp Huyền nghe xong, thân thể mềm mại bỗng nhiên cứng đờ, nguyên bản có chút vui sướng tâm tình cũng thoáng cái như rót vào hầm băng.

Nàng tuy nhiên không nói, nhưng trong lòng là chấp nhận buổi tối muốn cùng công tử "Tạo tiểu ngân" đấy, ai biết bị người cho nhìn ra, cái này lại để cho Diệp Huyền một tương khuôn mặt vù thoáng một phát đỏ cả rồi.

Hàn Tiêu lập tức phát hiện Diệp Huyền trên mặt rất nhỏ thần sắc biến hóa, lập tức ghen khỏi nổi giận trong bụng ra, Diệp Huyền nếu không vui rồi, hán buổi tối lại chỉ có thể trắng rằm than thờ, gối đầu một mình khó ngủ rồi.

Hàn Tiêu cũng không là cái gì loại người sợ phiền phức, mãnh liệt xoay người quát to: "Người cái này thật thiết thòi nam, nói chuyện tốt nhất cẩn thận một chút, nếu không, chỉ sợ sẽ họa là từ ở miệng mà ra!"

Cái kia quý công tử nghe được có người chửi mình "Thật thiết thòi", hết lần này tới lần khác hán vẫn thật là là thứ "Giây nam", khuôn mặt anh tuấn thượng không khỏi dựa vào bắt đầu vận vẹo, lạnh giọng quát: "Người cái này không có mắt tap chúng, muốn muốn tìm chết sao?"

Nói xong, cái kia quý công tử đưa tay vung lên, lạnh lùng nói: "Các nương tử nghe lệnh, đem tiểu tử thúi kia, bắt lại cho ta!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy những cái...kia lụa mỏng thiếu nữ cũng đã "Tranh! Tranh!" Vài tiếng, nhao nhao rút ra trường kiếm trong tay, đem Hàn Tiêu bao quanh vây lại.

Những...này thiếu nữ tuy nhiên thoát nhìn niên kỷ cũng không lớn, nhưng là thực lực lại tương đương kinh người, thuần một sắc đều là Ngưng Mạch cảnh giới cao thủ.

Phải biết, cho dù là Huyền Băng cung như vậy tông môn, bồi dưỡng được một cái còn trẻ như vậy Ngưng Mạch cao thủ đã là cực kỳ không dễ, tại đây thoáng cái rõ ràng tụ tập sáu gã hai mươi tuổi cũng chưa tới Ngưng Mạch võ giả, quả thực có chút không thể tưởng tượng.

Hàn Tiêu hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt hung hăng trừng tên kia quý công tử liếc, lạnh lùng cười nói: "Người xác định muốn động thủ?"

Ánh mắt của hán, mang theo một cỗ vô cùng lăng lệ ác liệt sát khí, như có thực chất giống như, trong nháy mắt này, thật thiết thòi nam chỉ cảm thấy như là bị một đầu hung thú nhìn thẳng như vậy, lưng một hồi lạnh cả người, hai chân mềm nhũn, thẳng tắp ngược lại tại sau lưng cổ kiểu thượng.

"Giết, giết hán đi!" Thật thiết thòi nam ngoài mạnh trong yếu hết lớn.

"Chậm đã." Lại nghe cái khác nữ thanh âm theo trong kiểu truyền ra, ôn nhu cười nói: "Trước đừng vội động thủ, khách khách, nói không chừng là người một nhà đây này."

Nàng tiếng nói tuy nhiên thật nhỏ, nhưng những cái...kia thiếu nữ hiển nhiên đối với nàng chỉ lệnh duy mệnh là từ, lập tức xoát xoát xoát thu hồi trường

Kiểm, lẳng lẳng đứng hầu ở một bên.

Thận thiết thời nam có chút khó hiểu nhìn qua kiều mỹ nữ tử, hỏi: "Cái gì người một nhà?"

Kiều mỹ nữ tử duỗi ra một rế hành bạch ngón tay ngọc vén lên duy trướng, hướng phía Diệp Huyền trong tay Ngọc Nữ kiểm liếc một cái, giọng dịu dàng cười nói: "Quả nhiên là Ngọc Nữ kiểm, được rồi, chúng ta vào đi thôi."

Thanh âm của nàng, mang theo một cổ vô cùng chọc người mị lực, hơn nữa một đôi mị hoặc đôi mắt, cái kia thận thiết thời nam xem xét, ở đâu còn nhớ rõ Hàn Tiêu nói gì đó, thoáng cái tựa mất phương hướng tại trong bể dục.

"Nghe nương tử đấy, ha ha, toàn bộ nghe nương tử đấy."

Kiều mỹ nữ tử nhẹ gạt đầu, dịu dàng duỗi ra một cái Linh Lung chân ngọc, đứng là trần trụi chân đi xuống rồi kiêu hoa, phủ thêm một kiện trong suốt sa mỏng, đi đầu hướng phía khách sạn đi đến.

Trái qua Hàn Tiêu bên cạnh thời điểm, còn giúp cho vũ mị cười cười.

Diệp Huyền tức giận đến liên tục dậm chân, nhũ mày nói: "Người là ai người một nhà, ta nhưng cho tới bây giờ chưa thấy qua người, chết hồ ly tinh!"

Kiều mỹ nữ tử nghe vậy, thân hình dừng lại, lông mày kẻ đen có chút nhăn lại, một cổ vô hình uy áp hướng phía Hàn Tiêu hai người mang tất cả mà đi, chỉ là sau một khắc, làm nàng giật mình sự tình đã xảy ra, Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền trên người, lại là đồng thời sinh ra một đỏ một tím hai đạo ánh sáng nhạt, hào quang bay vọt, rõ ràng đem khí thế của nàng hoàn toàn thật tẩn ra đến.

Một lớp khí lẳng hướng phía chung quanh khuếch tán, lẳng không nhắc lên một hồi cuồng phong, sở hữu tất cả những cái...kia uyển chuyển thiếu nữ trên người quần lụa mỏng tung bay mà lên, các nàng xuyên vốn tựa thấu, cuồng phong thoáng qua một cái, lộ ra uyển chuyển xuân quang, không nói chơi.

Bên đường người đi đường nheo mắt, nguyên một đám chảy chảy nước miếng, đồng loạt xem đi qua, càng có thậm chí hắc hắc điều nở nụ cười.

"Oa, Đại Bạch chân!"

"Bờ eo thon bé bỏng!"

"Chắc chắc, đại bạch thô!"

"Ah!" Những cái...kia thiếu nữ đến cùng vẫn có lấy cơ bản nhất cảm thấy thẹn chi tâm, vội vàng che quần áo, mặc cỡ mặt đỏ tới mang tai lên.

"Nguyên lai thâm tàng bất lộ." Kiều mỹ nữ tử âm thầm lấp bắp kinh hãi, trong mắt đẹp hiện lên một tia kinh ngạc.

Bất quá rất nhanh, nàng lại thu liễm rồi khí thế, cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi vào trong khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Trúng toái thận suy nam

Cái kia yêu mị nữ tử đi vào khách sạn về sau, lập tức liền có thủ hạ tuổi trẻ thiếu nữ thay nàng đến quầy hàng tiến hành tốt rồi thủ tục nhập cư, khách sạn tiểu nhị vội vàng cúi người gạt đầu dẫn bọn hắn đi vào đằng sau nhất đẹp đề quý giá sương phòng.

Diệp Huyền tâm tình hiển nhiên thập phần không xong, trực tiếp vỗ một tấm ngân phiếu tại trên quầy, nhẹ giọng khề nói: "Ta muốn khai mở hai gian đất tiền nhất phòng trên, muốn gấp nước, rồi xa phổ xá sấm uất thanh tịnh chỗ!"

Hai gian phòng trên?

Hàn Tiêu cái ót một hắc, hắn còn là lần đầu tiên chứng kiến Diệp Huyền tức giận như vậy bộ dáng, gãi gãi cái ót trầm nghĩ: Thật là muốn chết! Hai gian phòng trọ, đêm nay chẳng lẽ muốn Kháo" Ngủ cô nương" ?

Chường quầy vừa nhìn thấy một trương mệnh giá một ngàn lượng ngân phiếu, con mắt đều lục rồi, lập tức mệnh lệnh tiểu nhị mang theo cái này một đôi thần tài vào ở, cười đến miệng đều không khép lại được.

Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền đi theo tiểu nhị đi vào hậu viện, cách một cái đầm thanh tịnh cái ao nước, lại vượt qua hai cái hẹp dài hành lang về sau, rốt cục đi tới phía tây sương phòng vào ở.

Khách sạn tiểu nhị đem hai thanh cái chìa khóa đều giao cho Hàn Tiêu, ha ha cười nói: "Khách quan, ngài nhị vị gian phòng liền cùng một chỗ, rất thuận tiện. Còn có cái gì phân phó sao?"

Diệp Huyền nghe được tiểu nhị cái kia câu "Rất thuận tiện", lòng mày kẻ đen lại là nhăn lại, hừ lạnh nói: "Đi cho chúng ta thiếu hai trì nước ấm, ta muốn tắm rửa!"

Tiểu nhị thấy nàng phát ra tính tình, nào dám nhiều hơn nữa hỏi nửa câu, vội vàng cúi người gạt đầu cáo lui.

Các loại cái kia tiểu nhị đi xa, Hàn Tiêu lập tức đi theo Diệp Huyền đi tới gian phòng của nàng ngoài cửa, trơ mặt ra nói: "Huyền Nhi, cái kia, ta. . ."

Ai ngờ Diệp Huyền thờ phỉ phỉ quyết lấy cái miệng nhỏ nhắn, một bả túm lấy gian phòng của mình cái chìa khóa, chợt "Bành" một tiếng đóng lại cửa phòng của mình, trong phòng chỉ truyền đến một câu, "Chính ngươi muốn đi!"

". . ." Hàn Tiêu vẻ mặt phiền muộn, thấp giọng lầm bầm nói: Chính mình muốn? Mẹ đấy, cái thế giới này lại không thấy "Clip", cũng không có "Tiểu Hoàng sách".

Muốn?

Bỏn thiếu gia dùng cái gì muốn đi?

Mẹ trứng, thật sự là tai bay vạ gió!

Hàn Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi lui về chính mình trong phòng, âm thầm đem cái kia thận suy nam xếp vào rồi cao nhất đại cừu nhân đối tượng, lần sau gặp lại hắn, không muốn cho hắn ném thử "Cúc đau xót trứng toái" cảm giác!

Sau nửa ngày, khách sạn tiểu nhị cuối cùng đem nước ấm tiễn đưa vào trong phòng, Hàn Tiêu bỏ đi xiêm y ngâm vào trong thùng tắm, ngửa đầu thở dài một tiếng, lầm bầm nói: "Lại để cho tự chính mình muốn? Hừ, bỏn thiếu gia còn cũng không tin!"

Hàn Tiêu ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời còn chưa toàn bộ màu đen, Diệp Huyền khẳng định còn không có có nghỉ ngơi.

"Hắc hắc." Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, "Xem ra đêm nay còn có đùa giỡn."

"Rầm Ào Ào!"

Hàn Tiêu vội vàng theo thùng tắm đứng lên, vội vàng đem toàn thân lau một lần, phủ thêm áo ngoài tựa ra sương phòng, đi tới Diệp Huyền gian phòng.

Bên trong "Khóc như mưa" truyền đến một hồi tiếng nước, chắc là Diệp Huyền đang tại đi tắm.

Hàn Tiêu trong nội tâm khê động, thoáng dùng sức đẩy cửa phòng, lại phát hiện bên trong bị khóa trái rồi.

"Rõ ràng như vậy phòng ta? Ta là cái loại này sắc lang sao?" Hàn Tiêu một hồi khí khở, lại rón ra rón rén nhẹ nhàng vây quanh phòng tắm phòng kê, thò tay tại trên cửa sổ chọc lấy một cái phá động, gom góp lấy mắt phải nhìn đi vào.

"Móa!"

Trong phòng tắm, dựng thẳng lấy một tầng cao đại bình phong, hơn nữa cả phòng đều là hơi nước bốc hơi, căn bản cộng lông đều nhìn không tới.

Chính ảo não sắp, một đám kinh phong theo trong phòng tắm bay ra, vèo một tiếng, đem Hàn Tiêu sợ hãi kêu lên một cái.

Nguyên lai là một quả đồng tiền!

Xem ra Huyền Nhi phát hiện mình rồi. . .

Hàn Tiêu có chút bất đắc dĩ nhún vai, được, đêm nay sợ là không có đùa giỡn rồi.

Đang lúc hắn quay người rời đi thời điểm, một cái lén lút lút thân ảnh không biết từ chỗ nào xông ra, nhìn kỹ, lại là ban ngày cái kia thận suy nam!

"Móa nó, thật sự là Thiên Đường có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi từ trước đến nay quăng!"

Hàn Tiêu đang khó chịu lắm, vừa vặn người khởi xướng tựa xuất hiện.

Lại nói cái kia thận suy nam vốn là đi ra tìm nhà vệ sinh đấy, thận suy nha, chẳng phải nước tiểu nhiều lần rồi.

Ai biết quán rồi cả buổi, đúng lúc tựa vây quanh Hàn Tiêu bọn hắn ở lại Tây Sương phòng đến rồi, thật vừa đúng lúc, lại cùng Hàn Tiêu cái này "Trộm

ngọc trộm hương" bắt toại gia hỏa đụng vào nhau.

Vù!

Hàn Tiêu hướng phía thân suy nam phương hướng bước nhanh đi ra vài bước, thỉnh thoảng xuất hiện ở thân suy nam trước mặt, trong mắt, hiện lên một đạo hàn quang.

Làm hại lão tử "Ăn chính mình", lão tử không đánh xuất người bay liệng đến!

"Là người?" Thân suy nam hiển nhiên cũng nhìn thấy Hàn Tiêu, trên mặt lập tức treo lên một vòng khinh thường đáng tươi cười, "Dối chó, ban ngày thì xem tại nhà của ta nương tử phân thượng không cùng các người so đo, hừ hừ, người rõ ràng còn dám xuất hiện tại bốn công tử trước mặt, xem ra người là muốn tìm cái chết!"

Cái này thân suy nam tuy nhiên sắc mặt trắng bệch, thân thể chột dạ, nhưng cũng là một gã Ngưng Mạch cảnh võ giả, liếc thấy xuất Hàn Tiêu mới Ngưng Khí cảnh, cho là mình có thể nhẹ nhõm hết hành hạ Hàn Tiêu.

Hàn Tiêu mày kiếm nheo một cái, không nói hai lời, trực tiếp đi lên tựa là một quyền, trực tiếp đem hán răng cửa đều cho gõ xuống dưới.

"Ah!"

Một tiếng như giết heo kêu thảm thiết vang lên, thân suy nam thân thể, tựa như đạn pháo bình thường đã bay đi ra ngoài, nặng nề mà đâm vào rồi sau lưng lấp kín trên tường.

"PHỐC." Thân suy nam mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, gãy dựa lấy đứng thẳng lên, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng rồi Hàn Tiêu, giận dữ hét: "Hào hảo hảo! Rất tốt! Người cái này dối chó rõ ràng dám động bốn công tử, người biết ta là ai không? Khục khục. . ."

Hán một bên kịch liệt ho khan, một bên gào thét lên tiếng, "Cha ta nhưng khi nay tể phụ, Đại Vũ vương triều Phụ chính đại thần! Người dám làm tổn thương ta, trở về chuẩn bị cho tốt quan tài a, khục khục. . ."

Hàn Tiêu nghe vậy hơi sững sờ, tể phụ, thì ra là Tể tướng rồi, thằng này địa vị ngược lại là sâu.

Cái kia cùng hán pha trộn cùng một chỗ yêu mị nữ tử, hiển nhiên cũng là nhìn trúng thằng này thân phận, mới có thể tiếp cận hán a.

Đáng thương thằng này còn cho là mình cưới một cái mỹ thiếu nữ xinh đẹp, lại không biết mình tính khí đều nhanh cũng bị hút khô rồi!

Cái kia thân suy nam gặp Hàn Tiêu biểu lộ trở nên có chút quý dị, cho rằng hán bị chính mình dọa sợ, gãy dựa lấy dựa vào tường đứng vững, lớn tiếng mắng: "Cầu nô tài, nhanh quỳ xuống vội tới bốn công tử dập đầu nhận lỗi, lại ngoan ngoãn đem nữ nhân của người hiến cho ta, bốn công tử có lẽ có thể cân nhắc tha cho người một cái mạng chó!"

"Hừ!" Hàn Tiêu thân hình lóe lên, trực tiếp đứng ở thân suy nam đối diện mặt, bốn mắt nhìn nhau, thân suy nam nhìn ra được, tại Hàn Tiêu trong đôi mắt, mang theo một tia lạnh như băng hàn ý.

Giống như là đến từ Cửu U Địa Ngục âm lãnh chi khí, đánh thẳng trong lòng, lại để cho thân thể của hán, nhin không được sợ run...mà bắt đầu.

"Người. . . Người muốn làm gì?" Thân suy nam hoảng sợ vạn phần, lập tức dọa nước tiểu!

Một cổ làm khó mùi khai truyền đến, Hàn Tiêu có chút không vui nhíu nhíu mày, một cước đem cái này thân suy nam đạp đi ra ngoài.

Sau đó, lại là một cước, trực tiếp đá vào rồi hạ bộ của hán.

"Ah!"

Thân suy nam kêu đau một tiếng, bộ mặt cơ bắp, mạnh mẽ vặn vẹo lên, hán trừng, nát!

"Người. . . Người chết không yên lành!" Thân suy nam che hạ thể, thân thể cung thành một đầu tôm luộc, toàn thân kịch liệt run rẩy lên.

"Hừ hừ, dối chó xưng hô thế này, ta thật sự không thích." Hàn Tiêu khước miệng treo lên một vòng nghiền ngẫm độ cong, "Hơn nữa, tựa tính toán ta không ra tay, người cho rằng người tại nương tử của người thuộc hạ, còn có thể sống vài ngày sao? Hắc hắc, năng tu luyện công pháp, hấp thụ nam tử Thuần Dương tính khí."

"Đồ con lợn, người đã sắp bị triệt để hút khô rồi! Hiện tại người trứng nát, nói không chừng ta hay là cứu được người một cái mạng nhỏ đây này."

"Người. . . Người nói vậy!" Thân suy nam cuồng loạn gầm hét lên.

"Có tin hay không là tùy người." Hàn Tiêu có chút nhún vai, đem thằng này trực tiếp đạp qua một bên, thẳng hướng phía Diệp Huyền gian phòng đi đến.

"Nói vậy, người nhất định là nói vậy!" Thân suy nam che máu chảy đầm đìa hạ thân, té chạy đến đông sương phòng, nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ thầm lấy nhất định phải mời nương tử của mình, vì chính mình báo thù rửa hận!

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Diệp Huyền nghi hoặc

Hàn Tiêu đem cái kia thận suy nam để qua một bên không để ý tới, dương dương đắc ý lại nhớ tới Diệp Huyền ngoài cửa, dùng sức gõ cửa, lớn tiếng cười nói: "Huyền Nhi, mở cửa nhanh, ta báo thù cho ngươi rồi, ha ha! Ta tiến đến nói cho ngươi nghe Haaa..."

Diệp Huyền giờ phút này còn trong phòng tắm rửa, nghe vậy lập tức gắt giọng: "Đừng, không cho phép ngươi tiến đến, hừ, ta còn không có tìm ngươi tính sổ đâu rồi, lại dám rình coi. . . Này! Ngươi. . . Ngươi không nên vào đến ah!"

Hàn Tiêu đâu thèm mọi việc, không đều nằng đồng ý, trực tiếp dùng nguyên lực đẩy ra môn xuyên, đi vào, sau đó lại cười hì hì đóng kỹ cửa phòng, hướng phía phòng tắm đi đến.

Còn chưa đi vào Diệp Huyền chỗ chỗ, xa xa đã nghe đến một tia hoa hồng bình thường hương thơm

"Hắc hắc." Hàn Tiêu nhủ lòng này, nhẹ nhàng xốc lên cửa phòng tắm mảnh vải, lướt qua thủy ngọc bình phong, chỉ thấy Diệp Huyền đem chính mình ngâm mình ở một cái siêu đại trong thùng tắm, trên mặt nước còn bay một tầng mới lạ : tươi sốt cánh hoa.

Giờ phút này, Diệp Huyền đang dùng bàn tay như ngọc trắng cầm lấy một khối khăn lụa, chỗ một đôi Thu Thủy y hết con ngươi, giật mình nhìn qua Hàn Tiêu.

"Ta. . . Ta không phải nói không cho ngươi vào nha." Diệp Huyền quyết lấy cái miệng nhỏ nhắn, tức giận nói: "Công tử ngươi chơi xấu!"

Hàn Tiêu thấy nàng nhảy mất cũng không nhảy mất đang nhìn mình, tựa cùng chân kinh bé nhỏ con bình thường đáng yêu, chậm rãi đi qua tại bên thùng tắm duyên ngồi xuống, dùng nhẹ tay khêu nhẹ làm cho phiêu phù ở trên mặt nước cánh hoa, chỉ thấy dưới nước thanh tịnh vô cùng, Diệp Huyền cái kia trắng nõn, kiều nộn ngọc thể, thu hết vào mắt.

Hàn Tiêu hít hít cái mũi, con mắt thấy có chút đăm đăm

Diệp Huyền nhếch đôi môi mềm mại, dùng bàn tay nhỏ bé cục khởi bọt nước, chậm rãi lau sạch lấy chính mình trắng nõn da thịt, chứng kiến công tử bộ kia si ngốc bộ dáng, nhịn không được "PHỤT" một tiếng kiều nở nụ cười.

"Nhìn cái gì vậy!" Diệp Huyền cắn răng, hừ nhẹ nói.

Hàn Tiêu hồn nhiên không có nghe được Diệp Huyền đang nói cái gì, chợt thấy Diệp Huyền nâng lên một cái chân ngọc thò ra gập, chậm rãi từ trên cao đi xuống một hồi lau sạch nhe nhẹ lấy, bộ kia mê người bộ dáng, lại để cho Hàn Tiêu chỉ cảm thấy trong thân thể có mấy vạn tấn can trường mị được đồng thời phát tác giống như, ở đâu còn có thể đem cảm được.

"Phù phù!"

Hàn Tiêu thoáng một phát không có ngồi vững vàng, trực tiếp ngã vào rồi trong thùng tắm.

. . .

Trong phòng "Hỏa lực mấy ngày liền", mà ở bên ngoài, cái kia thận suy nam gian nan trên mặt đất, chậm chạp bò sát, toái mắt trướng trướng chỗ, càng không ngừng truyền đến từng đợt tê tâm liệt phế đau đớn.

Hắn gât gao cắn răng, trong lòng có một cái không diệt tín niệm: Nhất định phải tiêu diệt cái kia ăn mặc áo tím phục Xú tiểu tử! Đem hắn băm rồi cho chó ăn!

15'!

Hai khắc chung!

Ngắn ngủn mới không đến hơn mười trượng khoảng cách xa, hắn lại trọn vẹn bò lên nửa canh giờ, mới rốt cục nhìn vào đông sương phòng tiểu uyển.

Tên kia yêu mị nữ tử cửa phòng, đang có hai gã lụa mỏng thiếu nữ gác.

"Tổ La, Thanh Y!" Thận suy nam ồn ào kêu lớn lên, "Nhanh. . . Nhanh cứu ta! Nhanh cứu ta!"

"Ân?" Còn không đợi cái kia hai gã thiếu nữ tiến lên, chỉ thấy cửa phòng "Két..". Một tiếng mở ra, yêu mị nữ từ theo trong phòng bước nhanh đi ra, chứng kiến thận suy nam hạ thân máu chảy không ngớt, lông mày kẻ đen không khỏi có chút nhăn lại.

"Đáng giận." Yêu mị nữ từ xiết chặt hai đấm, bước nhanh đi đến thận suy nam bên cạnh, lạnh lùng nói: "Đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Thận suy nam gắt gao ôm lấy yêu mị nữ từ đùi, kêu khóc nói: "Nương tử, ta bị người đá phát nổ trứng rồi, tịt. . . Tịt là ban ngày cái kia xuyên áo tím phục đôi chỗ làm! Ngươi giúp ta đem hán chộp tới, ta muốn bôi da của hán, rút rồi hán gân, ăn hết thịt của hán!"

"Là hán sao?" Yêu mị nữ từ chậm rãi ngồi xổm xuống, một đôi xinh đẹp con ngươi, nhìn thẳng rồi thận suy nam, bỗng nhiên trở nên vô cùng ôn nhu mà bắt đầu..., "Quan nhân, có muốn hay không ta thay ngươi chấm dứt thống khổ đâu này?"

Thận suy nam liên tục gạt đầu, hô lớn: "Nương tử, mau giúp ta, mau giúp ta cầm máu, ta còn có thể sẽ khá hơn đúng hay không, ta khẳng định còn có thể sẽ khá hơn!"

Đối với hán loại này hảo sắc như mệnh người đến nói, phát nổ trứng trứng, quả thực so chết rồi còn khó chịu hơn.

"Ân, đều sẽ khá hơn."

Yêu mị nữ từ "Khanh khách" khẽ nở nụ cười, tay phải nhẹ nhàng khoác lên rồi thận suy nam đỉnh đầu huyết Bách Hội thượng.

Bỗng nhiên, bàn tay như ngọc trắng thành chộp, nhẹ nhàng một trào.

Chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, thận suy nam đầu lâu, lập tức vỡ vụn, máu tươi bắn ra mà ra, nhuộm hồng cả yêu mị nữ từ hai gò má.

Sau nửa ngày, yêu mị nữ từ mới chậm rãi đứng người lên, lè lưỡi tại bên môi thè lưỡi ra liếm máu khô, lộ ra một tia khó nói lên lời quỷ dị mỉm cười.

...

Diệp Huyền trong phòng.

Xuân phong nhất độ, Hàn Tiêu vẫn đang ôm Diệp Huyền uyển chuyển thân hình không xa cách khai mở, cúi người xuống dưới, nhẹ khẽ hôn hôn nàng cái kia kiều nộn cặp môi đỏ mọng, nhưng thấy trong ngực người ấy trên mặt có lấy một vòng đỏ hồng, đó là kích thích về sau sức lực còn lại.

Diệp Huyền si ngốc gối lên Hàn Tiêu trên cánh tay, giọng nói êm ái: "Công tử, người thật là xấu chết rồi!"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu thò tay tại nàng tiểu Quỳnh trên mũi nhẹ nhàng một phong, cười xấu xa nói: "Trách không được uyên ương ưa thích nghịch nước rồi, nguyên lai trong nước cũng có một phong vị khác."

Diệp Huyền ở đâu chịu được Hàn Tiêu như thế rõ ràng lời mà nói..., lập tức mắc cỡ lông tai hồng, u oán khoét rồi hán liếc, bỗng nhiên khẽ cắn răng ngà, lẩm bẩm nói: "Công tử, người. . . Người được hay không được trung thực nói cho ta biết một sự kiện."

Hàn Tiêu bây giờ là thân lý cùng tâm lý song trọng thỏa mãn, chính đắc sắt đầu rồi, lập tức ha ha cười nói: "Hỏi đi, cùng ta yêu nhất Huyền Nhi còn có cái gì không thể nói nha."

Diệp Huyền như trước ôn nhu dựa vào tại bộ ngực của hán, ngẩng đầu đưa tình ẩn tình nhìn qua hán, hơi có vài phần do dự, rốt cục vẫn phải nói ra miệng: "Công tử, người cùng Tiểu sư thúc. . . Có hay không, cái kia. . ."

Hàn Tiêu sững sờ, mặt mày bỗng nhiên đỏ lên, có chút kỳ quái nhìn qua Diệp Huyền, hỏi: "Làm sao vậy? Như thế nào đột nhiên hỏi cái này?"

Diệp Huyền thập phần nghiêm túc nhìn chăm chú lên Hàn Tiêu con ngươi, cắn môi dưới nói: "Huyền Nhi cảm thấy, công tử một đêm kia thật sự là. . . Quá thuần thực."

Thanh âm của nàng càng ngày càng yếu, đến cuối cùng, mấy như muỗi ngâm

Hàn Tiêu hít hít cái mũi, kỳ quái nói: "Đêm hôm đó sao?"

Diệp Huyền nâng lên đôi bàn tay trắng như phấn nện cho hán thoáng một phát, u oán nói: "Tịt. . . Tịt là tại Phi Vân sơn đêm đó nha, hừ!"

Hàn Tiêu trên trán bắt đầu đỏ mồ hôi, chẳng lẽ muốn nói cho nàng biết trên mình cuộc đời cũng không phải là xử nam, mà là một cái thân kinh bách chiến lão lái xe sao?

"Cái này. . ." Hàn Tiêu chuyện phiếm nói: "Nói không chừng ta trời sinh tịt so sánh am hiểu cái này đâu này? Hắc hắc. . ."

Diệp Huyền hừ nhẹ một tiếng, cắn răng nói: "Người ta chỉ là muốn biết người cùng Tiểu sư thúc có hay không cái loại này quan hệ, tốt có một chuẩn bị tâm lý mà!"

Hàn Tiêu trầm ngâm một lát, bữu môi nói: "Nếu như ta nói không có, ngươi sẽ như thế nào?"

Diệp Huyền cũng không trả lời, chỉ là dùng ánh mắt hoài nghi nhìn thẳng hắn.

Hàn Tiêu mặt già đỏ lên, xem ra quả nhiên là dấu điểm không nổi nha đầu kia.

Hàn Tiêu đưa tay tại nàng trên mặt đẹp sờ lên, ha ha cười nói: "Ngươi xem ngươi, cứ như vậy không tin nhiệm bổn công tử sao? Cái kia nếu như ta nói có, ngươi lại đem làm như thế nào?"

Diệp Huyền cuộn mình tiến tay của hắn ngoặt, hừ nhẹ nói: "Cái kia còn có thể làm sao, chỉ có thể thanh thân ổn định hô nàng một tiếng Thiếu phu nhân rồi, dù sao, người ta chỉ là tiểu nha hoàn mà thôi."

"Ách. . ." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, nhẹ nhàng nâng lên má thơm của nàng, ha ha cười nói: "Huyền Nhi cũng không phải bình thường tiểu nha hoàn, mà là nhất, nhất, nhất, nhất mê người tuyệt sắc tiểu nha hoàn nha! Ha ha. . ."

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Kịch chiến yêu nữ

Hàn Tiêu cười ha hả mà đem Diệp Huyền ôm trở về trên giường, đang chuẩn bị tắt đèn nghỉ ngơi, lại nghe cửa phòng bỗng nhiên "Phanh" một tiếng lần đập bay, hai đạo thân ảnh màu trắng "Vèo" thoáng một phát, trực tiếp phá cửa mà vào.

Hàn Tiêu chấn động, mí mắt mạnh mà nhảy dựng, điểm chết người nhất chính là, giờ phút này hắn và Diệp Huyền căn bản chính là thân không mảnh vải.

Cái kia hai gã thiếu nữ, dĩ nhiên là là ban ngày gặp được yêu mị nữ tử thị nữ rồi.

"Đáng giận!" Hàn Tiêu vùng tay lên, trực tiếp nắm lên một trương đệm chần, đem Diệp Huyền thân thể bao lấy, sau đó lại một bả giật xuống trên giường duy trường, che ở trên người, trợn mắt nhìn qua người tới, hét lớn: "Các ngươi những nữ nhân này, hơn nửa đêm không ngủ được, xông loạn tiến bổn thiếu gia gian phòng, tìm mặt trời ư!"

Đáp lại hắn đấy, là hai gã Ngưng Mạch cảnh thiếu nữ ngáp trời kiếm khí.

Vù!

Bóng kiếm di động, từng đạo lạnh lạnh kiếm khí đánh úp lại, trực tiếp đem trong phòng bàn trà, ghế gỗ xoắn thành mảnh vỡ, cuồng bạo kiếm khí, lời cuốn lấy hùng hậu nguyên lực, bạo động mà ra, thẳng tắp hướng về Hàn Tiêu cái cổ cắt mà đến.

"Muốn chết!"

Hàn Tiêu mày kiếm néo một cái, đối phương đã chiêu chiêu đoạt mệnh, hắn cũng bất chấp thương hương tiếc ngọc rồi.

Tranh!

Phân Tịch ra khỏi vỏ!

Kiếm quang lướt động, thuần sát kiếm ý, bạo động mà ra.

Ông!

Cái kia hai gã lựa mông thiếu nữ trường kiếm trong tay, lập tức không bị khổng chế địa chấn rung động lên.

"Chuyện gì xảy ra?" Hai gã thiếu nữ liếc nhau, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một đạo kiếm khí khổng lồ, phách trăm mà xuống.

"Thiên Kiếm trăm!"

Kiếm khí quét ngang mà qua, cái kia hai gã Ngưng Mạch cảnh thiếu nữ toàn thân run lên, một cổ nghịch huyết cuồng bắn ra, toàn thân gân mạch, lập tức

vỡ vụn.

Lập tức, đập phát chết luôn!

"Khanh khách, thật bản lĩnh ah!"

Ngoài cửa, chợt truyền đến một tiếng cười khê.

Cái kia trong thanh âm, có một loại câu nhân tâm phách đặc thù mị lực, giống như là một khóa chọc người ngọn lửa, tùy thời sẽ nhen nhóm nam nhân ở sâu trong nội tâm nguyên thủy nhất xúc động.

"Hừ!" Hàn Tiêu hừ lạnh một tiếng, trong tay Phần Tịch kiểm trực tiếp hướng về ngoài cửa điện xạ mà ra, những nơi đi qua, nhắc lên từng đợt nóng rực cương phong.

"Keng!"

Kim thiết nảy ra thanh âm, dị thường chói tai.

"Huyền Nhi, ngươi ở nơi này chờ ta!"

Hàn Tiêu quay đầu lại nhìn thoáng qua nằm ở trên giường Diệp Huyền, dưới chân Truy Điện thân pháp đập mạnh, đuổi theo Phần Tịch kiểm vọt mạnh mà ra.

Cửa phòng đã bị cuồng bạo kiểm khí, phách trăm được thất linh bát lạc, mà ở cửa gian phòng, hai gã lựa mỏng thiếu nữ, toàn thân nhuốm máu, thở ra thì nhiều, tiến khí ít, lập tức là không sống nổi.

Mà ở sương phòng bên ngoài tiểu uyển bên trong, tên kia yêu mị nữ tử, ngực không mà đứng, bàn tay trắng nõn phía trên nắm bắt một thanh hàn quang lấp lăm trường kiếm.

Ngự Kiếm Thuật, ngoại trừ đứng tại trên thân kiếm phi hành thuật bên ngoài, còn có thể lấy tay cầm kiếm, thân theo kiếm động, bảo trì chiến đấu tư thái. Mà cái kia yêu mị nữ tử giờ phút này, sử dụng đúng là Ngự Kiếm Thuật chiến đấu hình thái.

Hàn Tiêu đồng tử có chút co rút lại, bằng vào chính mình vừa rồi vung ra Phần Tịch cái kia thoáng một phát thăm dò, là hắn có thể chắc chắn, người này yêu mị thiếu nữ, hắn là cùng Huyền Băng cung các đại Phong Chủ một cấp độ Hóa Nguyên cảnh cường giả.

XÍU...UU!!

Phần Tịch kiểm trên không trung chấn động, nhanh quay ngược trở lại rồi một chỗ ngoặt, phi về tới Hàn Tiêu trong tay.

Hàn Tiêu mặt âm trầm, trường kiếm chỉ xéo mặt đất, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng tên kia yêu mị nữ tử, một bước, một bước, chậm rãi đi tới. .

Một cỗ làm cho người hít thở không thông sát khí, theo bước tiến của hắn, mãnh liệt mà đến.

Cái kia yêu mị nữ tử trong nội tâm mạnh mẽ rung mình, tuy nhiên nàng là trên cao nhìn xuống, nhưng Hàn Tiêu khí tức lại như là trùng thiên đầu bò, trực tiếp trời cao.

Cái này... Thật sự hay là Ngưng Khí cảnh?

Yêu mị nữ tử mặc dù biết Hàn Tiêu che giấu thực lực, có thể hắn hôm nay chỗ bạo phát đi ra sát khí, cũng quả thực quá mức dọa người rồi một ít.

Hàn Tiêu khẽ ngẩng đầu, trợn mắt trừng mắt cái kia yêu mị nữ tử, trong mắt hàn mang bùng lên.

Nàng nếu sớm đến hơn 10' sau, chính mình đang tại "Hắc hắc hắc" đầu rồi, vạn nhất bị sợ héo, về sau còn có "Tĩnh phúc" sao?

"Phá cửa mà vào chính là giang hồ tối kỵ, các hạ đã đến rồi, cũng không cần sống thêm lấy đi ra ngoài!" Hàn Tiêu âm thanh lạnh lùng nói.

"Khanh khách..." Yêu mị nữ tử cười duyên một tiếng, thu hồi phi kiếm từ giữa không trung rơi xuống, dịu dàng cười nói: "Vị công tử này cực kỳ không nói đạo lý, rõ ràng là ngươi trước phé đi nhà của ta quan nhân, ta là hắn trả thù, chẳng phải là thiên kinh địa nghĩa?"

Giờ phút này, yêu mị nữ tử trên mặt cái khăn che mặt đã bóc, lộ ra rồi một trương tuyệt thế đẹp dễ dung nhan, vô cùng mịn màng da thịt màu da kỳ mỹ, thân hình Linh Lung, phong độ tư thái ngàn vạn, lại để cho người nhìn hoa mắt thần mê.

Bất quá, Hàn Tiêu lại không có gì tâm tư thương thức cái này đi tuyệt mỹ khuôn mặt.

Bởi vì hắn biết rõ, tại đây cụ hoàn mỹ "Mặt nạ" phía dưới, là một khóa vô cùng xấu xí dữ tợn lòng dạ hiểm độc!

"Trả thù?" Hàn Tiêu lạnh lùng cười cười, "Tự tính toán ta không phé đi hắn, tại cô nương ngươi cái kia hái dương bồ âm mị thuật phía dưới, cái kia thận suy nam còn có vài ngày tốt sống?"

"Tham huyền hường lạc, không chính là các ngươi những nam nhân này bản tính sao?" Yêu mị nữ tử cười duyên một tiếng, "Công tử nếu không phải ghét bỏ, ta cũng có thể cho ngươi hảo hảo hưởng thụ một phen."

"Ha ha." Hàn Tiêu liếc mắt, cười nhạt một tiếng, đáp lại yêu mị nữ tử đấy, là trong tay hắn Phần Tịch.

"Công tử tốt bụng nha." Yêu mị nữ tử thân pháp hướng về sau nhanh lùi lại vài bước, trường kiếm trong tay xoay mình chuyển, hướng về Hàn Tiêu lồng ngực, đâm thẳng mà qua.

Nàng tuy nhiên trong miệng mềm giọng tinh tế, nhưng ra tay nhưng lại không lưu tình chút nào.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ trong đình viện, kiếm quang bay vút, kinh khí bão táp, đem chung quanh phòng ốc nóc nhà oanh được cảnh hoàng tàn khắp nơi. Trong sân hòn non bộ, cây tùng, cũng bị nổ thành tro bụi.

Cái kia yêu mị nữ tử thân pháp, thập phần quý dị, dù cho dùng Hàn Tiêu kiếm thuật tạo nghệ, rõ ràng không cách nào hoàn toàn phong tỏa ở thân hình của đối phương.

Này đây liên tục hơn hai mươi kiếm đâm xuất, Hàn Tiêu rõ ràng một kiếm đều không có thể chính xác trúng mục tiêu yêu mị nữ tử.

"Công tử thật ác độc tâm nha." Yêu mị nữ tử một bên cùng Hàn Tiêu so chiêu, trong miệng còn không ngừng nhả ra dâm từ tươi đẹp nói, ý đồ mị hoặc Hàn Tiêu.

"Phát bà mẹ ngươi tao!" Hàn Tiêu Nộ mục trừng mắt, tinh thần lực của hắn hạng gì hùng hậu, cái kia yêu mị nữ tử mị thuật cố nhiên rất cao minh, thực sự mơ tưởng mê hoặc tâm trí của hắn.

"Huyết Liên kiếm ca!"

Hàn Tiêu gầm nhẹ một tiếng, Phần Tịch trên thân kiếm, hồng mang bùng lên, cánh tay phải chấn động mạnh một cái, từng đạo vô cùng tráng kiện kiếm khí, lập tức tại toàn bộ đình viện ở trong đây ra, lại để cho cái kia yêu mị nữ tử, tránh cũng không thể tránh.

Kiểm ý quét ngang, vô biên sát khí bắt đầu khởi động, như là nộ hải sóng to giống như, mãnh liệt bàng bạc.

Đây cũng là kiếm đạo cường giả chỗ lợi hại.

Hàn Tiêu tại Huyền Băng trong nội cung, trọn vẹn bỏ ra thời gian hơn hai năm tinh tu kiếm đạo, dùng hắn hôm nay kiếm thuật tạo nghệ, mặc dù không thi triển bất luận cái gì nguyên lực, cũng có thể cùng bình thường Hóa Nguyên cảnh cường giả đối chọi gay gắt.

"Ngươi cái này vô tình oan gia."

Một đạo Ngô nông lời nói nhỏ nhẹ truyền lọt vào trong tai, ngay sau đó, chính là một cỗ làn gió thom xông vào mũi.

Nguyên lai, cái kia yêu mị nữ tử biết rõ Hàn Tiêu kiếm khí lợi hại, rõ ràng trực tiếp thúc dục thân pháp, vọt đến rồi Hàn Tiêu bên cạnh trực tiếp ngậm khe một tiếng, mạnh mẽ nhào vào rồi Hàn Tiêu trong ngực.

Điểm chết người nhất chính là Hàn Tiêu trên người tựa lung tung khoác lên một tầng hơi mỏng màn lụa, mà cái kia yêu mị nữ tử mặc quần áo phong cách cũng là muốn như thế nào lộ như thế nào lộ, muốn như thế nào thấu như thế nào thấu.

Nhất thời gian, Hàn Tiêu chỉ cảm thấy một cái trắng nõn thân thể, như là rần nước bình thường quần đi lên, trước ngực một đôi no đủ, tại Hàn Tiêu trên lồng ngực có chút áp súc biến hình, truyền đến một cỗ kinh người đạn chấn cảm giác.

Hàn Tiêu trong nội tâm rung động, đồng tử mạnh mẽ co rút lại, thân thể một chỗ, đã có chút xuất hiện một ít khác thường rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Thôi không biết xấu hổ!

"Ngươi làm gì!"

Hàn Tiêu mày kiếm nhéo một cái, cái kia yêu mị nữ tử tựa cùng một đầu rắn nước giống như, quần lên ra, cái miệng anh đào nhỏ nhắn trong phụt lên lấy hương khí, cười khanh khách nói: "Tuần công tử, ta so ra kém người cái kia xinh đẹp nha hoàn sao?"

Giờ phút này, cái kia yêu mị nữ tử một đôi con ngươi sáng ngời nhìn chăm chú lên Hàn Tiêu, thả ra làm cho người đẹp mắt sáng rọi, cặp môi đỏ mọng lóe ra ôn nhuận ánh huỳnh quang, có chút quyết lên, thập phần mê người.

Hơn nữa, một đôi bàn tay như ngọc trắng, vẫn còn Hàn Tiêu ngực, nhẹ nhàng vẽ nên các vòng tròn, hai người ôm nhau tư thế, vô cùng kiều diễm.

"Tuần công tử, người tên là gì?" Yêu mị nữ tử giọng dịu dàng hỏi.

"Có liên quan gì tới người?" Hàn Tiêu mày kiếm dựng lên, nhất thời lại đã quên chính mình vừa mới là muốn tới giết nữ nhân này đấy.

"Thật ác độc tâm người nha." Yêu mị nữ tử lời nói u oán, vẻ mặt ủy khuất, nếu để cho người chứng kiến, nói không chừng thật cho rằng Hàn Tiêu chính là "Nhỏ ngấm trong mồm vô tình không nhận người" phụ lòng người đâu.

"Buông ra người Hắc Lư chân!" Hàn Tiêu trừng nàng liếc, thò tay bắt lấy yêu mị nữ tử bàn tay, nữ nhân này sờ ah động vào, khiến cho hắn một hồi hỏa đại.

"Khanh khách." Yêu mị nữ tử lại là một tiếng nhõng nhẽo cười, "Chỉ sợ công tử không nỡ a."

Nói xong, rõ ràng nâng lên đạt đến thủ, nhẹ nhàng tại Hàn Tiêu trên hai gò má hôn thoáng một phát.

Hàn Tiêu toàn thân chấn động, sâu hít sâu một hơi, mạnh mẽ đem nàng đẩy đi ra, mắng to: "Người cái này yêu nữ, bằng người còn muốn hấp dẫn ta?"

Trong miệng hắn tuy nhiên vô cùng kiên quyết, bất quá mỹ nhân thoát ly ôm ấp thời điểm, thân thể nhưng lại có vài phần không bỏ.

Dù sao, ôm như vậy cái mất hồn bộ dáng, muốn nói không có điểm phản ứng, đây chẳng phải là công năng chóng ngại người bệnh rồi sao?

"Khanh khách..."

Theo cái kia yêu mị nữ tử thân hình bay ra, trong bầu trời đêm, chợt truyền đến một hồi tiếng cười như chuông bạc, "Đã công tử tối nay có xinh đẹp nha hoàn tiếp khách, cái kia ta tựa không phụng bồi rồi, sau này còn gặp lại!"

Nguyên lai, yêu mị nữ tử đúng là mụ Hàn Tiêu chương lực, một cái thiếu được, trực tiếp rút ra phi kiếm, hướng phía xa xa phía chân trời, bay tán loạn mà đi.

"Muốn chạy?" Hàn Tiêu giờ lên cao Phần Tịch, ngưng tụ ra một đạo khủng bố kiếm quang, hướng phía yêu mị nữ tử bay ra phương hướng hung hăng chém tới.

Ông!

Cường bạo kiếm khí, tại thuần sát kiếm ý tăng phúc phía dưới, cơ hồ như bạo vũ lê hoa bình thường bay đi, chỉ là yêu mị nữ tử thân pháp tốc độ quả thực nhanh được kinh người, thoát ra chiến vòng mấy lúc sau, trực tiếp tựa ngư kiếm phá không mà đi.

Hàn Tiêu ghi nhớ lấy Diệp Huyền còn ở trong phòng, cũng chẳng muốn đi đuổi, chỉ là nhìn qua yêu mị nữ tử biến mất phương hướng, lạnh lùng trừng mắt liếc, lạnh lùng nói: "Lần sau lại dám xuất hiện tại ta trước mặt, không phải cho người biết rõ biết rõ thủ đoạn của ta!"

Nói xong, Hàn Tiêu liền không hề để ý tới cái kia yêu mị nữ tử, trực tiếp quay trở về Diệp Huyền trong phòng.

Cái này gian sương phòng nóc nhà trên cơ bản đã báo hỏng rồi, hai bên sương phòng cũng sụp đổ một mảnh.

Khá tốt bọn hắn chỗ này đình viện là xa hoa phòng xép, rồi xa dày đặc phòng trọ khu, bởi vậy thật cũng không có suy giảm tới người vô tội.

Giờ phút này, Diệp Huyền đã mặc rồi quần áo, chứng kiến Hàn Tiêu hướng chính mình đi tới, không khỏi dịu dàng cười cười, chỉ là sau một khắc, nụ cười của nàng lại động lại.

Nguyên lai tại Hàn Tiêu bên trái trên hai gò má, rõ ràng có một cái đỏ thắm dấu son môi.

Diệp Huyền u oán nhìn thẳng Hàn Tiêu, quyết khởi cái miệng nhỏ nhắn, một bộ tức giận bộ dáng.

Hàn Tiêu lại hồn nhiên chưa phát giác ra chính mình "Khác thường", cười hi hi đi đến Diệp Huyền bên cạnh, một tay lấy eo nhỏ của nàng ôm, ân cần hỏi: "Huyền Nhi, người không sao chứ?"

"Hừ." Diệp Huyền chỉ chỉ Hàn Tiêu trên mặt dấu son môi, u oán nói: "Công tử, người cùng cái kia hồ ly tinh, đi làm cái gì rồi hả?"

Hàn Tiêu neho mắt, chợt nhớ tới vừa rồi yêu nữ kia hôn chính mình một ngụm, nhất định là lưu lại vết son môi rồi.

"Khục khục..." Hàn Tiêu mặt già đỏ lên, cười mỉa nói: "Đánh nhau đi ah, người xem cái này phòng ở ngược lại đây, cái này đại thụ sập đấy, hắc hắc..."

"Đánh nhau đánh cho trên mặt đều có dấu son môi à nha?" Diệp Huyền cắn cắn đôi môi mềm mại, hung hăng khoét rồi hất liếc.

"Không đánh nhau còn tài giỏi sao?" Hàn Tiêu thò tay nhẹ nhàng tại Diệp Huyền bờ hông ộp quất một cái, nhìn thẳng Diệp Huyền con ngươi, cười xấu xa nói: "Nếu không bằng bốn công tử bốn sự, như vậy trong chốc lát thời gian, có thể xong việc sao?"

Diệp Huyền khuôn mặt "Vù" đỏ lên, cúi đầu xuống không dám nhìn nữa Hàn Tiêu con mắt, thầm nghĩ trong lòng: Công tử thật sự là... Quá... Quá không biết xấu hổ!

Đúng lúc này, Giang Ninh khách sạn bọn tiểu nhị nhao nhao chạy tới, nhìn qua bên này thành phiền súp đồ phòng ốc, kêu trời kêu đất kêu khóc lên.

"Những... này đáng hận giang hồ khách ah! Động một chút lại đánh nhau hủy đi phòng ở, thời gian này thật sự là không có phát đã qua!"

"Xong đời, xem cái này tổn thất, đừng nói năm nay rồi, sang năm năm sau ba năm sau, bà chủ khẳng định cũng sẽ không cho chúng ta lương tiền rồi!"

...

Hàn Tiêu nghe bọn hán tại bên ngoài gào khóc, nắm Diệp Huyền đi ra gian phòng, mặt lạnh lùng nói: "GR...À..OOOO!!! Cái gì gào thét, bốn thiếu gia cũng không phải không bồi thường tiền!"

Điểm tiểu nhị thấy có người từ bên trong đi ra, đều là lại càng hoảng sợ, nguyên một đám nom nớp lo sợ nhìn qua Hàn Tiêu, "Công... Công tử, ngài còn chưa đi ah."

"Hừ, đi đem các người ở đây giường quầy gọi tới, muốn bồi bao nhiêu bạc, ta một vốc dáng cũng sẽ không ít các người đấy." Hàn Tiêu nhàn nhạt nói ra.

"Cái kia thiếp thân liền lúc này tạ ơn rồi."

Đang nói, đã thấy đình viện bên ngoài chậm rãi đi tới một gã 30 cao thấp nữ tử, ăn mặc một thân màu xanh da trời tơ lụa váy dài, tư thái uyển mỹ, thật là kiều mỹ.

Hàn Tiêu sờ lên sống mũi, thầm nghĩ cái này Giang Ninh thành không hổ là Giang Nam đất lành, đường dục đi ra nữ tử, tựu là xinh đẹp!

"Chắc chắc chắc, không nghĩ tới gian phòng này khách sạn lão bản hay là vị nữ nịnh đại mỹ nhân đây nè." Hàn Tiêu cười lên ha ha, nắm Diệp Huyền bàn tay trắng nõn tiến lên nghiêng xuất vài bước, cười vang nói: "Đêm nay tổn hại rồi quý điểm, ta Hàn Tiêu cảm giác sâu sắc thật có lỗi, tổn thất bao nhiêu bạc, ta toàn bộ gạch bồi thường là được."

Bà chủ chứng kiến Hàn Tiêu nhìn mình chằm chằm dò xét, có chút lấy tay trong ngọc phiến nửa đây đôi môi mềm mại, giọng nói êm ái: "Bồi thường ngược lại là không cần, bất quá là sửa chữa vài toà nóc nhà mà thôi, không hao phí mấy cái tiền."

"Ah?" Hàn Tiêu hơi sững sờ, trêu đùa: "Bà chủ chẳng lẽ xem ta lớn lên đẹp trai, liền bồi thường cũng không cần? Như vậy ta sẽ không có ý tứ đấy."

"Thối không biết xấu hổ." Diệp Huyền mặt trắng không còn chút máu, thấp giọng lầm bầm nói.

"Ha ha ha!" Hàn Tiêu lại không chút nào để ý, thò tay tại nàng cái mũi nhỏ thượng nhẹ nhàng một phong, "Ta cái này gọi là thổi đừng đẹp trai mặt, cùng thối không biết xấu hổ có bản chất khác nhau."

Trên trần tất cả mọi người tại chỗ hóa đá, trong đầu đồng thời hiện lên một cái ý niệm trong đầu: Trên đời, lại có như thế vô liêm sỉ chi nhân!

Bà chủ khoe miệng cũng hơi hơi run rẩy rồi vài cái, cắn cắn đôi môi mềm mại, do dự một chút, hay là sâu kín nói ra: "Tiền, công tử có thể không cần bồi, bất quá thiếp thân muốn mời công tử, giúp ta tìm một tòa mộ."

"Mộ?" Hàn Tiêu neho mắt, bỗng nhiên đến rồi hứng thú, "Ha ha, người xem như tìm đúng người, dưới gầm trời này ta Hàn Tiêu trộm... Không phải, tìm không được mộ, còn không có tạo ra đến đây này."

Hàn Tiêu nhếch miệng cười nói: "Không biết bà chủ muốn tìm ai mộ?"

Bà chủ neho neho đôi bàn tay trắng như phấn, cắn răng nói: "Chồng của ta mộ..."

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Ly Long sơn hạ

Hàn Tiêu nghe khách sạn bà chủ Phong Tuyết Tình nói muốn "Trộm" chính mình trượng phu mộ thời điểm, lập tức tự nghĩ ngăn cả người, kinh ngạc mà hỏi: "Bà chủ, chồng người có chỗ nào có lỗi với người sao? Như thế nào người chết rồi người còn muốn (đào) bào phần mộ của hân?"

"Không có." Phong Tuyết Tình lắc đầu, "Phu quân đối với ta rất tốt, chỉ là bảy năm trước, hân ra ngoài thu sổ sách, từ nay về sau vừa đi không hồi trở lại, nghe nói là đã bị chết ở tại Ly Long sơn trong."

". . ." Hàn Tiêu cái ót một hắc, tự tính toán trộm mộ, cũng phải trước có một mộ ah.

"Phu quân bảy năm chưa về, chỉ sợ đã là lành ít dữ nhiều, nhưng ta không có chứng kiến hân thi cốt, trong nội tâm thủy chung bất an." Phong Tuyết Tình cắn răng, "Ly Long sơn ở bên trong, có hung mãnh yêu thú, lại có thể sợ ác quỷ, chúng ta loại này tiểu dân chúng, nào dám đi sưu tầm? Công tử bản lĩnh cao cường, cho nên ta. . ."

"Có thể hân chết ở đất hoang lý, nơi nào đến mộ?" Hàn Tiêu về mặt im lặng nói.

"Có!" Phong Tuyết Tình xiết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, "Chôn xương chỗ, chính là mộ."

Hàn Tiêu trầm ngâm một lát, vẫn gật đầu, dù sao Ly Long sơn ngay tại Giang Ninh thành hướng nam hơn tám trăm lý địa phương, đi Thục Xuyên thành ngược lại là tiện đường.

Cùng Mạnh Phi bọn hân ước định tại trung tuần gặp mặt, bây giờ còn có hơn mười ngày thời gian, ngự kiếm đi qua lời mà nói..., hai ngày là đủ rồi, dù sao trong lúc rảnh rỗi, đã giúp nữ nhân này "Trộm một trộm" chồng của nàng mộ tốt rồi.

"Thiếp thân lúc này tạ ơn công tử rồi." Phong Tuyết Tình hướng về Hàn Tiêu thi cái lễ, dịu dàng nói: "Thỉnh cầu công tử đêm nay tại Tây Sương phòng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sáng sớm, thiếp thân sẽ cùng một đạo ra đi."

"Ân." Hàn Tiêu khẽ gật đầu, nữ nhân này đối với trượng phu ngược lại là tương đương si tình, trọn vẹn bảy năm rồi, không có tái giá, còn thay trượng phu trông coi phần này gia nghiệp, thật sự là đáng quý.

. . .

Hai ngày sau, Ly Long sơn dưới chân.

Giờ phút này, cái kia Giang Ninh khách sạn bà chủ Phong Tuyết Tình, đang cùng Diệp Huyền cúi đầu đứng tại trong biển hoa, một cái ngây thơ rực rỡ, một cái phong độ tư thái yêu điệu, gió núi thổi bay hai người mếp váy, lộ ra đặc biệt xinh đẹp.

Hàn Tiêu trong miệng ngậm một căn Cầu Vĩ Thảo, đem Ngọc Nữ kiếm kháng trên vai, nhìn qua hai nữ, trong nội tâm mắng thầm: "Quả nhiên càng là nữ nhân xinh đẹp, lại càng khó chơi!"

Ly Long sơn to đến quả thực có chút không hợp thói thường, kéo dài mấy ngàn dặm, xa so Đại Hoang sơn mạch còn muốn cự lớn rất nhiều.

Lớn như vậy sơn mạch, tìm một bộ hài cốt, cái này muốn còn gọi trộm mộ?

Hàn Tiêu đòi trước trộm rồi hơn mười năm mộ, thật đúng là không có gặp được qua như vậy làm cho người nhức hết cả bì "Huyệt".

Đáp ứng như vậy một cái cọc khổ sai sự, Hàn Tiêu thật sự là hối hận ruột đều thanh rồi.

"Này, Huyền Nhi, bà chủ, nên xuất phát."

Hàn Tiêu hô một tiếng, thầm nói: Nữ nhân này tự là cảm tính, một thấy cái gì hoa hoa thảo thảo, liền không nhịn được đi qua cảm thán một câu "Đẹp quá ah"!

Mà Hàn Tiêu tự lý tính nhiều hơn, hân chỉ là sẽ nhìn qua hai cái mỹ nữ bóng lưng, cảm thán một câu, đẹp quá ah!

"Đến rồi." Diệp Huyền cùng Phong Tuyết Tình nắm tay đã đi tới, hai người từng người bụng lấy một bó hoa tươi, hoa khoe màu đua sắc, hương thơm đi người.

"Công tử, cho người." Diệp Huyền hí mắt, nên bước mạnh vùn bước chạy đến Hàn Tiêu trước mặt, nhong nhèo cười lấy đem một bó hoa tươi đưa tới.

"Huyền Nhi, ta phải với người phổ cập khoa học thoáng một phát, hoa, tự là thực vật X khí quan, người đem loại vật này cho ta, phải hay là không là ám chỉ cái gì?" Hàn Tiêu nhếch miệng xấu cười rộ lên.

"Hừ!" Diệp Huyền khuôn mặt bay lên một đoàn đỏ ửng, khoét rồi hấn liếc, đem hoa tươi thu ở sau lưng, chát chát âm thanh nói: "Đừng xong rồi!"

"Muốn, đương nhiên muốn." Hàn Tiêu một bả ôm chăm eo nhỏ của nàng, chọt lại đem hoa tươi đoạt đi qua, ha ha cười nói: "Hai ta ai cùng ai, phải nhờ đến ám chi sao? Chỉ cần ngươi nói một câu, ta nguyện là người tình tận người vong!"

"Công tử!" Diệp Huyền chân ngọc một đập mạnh, mắc cỡ vội vàng đem đặt đến thủ buông xuống xuống dưới, yếu ớt muỗi ngâm nói: "Còn. . . Còn có người đâu!"

Một bên bà chủ Phong Tuyết Tinh nghe được hai người bọn họ "Trêu ghẹo", mặt phấn cũng là một hồi đỏ bừng, trong mắt đẹp, hiện lên một tia thất lạc.

"YAA.A.A..." Hàn Tiêu lúc này mới chú ý tới nguyên lai bên cạnh còn có cái bà chủ, bất quá hấn không có da không mặt mũi cũng không phải một hai ngày rồi, không đem bà chủ cùng một chỗ đùa giỡn rồi, đã là cho đủ bà chủ mặt mũi.

"Cần phải đi." Hàn Tiêu ngượng ngùng cười cười, hướng về phía Phong Tuyết Tinh thân nhiên nói: "Bà chủ, đây là một điều cuối cùng quan đạo rồi, lướt qua tòa sơn cốc này, bên trong nhưng không cách nào lại cười ngửa rồi."

Thời gian giữa hè, thời tiết nóng dần dần ra hồn, Hàn Tiêu cùng Diệp Huyền đều là võ giả vẫn còn không sao, tựa là khổ này Phong Tuyết Tinh chỉ là một cái tay trái gà không chặt con gái yếu ớt, hơi một bước đi chính là đổ mồ hôi đầm đìa.

"Ân." Phong Tuyết Tinh cắn cắn răng ngà, "Ta. . . Ta sẽ tận lực đi nhanh một chút đây."

"Không có việc gì, Phong tử tỷ." Diệp Huyền theo Hàn Tiêu trong ngực giãy giụa, đi đến Phong Tuyết Tinh bên người, cười dịu dàng nói: "Trong chốc lát ta dùng khinh công mang theo ngươi cùng một chỗ là được rồi."

"Ách. . ." Hàn Tiêu sờ lên sống mũi nói: "Loại này việc nặng, giao cho ta loại này tháo đàn ông thì tốt rồi mà!"

"Hừ!" Lời vừa nói ra, lập tức đưa tới rồi hai nữ hai đạo bạch nhãn.

Đem Phong Tuyết Tinh giao cho trong tay hấn, đây không phải là đem cừu non đưa đến Sói miệng đi.

...

Ly Long sơn từ trước đến nay không yên ổn, thật dài trên quan đạo, cơ hồ không có gì bóng người.

Ba con tuần mã...song song mà đến, xoáy lên một hồi cuộn cuộn bụi mù.

"Ngự!"

Trên lưng ngựa người kéo một phát cương ngựa, ba con tuần mã lập tức ngừng lại.

Nguyên lai, ở phía trước cái này tòa tên là "Xích Long cốc" khe núi xuống, thậm chí có một chỗ trà đình.

Hàn Tiêu nắm dây cương đem ngựa buộc tốt, lúc này mới mang theo Diệp Huyền hai nữ đi vào rồi trà đình bên trong.

Loại này hoang vu căn cổ, không có một ngọn cỏ địa phương, ngày bình thường người cọng lông cũng không trông thấy một căn, trong tiểu điểm, chỉ có một gã ba bốn mươi tuổi trung niên lão bản cùng một cái mười mấy tuổi nhân viên cửa tiệm, tựa hồ hay là một đôi phụ tử.

Nhân viên cửa tiệm gặp có khách đến cửa, lập tức mừng rỡ chạy ra đón chào, khi thấy hai vị tuyệt sắc mỹ nữ xuất hiện tại trước mắt thời điểm, vậy mà một cái không có đứng vững, trực tiếp ngã té xuống.

"Tiên. . . Tiên nữ hạ phàm rồi!"

Hàn Tiêu thò tay đem hấn kéo hấn một bả, nhặt cười nhặt nói: "Tiểu nhị ca, chúng ta chỉ là người đi đường qua lại mà thôi, không phải cái gì tiên nhân."

Nhân viên cửa tiệm cũng là ngay thẳng, ngu ngơ nói: "Ta lại không có nói ngươi là tiên nữ, ta nói rất đúng cái này hai cái xinh đẹp tiên nữ là tiên nữ."

Hàn Tiêu cái ót một hất, khoe miệng có chút run rẩy rồi thoáng một phát.

"Hi hi." Diệp Huyền chứng kiến công tử kinh ngạc, hé miệng khề nở nụ cười, nụ cười này không quan trọng, vị kia nhân viên cửa tiệm con mắt thoáng cái tựa thẳng, vuốt cái ót, về mặt thẹn thùng nói: "Thật xinh đẹp tiên nữ, ta. . . Ta thích ngươi!"

"Nhị cầu tử!" Đứng tại phía sau quầy lão bản vội vàng đi ra, nhắc chân tại vị này nhị cầu tử trên móng đít đập một cước, mặt đen lên nói: "Lăn đến đằng sau giúp ngươi mẹ nhóm lửa đi!"

Chủ tiệm quay đầu lại hướng về Hàn Tiêu Tam người cười làm lành nói: "Ha ha. . . Sơn dã địa phương nông dân, chưa thấy qua các mặt của xã hội, kính xin khách quan chớ trách."

Hàn Tiêu giương mắt nhìn hơi ngại mập ra chủ tiệm liếc, hơi có thâm ý cười cười, "Không sao, cho chúng ta thượng ba chén bún gạo a cùng trà lạnh a, đã

ăn rồi chúng ta còn phải chạy đi đây này."

Cái này tòa trà đình về sau, chính là cái kia Xích Long cốc rồi, cái này người một nhà có thể ở chỗ này mở cửa tiệm, nhưng lại không có bị yêu thú nuốt luôn mất, có lẽ vị lão bản này, không phải thường nhân.

Mà Hàn Tiêu vừa rồi dò xét phía dưới, vậy mà kinh ngạc phát hiện, cái này béo lão bản, lại là một gã Hóa Nguyên cảnh võ giả.

Cái này Ly Long sơn chuyển đi, tựa hồ nếu so với trong tưởng tượng đấy, càng thêm thú vị một ít nha.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Xích Long cốc

"Bún gạo tới rồi!"

Mang thức ăn lên cũng không phải vừa rồi cái kia ngay thẳng nhân viên cửa tiệm, mà là một gã tướng mạo phi thường bình thường trung niên phụ nhân.

Phụ nhân hét quát một tiếng, đem ba chén bún gạo đặt ở bốn hán trên bàn, bưng khay chính phải ly khai. Phong Tuyết Tinh vội vàng ngoắc gọi lại, âm giọng nói: "Vị này đại tẩu, ngài hơi chờ một chút."

"Cô nương, có chuyện gì không?"

"Xin hỏi, " Phong Tuyết Tinh theo trong tay áo móc ra một bức bức họa cuộn tròn, triển khai, ở trên vẽ lấy một người, "Đại tẩu, ngài có từng thấy người này sao?"

Đó là một người nam tử, hai mươi tuổi bộ dạng, tướng mạo không thể nói có nhiều anh tuấn, nhưng là khí vũ hiên ngang.

Trung niên phụ nhân kia nhìn nhìn, nhần lại lông mày ra, nói: "Không có ấn tượng, hán xảy ra Xích Long cốc? Đến đây lúc nào à?"

Hàn Tiêu Chính khò khè khò khè phối hợp mút lấy bún gạo, mà Diệp Huyền tắc thì nhu thuận lấy ra một bả quạt xếp triển khai, cho Hàn Tiêu quạt gió.

Phong Tuyết Tinh cắn cắn môi mềm mại, do dự một chút, hay là nói nói: "Bây... Bây năm trước..."

"Cô nương, người ta đây trêu đùa à?" Trung niên phụ nhân liếc mắt, hùng hùng hồ hồ nói: "Bây năm trước? Bây năm trước ta còn không ở chỗ này đây này! Người tại sao không nói là năm trăm năm trước đi ngang qua đây này?"

Phong Tuyết Tinh bị phụ nhân kia rống lên vài câu, cúi đầu xuống, trong mắt đẹp, lệ quang lượn quanh.

Hàn Tiêu không nhìn được nhất nữ nhân chảy nước mắt rồi, thò tay lần lượt Trương khăn tay đi qua, ngưng mắt nhìn nàng cả buổi, rồi lại không biết nên khuyên như thế nào nàng.

Chẳng lẽ nói chồng người có khả năng là bị yêu thú cho ăn hết, đều biến thành một đồng bay liệng rồi.

Nói như vậy, Phong Tuyết Tinh đoán chừng sẽ khóc cái chết a...

Chủ tiệm cười tủm tỉm đã đi tới, phát tay lại đề cho trung niên phụ nhân kia đi trước bề bọn, chấp tay hướng ba người nhận nói: "Thật có lỗi thật có lỗi, ta cái kia bà nương tính tình không tốt, ha ha."

Hàn Tiêu có chút kỳ quái lần nữa đánh giá chủ tiệm liếc.

Một cái Hóa Nguyên cảnh cao thủ, lão bà cùng nhi tử cư nhiên như thế bình thường.

Chẳng lẽ hán mai danh ẩn tích, ở chỗ này ẩn cư nhiều năm?

Nhi tử mười mấy tuổi, lão bà lại nói bảy năm trước còn không ở chỗ này, hắc hắc...

Thú vị, xem ra cái này lão bản lão bà nhi tử, đều là giả dối nha.

Dùng vị này chủ tiệm thực lực, luyện Thần Cảnh giới cao thủ không đi ra, hấn trên cơ bản có thể tại Đại Vũ vương triều đi ngang rồi, thế nhưng mà hấn rõ ràng lựa chọn rồi ẩn cư ở chỗ này, chẳng lẽ nói, xích trong long cốc, cất giấu cái gì đại bí mật hay sao?

Hàn Tiêu cũng không nói phá, lại bắt đầu cúi đầu ăn lấy bún gạo.

Phong Tuyết Tinh sắc mặt có chút trắng bệch, nhìn chủ tiệm liếc, khẽ thở dài: "Không có việc gì, đích thật là ta ép buộc rồi."

Bảy năm trước bá kiến một người đi đường, tự tính toán lớn lên lại đẹp trai, trên cơ bản cũng nên nhớ không rõ đôi phương bộ dáng rồi.

"Ồ?" Chủ tiệm bỗng nhiên cúi đầu nhìn thoáng qua trên bàn còn chưa cuốn lại bức họa, đồng tử bỗng nhiên có chút co rút lại, nhẹ ồ lên một tiếng.

Hấn cái này biểu lộ đại không tầm thường, Phong Tuyết Tinh thoáng cái lại sinh ra vài phần hi vọng, hỏi: "Chương quỳ đây, ngài bá kiến hấn?"

"Đó là bảy năm trước." Chủ tiệm thỏ thẻ nói: "Ha ha, nguyên lai đều đi qua đã lâu như vậy, nếu không là chứng kiến cái này bức chân dung, ta đều nhanh muốn nghĩ không ra rồi. Vị công tử này nha, ta thật đúng là bá kiến."

"Hấn... Hấn..." Phong Tuyết Tinh mạnh mẽ đứng lên, gắt gao nhìn thẳng chủ tiệm, cảm xúc kích động, có chút nói năng lộn xộn lên.

Hàn Tiêu đem nạng đặt tại trên ghế, ngẩng đầu nhìn hướng tên kia chủ tiệm, ha ha cười nói: "Chương quỳ như thế nào họ gì à?"

"Tiểu họ Hồ."

"Nguyên lai là Hồ chương quỳ." Hàn Tiêu nhếch miệng, "Đều đi qua đã lâu như vậy, Hồ chương quỳ trí nhớ còn rất không sai nha."

"Ha ha." Hồ chương quỳ cười, "Đơn giản là ngày đó có tiểu nhị cho hấn mang thức ăn lên lúc, không cẩn thận bị trên mặt đất nhánh cây đẩy ta thoáng một phát, kết quả đem nước canh chiếu vào rồi vị khách nhân này trên lưng. Không nghĩ tới hấn nếu không không có muốn lý bởi, còn khách khứa nói không có gì đáng ngại."

"Ha ha, nhưng hấn là người tốt đây nè." Hàn Tiêu cười nói.

"Cũng không phải sao." Hồ chương quỳ cảm thán nói: "Đầu năm nay, người tốt cũng không nhiều rồi."

Hàn Tiêu nhìn nhìn Phong Tuyết Tinh, lại hỏi: "Chương quỳ kia còn nhớ rõ hấn về sau hướng phương hướng nào đi đấy sao?"

"Khi đó Xích Long cốc còn không có bị yêu thú triệt để chiếm lĩnh, người của triều đình cũng thường xuyên phái ra võ giả tới thanh đường, bởi vậy hấn là tiếp tục đi tới, tiến vào Xích Long cốc rồi."

"Nha." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, cùng Diệp Huyền cùng Phong Tuyết Tinh trao đổi rồi cái ánh mắt, thân nhiên nói: "Com nước xong xuôi, nạp cốc."

...

Xích Long cây kê mộc thừa thốt, quái thạch đá lờm chờm, nhìn về phía trên hung hình ác trạng.

Vừa mới đạt được một ít về tin tức của chồng, bởi vậy, Phong Tuyết Tinh vành mắt vẫn đang có chút đỏ lên, Hàn Tiêu nhìn xem trong nội tâm không đành lòng, an ủi: "Kỳ thật hấn đều đã đi rồi bảy năm rồi, người đã sớm đã làm xong xấu nhất quyết định a?"

Phong Tuyết Tinh nghẹn ngào lấy "Ân" rồi một tiếng.

"Cái kia nếu đã tìm được hấn thì tốt..."

Không đợi Hàn Tiêu nói xong, Diệp Huyền liền nhẹ nhàng kéo tay áo của hấn, thấp giọng nói: "Công tử, người không thể cho Phong tỷ tỷ chứa chút nhi hi vọng nha."

"Hào hảo hảo." Hàn Tiêu nhún vai, "Ta không nói, ta không nói đã thành a."

Dù sao Hàn Tiêu đối với Xích Long cốc có bí mật gì hứng thú không lớn, hơn nữa cổ này bà chủ cũng sẽ không đổi gả cho hấn, hấn không cần phải như vậy để bụng.

Tìm người chết nha, đáng lo đến lúc đó tùy tiện tìm được một bộ xương khô, cứng rắn nói là Phong Tuyết Tinh trạng phu thì tốt rồi chứ sao.

Âm lãnh gió núi gào thét mà qua, Phong Tuyết Tinh vừa mới ra chút ít mồ hôi, bị gió thổi qua, nhịn không được toàn thân run rùng mình một cái.

Hàn Tiêu theo túi càn khôn bên trong lấy ra một kiện trường bào, đưa tới, "Cho người chó cùng đến, đội một lát có thể không chỉ có gió lạnh, còn có nắng thứ đây này!"

Lộ phía trước có một giong suối nhỏ, bọn hấn đạp trên thạch đầu, nhảy qua bờ bên kia, cuối cùng một tảng đá cùng bên cạnh bờ khoảng cách xa hơn một chút rồi chút ít, Hàn Tiêu không chút nghĩ ngợi, trực tiếp bắt lấy Phong Tuyết Tinh tay, dùng sức kéo một phát, mang theo nạng nhảy tới.

Bị nam tử xa lạ bỗng nhiên giữ chặt bàn tay như ngọc trắng, Phong Tuyết Tinh lộ ra có chút bối rối, nhìn xem Hàn Tiêu, cắn cắn đôi môi mềm mại.

Hàn Tiêu cũng không phải có chủ tâm chiếm nàng tiện nghi, cũng không có để ý ánh mắt của nàng.

Nhắc tới tâm tư của nữ nhân tự là kỳ quái, dùng Diệp Huyền khinh công, bay bỗng có thể nhảy qua ra, nhưng nàng vẫn đứng ở bên cạnh bờ tảng đá kia lên, không nên Hàn Tiêu cũng kéo nàng một bả.

Hàn Tiêu bắt đắc dĩ, trực tiếp thò tay một sao, ôm Diệp Huyền eo thon, đem nàng ôm lấy.

"Người nha đầu ngốc này." Hàn Tiêu thò tay tại nàng tiểu Quỳnh trên mũi nhẹ nhàng một phong, "Sức ghen vẫn còn lớn."

Bỗng nhiên, Hàn Tiêu trong nội tâm mãnh liệt sinh cảnh giác, nhìn lại, chỉ thấy một đạo đường kẻ xám, dán mặt đất, thẳng tắp hướng phía Phong Tuyết Tinh bắn tới.

Cái kia đường kẻ xám đến quá nhanh, vị trí lại thấp, rất khó bị người phát hiện.

Bất quá Hàn Tiêu há lại người bình thường, trực tiếp rút ra Phần Tịch, mặc kệ mọi việc, một kiếm hung hăng chém xuống.

"Keng!"

Kim thiết nảy ra chỉ tiếng vang lên.

Tại đây suýt xảy ra tai nạn sắp, đem cái kia đường kẻ xám hung hăng đánh bay rồi đi ra ngoài.

Chỉ là, Hàn Tiêu lại hoảng sợ phát hiện, Phần Tịch kiếm trên lưỡi kiếm, cùng cái kia đường kẻ xám giao đụng địa phương, rõ ràng có chút đỏ lên thoáng một phát.

Giống như là bị nhiệt độ cao hỏa diễm nóng bỏng qua tựa như.

Hỏa diễm thuộc tính Phần Tịch kiếm, rõ ràng còn sẽ bị nóng đỏ?

Có thể nghĩ, đạo kia đường kẻ xám ẩn chứa độ ẩm, sẽ là kinh khủng cỡ nào!

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Hạp Hỏa Xà

Đường kẻ xám rơi xuống đất, Hàn Tiêu trong tay Phần Tịch rung động, lập lòe khởi một đạo màu đỏ sậm hào quang, một nhảy dựng lên, đuổi theo đạo kia đường kẻ xám, hung hăng phách trăm mà xuống.

"Keng!"

Lại là một tiếng vang thật lớn, cái kia đường kẻ xám ra sức uốn éo, tại sắc bén vô cùng Phần Tịch dưới thân kiếm, đứng là không gãy không ngừng, khiến nó đào thoát đi ra ngoài.

Hàn Tiêu mí mắt một hồi kinh hoàng, bởi vì chính mình rõ ràng không có thức dục Tà Long chi hỏa, nhưng Phần Tịch kiếm trên lưỡi kiếm, rõ ràng xuất hiện mảng lớn màu đỏ sậm hào quang.

Rút kiếm xem xét, cách hai gò má còn có hai thước, đã cảm thấy một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt.

"Tốt một đầu hỏa diễm thuộc tính yêu xà!" Hàn Tiêu cười ha ha một tiếng, nếu là lấy cái này đầu yêu xà yêu đan, khẳng định so cái khác cái gì loạn thất bát tao (*) yêu thú đối với chính mình tăng muốn lớn.

Lần này tới Xích Long cốc, cũng là chuyển đi này không tệ rồi.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh.

Cái kia hỏa xà thân hình xoay mình chuyển, lần nữa điện xạ mà ra, sức sinh này mang thù được rất, lúc này đây mục tiêu, thẳng tắp nhắm ngay Hàn Tiêu.

Hàn Tiêu dẫn kiếm vừa đỡ, vung kiếm đâm xuất đầy trời kiếm khí, cùng cái kia hỏa xà chiến đến một chỗ.

Diệp Huyền tắc thì vội vàng lùi kéo Phong Tuyết Tình lui ra phía sau, miễn cho bị Hàn Tiêu kiếm khí cho đã ngộ thương.

"Huyết Liên kiếm ca!"

Hàn Tiêu trong mắt hàn mang lóe lên, huyết sắc kiếm khí, phủ thiên cái địa mang tất cả ra.

Cái kia hỏa xà thân hình tuy nhiên linh hoạt, nhưng vẫn là bị mấy đạo kiếm khí đánh trúng, phát ra một tiếng thê lương tru lên, trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất.

Lúc này, hỏa xà đã có kinh nghiệm, không dám lại cứng rắn chiến, mà là suu suu vận vẹo vài cái, dĩ nhiên xa xa bỏ chạy.

Diệp Huyền lúc này mang theo Phong Tuyết Tình nhảy đi qua, về mặt kinh ngạc mà hỏi thăm "Công tử, cái kia là vật gì?"

"Là một con rắn, một đầu có thập phần khủng bố nhiệt độ cao hỏa diễm hỏa xà." Hàn Tiêu trong mắt hiện lên một vòng vẻ hưng phấn, hẳn cũng không định buông tha cái kia xà.

Cái kia xà độ ẩm đã cao, tốc độ vừa nhanh, hơn nữa còn là mình đồng da sắt, đao thương bất nhập, chỉ sợ là tầm thường Hóa Nguyên cảnh võ giả cũng không nhất định làm gì được rồi nó.

Hàn Tiêu nhìn kỹ trên mặt đất cái kia đường kẻ xám, nguyên lai đó là cái kia hỏa xà bò sát qua địa phương, cỏ cây, cát đá đều bị đốt trụi, những cái...kia màu xám trắng cây cỏ, nhẹ nhàng rụng một cái tựa biến thành màu xám bột phấn, đúng là tại trong tích tắc đã bị lửa đốt sáng trở thành tro, liền thiêu đốt cũng không kịp.

Diệp Huyền đôi mắt dễ thương lóe lên, hoảng sợ nói: "Ta nhớ ra rồi, sư tôn đã từng cho ta một vốn yêu thú tập tranh ảnh tư liệu, loại này xà giống như gọi là Hạp Hỏa Xà."

"Truyền thuyết đây là một loại dùng Địa Hỏa là thức ăn dị chủng, độ ẩm cực cao, chính là đức kiếm sư yêu nhất, bằng vào loại này dị chủng, hóa thiết dụng kim, đỉnh đến thượng hơn mười người Hóa Nguyên cảnh cường giả liên hợp thức dục đan hỏa đây này." Diệp Huyền nhủ cái mũi nhỏ, tiếp tục nói: "Bất quá tốt như loại này Hạp Hỏa Xà đã tuyệt tích rồi mấy ngàn năm rồi, không nghĩ tới tại Xích Long cốc có một đầu."

"Khó trách nơi đây gọi Xích Long cốc." Hàn Tiêu bỗng nhiên kịp phản ứng, "Hẳn là có người bài kiến rồi cái này đầu hỏa xà, cho nên mới đặt tên là Xích Long cốc a."

Phong Tuyết Tình sau khi nghe xong, thân thể mềm mại chấn động mạnh một cái, gắt gao nắm rồi nắm đấm, đốt ngón tay có chút trắng bệch.

Cái chỗ này, bảy năm trước đã kêu Xích Long cốc rồi, nếu như trượng phu của hân bảy năm con đường phía trước qua thời điểm gặp cái kia Hạp Hỏa Xà lời mà nói..., chỉ sợ nhất định là hài cốt không còn rồi.

Phong Tuyết Tình không dám lại nhớ lại, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, lung la lung lay liền muốn té xỉu.

Hàn Tiêu liền bước lên phía trước đỡ lấy nàng, trầm giọng nói: "Yên tâm đi bà chủ, ta cam đoan thay chồng ngươi báo thù. Cái kia Hạp Hỏa Xà vừa mới bị kiếm khí của ta gây thương tích, ta hiện tại đuổi theo ra đi, khẳng định có thể làm thịt nó."

"Ta. . . Ta cũng đi!" Phong Tuyết Tình cắn răng nói.

"Được rồi đó, ngươi chỉ biết kéo ta chân sau." Hàn Tiêu quay đầu lại nhìn về phía Diệp Huyền, đem Phong Tuyết Tình giao cho nàng, ôn nhu nói: "Huyền Nhi, ngươi mang theo bà chủ rời khỏi Xích Long cốc, ta đuổi theo cái kia Hạp Hỏa Xà, chậm nhất buổi sáng ngày mai, chúng ta tại Xích Long cốc bên ngoài trà đình chạm mặt."

"Ân." Diệp Huyền vốn cũng muốn cùng Hàn Tiêu cùng một chỗ khởi hành đấy, không biết làm sao Phong Tuyết Tình hoàn toàn chính xác cần phải có người chăm sóc, nếu không tựa nàng cái kia tiểu thân thể, còn chưa đủ một đầu sói hoang gặm đấy.

Hàn Tiêu thật sâu nhìn Diệp Huyền liếc, dẫn theo Phần Tịch, nhanh chóng đuổi theo ra.

Mới Hàn Tiêu thi triển Huyết Liên kiếm ca, mặc dù không có thức dục Tà Long chi hỏa, nhưng vận hành chính là Tà Long Vạn Hoàng công tu luyện ra nguyên lực, Tà Long hỏa lực, hạng gì bá đạo, căn bản không phải chính là Hạp Hỏa Xà có thể nhẹ nhõm hóa giải đấy, bởi vậy du động bắt đầu chậm không ít.

Hàn Tiêu thi triển Truy Điện thân pháp, dọc theo cỏ cây đốt hủy dấu vết, tuy nhiên nhất thời không có đuổi theo, nhưng cũng không trở thành mất dấu rồi.

Cái kia Hạp Hỏa Xà tựa hồ cũng đã nhận ra có người muốn gây bất lợi cho nó, hoảng sợ như chim sợ cành cong, cũng không khoan thành động, một đường hướng về trên núi phi tốc chạy như điên.

Hàn Tiêu xuyên lâm nhảy khe, thời gian dần qua, sắc trời có chút tối rồi.

Chung quanh truyền đến dã thú tru lên thanh âm, gào khóc thảm thiết, làm cho người da đầu từng con run lên.

Dựa vào yếu ớt ánh trăng, Hàn Tiêu một đường đuổi theo ra, đi thẳng tới rồi trên đỉnh núi.

Chỉ thấy trắng sáng sao thưa, trên đỉnh núi một mảnh cát đá bằng phẳng, đều không có cỏ cây, xa xa có thể chứng kiến một cái cực lớn sơn động, cái kia Hạp Hòa Xà một đầu đụng phải đi vào.

Hàn Tiêu mày kiếm nhéo một cái, đem Phần Tịch kiếm hoành ở trước ngực, ánh mắt nhìn về phía trong động.

Chỉ thấy cái kia cửa động chừng hai người cao trong sơn động, bỗng nhiên sáng lên hai ngọn lục u u "Đèn lồng".

Hàn Tiêu nhẹ kêu một tiếng, cảm thấy nghi hoặc: Trong động có người?

Chỉ là sau một khắc, một cổ tanh hôi chi khí, chậm rãi lan tràn ra, Hàn Tiêu hít sâu một hơi, ngừng thở, từng bước một, hướng về trong sơn động đã đến gần đi qua.

Mới khẽ dựa gần cửa động, Hàn Tiêu lại bỗng dưng cảm giác được trên đỉnh đầu cuồng phong gào thét, đem trên đất đá vụn đều cuốn bắt đầu chuyển động, ọt ọt ọt ọt đều hướng trong sơn động lần đi.

Khó trách trên đỉnh núi một thân cây đều không có, chỉ sợ tất cả đều bị hút tiến ngọn núi này trong động đầu đi.

Hàn Tiêu gắt gao định trụ bước chân, hướng đóng băng bên trong nhìn lại, chỉ thấy cái kia đen kịt đại động, sâu không thấy đáy.

Cuồng phong gào thét, chà xát khoảng chừng nửa chén trà nhỏ thời gian mới lắng xuống.

Hàn Tiêu toàn thân quần áo đều bị xé rách được rách tung toé, thật vất vả cuồng phong dừng lại, hần vội vàng nhắc tới trường kiếm, chuẩn bị đi tìm cái kia Hạp Hòa Xà xui.

Thế nhưng mà, hần vừa buông lỏng một hơi, bên trong cuồng phong bỗng nhiên lại lên, Hàn Tiêu thoáng một phát thất thần, trực tiếp bị đạo kia gió mạnh hút tới.

Hàn Tiêu mí mắt kinh hoàng, quý biết rõ bên trong là vật gì, liền tranh thủ Phần Tịch kiếm hung hăng cắm vào mặt đất, ngăn cản bị cuồng phong hút vào sơn động tốc độ.

Chỉ là, hần mãnh liệt ngăn đầu, lập tức sợ hãi kêu lên một cái.

Lúc này hần cùng với cái kia hai ngọn "Đèn lồng" khoảng cách chỉ có ba trượng không đến, có thể tình tường chứng kiến, cái kia ở đâu là cái gì lục chao đèn bằng vải lụa lung, rõ ràng là hai khóa cực lớn tròn mắt, ló ra sâu kín Lục Quang.

—— đây rõ ràng là một đôi xà nhân!

Nguyên lai, đang ở đó trong sơn động, khoảng cách Hàn Tiêu chưa đủ ba trượng địa phương, chiếm cứ một đầu đại xà.

Chỉ là một khóa đầu rắn, cùng với Hàn Tiêu toàn bộ người bình thường lớn nhỏ. Mới cửa động cái kia đạo cuồng phong, có lẽ tựu là đại xà hơi thở tạo thành đây.

"Móa nó, khó trách cái kia Hạp Hòa Xà bị thương chỗ nào cũng không đi, trực tiếp tới nơi này, cảm tình tốt cái này một lớn một nhỏ là đối với tốt cơ hữu!"

Hàn Tiêu mày kiếm nhảy lên, cái này đầu đại xà cùng mới Hạp Hòa Xà đồng dạng, đều là tứ cấp yêu thú, tương đương với Hóa Nguyên cảnh cấp bậc tu luyện giả.

Bạn đang đọc truyện *Phần Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Phong Hỏa song xà

Đại xà cực lớn, có chút hơi thở, dẫn tới cương phong phản phạt.

Con rắn nhỏ nóng bỏng, hòa điểm như lửa đốt, đem trọn sơn động núi đá, nường đến cùng dung nham bình thường vô cùng lo lắng.

Cái này hai cái xà Phong hỏa thuộc tính phối hợp, cơ hồ có thể nói là như cá gặp nước, Phong gặp hỏa mà doanh, hỏa ngộ phong : gặp gió mà trướng, khó trách chúng có thể trở thành một đôi "Tốt cơ hữu" !

Hàn Tiêu nguyên lực tuy nhiên không đạt tới Hóa Nguyên cảnh, nhưng lại nương tựa theo bản thân Tà Long khí tức, thoáng rung động ở cái kia đại xà, cái kia đại xà mới không có trực tiếp một ngụm cắn răng đến.

Giờ phút này, đại xà một đôi lực u u trông mắt nhìn thẳng Hàn Tiêu, hiện lên một tia nghi hoặc.

Bởi vì nó cảm nhận được một loại đến từ chính huyết mạch áp chế.

Giống như đối phương là bách thú chi Vương, khiến nó có một loại thần phục tại hân dưới chân xúc động.

"Hi!"

Đại xà phun màu đỏ tươi lưỡi, cực lớn đầu lâu quơ quơ, xua tán về này "Buồn cười" ý niệm, miệng rộng mở ra, hơi thở chi lực, lần nữa xoáy lên dữ dằn cương phong, muốn đem Hàn Tiêu hút vào trong bụng.

Hàn Tiêu ở đâu có thể làm cho nó thực hiện được, dưới chân một điểm, chợt quát lên: "Huyết Liên kiếm ca!"

Phản Tịch trên thân kiếm, đỏ sậm hào quang lập loè mà lên, nhan sắc âm đạm, lại ảm ảm như có tiếng long ngâm truyền ra.

Ngay tại lúc đó, trong cơ thể Tà Long Phản Thiên luân một hồi nổ vang, Tà Long khí tức mang tất cả ra.

Đại xà cùng Hạp Hỏa Xà đồng thời cảm nhận được về này huyết mạch đạt được áp chế càng phát ra nồng đậm, tinh thần một hồi hoảng hốt, rõ ràng bắt đầu sinh thoái ý.

Bất quá, cái này một lớn một nhỏ hai cái xà dù sao cũng là Phong Hỏa tương sinh, lại là tại sơn động loại này nhỏ hẹp địa phương khai chiến, cả tòa núi động tràn ngập nóng rực cụ điểm cuồng phong, đem Hàn Tiêu lửa đốt sáng được có chút đầy bụi đất, y phục trên người cũng bị đốt trọi rồi nhiều chỗ.

"Bạo cho ta!" Hàn Tiêu ăn hết quát, Phản Tịch trên thân kiếm đỏ sậm hào quang bắt đầu khởi động, cuồng bạo kiếm khí, tràn ra một đóa huyết sắc hoa sen giống như, cánh sen hết lần này tới lần khác bạo nổ tung ra.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong khoảng thời gian ngắn, cả tòa núi động, giống như là mấy vạn tấn hỏa được đồng thời bạo tạc nổ tung giống như, đá vụn bay loạn, bụi mù cuộn cuộn, nường theo lấy dữ dằn cuồng phong cùng hùng hực Liệt Diễm, một đóa cực lớn mây hình nấm bay lên.

Sơn động, tạc băng rồi!

Tựa hồ là cảm nhận được Hàn Tiêu kinh người lực phá hoại, một lớn một nhỏ hai cái xà liếc nhau, Hạp Hỏa Xà lập tức quán quanh tại đại xà trên người, "Oanh" thoáng một phát, trực tiếp đụng vào đồng đá vụn bên trong một cái trong động đất.

"Còn muốn chạy?" Hàn Tiêu cười lạnh một tiếng, niết động thủ bí quyết, thi triển Âm Dương Thổ Động Thuật, trực tiếp tại thổ nhưỡng bên trong du bắt đầu chuyển động.

Đại xà không nghĩ tới Hàn Tiêu rõ ràng còn sẽ động thổ, lập tức dọa được không nhẹ, cực lớn đuôi rắn điên cuồng vung vẩy, hung hăng hướng về Hàn Tiêu mạnh mẽ đập đi qua.

Hàn Tiêu đem Phản Tịch kiếm vũ được kín không kể hồ, kiếm khí xuyên thấu thổ nhưỡng, hung hăng chém vào đại xà trên người.

Keng!

Kiếm khí chém xuống, chỉ là tại đại xà cái đuôi thượng lưu lại một đạo bạch ngân, rõ ràng lông tóc không tổn hao gì.

Hàn Tiêu trong nội tâm hoảng hốt, cái này đầu đại xà da dày thịt béo trình độ, còn muốn tại Hạp Hỏa Xà phía trên.

Chỉ thấy đại xà tiếp tục hướng về động đất ở trong chỗ sâu du động, Hàn Tiêu đụng vào trong động đất, thi triển Truy Điện thân pháp liền muốn đuổi theo.

Đột nhiên cảm nhận được một đạo bóng xám bọc lấy sóng nhiệt điện xạ mà đến, không phải Hạp Hỏa Xà hay là cái gì?

Hàn Tiêu mày kiếm nhảy lên, nào dám khiến nó cận thân, mạnh mẽ về phía trước bỏ nhào về phía trước, hoàn cánh tay ôm lấy đại xà vĩ tiêm, mãnh liệt vừa dùng lực, rõ ràng cứ thế mà túm ở cái kia cuồng phong đại xà!

Đại xà chính du động lấy, đột nhiên thân thể xiết chặt, tránh rời vài cái rõ ràng vùng không thoát, mạnh mẽ hất lên cái đuôi, chỉ nghe "Két" một tiếng, núi lở đá nứt, bất quá Hàn Tiêu thi triển Thổ Động Thuật, thân thể đụng vào nham thạch, như nhập không có gì, tay trái gắt gao ôm đuôi rắn không phóng, tay phải vung vẩy Phần Tịch, hung hăng phách trăm xuất từng đạo nóng bỏng kiếm khí, chém vào cái kia đại xà NGAO NGAO kêu to.

"Rống!"

Đại xà điên cuồng gào thét, đuôi rắn loạn vung, Hàn Tiêu tuy nhiên không bị đất đá va chạm, lại cảm thấy hai mắt sao Kim ứa ra, trước mắt thành tình nhanh như điện chớp bình thường xoay tròn, quả thực so ngồi xe cáp treo còn đã ghiền!

Cùng lúc đó, Hạp Hỏa Xà cũng không có nhân rồi, tại đây hẹp dài trong động đất, đứng là nó thỏa thích phát huy nơi tốt.

Chỉ thấy thân thể hần như là một đạo màu xám kích điện, trong mắt nhúc nhích huyết sắc ma troi, hung lệ phun lưỡi rắn, hung hăng hướng Hàn Tiêu bắn đi qua.

Kháo đắc cận rồi, Hàn Tiêu trơ mắt nhìn xem chung quanh thổ nhưỡng nhanh chóng biến thành màu trắng tiêu tro, mạnh mẽ nuốt nhỏ nước miếng, nhắc chân trụ là một cước, hung hăng đạp tới, đem Hạp Hỏa Xà mạnh mẽ đá bay.

Mà gan bàn chân chỗ, vừa rồi đạp đến Hạp Hỏa Xà địa phương, đã thiêu ra một cái cháy đen đại động.

Hàn Tiêu chỉ cảm thấy bàn chân vốn là nóng lên, sau đó nóng rực khí tức nhanh chóng khuếch tán, dọa đến nổi ngay cả bề bộn đem giày cũng cho đá bay rồi.

Hắn tuy nhiên không đến mức bị Hạp Hỏa Xà nhiệt độ cao bỏng chết, nhưng y phục của hắn cùng chân cọng lông có thể không chịu nổi cao như thế ôn.

Hắn cũng không có nhân rồi không có việc gì "Đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch" thói quen.

Ai ngờ sau một khắc, làm cho người há hốc mồm một màn xuất hiện!

Cái kia Hạp Hỏa Xà rõ ràng không có công kích hắn, ngược lại vẫn còn Hàn Tiêu đá bay bò cạp phụ cận rơi xuống, đem giày cuốn lấy, đem đầu gom góp đi qua hít hà, có lẽ là nó thấp xuống thân thể độ ẩm, có thể mặc dù là như thế này, cái con kia giày hay là trong nháy mắt trụ hóa thành tro tàn.

Hàn Tiêu đồng tử co rút lại, giờ mới hiểu được nguyên lai cái kia Hạp Hỏa Xà là thứ mắt trợn, hoàn toàn là dựa vào lấy mùi săn mồi đấy.

Hàn Tiêu trông mắt "Lăn lông lốc" một chuyến, lập tức nảy ra ý hay.

Chỉ thấy hắn vốn là thu liễm rồi toàn thân khí tức, sau đó bàn tay mạnh mẽ vừa dùng lực, hung hăng tùm ở đại xà vĩ tiêm, toàn thân long lực bạo động mà ra, được ăn cả ngã về không, đem đại xà dùng sức hất lên, hung hăng đâm vào rồi nham trên vách đá.

Trên thực tế, đây là Hàn Tiêu tấn thăng đến rồi Long Khí cảnh về sau, lần thứ nhất thi triển long lực!

Người bình thường Ngưng Khí cảnh, ngưng tụ nguyên khí tăng lên tu vi, mà Hàn Tiêu lại bởi vì Tà Long truyền thừa, cần ngưng tụ Long khí mới có thể tăng lên. Bởi vậy, ngoại khí hải tu luyện đến Long Khí cảnh nhất trọng về sau, vẫn không có lại đột phá đã qua.

Mà ở Vũ Chiêu Vương trong mộ, trong cơ thể hắn Thái Cổ Tà Long cắn nuốt một khóa Bát Hoang Hỏa Long châu về sau, tựa hồ lại đã nhận được một đám Long khí, trải qua trong khoảng thời gian này luyện hóa, hắn ngoại khí hải cảnh giới, rốt cục có chỗ đột phá, nhưng lại trực tiếp đạt đến Long Khí cảnh đệ ngũ trọng tình trạng.

Giờ phút này, hắn thúc dục ngoại khí hải nội bá đạo Long khí chi lực, chỉ luận mạn lực lời mà nói..., còn nếu so với Ngưng Mạch đỉnh phong nội khí hải càng tăng kinh khủng!

"NGAO!"

Đại xà đầu nhập vào thạch bích, lửa giận lập tức tuôn ra, thân thể mạnh mẽ sụp đổ thẳng, đem đầu theo nham thạch bên trong rút ra, hung dữ quay đầu lại, giương dữ tợn miệng khổng lồ, xà thân thể ngược lại cuốn, hướng phía Hàn Tiêu hung hăng há miệng cắn tới.

Hàn Tiêu khoe miệng treo lên một vòng đường cong, chân trái ra sức đạp một cái, đem giày hướng phía đại xà trong miệng hung hăng đá bay qua.

Đại xà không rõ ràng cho lắm, há miệng liền cắn.

Mà đang ở trong chớp mắt, cái kia Hạp Hỏa Xà người được cùng vừa rồi cái con kia giày đồng dạng "Quen thuộc cách điều chế, nguyên lai hương vị", lập tức lại hóa thành một đạo kích điện, công tắc mà ra.

Mục tiêu, trực chỉ Hàn Tiêu cái con kia thói giày.

Hàn Tiêu nhiều hứng thú nhìn qua giày của mình.

Theo thượng xem, có một há to mồm, thôn thiên phê địa bình thường cắn xuống; theo nhìn xuống, có một đạo màu xám kích điện, những nơi đi qua, đất đá tiêu tro. , tăn ra nóng rực hỏa lực.

"Rống!"

Đại xà tức thì nóng giận, thể xông quá mãnh liệt, một ngụm cắn xuống đi, đem cái con kia giãy, ngay tiếp theo Hạp Hỏa Xà, cùng nhau nuốt vào trong miệng.

Nhất thời gian, một cỗ nóng rực lực lượng, từ miệng trong bộc phát ra đến.

Điểm chết người nhất chính là, nó tự nhiên mà vậy phóng thích hơi thở, rõ ràng đem Hạp Hỏa Xà hút vào rồi phản búng.

"Rống!"

Tê tâm liệt phế tiếng kêu thảm thiết vang vọng thiên địa.

Hàn Tiêu vội vàng buông ra đại xà đuôi rắn, thúc dục Thổ Độn Thuật, lập tức chạy ra khỏi lòng đất, phủ đến mặt đất về sau, lại thi triển Truy Điện thân pháp, lui lại rồi mấy trăm trượng về sau, mới dám xa xa nhìn phía đỉnh núi phương hướng.

Ầm ầm!

Chỉ thấy tại đỉnh núi núi, một mảnh ánh sáng màu đỏ phóng lên trời, một đầu tăng cuộn cuộn, kéo dài mấy trăm trượng Hỏa Long chiếu sáng cũng kiêu.

Nguyên lai là cái kia đại xà bị Hạp Hỏa Xà nhen nhóm, toàn bộ thiêu đốt lên.

Theo chỗ xem, chỉ thấy đại xà bị cháy sạch nẫu được không ngừng bắn lên nhảy lên, trong lúc đó mạnh mẽ nhảy chồm, rõ ràng theo đỉnh núi thẳng tắp vọt xuống tới.

Nhìn xem tư thế, tựa hồ là muốn tìm Hàn Tiêu đồng quy vu tận!

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Xích Hỏa Kim Phong

"Bà mẹ nó!"

Hàn Tiêu sợ hãi sắp chết phản công, trực tiếp ngự kiếm bay lên trời, mạnh mẽ nhảy lên xuất mấy trăm trượng có hơn.

Ai ngờ cái kia cháy sạch nẫu được như cùng một căn ngư dầu ngọn nến tựa như đại xà cùng hấn sát bên người mà qua, đã phá núi liệt thạch đụng hạ son, "Oanh" một tiếng, vào rồi dưới núi một tòa trong hàn đàm.

Hơi nước bốc hơi, một cỗ kỳ quái hương khí tràn ngập ra đến.

Hàn Tiêu Ngự kiếm rơi xuống không trung, thò tay đẩy ra trước mắt sương mù, chỉ thấy hàn đàm đã triệt để bốc hơi khô, nhưng lại bị oanh xuất một cái cực lớn hố sâu.

Tại hố trung tâm, nhưng không thấy cái kia Cự Xà, chỉ có một cây màu đỏ trường thương!

Hàn Tiêu neho mắt, tại Âm Dương quý thuật bên trong, hoàn toàn chính xác có ghi lại, trong truyền thuyết linh xà dị thú có thể hóa thành tuyệt thế kỳ Binh, mà cái này đối với Phong Hỏa song xà, biến thành trường thương, có lẽ mang theo Phong Hỏa hai chủng thuộc tính mới đúng.

Hàn Tiêu nhảy xuống cái kia cực lớn hố, thò tay đem cái kia cán ăn màu vàng trường thương rút lên, mới vừa ra tay, một cỗ nóng rực khí tức, xông lên đầu.

Trong cơ thể, Tà Long Phân Thiên luân kịch liệt chấn động lên, giống như là lúc trước gặp được Phân Tịch kiếm đồng dạng, trở nên vô cùng hưng phấn.

"Tốt bảo bối!" Hàn Tiêu giờ lên trường thương, cẩn thận đánh giá liếc.

Cái thanh này trường thương ước chừng một trượng ba thước, toàn thân đỏ thẫm, báng thương thượng có hai cái xà hình điêu khắc, trông rất sống động.

tản ra làm cho người tim đập nhanh khí tức.

Xúc tu sờ ở phía trên, hơi có chút nóng bỏng.

Chuyển động báng thương, từ trên cao đi xuống có một đạo lưu kim y hết chữ nhỏ: Xích Hỏa Kim Phong.

Đột nhiên, chỉ thấy một đạo bóng đen, theo chân núi nhảy lên lên, tựa cùng một đạo màu đen tia chớp giống như, hướng phía hàn đàm phương hướng, điện xạ mà ra.

Hàn Tiêu Tân sinh cảnh giác, mạnh mẽ quay đầu lại nhìn lại.

Cái kia thân ảnh thoáng mập ra, đúng là lệ Long Sơn xuống, Xích Long cốc bên ngoài cái kia gian trà đình chủ tiệm!

"Hắc hắc, Hồ chương quỹ, công phu khá tốt nha." Hàn Tiêu ý vị thâm trường hướng Hồ chương quỹ nở nụ cười.

"Nguyên lai người đã sớm đã nhìn ra?" Hồ chương quỹ vững vàng đã rơi vào hàn đàm đối diện bên cạnh bờ, có chút kinh ngạc nhìn Hàn Tiêu liếc, nhìn qua trong tay hắn Xích Hỏa Kim Phong thương, ngửa mặt lên trời dữ tợn phá lên cười.

"Ha ha ha. . . Mười năm rồi!" Hồ chương quỹ trong mắt hiện lên vô cùng tham lam ánh mắt, "Ta vì cái thanh này Xích Hỏa Kim Phong, ngủ đông, ở ẩn tại đây điều không sót bay liệng địa phương trọn vẹn mười năm rồi, hôm nay, nó rốt cục đã luyện thành, rốt cục đã luyện thành!"

"Từ nay về sau, ta lợi dụng này trường thương, quét ngang thiên hạ, ai dám không theo?" Hồ chương quỹ gất gao nhìn thẳng Hàn Tiêu, dữ tợn hí-khà-zzz rống lên, "Cho ta, mau đưa giao nó cho ta!"

"Hắc hắc." Hàn Tiêu đem Xích Hỏa Kim Phong cầm chặt, nhếch miệng cười nói: "Cây thương này luyện thành, với người có nửa xu quan hệ sao? Người tại nơi này ẩn núp rồi mười năm đều không làm mất Phong Hỏa song xà, nói rõ người cùng nó không có duyên phận, hiện tại Phong Hỏa song xà là ta giết!"

Hàn Tiêu đem thân thương rung động, nhảy lên nhảy ra hồ, đã rơi vào bên cạnh bờ, ngạo nghễ cười nói: "Cây thương này, từ giờ trở đi, tựa cùng ta ta họ Hàn rồi!"

Có thể dẫn tới Tà Long Phần Thiên luân cùng một chỗ cộng minh đồ vật, chỉ sợ sẽ không so với chính mình Phần Tịch kiếm chênh lệch cái gì.

Nếu là sẽ đem cái này cán Xích Hỏa Kim Phong thương dùng Tà Long chi hỏa dung luyện một phen, hắc hắc, vậy thì tiểu bò cái chồng cây chuối, ngu ngơ so ngất trời rồi!

Hàn Tiêu bỗng nhiên trong đầu tưởng tượng về sau chính mình dưới chân ngự kiếm, tay cầm trường thương đấu tranh với thiên nhiên tráng cảnh, mẹ đấy, quả thực hùng vĩ quá phong cách.

"Không quan hệ với ta?" Hồ chương quỹ dữ tợn cười ha hả, "Sở hữu tất cả qua lại nơi đây người đi đường, đều là ta đưa cho cái này đối với yêu thú huyết thực, không có ta nuôi chúng, lại để cho bọn hắn thôn phệ nhân loại huyết nhục tinh hoa, chúng sao có thể nhanh như vậy tấn thăng làm tứ cấp yêu thú?"

Hàn Tiêu mày kiếm nhíu một cái, thì ra là thế, nguyên lai vậy đối với yêu xà, lại là Hồ chương quỹ dường đi ra đấy!

Khó trách hắn tại cốc bên ngoài mở cửa tiệm, trên núi yêu xà lại không tìm hắn phiền toái.

Khó trách hắn muốn mai danh ẩn tích, ẩn dấu thực lực ở tại vực này thâm sơn cùng cốc chi địa.

Hắn tại cốc bên ngoài trông coi cái này đối với yêu xà, lừa gạt qua lại người đi đường tiến vào Xích Long cốc, chính là vì cho yêu xà tiền đưa huyết thực!

"Phát rồi!" Hàn Tiêu Nộ hỏa tuôn ra, cái này Hồ chương quỹ vì thúc đẩy sinh trưởng cái thanh này Xích Hỏa Kim Phong luyện thành, từng ấy năm tới nay như vậy, chỉ sợ không biết hại chết bao nhiêu người vô tội tánh mạng rồi.

"Hừ hừ." Hồ chương quỹ ngửa mặt lên trời cười ha hả, "Đem Xích Hỏa Kim Phong cho ta, ta có thể cân nhắc tha cho người khỏi chết!"

"Như vậy, cùng ta cùng đi cái vị kia Phong cô nương trượng phu, người thật đúng bái kiến?" Hàn Tiêu lạnh giọng hỏi.

"Tự nhiên là thật đấy." Hồ chương quỹ âm trầm trầm nở nụ cười, "Bọn hắn cái này đoàn người đến thời điểm, thế nhưng mà trọn vẹn bốn mươi năm mươi cá nhân....! Hắc hắc, so dĩ vãng một tháng qua khách nhân đều nhiều hơn, cái kia một lần, ta cái kia bảo bối xà nhi ăn được có thể hoan rồi, ha ha ha!"

Nhưng vào lúc này, một tảng đá lớn về sau, lao ra hai đạo tịnh lệ thân ảnh.

Đúng là Diệp Huyền cùng Phong Tuyết Tinh hai nữ.

Các nàng vốn đã ra Xích Long cốc, nhưng chứng kiến đại hỏa đốt cháy sơn cốc, lại nhìn không được có chút bận tâm, Diệp Huyền đúng là vẫn còn không yên lòng, mang theo Phong Tuyết Tinh lại đi vòng vào rồi trở về.

Thật vừa đúng lúc, tịt đã nghe được Hàn Tiêu vừa mới cùng Hồ chương quỹ đối thoại.

Giờ phút này, Phong Tuyết Tinh sắc mặt thâm trắng như tờ giấy, nàng nguyên lai tưởng rằng trượng phu chết ở miệng rắn phía dưới, lại không nghĩ rằng yêu thú mặc dù độc, nhưng nhân tâm độc hơn!

"Ngươi tên súc sinh này, ta muốn giết ngươi!"

Lập tức tâm đó, hận ý tràn ngập lồng ngực, nàng một cái con gái yếu ớt, đúng là thần lực gia thân giống như, mạnh mẽ rút ra Diệp Huyền trong tay Ngọc Nữ kiếm, hướng về Hồ chương quỹ hung hăng vùng kiếm bổ tới.

"Đừng đi qua!" Diệp Huyền kinh hô một tiếng, thò tay kéo một phát, nhưng lại đã chậm nửa bước.

"Móa, ngươi cái này ngu xuẩn nữ nhân!" Hàn Tiêu nheo mắt, muốn đem nàng ngăn lại.

Đáng tiếc, Phong Tuyết Tinh cùng Hồ chương quỹ khoảng cách, thật sự thân cận quá.

Còn không đợi Hàn Tiêu xuất thủ, cái kia Hồ chương quỹ đại tay khẽ vẩy, trực tiếp một phát bắt được Phong Tuyết Tinh cầm kiếm cổ tay, nhéo một cái một chuyên, sẽ đem Phong Tuyết Tinh kéo tại trong ngực của mình, Ngọc Nữ kiếm cũng rơi vào trong tay của hắn.

Giờ phút này, hàn mạng lăm lăm Ngọc Nữ kiếm, cứ như vậy gác ở Phong Tuyết Tinh tuyết trắng trên cổ trắng.

"Ta lập lại lần nữa, đem Xích Hóa Kim Phong, giao cho ta!" Hồ chương quỹ khuôn mặt một hồi vận vẹo, nhe răng cười nói: "Nếu không, cái này nững nịu tiểu nương tử, chỉ sợ muốn hương tiêu ngọc vẫn rồi."

Hàn Tiêu trong nội tâm cả kinh, thân hình lóe lên, xuất hiện tại Hồ chương quỹ trước mặt, đỉnh thương đâm một phát, hét lớn: "Ngươi cho ta phóng. . ."

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe "Haizz" một tiếng, cái kia Xích Hóa Kim Phong mũi thương rõ ràng phun ra một đạo hỏa diễm gió lốc, tịt dán Phong Tuyết Tinh phía sau lưng, dùng Hồ chương quỹ bả vai làm trung tâm, mạnh mẽ phong mở.

"Ah!"

Một tiếng thảm thiết tiếng hô, vạch phá bầu trời đêm.

Hàn Tiêu mí mắt mạnh mẽ nhảy dựng, nhưng thời gian cấp bách, không được phép đa tưởng, chỉ thấy thân hình hấn lóe lên, một bả đề lại Phong Tuyết Tinh vai, đem nàng kéo đi qua.

Nhưng mà như vậy sao trong một giây lát, Phong Tuyết Tinh sau lưng quần áo cũng đã triệt để đốt thành rồi tro, lộ ra nường đến có chút đỏ bừng mỹ lưng.

Hàn Tiêu đem nàng ôm vào trong ngực, ánh mắt nhìn hướng Hồ chương quỹ, trong lúc nhất thời, cả kinh có chút nói không ra lời.

"Loảng xoảng lang!"

Ngọc Nữ kiếm rơi xuống đất, Hồ chương quỹ thân thể, rõ ràng ở này sao trong khoảng khắc, cháy sạch nầu được chỉ còn lại có tiểu nửa người, sau lưng hắn, một khối cực lớn trên mặt đất, nhiều ra rồi một cái đường kính đạt tới một trượng, biên giới cháy đen hỏ!

Đó là vừa rồi một đám thương kính, xuyên thấu Hồ chương quỹ bả vai về sau, còn sót lại lực lượng chỗ tạc đi ra đấy.

Một thương chi uy, khủng bố như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Tự gây nghiệt, không thể sống!

Đập phát chết luôn!

Một gã có thể so với Huyền Băng cung chín đại Phong Chủ Hóa Nguyên cảnh cường giả, rõ ràng tại Xích Hóa Kim Phong phía dưới, bị một thương đập

phát chết luôn!

Diệp Huyền cả kinh trưởng thành cái miệng nhỏ nhắn, rung giọng nói: "Công... Công tử, người chừng nào thì trở nên lợi hại như vậy rồi hả?"

Hàn Tiêu đồng dạng có chút trợn mắt há hốc mồm, cái này Xích Họa Kim Phong thương uy lực, thật sự là cường hãn được có chút không hợp thói thường rồi.

"Không! Không! Không!" Hồ chương quỹ tròn mắt muốn nứt, giống như nổi điên cuồng rống lên, trợn mắt nhìn xem thân thể của mình, bị Xích Họa Kim Phong phóng xuất ra hỏa diễm thiêu đốt hầu như không còn, trong mắt hiện lên một tia hối hận, tiếc.

Hàn Tiêu tay trái ôm suy yếu Phong Tuyết Tinh, ánh mắt nhìn thẳng Hồ chương quỹ, âm thanh lạnh lùng nói: "Trời tạo nghiệp chương, vẫn còn có thể vì tự gây nghiệt, không thể sống!"

Cái này Hồ chương quỹ nuôi dưỡng yêu xà, mục đích đúng là bắt bọn nó luyện hóa thành Xích Họa Kim Phong thương, nào biết được cái thanh này tuyệt thế thần Bình vừa xuất thế, cái thứ nhất nhiễm thượng đẳng, tựa là hãn máu tươi của mình.

"Ha ha ha..." Hồ chương quỹ thân thể, tại Xích Họa Kim Phong phía dưới, càng thiêu càng nhỏ, dần dần chỉ còn lại có một cái đầu lâu, ánh mắt của hắn, dần dần bình tĩnh lại.

"Đứng... Không... Lên."

Tại điểm cuối của sinh mệnh một khắc, hắn hoàn toàn tĩnh ngộ, ánh mắt nhìn hướng về phía Phong Tuyết Tinh, nói ra ba chữ kia về sau, đầu lâu cũng bị triệt để đốt cháy hầu như không còn.

Người sắp chết, lời nói cũng thiện.

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, đem Xích Họa Kim Phong cắm trên mặt đất, chợt theo túi càn khôn trong lấy ra một bộ y phục, đem Phong Tuyết Tinh thân thể mềm mại che lại, cúi đầu nhìn về phía Phong Tuyết Tinh, ôn nhu nói: "Bà chủ, cái này, là người muốn đáp án sao?"

"Ta... Ta không biết." Phong Tuyết Tinh thân thể mềm mại, kịch liệt run rẩy, nằm ở Hàn Tiêu trong ngực, nghẹn ngào khóc rống.

Hàn Tiêu có chút bất đắc dĩ, cùng Diệp Huyền rời liếc nhau.

Nhà đầu kia tuy nhiên trong lòng có chút ghen ghét, nhưng Phong Tuyết Tinh hoàn toàn chính xác làm cho người đồng tình, nàng bây giờ, cần một cái bả vai.

...

Sáng sớm tảng sáng, Đông Phương nhà bạch.

Xích Long cốc bên ngoài.

Đi lúc ba người, quý lúc, cũng là ba người. Chỉ có điều tại Hàn Tiêu trong tay, nhiều ra rồi một cây màu vàng rờn rờn thương.

Cốc bên ngoài trà đình lý, chạy đến hai cỗ thi thể.

Đây là Hồ chương quỹ giả nhi tử cùng giả thê tử, có lẽ là dự cảm đến Xích Họa Kim Phong sắp xuất hiện thế, về sau cũng không cần phải tiếp tục lưu lại, liền đem bọn họ đều giết.

"Công tử." Diệp Huyền quay đầu ngẫm lại Hàn Tiêu, mấp máy đôi môi mềm mại, muốn nói lại thôi.

Giờ phút này, Phong Tuyết Tinh đã khóc mệt, tại Hàn Tiêu sau lưng, ngủ thật say.

Hàn Tiêu đưa mắt quét qua, bỗng nhiên tại cái bàn dưới đây, thấy được một bức bức họa cuộn tròn.

Hàn Tiêu đi qua, đem chi nhật lên, triển khai xem xét, trên tấm hình xuất hiện hai cái bóng lưng, một nam một nữ, lẫn nhau dựa sát vào nhau lấy, thoát nhìn thập phần ấm áp.

Tại hình ảnh phải góc dưới, có một loạt chữ: Cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa lâu, trắng như lưỡi câu, tụ tán vài lần ngân hà thu. Sai người buồn, ngày nào hũ, Chúc Nữ Khiên Ngu, muôn đời tình như trước.

Dưới có lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ): Tặng a Tuyết.

A Tuyết, nói có lẽ tựa là Phong Tuyết Tinh rồi.

Cái này bức họa cuộn, họa sĩ cẩn thận, không thua danh gia đại tác. Nếu là phóng tới hắc trên chợ đấu giá, chỉ sợ ít nhất cũng phải sở mười vạn lượng bạc, khó trách sẽ bị Hồ chương quỹ một mực trân tàng lấy.

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, đi ra trà đình, trong tay Xích Hóa Kim Phong thương vung lên, vung ra một đạo hỏa điểm gió lốc, một bả đại hòa, đem cái này tóa tràn đầy tội ác trà đình, đốt tại biển lửa.

Ngắm nghĩ một lát, Hàn Tiêu càng làm cái này bức họa cuốn, cũng cùng nhau ném vào.

"Công tử, người như thế nào bắt nó đốt đi? Không có lẽ trả lại cho Phong tỷ tỷ sao?" Diệp Huyền cắn môi dưới, khó hiểu mà hỏi thăm.

"Trả lại cho nàng? Chẳng lẽ còn muốn một mực nhắc nhở nàng còn có ai tồn có ở đây không?" Hàn Tiêu nhàn nhạt cười cười, "Người chết đã vậy, kẻ sống Trường An. Vị này phong tình vạn chủng bà chủ còn trẻ, còn có rất nhiều mỹ hảo thời gian có thể đi quý trọng đây này."

"Công tử, người..." Diệp Huyền u oán nhìn hẩn liếc, "Người sẽ không đối với Phong tỷ tỷ động ý xấu tư a?"

"..." Hàn Tiêu cái ột một hắc, vẻ mặt phiền muộn, "Huyền Nhi, ta tại trong lòng người tự hào sắc như vậy sao?"

Diệp Huyền thập phần rất nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nhìn qua Hàn Tiêu, hết sức nghiêm túc nhẹ gật đầu, "Àn."

"..." Hàn Tiêu khóc không ra nước mắt, đáng thương nhìn xem Diệp Huyền.

"Phốc phốc." Diệp Huyền hé miệng kiểu cười rộ lên, "Hi hi, công tử, ta trêu chọc người chơi đây này!"

"Tốt người cái xấu nha đầu, lại dám trêu chọc bốn công tử, xem ta không tha cho người!" Hàn Tiêu lưng công Phong Tuyết Tinh, nhưng tốc độ lại nửa điểm không chậm, lóe lên thân liền đem Diệp Huyền ôm vào rồi trong ngực, làm bộ muốn cong nàng giữa.

"Hi hi hi..."

"Ha ha ha..."

...

Thục Xuyên thành.

Thiên Khuyết kiếm điển, chính là là cả tông phái giới lớn nhất thịnh hội, lúc này đây, Tiên Kiếm Môn ngoại trừ xuất ra cung điện kiếm cung cấp thiên hạ hào kiệt thi đấu thể thao tranh đoạt, còn đối ngoại tuyên bố, sẽ tại kiếm điển trong lúc, công bố Tiên Kiếm Môn một ít tu luyện công pháp cùng tâm đắc.

Căn cứ có tiện nghi không chiếm là vương bát đần nguyên tắc, cơ hồ sở hữu tất cả môn phái đều chen chúc tới.

Đương nhiên, trận này kiếm điển, sẽ tại Tiên Kiếm Môn Thiên Môn Phong cử hành, bất quá khoảng cách kiếm điển tổ chức còn có không sai biệt lắm một tháng thời gian, bởi vậy Tiên Kiếm Môn còn không có đối với bên ngoài cởi mở sơn môn.

Mà Thiên Môn dưới đỉnh lớn nhất Thục Xuyên thành, là được rồi tông phái giới giang hồ hào khách đám bọn họ tạm thời chỗ đặt chân.

Giờ phút này, Thục Xuyên thành ở trong, có thể nói là tiếng người huyền ảo, phố lớn ngõ nhỏ phía trên, khắp nơi có thể thấy được lưng công đủ loại Kỳ Môn binh khí võ giả. Cái này tại ngày xưa là chưa bao giờ từng thấy qua đấy.

Nhiều người túm tụm, trực tiếp làm cho Thục Xuyên thành nội đại khách sạn nhỏ, đều chật ních, thậm chí liền kho cùi đã thành rồi có chút "Nổi tiếng" chỗ nằm rồi.

Dù sao có không ít người Vi Ngôn nhẹ, thực lực thấp tông môn, chỉ có thể ở thành bên ngoài cắm trại dã ngoại ngủ ngoài trời.

Mà có một chỗ, lại đơn độc ngoại lệ.

Đó chính là Tiên Kiếm Môn tại Thục Xuyên thành nội lớn nhất sản nghiệp, Thiên Kiếm Các.

Cái này Thiên Kiếm Các, nhất định phải bằng vào danh thiếp mới có thể đi vào, có tư cách vào nhập trong đó tông môn, đều không ngoại lệ, đều là nhất lưu đã ngoài tông môn.

Giờ phút này, tại đây Thiên Kiếm Các phía dưới ba tầng, tụ tập đầy đến từ từng cái nhất lưu tông môn Tam đại đệ tử, những điều này đều là bị tông môn tuyển ra thanh niên tài俊, cũng không tham dự tranh đoạt cung điện kiếm, chỉ là tới được thêm kiến thức đấy.

Mà ở tầng thứ tư cùng tầng thứ năm, cái kia đều là các đại tông môn trưởng lão cấp bậc nhân vật mới có tư cách vào ở đấy.

Lúc này, đầu hành lang bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, một gã Tiên Kiếm Môn đưa tin đệ tử vội vàng chạy tới Thiên Kiếm Các tầng thứ năm trong nghị sự đại sảnh, vừa chạy vừa cao giọng bẩm báo nói: "Huyền Băng cung một các cao thủ đã đến thành bên ngoài, lập tức tự đã tới rồi!"

Toàn trường lập tức "Xôn xao" nhưng một mảnh, Huyền Băng cung tại phía xa Tây Vực, bởi vậy tới chậm một chút, bất quá làm vì tông phái giới Tam đại cự đầu một trong, tự tính ra được chậm thêm, với tư cách lão minh hữu Tiên Kiếm Môn, cũng hay là sẽ cho bọn hắn dự lưu tốt gian phòng đấy.

Nhưng lại phải là tốt nhất phòng trên!

Nghe được tin tức này, Tam đại đệ tử tụ tập khu vực, thoáng cái tụ nổ tung rồi.

"Oa, Huyền Băng cung người tốt cuộc đã tới!"

"Huyền Băng cung người, khó được đến Trung Nguyên đại địa một lần, lần này cuối cùng có thể chiêm ngưỡng thoáng một phát Huyền Băng cung cao thủ phong thái rồi."

...

Đối với tông phái giới "Tam đại cự đầu" tông môn một trong Huyền Băng cung, cơ hồ không có gì người dám nói huyền thuyên. Hơn nữa Huyền Băng cung qua nhiều năm như vậy, chống cự Ngoại Vực tà ma, toàn bộ Đại Vũ vương triều tông phái giới võ giả đều là rõ như ban ngày đây.

"Nghe nói lần này thế nhưng mà chín đại Phong Chủ bên trong trẻ tuổi nhất Thu Uyển Vận đại biểu Huyền Băng cung đến đây đoạt kiếm, không biết nàng có phải thật vậy hay không cùng trong truyền thuyết cái kia sao... Như vậy... Hắc hắc..." Một gã thiếu niên thiếu lấy lông mi, hắc hắc quái nở nụ cười.

Có người thấy hân sự hãi rụt rè, lớn tiếng cười nói: "Xinh đẹp như vậy vậy sao? Ha ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Tề tụ Thục Xuyên

Thục Xuyên thành, Thiên Kiếm Các.

Đang ở đó chút ít Tam đại đệ tử đám bọn họ cao giọng đàm luận Thu Uyển Vận mỹ mạo lúc, bỗng nhiên có người cả kinh kêu lên: "Này! Mọi người dừng cãi rồi, Huyền Băng cung người, đã đến!"

Mọi người nghe tiếng, đồng loạt hướng về ngoài cửa sổ nhìn lại.

Quả nhiên, ở dưới mặt trời hắt hắt trên đường phố, một gã anh tuấn nam tử cùng một gã tuyệt sắc giai nhân, dẫn một chuyến thiếu niên áo trắng thiếu nữ chậm rãi mà đến. Bên đường người đi đường nhao nhao mở ra con đường, ngừng chân nhìn qua nhóm này Tây Vực khách đến thăm, trong mắt tràn đầy kính ngưỡng chỉ sắc.

Tam đại Thánh môn, không chỉ ý nghĩa tông phái giới Thái Đầu, cũng là Huyền Linh đại lục trong chính thức bá chủ. Hơn nữa tự Vũ Chiêu Vương về sau, triều đình sự suy thoái, không còn có tư cách cùng Tam đại Thánh môn đánh đồng rồi.

Hơn mười người tư thế hiên ngang trẻ tuổi tuấn kiệt đi trong đám người, lộ ra đặc biệt chú mục.

Ngẩng đầu phía trước anh tuấn nam tử, chính là Huyền Băng cung chín đại Phong Chủ bên trong xếp hạng thứ tám Trích Tinh Phong Phong Chủ, Diệp Kinh Lôi.

Tại bên cạnh của hắn, đi theo một gã lựa mòng che mặt tuyệt đại nữ tử, tuy nhiên bị lựa mòng che lại dung mạo, nhưng cái kia tuyết trắng dưới váy dài, thướt tha tư thái, nhưng như cũ lại để cho con người làm ra chi hoa mắt, lộ ra một đôi thanh tịnh đôi mắt sáng, câu nhân tâm phách. Thần bí và Thanh Nhã đồ trang sức trang nhã, không mang theo một tia hạt bụi.

Chỉ nhìn nàng còn chưa triển lộ khuôn mặt, bằng vào cái kia hoàn mỹ dáng người cũng đã chinh phục ánh mắt mọi người.

Nàng một đường Đinh Đinh mà đến, đem sở hữu tất cả nam tử, thậm chí là nữ tử tiếng lòng đều giữ chặt rồi. Như thế tuyệt mỹ mà lại khí chất xuất trần nữ tử, quả thực tụ cùng Cửu Thiên huyền nữ hạ phạm.

Có người thấp giọng lầm bầm nói: "Tuyệt Trần Tiên Tử Thu Uyển Vận. . . Đến rồi!"

Nhưng, mọi người cảm thấy thất vọng chính là, Huyền Băng cung người, cũng không có vào ở Thiên Kiếm Các, một mực theo đường đi, hướng về thành nam đi đến.

Đường đi cái kia đầu, đột nhiên chạy ra một gã phú thương cách ăn mặc trung niên nhân, mang theo vài tên đầy tớ nhỏ, cung kính chạy ra đón chào.

"Kẻ hèn này Mộ Tuyết trang trang chủ Vương Hàn Tự, cung kính bồi tiếp hai vị Phong Chủ đã lâu." Trung niên nhân chấp tay thi lễ nói: "Mộ Tuyết trang đã quét dọn xong tất, mời hai vị Phong Chủ đi giá tiền về trước."

Diệp Kinh Lôi hướng hần khẽ gật đầu, nói: "Ân, vất vả Vương trang chủ rồi."

Nói xong, lại quay đầu lại hướng phía sau lưng các đệ tử khua tay nói: "Đi thôi, Mộ Tuyết trang là ta Huyền Băng cung tại Thục Xuyên thành sản nghiệp, cái này trận chúng ta sẽ tạm thời ở trong trang."

Trong đám người, một gã lưng đeo trường kiếm thiếu niên nhéo nhéo trên bờ vai cái thanh kia hần quang lăm lăm bảo kiếm, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Không biết đại ca có thể hay không cũng tham gia lần này Thiên Khuyết kiếm điện."

"Người nói là Hàn Tiêu sao?" Tại bên cạnh hần, một gã xinh đẹp khả nhân thiếu nữ vênh lên rồi vênh lên miệng, nhử lại cái mũi nhỏ nói: "Ta mới không muốn phải nhìn cái kia đại phôi đàn đây này!"

"Linh nhi, hần nói như thế nào cũng là ta đại ca, người sao có thể nói hần như vậy đây này!" Trương Vân Tường nghiêng đầu nhìn người thiếu nữ kia liếc, hơi có chút không vui nói.

Phong Linh Nhi hừ nhẹ một tiếng, xông hần thề lười, dịu dàng nói: "Hần vốn chính là đại phôi đàn mà!"

Nguyên lai, tại Hàn Tiêu Ly khai mở Huyền Băng cung trong mấy ngày này, tiểu đệ của hần Trương Vân Tường rõ ràng cùng thường thường bị hần đùa giỡn Phong Linh Nhi đi tới cùng một chỗ.

Có lẽ, là vì giữa hai người đều có được cộng đồng chủ đề, "Hàn Tiêu" a.

Tất cả mọi người không có chú ý tới, tại Phong Linh Nhi nâng lên Hàn Tiêu cái tên này thời điểm, đi tuốt ở đằng trước Thu Uyển Vận, thân thể mềm mại nhẹ run lên một cái, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

...

Ngự kiếm Thừa Phong, Hàn Tiêu sự thật đem Phong Tuyết Tinh cái kia nững nịu bà chủ cho đưa về rồi Giang Ninh thành, sau đó mới lại dẫn Diệp Huyền, tiếp tục ra đi, bước lên tiến về trước Thục Xuyên thành hành trình.

Theo Giang Ninh thành tiến về trước Thục Xuyên thành, nếu là cười ngửa, ít nhất cũng phải là hai mươi mấy ngày lộ trình, nhưng ngự kiếm lời mà nói..., thời gian tựu rút ngắn bảy tám lần lần, ngắn ngủn ba ngày, Hàn Tiêu liền dẫn Diệp Huyền đi tới Thục Xuyên thành bên ngoài.

Tính toán thời gian, cùng Thu Vân Phong bọn hần thời gian ước định, không sai biệt lắm còn có mười ngày mới đến đây này.

Mà ở trong mấy ngày này, Hàn Tiêu lại rút sạch đem Quý Trường Phong tiền đưa cho mình "Thác ấn tinh thạch" bên trong tu luyện công pháp cộng hưởng cho Diệp Huyền, hi vọng nàng cũng có thể sớm ngày học hội Ngự Kiếm Thuật.

Đáng tiếc, Ngọc Nữ kiếm tuy là bất phạm, nhưng Diệp Huyền cùng nó lại sừng sốt không có nửa điểm mà cảm ứng, căn bản không cách nào không chế đạt tới ngự kiếm cần thiết "Tâm ý tương thông" trạng thái.

"Ai, Huyền Nhi thật sự là quá ngu ngốc, như thế nào đều học không biết ngự kiếm." Diệp Huyền cắn môi mềm mại, vẻ mặt phiền muộn nói.

"Hắc hắc." Hàn Tiêu mang theo Diệp Huyền chậm rãi hàng roi xuống trong một rừng cây, xông nàng nhếch miệng cười nói: "Không có gì đáng ngại, ta cảm thấy được ôm mỷ nữ ngự kiếm, vô cùng có cảm giác, vô cùng có mặt mũi!"

"Hừ." Diệp Huyền quay đầu lại khoét rồi hần liếc, quyết lấy cái miệng nhỏ nhắn nói: "Nhất định là bởi vì Ngọc Nữ kiếm là nhà của người uyển nhi kiếm, cho nên cố ý khi dễ ta!"

"Uyển vậy? Uyển nhi là ai à?" Hàn Tiêu ra vẻ không biết, giả vờ ngây ngốc.

"Biết rõ còn cố hỏi." Diệp Huyền xem cái kia giả vờ giả vịt bộ dạng tự sinh khí, hừ nhẹ một tiếng, mãnh liệt quay người lại, hướng phía Thục Xuyên thành phương hướng đi đến.

"Tốt Huyền Nhi, người chờ một chút ta nha." Hàn Tiêu bước nhanh đuổi tới, thấp phần tự giác nắm lên ngọc thủ của nàng, hắc hắc nở nụ cười.

Rất nhanh, hai người liền đi vào rồi Thục Xuyên thành trong.

Chỉ thấy trên đường cái, hối hả, chật ních rồi tông phái giới giang hồ hào khách, cả đám đều kéo đao đại kiếm, mặt mũi tràn đầy đều là sát khí.

Đương nhiên, những điều này đều là một ít không có thực lực đồ ăn gà, mới cần giả trang ra một bộ hung hãn bộ dáng để cho người khác sợ người. Người có thực lực, trên cơ bản đều là khí tức nội liễm, biểu hiện ra hòa hòa khí khí, nhưng chỉ cần vừa động thủ, một đầu ngón tay có thể bóp chết người.

Diệp Huyền lông mày kẻ đen hơi nhíu, nhìn về phía Hàn Tiêu, "Công tử, chúng ta chỉ sợ tìm không thấy phòng khách, đại ca bọn hần nói Thiên Kiếm

Các, chỉ sợ sớm đã trụ đây đi à nha?"

Hàn Tiêu cũng không nghĩ tới Thực Xuyên thành sẽ như vậy kín người hết chỗ, chỉ thấy đối diện nghênh đón một cái cúi đầu suy tư sự tình gì đàn ông trung niên, bề ngoài nhã nhặn, thoạt nhìn man dễ tiếp xúc bộ dạng, liền tiến lên đem hắn gọi lại, âm giọng hỏi: "Vị đại ca kia, xin hỏi một chút Thiên Kiếm Các như thế nào đi à?"

Trung niên hán tử kia bị người ngăn lại, vẻ mặt khó chịu ngẩng lên đầu nhìn Hàn Tiêu liếc, tức giận nói: "Làm gì vậy? Tự ngươi như vậy còn muốn leo lên Thiên Kiếm Các? Đừng nằm mơ ban ngày rồi! Bỏ đi bỏ đi, đừng cản lấy lão tử, lão tử vội vàng đầu rồi, từng phút đồng hồ mấy trăm vạn cao thấp!"

Hàn Tiêu mày kiếm hơi nhíu, có chút không vui mà hỏi thăm: "Làm sao vậy? Thiên Kiếm Các đây ngập khách rồi hả?"

"Đây?" Đàn ông trung niên cười lên ha hả, "Toàn bộ Thực Xuyên thành, tự thuộc Thiên Kiếm Các nhất trông trái rồi!"

Nói xong, cái này đàn ông trung niên có chút không kiên nhẫn muốn vượt qua Hàn Tiêu, nhưng vào lúc này, bên cạnh Diệp Huyền tiến lên hai bước, giọng dịu dàng hỏi: "Đã không có đây, tại sao lại nói chúng ta không có thể vào ở Thiên Kiếm Các đâu này?"

Trung niên hán tử kia vừa nhìn thấy Diệp Huyền khuynh thành tuyệt sắc, lập tức ngừng người tại chỗ, con mắt đều xem thẳng.

Hàn Tiêu hung hăng tại trên bả vai hắn vỗ một cái, lớn tiếng nói: "Hèn mọn bị ồ đại thúc, ngươi ngược lại là trả lời thoáng một phát ah!"

"Khục khục." Đàn ông trung niên cái này mới hồi phục tinh thần lại, xem hai người bọn họ trai tài gái sắc, khí chất bất phàm, hơn nữa Diệp Huyền cảnh giới còn tương đương khủng bố, hoàn toàn không cách nào nhìn thấu, thoáng cái tự mình bạch đối phương chỉ sợ là tương đương có thân phận Chủ.

Hắn vội vàng lau đi khóe miệng chảy nước miếng, cúi người gật đầu cười nói: "Tiểu nhân Ngô Tài Nguyên, nhị vị là vừa tới Thực Xuyên thành a?"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Thực Sơn phái!

Thực Xuyên thành, thành nam, Mộ Tuyết trang.

Huyền Băng cùng một chuyến này người ở bên trong, tổng cộng có mười hai người, ngoại trừ Diệp Kinh Lôi cùng Thu Uyển Vận lĩnh đội, còn lại Cửu Phong, từng người phái ra kiệt xuất nhất một gã đệ tử đến đây.

Đương nhiên, Hàn Tiêu chỗ Thiên Mạc phong bởi vì "Không người kế tục", cũng không phái người.

Mà ngọn núi chính Băng Phách phong, cùng với Thu Uyển Vận tuyệt trần Phong, tắc thì phái ra hai gã đệ tử, cộng lại tổng cộng là mười hai người.

Đáng nhắc tới chính là, cùng Hàn Tiêu có tương đương sâu "Ăn tết (quá tiết)" chương môn chi tử Khương Thần cũng tới, cùng với hắn "Tình nhân cũ" Tô Cần, cũng cùng theo một lúc đến rồi.

Một đoàn người đi theo Mộ Tuyết trang chủ vượt qua một đầu phồn hoa ăn cướp, đi vào thành nam một mảnh u tĩnh rừng cây, một tòa chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn trang viên, liền ánh vào mọi người tầm mắt.

Đá hoa cương trải thành đại tới nhất trí thông hướng trang viên đại môn, hai bên cao ngất cây bạch quả ngân hạnh cây chính tề hiện lên liệt, hoàn cảnh lộ ra đặc biệt thanh tĩnh ưu nhã.

Ngoài cửa lớn có hai tòa uy mãnh sư tử bằng đá, trên bậc thang sớm có đầy tớ nhỏ cùng nha hoàn xin đợi đã lâu.

Đi theo Phong Linh Nhi mở to một đôi đôi mắt đẹp bốn phía nhìn quanh, cười hi hi lôi kéo Thu Uyển Vận ống tay áo, dịu dàng nói: "Sư tôn, cái này Mộ Tuyết trang hoàn cảnh còn rất không sai mà! Hi hi..."

Thu Uyển Vận quay đầu lại trừng nàng liếc, nha đầu kia chơi tính quá nặng, luyện công còn phải dễ dàng lấy lừa gạt lấy mới bằng lòng cố gắng vài ngày, muốn không phải là của nàng tư chất quả thực không kém, lúc này đây cũng không tới phiên nàng cùng theo một lúc tới tham gia Thiên Nguyệt kiếm điển rồi.

Rất nhanh, Mộ Tuyết trang chủ tự phái đầy tớ nhỏ bọn nha hoàn dẫn một đoàn người từng người dần xếp tốt.

Thu Uyên Vận cùng Phong Linh Nhi tại một gian gấp nước tiểu uyển ở lại, cửa hiên bên ngoài là xanh um tươi tốt vườn hoa, trăm hoa đua nở, hương khí hợp lòng người.

Trở lại phòng ngủ, Thu Uyên Vận ngồi một mình ở trang điểm kính trước, chậm rãi cởi xuống cái khăn che mặt, nhìn qua kính trong tuyệt sắc dung nhan, trong đầu lại quanh quẩn lấy một cái vĩnh viễn không cách nào phai mờ thân ảnh.

Phong Linh Nhi sớm thành thói quen sự tôn của mình đối với tấm gương ngấn người, nhu thuận ngồi ở sau lưng nàng, dùng lược thay nàng sửa sang lại mái tóc.

"Hi hi, sự tôn, ta đã nói nha, tự coi như người che mặt, những cái...kia xú nam nhân còn không phải cùng dạng nhìn xem người ngấn người."

Thu Uyên Vận quay đầu lại liếc nàng một cái, sáng giọng: "Tự người nha đầu kia nói nhiều, vậy người gia vân Tường ca ca cũng là xú nam nhân roài."

Phong Linh Nhi khuôn mặt ửng đỏ, cái mũi nhỏ có chút nhú một cái, nói: "Ta mới không thích cái kia đại đồ đàn đây này! Hần so Hàn Tiêu cái kia đại phôi đàn còn có thể ác, cùng cái Mộc Đầu đầu tựa như, hừ! Ta chán ghét hẳn!"

Thu Uyên Vận nghe được "Hàn Tiêu" hai chữ, thân thể mềm mại khẽ run lên, quay đầu lại nhìn qua kính trong chính mình, trong nội tâm âm thầm khích lệ chính mình nói: Sẽ không đâu, đây chẳng qua là một giấc mộng mà thôi.

Tiểu tử này nửa năm qua, nàng tổng là như thế này "Lừa gạt" chính mình, nhưng cũng luôn quên không được đêm hôm đó, quên không được cái kia tà mị không bị trời buộc thân ảnh màu tím.

Thu Uyên Vận than nhẹ một tiếng, bỗng nhiên đứng lên, quay đầu lại thân nhiên nói: "Linh nhi, người đi chuẩn bị một chút, trong chốc lát chúng ta còn muốn đi Thiên Kiếm Các, cùng Tiên Kiếm Môn cùng Đạo Linh tông cao thủ gặp đây này."

"Ừ." Phong Linh Nhi hi hi cười cười, thầm nghĩ trong lòng: Trong chốc lát lại có thể nhìn thấy vân Tường ca ca rồi, hi hi...

...

"Ngô Tài Nguyên?" Hàn Tiêu cố nín cười ý, Ngô Tài Nguyên, không tài nguyên, thằng này, chỉ sợ là cái nghèo kiệt xác.

"Hắc hắc." Cái kia Ngô Tài Nguyên xấu hổ sờ lên cái ót, cũng không né giải thích cái tên này tồn tại, chỉ là ngượng ngừng cười nói: "Vị công tử này, ngài có chỗ không biết, cái này Thiên Kiếm Các nhất định phải nói danh thiếp mới có thể tiến nhập, nhị vị nếu không là nhất lưu tông môn đã ngoài đệ tử, sợ là không vào được đấy."

"Ai nói ta không phải." Hàn Tiêu thốt ra, bỗng nhiên lại nghĩ đến chính mình giống như bị Huyền Băng cung chạy ra, hiện tại chỉ là không tông không phái tán tu mà thôi.

"Vậy ngài là cái đó một môn cao đồ à?" Ngô Tài Nguyên ha ha cười nói.

"Ta là... Liên quan ế gì đến cm này." Hàn Tiêu hừ nhẹ một tiếng, "Dù sao ta đi vào đi là được! Người dẫn ta đi, ta cái này một vạn lượng ngân phiếu, tự là của người rồi. Cho người cái này không tài nguyên, biến thành có tiền hoa!"

Nói xong, Hàn Tiêu trực tiếp theo trong túi quần lấy ra một chồng ngân phiếu, cũng bất kể là mấy vạn hai, dù sao một tia ý thức tự nhét tới.

Trên người hẳn dù sao tự là một chút món tiền nhỏ, đầu to đều tại Diệp Huyền cái kia "Bà quản gia" trên người đây này.

"Ách..." Ngô Tài Nguyên ọt ọt nuốt nhỏ nước miếng, "Công tử, ngài có cái này một vạn lượng, hoàn toàn có thể ở chúng ta Thục Xuyên quận trưởng phủ biệt uyển ah! Tiểu nhân có thể cho ngài dẫn tiến."

"Cho người dẫn đường người tự dẫn đường, chỗ nào nhiều như vậy nói nhảm đâu này?" Hàn Tiêu nhú mày, khó trách thằng này "Không tài nguyên", có nhiều như vậy nói nhảm thời gian, đã sớm làm giàu làm giàu rồi.

Cũng tỷ như kiếp trước ở địa cầu Châu Á có một cái trùm tự từng từng nói qua: Người cần cho mình định một cái tiểu mục tiêu, ví dụ như trước lợi nhuận nó 100 triệu!

Mục tiêu mình xác rồi về sau, ở đâu còn có thể cam lòng (cho) lãng phí thời gian mò mẫm nhiều lần : so so.

"Hảo hảo hảo!" Ngô Tài Nguyên cúi đầu khom lưng đáp ứng xuống, nhưng trong lòng thì thầm nói: Trong chốc lát các người đụng chạm, còn không phải được cầu lấy lão tử mang bọn người đi biệt uyển ỏ đi, hừ!

...

Thiên Kiếm Các ở vào Thục Xuyên thành phồn hoa nhất khu vực, trước cửa đường cái cực rộng, cơ hồ có thể dung nạp bốn cỗ xe ngựa...song song.

Trải qua phồn hoa đường đi, xa xa có thể chứng kiến một tòa khí thế to lớn lầu các đứng sừng ở phía trước.

Ngô Tài Nguyên mang theo Hàn Tiêu mà người xuyên qua phố xá sầm uất, thật vất vả mới chen đến rồi Thiên Kiếm Các cửa chính.

Chỉ thấy mái hiên lầu các đều là dùng gỗ lim dựng, trụ cột xà ngang sức dùng rường cột chạm trổ, xem xét tựa giá trị chế tạo xa xỉ.

Ngoài cửa chính, cao cao bạch ngọc trên thềm đá đứng thẳng sáu gã lưng đeo trường kiếm thiếu niên áo trắng, nguyên một đám khí vũ hiên ngang, canh giữ ở cửa ra vào kiểm tra tiến vào Thiên Kiếm Các khách đến thăm.

Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng, bay thẳng đến đại môn, tùy tiện đi tới, hoàn toàn không thấy rồi thủ vệ cái kia chút ít đệ tử.

"Các hạ chậm đã." Bên phải một gã đáng người cao ráo thiếu niên đi tiến lên đây, có chút chấp tay thi lễ, thân nhiên nói: "Các hạ còn có danh thiếp, là đại biểu cái đó nhất tông, cái đó nhất phái vào ở?"

Hàn Tiêu mày kiếm giương lên, cười vang nói: "Như thế nào? Nhất định phải đại biểu tông môn mới có thể vào ở sao?"

Thiếu niên kia nhẹ gạt đầu, chỉ vào bên cạnh một khối thềm gỗ, thì thầm: "Đúng vậy, không phải nhất lưu môn phái, không được đi vào."

Hàn Tiêu nhếch miệng, ha ha cười nói: "Cái kia còn không đơn giản, ề hèm!"

Hàn Tiêu hắng giọng một cái, rống lớn nói: "Ta tuyên bố, từ hôm nay trở đi, ta Hàn Tiêu liền muốn sáng lập một cái hoàn toàn mới môn phái! Ân... Danh tự đã kêu... Thục Sơn phái!"

"Đúng! Tựa là Thục Sơn phái!" Hàn Tiêu nghiêm trang nói: "Hiện tại ta Thục Sơn phái chính thức thành lập, có phải hay không các người có lẽ cho ta phát một trương danh thiếp nha."

Thủ vệ thiếu niên khóe miệng có chút run rẩy rồi vài cái, sắc mặt trầm xuống, "Xem ra các hạ là có chủ tâm muốn gây hấn nháo sự?"

"Hàn công tử, chúng ta hay là đi thôi." Một bên Ngô Tài Nguyên kéo Hàn Tiêu tay áo, nhẹ giọng thầm nói: "Nơi này là Tiên Kiếm Môn địa bàn, coi như là quận trưởng đại nhân cũng không dám trêu chọc Tiên Kiếm Môn đây."

Hàn Tiêu cái ót một hắc, hất lên tay áo, hung hăng trừng cái kia Ngô Tài Nguyên liếc: "Thằng này sạch sẽ cho mình cần!"

Quả nhiên, Ngô Tài Nguyên cái kia vài câu xì xào bàn tán, tự nhiên không thể gạt được Tiên Kiếm Môn đệ tử, lúc này mặt lạnh lùng nói: "Mời nhanh chóng ly khai!"

"Móa nó, bốn chương môn cùng Mạnh Phi đã hẹn ở tại Thiên Kiếm Các gặp, các người ai dám ngăn cản ta thoáng một phát thử xem?" Hàn Tiêu hét lớn một tiếng, một cỗ bá đạo bề ngỗ khí tức, cuồng quyền mà ra.

Nhất thời gian, trên trận tất cả mọi người, trong nội tâm đều là rung mình!

Bạn đang đọc truyện *Phân Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Thiên Kiếm Các!

"Bốn chương môn ước định cùng Mạnh Phi ở chỗ này gặp mặt, như thế nào, có phải hay không các người muốn đem tổ sư gia cũng ngăn cản ở ngoài cửa à?"

Hàn Tiêu lời nói, lễ thẳng khí hùng, hơn nữa Tà Long khí tức áp chế, thoáng cái sẽ đem sáu gã thủ vệ Tiên Kiếm Môn đệ tử trấn trụ.

Mạnh Phi là ai?

Đây chính là bọn hán Tiên Kiếm Môn thái thượng trưởng lão, hiện giữ chương môn sư thúc!

Nhưng vào lúc này, đầu hàng lang truyền đến hét lớn một tiếng, "Lớn mật! Ai là dám gọi thẳng ta Tiên Kiếm Môn thái thượng trưởng lão tục danh!"

Chỉ thấy một gã này kiếm mắt sáng thanh niên theo Thiên Kiếm Các nội bước đi thông thả xuống dưới, tuy nhiên trong tay không có cầm kiếm, nhưng hán toàn thân lại mang theo một cỗ lãnh lạnh kiếm khí.

Người này, vậy mà cũng là một gã kiếm đạo cao thủ!

Tiên Kiếm Môn không hổ là Huyền Linh đại lục kiếm thuật chính tông, người này thanh niên niên kỷ sẽ không vượt qua hai mươi lăm tuổi, nhưng rõ ràng có thể đặt chân kiếm đạo.

Đương nhiên, kiếm đạo của hắn trình độ tại Hàn Tiêu xem ra, nhược được cũng có chút đáng thương, nhiều lắm là xem như một cái trấn áp đồng cấp võ giả thủ đoạn, còn không cách nào làm cho hắn đạt tới vượt cấp tác chiến thực lực.

Mà Hàn Tiêu, hẳn nhưng có thể đơn thuần bằng vào kiếm thuật, trấn áp một ít hơi yếu Hóa Nguyên cảnh sơ kỳ võ giả.

Hàn Tiêu mày kiếm nhảy lên, ha ha cười nói: "Mạnh lão đại môn phái, quả nhiên là nhân tài đông đúc, vị tiểu huynh đệ này xưng hô như thế nào à?"

Diệp Huyền gắt gao cắn đôi môi mềm mại, cố nén cười ý, công tử niên kỷ cũng không quá đáng mới là mười tám tuổi, rõ ràng hô một cái hơn hai mươi tuổi người "Tiểu huynh đệ", loại này thối không biết xấu hổ sự tình, đoán chừng cũng chỉ có công tử mới có thể làm ra được rồi.

Cái kia đạo bước đi ra thanh niên, chính là Tiên Kiếm Môn bên trong Tam đại đệ tử thập đại phong vân nhân vật xếp hạng thứ ba thanh niên Tuấn Ngạn Triệu Truyền Bản, thực lực so về bốn môn Trương Nhược Hư cũng chỉ là kém một bậc mà thôi.

Chỉ thấy cái kia Triệu Truyền Bản từ đầu đến chân tinh tế đánh giá Hàn Tiêu một bên, thấy thế nào, đối phương cũng chỉ là một cái Ngưng Khí ngũ trọng tồn tại, nhưng vừa rồi cổ khí thế kia, rõ ràng giống như là bay lượn trên chín tầng trời Thần Long chứa tế giống như, làm cho người lưng lạnh cả người.

Hắn không khỏi nghĩ đến, có chút sống rồi mấy trăm năm, lại có thuật trú nhan lão quái vật, tựu ưa thích giả trang non đi thông đồng tiểu cô nương.

Hơn nữa Hàn Tiêu dám gọi thẳng Mạnh Phi tục danh, còn mở miệng một tiếng "Mạnh lão đại" gọi, trong lòng của hắn, không khỏi sẽ tin thêm vài phần.

Có lẽ trước mắt cái này áo tím thiếu niên, thật đúng là một vị "Lão tiền bối" đây này.

Triệu Truyền Bản hít sâu một hơi, mặt sắc mặt ngưng trọng nói: "Tại hạ Tiên Kiếm Môn Tam đại đệ tử Triệu Truyền Bản, không biết tiền bối. . . Xưng hô như thế nào?"

Hàn Tiêu bày làm ra một bộ "Coi như ngươi biết nói". bộ dáng, nhẹ gật đầu, giả vờ giả vịt nói: "Bồn chừng môn chính là Thục Sơn phái Hàn Tiêu, với các ngươi tổ sư gia chính là thành anh em kết bái hảo huynh đệ!"

"Hiện tại, các ngươi còn muốn ngăn ta sao?"

Hàn Tiêu ánh mắt quét về phía tứ phương, ánh mắt không giận mà uy, tại hắn "Bá Vương Khí" ảnh hưởng xuống, rõ ràng không ai dám đứng ra nói nửa cái "Không" chữ.

Triệu Truyền Bản trong nội tâm tuy có chút ít hoài nghi, nhưng Hàn Tiêu cái loại này "Thâm bất khả trắc" khí thế, lại bắt hắn cho hù dọa rồi, lập tức từ phía sau một gã đệ tử trong tay rút ra ba chi ngọc ký, cung kính đưa cho Hàn Tiêu, nói: "Tiền bối mời ngài vào."

Một bên Ngô Tài Nguyên ánh mắt nhìn qua Hàn Tiêu, trong nội tâm như có mấy trăm vạn đầu Fuck Your Mom gào thét mà qua: Cái này mẹ nó cũng có thể ah!

"Àn." Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, vẫn đang còn muốn "Cây già lên mặt", ưỡn nghiêm mặt nói: "Tiểu huynh đệ, làm phiền ngươi cho ta an bài một cái thanh tịnh trụ sở, ta mỗi đêm đều muốn luyện công đây."

Diệp Huyền nghe xong, khuôn mặt "Vù" đỏ lên, buổi tối luyện công, không cần nghĩ, công tử khẳng định lại muốn muốn cái kia rồi!

Triệu Truyền Bản vẫn đang thập phần cung kính nói: "Tiền bối ngài yên tâm, lầu bốn hướng lên, đều là yên tĩnh chỗ."

"Vậy là tốt rồi." Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền, đi nhanh hướng Tiên Kiếm Các nội đi đến.

"Hàn công tử, ta đây?" Sau lưng cái kia Ngô Tài Nguyên hấp tấp cũng muốn theo vào đi mở mang mắt, được thêm kiến thức, lại bị Hàn Tiêu quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc.

"Cầm ngươi ngân phiếu, có xa lắm không cút cho ta rất xa!"

Hàn Tiêu hừ nhẹ một tiếng, nếu không phải mình hành động nhất lưu, suýt nữa đã bị cái này thành sự không có, bại sự có dư gia hỏa lòi một chết đi được.

Muội đây, chứng kiến hắn cái này không may thức sẽ tới khi!

Ngô Tài Nguyên cuống quýt gật đầu, "Tiểu nhân vậy thì lẩn, công tử ngài đi thông thả ha." Nói xong, thẳng này quả nhiên cũng không quay đầu lại rồi đi rồi.

Chỉ tiếc, mới đi xuất không xa, trong túi quần ngân phiếu đã bị một tên trộm cho trộm đi nha.

Ngô Tài Nguyên, không tài nguyên, một câu thành châm. Thằng này, trời sinh không có phát tài mệnh ah!

Triệu Truyền Bản vẫn đang đứng tại nguyên chỗ, đưa mắt nhìn Hàn Tiêu hai người chậm rãi lên lầu, gặp bóng lưng của bọn hắn biến mất đang xoay tròn cầu thang thời điểm, mới quay đầu lại hướng về một gã Tiên Kiếm Môn đệ tử nói: "Người đi dò tra hẳn đến cùng cái gì chi tiết."

...

Đến rồi lầu hai, Hàn Tiêu tại trên quầy làm tốt rồi thủ tục nhập cư về sau, một gã gã sai vặt liền muốn dẫn lấy hắn về phía sau viện sương phòng.

Hàn Tiêu khoát tay áo, "Ta trước không trở về phòng, người đem cái chìa khóa cho ta là được, chúng ta dùng qua món (ăn) về sau, chính mình tìm đi qua là được."

Nói xong, trực tiếp nắm Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé hướng phía lầu ba đi đến.

Còn chưa đi đến bậc thang, chợt nghe được có người cao giọng hô to: "Thực Sơn phái chương môn, Hàn Tiêu, vào ở Thiên Kiếm Các phòng chữ Thiên phòng!"

Tại lầu ba trong hành lang uống rượu giang hồ hào khách đám bọn họ đều là sững sờ.

Sững sờ trong chớp lát về sau, trong hành lang đột nhiên tạc mở nôi, mọi người đều là nghị luận nhao nhao...mà bắt đầu.

"Mẹ cái gà! Thực Sơn phái? Nghe đều chưa từng nghe qua!"

"Thực Sơn phái? Cái tông phái này giới khi nào lại nhiều ra một cái tên là Thực Sơn phái nhất lưu tông môn rồi hả? Hơn nữa còn là ở phòng chữ Thiên phòng!"

"Chà mẹ nó, là ta cô lậu quả văn sao? Dựa vào cái gì chúng ta Phi Ứng môn chỉ có thể ở phòng chữ Địa nhãn hiệu gian, mà cái kia đồ bỏ Thực Sơn phái nhưng có thể ở phòng chữ Thiên phòng xếp?"

...

Ngồi vào bên trong, có một cái dáng người hơi mập đàn ông trung niên, nghe được "Hàn Tiêu" cái tên này, "PHỐC" một tiếng, sặc ra một ngụm rượu nước, lầm bầm nói: "Chẳng lẽ thật sự là Hàn lão đệ? Hẳn như thế nào đi lên hay sao? Còn tưởng là chương môn rồi hả?"

Tại bên cạnh hắn, có một gã dáng người cơ bắp nam tử ha ha cười nói: "Lão đại tự là lão đại, thật lợi hại! Thực Sơn phái, nghe giống như rất ngưu so bộ dạng nha, không được, ta quyết định muốn lập tức đầu nhập Thực Sơn phái môn hạ!"

"Người dám?" Trung niên hán tử kia hung hăng tại hắn trên trán gõ một cái, "Người tháng trước mới vừa vận bái nhập ta Thanh Vân Môn, hiện tại tự muốn phản bội sư môn, coi chừng lão tử phế đi người!"

Nguyên lai, cái này một béo một gầy, đúng là ngày đó tại Tiểu Thạch Thành gặp được Thanh Vân Môn trưởng lão Đỗ Thuần, cùng với tiểu mao tặc Tây Môn Xuy Lưu.

Cái này Tây Môn Xuy Lưu đi theo Thanh Vân Môn lẫn lộn một hồi về sau, Đỗ Thuần xem nhân phẩm hẳn không xấu, dứt khoát tự thu hắn làm đồ đệ.

Tây Môn Xuy Lưu về mặt đau khổ nói: "Sư phụ, ta không phải ý tứ kia, ai nha, được rồi, không với người giải thích."

Đúng lúc này, mọi người nghe được đầu bậc thang truyền đến một hồi bình tĩnh trầm ổn tiếng bước chân, đồng loạt quay đầu nhìn qua tới.

Chỉ thấy một nam một nữ chậm rãi dạo bước tiến đến, đi đầu một gã áo tím thiếu niên, một bộ thư sinh cách ăn mặc, trong tay vuốt vuốt một bả ngọc phiến, ngón tay phi thường linh hoạt, đem ngọc phiến chơi đùa được phi tốc xoay tròn.

Sau lưng hắn, còn đi theo một gã nàng nịu tuyệt sắc thiếu nữ, một bộ áo trắng hơn tuyết (*), mặt như đào lý, kiều diễm không gì sánh được.

"WOW, lại đây một cái tuyệt sắc mỹ nữ ah!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Ước chiến

"Ha ha! Lão đại, thật là ngươi ah!" Tây Môn Xuy Lư mạnh mẽ theo ngồi vào thượng đứng lên, trơ mặt ra cùng nhau đi lên.

Một bên Đỗ Thuần cũng cười ha ha nói: "Hàn lão đệ, vậy mà thật là ngươi? Ngươi chừng nào thì tự lập môn hộ, còn tưởng là chương môn rồi hả?"

"Lão đại, đại tẩu." Tây Môn Xuy Lư cao hứng reo lên: "Tới tới tới, ngồi bên này!"

Đem làm hấn chứng kiến Diệp Huyền cái kia tuyệt sắc dung nhan thời điểm, khoe miệng hay là nhin không được chảy ra một đạo chảy nước miếng, nhưng rất nhanh lại hút trượt thoáng một phát, thu trở về.

Hàn Tiêu gương mặt trắng không còn chút máu, tại hấn bờ mông núi nhẹ nhàng đập một cước, "Móa nó, trước lên đây cũng không biết đi đón ta, làm hại ta thiếu chút nữa lên không nổi rồi!"

Ngồi ở đại đường thượng du Trường Giang hồ hào khách đám bọn họ không khỏi thất vọng, còn tưởng rằng là cái gì tuyệt thế cao thủ trên đến rồi đâu rồi, lại không nghĩ rằng chỉ là một cái mười mấy tuổi mao đầu tiểu tử, mà là thực lực nhược được đáng thương, mới là Ngưng Khí cảnh.

Bất quá ở bên cạnh hấn tiểu cô nương kia thực lực giống như rất không đơn giản, nhưng lại rất đẹp!

Không thua tông phái giới tử đại mỹ nhân!

Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền bàn tay như ngọc trắng thẳng đi đến Đỗ Thuần chỗ Thanh Vân Môn ngồi vào lên, đã sớm có vài tên Thanh Vân đệ tử cho Hàn Tiêu bọn hấn kéo ra chỗ ngồi, mời hai người tọa hạ : ngồi xuống.

Đỗ Thuần cười mắng: "Tiểu tử ngươi, thật ngu bức ah! Ngươi có thể đừng nói cho ta 'Đại danh đỉnh đỉnh' Thực Sơn phái, tự là ngươi vì thượng Thiên Kiếm Các mới nói bừa đi ra a?"

"Hừ!" Hàn Tiêu lông mi nháy lên, "Nói hươu nói vượn, cái gì gọi là nói bừa đi ra đây, ta Hàn Tiêu một tay sáng lập Thực Sơn phái, về sau nhất định sẽ danh dương thiên hạ, sẽ không so Tam đại Thánh môn chênh lệch cái gì đấy."

Tây Môn Xuy Lư ha ha cười nói: "Lão đại tự là lão đại, làm hại ta đều muốn gia nhập môn phái của ngươi làm phá núi đại đệ rồi!"

"Cút!" Hàn Tiêu vẻ mặt khinh thường, "Ngươi lớn lên quá xấu, người còn hèn mọn bỉ ổi, gia nhập ta Thực Sơn phái chẳng phải là muốn đem ta Thực Sơn tên tuổi làm xấu!"

Tây Môn Xuy Lư cái ót một hắc, khoe miệng co giật, "Lão đại, lâu như vậy không thấy, ngươi dường vừa thấy mặt đã tổn hại ta được rồi, ta..."

Đỗ Thuần thò tay tại Hàn Tiêu Hậu lưng vỗ vỗ, "Tốt rồi tốt rồi, Tiên Kiếm Môn bao nhiêu còn muốn bán ta Thanh Vân Môn vài phần mặt mũi, trong chốc lát người ta hỏi tới, ta sẽ thay ngươi giải vây đấy."

"Phải nhờ đến sao?" Hàn Tiêu nhún vai, "Nói tắt cả, Tiên Kiếm Môn thái thượng trưởng lão là ta thành anh em kết bái hảo huynh đệ."

"Ách..." Đỗ Thuần khoe miệng có chút run rẩy rồi vài cái, thầm nghĩ trong lòng: Ai, tiểu tử này, lâu như vậy không thấy rồi, trang khôi bức ra, hay là nhiều như vậy hành văn lưu thủy, nếu không phải biết rõ hấn là Huyền Băng cung vĩ bố đồ, hại ta muốn thiếu chút nữa sẽ tin rồi!

Đúng lúc này, Diệp Huyền bỗng nhiên lôi kéo Hàn Tiêu một cước, thấp giọng nói: "Công tử, phiền toái đến rồi!"

Hàn Tiêu quay đầu lại nhìn lại, quả nhiên thấy Triệu Truyện Bản đã xa xa đã đi tới, chấp tay cười lạnh nói: "Xem ra, Hàn chương môn nhân duyên không tệ lắm, bằng hữu còn rất Doha!"

Hấn chứng kiến một cái thực lực cực nhược Thanh Vân Môn đệ tử rõ ràng gọi Hàn Tiêu "Đại ca", trong lòng lập tức tự kíp phản ứng, lần này nhất định là bị Hàn Tiêu lừa gạt rồi.

Nghĩ đến chính mình rõ ràng còn quản một cái mười mấy tuổi thiếu niên "Tiền bối", Triệu Truyện Bản chỉ cảm thấy trên mặt một hồi nóng lên.

Quá muốn thật xấu hổ chết người ta rồi!

Hàn Tiêu cười vài đứng lên, chấp tay cười cười, "Tiểu huynh đệ, hành tẩu giang hồ, đương nhiên là nhân duyên trọng yếu nhất rồi. Như thế nào, tiểu huynh đệ tới, có cái gì chỉ giáo sao?"

Diệp Huyền thiếu chút nữa té xui, gắt gao cắn đôi môi mềm mại chăm chăm vào Hàn Tiêu: Cũng đã làm lộ rồi, công tử rõ ràng còn gọi nhân gia tiểu huynh đệ...

"Hàn chương môn!" Triệu Truyện Bản hít sâu một hơi, cổ nện tức giận xúc động, "Nghe nói ngươi là ta Tiên Kiếm Môn sư thúc tổ huynh đệ, chắc hấn bản sự hấn là khá tuyệt vời mới đứng văn bối bất tài, muốn mời Hàn chương môn chỉ giáo một hai!"

Lời vừa nói ra, ngồi đầy ăm ăm cười to.

"Một cái mười mấy tuổi mao đầu tiểu tử, còn Tiên Kiếm Môn lão tổ huynh đệ? Người ta lão tổ tông thấy đều chưa thấy qua người đi!"

"Thật muốn không biết xấu hổ! Loạn trèo quan hệ, cũng không sợ gió lớn đau đầu lưỡi!"

Đỗ Thuần liền bước lên phía trước hoà giải, ha ha cười nói: "Nguyên lai là Triệu thiếu hiệp, ha ha, hiểu lầm, hiểu lầm! Đây là người một nhà, vị này Hàn Tiêu huynh đệ cùng ta cũng là bằng hữu, kính xin Triệu thiếu hiệp cho ta Đỗ một người một cái mặt mũi."

Triệu Truyền Bân vẫn là nho nhã lễ độ cười nói: "Đỗ tiên bối đã hiểu lầm, văn bối chỉ là muốn mời Hàn chương môn chỉ điểm một hai, cũng không hấn ý."

Hàn Tiêu chiếm được hấn một cái lớn như vậy tiện nghi, không hung hăng đánh cho hấn một trận, hấn nuốt không trôi con tức này!

Đỗ Thuần còn muốn lại bộ đồ một lời kéo tình cảm, Hàn Tiêu cũng đã thò tay ngăn cản hấn, xong Triệu Truyền Bân cười nói: "Tiểu huynh đệ thoát nhìn ngược lại là diện mạo bất phàm, căn xương thật tốt, ngày sau nhất định là Tiên Kiếm Môn nhân tài trụ cột. Ta cái này làm tiên bối đây, chỉ điểm người một hai cũng là nên phải đây."

"Như vậy đi." Hàn Tiêu ha ha cười cười, "Không bằng đêm nay ta sao tự ước định cái địa phương, uống mấy chén, sau đó ta lại chỉ điểm một chút người."

"..." Đỗ Thuần thò tay che cái trán, về mặt "Ta không biết người này" biểu lộ.

Cái này muốn trang đại phát đi à nha!

Cái kia Triệu Truyền Bân mặc dù chỉ là Tiên Kiếm Môn Tam đại đệ tử, nhưng một thân thực lực so với hấn cái này Thanh Vân Môn trưởng lão có thể mạnh hơn nhiều, hơn nữa còn là một gã kiếm đạo cường giả.

Hấn mặc dù biết Hàn Tiêu có chút bất phàm, nhưng dù sao tu vi mới chỉ có Ngưng Khí cảnh, tại sao có thể là Triệu Truyền Bân đối thủ? Chớ nói chi là chỉ điểm đối phương rồi.

Ngược lại là Tây Môn Xuy Lưu về mặt hưng phấn mà nhìn xem Hàn Tiêu, trong nội tâm âm thầm đối với Hàn Tiêu giờ ngón tay cái lên: Mẹ đây, hôm nào lão tử cũng muốn như vậy đi 'trang Bức', cảm giác giống như rất thoải mái bộ dạng!

Hấn nhưng lại không biết, có thực lực cái kia gọi 'trang Bức'. Không có thực lực, tự là ngốc so!

Mà cái kia loại công phu mèo quào, đoán chừng còn không có trang hết bức đã bị đánh chết rồi.

"Tốt!" Triệu Truyền Bân cắn răng, cường hành đè xuống lửa giận trong lòng, "Như vậy đêm nay lúc, văn bối ngay tại thành nam mời bên nguyệt hồ, xin đại giá!"

"Dễ nói!" Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, "Một lời đã định, không gặp không về! Bất quá tiểu huynh đệ buổi tối cũng đừng quên mang lên mấy vò rượu ngon ah, đối với thánh luận bàn, không có rượu ngon có thể không làm được."

Triệu Truyền Bân nhẹ gật đầu, "Không có vấn đề. Hàn chương môn ăn được uống tốt, văn bối cáo lui!"

Đang lúc hấn quay người muốn lúc rồi đi, ngoài cửa lại có người hô lớn: "Huỳnh Kiếm minh bát đại kiếm khách, vào ở Thiên Kiếm Các phòng chờ Thiên phòng xếp!"

"Ha ha!" Hàn Tiêu lông mi nhảy lên, "Không nghĩ tới Trương huynh đệ cũng tới, hắc hắc, lần này bằng hữu cũ đều tề tựu rồi."

"Trương sư huynh?" Triệu Truyền Bân đồng tử có chút rụt rụt, có chút kinh ngạc quay đầu lại đi, nhìn Hàn Tiêu liếc: Hấn chẳng lẽ còn nhận thức Trương Nhược Hư Trương sư huynh?

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo mập mập thân ảnh xông lên lầu, chứng kiến bên này Hàn Tiêu, đi nhanh tới, "Hàn huynh đệ, người tới thật là nhanh ah!"

Cái tên mập mập này, dĩ nhiên là là Đạo Linh tông chính là cái kia Từ Thiếu Khanh từ mập mập rồi.

Hàn Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, lại là bảy nam một nữ trèo lên lên lầu, dắt tay nhau mà đến.

Vị kia có tứ đại mỹ nhân danh xưng là "Thúy liễu" Tiết Mộ Quân, tự nhiên hay là chán méo mó theo sát tại Trương Nhược Hư bên người.

Nàng cũng nhìn thấy Hàn Tiêu, lông mày kẻ đen có chút nhíu một cái, quyết miệng nói: "Hừ, thật sự là âm hồn bất tán."

Trương Nhược Hư có chút cười xấu hổ cười, hướng phía Hàn Tiêu chấp tay thi lễ, "Hàn huynh, nhiều ngày không thấy, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ ah!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Gặp lại (thượng)

Nghe được Tiên Kiếm Môn thủ đồ Trương Nhượng Hư rõ ràng cùng Hàn Tiêu chào hỏi, đại đường thượng tất cả mọi người là ngẩn người.

Triệu Truyền Bản càng là nghi hoặc mà hỏi thăm: "Trương sư huynh, người... Người còn nhận thức vị này Hàn chương môn?"

Đỗ Thuần cùng Tây Môn Xuy Lưu cũng sững sờ, Huyền Kiếm minh tại toàn bộ Huyền Linh đại lục tông phái giới thanh danh không nhỏ, Hàn Tiêu rõ ràng có thể cùng bọn họ nhắc lên quan hệ, xem ra mấy tháng này, Hàn Tiêu kết bạn không ít người ah!

Trương Nhượng Hư xem Triệu Truyền Bản sắc mặt có chút kỳ quái, quay đầu lại lại quan sát Hàn Tiêu, nhật cười nhật nói: "Đúng vậy a, ta cùng vị này Hàn huynh đệ thật có chút giao tình, làm sao vậy?"

Triệu Truyền Bản có chút buồn bực, như thế nào chính là một cái Ngưng Khí cảnh võ giả, rõ ràng có thể nhận thức nhiều như vậy Ngưng Mạch cảnh cao thủ, thậm chí liền Tiên Kiếm Môn thủ đồ đều thân thiết gọi hắn một tiếng "Hàn huynh đệ".

"Không có gì..." Triệu Truyền Bản giương mắt nhìn về phía Hàn Tiêu, cắn răng, nắm bắt nắm đấm đã đi ra.

Trương Nhượng Hư tuy nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không có để ý, chỉ là hướng về phía trong hành lang sở hữu tất cả tông phái giới hào khách đám bọn họ chấp tay thi lễ, cất cao giọng nói: "Văn bối Trương Nhượng Hư, bái kiến các vị tiền bối rồi, Tiên Kiếm Môn nếu là có chiêu đãi không chu toàn, kính xin nhiều hơn thứ lỗi!"

Hắn cái này một bộ diễn xuất, tiêu sái không bị trói buộc, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, khiến cho mọi người âm thầm thuyết phục, thầm nghĩ trong lòng cái này Trương Nhượng Hư không hổ là Tiên Kiếm Môn đệ nhất thiên tài, hoàn toàn chính xác khí độ phi phàm.

Đỗ Thuần lời kéo Hàn Tiêu tay áo, thấp giọng hỏi: "Hàn lão đệ, người tại sao biết vị này Trương Nhượng Hư hay sao? Hắn địa vị cũng không nhỏ ah!"

"Ha ha, nói rất dài dòng rồi." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, "Tóm lại quan hệ thật phức tạp đấy."

Diệp Huyền "Phốc phốc" một tiếng, hé miệng nhong nhong cười nói: "Đội Mạnh đại ca, Lương Nhị ca cùng thu Tam ca bọn hắn trở về, cái này quan hệ mới gọi phức tạp đấy này!"

Diệp Huyền thanh âm nói chuyện tuy nhỏ, nhưng nhưng không dấu điểm đi ngang qua sân khấu thượng những Ngưng Mạch đó cao thủ, rồi đi gần đây Tây Môn Xuy Lưu liền bẻ bọn mở miệng hỏi: "Ba vị này đại ca là ai? Là lão đại đại ca sao? Đây chẳng phải là đại ca của ta đại?"

"Ha ha..." Hàn huynh quay đầu lại mặt trắng không còn chút máu, thầm nghĩ trong lòng chính mình thật sự là giao hữu vô ý, về sau nhất định phải đánh bóng rồi con mắt, cũng không thể lại giao loại này hèn mọn bi ối lại hai bức bằng hữu rồi.

"Không có gì không có gì!" Hàn Tiêu sợ bọn họ hỏi lung tung này kia, trực tiếp đặt mông ngồi xuống, nắm lên một căn đùi gà tụu gặm, "Tới tới tới, xa cách từ lâu gặp lại, trước hết uống hân 300 chén lớn mới được!"

Mọi người nhao nhao ngồi xuống, Huyền Kiếm minh tám kiếm khách cùng Tiết Mộ Quân cũng ở bên cạnh một bàn ngồi xuống, không lâu mọi người an vị định ra ra, bắt đầu nói chuyện phiếm nổi lên trong khoảng thời gian này chứng kiến hết thấy.

Đỗ Thuần đem đầu chuyển hướng Hàn Tiêu, cười hắc hắc mắng: "Tiểu tử người gần đây chạy đi đâu, mấy tháng không thấy, liền Huyền Kiếm minh người đều với người xưng huynh gọi đệ, tương đương khó lường ah!"

"Hắc hắc, cũng không có đi chỗ nào." Hàn Tiêu nhếch miệng cười cười, "Tự là đi một chuyến Vụ Khê thành, vừa vặn gặp được Huyền Kiếm minh huynh đệ tại trăm yêu trừ ma, tình huống cụ thể hay là đám bọn hắn so sánh tình huống, người đi hỏi bọn hắn a."

Hàn Tiêu chẳng muốn theo chân bọn họ lãng phí nước miếng, trực tiếp đem chỗ có vấn đề đều đổ cho Trương Nhượng Hư bọn hắn.

Trương Nhượng Hư bọn người không có ngờ tới Hàn Tiêu rõ ràng đến chiêu thức ấy, cái ót một hắc, rơi vào đường cùng, đành phải đơn giản rõ ràng nói tóm tắt nói thoảng một phát tại Vụ Khê thành chứng kiến hết thấy.

Mọi người một hồi thôn thức, đặc biệt là nghe được Viêm Ma xuất thế, mở ra Âm Sát giới môn sự tình, càng là nghe sợ nột da gà.

Bình thường môn phái, cái kia cũng không có học tập đạo thuật cơ hội, gặp được loại này ác quỷ oán linh, chỉ sợ là hân phải chết không thể nghi ngờ.

Hàn Tiêu nghe bọn hán bô bô giết cả buổi, chỉ là phối hợp ăn lấy đùi gà, thỉnh thoảng hướng hành lang cửa vào nhìn xem, nhưng một mực cũng không có ai tiếp tục lên đây, trong nội tâm không khỏi có vài phần thất lạc.

"Hàn lão đệ, ngươi như thế nào giống như rầu rĩ không vui bộ dạng à?" Đỗ Thuần dùng khuỷu tay đụng phải Hàn Tiêu thoáng một phát, "Muốn hay không đi lâu bốn nhìn xem?"

Hàn Tiêu ngẩn người, "Làm gì vậy? Đi lâu bốn làm gì vậy? Lâu bốn đùi gà cùng ăn ngon sao?"

"Ta đây ngược lại không biết." Đỗ Thuần khoe miệng có chút run rẩy rồi vài cái, lại nói: "Đúng rồi, Huyền Băng cùng người không lâu đã tới Thục Xuyên thành, ngươi muốn hay không đi theo trước kia các sư huynh đệ chào hỏi à?"

Hàn Tiêu mí mắt mạnh mà nhảy dựng, bỗng nhiên thoáng một phát đứng lên, "Đến rồi hả? Nàng... Bọn hán đến chỗ nào rồi?"

Đỗ Thuần thấy hán về mặt kích động, ngược lại chậm rì rì nói: "Àn, bọn hán chưa có tới Thiên Kiếm Các, theo dưới lầu trực tiếp đi ngang qua, về phần điểm dừng chân nha, hắc hắc..."

Hàn Tiêu trong nội tâm khẩn trương, có chút phát điên kéo lấy Đỗ Thuần vạt áo, "Ngươi ngược lại là nói mau nha!"

"Ách..." Đỗ Thuần chưa bao giờ thấy qua Hàn Tiêu như thế bối rối, thoáng cái sững sờ ở sáng khoải trang.

Diệp Huyền thấy hán như thế thất thố, vội vàng kéo cánh tay của hán, nói khẽ: "Công tử, ngươi đừng vội, lại để cho Đỗ đại ca từ từ nói nha."

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, buông ra hai tay, hướng về phía Đỗ Thuần áy náy cười cười, "Không có ý tứ, Đỗ lão ca, ta có chút kích động rồi."

Đỗ Thuần cười cười xấu hổ, đang muốn mở miệng, lại nghe bên ngoài có người la lớn: "Tuyệt trần Phong Chủ Thu Uyển Vận, đại biểu Huyền Băng cùng vào ở Thiên Kiếm Các!"

Hàn Tiêu "Vù" thoáng một phát, lần nữa bắn lên.

Đỗ Thuần ngượng ngừng cười nói: "Đến rồi đến rồi, Hàn lão đệ, đồng môn của ngươi đến rồi! Ha ha..."

Diệp Huyền vội vàng kéo lấy Hàn Tiêu ngồi xuống, dùng ánh mắt ra hiệu Hàn Tiêu đừng xằng bậy.

Theo câu kia tiếng la vang lên, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía rồi đầu hành lang, muốn gặp hiểu biết thức vị này "Tuyệt Trần Tiên Tử" Thu Uyển Vận tuyệt thế dung mạo.

"Đát! Đát! Đát!"

Một hồi khinh mạn tiếng bước chân truyền đến, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy một gã phong hoa tuyệt đại nữ tử, mang theo một gã xinh đẹp khả nhân thiếu nữ chậm rãi leo lên rồi tầng thứ ba hành lang.

Đầu tiên đập vào mi mắt đây, là Thu Uyển Vận cái kia một bộ trắng nõn lụa mỏng, che khuất tuyệt mỹ dung nhan, nhưng mà loại này vẫn còn ôm tỷ bà nửa che mặt cảm giác, lại càng làm cho người muốn thấy phương cho.

Nàng mới vừa bước thượng lầu ba, đôi mắt dễ thương ở đây thượng quét qua, đem làm trông thấy một đạo màu tím thân ảnh về sau, thân thể mềm mại run lên bần bật, nhưng lại rút cuộc không cách nào đem ánh mắt dịch chuyển khỏi rồi.

"Hán... Hán đến rồi! Hán thật sự đến rồi!"

Nàng nhéo nhéo đôi bàn tay trắng như phấn, có chút cúi đầu, cặp kia ôn nhu đôi mắt, là như vậy quen thuộc cùng thân thiết.

Hàn Tiêu nội tâm, đồng dạng lẫn mình nổi lên sóng to gió lớn, gắt gao nhìn thẳng Thu Uyển Vận, ngây người tại chỗ.

Nội tâm của hán tại hồ hết, tại gào thét: "Là nàng! Thật là nàng!"

Diệp Huyền ngẩng đầu, nhìn qua Hàn Tiêu thâm tình ánh mắt, trong lòng lập tức xác định, công tử cùng Tiểu sư thúc tầm đó, quả nhiên có không giống quan hệ bình thường.

Mà đi theo Thu Uyển Vận cùng lên lầu Phong Linh Nhi phát hiện sư tôn chợt dừng bước, không khỏi sững sờ một chút, ánh mắt tại trong hành lang nhìn lướt qua, quả nhiên thấy rồi hai đạo thân ảnh quen thuộc.

"Hàn Tiêu! Diệp sư tỷ!" Phong Linh Nhi đưa tay hướng về phía Hàn Tiêu bọn hán vẫy vẫy tay, hi hi nở nụ cười, tuy nhiên nàng luôn mồm đem Hàn Tiêu nể được cái vôi phun máu chó, nói hán là đại phơi đản, bất quá cái này đại phơi đản ngoại trừ đùa giỡn qua nàng vài câu bên ngoài, thật đúng là không có làm qua cái gì cái khác chuyện xấu.

Hàn Tiêu bị nàng như vậy một hô, cái này mới hồi phục tinh thần lại, hít sâu một hơi, chậm rãi đi tới Thu Uyển Vận trước mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đáy lòng tưởng niệm cùng quán quýt si mê, không nói mà rõ.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Gặp lại (hạ)

Thiên Kiếm Các, tầng thứ ba.

Hàn Tiêu bộ pháp, trầm trọng, chậm chạp, từng bước một, đi tới Thu Uyển Vận trước mặt.

Phong Linh Nhi cao hứng reo lên: "Hàn Tiêu, ngươi tại sao lại ở chỗ này à?"

Hàn Tiêu nhưng thật giống như căn bản nhìn không tới Phong Linh Nhi tồn tại giống như, ánh mắt si ngốc nhìn qua Thu Uyển Vận, bờ môi nhúc nhích, ôn nhu hỏi: "Tiểu sư thúc. . . Ngươi gần đây, OK?"

Gần đây, OK?

Thu Uyển Vận có chút giơ lên đạt đến thủ, thật sâu nhìn qua Hàn Tiêu, chớp mấy đôi môi mềm mại, "Khá tốt!"

Nàng cái này ngẩng đầu, vừa vặn gặp được Hàn Tiêu cái kia ôn nhu như nước con ngươi, hai người cái này vừa đối mắt, trong chớp lát, lẫn nhau đều đọc đã hiểu đối phương trong mắt quan tâm, nhu tình, chờ mong, khát vọng. . .

Ánh mắt như vậy, cùng ban đầu ở Thiết Sơn thành bên ngoài, cùng Diệp Huyền gặp lại thời điểm, hạng gì tương tự.

Vị này bị thế tục ánh mắt nâng lên thần đàn thần nữ, kỳ thật cũng chỉ là một cái nữ nhân, một cái cần che chở nữ nhân mà thôi.

Lần nữa gặp lại, là vận mệnh trên cột, hay là thành toàn?

Hai người đều không rõ.

Nhưng tại thời khắc này, đem làm Thu Uyển Vận chứng kiến Hàn Tiêu trong ánh mắt tràn ngập nhu tình thời điểm, nàng đã dứt khoát quyết định, vứt bỏ hết thân phận trói buộc cùng gông xiềng, chỉ nguyện tại Hàn Tiêu bên người, làm một cái tiểu nữ nhân.

Chỉ là như vậy, là đủ rồi!

Ánh mắt hai người, thật lâu tương giao, bốn mắt nhìn nhau, cơ hồ đã dẫn phát một loại khác tầm thường từ trường.

Mà đang ở tất cả mọi người sắp phát giác bọn hắn tầm đó không thể tầm thường so sánh quan hệ lúc, Diệp Huyền bỗng nhiên bước nhanh tiến lên, cười hi hi hỏ: "Tiểu sư thúc, ngài rốt cục tới rồi!"

Bóng trắng lóe lên, Diệp Huyền đã cách trở tại Hàn Tiêu cùng Thu Uyển Vận chính giữa, nắm Thu Uyển Vận bàn tay trắng nõn, làm nũng nói: "Ta cùng công tử, mỗi ngày đều ngóng trông sư thúc cùng mọi người sớm chút đến đây này."

Thu Uyển Vận khuôn mặt hơi đỏ lên, nàng cùng Diệp Huyền tại Huyền Băng Cung thời điểm, tiếp xúc kỳ thật cũng không nhiều, mà Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện làm nũng khoe mẽ, hân mục đích, nàng lòng dạ biết rõ.

Khá tốt trên mặt nàng cái khăn che mặt, che đầy kín này một vòng đỏ bừng, chớp mấy môi, ôn nhu cười nói: "Àn, ta cũng rất muốn xem lại các ngươi đây này."

Hai vị tại Hàn Tiêu sinh mệnh là tối trọng yếu nhất nữ nhân, ánh mắt nhìn nhau, trong mắt đẹp, đều là đã hiện lên một tia khó có thể phát giác khác thường.

Hàn Tiêu đồng dạng mặt già đỏ lên, trong nội tâm âm thầm cảm kích Diệp Huyền cơ trí, nếu không hôm nay, hắn và Thu Uyển Vận tầm đó không thể tầm thường so sánh quan hệ, nhất định sẽ làm cho người ta lời ong tiếng ve.

Hắn ngược lại là không sao cả, nhưng hắn nhất định phải cân nhắc Thu Uyển Vận cảm thụ.

Nhưng vào lúc này, phụ trách cái này tòa Thiên Kiếm Các Triệu Truyền Bản lần nữa đã đi tới, hướng phía Thu Uyển Vận cung kính thi lễ, nói: "Thu Phong Chủ, hai đại Thánh môn cùng các đại nhất lưu tông môn các trưởng lão cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Huyền Băng Cung đại biểu tới chỗ ngồi rồi."

Thu Uyển Vận nhẹ gật đầu, chứng kiến Hàn Tiêu có chút quá mức kích động, thiếu chút nữa đem chánh sự đem quên đi.

Thu Uyển Vận quay đầu lại lại thâm sâu nhìn Hàn Tiêu liếc, liền lại dẫn Phong Linh Nhi, chậm rãi đi lên đi thông tầng thứ tư thang lầu.

Hàn Tiêu cũng muốn cùng nàng cùng tiến lên đi, nhưng không ngờ trên nửa đường giết xuất một cái Triệu Truyền Bản.

Chỉ thấy cái kia Triệu Truyền Bản vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hàn chương môn, lâu bốn là các vị chương môn cùng các trưởng lão nghị sự chỗ, người không có phận sự, không được đi vào."

Hàn Tiêu nhìn qua Thu Uyển Vận thân ảnh dần dần đi xa, biến mất tại hành lang góc rẽ, mày kiếm nhéo một cái, hung hăng trừng Triệu Truyền Bản liếc, hừ lạnh nói: "Hào hảo hảo, ta là người không có phận sự? Ta thể nhưng mà Thục Sơn chương môn! Một ngày nào đó, ta sẽ để cho ngươi tự mình cầu ta đi lên đây!"

Các loại Mạnh lão đại trở về, tựu lại để cho hắn những...này bọn đồ tử đồ tôn xem thật kỹ xem, bổn thiếu gia đến cùng phải hay không người không có phận sự!

...

Thu Uyển Vận đi vào nghị sự đại sảnh, chỉ thấy đại sảnh hai bên đã ngồi hai ba mươi tên Hóa Nguyên cảnh cao thủ, gặp Thu Uyển Vận đi lên, đều là đứng dậy, chấp tay hành lễ, "Ha ha, bạn của Huyền Băng Cung, cuối cùng đến rồi!"

Đang ngồi những người này, đều là còn lại hai đại Thánh môn cùng nhất lưu tông môn đã ngoài chương môn hoặc là cùng chương môn các phái cùng thể hệ đường chủ, trưởng lão các loại tồn tại, nguyên một đám thực lực đều tương đương không kém.

Phòng nghị sự chính giữa, có ba cái ghế, trung tâm một gã, chính là "Tam đại Thánh môn" trong cường đại nhất Tiên Kiếm Môn cường giả, Trịnh Thiếu khôn.

Nghe nói lần này Thiên Khuyết kiếm điển sau khi chấm dứt, vị này Trịnh Thiếu khôn sẽ kế nhiệm chức chương môn.

Bên phải bên cạnh một gã, thì là Đạo Linh tông trưởng lão, đời Sở Nam. Người này một thân đạo bào, đại trong tay áo, tàng đầy các loại lá bùa, nghe nói là Đạo Linh tông nội xuất sắc nhất đạo thuật thiên tài.

Xuất hai người bọn họ bên ngoài, còn có như là Thanh Vân Môn vân thật thượng nhân, Côn Ngô tông chương môn Trần Hi, Thánh Thủy Cung chương môn Tiểu sáng sớm vân...vân, đợi một tý mấy vị nhất lưu tông môn trong nhất nổi tiếng cao thủ đã ở quan tòa.

Thu Uyển Vận cùng bọn họ từng cái hoàn lễ, cuối cùng tại Tiên Kiếm Môn Trịnh Thiếu khôn chỉ dẫn xuống, ngồi xuống trung tâm ba cái ghế xếp có tay vịn bên trái trên ghế ngồi.

Tam đại Thánh môn, chính là tông phái giới tuyệt đối quyền uy, dù cho Thu Uyển Vận đã tới chậm, thuộc về năng vị trí, cũng không người nào có thể rung chuyển.

Tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình về sau, Trịnh Thiếu khôn mới chậm rãi mở miệng nói: "Dem tất cả triệu tập tới, kỳ thật ngoại trừ Thiên Khuyết kiếm điển bên ngoài, còn có một chuyện, là về Viêm Ma đấy."

Đang ngồi mọi người hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên không biết tông phái giới còn có như vậy nhân vật số má.

Đương nhiên, đều là Tam đại Thánh môn Thu Uyển Vận cùng đời Sở Nam nhưng lại như có điều suy nghĩ gật đầu.

Bọn hắn môn hạ đệ tử đều là Huyền Kiếm minh tinh anh, theo Vụ Khê thành sau khi đi ra, bọn hắn cũng đã đem Viêm Ma tin tức hồi bẩm cho tông môn.

"Về cái này Viêm Ma, cụ thể ta cũng vẫn không thể hạ cái gì kết luận, bất quá bổn môn thái thượng trưởng lão đã tiến về trước điều tra, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức. Trước đó thái thượng trưởng lão còn ban bố mệnh lệnh, lại để cho các môn các phái tăng cường giới nghiêm, đặc biệt là tại Thiên Khuyết kiếm điển trong lúc, Viêm Ma rất có thể sẽ thừa dịp loạn trà trộn vào đến."

...

Hàn Tiêu tự nhìn thấy Thu Uyển Vận về sau, một mực tựu không yên lòng, đã ăn xong cơm trưa hơn nửa ngày, hay là cầm chiếc đĩa trên bàn "Soạt soạt" đánh lấy, dù sao nói cái gì tựu là chết lại lấy không đi.

Diệp Huyền không cần nghĩ cũng biết, thằng này nhất định là đang đợi Tiểu sư thúc xuống đây này.

Không có biện pháp, nàng cũng chỉ tốt cùng tại Hàn Tiêu bên người, cùng hắn cùng một chỗ nhắm chán rồi.

Nhưng vào lúc này, dưới lầu lần nữa truyền đến một câu tiếng hò hét, "Tiêm Trần Tông Phong Vân Nhi, vào ở Thiên Kiếm Các!"

Hàn Tiêu Chính nhàm chán đầu rồi, chợt nghe lại có "Bằng hữu cũ" trình diện, lập tức cười lên ha ha, "Hàaa...! Cái này tiểu nương bì cũng tới nha, thiên hạ thật sự là quá nhỏ rồi!"

"Không phải thiên hạ quá nhỏ, mà là Thiên Khuyết kiếm điển chính là là cả tông phái giới việc trọng đại, các môn các phái đều sẽ không bỏ qua lần này cơ hội. Ha ha. . ." Một bên Đỗ Thuần giải thích nói.

Hàn Tiêu hướng phía đầu bậc thang nhìn lại, chỉ thấy Phong Vân Nhi cùng Mộ Dung Anh hai người phong trần mệt mỏi đuổi lên lầu, hai người sắc mặt đều có lấy vẻ uể oải chỉ sắc.

"Vân nhi!" Hàn Tiêu kêu một tiếng, hướng về phía Phong Vân Nhi cười ha ha nói: "Tới tới tới, qua đến bên này ngồi, ta có một cái tin tức tốt muốn nói cho ngươi!"

Phong Vân Nhi ngẩng đầu nhìn lại, rõ ràng phát hiện Hàn Tiêu cũng ở nơi đây, trong nội tâm hơi có chút kinh ngạc, bất quá nghe hắn nói có tin tức tốt, lại không khỏi nheo mắt lại, cười dịu dàng đã đi tới, "Hàn công tử, ngươi có cái gì tin tức tốt à?"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Thu Uyển Vận

"Hàn công tử, là cái gì tin tức tốt à?" Phong Vân Nhi bước nhanh đi tới, trên mặt đẹp treo một vòng mỉm cười ngọt ngào ý.

Lần trước tại Thiết Sơn thành bên ngoài thấy được Hàn Tiêu cái kia kinh thế hãi tục một kiếm về sau, nàng cũng không dám nữa xem thường Hàn Tiêu rồi.

"Ha ha là về muội muội của ngươi tin tức." Hàn Tiêu xông nàng nhoen miệng cười, chỉ chỉ lầu bốn, "Muội muội của ngươi Linh nhi cũng tới, tựu trên lầu đây này!"

Phong Vân Nhi "À?" Rồi một tiếng, kinh hi nói: "Thật vậy chăng?"

Hàn Tiêu nhẹ gật đầu, "Lừa ngươi làm cái gì, ta Hàn Tiêu lúc nào đã lừa gạt người? Hơn nữa ta lại thể nào cam lòng (cho) lừa gạt Vân nhi lớn như vậy mỹ nhân đây?"

Nói xong, Hàn Tiêu lại hướng phía Mộ Dung Anh phương hướng nhìn thoáng qua, vốn cho là mình đùa giỡn Phong Vân Nhi, tên kia lại sẽ nổi trận lôi đình, kết quả hắn rõ ràng liền cái rầm cũng không phóng một cái, chỉ là im lặng đứng ở bên cạnh, vẻ mặt bình thản nhìn mình.

Hàn Tiêu cẩn thận đánh giá hắn liếc, mới phát hiện ở đằng kia Mộ Dung Anh trên trán nhiều ra rồi một đạo vết sẹo, trong nội tâm vui lên, nói thầm: Xem ra đã có người thay ta giáo huấn qua hắn rồi, khó trách đã có kinh nghiệm không ít!

"Hừ." Phong Vân Nhi sâu kín mắt trắng không còn chút máu, "Ngươi sẽ không gạt người mới là lạ, tựu ngươi biết...nhất gạt người rồi! Ta mới không tin ngươi đây này."

Hàn Tiêu cái ót một hắc, vẻ mặt đau khổ nói: "Vân nhi, lớn lên đẹp trai lại có tiền cũng không phải lỗi của ta ah, dựa vào cái gì nói ta là lừa đảo?" (Lại là chân ngôn cho FA nè _ CVT)

"PHỐC!" Mọi người đang ngồi người đều là cuồng phun một miệng nước trà, đồng thời hướng về Hàn Tiêu quảng đi qua một cái khinh bỉ ánh mắt: Trên đời tại sao có thể có như thế vô liêm sỉ chỉ nhân.

Khá tốt Phong Vân Nhi sớm đã thành thói quen Hàn Tiêu vô sỉ, chỉ là khê hừ một tiếng, liền mặc kệ hắn rồi.

Hay là Diệp Huyền nha đầu kia nhu thuận, giọng dịu dàng cười nói: "Ngươi là Phong cô nương đúng không? Linh nhi sư muội hoàn toàn chính xác tựu trên lầu, công tử lần này cũng không gạt người."

Phong Vân Nhi giương mắt nhìn Diệp Huyền liếc, lại nghiêng đầu nhìn xem Hàn Tiêu, cắn cắn môi dưới, "Linh nhi thật sự đến rồi?"

Theo nàng, dùng Phong Linh Nhi cái loại này thoát nhảy tính cách, thượng Huyền Băng Cung tu luyện mới như vậy vài năm, làm sao có thể đạt được xuống núi lịch lãm rèn luyện yêu cầu đầu này?

Đúng lúc này, đầu hành lang bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân, nhưng lại Thu Uyển Vận dẫn Phong Linh Nhi đi xuống.

Hàn Tiêu ánh mắt, lập tức tập trung tại Thu Uyển Vận trên người, ha ha cười nói: "Ngươi xem, không có lừa ngươi a, các nàng ra rồi!"

Diệp Huyền cái miệng nhỏ nhắn có chút vênh lên rồi vênh lên, trong lòng có chút ghen ghét, thầm nói: "Chỉ sợ ngươi muốn nói không phải các nàng, chỉ là nàng a, hừ!"

Phong Vân Nhi nghe vậy, vội vàng quay đầu lại nhìn lại, quả nhiên thấy rồi muội muội Phong Linh Nhi thân ảnh!

Phong Vân Nhi trong đôi mắt đẹp dịu dàng lóe vẻ mừng rỡ, kêu lớn: "Linh nhi!"

Phong Linh Nhi mạnh mẽ sững sờ, ngẩng đầu nhìn sang, lập tức bị kích động một dãy chạy chậm cuồng chạy tới, hoan hô tung tăng như chim sẻ nói: "Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!"

Bóng người lóe lên, hai tỷ muội rất cục ôm cùng một chỗ, tỷ muội hai người chán lách ra tốt một hồi, Phong Linh Nhi lúc này mới ôm lấy tỷ tỷ cánh tay, làm nũng nói: "Tỷ tỷ, ô ô, Linh nhi rất nhớ ngươi ah!"

Sương tuyết son mạch khoảng cách Tiềm Trần Tông chỗ phía nam bùng biến thức sự quá xa xôi, bởi vậy tỷ muội hai người cái này vừa chia tay, không sai biệt lắm đã có bốn năm rồi, lần nữa gặp lại, tự nhiên khó tránh khỏi có chút kích động.

Thu Uyển Vận lắc đầu cười cười, nện bước Đinh Đinh bước chân bước đi thông thả đến Phong Linh Nhi bên cạnh, đôi mắt dễ thương lưu chuyển tầm đó, hoàn toàn lại gặp được Hàn Tiêu cặp kia nóng bỏng con ngươi.

Bốn mắt nhìn nhau, phảng phất thời gian như vậy bất động, ngàn vạn im lặng, đều hòa tan tại cái này chờ đợi trong ánh mắt.

Đập đập đập...

Lại là một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Trên lầu lại đi xuống tốt một đám cao thủ, chính là đến từ các đại tông môn chương môn cùng trưởng lão, vừa rồi thương nghị rồi về Viêm Ma sự tình, bọn hắn hiện tại muốn làm đây, tựa là đem tin tức này, cáo tri cho môn hạ các đệ tử.

Hàn Tiêu cùng Thu Uyển Vận ánh mắt vội vàng sai khai mở, bên người Diệp Huyền cũng nhẹ nhàng kéo Hàn Tiêu ống tay áo, khẽ lắc đầu, ra hiệu công tử không nên vọng động.

Thu Uyển Vận trên mặt bay lên một vòng đỏ ửng, trong lòng biết chỗ có chuyện khẳng định đều không thể gạt được Diệp Huyền rồi, thật sâu nhìn Hàn Tiêu liếc, liền vận vẹo thân thể mềm mại, dẫn theo quần lụa mỏng cao vút hướng phía dưới lầu đi đến.

Ly khai thời điểm, còn sâu kín nói một câu, "Linh Nhi, ta về trước Mộ Tuyết trang rồi, ngươi cùng tỷ tỷ ngươi hảo hảo chơi vài ngày, nhớ rõ tại trong mười ngày trở về là được rồi, biết không?"

Phong Linh Nhi liên tục gạt đầu, hi hi cười nói: "Đã biết sư tôn."

Nói xong, lại về mặt mừng rỡ bắt lấy tỷ tỷ cánh tay, cười ha hả nói: "Tỷ tỷ, ta muốn ăn kẹo đường!"

"Ngươi nha đầu ngốc này." Phong Vân Nhi đuổi ra xanh nhạt ngón tay ngọc trên trán nàng nhẹ nhàng chọc lấy thoáng một phát, "Đều lớn như vậy người rồi, còn cùng cái tiểu hài tử đồng dạng, thật bất ngươi không có biện pháp!"

"Tiểu..." Hàn Tiêu bốp bốp nắm tay, nhìn qua Thu Uyển Vận bóng lưng, muốn đuổi theo ra đi, nhưng lại phát hiện Diệp Huyền nha đầu kia túm ở cánh tay của mình, liền mạng lắc đầu, còn hướng hân nháy mắt ra hiệu tựa hồ đang nói cái gì.

Hàn Tiêu neho mắt, bình tĩnh đại ngộ tới: Tiểu sư thúc tận lực nói Mộ Tuyết trang, còn đem Linh nhi sư muội chi mờ, chẳng lẽ...

Trong lòng của hắn một hồi cuồng hí, đây là đêm nay muốn ước lên ám hiệu nha!

"Hắc hắc." Suy nghĩ cẩn thận rồi tầng này, Hàn Tiêu ở đâu còn có thể kiềm chế được, lập tức nắm Diệp Huyền bàn tay nhỏ bé, hướng Đỗ Thuần những... này các lão bằng hữu cáo từ nói: "Đỗ lão ca, ta đột nhiên cảm giác được chính mình một môi quá rồi, ta tựa về phòng trước nghỉ ngơi ha ha, ngày mai có rảnh, lại tìm các ngươi uống rượu ăn thịt đi dạo... Đi dạo đường cái!"

Hắn vốn muốn nói "Đi dạo kỹ viện" đấy, bất quá bỗng nhiên nghĩ đến Diệp Huyền, Phong Linh Nhi những... này muội tử đám bọn họ đã ở trang, vội vàng sửa lại khẩu.

Tây Môn Xuy Lưu nhưng lại về mặt không tình nguyện nói: "Lão đại, không thể nào? Ngươi vậy thì chạy? Chúng ta lâu như vậy không thấy rồi, đêm nay cùng một chỗ dạo chơi chợ đêm chứ sao."

"Đi dạo ngươi cái đại đầu quỷ!" Hàn Tiêu mặt trắng không còn chút máu, "Ai có hứng thú cùng ngươi đi dạo chợ đêm ah!"

Đỗ Thuần "Hắc hắc" cười quái dị một tiếng, một tay lấy Tây Môn Xuy Lư đẩy qua một bên, hướng phía Hàn Tiêu nhú lông mày, nói: "Hàn lão đệ, ta hiểu, ta hiểu! Hắc hắc!"

Diệp Huyền hăng gì thông minh, lập tức sẽ hiểu Đỗ Thuần cái kia hèn mọn bị ỏi trong cười hàm nghĩa, lại hết lần này tới lần khác lại không tốt phản bác, khuôn mặt đỏ lên, chỉ là hừ nhẹ một tiếng, thân thể mềm mại một chuyển, hướng phía hành lang bước nhanh đi đến.

Hàn Tiêu da mặt nhưng lại so tường thành còn dày hơn, cười ha ha nói: "Đỗ lão ca không hổ là người từng trải, tựa là so với kia cái độc thân cầu phải hiểu lý lẽ, hắc hắc, ta đẩy đi trước Haaaa...!"

Nói xong, Hàn Tiêu vội vàng hướng phía Diệp Huyền bóng lưng truy đuổi đi qua, vừa chạy vừa hô: "Huyền Nhi, ngươi chờ một chút ta nha!"

Mọi người nhìn qua hắc bóng lưng rồi đi, trong nội tâm đều là âm thầm thuyết phục.

Làm người có thể như Hàn Tiêu như vậy không chút nào để ý ánh mắt của người khác, coi như là một loại vô cùng siêu nhiên cảnh giới a.

Chỉ có Tây Môn Xuy Lư còn đắm chìm tại nghi hoặc bên trong, vò đầu bứt tai nghĩ nửa ngày, mới bùng tỉnh đại ngộ nói: "Ah! Nguyên lai lão đại đêm nay muốn cùng đại tẩu ah! Ha ha, cũng đúng ah, đại tẩu xinh đẹp như vậy, thay đổi ta ta..."

"Tựa ngươi muốn biết rõ! Tựa ngươi muốn nói nhiều!" Đỗ Thuần nhắc chân tại hắc trên mông đít đá hai chân, trong nội tâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) thờ dài: "Ta như thế nào thu như vậy cái hai bức làm đồ đệ!"

"Ta..." Tây Môn Xuy Lư vẽ mặt cầu xin, vượt vượt cái mông của mình, trong nội tâm vô cùng phiền muộn: Hôm nay thật sự là đụng phải tà rồi, như thế nào ai cũng muốn đá cái mông của ta ah!

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Lẻn vào Mộ Tuyệt trang

Thiên Kiếm Các, không hổ là cả Thục Xuyên thành xa hoa nhất trang viên, chẳng những mặt tiền của cửa hàng xa hoa vô cùng, hậu viện sương phòng cũng là đặc biệt thanh tĩnh ưu nhã.

Xuyên qua một đầu đá cuối lốt đường đường mòn, lại đi ngang qua một Phiến Hoa phố, theo hành lang, rốt cục đi tới phòng chữ Thiên phòng khu vực.

Rất nhanh, Hàn Tiêu hai người liền đã tìm được phòng tên cửa hiệu đối ứng chữ thiên (天) thứ Số 9 phòng xếp.

"Ha ha, hoàn cảnh cũng không tệ lắm nha." Hàn Tiêu nắm Diệp Huyền đẩy cửa phòng ra, dàn xếp sau khi xuống tới, Hàn Tiêu ngồi ở bên cạnh bàn, cười tùm tùm nhìn qua Diệp Huyền cái kia yếu điệu bóng lưng.

Giờ phút này, Diệp Huyền đang tại sửa sang lại đệm chần.

Hàn Tiêu trong nội tâm một hồi ôn hòa: Có nha đầu kia tại bên người, đến chỗ nào đều có một loại về đến nhà cảm giác.

Thật lâu, Hàn Tiêu bỗng nhiên đuổi lưng một cái, đi đến Diệp Huyền đằng sau, ôm lấy eo nhỏ của nàng, ôn nhu nói: "Huyền Nhi, ta đêm nay một người đi phỏ ước được không?"

Nói xong, hắc còn cường điệu cường điệu rồi một câu, "Ta đi phỏ cái kia Triệu Truyện Bán ước."

Diệp Huyền cắn cắn đôi môi mềm mại, cũng không quay đầu lại, chỉ là buồn bã nói: "Ngươi là đi gặp Tiểu sư thúc a?"

"Ách..." Hàn Tiêu cái ót đỏ đỏ mồ hôi, ngượng ngùng cười nói: "Cái này... Thuận tiện, thuận tiện đi thoáng một phát..."

Diệp Huyền cái mũi nhỏ có chút nhú một cái, trong nội tâm lại là sinh khí lại là buồn cười.

Nhưng thấy hắc cái này bức co quắp bộ dáng bất an, lại có chút có vài phần điềm mật, ngọt ngào chi ý, nói cho cùng, tại công tử trong nội tâm, chính mình vẫn có địa vị đấy, cho nên hắc mới sẽ để ý cảm thụ của mình.

Ai, nên đến luôn sẽ đến đấy...

Diệp Huyền than nhẹ một tiếng, hơn nữa, công tử thông minh như vậy, sớm tự cùng chính mình "Cha vợ" Thu Vân Phong bắt chuyện qua rồi, liền cha vợ đều "Đồng ý" rồi, cái kia người khác còn có cái gì để nói đây.

"Công tử, người đi đi." Diệp Huyền quay đầu, chủ động tại Hàn Tiêu trên hai gò má chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng vừa hôn, chất chất âm thanh nói: "Ta... Huyền Nhi trong nhà chờ người trở về."

Diệp Huyền lời này còn có chú ý rồi.

Thử nghĩ, một người nam nhân nghe được nữ nhân của mình nói những lời này, buổi tối nếu còn cả đêm không về, như vậy trước kia đồ ngon đồ ngọt, chỉ sợ đều là nói dối a?

Hàn Tiêu thật sâu nhìn nàng liếc, nâng lên má thơm của nàng, còn lấy vừa hôn, ôn nhu nói: "Yên tâm đi, buổi tối ta khẳng định trở về!"

Diệp Huyền mắt trắng không còn chút máu, khẽ gật đầu.

Hàn Tiêu chứng kiến chính mình Huyền Nhi đồng ý, lập tức thi triển khinh công, "Vèo" thoáng một phát, trực tiếp liền xông ra ngoài, lưu lại Diệp Huyền một người trong phòng liên tục dậm chân.

"Hừ! Thối công tử, đã có mối hoan tុပု đã quên cũ yêu!" Diệp Huyền cắn đôi môi mềm mại ngồi ở đầu giường lên, trong nội tâm âm thầm thề, cái này trận nói cái gì cũng không cho hắn phan chính mình rồi, lại để cho hắn hảo hảo ghen thêm mấy ngày!

Bỗng nhiên, Diệp Huyền trên cổ tay vòng ngọc ánh sáng nhạt lóe lên, một đạo bóng trắng nhẹ nhàng đi ra, chậm rãi hình thành một cái nhân hình.

Cái này bóng trắng, dĩ nhiên là là nữ quý Diệp Cơ rồi.

"Ồ? Như thế nào chỉ có người một cái nha, công tử nhà người đâu này?" Diệp Cơ tới lui thân thể, ngồi xuống Diệp Huyền bên cạnh.

Diệp Huyền cắn răng, tức giận nói: "Hừ, còn có thể đi đâu, gọi hồ ly tinh đem hồn cho cậu dẫn rồi quá!"

"À?" Diệp Cơ đôi mắt dễ thương chớp chớp, "Không thể nào, dùng Hàn công tử đạo thuật, làm sao có thể?"

"..." Diệp Huyền cái ót một hắc, trực tiếp thẳng tắp hướng trên giường một nằm, hừ nhẹ nói: "Coi như vậy đi, không thèm nghe người nói nữa!"

...

Trời chiều thỏ hơi cuối cùng.

Bốn phía công trình kiến trúc, đều ném ra thật dài bóng mờ, người ở ngoài xa gia cũng bay lên rồi lượn lơ khói bếp.

Hàn Tiêu trong đầu không ngừng quanh quẩn Thu Uyển Vân bóng hình xinh đẹp, hơn nữa Thu Uyển Vân còn chi mở Phong Linh Nhi, lại để cho nàng cùng tỷ tỷ trước chơi lấy, nói rõ rồi tự là cho mình chế tạo cơ hội nha.

Có đôi khi a, nữ nhân kỳ thật đã cho người cơ hội, nhưng có chút nam nhân đầu không dùng được, chỉ biết là phàn nàn Nữ Thần không tốt truy, nhưng lại không biết nghĩ lại là không phải mình quá "Du mộc đầu" rồi.

Mà loại này cấp thấp sai lầm, Hàn Tiêu già như vậy lái xe tự nhiên sẽ không phạm.

Vừa đi ra khỏi Thiên Kiếm Các, Hàn Tiêu liền tìm cái người qua đường đánh nghe cho kỹ "Mộ Tuyết trang" đường nhỏ.

Hướng phía thành nam phương hướng, vượt qua mấy cái đường tắt, chỉ chốc lát sau, trước mắt liền xuất hiện một mảnh xanh biếc rừng cây, một đầu đá xanh lót đường con đường, trực tiếp thông hướng rồi một tòa xa hoa trang viên.

"Tốt một cái đẹp và tinh mịch chỗ." Hàn Tiêu nhú lông mày, khóe miệng đã phủ lên một vòng đường cong.

Giờ phút này, Mộ Tuyết trang cửa chính, đã là đèn lồng treo cao, ánh đại môn có một chút đỏ lên.

"Dùng ta hiện tại Huyền Băng Cung vứt bỏ đồ thân phận, đến nhà báai phóng chỉ sợ không quá phù hợp." Hàn Tiêu một chút ngưng lông mày, trực tiếp một nhảy dựng lên, thi triển xuất Truy Điện thân pháp, toàn bộ người tự cùng một đạo tử sắc thiểm điện đồng dạng, bay vào trong trang.

Khinh công của hắn tạo nghệ, quả thực đã đến xuất thần nhập hóa tình trạng.

Mộ Tuyết trang này ít điểm phòng vệ đối với hắn mà nói, thùng rỗng kêu to.

Rất nhanh, Hàn Tiêu liền trốn vào một tòa núi son ở trong.

"Móa nó, cái này phá trang viên, không có việc gì kiến lớn như vậy làm gì vậy!" Hàn Tiêu dạo chơi rồi cả buổi không tìm được Thu Uyển Vân trụ sở, mày kiếm nhéo một cái, bắt đầu phàn nàn người ta đem trang viên kiến tạo được quá lớn.

Bỗng nhiên, Hàn Tiêu trong nội tâm linh cơ khẽ động, nghĩ tới ban đầu ở Phi Vân sơn thời điểm, thi triển Tà Long chi thị, lợi dụng thần thức thăm dò tình huống chung quanh, như vậy có thể chính xác định vị rồi mà!

Trước kia hẳn là lần đầu tiên sử dụng, tinh thần lực thúc dục còn không phải rất thuần thực, nhưng hiện tại hẳn nhưng lại xưa đâu bằng nay rồi, đặc biệt là học xong Ngũ Kiếm Thuật về sau, hẳn tự cảm giác tinh thần lực của mình mỗi ngày đều tại tầng trưởng, thi triển Tà Long chi thị, đã là dư xài rồi.

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, thúc dục lấy thần thức, bắt đầu dùng chính mình làm trung tâm, chậm rãi khuếch tán ra.

Một trượng!

Hai trượng!

Chỉ chớp lát sau, hẳn liền phát hiện, phương viên ba trượng vòng mười trượng hết thấy, đều rành mạch trong đầu tạo thành một cái lập thể hình vẽ, hơn nữa so sánh với lần tại Phi Vân sơn thời điểm có thể rõ ràng nhiều hơn.

Trong trang tuần tra thị vệ, vụng trộm liếc mắt đưa tình gia đình cùng nha hoàn, thậm chí liền trốn ở trong bụi cỏ trốn hơi thừa lời con chuột nhỏ, Hàn Tiêu đều "Thấy" rành mạch.

Tầm mắt dần dần mở rộng ra, Hàn Tiêu ánh mắt, xuyên qua rồi vài toà lầu các, "Xem" đến rồi nhiều cái ngày xưa sư huynh đệ, đương nhiên, cũng nhìn thấy tiểu đệ của mình, Trương Vân Tường.

Tiểu tử này thực lực đã đạt đến Ngưng Mạch cảnh trung giai, hơn nữa toàn thân tản ra nghiêm nghị kiếm khí, nghiêm nhiên đã là một cái tiểu cao thủ.

Xa hơn trang viên ở trong chỗ sâu thăm dò, Hàn Tiêu bỗng nhiên bắt đến rồi chương môn chi tử Khương Thần thân ảnh.

"Hừ hừ, đứa cháu này cũng tới, tốt mà! Đã rơi xuống Huyền Băng Cung, cũng không cần lại đi trở về!" Hàn Tiêu trong mắt hiện lên một đạo hàn mang.

Hắn có thể chưa quên chính mình là như thế nào bị trục xuất sư môn đấy.

Cái này Khương Thần sát nhân vu oan không thành, lại phái ra Chấp Kiếm Đường cao thủ muốn phế đi chính mình.

Như không phải là không muốn lại để cho sư tôn Mộc Vân Xuyên khó làm, hẳn ban đầu ở Huyền Băng Cung thời điểm tự muốn một kiếm giết cái này cháu.

Hiện tại, Khương Thần rõ ràng xuất hiện lần nữa ở trước mặt mình, cái kia thật đúng là lão thiên mở rộng tầm mắt rồi.

"Cái này cầu con bé, hảo hảo rửa sạch sẽ đầu, chờ người Hàn đại gia đến thu hoạch a!"

Hàn Tiêu hừ nhẹ một tiếng, nhưng lại không lập tức động thủ, hẳn có thể chưa quên, tới nay tới Mộ Tuyết trang, đây chính là vì tốt đẹp người "Cuộc hẹn" đấy.

Về phần cái này Khương Thần, giết chết hẳn, tự cùng bóp chết một con kiến đồng dạng, cần gì phải nóng lòng nhất thời đây này.

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Mỹ nhân đi tắm

Hàn Tiêu trong mắt sát ý lóe lên, thoáng qua tức thì, lại đem ánh mắt lướt qua rồi một mảnh rộng lớn hồ nhân tạo, đằng sau là một đầu dài lớn lên hoa hành lang, hoàn cảnh vô cùng đẹp và tinh mịch.

Hàn Tiêu một bên thi triển Tà Long chi thị, thân ảnh một bên trong trang bay vút, rất nhanh, liền đi tới hoa hành lang phía trước, dưới chân đạp mạnh, trốn được một chỗ trên xà ngang.

Theo xà ngang đi phía trước du động, rất nhanh, một tòa tương đương gấp nước lầu các, xuất hiện tại Hàn Tiêu trước mắt.

Giờ phút này, lầu ba gian phòng vẫn sáng ánh nến.

Hàn Tiêu ý niệm khẽ động, đem thần thức khuếch tán ra, trong đầu lần nữa hình thành rõ ràng lập thể hình ảnh.

Bên trong bố trí, thập phần tinh xảo trang nhã, Hàn Tiêu thần thức một đường theo lầu một lên tới lầu ba, vậy mà không có phát hiện bất luận bóng người nào tồn tại.

Đem làm Hàn Tiêu thần thức rốt cục đến đến tầng thứ ba thời điểm, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, ngay sau đó, một bộ làm cho người huyết mạch sôi sục hình ảnh, liền nguyên vẹn lập thể hiển hiện tại trong óc.

Mỹ nhân đi tắm đồ!

Đó là một gã tuyệt sắc Tiên Tử đang tại trong bồn tắm, ưu nhã lau sạch lấy trắng noãn thân thể mềm mại, bốc hơi trên mặt nước còn nổi lơ lửng một tầng mới lạ : tươi sốt cánh hoa.

Hàn Tiêu hít sâu một hơi, thần thức mạnh mẽ lùi về, một đầu máu mũi thiếu chút nữa vung xuống.

Chính đang tắm nữ tử rõ ràng cũng cảm ứng được rồi Hàn Tiêu thần thức chấn động, thân thể mềm mại run lên, mãnh liệt ngẩng đầu, phải đầu ngón tay hoa mĩ chín chần nước lạnh, kích thích ba đạo thủy tiễn, theo trong phòng xuyên thấu mà ra, hướng về Hàn Tiêu phương hướng, công tặc mà đến.

Hàn Tiêu lông mi nháy lên, không nghĩ tới Tiểu sư thúc cảnh giới rõ ràng cũng cao như thế sâu, cũng đã đụng chạm đến rồi luyện thần cao thủ mới có thể không chế tinh thần dò xét rồi.

Bất quá Hàn Tiêu cũng không phải thường nhân, quanh thân kiếm ý rùng mình, ba đạo thủy tiễn trên không trung đột nhiên dừng lại đốn, ngón tay của hắn đã nhặt lên ba đạo kiếm khí, cùng thủy tiễn đụng vào nhau.

BA~!

Bọt nước tung tóe tản ra ra, lại đang Hàn Tiêu cái kia nhiệt độ cao nguyên lực phía dưới, hóa thành bốc hơi hơi nước.

Hàn Tiêu lúc này mới ngẩng đầu hướng phía lầu ba nhìn lại, chỉ thấy Thu Uyển Vận đã khoác lên tuyết trắng quần áo, dẫn theo một ngum hàn lỏng lách trường kiếm, theo trên nhà cao tầng phi nhảy xuống, vũng vàng đã rơi vào Hàn Tiêu đối diện.

Hai người liếc nhau, Hàn Tiêu mày kiếm giương lên, nhếch miệng cười nói: "Tiểu sư thúc, chúng ta lại gặp mặt rồi..."

Thu Uyển Vận ngưng mắt nhìn qua Hàn Tiêu, khuôn mặt một mảnh đỏ ửng, trước ngực một hồi phập phồng bất định, sau nửa ngày mới sáng giọng: "Ngươi! Ngươi thật to gan!"

"Ách..." Hàn Tiêu có chút không có ý tứ gãi gãi cái ót, "Ta không phải cố ý đấy, chỉ là của ta không biết Tiểu sư thúc cụ thể tại nơi nào, đành phải xuất hạ sách này."

Thu Uyển Vận cắn cắn răng ngà, nhắc tới trường kiếm trong tay, nghiêng nghiêng chỉ vào Hàn Tiêu, thật lâu, rồi lại hừ nhẹ một tiếng, trút giận tựa như đem trường kiếm trong tay xuất tại Hàn Tiêu dưới chân, giọng dịu dàng mắng: "Ngươi tên hỗn đản này!"

Hàn Tiêu thấy nàng tức giận bộ dáng thập phần đáng yêu, hoàn toàn tựa là một bộ không làm gì được rồi hình dạng của mình.

"Ha ha." Hàn Tiêu đem dưới chân trường kiếm rút lên, quả nhiên đúng là cái thanh kia "Quân Tử Kiếm".

Hàn Tiêu dẫn theo Quân Tử Kiếm chậm rãi đi đến trước mặt của nàng, đưa tay đem nàng thái dương thượng uớt sũng mái tóc vấn tại sau tai, ôn nhu nói: "Uyển, ta thật không phải là cố ý đấy."

Thu Uyển Vận cắn đôi môi mềm mại, cũng không tránh tránh, mà đang nghe cái kia âm thanh "Uyển nhi" về sau, càng là hết thấy oán giận đều tan thành mây khói...mà bắt đầu.

Trong đầu, bỗng nhiên lại hồi tưởng lại rồi đêm hôm đó, tại Lăng Vân đỉnh núi...

Hàn Tiêu thấy nàng ánh mắt mê ly, trong nội tâm rung động, đánh bạo, thò tay ôm eo nhỏ của nàng, cúi hạ thân, tìm được nàng hồng nhuận phon phớt môi thơm, trùng trùng điệp điệp ấn xuống dưới.

Thu Uyển Vận chậm rãi khép lại hai con ngươi, lông mi thật dài một hồi rung động đông, yêu kiều một tiếng ,Nhâm hấn làm...

...

Cong cong Nguyệt Nhi, dần dần bò qua ngọn cây, sâu kín ánh trăng, xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào rồi gặp nước tiểu các đầu giường thượng.

Ánh trăng chéch đi, chiếu vào Hàn Tiêu trên mặt, ánh mắt hắn mạnh mẽ mở ra, từ trên giường bắn lên, "Sát, thiếu chút nữa đã quên rồi!"

Nguyên lai, tại vừa rồi một hồi không thể miêu tả vận động về sau, Hàn Tiêu ôm Thu Uyển Vận nặng nề liền ngủ mất rồi, một ngủ là ngủ đến rồi nửa đêm, hoàn toàn đem cùng Triệu Truỵển Bán ước chiến cho ném chur sau đầu rồi.

Hàn Tiêu bỗng nhiên bò lên, đem gối lên trong lòng ngực của hán Thu Uyển Vận cho lại càng hoảng sợ, một đôi Thu Thủy y hết con người, u oán nhìn thẳng Hàn Tiêu, xem hán vội vàng mặc xong quần áo, về mặt về u oán, không nói mà rõ.

Hàn Tiêu quay đầu lại trông thấy Thu Uyển Vận cái này bộ hình dáng, trong nội tâm lại là rung động, bất quá nam tử hán đại trượng phu, một lời đã nói ra, bốn con ngựa có rượt cũng không kịp, cùng Triệu Truyền Bản ước chiến lửa sớm lông mày, hán ở đâu còn có không lại hưởng thụ ôn nhu?

Chỉ thấy hán tự tay ôm Thu Uyển Vận eo nhỏ nhắn, ôn nhu nói: "Uyển, ta còn có một ước chiến, cho nên... Cái kia, ta đi trước Hàaa..."

Thu Uyển Vận cắn cắn đôi môi mềm mại, y nguyên không nói lời nào, chỉ là khẽ gật đầu một cái.

"Hắc hắc." Hàn Tiêu đại hi, cúi người tại nàng môi son thượng nhẹ nhàng vừa hôn, chợt không hề do dự, trực tiếp theo bệ cửa sổ nhảy ra ngoài, trên tay phải, hồng mang lóe lên, dĩ nhiên triệu ra Phần Tịch kiếm.

"Vèo!"

Phần Tịch bắn ra, Hàn Tiêu thân hình lóe lên, vững vàng rơi vào Phần Tịch trên thân kiếm, hướng về cùng Triệu Truyền Bản ước định tốt "Mời bên nguyệt hồ", chạy như bay mà đi.

Thu Uyển Vận đã lặng yên đứng dậy, thân thể mềm mại ôn nhu nằm ở trên bệ cửa sổ, nhìn qua Hàn Tiêu Ngự kiếm đi xa, lẩm bẩm nói: "Thần trí của hán chi lực, đã có thể phóng ra ngoài, nhưng lại học xong Ngự Kiếm Thuật, mới bất quá nửa năm, hán cũng đã trở nên lợi hại như vậy rồi sao?"

...

Mời bên nguyệt hồ.

Triệu Truyền Bản dẫn theo hai cái bình tốt nhất nữ nhi hồng, tại ven hồ đi lên hồi trở lại bắn khoăn.

Phía sau của hán, lưng cổng bình thường hàn khí lăm lăm trường kiếm, tại dưới ánh trăng, tản ra lạnh lùng hàn quang.

"Đáng giận, rõ ràng bị tiểu tử kia đùa bỡn!" Triệu Truyền Bản bóp bóp nắm tay, hán ở chỗ này khổ đợi nửa canh giờ, cũng không thấy Hàn Tiêu đã đến, rốt cục đã mất đi kiên nhẫn, hất lên tay, cầm trong tay nữ nhi hồng ném đi đi ra ngoài, mắng to: "Ngày mai xem ta đừng người đẹp mất!"

"Muốn ai đẹp mất à?"

Đúng lúc này, trong bóng đêm, xẹt qua một đạo ánh sáng tím, ở đằng kia giữa từ quang, lại kẹ ở lấy một vòng âm đạm ánh sáng màu đỏ.

Quang ảnh lóe lên, một đạo nhân ảnh đã vững vàng đã rơi vào trước mặt của hán, trong tay, còn mang theo hán vừa mới văng ra nữ nhi hồng.

"Tiểu huynh đệ quả nhiên là thủ tín chi nhân đây nè." Hàn Tiêu đứng chấp tay, bày làm ra một bộ thể ngoại cao nhân tư thế.

"Người..." Triệu Truyền Bản có chút sững sờ nhìn xem Hàn Tiêu, vừa rồi Hàn Tiêu Ngự kiếm mà đến tốc độ, nhanh được không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa theo trường kiếm rơi xuống, thu kiếm, thu hồi vô rượ, cái này ba cái động tác, công tác liên tục, đến cuối cùng, càng là liền hán đều không thể nhìn rõ ràng Hàn Tiêu đến cùng thanh kiếm tàng đi đến nơi nào rồi.

Cái này, tuyệt đúng là một cái tuyệt thế cao thủ ah!

"Tiền bối, nguyên lai ngài thật sự là thể ngoại cao nhân?" Triệu Truyền Bản nuốt nhỏ nước miếng, về mặt khiếp sợ nhìn qua Hàn Tiêu.

"Thể ngoại cao nhân cái này thân phận với ta mà nói, chỉ là một cái bao phục mà thôi. Sự tình trước kia, ta đã không muốn nhắc lại." Hàn Tiêu mảy kiếm giương lên, lên tiếng cười nói: "Hiện tại ta, chỉ là là Hàn Tiêu, Thục Sơn phái chương môn Hàn Tiêu."

Hán lời này nói bao hàm tang thương, tựa hồ thật sự đã trải qua vô số thương hải tang điền, hơn nữa đã từng là tung hoành thiên địa tuyệt thế cường giả.

Triệu Truyền Bản sâu hít sâu một hơi, trong nội tâm đã hoàn toàn đem Hàn Tiêu trở thành cái loại này đạo chơi nhân gian "Lão quái vật".

"Vãn bối trước kia nhiều có đắc tội, mong rằng tiền bối thứ tội." Triệu Truyền Bản cung kính chấp tay hành lễ nói.

"Ha ha, không sao." Hàn Tiêu thân hình lóe lên, trực tiếp sau lưng hán trường kiếm thượng sờ chỉ bắn ra, cười vang nói: "Đã nói muốn chỉ điểm ngươi một phen, ta tự nhiên sẽ không nuốt lời, ra chiêu đi, cho ta xem xem Mạnh lão đại đồ tử đồ tôn, đến cùng có bao nhiêu cân lượng."

Triệu Truyền Bản trong nội tâm vui vẻ, xem ra vị này "Tiền bối" thật sự muốn chỉ điểm mình rồi, hán liền vội rút ra trường kiếm, niết động kiếm bí quyết, cao giọng nói: "Như vậy tiền bối, tiếp chiêu a!"

Bạn đang đọc truyện *Phản Thiên Long Đế Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.